ஸ்ரீ சந்த்ரசேகராய நம:

பெரியபுராணம்

தில்லைவாழந்தணர்சருக்கம்

மூலமும்

காஞ்சிபுரம்

ஸ்ரீமத் - ஏகாம்பரசிவயோகிகள்

பாதசேகரன்

ஸ்ரீ - ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றிய

சித்தாந்தபோதரத்நாகரமாகிய

பொழிப்புரை - விசேடவுரையும்

வேதாகம மோக்ஷ சைவசித்தாந்தசபையி லொருவராகிய

மெஸர்ஸ் அட்டிஸன் அண்டு கம்பெனி

கா. வெங்கடாசலமுதலியார்

அவர்களால்

சென்னை:

கணேச அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1918.

 Price Rs 2.

தேவிபாகவதம் (வசனம்.)	7 0 0
காமாக்ஷிலீலா ப்ரபாவம் (வசனம்.)	0 12 0
காஞ்சிப்புராணம் (மூலமும்-உரையும்.)	10 0 0

வி. பி. பிரத்யேகம்.

கா. ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்

சித்தாந்தபோதரத்நாகரம்.

19 - ரெண்டால்ஸ் ரோட், சென்னை வேப்பேரி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தொண்டத்தொகை.

திருநாமத்தின் காரணச்சிறப்பு.

இறைவன், ஆன்மாக்கள் பாசத்தினின்றும் நீங்கித் தன்னடி கூடுவதாகிய முத்தி நிலை கூடுதற்குச் செய்யத்தொடங்கிய பஞ்சகிருத்தியங்களில் முதற்கண் அவ்வான்மாக்கட்குப் பந்தநிலை இதுவென் றுணர்த்த சிருஷ்டி திதி சங்கார மென்னும் முத்தொழிற்குக் காரணமாகும் பாசத்தின் பகுதியாகிய பிரபஞ்ச விவகாரத்தை வேதத்தால் பிரகாசப்படுத்தியும், பின்னர் பிரபஞ்ச வசப்பட்டு முத்தொழிலால் மொத்துண்டு இளைப்புத் தோன்றித் தமது நிலைதோன்ருது மயங்கிநிற்கும் அந்நிலையில் அவர்கட்கு அந்நிலைமை தோன்றுமாறு வேதாந்தத்தாற் பிரகாசப்படுத்தியும், அந்நிலை இதுவெனப்பிரகாசமாயவழி அவர்கட்கு ஆதாரமாய் நிற்கும் பதிப்பொருள் பரமான்மாவாகிய பரசிவம் இதுவெனவும் பரசிவத்தை ஆன்மாக்கள் அடையும்வகை இவ்வகையெனவும் அவ்வகையான் அவ்வாதாரத்தில் ஆன்மாக்கள் நிற்கும்நிலை இந்நிலையெனவும் தோன்றுமாறு வேதாந்தத்தெளிவாகிய சைவசித்தாந்தத்தால் பிரகாசப்படுத்தியும், அந்நிலைக்கண் தன்னடி கூடும்வகை யறியாது தியங்கச்செய்யும் தியக்கத்தைத் திரோதானச்செயலால் நீக்கிச் சாதனமுறையால் சரியையாதிகளைப் பிரகாசப்படுத்தியும், அப்பிரகாசத்தால் சார்ந்ததன்வண்ணமாகாத சுத்தபடிகம்போல் அறிவைப் பிரகாசப்படுத்தியும், அவ்வறிவு பிரகாசமாயவழி இறுதியாயுள்ள அருட்செயலால் ஆன்மாக்கள் தன்னடிகூடுமாறு தனியடியார்களாகிய அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களாலும் தொகையடியார்களாகிய ஒன்பதின்மர்களாலும் ஞான யோகக் கிரியா சரியைகளாகும் சைவத்திறமாகிய தொண்டால் பிரகாசப்படுத்தியுள்ளாராகலின் இதற்கு, பிரபஞ்ச விவகாரத்தைப் பேசிய நூலை வேதமெனவும், ஆன்மப்பிரகாசத்தைப் பேசிய நூலை வேதாந்தமெனவும், ஆன்மா, பரமான்மாவாகிய ஆதாரத்தில் நிற்கும்நிலையைப் பேசியநூலைச் சித்தாந்தமெனவும் பெயரிட்டதுபோல் திருத்தொண்டத்தொகை எனப்பெயரிட்டனரென்க.

இதனால் நூல்களிற்சிறந்தது வேதமெனவும், அதனினும் சிறந்தது வேதாந்தமெனவும், அதனினும் சிறந்தது சித்தாந்தமெனவும், அதனினும் சிறந்தது இத்திருத்தொண்டத்தொகையென்னும் இந்நூலெனவும் தெள்ளிதின் அறியக்கிடக்கின்றன.

அன்றியும்-வேதநூல் ஆராய்ச்சியால் பிரபஞ்சம் இதுவெனப் பிரகாசமாய் அறியவரும் என்றும், வேதசாரமாகிய வேதாந்தநூல் ஆராய்ச்சியால் ஆன்மா இதுவெனப்பிரகாசமாய் அறியவரும் என்றும், சித்தாந்த நூலாராய்ச்சியால் பரமான்மா இதுவெனப்பிரகாசமாய் அறியவரும் என்றும், இச்சித்தாந்தசாரமாகிய இத்திருத்தொண்டத் தொகையால் அடிகூட்டுவதாகிய அருள் இதுஎனவும், அவ்வருளால் விளையும் இன்பத்தை அநுபவிக்கச் செய்யவல்ல அன்பு இதுஎனவும் பிரகாசமாய் அறியவரும் என்றும் திருவருளுணர்வால் அறியவருமென்க.

தில்லைவா ழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன் ;
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன் ;
இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன் ;
இளையான்றன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன் ;
வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன் ;
விரிபொழில்சூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டர்க் கடியேன்
அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீதிக் கடியேன் ;
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே..!

அடிமைச்சிறப்பு.

ஆரூரர், தம்மை அடிமை என்று கொண்டு தோழனாக ஆண்ட இறைவனை, தம்மை மறவாது வழிபடும் தில்லைவாழந்தணர்களாகிய அடியாருள் தாமும் ஒருவனாய் ஆனந்தக் கூத்தாடி நிற்கும் பேரவாவைக்கண்டு தாமும் அடியார்நடுவுள் இருக்கும் ஆசையுடையவராய் தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன் என்றார்.

அடியார்பால் இங்ஙனமான ஆசையுள்ள இறைவனது ஆணையின்வழி, சிற்றின்பானுபவத்தை நிறுத்தவல்லார், சின்னாளில் ஒழியும் சிற்றின்பத்துக்குரிய தமது இளமைப்பருவம் என்றும் இளமைமீதூர்ந்துநிற்கவும், அவ்விளமையான் என்றும் இளைத்தலை அறியாத அடைதற்கரிய பேரின்பத்துறையில் இழிந்து மிக எளிமையாய் அவ்வின்பசுகத்தில் வாழவும் ஆவார்கள் என்பதை, திருநீலகண்டரால் உணர்ந்து தாமும் இறைவனாணையின் வழியே நின்று அவ்வின்பவாழ்வைப்பெறும் அவாவுடையவராய் திருநீலகண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன் என்றார்.

இங்ஙனம், தன்னாணையின்வழி சிற்றின்பானுபவத்தை நிறுத்தவல்லார்க்கு, என்றும் இளமைப்பருவமும், என்றும் இறவாத பேரின்பமும் தாமேவலிந்து கொடுக்க வந்த இறைவனுக்கு இல்லையென்னாது கொடுத்தலாகிய ஒப்புரவுடையார்க்கு மயக்கறு மறையோலிட்டும் காண்டற்கரியனாகியும், இன்றளவும் மாலயன் தொடரநின்றும் கிடைத்தற்கரியனாகியும் இருக்கின்ற இறைவன் அடைக்கலப்பொருளாகும் எளிமையை இயற்பகை நாயனாரிடத்தில் கண்கூடாயறிந்து, தாமும் அவ்வொப்புரவுடையராய் அவ்விறைவனைத் தமது அடைக்கலப்பொருளாக என்றும்பெறும் பேரவாவுடையராய் இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன் என்றார்.

இறைவனை அடைக்கலப் பொருளாகப் பெற்றவர்-செல்வம் நிலவுதலொழிந்து,நல்குரவு அல்லலுறவரினும் அதனால் தாங்கொண்ட அன்பின் திறத்தில் இளைக்காமல் அவ்வன்பின் செயலையே மேற்கொண்டு, செல்வவறுமைகளுக் கிடனாகிய மாயாமலக்கூட்டையும், அதற்கு இடஞ்செய்யவல்ல புன்முளையாகிய கன்மமுளையின்விளைவையும், அம்முளைக்கு வித்தாயுள்ள ஆணவமலமாகிய வித்தினையும், வாரிப்பிடுங்கிப் பறித்துப் பரஞ்சோதியாய் விளங்கும் சிவசொரூபத்தைக்கண்டு இருநிதிக்கிழவன் நிதியமேந்தி மொழிவழி ஏவல்கேட்டுக் குற்றேவலாளாய் நிற்ப, பேரின்பம் ஆர்ந்திருக்கும்பெருமையினை இளையான்குடிமாறரிடத்துக்கண்டு, தாமும் தம்பால் குபேரன் குற்றேவலாளாய் நிற்ப சிவலோகத்தில் பெருஞ்செல்வராக வாழும் அடங்காத அவாவுடையராய் இளையான்றன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன் என்றார்.

பெருஞ்செல்வத்தோடு சிவலோகத்தில் வாழும் பெருவாழ்வுபெற்ற பேரறிவாளர், பயன்மரம் உள்ளூரில் பழுத்து யாவர்க்கும் பயன்படுமாறுபோல, தாம்பெற்ற வாழ்வு இவ்வுலகெலாம் பெறுமாறுசெய்து, அதனால் வரும்புகழைப்பெறுவதே பொய்ப்பொருளாகிய இவ்வுடம்பாற் பெறும்பயனென உணர்ந்தவர், அதற்குத் தமது உடலையும் உயிரையும் எவ்வகையாற் கொடுக்கவரினும் அச்செயல் செய்வதற்குச் சிறிதேனும் அஞ்சாது அவைகளை மிக எளிதாய்க்கொடுத்து அப்புகழைக்கொள்வதில் ஊக்கப்பாடும் உள்ளக்கிளர்ச்சியும் உடையராவார் என்னும் உண்மையை மெய்ப்பொருள் நாயனாரிடத்திற்கண்டு, அவரருளால் தாமும் அவைபெறும் அன்புடையராய் வெல்லுமாமிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன் என்றார்.

அப்புகழ் எங்கும் பரவவேண்டுமாயின் எவ்விடத்திலுள்ளாரும் திருவேடமுடைய அடியார்க்கு அடிமை பூண்டாலன்றி வாராதாகலான், எத்தகைய மேம்பாடுடையராயினும் அவர்களை அத்தொண்டில் நிறுத்தும் வன்மையை, விறன்மிண்டநாயனாரிடத்திற் கண்டு, தாமும் அத்தொண்டில் மிண்டராக அவர்பால் பேரின்புடையராய் விரிபொழில்சூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டர்க் கடியேன் என்றார்.

திருவேடமுடைய அடியார்க்கு அடிமை பூணுதல் என்றால் அவ்வடிமையினளவு இவ்வளவினதென்று அறியவந்தாலன்றி அடிமைத்திறத்தை மேற்கொள்ளல் கூடா

தாகலின் அவ்வளவு, தான் உடைமையாக வைத்திருக்கும் எல்லாப்பொருளுமெனவும், தன்னடிமையாக எண்ணியிருக்கும் மனைவியும் மகனும் அவர்களோடு தானும் எனவும் கருதி, அவ்வுண்மையை அடியவரெல்லாம் அறிய ஓர் துலையிலிட்டுக் காட்டும் பேராண்மையை அமர்நீதிநாயனார்பாற்கண்டு, தாமும் தமது குடி முழுவதும் அடியவர்க்கே அடிமையாகி அவர்கள்வழியொழுகி அழிவில் வான்பதமாகிய சிவபுரியில்வாழும் வாழ்க்கையைக்கொள்ள அல்லிமென்முல்லையந்தார் அமர்நீதிக் கடியேன் என்றார்.

இவ்வண்ணம் அடியார்க்கடியேனென்று கூறிவந்த தாம், தம்மையும் தமது தலைவனையும் அன்பரிடத்து அன்பில்லாரென்றுகருதி புறகுதட்டென்றுகூறிய விறன்மிண்டநாயனாருக்கு தம்மிருவருக்கும் உள்ள அன்புடைமை தோன்ற ஆரூரன் ஆளே என்னாது, ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்காளே என்றார்.

தொகைச்சிறப்பு.

இனி, தில்லைவாழந்தணர்களை ஏனையதொகையடியாராகிய பொய்யடிமையில்லாத புலவரோடேனும் பத்தராய்ப்பணிவார்களோடேனும் அன்றி அவர்களை இவ்வந்தணர்களோடேனும் ஏனையதனியடியார்களோடேனும் ஓதவேண்டியிருக்க இவர்களைமுதலில் எடுத்தோதவேண்டியகாரணம் என்னையென்று ஆராயின், "தாவரசங்கமங்கள் என்று இரண்டுருவில் நின்று மாபரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கு அருளைவைப்பன்" என்ற சித்தாந்த வசனத்தை வலியுறுத்தவேயாம்.

எங்ஙனமெனின்,—'தோலும் துகிலும் குழையும் சுருள்தோடும், பால் வெள்ளை நீறும் பசுஞ் சாந்தும் பைங்கிளியும், சூலமும் தொக்க வளையும் உடைத் தொன்மைக், (அநாதி) கோலமேயுடைய பரசிவனே தாவரவுருவமாய் விளங்கும் தில்லைவாழந்தணனாகிய நடராஜமூர்த்தியாயும், ஏனைத் தில்லைவாழந்தணர்களாகிய சங்கம மூர்த்திகளாகியும் திருவுருக்கொண்டுள்ளான் என்பதேயாம்.

"சிவன் உருவும் அருவும் அல்லன் சித்தினோடு அசித்தும் அல்லன், பவமுதல் தொழில்கள் ஒன்றும் பண்ணிடுவானும் அல்லன், தவமுதல் யோகம் போகம் தரிப்பவனல்லன்" என்று அவ்வளவில் நிறுத்தாது, "தானே இவைபெற இயைந்தும்" என்று சித்தாந்தங் கூறுதலால் மேலே சொல்லிய தாவரவுருவத்தையும், சங்கம வுருவத்தையும் கொண்டருளினனென்க. எனவே பரசிவத்துக்கு தாவரம் சங்கமம் என இரண்டுருவங்கள் உளதென்றும், அவற்றுள் தாவரவுருவமாகிய நடராஜமூர்த்தி பரசிவத்தின் சொரூப வடிவமென்றும், ஏனைய சங்கமவுருவினராகிய தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் தடத்தவடிவங்களென்றும் அறிவுறுத்தியவாறும்.

இக்கருத்துப்பற்றியே ஆசிரியர் சேக்கிழார் 'அம்பலத்தாடுவான்' "உலகெலாம் உணர்ந்தோதற் கரியவன்" 'அலகில் சோதியன்' என்றுகூறியதனால் நடராஜமூர்த்தியை சொரூபமென்றும், தில்லைவாழந்தணர்களை-தொல்லை வேதியர்களென்றும், முதல்வரைப் பெற்றுவாழ்வார் என்றும், இனிப்பெறும் பேறொன்றில்லார் என்றும், தம்மையே தமக்கொப்பான நிலைமையால் தலைமைசார்ந்தார் என்றும், திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாடமுதற்பொருளானார் என்றுங்கூறியதனால் தடத்தமென்றும் கொள்ளவந்தன.

எனவே, அநாதி அந்தணனாகிய சிவன் தன்னோடு ஒன்றாய் இவர்கள் எண்ணப்பட்டாராகலின் 'தொல்லைவேதியர்' என்றும், முதல்வனாகியபரசிவனுக்கு இவர் தடத்த வடிவங்களாகலின் 'முதல்வரைப் பெற்று வாழ்வார்' என்றும், முதல்வனாது தடத்த வடிவங்களாகவே, ஆன்மாக்களாயுள்ளார் பெறும்பேற்றை இவர் பெறவேண்டியவரல்லராகலின், "பெறும் பேறு ஒன்றில்லார்" என்றும், தனக்கு மேலொரு பொருள் உளதென்றும் ஒப்பான பொருள் ஒன்றுளதென்றும் சொல்லுதற்கில்லாத சொருப சிவமாகிய நடராஜமூர்த்தியோடொப்பான இவர்களுக்கு ஒப்பிடும் பொருள் இல்லையாகலின் 'தம்மையே தமக்கொப்பான நிலைமையால்தலைமைசார்ந்தார்' என்றும், திருத்தொண்டத்தொகையை ஓத இறைவன் தாமே முதல் நாயனாராக நின்றபோது இவர்களை ஏனைய நாயன்மார்களைப்போல் தனித்தெடுத் தோதச் செய்யாது தம்மோடொ

பச்சேர்த்து ஓதச் செய்தன ராகலின் திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாட முதற்பொருளாளுர்கள் என்றும் கூறினர்.

இனி, எண்ணிறந்த மூவகைப்பாசகாரியங்களேயும், எண்ணிறந்த மூவகைஆன்மாக்களேயும், எண்ணிறந்த (மகத்)வடிவங் கொண்டு தன்னுள் அடக்கி வியாபகப்பொருளாய் ஒருருவாய் நிற்கும் தனது ஆற்றலுடைமை தோன்ற மூவாயிரவர் எனப் பல திருவுருக்கொண் டுள்ளவர்களேத் தன்னுள் அடக்கித் தில்லைவாழந்தணரென மகத்வடிவமாய் அம்பலவாணனுய் ஒருருக்கொண்டு நின்றருளுகின்றனன் என்றலுமொன்று.

பஞ்சகிருத்தியத்தையும், அக்கிருத்தியங்க ளியற்றும் பதியையும், அக்கிருத்தியங்கட்குரிய பசுக்களேயும், அப்பசுக்கள் அக்கிருத்தியங்களில் உட்படுதற்குக் காரணமாகிய பாசத்தையும் உணர்த்தவல்ல ஸ்ரீபஞ்சாக்கரம் ஓர்பதமாய் நிற்பதாகலின், அப்பஞ்சாக்சரத்தைத் திருமேனியாகவுடைய நடராஜமூர்த்தியும் பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருள்களேயும் ஆயிரம் ஆயிர முகமாகப் போதிக்கவல்ல மூவாயிரம் சங்கமர்களேயும் தன்னுட்கொண்டு ஒருருவாய் நின்றருளுகின்றனன் என்றலு மொன்று.

இனி, ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகள் ஓதத்தொடங்கிய திருத்தொண்டத்தொகையில் இம்முதற்பாவில் தில்லைவாழந்தணர் முதலிய எழுவரை வைத்துப் போற்றுதற்குக் காரணம் ஆராயுமிடத்து சிறப்பு ஒற்றுமை என்னுங்காரணங்களேயே நோக்கி என்க.

சிறப்புகாரணம்:—அடிமை வேண்டாத ஆரூரர்பால் இறைவன் வலிந்துவந்து தம் அடிமைவேண்டி மேன்மேல் வழக்காடி தம் அன்பை நிறப்பி வன்தொண்டன் என ஆண்டதுபோலன்றி, அடிமையையே வேண்டிய எழுவர்பால் அடிமை வேண்டாதவர் போல் இறைவன் அடிமை நீங்குஞ்செயலேயே செய்தும் அப்பெருமக்கள் தங்களன்பின் நிறைவால் இயற்றிய வன்றொண்டின் திறத்தால் அடிமை நிலைபெறும்படிச் செய்த சிறப்பேயாம். இனி அவையிற்றை வகுத்துக்கூறுவாம்:—

இறைவன் அடிமை நீங்கத்தந்த செயல்கள்.	அடியார்கள் அடிமை நிலைபெறச்செய்த செயல்கள்.
மூவாயிரவர் எண்ணளவையிற் குறைய இறையத் தான் கடையனுய் நின்றது.	1. அங்ஙனம் நின்றவரைத் தலைவன் எனவேகொண்டு தாம்அகம்படித்தொண்டரானது.
2. திருவோடு கொடுத்துவந்தார்க்குத் திருவோடளித்து மன்றேறி திருநீலகண்டத்தாணேயால் தீண்டாத மனைவியைத் தீண்டி மலர்ப்பொய்கையில் மூழ்கவே பேசி வந்து நின்றது.	2. ஒருகழியின் இருதலையையும் இருவரும்பற்றிநிற்க இறைவன் நடுவேநிற்க மனைவியின் ஆணைதவறாமலும் சிவயோகியார் வார்த்தை கடவாமலும் தமது விரதங் கெடாமலும் நீரில் மூழ்கி எழுந்தது.
3. இல்லையென்னுது கொடுக்கும் ஈகையுடையார்பால் இல்லையென மறுக்கக் கூடிய மனைவியைகேட்டது.	3. ஒப்புரவினுல் மனைவியைக்கொடுக்க மானம் பொருத சுற்றத்தினரைக்கொன்று மனைவியைக் கொண்டுபோகச்செய்தல்.
4. அடியார்க்கமுதளிக்கும் பணிபூண்டவர்க்கு வறுமையுங் கொடுத்து மழையோடு இருளில் பசியுடன் வந்தது.	4. அப்பசிமாற்ற புலத்தில் நென்முளே வாரி குழிப்பயிரைப்பறித்து இல்லத்தின் அலக்கினுல் பதமாக்கி அமுதுபடைத்தது.
5. பொய்த்தவனே புத்தகக் கவளிபோலும் படையைக் கைக்கொண்டு மெய்த்தவ வேடம்பூண்டு குருவாக வரச்செய்தது.	5. மெய்க் குருவாகக்கொண்ட பொய்த்தவனுல் தீங்கு நேரிட்டும், அவனுக் கது நிகழாவண்ணஞ் செய்தது.
6. ஈசன்பா லன்புடையாரை அடியர்பாலன்புண்டாக்கும் விறன்மிண்டர்முன், மிக்க சீரடியார் கூடியிருந்தபோது இவரடியார்க்கு அடியேனுகப் பண்ணு நாள் எங்காளென ஆதரவு கூரப்பணிந்து செல்லும் ஆரூரரை அடியாரிடத்து அன்பிலார் போலத் தோன்றச்செய்தது.	6. சிவனருளால் அடியாரிடத்துப் பெருகாநின்ற அன்பாகிய பெரும்பேற்றை அன்பர் அன்புவேண்டிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி களிடத்தும், திருவுள்ளப பாங்காகிய கோனுவருளே பூஞரரவம் பூண்டாரிடத்தும்பெற புறகு புறகு என்று அஞ்சாது கூறியது.
7. கோவணத்துக்குநேராக எப்பொருளேயும் எடைபெருவண்ணஞ் செய்தது.	7. பஞ்சாக்கரத்தால் தம்மோடெப்பொருளும் எடைபெறும்வண்ணஞ் செய்தது.

ஒற்றுமைக்காரணம் :—ஆரூரரை நிகழ்த்தியதுபோல் இவ்வெழுவரிமும் (1) இறைவன்வந்து, (2) ஆவணங்காட்டி, (3) தடுத்தாண்டு, நிகழ்த்திய பெருங்கருணையேயாம்.

(1.) வந்தது.

இவ்வெழுவருக்குமுன் இறைவன் நடராஜமூர்த்தியாகவும், சிவயோகியாகவும், தூர்த்தவேதியராகவும், தபோதனராகவும், மெய்த்தவவேடனாகவும், மணவாளக்கோலத்தோடு சுந்தரமூர்த்தியாகவும், பிரமசாரியாகவும் முறையே வந்தது.

(2.) ஆவணங்காட்டியது.

தில்லைமூவாயிரவரிடத்து அவருள் தானொருவரென்பது * ஆவணம் (உரிமை); திருநீலகண்டரிடத்த கொடுத்ததிருவோடு ஆவணம் (அடையாளம்); யாதுமொன்று என்பக்கலுண்டாகில் அன்னது எம்பிரான் அடியவருடைமை, ஐயமில்லை என்ற இயற்பகையாரிடத்து மனைவியைக்காட்டி (குறித்து)க்கேட்டது ஆவணம் (உரிமை); இளையான்குடிமாறனாரிடத்துச் செல்வமேவியநாளிலும் அல்லல் நல்குரவானபோதிலும் மெய்யினால் வல்லரென் றறிவிக்கவே வறுமைபாதம்புக தில்லைமன்னினார் உன்னியது ஆவணம்; (அறத்தைத் தடுப்பதற்குரிய வறுமை என்னும் எல்லை.); மெய்ப்பொருளாரிடத்து வாட்படையை ஆகமமாகிய புத்தகக்கவளியென்று பொய்த்தவனைக் காட்டச்செய்தது ஆவணம் (அடையாளம்,); விறன்மிண்டரிடத்து அடியவர்தந் திண்மை யொழுக்கம் வெளிப்பட. சுந்தரமூர்த்தியாய் விளங்கி அன்பை யுள்ளடக்கி ஒதுங்கியது ஆவணம் (அடையாளம்); அமர்நீதியாரிடத்து இறைவன் கொடுத்த கோவணம் ஆவணம் (அடையாளம்).

(3.) தடுத்தாண்டது.

தில்லை மூவாயிரவருள் ஒருவரைத்தடுத்து தானே அவராகி ஏனையரையும் தன்னுடனாய் வாழ ஆண்டது, திருநீலகண்டரை— ஆணையால் சிற்றின்பத்தைத் தடுத்து என்றும் இளமையோடு வாழ ஆண்டது, இயற்பகையாரை—உலகியலால் தடைபடும்பொருளில் தடைபடுஞ் செயலைத்தடுத்து "செயற்கருஞ்செய்கைசெய்த தீரனே ஓலம் ஓலம்" என்று அழைத்தாண்டது, இளையான்குடிமாறரை—அவர்கொண்ட அறிவாகிய மெய்ச்செல்வத்திற்குப் பகையாயுள்ள செல்வவறுமைகளைத் தடுத்து அன்பர்பூஜையில் மனஞ்சுருங்குதலற்ற அன்பினை நிறைவித்தாண்டது, மெய்ப்பொருளாரை—மெய்ப்பொருளுக்குப் பகையாயுள்ள உடற்சார்பு பொருட்சார்புகளைத் தடுத்து திருவேடச் சார்பினாலே ஆண்டது, விறன்மிண்டரை—அடியாரிடத்து அன்பற்று அரனிடத் தன்புள்ள அன்பினைப்போக்கி அனைவரும் அடியவரிடத்து முன்னும் அரனிடத்துப் பின்னும் அன்புடையராய்ச் செய்துவந்த அவரதுவலிந்த அன்பினைத் தமது தோழரிடத் துள்ளதெனத் தோன்றுவண்ணம் தடுத்து புறகென்று சுடுமொழிகூறிய திறங்கண்டு பின் தம்மிருவர்க்கும் அடியவரிடத்துள்ள அன்பினைத் திருப்பதிகவாயிலாய்க் காட்டி ஆண்டது, அமர்நீதியாரை—தமது வேதக்கோவணத்தை எடையாகவைத்து, அவ்வெடைக்கு அவர்பொருளெல்லாம் எடைகொள்ளா வண்ணம் தடுத்துப் பின் பஞ்சாகரத்தின் எடையால் ஆண்டது

பயன்.

இதனால் இறைவனே வந்து தடுத்தாளப்பெற்றார்க்கு வரும்பயன் இத்திறமெனக் கண்டே. விதந்து எடுத்துக்கூறியவாறுமாம். என்னையெனின்:—

பரசிவப்பிரபு - தம்மை எப்பொழுதும் வழுவாதுவழிபடும் வழிபாடுடையார்க்குத் தான் மிகஎளியனாய் அவருள்புக்கு ஒருவனாய் நின்று, தமது பதியின்திறம் குன்றாது அவர்களைத் தமது பணியின்திறத்தில் நிறுத்தி ஆண்டும், அங்ஙனம் அவ்விறைவனால்

---

* ஆவணம்=உரிமை, அடையாளம், எல்லை, முறிச்சீட்டு.

ஆளப்பட்ட அவர்கள் அவன் நிறுத்திய பணியில் தமது அடிமைத்திறங்குன்றாது அவ ரது குஞ்சிதபாதத்துக்கு ஆட்பட்டும் வாழ்வதாகிய அத்துவிதானந்தப் புணர்ச்சி மிக எளிதாய்க் கிடைக்க வருவதாகிய பயனும்,

அங்ஙனமான * அத்வைதானந்தப் பேரின்பப் புணர்ச்சி கிடைக்கப்பெற்ற அத னால்,—பரமவைராக்கிய சீலர்களாலும், யோகிகளாலும், ஞானிகளாலும் தடுத்து விடுத் தற்கரிய சிற்றின்பப் புணர்ச்சியை மிக எளிதாய்த்தடுத்து விடுதற்கான ஆற்றலுண்டாய் வருவதாகிய பயனும்,

அதுபெற்றதனால் தாம்பெற்ற அத்வைதானந்தம் மேன்மேற் பெருகச்செய்யவல்ல திருவேடமுடையார்க்கு இல்லையென்னாது கொடுக்கும் வள்ளற்றன்மை யுண்டாய் வருவதாகிய பயனும்,

அவ்வள்ளற்றன்மையில் என்றும் இளையாதிருத்தற்கு, வறுமைவந்துழி வழிவிப் போம் பொருட்செல்வத்தை முதலாகக்கொள்ளாது, என்றுந் தன்னைவிட்டு நீங்காத அறிவாகிய மெய்ச்செல்வத்தைப் பெறவருவதாகிய பயனும்,

அஃமெய்ச்செல்வமாகிய மெய்ப்பொருளை வளர்க்கவல்ல திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளாகக் கொள்ளவருவதாகிய பயனும்,

அத்திருவேடமாகிய மெய்ப்பொருள் ஐம்புலவேடராற் கொள்ளை போகாவண் ணம் காக்க அடியவர்கூட்டத்தை அரணாகக் கொள்ளவருவதாகிய பயனும்,

அங்ஙனங் காக்கப்பட்ட அரிய மெய்ப்பொருளுக்குத் தமதுபொருளெல்லாம் எடை யிட்டுக் கொடுத்து அம்மெய்ப்பொருளுக்குப் பயனுயுள்ள இறைவனைத் தாம் எடையிட் டுத் தம்பொருளாகக் கொள்ளவருவதாகிய பயனும் ஒருங்கேவருமென்று அறிவுறுத்திய வாறும் என்க.

இதுகாறும் கூறிவந்தசிறப்பால் திருத்தொண்டத்தொகை நாமத்தின் காரணச்சிறப் பும், அடிமைச்சிறப்பும், தொகைச்சிறப்பும், அதனால் உண்டாகும்பயனும் தெள்ளிதின் விளக்கினமை காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

---

* ஆன்மாவை இறைவன் தானாக்கிக்கொண்டகாலத்தும் தான் ஆளும் திறத்தி லும், ஆன்மாக்கள் அடிமைத்திறத்திலுங் குன்றாது நிற்றலே சித்தாந்தத்திற் கூறப் படும் முத்திநிலை. இதனை "சிவமாக்கி எனையாண்ட" என்ற திருவாசகம் அச்சோப் பதிகத்திற் காண்க.

தில்லைவாழந்தணர் சருக்கத்தின் புராண அகராதி.

செ - தொகை.	பெயர்.	பக்கம்.
கும	தில்லைவாழந்தணர்புராணம்.	க
சச	திருநீலகண்டநாயனார்புராணம்.	உ௨
௩௬	இயற்பகைநாயனார்புராணம்.	௩௭
உ௭	இளையான்குடிமாறநாயனார்புராணம்.	கும௪
உ௪	மெய்ப்பொருள்நாயனார்புராணம்.	க௩௫
கக	விறன்மிண்டநாயனார்புராணம்.	க௪0
ச௬	அமர்நீதிநாயனார்புராணம்.	க௭௭

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முதலாவது

தில்லைவாழந்தணர் சருக்கம்.

தில்லைவாழந்தணர்புராணம்.

ஆதியாய் நடுவு மாகி அளவிலா அளவு மாகிச்
சோதியாய் உணர்வு மாகித் தோன்றிய பொருளு மாகிப்
பேதியா ஏக மாகிப் பெண்ணுமாய் ஆணு மாகிப்
போதியா நிற்குந் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி போற்றி.

(இ - ள்.) சிருட்டிக்கடவுளாயும் திதிக்கடவுளாயும் சங்காரக்கடவுளாயும் மகேஸ்வரராயும் சதாசிவமூர்த்தியாயும் மெய்ஞ்ஞானசொரூபராயும் உமாசஹாயராயும்இருக்கின்ற எழுவகைநிலையையும் தாம்செய்யும் நடனத்தால் ஆன்மாக்களுக்கு உணர்த்தும் வண்ணம், தில்லைப்பொதுவின்கண் நடனஞ்செய்தருளும் நடனத்துக்கு வந்தனஞ் செய்வோமாக, வந்தனஞ்செய்வோமாக என்பதாம்.

பொதுநடனஞ்செய்வோனாகிய நடராஜவள்ளல் மும்மூர்த்திகளாய் நிற்பவன் என்பார் ஆதியாய நடுவுமாகி அளவிலா அளவுமாகி எனவும், மும்மூர்த்திகளாய் நிற்கும் இவரே அம்மூவர்க்கு மேற்பட்ட மகேஸ்வரருமாய் நிற்பவர் என்பார் சோதியாய் உணர்வுமாகி எனவும், மகேஸ்வரராயுணரவந்த இவரே சதாசிவமூர்த்தியாயும் இருப்பவர் என்பார் தோன்றிய பொருளுமாகி எனவும், சதாசிவமூர்த்தியாகியஇவரே மூதாதையாகிய பரசிவமும் என்பார் பேதியா ஏகமாகி எனவும், அப்பரசிவம் மாதாளும்பாகத்தனையிருப்பதுபோல் இவரும் இருப்பவர் என்பார் பெண்ணுமாய ஆணுமாகி எனவும், இவ்வுண்மைப்பொருளைத் தில்லைப்பொதுவின்கண் உணரவே நடனஞ்செய்தல் என்பார் போதியாநிற்கும் தில்லைப்பொதுநடம் எனவும், இவ்வுண்மைப்பொருளை அந்த நடனமூர்த்தியினருளால் மனத்தால் உணர்ந்து, வாக்கால் சொல்லத்தொடங்கியதற்கு யான் பெறும்பயன் காயத்தாலேயன்றி மனத்தாலும் வாக்காலும் வணங்குதலேயாமென்பார் போற்றி போற்றி எனவுங்கூறினார்.

...யில் முன் எண்ணப்படுவது சிருட்டியாதலால் அதனை ஆதி எனவும், முத்தொழிலில் இடையில் எண்ணப்படுவது திதியாதலால் அதனை நடு எனவும், கடையில் எண்ணப்படுவது சங்காரமாதலால் அதனை அளவிலா அளவுமாகி எனவும், ஆன்மாக்களுடைய கன்மமுழுதும் கழியுமுகத்தான் மலபாகம் வரச்செய்தல் சிருட்டியாதலால் அச்சிருட்டியையும், கன்மங்கழியுமாறு அதனை அனுபவிக்கச்செய்தல் திதியாதலால் அத்திதியையும், இச்சிருட்டி திதி என்னும் இரண்டானும் உண்டாவதாகிய துன்பங்கள் சிறிதேநீங்க இளைப்பாறச்செய்தல் சங்காரமாதலால் அச்சங்காரத்தையும், இம்முத்தொழில் கிரியாசத்தியன்றி ஆகாவாகலான் அக்கிரியாசத்தியையும், அக்கிரியாசத்தியால் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மமலபாகம் வந்தமையும், கன்மங்கழியவந்தமையும் உணரும் உணர்வாலன்றி உணரக்கூடாதாகலான் அவ்வுணர்வையும் உடையவர் மகேஸ்வரதத்வாதிகாரி

யாய் திரோபவத்தொழிலுடைய மஹேஸ்வரராதலால் அவரைச் சோதியாய் உணர்வுமாகி எனவும், சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோபவமென்னும் நான்குதொழிலாலும் ஆன்மாக்களுக்குத் தோன்றும்பொருள் பாசநீக்கமும் சிவப்பேறுமே யாகலான் அவ்விரண்டையும் அனுக்கிரகிப்போர் சதாசிவமூர்த்தியாகலான் அவரைத் தோன்றியபொருளுமாகி எனவும், இங்ஙனமான ஐந்தொழில் செய்யும் பஞ்சகர்த்தாக்களிடத்தும் பரசிவப்பிரபு,வேறுதலின்றி அவ்வம் மூர்த்திகளாகவே நின்றருளும் மூதாதையாகலான் அப்பெருமானைப் பேதியா ஏகமாகி எனவும், அப்பரசிவம் சத்திசிவமாய் நின்றருளும் இயல்பினனாகலான் அவ்விறைவனைப் பெண்ணுமாய் ஆணுமாகி எனவுங் கூறினார்.

இவ்வுண்மைதோன்றவே,—"தேவர்கோ அறியாத தேவதேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்து காத்து அழிக்கும் மற்றை மூவர்கோனாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி, மூதாதை மாதாளும்பாகத்து எந்தை" என்றருளிற்று திருவாசகம்.

இனி, அளவிலா அளவுமாகி என்றதற்குச்சங்காரமென்னும் பொருள் எங்ஙனம் பொருந்துமெனின்,—சிருட்டியுந் திதியும் நடைபெறுங் காலம்வரின் நடைபெற்று, அழிவுறுங்காலம் வரின் அவ்விரண்டும் அழிவெய்தக் காண்கின்றோம். சங்காரமோ அழிவெய்துவதின்றி என்றும் உள்ளது. எனவே, சிருட்டிக்குந் திதிக்கும் உட்பட்டுள்ள சராசரங்களெல்லாம் சங்காரத்தொழிலன்றிக் காரியப்படமாட்டா. எங்ஙனமெனின்,—யாதானும் ஓர்வித்தினின்றும் தோன்றவேண்டிய விருக்ஷம் வெளிப்படவேண்டுமாயின் அவ்வித்தை பூமியிலிட அவ்வித்துப் பூமியிற்பொருந்தி அவ்வித்தினுருவங் கெட்டுப் பின் இலை வெடிக்கக் காண்கின்றோம். அஃதேபோல், ஒவ்வொருநாள் கழிந்தாலன்றி அவ்வித்தினின்றும் வளரவேண்டிய விருக்ஷம் வளருமாறில்லை. இதனைச் சராசரங்களாகிய எல்லாப்பொருளிடத்துங் காணலாம்.

இங்ஙனங் கூறிவந்ததனால் உருவங் கெடுதலென்பதும், நாள் கழிதலென்பதும் சங்காரமெனப் பொருள்படும். படவே, தோன்றவேண்டிய பொருளைத் தோன்றச் செய்வதும், வளரவேண்டிய பொருளை வளரச்செய்வதும் சங்காரமே என்று வெளியாயிற்று. ஆகவே சிருட்டியுந் திதியும், கால அளவையுட்பட்டவை என்றும், சங்காரம் கால அளவையுட்படாததென்றும், அழிவெய்தாத் தன்மையுடைத்தான தன்றென்றும் உணரக்கிடத்தலால் அளவிலாஅளவுமாகி என்றார்.

இத் திருப்பாட்டான், ஆதிஎன்றது சிருட்டி எனவும், நடுஎன்றது திதி எனவும், அளவிலாஅளவு என்றது சங்காரம் எனவும், சோதியாய் உணர்வுமாகி என்றது திரோபவம் எனவும், தோன்றிய பொருளுமாகி என்றது அனுக்கிரகமெனவும், பஞ்சகிருத்தியங்களை யுணர்த்தியும், அப்பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பஞ்சகர்த்தாக்களால் ஆக்கித் தான் ஒன்றும்செய்யாத சிவதத்துவத்தைப்பேதியா ஏகமாகி என்றதனால் உணர்த்தியும், அச்சிவம் உபாசகாயமாயிருக்கும் இயல்புடைமையைப் பெண்ணுமாய்ஆணுமாகிஎன்றதனால் உணர்த்தியும், இங்ஙனம் உணர்த்தினவெல்லாம் உணரப் பெண்ணுமாய் ஆணுமாகிநிற்கும் நிட்களபரசிவம் தில்லைப்பொதுவின்கண் நடனமூர்த்தியாய்ச் சகளவுருவங்கொண்டு அம்பலத்தில் நின்று நடித்து உணர்த்தினனெனக் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் ஓதியருளிய திருத்தொண்டத்தொகையிற் கூறியுள்ளபடியே முதலில் * தில்லைவாழந்தணர் புராணத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினாராகலின் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் கருணையுடைய வேதமானது, பெண்ணுமாய் ஆணு (சத்திசிவ) மாகி நிற்கும் பரசிவமூர்த்தி, ஆதியாய், நடுவுமாகி, அளவிலா அளவுமாகி, சோதியாய் உணர்வுமாகி, தோன்றியபொருளுமாகி, பேதியா ஏகமாகி, இருப்பதாகிய

* தில்லைவாழ் அந்தணரென்றது-நடராஜமூர்த்தியோடு எண்ணப்பட்ட மூவாயிரவ அந்தணரையென்க.

அத்துவிதத்தன்மை இத்தன்மைத்தாமென்பதுதோன்ற, † தில்லைப்பொதுவின்கண் நடனஞ்செய்தருளுகின்றான். அங்ஙனம் செய்தருளும் பொதுநடனத்தை யான் பன்முறையும் நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்று சிலம்புருவாய்க் குஞ்சிதபாதத்திலிருந்து ஒலிக்கும் உண்மையைச் சிந்தித்து, அவ்வுண்மைதோன்ற தில்லைவாழந்தணர் பெருமானைச் சேக்கிழார்பெருமானும்அவ்வாறே போற்றினாரென்க.

வேதங்கூறிய அத்துவிதத் தன்மையானது - பரப்பிரமமென்பது - பராசத்தியோடு கூடியிருக்கும் பரசிவமேயாகலான் பொன்றுமாய ஆறுமாகி எனவும், அப்பரசிவ மூர்த்தி - அளவில்லாதவுயிர்கள் பன்முறையும் ஒடுங்கித் தோன்றிநிற்ப எல்லையாய் நிற்பவனாகலான் ஆதியாய நடுவுமாகி அளவிலா அளவுமாகி எனவும், எல்லாவுயிர்களும் தன்னுள் ஒடுங்குங்காலத்துத் தான் அகண்ட சோதிசொரூபமாகியும், அவ்வுயிர்கள் தோன்றுங்காலத்து அவ்வுயிர்களுடைய வுணர்வுக்கு உணர்வாகியும், அவ்வுணர்வால் அவ்வுயிர்கள் அனுபவிக்கப்படும் எல்லாப்பொருள்களாகியும் இருப்பவனாகலான் சோதியாயுணர்வுமாகித் தோன்றிய பொருளுமாகி எனவும், இவ்வாறு உயிர்களாயும் உணர்வுகளாயும் பொருள்களாயும் ஏகமாய்க் கலந்துநிற்கும் நிலைமை வேறாகாமல் ஒன்றாகாமல் உடனாய்நிற்கும் நிலைமையாம்; அதுவேதான் அத்வைதத்தன்மை என்னும் உண்மை நிலைமை பேதியாமல் நிலைபெற நிற்பவனாகலான் பேதியா ஏகமாகி எனவும், இவ்வுண்மையே வேதமுங்கூறும் உண்மையாகலான் போதியாநிற்குந் எனவும், இவ்வுண்மையை யாவரும் உணரவே தில்லையின்கண் நடிக்கும் நடனார்த்தமாகலான் தில்லைப்பொதுநடம் எனவும், அந்நடனம் ஊனமாகிய பந்தச்செயலும், ஊனமற்ற முத்திச்செயலும் ஆகிய இருசெயலையுங் காட்டுவதாகலான் போற்றிபோற்றி எனவுங்கூறினார்.

வேதம் இறைவனது அத்வைதார்த்தத்தைக் கூறியபடி கூறிப்போற்றியதேயல்லாமல் இப்பொழுது தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கேற்ப இறைவன் தன்பால்நின்ற முறைமையை எடுத்துக்கூறிப்போற்றியதுமாம்.

எங்ஙனமெனின், தாம் கூறத்தொடங்கிய இப்பெரியபுராணத்துக்கும் தில்லைவாழந்தணர் புராணத்துக்கும் முதலாய்நிற்குங் கடவுள் இக்கடவுள்தான் என்பதுதோன்ற ஆதியாய எனவும், இக்கடவுள்தான், யான் என்னுணர்வால் உணரவேண்டுவனவெல்லாம் என்னுள்நின்று உணர்த்துபவனாய் நிற்பவனென்பது தோன்ற நடுவுமாகி எனவும், அங்ஙனம் அவன் உள் நின்று உணர்த்துவதனால் இவ்வந்தணர்முதலாகக் கூறத் தொடங்கிய அடியார்கள் அளவில்லாதவராயினும் அவர்கள்புகழ் அளவில்லனவாயினும் யான் சொல்லத்தொடங்கும் அச்சொல்லளவில்நின்று அவ்வளவும் விளங்கச்செய்வனென்பது தோன்ற அளவிலா அளவுமாகி எனவும், அச்சொற்களில் அவ்வாறு விளங்கும் வண்ணம் அம்முதல்வன் நிற்கும் இயல் இத்தன்மைத்தென்பது தோன்ற சோதியாய எனவும், அங்ஙனம் சோதியாய்நின்று சொற்களைத் தோற்றுவிப்பதுபோல அச்சொற்களில் அமைக்கப்படும் பொருளும் என்னுணர்வில்தோன்ற என்னுணர்வாய் நிற்பவன் என்பதுதோன்ற உணர்வுமாகி எனவும், என்னுணர்வாய்நின்று தோற்றுவிக்கும் பொருள்களில் அவ்வடியார்களுடைய புகழ்பொருளை உணர்வோருக்கு அவைதோன்றும் வண்ணம் அப்பொருள்வழியானே நீங்காதிருந்து உணரச்செய்வனென்பது தோன்ற தோன்றியபொருளுமாகி எனவும், அங்ஙனம் யான்சொல்லும் சொற்களினும், அச்சொற்கள் தோன்றும் என்னுணர்வினும், அச்சொற்களின் பொருளினும். அவன் கலந்திருக்

† தில்லைப்பொதுவின்பெயர்,—மன்று, அம்பலம், சத்து, உம்பர் இரணமயகோசம், அசம், புண்டரீகம், குகை, ககனம், சுத்தம், பரம், அற்புதம், மெய்ப்பதம், ஞானசுகோதயம், சிதம்பரம், முத்தி, பரப்பிரமம், சபை, சத்திசிவாலயம் என்ப. இன்னும்பல. இதனைக்கோயிற்புராணத்திற்காசு

குந்தன்மை ஒன்றாகாமல் ஒன்றாயிருக்குந் தன்மைபோலுமன்று, வேறாகாமல் வேறாயிருக்குந் தன்மைபோலுமன்று என்னும் அவ்வரியதன்மைதோன்ற பேதியாவேகமாகி எனவும், இவ்வாறு சொல்லினுள்ளும் அறிவினுள்ளும் பொருளினுள்ளும் அநந்யமாய் நின்று வெளிப்படுத்திய இவ்வுண்மையை "சேக்கிழானமது தொண்டர்சீர்பரவ நாமகிழ்ந்து உலகமென்று நம், வாக்கினால் அடியெடுத்துரைத்திட வரைந்து நூல்செய்து முடித்தனன், காக்கும் வேல்வளவ நீயிதைக் கடிதுகேளெனக் கனகவெளியிலே, ஊக்கமான திருவாக்கெழுந்தது திருச்சிலம்பொலியும் உடனெழ" என்றபடி யாவரும் உணரும் வண்ணம் இவ்வம்பலத்தின்கண் சத்திசிவமெனச் சகளவடிவங்கொண்டு நின்று திருச்சிலம்பொலியோடு ஆகாயவாக்காய்க் கூறினான் எனது கருணைவள்ளல் என்பதுதோன்ற பெண்ணுமாய ஆணுமாகிப் போதியாநிற்கும் எனவும், இவ்வுண்மையாகிய அநந்யமென்னும் அத்வைதத்தன்மை எனக்குச் சொல்லளவேயன்றிப் பொருளளவாயும், ஏனையோர்க்குச் சொல்லளவாயும் உணர்த்திய பொதுநோக்குடையசெயல் உடையவன் என்பதுதோன்ற பொதுநடம் எனவும், அந்நடம் தகராகாசம் எனச்சிறந்தெடுத்தோதப்படும் க்ஷேத்திரம் என்பதுதோன்ற தில்லைஎனவும், யான் "தில்லையில் வந்து வந்து எதிர் தெண்டனாக விழுந்தெழுந்து, கைத்தலம் உச்சிவைத்து உளம்உருகி நைந்து, எல்லை காண்பரிதாய பேரொளி யின்பவாரியின் மூழ்கி, அடிகளே உனதடியர்சீர் அடியேனுரைத்திட அடியெடுத்து இடர்கெடத்தருவாயெனத் திருவருளை யெண்ணியிறைஞ்ச, (நீ) அசரீரிவாக்காக உலகெலாம் என அடியெடுத்து உரைசெய்த பேரொலி ஓசையிக்கு அடியார்செவிப்புலத்து நிறைய அனைவரும் கரம்உச்சிவைத்து உளம்உருகும்படிச் செய்த இப்பெருங்கருணைக்கு யான் என்செய்யக்கடவேன் இதுவன்றி வேறில்லைஎன்பது தோன்ற போற்றிபோற்றி எனவுங்கூறினார். இதுபஞ்சகிருத்திய நடனஞ்செய்தருளும் நடராஜமூர்த்திவணக்கம்.

முதலாவதுபோற்றி - தமக்கு அடியெடுத்துக்கொடுத்த கருணைக்கு. இரண்டாவது போற்றி - தமக்குச்செய்த அருளைத் தாமே யாவர்க்கும் அறியச்செய்த பெருங்கருணைக்கு.

கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே உருவ மாகி
அற்புதக் கோல நீடி அருமறைச் சிரத்தின் மேலாம்
சிற்பர வியோம மாகும் திருச்சிற்றம் பலத்துள் நின்று
பொற்புடன் நடம் செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி.

(எ - து.) அரிய வேதசிரசின்மேலாய் விளங்கும் சிற்பர வியோமத்தின்கண், மாயையினால் கற்பிக்கப்படும் கற்பனாவுருவங்களைக் கடந்த சோதிசொரூபமாய் நடனஞ்செய்தருளும் அகளமூர்த்தி, இத்திருச்சிற்றம்பலத்தின்கண் கருணையே ஒருருவமாகி அளவிடற்கரிய அற்புதக்கோலத்துடன் நின்று, யாங்களெல்லாங் கண்டுகளிக்கும்படி அழகுடன் ஆநந்த நிருத்தஞ்செய்தருளுகின்ற வீரகண்டையணிந்த திருவடிக்கமலங்கட்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் என்பதாம்.

அருமறைச்சிரத்தின்மேலாம், சிற்பரவியோமமாகும், கற்பனைகடந்தசோதி, திருச்சிற்றம்பலத்துள், கருணையே யுருவமாகிநின்று, அற்புதக்கோலநீடி, பொற்புடன் நடஞ்செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றிபோற்றி எனக்கூட்டுக.

இனி அருமறைச்சிரம் என்றது - வேதாந்தம். மேலாம் சிற்பரவியோமமாகும் திருச்சிற்றம்பலம் என்றது - அகிலாண்டகோடிகளெல்லாம் தனதுவெளிக்குள் தங்கும்படிக்கு இச்சைவைத்து உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்திருக்கும் அருளாகிய பரமப்பிரகிருதிரூபமாகிய பராசக்திசொரூபம். கற்பனைகடந்தசோதி என்றது-மாயாகற்பிதமாகிய உருவம் அருவம் உருவாரூபம் என்னும் முக்கூற்றுக் கற்பனாவுருவங்களையும் கடந்த சத்திசொரூபமாகிய ஞானச்சோதிவடிவம். கருணையே உருவம் என்றது - காசயுணுதிகளாகிய பிரகிருதி

யங்கங்களும், அவ்வுருவங்களின் வழியாய்த் தோன்றுகின்ற தொழில்கள், வாய்மைமுத லிய குணங்கள், ஆகிய சாங்கங்களும், புவனபோகங்களாகிய உபாங்கங்களும் உடைய னுய்க் காணப்படும் அத்திருவுருவம் சிறிதுந் தன்பொருட்டன்றி உயிர்களுக்கு அனுக்கிர கஞ்செய்யும் அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டாயிருத்தலான் அவ் வுபாங்க சாங்கப் பிரத்தியங் கங்களாகிய அவ்வுருவமேயாம். அற்புதக்கோலம் என்றது - ஓங்காரமே நற்றிருவாசி யாகவும், அதனில் உற்றுநீங்கா எழுத்தாகிய பஞ்சாக்கரமே பாதாதிகேசாந்தமாகவுங் கொண்டு விளங்கும் அவ்வதிசய கோலம். நீடிநின்று பொற்புடன் நடஞ்செய்கின்ற பூங்கழல் என்றது - அப்பஞ்சாக்கரத்திருமேனிகொண்டு என்றும் குன்றுதுநின்று, தம் மைக்காணும் அன்பர்களது ஐந்துபேரறிவுங் கண்களேகொள்ள, அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையேயாக, குணம் ஒருமூன்றும் திருந்து சாத்துவிதமே யாக, அழகிய ஆனந்தநடனஞ்செய்தருளும் குஞ்சிதபாதம்.

எனவே, "தற்பரமாய்ப் பரபதமாய்த் தாவில் அனுபூதியதாய், அற்புதமாய் ஆரமு தாய் ஆனந்த நிலையவெளிப், பொற்பினதாய்ப் பிறிவிலதாய்ப் பொருளாகி அருளாகும், சிற்பரமாம் அம்பரமாம் திருச்சிற்றம்பலம்" என்பார் மேலாம் சித்பரவியோமமாகும் திருச்சிற்றம்பலமென்றார். அந்தச் சித்பரவியோமம் ஆரணங்கள் முடிந்தபதத்து உளதென் பார் அருமறைச்சிரத்தின்மேலாம் என்றார். அச்சிற்பரவியோமமாகிய திருச்சிற்றம்பலத் துள் காணப்படும் திருவுருவம் முதற்காரணமாகிய மாயையையும், அம்மாயையைக் கொண்டு உருவாதிகளைக் காண்பிக்கும் நிமித்தகாரணமாகிய கடவுளையும் கொண்டு ஆன தன்றென்பார் கற்பனை கடந்தசோதி என்றார். தனது சத்தியாகிய அருளால் தான் நினைந்ததொருமேனியைத் தனதாகக்கொண்டருளுவ னென்பார் கருணையே யுருவமாகி என்றார். நாதமாத்திரையான இயல்பாற் பிறத்தலாகிய அகரத்தோடு உகரமகரங்கள் கூடி ஓங்காரமாகிய பிரணவமே நற்றிருவாசியாகவும், அதனுள் அப்பிரணவத்தின் பொரு ளாகிய பஞ்சாக்கரத்துள், * சிகாரத்தைத் துடியாகவும், வகாரத்தை வீசியகரமாகவும், யகாரத்தை அபயகரமாகவும், நகாரத்தை-அக்னியேந்தியகரமாகவும், மகாரத்தை-ஊன்றிய பாதத்தின் கீழிருக்கும் முயலகனுகவுங் கொண்டருளுந்திருமேனியனுய்ப் பின்னர்ப்பிறத் தற்கிடமாயுள்ள தனுகரணுதிகளைத் தரும் மாயாமலத்தை - வலக்கரத்தால் உதறியும்,பிறவி நீங்காது தொடர்ந்து வருவதற் கிடஞ்செய்யும் வல்வினையாகிய கன்மமலத்தை † இடக்கரத் தில் ஏந்தியிருக்கும் அக்கினியால் சுட்டும், கன்மமலமானது பிறவிதோறும் முளைத்து முளைத்து வருவதற்கு அனுதியே முளைத்துநிற்கும் ஆணவமலத்தை ஊன்றியபாதத்தால் மெலிவுறும்படி ஊன்றிநின்றும், பஞ்சாக்கரத்தை யுணர்த்தும் அபயகரத்தால் ஆணவ மலத்தில் ஆழ்ந்துகிடக்கும் ஆன்மாக்களை எடுத்தும், அங்ஙனம் எடுத்த ஆன்மாக்களை, அவ்வான்மாக்களிடத்திலுள்ள நேயரூபமாய் விளங்கும் வீசியகரத்தால் குஞ்சிதபாதமாகிய ஆனந்தவாரிதியில் அழுந்தியிருக்கவும் ஆனந்த நிருத்தனஞ் செய்தருளும் கோலமுடையா னென்பார் அற்புதக்கோலம் என்றார். இங்ஙனமான அவ்வற்புதக்கோலத்தோடு ஞான நடனத்தை நடித்து முத்தான்மாக்களுக்கு முத்தாந்தப்பாதமலர்க்கீழ் முத்தானந்தங்கொடுப பதுபோலும், பெத்தான்மாக்களுக்குச் சிருட்டியைத் துடியாலும், திதியை அபயகரத்தா லும், சங்காரத்தை அக்னியினுலும், திரோபவத்தை ஊன்றியபாதத்தாலும் ஊனநட னத்தைநடித்து அந்நடனத்தால் பிரகிருதி புவனத்துள் இந்திரிய விஷயானந்தத்தைக் கொடுப்பவனென்பார் பொற்புடன் நடனஞ்செய்கின்ற பூங்கழல் என்றார்.

* சேர்க்குந்துடிசிகரம் சிக்கனவாவீசுகரம் யார்க்கும் யகரம் அபயகரம் - பார்க்கி லிறைக் கங்கிநகரம் அடிக்கீழ் முயலகனுர் தங்குமகரமதுதான்.

† மாயைதனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலம் சாயவமுக்கி அருள்தானெடுத்து - நேயத்தால் ஆனந்தவாரிதியில் ஆன்மாவைத்தானழுத்தல் தான் எந்தையார்பாதந் தான்.

இத்திருப்பாட்டான், கற்பனைகடந்தசோதி என்றது - உருவமாகிய கற்பனைக்கு முதற்காரணமாகிய மாயையைக்கடந்த ஞானவடிவம் எனவும், அந்த ஞானவடிவம் அவ்விறைவன்வடிவமேயாகலான் அவ்வடிவத்தைக் கற்பிக்க நிமித்தகாரணனாகிய கடவுள் ஒருவன் வேண்டாமையான் கற்பிக்கவேறொருகடவுளைக்கடந்த ஞானப்பிரகாச வடிவமெனவும், கருணையே யுருவமாகி என்றது- அந்தஞானபபிரகாசவடிவம் ஆன்மாக்களுக்குள்ள அஞ்ஞானவிருளைப் போக்குவதற்குமிக்க அருளாற்கொண்ட திருவுருவம் எனவும், அற்புதக்கோலநீடி என்றது - ஞானக்கண்ணாற்கண்டு உணர்ந்தோதற்கரிய பிரணவத்தையும் பஞ்சாக்கரத்தையும ஊனக்கண்ணாற்கண்டு உணர்ந்தோத அத்திருவுருவத்தில் அமைத்துக் காட்டுவது மிக்கஅதிசயங் காட்டியெனவும், அருமறைச் சிரத்தின்மேலாம் சிற்பரவியோமமாகும் திருச்சிற்றம்பலம் என்றது-பாச பசுஞானங்களைக் கடந்த பதிஞானப் பிரகாசத்தால் காணப்படும் சிற்பரவெளி எனவும், (அப்பரவெளியில்) நின்று பொற்புடன் நடஞ்செய்கின்ற பூங்கழல் என்றது அந்த சிற்பரவெளியில் மேலேசொல்லிய கருணையுருவுடன் நின்று பெத்தான்மாக்களுக்குச் சிற்றின்பமும், முத்தான்மாக்களுக்குப் பேரின்பமும் உண்டாமாறு முறையே செய்தருளும் ஊனநடனம், ஞானநடனமெனவுங் கூறப்பட்டது.

முதற்செய்யுளால் * "எட்டும் இரண்டும் உருவான லிங்கத்தே, நட்டம்" சித்தாந்தவாக்கியப்படி தாவரசொரூபமாய் விளங்கும் சிவசொரூபத்தின் இலக்கணங்களெல்லாந் தோன்றுமாறு எடுத்துக்கூறி, தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி எனவும், இரண்டாஞ்செய்யுளால் * "சிவாயநம என்னும் திருவெழுத்தஞ்சாலே, அபாயமறநின்றோன்" என்னும் சித்தாந்தவாக்கியப்படி, பஞ்சாக்கரத்தையே திருமேனியாகக்கொண்டு, பஞ்சாக்கரத்தினாலேயே பஞ்சகிருத்தியங்களையும் இயற்றி, ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்தநிலையாகிய அபாயத்தைப் போக்கி, முத்திநிலையாகிய உபாயத்தைக் காட்டும் நிலைகள்தோன்றப் பொற்புடனடஞ்செய்கின்ற பூங்கழல்போற்றி எனவுங்கூறி, அருமறையின் அகத்தானும், காண்டற்கரிய அணுரூபியாயும், யார்க்குந் தெரிவரிய தத்துவனையும், திகழ்கின்ற ஒளிரூபனையும், எல்லாப்பொருளிடத்தும் கலந்திருக்கும் பெரியனையும், பெரும்பற்றப் புலியூரனையும் இருக்கின்ற அரியான் தில்லைவாழ் அந்தணர்தஞ் சிந்தையனை என்றும் ஏத்தி வாழ்த்தி வணங்கி வழிபட நின்றருளுகின்றானாகலின் அத்தில்லைவாழந்தணர்களைப் "போற்றிநீள் தில்லைவாழந்தணர்திறம் புகலலுற்றேன்" என்று மூன்றாஞ் செய்யுள் முதலாகக் கூறத்தொடங்கினார்.

அஃதாவது,—இவ்வந்தணர்கள், ஸ்மிருதிவழி யுழன்றவர், ஆச்சிரமத்துறை அடைந்தவர், அருங்கலைகள் பலதெரிந்தவர், ஆரணங்களைப் படித்தவர், சிறப்புடைய புராணங்களுணர்ந்தவர், இம்முறையான் வேதச்சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்தவர், அத்தெளிவான் சைவத்திறத்தை யடைந்து அதில் சரியைகிரியா யோகங்களைச் செலுத்திப் பின் ஞானத்தாற் சிவனடியை (அருளை)ச் சேர்ந்தவர் என்று அவர்களது அருட்பணித்திறமெல்லாம் எடுத்துக்கூறுவாராயினரென்க.

என்னையெனின்,—நமது பிறவியாகிய வெந்துயரைத் தீர்க்கும் மருந்தாகி, அத்துயரத்தைப்போக்கிப் போதந்தருவதாகிய திருநீற்றினால் நிறைந்தகோலத்தனாய், நமது பிறவி வழக்கறுக்கும் பணியைமேற்கொண்டு, ஆனந்தமுடையவனாய், நிருத்தனமூர்த்தியாய் நின்றருளினானாகலின் அப்பெருங்கருணைத் திறத்திற்கு நாம் செய்யக்கடவது யாது? யாது செய்தாற் கைம்மாறாகும். ஏனெனின், பிறவிவழக்கை அறுக்கவேண்டியவனும் அவனே, சிவமாக்க வேண்டியவனும் அவனே, சிவமாக்கியபின்னர் அந்தமில்லா ஆனந்தம் அளிக்கவேண்டியவனும் அவனே, இவற்றில் ஒன்றேனும் அவனன்றி நம்மால் ஆவதுண்டோ? ஒன்றும் இல்லையன்றோ? ஆகவே, இறைவன் நமதுபிறவிவழக்கை

* உண்மை விளக்கம்.

அறக்கும்பணியில் நீங்காது நிற்பதுபோலும், நாம் அவனுக்குரிய தொண்டில் மாறாது நின்று அவன்பணியெல்லாம் இயற்றுவதே, நாம் பெறும்பேறும், நாம் அடையத்தகும் பெருமைக்கு எல்லையுமாம் என்று அம்பணியையே பேணிவாழும் ஒழுக்கமுடையவராய் அவ்வொழுக்கநிலையால் பொங்கும் அன்பினால் அடித்தவம்புரிந்து வாழ்வார் இவரென்று கூறத்தொடங்கினர். (உ)

போற்றிநீள் தில்லை வாழந் தணர்திறம் புகல லுற்றேன்
நீற்றினால் நிறைந்த கோலம் நிருத்தனுக் குரிய தொண்டாம்
பேற்றினார் பெருமைக் கெல்லை யாயினார் பேணி வாழும்
ஆற்றினார் பெருகும் அன்பால் அடித்தவம் புரிந்து வாழ்வார்.

(எ - து.) (தில்லைவாழ் அந்தணர் புராணத்தைச் சொல்லத்தொடங்கிய யான் அவ்வந்தணர் அடிகளை) முன்னர் வணங்கிச் சொல்லுகின்றேன். அவ்வந்தணர்களது திறம் எத்திறத்தது எனின், திருநீற்றினால் நிறைந்திருக்கும் திருக்கோலத்தையுடைய நிருத்தமூர்த்தியாகிய நடராஜமூர்த்திக்கு உரிமையாகிய தொண்டென்று சொல்லப்படும் பெரும் பேற்றையுடையவர்கள், புகழ் என்னும்பொருளுக்கு ஓர் எல்லையாய் உள்ளவர்கள், அப் புகழ் என்னும்பொருள் தம்மிடத்தில் நீங்காது வாழ்தற்கு வைதிகசைவ சம்பந்தமாகிய ஒழுக்கங்களை மார்க்கமாகக்கொண்டு அவ்வழியொழுகும் கடப்பாடுடையவர்கள், அவ்விரு வழியாற் பெருகிவரும் பேரன்பினால் திருவடிச்சார்பினையுடைய திருத்தொண்டை இடைவிடாதியற்றி வாழ்கின்றவர்கள் என்பதாம்.

இப்பாட்டான், மேற்கூறிப்போந்த நிஷ்களசகளத் திருமேனியுடையோனாகிய அரியானை, ஒன்றாகவும் வேறாகவும் உடனாகவும் கொண்டுவாழுந் திறமுடையவர் தில்லை வாழ் அந்தணர்களென்று சொல்லப்படும் அவர்களது பெருமையும், பேரன்பையும், அடித்தவமாகிய பெரியதவத்தையும் கூறப்பட்டது. (ஙு)

பொங்கிய திருவில் நீடும் பொற்புடைப் பணிகள் ஏந்தி
மங்கலத் தொழில்கள் செய்து மறைகளாற் றுதித்து மற்றும்
தங்களுக் கேற்ற பண்பில் தகும்பணி தலைநின் றியற்றே
அங்கணர் கோயில் உள்ளா அகம்படித் தொண்டு செய்வார்.

(எ - து.) காணுந்தோறும் அதிசயத்தைப் பின்மேல் விளைவிக்கும் பேரழகினையுடைய திருவாபரணங்களைத் தமது கரங்களில் ஏந்திக்கொண்டு, நடராஜமூர்த்தியினிடத்திற் சென்று, அகண்டாகார சோதிமயமாய்ஒளிவிடும் அவனது பொன்மேனிமுற்றும் அந்த நவரத்தினாபரணங்களை அவ்வவ்வங்கங்கள் நன்றாய்த் தனித்தனி காணப்பட்டு கண்டு களிக்குமாறு அலங்கரித்தலாகிய அரியபணியைச்செய்து, வேதமொழிகளாற் போற்றிப் பின்னர் அன்பிற்றலைபட்டுநின்று செய்யவேண்டுவனவாகிய நைவேத்தியாதிபணி களைச் சிவாகமங்களிற் கூறியுள்ளபடி அவ்விதியிற் றலைப்பட்டுநின்று அன்பினைச் செலுத்தித் தாங்கள் வேண்டுமாறெல்லாம் செய்யுந்திறமறிந்து செய்துவருதலாகிய இவ் வகத்தொண்டை, கருணைநோக்குடையாரது சிற்றம்பலத்துள் செய்பவராயுள்ளவர்கள் என்பதாம்.

இப்பாட்டான், அரியானைத் தமதுசிந்தையின்கண்ணே வைத்துள்ளாராகிய தில்லை வாழந்தணர்கள், சிற்றம்பலத்துள் வீற்றிருக்கும் தங்கள்தலைவனாகிய பொன்மேனியனை நவமணிப்பூண்களால் அழகுசெய்தும், வேதங்களாற் றுதித்தும், பின்னர் தங்கள் அன்பு நிறையுமளவும் எண்ணிச்செய்வதாகிய ஆவகனாதி பூஜோபசாரங்களைச் சைவாகமவிதி குன்றமல் செய்து வருவார்களென்று கூறப்பட்டது.

தலைநின்றியற்றே - தங்களுக்கேற்றபண்பில் தரும்பணி அங்கணர்கோயிலுள்ளார் அகம்படித் தொண்டுசெய்வார் எனக்கூட்டுக.

வேதவொழுக்கம் சைவவொழுக்கத்தையும், சைவவொழுக்கம் வைதிகவொழுக்கத்தையும் உடலுயிர்போல் தழுவிநிற்கும் பண்பினை யுடைத்தென்னும் தன்மையினையுணர்ந்து வைதிகவொழுக்கத்தோடு சைவவொழுக்கத்தையும் உரிமையாகக்கொண்டு வைதிகசைவரென வாழும் பண்பினரென்பார் * தங்களுக்கேற்றபண்பில் தரும்பணிதலைநின்றியற்று என்றார். கோயிலுள்ளாராகிய அங்கணர(நடராஜமூர்த்தியின)து திருமேனியிற் பொருந்துவதாகிய அலங்காரத்தோடு பூஜித்தலாகிய தொண்டில் கடப்பாடுடையவரென்பார் அங்கணர்கோயிலுள்ளார் அகம்படித்தொண்டுசெய்வார் என்றார். அல்லதூஉம் தம்மோடு ஒத்தவராகக் கூறிய தில்லைவாழந்தணர்கள் தம்பாட்டுப் பேரன்புடையராய் "எண்ணிலாகமம் இயம்பிய இறைவர்தாம்விரும்பும், உண்மையாவது பூசனை" என இவ்வாசிரியர் பின்னே கூறியுள்ளபடி சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கும் பூஜாவிதிகளில் ஒன்றேனுந் தவறாமலும் விடாமலும் ஆறுகாலங்களிலும் தமதுள்ளங் களிகூருமாறு தமதுபோதத்தோடு பொறிபுலன்கரணமுற்றும் இறைவனுள்ளத்திற் பொருந்துமாறு செய்யும் தொண்டில் வலிந்த அன்பினையுடையவரென்றலுமாம்.

நிருத்தகோலங்கொண்டு நின்றருளும் இத்திருமேனி எங்களது பிறவியழுக்கறுக்க வந்த கோலமல்லவாவென்று அத்திருமேனியின் அருமையைநாடி அரிய நவரத்தினங்களாலாகிய ஆபரணங்களை அத்திருமேனி முற்றும் அணிந்து நாங்கள் † பத்தராய்ப் பாடமாட்டோம், பரமனே பரமயோகீ எத்திறற் பத்திசெய்கோம், ஆகலின் எங்களை நீஇகழவேண்டாம், முத்தனே, முதல்வா, தில்லைஅம்பலத்தாடுகின்ற அத்தா, அடியோங்கள் இம்மண்ணுலகில் வந்தகாரணம் உன் ஆடல்காணும் பொருட்டல்லவா என்னும் பொருளும், சிந்தையைத் திசைப்பியாதே செறிவுடை அடிமைசெய்ய, எங்கள்தந்தையாகிய நீ அருளிச்செய்யாய், யாது நாங்கள் செய்வது என்னே, செந்தீயார் வேள்வியோவாத் தில்லைச்சிற்றம்பலத்தே, அந்திப்பகலும் ஆட அடியிணையலசுங்கொல்லோ என்னும் பொருளும், நெஞ்சினைத்தூய்மைசெய்து நினைக்குமா நினைப்பியாதே, வஞ்சமே செய்தியாலோ வானவர்தலைவனே நீ, மஞ்சடைசோலைத்தில்லை மல்குசிற்றம்பலத்தே, அஞ்சொலாள் காணநின்று அழகனீயாடுமாறே என்னும் பொருளும், மண்ணுண்ட மாலவனும் மலர்மிசை மன்னினானும், விண்ணுண்ட திருவுருவம் விரும்பினார் காணமாட்டார், திண்ணுண்ட திருவேமக்க தில்லைச்சிற்றம்பலத்தே, பண்ணுண்ட பாடலோடும் பரமநீயாடுமாறே. என்னும்பொருளும் அமைந்துள்ள ‡ வேதமொழிகளால் துதித்துப்போற்றுவர்.

* வைதிகவொழுக்கமுடையார்க்குச் சைவவொழுக்கம் ஏற்றபண்பினையுடைத்தானதாயும், சைவவொழுக்கமுடையார்க்கு வைதிகவொழுக்கம் ஏற்றபண்பினையுடைத்தானதாயும் இருத்தலின் தங்களுக்கேற்றபண்பின்எனவும், வைதிகவொழுக்கத்தால் செய்யத்தரும்பணி - சிவப்பேறெய்தற்கான சிவதத்வநிலையை யாராய்தலாகலான் அப்பணியினும், சைவவொழுக்கத்தாற் செய்யத்தரும்பணி சிவானந்தம் எய்தற்கான அன்புநிலையை மெய் (உடம்பு) த்தொண்டின் வழியாய் இயற்றுவதாகலான் அப்பணியினும் தலைப்பட்டு நின்றியற்றும் வைராக்கியசீலராகலின் அப்பணியினும் தங்களுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகளைச் செலுத்தி அவ்விருபணிகளையும் உள்ளத்துட்பொய்யாது இயற்றிவருந் தன்மையுடையவராகலின் தரும்பணி தலைநின்றியற்றே அகம்படித் தொண்டுசெய்வார் எனவுங்கூறினார். † திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கோயில் தேவாரத்தில்வருவன.

‡ சிவதத்வார்த்த பிரதிபாதகமாகிய வேதமொழிகளால் போற்றுதல் ஆத்மாக்களாகிய தாங்கள் சிவமேயாய் நிற்றற்குச் செய்யக்கடவதான தொண்டெனவும், அத்தொண்டன் சிவமேயாய் அஃதாவது, சிவனது ஞானமயமேயாய் நிற்கப்பெற்ற

வேதம் - துதிப்பதற்குத் தகுதியுடைத்தென்று அவ்வேதமொழிகளாற் றுதித்தது போல், அருச்சித்தலாகிய பூஜாங்கத்திற்கு ஆகமம் தகுதியுடைத்தென்று அவ்வாகமத்திற் கூறியுள்ளவாறு பஞ்சசுத்திகளை இயற்றி, அதன்பின்னர் சத்தியாதி சத்திபரியந்தம் செய்வதாகிய பீடபூஜையும், தண்டபங்கி, முண்டபங்கி, வக்திரபங்கி என்று சொல்லப்படும் முறையாக நியசிக்கும். அஷ்டத்திரிம்சத் கலாந்யாசங்களும், அதன்பின்னர் செய்யப்படும் வித்யாதேக நேத்திரங்களும், * ஆவாகனாதி பத்துசம்ஸ்காரங்களும், லயாங்கபோகாங்கங்களும், ஆவரண பூஜைகளும் இவையெல்லாம் செய்துமுற்றிய பின்னர் செய்யப்படுவனவாகிய தூபதீபநைவேத்திய நீராஜனையாதி உபசாராதிகளுமாகிய அகம்படித்தொண்டு செய்வார். (௮)

வருமுறை யெரிமூன் றோம்பி மன்னுயி ரருளால் மல்கத்
தருமமே பொருளாக் கொண்டு தத்துவ நெறியிற் செல்லும்
அருமறை நான்கி னோடா றங்கமும் பயின்று வல்லார்
திருநடம் புரிவார்க் காளாந் திருவினாற் சிறந்த சீரார்.

(இ - ள்.) அநாதியாயுள்ள ஆன்மகோடிகள் இறைவனருளால் உலகில் நிறைந்து வாழ, ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தக்ஷிணாக்கினி என்னும் முத்தீக்களையும், வேதத்திற் கூறப்பட்டுவரும் முறைப்படி வளர்த்து, அங்ஙனம்வளர்த்து வருதலாகிய வைதிக தருமமே அறத்தின் பொருளாகக்கொண்டு, முதனூலெனப்படும் அரிய நான்குவேதங்களோடு ஆறுசாத்திரங்களையும் முறைப்படி கற்றுவல்லவராயுள்ளவர், (அவ்வைதிகநெறியில்நின்று அவ்வறத்தைவளர்த்து வருவதேயல்லாமல்) சைவநெறியிற் கூறப்பட்டுள்ள தத்துவவழியாற் செல்லும் ஆனந்தத்தாண்டவத்தைச் செய்யவல்ல இறைவர்க்கு, அடிமையாகும் அருட்செல்வத்தினாலும் சிறந்திருக்கும் பெருந்தன்மையை யுள்ளவர் என்பதாம்.

மன்உயிர் அருளால் மல்க வருமுறை எரிமூன்று ஓம்பி தருமமே பொருளாக் கொண்டு அருமறைநான்கினோடும் ஆறங்கமும் பயின்றுவல்லார் தத்துவநெறியிற் செல்லும் திருநடம்புரிவார்க்கு ஆளாம் திருவினாற்சிறந்தசீரார் எனக்கூட்டுக.

இவ்வந்தணர்கள் தாம்பெற்றபேறு உலகெலாம் பெற்றுய்யுமாறுநினைத்தல் தருமமாகலானும், அங்ஙனம் நினைத்தவண்ணமே செய்யத்துணிதல் அதன்பொருளாகலானும், அத்தருமத்தையியற்றுதற்கான அருமறைநான்கினோடு ஆறங்கமும் வன்மையாகப் பயின்றுள்ளாராகலினானும், அத்தில்லைவாழந்தணர்கள், அநாதியே மும்மலச்சார்பால் மல்கியிருக்கும் உயிர்கள் அம்மும்மலத்தினின்றும் நீங்கிவரும் முறையாக, எனவே - இருவினையொப்பும், மலபரிபாகமும், சத்திநிபாதமும், முறைப்படிவர, இம்மூன்றும் வரவே நடனஞ்செய்தருளும் இறைவனுக்குமுன்னே மூன்றக்னிகளையும் வளர்த்தி, சிவமந்திரங்களால் மலத்திரயங்களும் சம்ஸ்காரம் ஆகும்வண்ணம் உள்ளத்துட்கருதி முறையானே ஆஹுதிகொடுத்து அது முற்றும்பருவத்தில் திருவருள்நாட்டம் உண்டாம்வண்ணம்

வன்மையான், காயமுங் கரணங்களும் இவ்விரண்டின்வழியாய் அனுபவிக்கப்படும் போக விஷயங்களும் சிவமேயாய் அஃதாவது சிவனது கிரியாமயமேயாய் நிற்றற்குச் செய்யப்படுவதான தந்திரார்த்தப பிரதிபாதகமாகிய ஆகமமொழிகளாற் சிவன் தனது இச்சாமாத்திரமாய்க்கொண்ட திருமேனியில் செய்யப்படுந்தொண்டெனவும், திருவருளாலுணர்ந்து; தங்களுடைய அகம் (உள்ளம்) இறைவனக (உள்ள)த்தும், இறைவனது அகம் தங்கள் அகத்தும் படிந்து என்றும் வாழ்வதற்கு மேலேசொல்லிய அவ்விருவகைத் தொண்டினையும் செய்வாரென்று கூறினர்.

* ஆவாகனம், ஸ்தாபனம், சந்நிதானம், சந்நிரோதனம், அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரை, அர்க்கியம், பாத்யம், ஆசமனம், புஷ்பதானம் ஆகபத்து.

பூர்ணாஹுதியாற் பூர்த்திசெய்து, அவ்வக்னி சொரூபமாய்விளங்கும் பரசிவஞ்சுடரை, தாண்டவமூர்த்தியாய் விளங்கும் ஞானத்திருமேனியில் தத்துவநெறியினாலே கலைப்பித்து, அந்த ஐக்கிய சிவஜோதியைச் சிவசம்ஸ்காரத்தால் சத்திநிபாதம் வாய்க்கப்பெற்ற ஆன்மாக்கள் கண்டு ஆளாம்வண்ணம் * கற்பூரச்சோதியாற்காட்டும் திருவிற்சிறந்தவரென்று கூறினார்.

இதனால் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அக்னிகாரியஞ்செய்தல் ஆன்மாக்களுக்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சத்திநிபாதம் என்னும் மூன்றும் உண்டாதற்கெனவும், அது உண்டாதற்காகவே [illegible] செய்து வருகின்றனராகலான், அம்மூர்த்தியினிடத்தில் விட்ட அச்சிவாக்கினியை ஆகமமுறையிற் கூறியபடி தத்துவநெறியாற் கலைப்பிக்க, அங்ஙனம் விளங்குகின்ற நடராஜமூர்த்தியைக் காணுங் காட்சியினால் விரைவிலேயே சத்திநிபாதர்கள் சிவானந்தானுபூதியை அடையுமாறு கற்பூரச்சோதியைக் காட்டும் திருவிற் சிறந்தவரென்று கூறப்பட்டது.

எனவே - தில்லைவாழந்தணர்செய்யும் அக்கினி சிவாக்கினியாகலான அவ்வக்கினியிற் செய்யப்படுங் கருமம் ஆன்மாக்களுக்குச் சிவானந்தானுபூதியை விளைவிக்கும் சிவயோகத்திற்கு ஏதுவாகும் என்பதும், ஏனை அந்தணர்கள்செய்யும் அக்னி வைதாக்கினியாகலான் அவ்வக்கினியிற்செய்யும் அக்கினிகாரியம், ஆன்மாக்களுக்கு விஷயானந்தானுபூதியை விளைவிக்கும் [illegible] பாகத்திற்கு ஏதுவாயுள்ளதெனவும் அறியக்கிடக்கின்றமை காண்க. இத்திருப்பாட்டில் [illegible] தோன்றிய [illegible] என்னுயிர் அருளால் [illegible] முறை யெரி [illegible].

ஆதலாற்றான், தில்லைவாழந்தணர்கள், வைதிகநெறியால் உலகினைவாழ்வித்தும், சைவநெறியால் இறைவனுக்குத் தாம் ஆளாய்வாழ்ந்தும் வருவாரென்று அவர்களது செல்வச்சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (௩)

மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா ஒழுக்கம் பூண்டார்
அறுதொழில் ஆட்சியாலே அருங்கலி நீக்கி யுள்ளார்
உறுவது நீற்றின் செல்வம் எனக்கொளும் உள்ள மிக்கார்
பெறுவது சிவன்பால் அன்பாம் பேறெனப் பெருகிவாழ்வார்.

(இ - ள்.) குற்றமில்லாத மரபிற்குலத்திலே தோன்றி, தோன்றிய அப்பிறப்பொழுக்கத்தினின் மாறுபடாத ஒழுக்கத்தை என்றுங் கடைப்பிடித்தவராகக்கொண்டவர், ஓதல் ஓதுவித்தலாதி அறுதொழில்களை உரிமைபாகச்செய்யும் ஆண்தன்மையினால் கலிமுதலிய நீங்காக்கொடிய உலகின்துன்பங்களை நீக்கியுள்ளவர், தாஞ்சேரும் பேறுயுள்ளது திருநீற்றினால் உண்டாகும் செல்வமேயாமென்று அத்திருநீற்றையே பெருஞ்செல்வமாகக் கொண்டிருக்கும் எண்ணத்தில் மிக்கவர், தாம் பெறத்தக்க பேறு சிவபிரானிடத்துண்டாகும் அன்பாகிய பேறேயாமென்று அவ்வன்பினிடத்திலேயே ஆசைப்பெருக்கமுண்டாக வாழ்கின்றவர் என்பதாம்.

தில்லைவாழந்தணர்கள் செய்யும் அக்னிகாரியமாகிய யாகம் ஆன்மாக்களுக்கு மலநோயைத் தீர்க்கச் சிவபாகத்தைக் கொடுத்தற்காயின், இம்மையில் ஆன்மாக்களுக்குப்

* கற்பூரச்சோதியைக் காட்டும்போது அதனைக்காணும் அன்பர்கள் முன்னர் உள்ளத்தினுள்ளே சிவபரஞ்சுடரைச் சிந்தித்தலும், பின்னர் வெளியே ஞானத்திருமேனியாகிய திவ்யதிருவுருவத்தைக் கண்டு தலையால் வணங்கலும் இயற்கையாகலான் கண்டு ஆளாம்வண்ணம் கற்பூரச்சோதி காட்டுவாரென்றும். எனவே,—கர்ப்பூரச்சோதியைக் கண்டமாத்திரத்தில் சிரமேற் கைகளைக்குவித்தலும், இருதயத்தில் அஞ்சலிசெய்தலும் தாம் இறைவனுக்கு ஆளாம்வண்ணத்தைக் காட்டும் அடையாளக் குறிகளாம்.

பசிநோய்முதலியவற்றைப் போக்க அந்தயாகம் பயன்படாதோவெனின்; அஃதுணர்த்தவே இவ்வாறுஞ்செய்யுள் எழுந்ததென்க.

எங்ஙனமெனின், திருச்சிற்றம்பலத்தைக் காணப்பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய மெய்யன்பர்கள் இறைவனைநோக்கி மாயையமும் கன்மமும் நீங்காது நிற்றற்கிடமாயுள்ள இப்பிறவியை இன்னமும் பாலிப்பையோ என்று பிறவிக்கஞ்சி எத்துவாராயின், கற்பூரச்சோதியைக்காட்டி அலகில் சோதியனைக் காட்டும் அந்தணர்கள் அவர்களைநோக்கி அன்பர்காள்! நீங்கள் என் அஞ்சுகின்றீர்கள், உங்களுக்குப் பிறவியை நாம் போக்குவோமென்னுங் குறிப்புத்தோன்றவன்றோ நடராசன் பஞ்சாக்ஷரபாதத் தூக்கிக் குஞ்சிதபாதத்தைக் காட்டுகின்றான். ஆகலின் நீங்கள் அப்பஞ்சாக்ஷரப்பொருளை இடைவிடாது சிந்தனைசெய்யுங்கள். செய்து வருவீராயின் அச்சிந்தனை வித்தான் நீங்கள் எடுத்த இப்பிறவி ஒழியுந்தருணத்தில் அடையப்பெறுவது குஞ்சிதபாதமே என்று அப்பாதத்தை ஓர் திருக்காதத்தை வீசிக்காட்டுகின்றான். அச்சிபாதத்தில் உங்கட்கு நங்கிடங்களவும் பிராரத்தவினை வாதியாலும் பேதியாலுமிருப்பும், உங்களுக்கு வேண்டும் அன்னம்பாலிக்கவும், பொன்னும்பாலிக்கவுமே உறைறுக்கு வெண்ணெய் பட்ட நாங்கள் அவனது மறவிலாப் பரபின்வந்து, மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டு, ஒதலாதி அறுதொழிலைக் கைக்கொண்டு அத்தொழிலின் ஆட்சியப் (சிறப்பி)னால், வடிவம் தனமும் மனமுங் குணமும் குடியுங் குலமுங் குடிபோகச்செய்யும் வறுமை, உடலோடு நீங்காதிருந்து வருத்தும் பசி ஆகிய இவ்விரண்டானும் வரும் கலியை (துன்பத்தை) நீக்குவோமென்பர்.

அறுதொழில்களாவன,—ஓதலோதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஈதலேற்றலாம். ஒதலாவது, - இறைபணிவழுவாது நிற்றலாம், எனவே, உடம்புநீற்றங் காரண அது கொண்ட வினைப்பயனும், அதனையனுபவித்தற்குத் தன்னைக்காரணமாக உடைந்நிற்கும். முயற்சியும் ஒருவாற்றானும் நீங்கலாகாமையின் அவை என்கண் பார்ப்பவான் இவ்வான்மாவாய் நின்றமுகமுறையான் அவனிடத்திதன் அளிக்கிற்றற்கும் தடையாகலான், அத்தடையைநீக்குதற்கு "அவனருளாலல்லது ஒன்றையுஞ்செய்யாதொழிக அஞ்ஞானகன்மம் பிரவேசியா" என்னும்சித்தாந்த அதிகரணத்தைக ஒதலாம்.

அஃதாவது,—நாம்செய்யும் செய்திக்கு முதல்வன் செய்திகையின்றி அமையாதாகலின் நாம்செய்வனவெல்லாம் அவனருளின்வழிநின்று செய்வோமாயின் பாசமும் கன்மமும் நாம் இறைவன்றேன் வருகின்றதற்குத் தடையாகா; ஆகலான் அவை தாக்காமைப்பொருட்டுச் செய்வனவும் ஓதலாதல் [illegible] இறைபணிவழுவாது நிற்க வேண்டும் என்று கற்றுணர்வதேயாம். [illegible].

இனி ஓதுவித்தலாவது,—இங்ஙனமானை வேதாந்தசித்தாந்தமாகிய சித்தாந்தநிகமணத்தை ஓதப்பெற்றபின்னர் தாம்செய்யும் செயலெல்லாம் அருளின்வழிநின்று செய்ததாகிய இறைபணிநிற்பார்க்கு "பசுமேம்பாரணத்துப் பதி நிதத்தின் அவைபுரையுணர்த்தல்"

என்னையெனின்,—பாசத்தோடு ஏகதேசியாயிருந்த பசுவானது அவ்வழியின் பாசமயற்றொழிந்த வழி விடயத்தோற்றமுண்டாய் அறிவிச்சைசெயல்கள் அவ்வழியுயுடன்று விடயானந்தத்தை எய்தப்பெற்று சுகமுறுதல்போல், இறைவனோடு ஏகனேகி அருள்பயந்து அவ்வருட்செயலின்வழிநின்று பாசம்பற்றொழிந்தவழி சிவத்தோற்றமுண்டாய் அறிவிச்சை செயல்கள் அவ்வழியுடன்று சிவானந்தத்தை எய்தப்பெறுவதாயிருக்க, இவ்வுண்மையை யுணராதவாதிகள், ஏகனேகி இறைபணிநிற்பார்க்கு மேல் செய்வ கடவதொன்றில்லை. ஏனெனின், இருள்நீக்கமும் ஒளிவிளக்கமும் உடனிகழ்ந்தாண்டல்போல பாசநீக்கம் உண்டானபோதே சிவத்வவிளக்கமும் இடையீடின்றி உடனிகழ்ந்தாண்டலின் அறிவிச்சை செயல்கள் அங்ஙனம்உழல்வதனால் வரும்பயன் என்னையென்று சிவத்வவிளக்கமெனப்படும் சிவானந்தமாகிய பரமசுகத்திற்கும், இறைபணிநிற்றலாகிய அருள்விளக்

கத்திற்கும் வேற்றுமையுணராது அருள்விளக்கமே ஆனந்தவிளக்கமெனக் கருதிச் சிவத்வத்தை யிழக்கின்றனர்.

அங்ஙனம் ஆனந்தவிளக்கத்தை யிழக்கின்ற வாதிகளைநோக்கி பாசநீக்கம், சிவப்பேறு என்னும் இருவகைப்பயனில், இருள்நீக்கத்தில் ஒளிவிளக்கம்போல, பசுத்வநீக்கத்தில் அருள்விளக்கமாத்திரையேயன்றி ஆனந்தவிளக்கமெனப்படும் சிவப்பேறு உடன் நிகழா; ஆகலான் ஏகனாகி இறைபணிநிற்றலாகிய அருள்விளக்கத்தில் அறிவிச்சைசெயல்கள் அயரா அன்பில் விடயிக்குமாயின் அரன்கழல் செல்லுதலாகிய சிவப்பேறெய்தவரும் என்று ஓதுவித்தலாம். இது இரண்டாந்தொழில்.

இனிவேட்டலாவது,—அரனது ஸ்ரீபாதத்தை யணைய அறிவு இச்சை செயல்கள் மூன்றையும் தலைப்படச்செய்து அவ்வழி நிற்கப்பெறுதலேயாம்.

என்னையெனின், "இறைபணிநிற்க" என்றதனை ஓதப்பெற்றதனால் பாசநீங்கி அருள் விளங்கப்பெற்றுப், அதுவிளங்கியவழி, அரனது ஸ்ரீபாதத்தையணைய இச்சை மீதூரப்பெற்று அவ்விச்சை அதிகரித்தவழி பத்தியினால் பறவாதேக்த அறிவிச்சை செயல்கள் மூன்றையும் அவ்வழிநிறுத்துதலாகிய யாகச்செயலில் தலைப்படும் இருத்தலாம். இது மூன்றாந்தொழில்.

இனி வேட்பித்தலாவது,—பசுத்வம்நீங்கி அருள்விளக்கம்பெற்று ஆனந்தவிளக்கம் எய்தப்பெறாதார்க்கு அது எட்டுமாறு அவர்களது அறிவிச்சைசெயல்களை வேட்பித்தல்.

என்னையெனின்,—பசுத்வம்நீங்கப்பெற்ற சீவன்முத்தர்க்கு சிவப்பேறுண்டாக வேண்டுவது இன்றியமையாதசெயலாகலின் அவர்கள் அச்சிவப்பேறு எய்துமாறு அவர்களது அறிவை மலங்கழுவுவதிலும், இச்சையை அன்பரொடுமருவுவதிலும், செயலைத் திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் தொழுவதிலும் வியாபரிக்குமாறு செய்யும்செயல்களாம். இது நான்காந்தொழில்.

இனி ஈதலாவது,—நிருத்தனுக்கு நிறைந்தகோலமாயுள்ள திருநீறளித்தலாம்.

என்னையெனின்,—அங்ஙனம் வியாபரிக்குமாறு செய்தபின்னர் திருநீறு உண்மாசாகிய ஆணவமலத்தைக் கழுவுவதாயும், புன்மைத்தன்மையும், அவலத்தன்மையும், பாவத்தன்மையும் உடையகன்மமலத்தைத் தவிர்ப்பதாயும் அறுப்பதாயும், ஆசையைவிளைவிப்பதாகிய மாயாமலத்தைக் கெடுப்பதாயும் உள்ளதாகலின் அந்நீற்றை அம்மும்மலமுங் கழுவுவதற்குக் கொடுத்தலாம்.

அத்திருநீற்றால் சீவன்முத்தர்கள் மலத்தைக் கழுவப்பெற்றதனால் உடம்பிடர் தீர்ந்து வருத்தந்தணிந்து இன்பமுற்று பெருமைபெற்றபின்னர் அவர்களுக்குப் பத்தியோடு போதத்தைத்தந்து அன்பரொடு மருவுவதற்கு மதியைத்தருவது அத்திருநீறேயாகலின் அதனையேகொடுத்தலாம்.

அன்பரொடு மருவியபின்னர், அவர்களுக்கு மலத்தைக்கழுவி அன்பரொடுங்கூட்டிய அத்திருநீற்றைத் தமதுமகளுமைக்கொண்டு குண்டிகைக்கையர்களோடு சாக்கியர் கூட்டம் கண்திகைக்கும்படி நிலைபெறச்செய்த கருணைவள்ளல் ஆலவாயானாகிய இறைவனன்றேயென்று அவனெழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்துக்குச்சென்று அவனைக் காணும் ஆசையை என்றுங்குன்றாவண்ணம் செய்வது அத்திருநீறேயாகலின், அதனையே கொடுத்தலாம். இது ஐந்தாந்தொழில்.

இனி ஏற்றலாவது,—இவ்வாறு மலங்கழுவி, அன்பரொடுமரீஇ, ஆலயந்தொழும் அரநெறியைக் கடைப்பிடித்த சீவன்முத்தர்களது உடல் பொருள் ஆவிகளை நீர்வார்த்துக் கொள்ளுதலாம்.

என்னையெனின், சீவன்முத்தர்கள் அன்பரொடு இணங்குவதும், ஆலயத்தைவழிபடுவதும் இலக்கணமாகவிருக்க, அதனை மேலோங்கவொட்டாது தடுக்குங் களைகட்டா

யுள்ளதீ மும்மலங்களேயாம். அம்மும்மலங்களும் விளைதற்கு இடமாயுள்ளது உடல் பொருள் ஆவிகளேயாம். ஆகலான், ஆணவமலம் விளைதற்கிடமாயுள்ள உயிரையும், கன்மமலம் விளைதற்கிடமாயுள்ள பொருளையும், மாயாமலம் விளைதற்கிடமாயுள்ள உடலையும் களைவானெண்ணி அச்சீவன்முத்தர்கள் பத்திரபுஷ்பபலன்களைக்கொண்டு அவைகளால் நடராஜப்பெருமானை அருச்சனைபுரியவருவாராயின் அவர்கள்பால் அம்மூன்றையுமே சங்கற்பஞ்செய்து நீர்வார்த்துப் பெற்று சிவார்ப்பணம்செய்து, அதனால் அவர்களுக்குண்டாகும் பேரன்பைப் பெறும்பேறுகப் பெறச்செய்தலாம். இது அறுந்தொழில்.

இவ்வாறு தில்லைவாழந்தணர்கள் சீவன்முத்தர்களது உடல் பொருள் ஆவிகளைச் சிவார்ப்பணஞ்செய்தபின், அம்மூன்றையும் நடராஜன் ஏற்குமாறுசெய்து, அச்சீவன்முத்தர்களைநோக்கி உடலூழ் ஒழியுமளவும் அன்னமும் பாலிப்பான், பொன்னும் பாலிப்பான், அவ்வூழ் ஒழிந்தவழி இன்னமும் பிறவாவண்ணமும் செய்யான் என்று ஆசிகூறுவர்.

இவ்வுண்மைதோன்றவே—"அறுதொழில் ஆட்சியாலே அருங்கலிநீக்கியுள்ளார் எனவும், உறுவது நீற்றின்செல்வம் எனக்கொளும் உள்ளமிககார் எனவும், பெறுவது சிவன்பாலன்பாம் பேறெனபபெருகிவாழ்வார் எனவுங்கூறினர். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளும் "கற்று ஆங்கு எரியோம்பிக் கலியை வாராமே, செற்றார்வாழ்" என்று ஓதியருளினர்.

நடராஜன் சீவன்முத்தர்களுக்கு அன்னமும் பொன்னுமளித்து மீண்டும் பிறவாவண்ணம் செய்வானென்பதை—"அன்னம்பாலிக்குந் தில்லைச் சிற்றம்பலம், பொன்னம்பாலிக்கும் மேலுமிப்பூமிசை, என்னன்பாலிக்குமாறுகண் டின்புற, இன்னம்பாலிக்குமோ இப்பிறவியே" என்றார் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

இப்பாட்டான், (திருநடம்புரிவார்க்கு ஆளாய், மன்னுயிர்காக்கும் தருமமே பொருளாக்கொண்ட) தில்லைவாழந்தணர்கள் பிறப்பொழுக்கங்குன்றாத குலவொழுக்கத்திற் சிறந்தவர்களென்றும், அவ்வொழுக்கத்திற் சிறந்திருப்பதற்கேற்ப ஓதலாதிபண்டிதத் திறத்தில் ஆண்தன்மையுடையவர்களாய் கலியை நீக்கிக்கொள்ளுந் திறமுடையவர்களென்றும், அத்திறத்தால் நீற்றின்செல்வமே எல்லாத்துன்பங்களையும் போக்கும் பாக்கியமென்று போற்றும் உள்ளத்திற்சிறந்தவரென்றும், அங்ஙனமான பாக்கியங்கிடைக்கப்பெற்றதனால் சிவன்பாலன்பே பெறத்தகும் பேறெனப் பெருகிவாழ்பவர்களென்றுங் கூறப்பட்டது. (க)

ஞானமே முதலா நான்கும் நவையறத் தெரிந்து மிக்கார்
தானமும் தவமும் வல்லார் தகுதியின் பகுதி சார்ந்தார்
ஊனமே லொன்று மில்லார் உலகெலாம் புகழ்ந்து போற்றும்
மானமும் பொறையும் தாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்வார்.

(எ - து.) ஞானத்தை முதலாகவுடைய ஞானமுதலிய நான்கினையும் குற்றமற ஆராய்ந்துணர்ந்து தெளிவில் மிகுந்திருப்பவர், அத்தெளிவின் மிகுதியால் எல்லாப்பொருளையும் சிவன்பாலாக்கும் தானத்திலும், தனுகரணாதிகளைச் சிவநெறியில் நிற்கச்செய்யும் தவத்திலும் வல்லவராயிருப்பவர், (அவ்விரண்டு முடைமையால்) தகுதி எனப்படும் அன்பென்னும் பகுதியைச் சார்ந்திருப்பவர்;(அன்பின்பகுதியைச் சார்ந்திருப்பவராகவே) மும்மலச்சேட்டையின் விகுதியாகிய துன்பக்கூறுபாடுகள் ஒருசிறிதும் இல்லாதவராயினர்; அவையிலவாகவே உயர்ந்தோரெல்லாம் புகழ்ந்துபோற்றத்தகும் மானத்தையும் பொறையையும் மறவாது தாங்கிக்கொண்டு இல்லறத்தை நடத்திவாழ்கின்றவரா யிருப்பவராயினர் என்பதாம்.

"உடம்பின் கண்ணதாகிய பிராரத்தவாசனை உயிர்க்குத்தாக்குவதாயுள்ள அவ்வளவு காலமும், அதனான்வரும் விருப்புவெறுப்புக்களும், அவைபற்றி அறியப்பட்டுவரும் யண்

முதலாகக்கூறப்படும் மாயைகளும், அவைபற்றிநிகழும் விபரீதவுணர்வும் ஆகிய அசத்துக்கள் நீங்கியவழியும் வந்துகூடி மேம்பட்டுவருவனவாகலான் அவ்வளவிற்கெல்லாம் மூலமாகிய பிராரத்தவாசனை பற்றறக்கழிந்தாலன்றி அவ்வசத்தைக் கீழ்ப்படுத்தும் மெய்யுணர்வு மேம்படுதல்கூடாதாகலின், அவ்வாசனை பற்றறக்கழிதற்பொருட்டு, திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் நாடி வழிபடவே அவ்வினைநீங்கி மெய்யுணர்வு மேம்பட்டுநிகழும் ஆகலான் அன்பினால் அங்ஙனம்வழிபடுவாயாக" என்றுசித்தாந்தத்தில் உதாரணமாகிய இயைபுகூறுதலின் இவ்வியைபுணர்ந்த பெருமக்களை அவ்வந்தணர்களாகலின் ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கினையும் குற்றமறத்தெரிந்து மிக்காராய்த் தானத்திலும், தவத்திலும் வல்லராய்த்தகுதியின்பகுதியைச் சார்ந்தவராயினர். எனவே-அறிவிச்சைசெயல்கள் மூன்றும் பத்திவசப்பட்டு ஞானசம்பந்தமுடைய சரியை கிரியாயோகங்களின் வழியாய்ச் செய்யக்கடவனவாகிய வழிபாடுகளை அயரா(நீக்கமில்லா)மல் செய்துவந்தாலன்றி ஞானத்தாற்பெறப்படும் துரியாதீத நிலைக்கண்ணதாகிய சுவானுபூதியிலுண்டாகும் பரமசுகம் நீங்காதிருக்கப்பெறுதல் கூடாதென்பதனை சந்தேகமென்னும் நவையற நன்றாய்த்தெரிந்தவராய், அப்பரமசுகம் நீங்காதிருத்தற்பொருட்டு நடராஜமூர்த்திக்குச் சரியையின்வழியாய்ச் செய்யக்கடவதாகிய வழிபாட்டினால் விருப்பு வெறுப்புக்கிடஞ்செய்யும் புண்ணியபாவப்பயனையும், புண்ணியபாவப் பலகாரணமாயும் பொருந்துகின்ற கன்மமலச்சேட்டையைத் தடுத்தும், கிரியையின்வழியாய்ச் செய்யக் கடவதாகிய உட்பூஜை புறப்பூஜையாகிய வழிபாட்டினால் நிலமுதல் மோகினியீறாகக் காணப்படுகின்ற மாயாமலச்சேட்டையைத் தடுத்தும், யோகத்தின்வழியாய்ச் செய்யக்கடவதாகிய ஆதார நிராதாரமாகிய வழிபாட்டினால் ஆறாதாரங்களில் அந்தந்த ஆதாரங்களுக்குரிய திவ்யரூபங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு தியானித்தலாகிய சுட்டறிவும், நிராதாரயோகத்தில் முன்போல் திவ்யரூபங்களைக் கற்பித்தல் ஆக்குவதொழிந்து சைதன்ய சொரூபத்தைப் பாவாதே பார்த்திருத்தலாகிய சுட்டறிவும் ஆகிய விபரீதவுணர்வைக் கொடுக்கும் ஆணவமலச் சேட்டையைத்தடுத்தும், தங்களுடைய உடல் பொருள் ஆவிகளைத் தங்கள்பால் ஊனநடனத்தையொழித்து ஞானநடனத்தைச் செய்தருளும் ஞானநடனமூர்த்திக்குக் கொடுக்குந்தானத்திலும், இங்ஙனம் உடல்பொருள் ஆவிகளாகிய சத்தசத்துக்களின் வழியாய்ச் சேட்டிப்பதாகிய மும்மலச்சேட்டைகளை நீக்கியவழியும் இச்சேட்டைகளுக்கெல்லாம் மூலமாகிய பிராரத்தவாசனை வந்துகூடுவதாகலான் அவ்வாசனை பற்றறக்கழிந்தாலன்றி மும்மலச்சேட்டையாகிய அவ்வசத்தைக் கீழ்ப்படுத்தும் ஞானம் (அஃதாவது, துரியாதீதநிலைக்கண்ணதாகிய சுவானுபூதியிலுண்டாகும் பரமசுகத்தைக்கொடுப்பதாகிய மெய்ஞ்ஞானம்) மேம்படுதல் கூடாதாகலின் அந்த மெய்ஞ்ஞானம் மேம்பட்டுநிகழவும், அதுநிகழ்தற்குப் பிராரத்தவாசனை வன்மைபெற்றிருத்தலால் அவ்வன்மை பற்றறக்கழிவதற்கும், திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் நாடிவழிபடுதலாகிய தவத்திலும் வல்லராய், இவ்வன்மைமூன்றுவண்ணம் அரன்கழலில் செலுத்தத்தக்க அயராஅன்பென்னும் பகுதியைத் தகுதியாகச்சார்ந்தவராய், இச்சார்பின் உறுதியான் 'தில்லைமாநகர்ச்சிற்றம்பலவனார்க்கு எல்லையில்லதோர் அடிமைபூண்டு" "புண்ணியபாவம் பொருந்தும் நிஷ்காமியத்தான்வரும் அல்லல் என்செயும்" "மண்முதல் மாயையினால்வரும் அருவினை என்செயும்" "கண்ணிய அஞ்ஞானங்காட்டும் இவ்வாணவத்தான்வரும் தொல்லைவல்வினைத்தொண்டர்தான் என்செயும்" என்று தெளிந்தஞானத்தால் இனிமேல் எங்களுக்கு வரக்கடவனவாகிய ஊனங்கள் ஒன்றுமில்லை என்று இறுமாப்புடன் வாழ்வர்.

இவ்வாறுவாழ்கின்ற இவர்கள் சிவத்வவிளக்கமெனப்படும் சிவப்பேற்றையும், அதுகூட்டும் அருள்விளக்கமும் வேண்டாது, பாசநீக்கமேவேண்டித் தம்மையே பொருளாகப் பெறுவோர்அவாவும் துறவறத்தை அவாவாது நல்லோர்வேண்டும் இல்லறமாகியநல்லறத்தைவேண்டி அதனை எப்பொழுதும் இனிதுடனியற்றியாழ்வர். ஏனெனின்,—"மோப்பக்குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து, நோக்கக் குழையும் விருந்து" என்ற பெரியோர்

சொற்படி முகம்வேறுபட்டுப் பார்த்தவளவில் குழைந்துபோம் மென்மைவாய்ந்த மான மிக்கார் விருந்தினரெனப்படும் அரனடியரே யாகலினலும், அவ்வடியார்க்கு அமுதுசெய் வித்தலினும் மண்ணினிற் பிறந்ததனற் பெரும்பயன் வேறொன்றில்லையாகலினனும் அப்பெரியபேறு இல்லறத்தாலல்லது அமையா தாகலினனும், அவ்வில்லறத்தையே பேறமெனக்கொண்டு குலங்களிற்சிறந்த நான்குகுலத்தவராயினும், அக்குலங்களிற் சேராதவராயினும், உலகத்தாராற் கொள்ளப்படும் நலத்தினராயினும், நலமொழிந்த தீமை யெல்லாம் நிறைந்தவராயினும் அவர்களறிவு சங்கரரிடத்துப்பொருந்திய அன்புடையது என்பதுகாணப்பெறும் அடியார்களாயின் அவர்கள் யாதுவேண்டினும் அதனை இல்லை யென்னுது கொடுத்தலில் மானமும், அங்ஙனங்கொடுத்தலினல் எவ்வகைத்தான மேலுலகம் இல்லெனினும் எவ்வகைத்தான நரகலோகம் வருவதெனினும் அவைகளைத் தாங்கும் பொறையும் உடையவராய் உலகெலாம் போற்றவாழ்வாரென்று கூறப் பட்டது.

இப்பாட்டான், வைதிகநெறியால் அறத்தையும், சைவநெறியால் அன்பினையும் பெற்றுள்ள தில்லைவாழந்தணர்கள் அநுபக்ஷமாகக்கொள்ளும் சரியையாதிகளைவிட்டு சம்புபக்ஷமாகக் கொள்ளும் ஞான யோகக்கிரியை சரியைகளைத் தெரிந் துணரும் அறிவிற் சிறந்தவரென்றும், அந்நான்கும் நிலைபெறுமாறு தானத்திலும் தவத்திலும் வல்லவராயிருப்பரென்றும், அந்தவன்மையால் புலன்வழிசாராது சிவஞானத்தையே சார்ந்திருப்பவரென்றும், அச்சார்பால் அறியாமையின் பகுதி சிறிதும் இல்லாதவ ரென்றும், அவை இல்லாமையால் மேல் அன்புசெலுத்தற்குரிய இல்லறத்தை மானத்தை யும் பொறையையும் துணையாகக்கொண்டு நடத்தி வாழ்வார்களென்றும் கூறப்பட்டது. ()

செம்மையால் தணிந்த சிந்தைத் தெய்வவே தியர்க ளானர்
மும்மையா யிரவர் தாங்கள் போற்றிட முதல்வ னைரை
இம்மையே பெற்று வாழ்வார் இனிப்பெறும் பேறென் றில்லா
தம்மையே தமக் கொப் பான நிலைமையால் தலைமை சார்ந்தார்

(எ - து.) இவ்வண்ணம் இல்லறத்தைநடத்தும் செவ்வழியினல் சாந்தம் அடையப் பெற்ற சித்தத்தையுடைய தெய்வத்தன்மையிற்சிறந்த அந்தணர்களாயுள்ளார் மூவாயிர வர்கள்; (அவர்கள்) தாங்கள் வழிபட்டுவணங்க, யாவர்க்குந் தலைவராயுள்ள இறைவனை, இவ்வுடம்போடு கூடிவாழும் பொழுதே ஆன்மநாதராகப்பெற்றுள்ளவர், இனிப்பெறத் தகும்பேறு ஒன்றுமில்லாதவர்கள், (ஆகலான்) வேறொருவரை ஒப்பிடுவதற்கில்லாமல் அவர்களுக்கு அவர்களையே ஒப்பாகச்சொல்லப்படும் நிலைமையுடைமையால் அவர்களே தலைமையைப்பெற்றுள்ளவர்களாயினரென்பதாம்.

இங்ஙனமான விருந்தோம்பலாகிய வேளாண்மையான், பருவந்தாழ்ப்படுத (நல்குர வான் வருந்திக்கெடுத)லை யடையாராய், திருமகள் மனமகிழ்ந்து வாழப்பெற்று, உண வுக்குவேண்டிய வித்தை இடாமலே தானியசம்பத்தெல்லாம் உடையவராய் வாழும் செம்மையராய், எல்லாவுயிர்களிடத்தும் செந்தண்மையுடைய கடவுட்டன்மை வாய்க்கப் பெற்றவராய்ப் பூவுலகிலுள்ள ஆன்மாக்களுடைய மும்மலங்களை வேதித்து ஒழிக்க அனுதிமலமுத்தனுகிய முதல்வனைத் தங்களுக்குள் முதன்மையாய் நின்றருடும்படிப் பெற்று மூவாயிரவரென என்றும் வாழ்வாராயினர். யாவர்க்கும் முதல்வனுயுள்ள இறைவனை இவர்கள் முதன்மையாகப்பெற்றுவாழ்ந்ததன்மை எத்தன்மைத்தெனின்:— எல்லாவுயிர்களிடத்தும் உடல்உயிர், கண்ணருக்கன், அறிவொளிபோல் பிரிவறும் அத்துவிதத்தன்மையா யிருப்பதுபோ லல்லாமல், இவர்களது உடலாய் உயிராய் உண் டுறங்கிநடந்து நானுபோகங்களையுந் தானுகச்செய்து பேதமறநின்றிருக்கப்பெற்று இனிப் பெறும்பேறு ஒன்றில்லாதவராய் வாழுந்தன்மையைப் பெற்றனரென்க.

இப்பேறுபெற்றதேயன்றி, தம்மையே தமக்கொப்பான நிலைமையால் தலைமைத் தன்மையைச் சார்ந்தவராயும் இருப்பவர். அஃதாவது,—இறைவன் தனக்குமேல் ஒருவரையில்லாமைபோல் இவர்களும் இல்லாதவர், அவ்விறைவன் தனக்குச் சமானமாக ஒருவரையும் இல்லாமைபோல் இவர்களும் இல்லாதவர் மேலும் ஒப்பும் இல்லாதஅவ் விறைவன் யாவரையும் தனக்கு அடிமையாகக்கொண்டு தான் தலைமைத்தன்மையைச் சார்ந்திருத்தல்போல் இவர்களும் யாவரும் தங்களுக்கடிமைகூறத் தாம்தலைமைத் தன்மையைச் சார்ந்திருக்கின்றவராயிருக்கின்றவரென்று கூறினார்.

இப்பாட்டான், (அன்புசெலுத்துவானெண்ணி இல்லறத்தை மேற்கொண்ட அந்தணர்கள்) சாந்தசித்தத்தோடுகூடிய வேதியர்கள் என்றும், அவர்கள் மூவாயிரம்பேர்களென்றும், இவர்கள் யாவர்க்கும் முதல்வனாயிருக்கின்ற பஞ்சகிருத்திய மூர்த்தியைத் தங்கட்கே ஆன்மநாதமூர்த்தியாக இம்மையேபெற்றவரென்றும், அதனால் இவர்களுக்கு அம்மை ஒன்றுளதென்பதும் அங்குபெறும்பேறு ஒன்றுளதென்பதும் இல்லாத பெருஞ் சிறப்பினரென்றும், இத்தகைத்தான சிறப்பினால் வேறொருவர் தமக்கு ஒப்பு சொல்லுவதற்கில்லாமல் தலைமைபெற்றிருப்பவரென்றும் கூறப்பட்டது. (அ)

இன்றிவர் பெருமை யெம்மால் இயம்பலாம் எல்லைத் தாமோ
தென்தமிழ்ப் பயனா யுள்ள திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாட
அன்றுவன் றொண்டர் தம்மை அருளிய ஆரூர் அண்ணல்
முன்திரு வாக்கால் கோத்த முதற்பொருள் ஆனார் என்றால்.

(எ - து.) சுந்தரமூர்த்திகளை விறன்மிண்டர் "புறகு" என்றுசொல்லிய அந்நாளில், அம்மூர்த்திகளை (அடியார்கள் புறகாக்காத ஆறுயாறு) தமிழ் என்னும் மொழிக்குப் பொருளாயுள்ள திருத்தொண்டத்தொகையை, அம்மூர்த்திகள் அடியார்குழாங்கள் கூடியிருக்கும் தேவாசிரியத்தின் முன்னேநின்று பாடுதற்குத் தியாகேசப்பெருமானார் தமது திருவாக்கால் முதலடியாக எடுத்துத்தொடுத்தருளிய முதற்பொருள்கள் ஆயினாரென்று சொல்லப்படுமானால், இப்பொழுது இத்தில்லைவாழந்தணர்களுடைய சிறப்பை எம்மால் எடுத்துச்சொல்லத்தகும் அளவினை யுடையதாகுமோ; ஆகா என்பதாம்.

வன்றொண்டர் தம்மை அன்று தென்தமிழ்ப்பயனாயுள்ள திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாட ஆரூரண்ணல் முன்திருவாக்கால் கோத்தருளிய முதற்பொருளானார் என்றால் இன்றிவர் பெருமையெல்லாம் இயம்பலாம் எல்லைத்தாமோ எனக்கூட்டுக.

இதனால் அவர்கள்பெற்ற தலைமைத்தன்மையைச் சிறந்தெடுத்துக்கூறியதென்க. அஃதாவது, பாஷைகளில்தலைமைபெற்றது-தமிழ். அத்தமிழில் தலைமைபெற்றதமிழ் - தென்திசையின்கண்வழங்கும் தேவாரதிருவாசகாதிகள். அவற்றுள் தலைமைபெற்றது - திருத்தொண்டத்தொகை. இதற்குமேலொரு தலைமைபெற்றது ஒன்றுமில்லை. இங்ஙனம் தலைமைபெற்ற திருத்தொண்டத்தொகையுள் "தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும்அடியேன்" என்று சிறந்தெடுத்தோதியதேயாம்.

அல்லதூஉம், - இவ்வடியை எடுத்துச்சொன்னவர் ஆரூரண்ணல் (தியாகேசர்.) அடியேனென்று சொன்ன அவ்வீசரோ யாவருக்காயினும் அடிமையாய் அவரால் தாம் வேண்டும்பொருள் ஒன்றுமில்லாதவர். அத்தகைச்சிறப்புடைய அவ்விறைவர் அடியேனென்று வேண்டிக்கூறினாராதலின் இவர்களே தலைமைசார்ந்தவரென்பதில் ஐயமுண்டோ!

அல்லதூஉம், - தியாகேசராகிய தம்பிரானுக்குத் தோழராகி அவரைத் தம்பொருட்டுத் தூதாகப்போம் வன்றொண்டுகொண்ட வன்றொண்டப்பெருமானும், தம்பிரான்சொல்லியவாறே தாமும் அடிமை யென்றுசொல்ல விரும்பினாராகலினானும் இவர்களே தலை

மையாயினார். ஆகலின் இவர்களன்றித் தலைமைபெற்றார் ஒருவரும் இல்லை என்றார்.

இனி, திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாட, ஆரூரண்ணல் முன் திருவாக்கால் கோத்த முதற்பொருளானா என்றதன் அருமையாதெனின்,—

வேதாகமங்களின்சாரமாய் மெய்ஞ்ஞானத்தின் பயனாய் சிவானுபூதிச்செல்வமா யுள்ளது திருத்தொண்டேயாம். அத்தொண்டையுணராது வேதாகமங்களை யாராய் வோர் அவைகளின் சாரத்தையறியார், மெய்ஞ்ஞானிகள் பாசம் நீங்கப்பெற்றும் அதன் பயனைப்பெறார், சிவானுபூதிமான்கள் நிட்டைவரப்பெற்றும் பிராரத்தவாசனையற்றுச் சிவானந்தச்செல்வத்தை யடையார். ஆகலான், வேதாகமஆராய்ச்சிக்கும் மெய்ஞ்ஞானத் திற்கும் சிவானுபூதிக்கும் முதற்பொருளாயுள்ளது தொண்டே என்றாயிற்று. ஆகவே அம்மூன்றினுங் கோத்த முதற்பொருளெனவும், ஆராய்ச்சியும் ஞானமும் அனுபூதியும் உடைய தில்லைவாழந்தணர்கள் அத்தொண்டிற் றலைப்பட்டு வேதாகமங்களின் ஆராய்ச்சி யின் சாரத்தையும், மெய்ஞ்ஞானத்தின் பயனையும், சிவானுபூதிச் செல்வத்தையும் பெற்றாராகலின் முதற்பொருளானா ரெனவுங்கூறினர்.

இனிச் சாரமுதலிய மூன்றையும் எய்துவிக்கத்தக்க அத்தொண்டாவன,—பரமேசு வரன் ஆன்மாவாய் நின்றமுறைமையை வேதாகம ஆராய்ச்சியான் உணரப்பெற்றோர் ஆன்மாவாய்நிற்கும் அவ்விறைவனருளாலல்லது ஆன்மா ஒன்றுஞ்செய்யானாகவே அவ னிடத் தேகனாகி நிற்கச்செய்யுந்தொண்டு, மெய்ஞ்ஞானமாகிய சிவஞானம் வரப்பெற் றோர் தமது அறிவிச்சைசெயல்கள் பரமேசுவரனது ஸ்ரீபாதங்களையணையுமாறு செய்யுந் தொண்டு, சிவானுபூதிமான்கள் அசிந்திதனாய்நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக்கண்டு வழி படுந்தொண்டு இம்மூன்றுமாம்.

ஆகவே, ஏகனாகிநிற்கச்செய்யவல்லபொருள், ஸ்ரீபாதங்களையணையுமாறு செய்ய வல்லபொருள், பதியைச் சிந்திதனாகக்கண்டு வழிபடச்செய்யவல்ல பொருள். இம் மூன்றுமுதற்பொருளையும் கோத்துள்ளது திருத்தொண்டத்தொகை என்க. ஆகவே ஆரூ ரண்ணலால் திருவாக்கால்கோத்த முதற்பொருள் என்றார்.

அல்லதூஉம், ஆரூரண்ணல் வெளியிடக்கருதிய திருத்தொண்டத் தொகையைச் சுந்தரமூர்த்திகள் ஓதியருளுமாறு அம்மூர்த்திகள் வாக்கின்கண் கோத்தாரென்றலு மொன்று.

இப்பாட்டான், யான் தில்லைவாழந்தணர்களது பெருமைமுற்றும் சொல்லலாம் என்னும் அவாவுடையனாயினும், அது முற்றும்பெறுவதாகவில்லை. ஏனெனில், தமிழுக் குப் பயனுயுள்ள திருத்தொண்டத்தொகையைப் பாடுவதற்கு முன்னிற்பவராகிய தில்லை வாழந்தணர்கள் முடிவில்லாதானை முன்னாகவுடையவராகயிருத்தலால் அவர்கள்பெருமை எங்ஙனம் முற்றுப்பெறும். இதுகாறும் இறைவன் பெருமையை முற்றுப்பெறச்செய் தார் ஒருவருமில்லை. அதுபோல், அவர்கள் பெருமையும் முற்றுப்பெறுமாறில்லை. மற் றென்னெனின், முற்றுப்பெறு தென்பதே முற்றுப்பெறக்கூறியதா மென்று கூறப் பட்டது. (கூ)

அகலிடத் துயர்ந்த தில்லை அந்தணர் அகில மெல்லாம்
புகழ்திரு மறையோர் என்றும் பொதுநடம் போற்றி வாழ்க;
நிகழ்திரு நீல கண்டக் குயவனார் நீடு வாய்மை
திகழும்அன் புடைய தொண்டர் செய்தவம் கூறலுற்றாம்.

(எ - து.) இந்நிலவுலகின்கண் எல்லாவுலகத்தவராலும் புகழ்ந்து போற்றத்தக்க மேன்மைபொருந்திய தில்லைவாழந்தணர்கள் என்னும் மூவாயிரம்வேதியர்கள், சிற்றம் பலத்தின்கண் நடனஞ்செய்தருளும் பொதுநடனத்தை எப்பொழுதும் வழிபட்டுவாழ் வாராக; இனியாம் திருநீலகண்டக்குயவனார் என்று சொல்லப்பட்ட தொண்டனார்செய்த அன்புவிளங்கும் தவச்செயலைச் சொல்லுவாம் என்பதாம்.

அகலிடத்து அகிலமெல்லாம்புகழ் உயர்ந்ததில்லை யந்தணர் மறையோர், என்றும் பொதுநடம் போற்றிவாழ்க; திருநீலகண்டக்குயவனார் (ஆகிய) தொண்டர்செய் அன்பு திகழும் தவம் கூறலுற்றாம் எனக்கூட்டுக.

இப்பாட்டான், தில்லைவாழந்தணர்களது முடிவிலாப்பெருமையை யான் முடிவுபடுத் திக் கூறல் பாவமாமென்று அதனையொழித்து யான் என்றும் வாழ்த்திக்கொண்டிருக்க அவர்கள் எப்பொழுதும் வாழ்வார்களாக. இனி திருநீலகண்டநாயனார் தவத்தைச் சொல்லுகின்றேமென்று கூறப்பட்டது. (கய)

தில்லைவாழந்தணர் புராணம் முற்றிற்று.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

அத சதாயநம:

திருத்தொண்டத்தொகை.

"தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்"

தில்லைவாழ் அந்தணர் என்றதனால் நடராஜமூர்த்திக்கு ... அடியாராகவும் ஒன்றாதலால் அம்மூர்த்தியோடொன்றாய் எண்ணப்பட்ட ஏனைய அந்தணர்களுக்கும், அடியேன் என்றதனால் அடிமையாயுள்ளேன் என்றதாம்.

இவ்வுண்மை தோன்றவே,—"ஆதியாய் நடுவுமாகி" "கற்பனை கடந்தசோதி" என்னும் இவ்விருபாசுரத்தாலும் நடராஜமூர்த்தியை வணங்கியும் "போற்றிநீள் தில்லைவாழந்தணர் திறம்புகலலுற்றேன்" என்று ஏனைய அந்தணர்திறமெல்லாம் விதந்தெடுத்தோதி "இன்றிவர்பெருமையெம்மால் இயம்பலாம் எல்லைத்தாமோ" என்று அவர்களைப் போற்றியும் விளக்கினர்.

* திருத்தொண்டர் அந்தாதி.

செப்பத் தகுபுகழ்த் தில்லைப் பதியிற் செழுமறையோர்
ஒப்பப் புவனங்கள் மூன்றினும் உப்பரின் ஊரெரித்த
அப்பர்க் குழகத் திருநடக் காதிற் பிறையணிந்த
துப்பர்க் குரிமைத் தொழில்புரி வோர்தமைச் சொல்லுதுமே.

தில்லைப்பதியிற் செழுமறையோர் என்றதனால் ஏனைய வைதிக அந்தணருள் ஒருவராக எண்ணப்பட்டவரன்று வைதிகசைவராகிய தீக்ஷித அந்தணர்கள் என்றும், செப்பத் தகுபுகழ்த்தில்லை என்றதனால் அத்தீக்ஷிதர்கள் வசிக்கும் இடமும் அத்தில்லைப்பதியே என்றும், பிறையணிந்த அப்பர்க்கு உரிமைத்தொழில்புரிவோர் என்றதனால் அவர்கள் செய்யும்பணி நடராஜமூர்த்திக்குரிய அம்பாடிக்கைங்கரியமென்றும், இப்புராணத்திற்குரிய தலைவர்களையும், அவர்கள் பதியையும், அவர்கள் தொண்டையும் விதந்து இத்திருப்பாட்டாற் கூறப்பட்டதென்க.

† தில்லைவாழந்தணர் புராணசாரம்.

நல்லவா னவர்போற்றுந் தில்லை மன்றுள்
நாடகஞ்செய் பெருமானுக் கணியார் நறபொரு
தொல்லைவான் பணியெடுத்தற் குரியார் வீடும்
துறந்தநெறி யார்தொண்டத் தொகைமுன் பாடத்
தில்லைவாழ் அந்தணரென் றெடுத்து நாதன்
செப்பும்அருள் உடையார்முத் தீயார் பத்திக
கெல்லைகாண் பரியாரொப் புலகிற் றூமே
வய்ந்துளார் எமையாள வாய்ந்து ளாரே.

---

* நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளியது. † உமாபதிசிவம் அருளியது.

(வி-து) தில்லைவாழந்தணர்கள் தில்லைமன்றுள் நடனஞ்செய் பெருமானுக்கு அணுக்கராயும், நந்பொற்றொல்லைவாள் [illegible] யும், [illegible] நெறியார்யும், தொண்டத்தொகை முன் [illegible] தில்லைவாழந்தணரென [illegible] அருள் உடையராயும், [illegible] யராயும், [illegible] எல்லைகாண [illegible] யும், உலகில் தாம் ஒப்பு [illegible] தலால், தன் [illegible] ஞதல், [illegible] பாகவே பசங்களினின் [illegible] தல், [illegible] முடைமை முதலிய [illegible] குள்ளார் [illegible] அவர்களை [illegible] தென்றிசை [illegible] ணித்திறத்தை [illegible] தாம்.

இனி [illegible] தன்மை வருமாறு:—

[illegible] தில்லைவாழந்தணர்கள் அனைவராய் வாழ்த்த நற்குரிசி [illegible] ஆகுந் தன்மை [illegible] த்துக்குள் ளானவ [illegible]

[illegible] தன்மை கூறப் பட்டது.

[illegible] தெரிய இறைவன் [illegible] எக்கிமங்கலத் தொழில் [illegible] தில்லைவாண் பணிசை [illegible] தம் தமது தூய வுடம்பு [illegible] யாவரும் எண்ண [illegible]

இதனால் [illegible] தன்மை கூறப் [illegible] து.

[illegible] தாகச் கூற [illegible] தெனப் [illegible] அம்மையனறி இம்மை [illegible] செய்யவல்ல திறமுடைய [illegible] அவர்களை [illegible]

இதனால் [illegible] தன்மை கூறப்பட்டது.

: பெரியபுராணம் [illegible] வில் "எம்மையுடைய வர்கள் யாரும் [illegible] என்றே. அம்மையப்பனுமாவான் அவர்களில் ஒருவன் [illegible]" என வருதலாற் காண்க.

§ திருப்பாசுரத்தாண்டகத்தில் "நாவாரநம்பனையே *** எண்தணத்தும் [illegible]" என்றனையாற் காண்க.

✻ திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் புராணத்தில் "அண்டத்திறைவர் அருளால் தீணி தில்லை, மண்டத்திருந்த பூவாயிரவர்களும், தொண்டத்தலைமை கணநாதராய்த் தோன்றக்கண்டு" என வருதலாற் காண்க.

அவ்வுணர்விற்குள்ளாக்கவே, அன்பின் தொகுதியெல்லாம் உடையாராகிய தொண்டர்களுடைய தொகையை முற்றுணர் வுடையாளுகிய "ஆரூரண்ணல், அன்று வன்றொண்டர் தம்மைத்திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாட முன்திருவாக்கால்கோத்தருளத்" தகுதியுடைய தமது முற்றுணர்விற்குள்ளாக்கினன்.

இதனுல் முற்றுமுணர்தல் என்னும் நான்காம் குணத்துக்குள்ளாக்கிய தன்மை கூறப்பட்டது.

அவ்வுணர்விற் குள்ளாக்கவே, அவர்கள் "முதற்பொருளானுர்கள்" ஆகவே, "மன்னுயிர் அருளால்மல்க, வருமுறை யெரிமூன் றோம்பு(வதாகிய) தருமமே பொருளாக்கொண்டு" அம்முத்தீயை ஒம்புவதற்கு அவர்களைத்தமது இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்குதலாகிய குணத்துக் குள்ளாக்கினன்.

இதனுல் இயல்பாகவே பாசங்களில் நின்று நீங்குதல் என்னும் ஐந்தாங் குணத்துக்குள்ளாக்கிய தன்மை கூறப்பட்டது.

அக்குணத்துக்குள்ளாக்கவே, * இவர் நம்மவர், பிறர் என்றெண்ணவரும் பாசஇயல்பினின்றும் நீங்கப்பெற்று யாவரையும் தம்மவராகவே எண்ணவரும் எண்ணத்துக்குள்ளாக்கி முத்தீயை வளர்த்திவரச் செய்து அவ்வளவில் நிறுத்தாது பத்திக்கு எல்லைகாண் பரியராகச் செய்யவல்ல தமது பேரருளுக்கு உள்ளாக்கினன்.

இதனுல் பேரருளுடைமை என்னும் ஆறுங்குணத்துக்குள்ளாக்கிய தன்மை கூறப்பட்டது.

அவ்வருளுக்குள்ளாக்கவே, அவர்கள் "ஞானமே முதலாநான்கும் நவையறத்தெரிந்து" மிக்கீராகி, தமக்குவாய்த்துள்ள எல்லைகாண்பரிய பத்தியினுல் சரியை கிரியைகளைச் செய்தலாகிய தானத்தையும் தவத்தையும் தகுதியின் பகுதியாகச் சார்ந்து, அதனுல் பாசக்ஷயம் உண்டாமாறு கருத, அவர் கருதியவாறே அஃதுண்டாக அவர்களைத் தமது முடிவிலாற்றலாகிய குணத்துக் குள்ளாக்கினன்.

இதனுல் முடிவிலாற்றலுடைமை என்னும் எழாங் குணத்துங்குள்ளாக்கிய தன்மை கூறப்பட்டது.

இவ்வெழுவகைத் திறத்திற்குள்ளாக்கவே, பாசக்ஷயம் உண்டாய் அவ்வேழு குணத்துள்ளும் ஆக்கிய இறைவனது ஸ்ரீபாதங்களை யணையப்பெற்றாராயினர். ஆகவே "மானமும்பொறையுந் தாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்வாராய்" அதனுல் "ஊனமேலொன்றும் இல்லா" ராய் ஸ்ரீபாதங்களை யணையப்பெற்ற காரணத்தால் எட்டாவதாகிய வரம்பிலின்பமுடைமை என்னும் அக்குணத்துள்ளாராய் ஒப்பிலா ஒழுபுடையராய் வாழ்வாராயினர்.

இதனுல் வரம்பிலின்பம் உடைமை என்னும் எட்டாங்குணத்தை யுடையராகிய தன்மைகூறப்பட்டது.

இனி இவற்றின் தொகைப்பொருள் வருமாறு:—

1. முத்தான்மாக்கள் தமது ஆன்மாவின்கண் பரமசிவன் அறிவுருவாய் அருவுருவமாய் விளங்கித் தனது ஓங்கொளியால் தமதறிவைப் பிரகாசிக்கச்செய்யும் உபகாரத்தை உணர்ந்து உள்ளம் உருகப்பெற்று, அங்ஙனம் பெற்ற விசேடத்கால் உருகும் நிலையைத் தந்தது அறிவின்கண் அறிவாய்நிற்கும் இறைவன் உருவாய்வந்தன்றோவென்று அவ்வுருவமாகிய சகளத்திருமேனியின்கண் ஆசையுடையவராய் அத்திருமேனியை அணுகுவராயின் அவ்விறைவனும் அவர்கள்பால் உருகும் உள்ளத்தனுய் தான் அவர்கள் வயத்தனுய் அவர்களைத்தன்வயத்தராக வாழச்செய்வனென்னும் உண்மையை விளக்கியவாறும்.

2. தன்வயத்தராகவே அவர்களை அருள்வயத்தராக்கி அருளுருவாய் நிற்கச்செய்து மாயாவுருவச் செயல்களை அவரினின்றும் நீக்கித் தனது அருளுருவாகிய திருமேனிக்

* திருநாளைப் போவாரைத் தீக்ஷிதர்களைக்கொண்டே தீயைவளர்த்த அதினின்றுந் தோன்றச்செய்து தம்மோடு சேர்த்துக்கொண்ட வுண்மையாற்காண்க.

குரிய பணிகளையே செய்யச் செய்யும் தூயவுடம்பினராகச் செய்வனென்னும் உண்

3. தூயவுடம்பினராய் அருட்பணியிற் றலைப்படவே, அப்பணி சிவமா யமர்ந் திருக்கச் செய்யவல்ல அன்பையே பேருக எண்ணி அதனையே பெறவிரும்பச்செய்யு மன்றி அவர்களை அம்மையிற்பெறும் வீட்டை வேண்டச்செய்யா; ஆகவே பந்தம்விடுதல் வீடடைதல் எனப் பசுகுண உணர்வின்செயலால் எண்ணவரும் செயற்கை உணர்வு அற்று, சிவஞானச் செயலுக் குள்ளாகும் இறைவனது இயற்கையுணர்வின ராவரென் னும் உண்மையை விளக்கியவாறும்.

4. இறைவனது இயற்கையுணர்வினராகவே, அவ்வுணர்வு ஆன்மாவாகிய தமக்கு வரப்பெற்ற அம்முத்திக்காலத்தும் தம்மை ஆன்மாவேயென்றும் நாம் சிவமானது சிவ னருளாலேயன்றி நமது போதமுற்சியாலன்றென்றும் உணர்த்தக் உணர்ச்சியைத்தந்து நாம் சிவம் என்னும் அஞ்ஞானமாகிய மோகக்கொடியை யறுத்து என்றும் ஆன்மநிலை யையுடைய நாம் என்றும் தொண்டரே யாமென்னும் முற்றுணர்வையுடையராகச் செய் யும் உண்மையை விளக்கியவாறும்.

5. முற்றுணர்வை யுடையவராகவே, அவ்வுணர்வான் எல்லாவுயிரும் தம்முயிர் போல் வாழச்செய்வதற்கு முத்தீயை வளர்க்கும் செயலை மேற்கொள்ள எமது என்னும் பாசத்தினின்றும் நீங்கினவரென்னும் உண்மையை விளக்கியவாறும்.

6. பாசத்தினின்று நீங்கினவராகவே, அதனால் உயிர்களைப் பரிபாலித்தற்கு இறை வனது பேரருளுடைமையை யுடையவராயினர் என்னும் உண்மையை விளக்கியவாறும்.

7. பேரருளுடையவராகவே, சரியையாதிகள் ஞானமெய்தற்குச் சாதனமாயுள்ள வையென்று அவ்வளவில் விடாது அந்தஞானத்தால் நீக்கப்படும் பாசநீக்கத்திற்கும் அந் நீக்கத்தில் எய்தற்பாலதாகிய சிவப்பேற்றிற்கும் அவைகளை இன்றி அமையாவென்னும் உண்மையுணரவந்து ஞானமெய்திய பின்னரும் சிவப்பேறெய்திய பின்னரும் எல்லை யில்லாத பக்தியுடையராய் இயற்றவல்ல முடிவிலாற்ற லுடையராயினரென்னும் உண் மையை விளக்கியவாறும்.

8. முடிவிலாற்றல் கைகூடப்பெறவே, அவ்வாற்றலுக்கு ஏற்றவாறு அவர்கள் வரம் பிலின்பமுங்கூடயராதல் மிக எளிமையென்னும் அவ்வுண்மையும், அவ்வுண்மையான் இவர் களே ஒப்பிலாப் புகழுடையராய் உலகெலாம் போற்ற வாழ்வாரென்னும் உண்மையும் விளக்கியவாறும்.

தில்லைவாழந்தணர்புராணசாரம்.

முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

அப்புகாயநாா

திருநீலகண்ட நாயனார்புராணம்.

வேதியர் தில்லை மூதூர் வேட்கோவர் குலத்து வந்தார்;
மாதொரு பாக நோக்கி மன்னுசிற் றம்பலத்தே
ஆதியு முடிவு மில்லா அற்புதத் தனிக்கூத் தாடும்
நாதனார் கழல்கள் வாழ்த்தி வழிபடும் நலத்தின் மிக்கார்.

[illegible] நாயனார்) சிவசப்பத்திரனாகிய [illegible] சிதம்பரமென்பதற்கிடமாய் [illegible] அழிவின்றி [illegible] இருப்பதாத்தில் [illegible] அற்புதமாகிய [illegible] திருக்கூத்தினைச் செய்தருளுகின்ற [illegible] நடராஜமூர்த்தியின் [illegible] திருவடிகளை [illegible] வழிபடுவதாகிய நலத்தில்மிகுந்தவர் என்பதாம்.

[illegible]

[illegible] ஆகிய தில்லை [illegible] இருவினைகள் [illegible] இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் [illegible] ஆகிய [illegible] ஆதியும் [illegible] அறிவில்லாதவனுக்கு [illegible] தந்தையாயும் [illegible] சர்வ [illegible] திருவருள் [illegible] உணர்த்தும் பஞ்ச கிருத்தியங்களுஞ் [illegible] அவ்வண்ணப்படி செய்வித்தற்பொருட்டு [illegible] நோக்கி எனவும், [illegible] அவ்வாறுடையராகிய சிவகாமியாருக்கு [illegible] செய்யத்தொடங்கிய பஞ்சகிருத்தியங்களைச் அநாதியாயுள்ள ஆன்மாக்களின் பொருட்டாகலான் ஆதியு முடிவுமில்லாத்தகூத்து எனவும், அக்கூத்தால் ஆன்மாக்களையெல்லாம் ஆணவபந்தத்தை யொழிக்கும் மாயாமலகாரியபந்தத்தால் தளைப்படுத்திக் கன்மமலகாரிய பந்தத்தான் இருவினை

யாப்பும் மலபரிபாகமும் வரச்செய்து அது வந்தபின்னர் சிவசாரூபத்தின் மறைந்து அருபசொரூபியாய்நின்ற தன்மையினின்றும் வெளிப்பட்டுத் தோன்றி முத்தான்மாக்களாய்ச் சிவ சொரூபத் தேஜோமூர்த்திகளாயவாழச்செய்தலின் அற்புதக் கூத்தெனவும், அக்கூத்து, நல் ஞான வெளியிருக்க பெத்தான்மாக்களுக்கு அபரபோகமும் முத்தான்மாக்களுக்குச் சிவபோகமாகிய பரபோகமும் விளைவிக்கும் அற்புதத்தையுடைத்தாகலான் ஆனந்தக்கூத்தெனவும், இங்ஙனமான தனிக்கூத்தின் உண்மையை யுணராதாரும், அக்கூத்தின் பயனைக் கருதிச்செய்யும் இந்த ஆனந்தநடனத்தைத் தெரிசிக்கப்பெறுவாராயின் அவர்க்கும் வேண்டியவற்றைக் கருள்புரிவானென்று வீரக்கழல் ஒலித்தலான் நாதஞ்சேர்கழல்கள் வாழ்த்தி வழிபாடு நலத்தின்மிக்கார் எனவும் கூறினர்.

வேட்கோவர் குலத்துவந்தார் என்றதனுல் அக்குலத்துக்குவரும் கன்மமுடையார் ஆகலான் அக்கன்மந்தொலையுமாறு அக்குலத்தில் வந்தாரென்பதன்று; அக்குலத்துப் பிறந்துள்ளாரும் இனிவருவாரும் ஆகிய ஆன்மாக்களெல்லாம் உய்யுமாறு வந்தவரென்பது தோன்ற உதித்தார் பிறந்தார் என்னுது வந்தாரென்றார். சிவகாமியார் உலகினுக்கு அம்மையாராகலான் உயிர்களுக்குள்ள மலப்பிணியைப் போக்கவும், பின்னர் அவ்வான்மாக்கள் சிவசொரூப வாழ்வைப் பெறவும் செய்யத்தகுந் திருத்தியத்தில் நோக்குடையரா யிருத்தல் அவரது கடமையாகலானும், அந்நோக்கின்படியே செய்யவேண்டிய செயலில் கடப்பாடுடையவன் அப்பெருமானாகலானும், அவ்வுண்மை தோன்ற மாதைநோக்கி என்றார். ஆன்மாக்கள் எண்ணிலவாகலினாலும், அனாதியாயுள்ளனவாகலினாலும், அவ்வான்மாக்களைக் குறித்தகிருத்தியமும் என்றும் மருவுந் தன்மைத்தாகலினாலும் அந்நிலை தோன்ற ஆதியுமுடிவுமில்லா அற்புதக்கூத்தென்றார். "கடையேன் பிறப்பறுத்து உன் திருவடிக்காட்சிதந்தனுல், கிடைப்பதாம் ஆதலான், மறைபிறங்கு கிளர்தவம், தியானம், நிட்டை, கடப்பாடுமுடிந்து வாய்ந்த நல்லவர்க்கு அடித்தலைசாண்டல் கூடும் எவர்க்கு அரிதாகும்" என்றபடி அரியதினும் அரியதாகாது எளியதினும் எளிதாய் எளிதில் காணுமாறு செய்யும் நலமுடையது நடராஜனைக் கண்டு வாழ்த்தலும் வணங்குதலுமாகிய வழிபாடே என்றுணர்ந்து அந்நெறியைக் கடைப்பிடித்தவரென்பது தோன்ற கழல்களைவாழ்த்தி வழிபாடுநலத்தின் மிக்கார் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான் தில்லையின்சிறப்பு இத்தகைமைத்தாயதென்பதும், அத்தில்லையில்வாழும் இறைவனது நடனச்சிறப்பு இத்துணைத்தாமென்பதும், இவையனைத்திற்கும் காரணமாய்நின்ற நமதன்னையினது சிறப்பு இத்துணைத்தாமென்பதும், அன்னையாரது அருட்குறிப்பும் அக்குறிப்பின் வழியே அப்பெருமானியற்றும் அருட்செயலும் இத்துணைத்தாமென்பதும், உலகம் உணர்ந்துய்யவும் வேட்கோவர் குலம் உய்யவும் வந்தவர் இந்நாயனாரென்பதும், இறைவனார்பால் இவர்கொண்ட வழிபாடு இத்துணைச் சிறப்பாம் என்பதும் கூறப்பட்டது. (௪)

பொய்கடிந் தறத்தின் வாழ்வார்; புனற்சடை முடியார்க் கன்பர்;
மெய்யடி யார்கட் கான பணிசெயும் விருப்பில் நின்றார்;
வையகம் போற்றுஞ் செய்கை மனையறம் புரிந்து வாழ்வார்;
சைவமெய்த் திருவின் சார்வே பொருளெனச் சாரு நீரார்.

(எ - து.) பொய்மையாகிய போகங்களைத்தரும் பசுதருமங்களைச் சிறிதும்செய்ய மனத்தினுங்கருதாது மெய்ம்மையாகிய சிவபோகங்களைத்தரும் பதிதரும நெறிகளில் நிலைபெற்ற மனமுடையராய் வாழ்கின்றவர், கங்கையைத்தரித்துள்ள சடைமுடியுடையாருக்கு அன்பராயுள்ளவர், தம்மைப்போலும் பசுதருமத்தைக் கடிந்து மெய்யான சிவதருமத்தில் தலைப்பட்ட உண்மையடியார்களுக்கு உரித்தாயுள்ள பணியைச்செய்யும் விருப்பில் நிலைபெற்றிருப்பவர், உயர்ந்தோரால் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட அறங்களையுடைய இல்லறத்தை விடாதுசெய்து வாழ்கின்றவர், மெய்த்திருவின் சார்பினையுடைய

சைவசமயச்சார்பே தம்மால் அடையத்தகும் பொருளென்று அப்பொருளைச் சார்ந்திருக்கும் தன்மையுடையவர் என்பதாம்.

புனற்சடைமுடியார்க் கன்பராகலின் பொய்கடிந்து அறத்தின்வாழும் வாழ்வையும் மெய்யடியார்கட் கானபணிசெயும் விருப்பில் நிற்கும்நிலையையும் உடையராயினர். அங்ஙனம் பொய்யைக்கடிந்த அறத்தினையும், மெய்யனாகிய இறைவனது திருமேனியே இதுவெனக்காட்டவல்ல மெய்யினையுடையராகிய அடியார்கட்கு உரியபணியையும் ஒருபொழுதன்றி எப்பொழுதும் ஒழியாது செய்துவருவதற்கு இல்லறநெறி துணையாவதல்லது வேறுநெறி துணையாகாவாகலின் மனையறம்புரிந்து வாழ்வாராயினர். மனையறம் புரிந்து வாழும்நெறியைக் கடைப்பிடிக்கவே, அந்நெறி சிவச்செல்வம் நீங்காதிருக்கும் அருட்செல்வமாகிய மெய்ப்பொருளைச் சார்ந்திருக்கும் தன்மையைச்செய்யுமாகலின் அதனையே சார்ந்திருக்குந் தன்மையராயினரென்க.

புனற்சடைமுடியார்க்கு அன்பராயுள்ளார் ஊழ்வகையான் தமது குடிகெடினும், அக்குடி வாழ்வதற்குப் புரந்தரன் மால் அயன் முதலாயினாருடைய வாழ்வைவிரும்பி அதற்குரிய தருமங்களைச் செய்து அவ்வாழ்வைக் கொள்வோமென்று கருதி அப்பசு தருமத்தைக் கொள்ளாது சிவதருமத்தையே கொள்வார். ஏனெனின் அவ்வாழ்வு அறியாமையைப் பெருக்கி நானெனவரும் ஆணவத்தை யெழுப்பிப் பெருந்துன்பத்துக்கிடஞ்செய்யும் சிற்றின்பத்தைக்காட்டி அச்சிற்றின்பத்துக் குரிய பதார்த்தங்களை எனதெனப் பற்றச்செய்து பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றவொட்டாது அவனுக்கு வேறாக்கிச் சிவனிலையில் நிறுத்தி, எனதெனப்பற்றிய பொருள்கள் தனதல்லாதனவாய்ப் பொய்ப்பட்டுப்போகத் தன்னை என்றும் பிறப்பிறப்பிலாழ்த்தித் துன்புறச் செய்யுமாகலின், **பொய்கடிந்து** என்றார். நானென ஓங்கிவரும் ஆணவத்தையடக்கி, எனதெனப் பற்றவரும் மமகாரப்பதைப்பை யொழித்து, இவ்விருவகைப் பற்றினையும் பற்றறத்துடைத்தற்கு இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்பற்றைப் பற்றச்செய்து, இருவகைப் பற்றாலுண்டாகிய மனக்கவலையை மாற்றிப், பொருளின்பங்களைக் கடனெனக்கூட்டி, அவற்றால் நுகரப்படுவனவெல்லாம் நுகர்வித்து, அங்ஙன நுகருங்காலத்து நுகரச்செய்த இறைவன்கருணையை நினைந்து நினைந்து அவன்றாளை வணங்கச்செய்து, பின்னர் பிறவாநெறியைக் கூட்டும் பேரின்பத்தைக்காட்டி, அவ் வரம்பிலின்பமுடையானாகிய இறைவனடிகூட்டி, அங்கு இறுமாந்திருக்கச்செய்வது சிவதருமமாகலின் **அறத்தின்வாழ்வார்** என்றார்.

நஞ்சைநிலத்தில் இடுவதாகிய பிராணதாரமெனப்படும் நெல்லைப் புல்லியபயிர்களை விளைவிக்கும் ஆற்றலுடைய புஞ்சைநிலத்தில் இட்டால் அவை தோன்றும்வகை இன்றாயொழியுமாபோல், பொய்த்தேவரை யுள்ளத்தே புதைத்துவைத்து மால்கொண்டு அதனைவெளிகாட்டாது மெய்த்தேவனை யுணர்ந்தார் இவரென உணர்த்தவல்ல சிவவேடமாத்திரம் தேகத்திற்றாங்கி உண்டிப்பொருட்டாய் உலாவிவருபவரான பொய்யடியார்கட்கு ஆனபணிசெய்யின் அவற்றான்விளையும் சிவபோகம் விளையாது பாழ்பட்டுப்போமாகலின் அப் பொய்யடியார்களுக்குச் செய்யாது மெய்யடியார்களை நோக்கும் நன்னோக்கத்தில் நிற்கும் நிலையுடையவராகலின், **மெய்யடியார்கட்கான பணிசெயும் விருப்பில் நின்றார்** என்றார். பிறப்பிறப்பிலாழ்த்தும் சிற்றின்பானுபவத்துக்கே மனைவிமக்கள் முதலாயினோர் பலர் வேண்டுமாயின் பிறவாநெறியினிறுத்தும் பேரின்பானுபவத்துக்கு அவரெல்லாம் இல்லாதொழியின் அவ்வின்பம் எங்ஙனம் முற்றுப்பெறும்; பெறாவாகலின் அது முற்றுப்பெறுமாறு செய்விக்கும் நல்லறமுடைய இல்லறம் இன்றியமையாத பேரறமாகலின், **மனையறம்புரிந்துவாழ்வார்** என்றார். "அறனெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை" எனவும், "வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்" எனவும், "அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கையாற்றிற் புறத்தாற்றிற், போய்ப் பெறுவதெவன்" எனவும் "அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கைப், பண்பும்

பயனும்தூ" எனவும மற்றும்பலவாற்றானும் பெரியோரெல்லாம் புகழ்ந்திருத்தலின் வையகம்போற்றுஞ் செய்கை யென்றார். பெரியோரால் போற்றப்படுஞ், செயலுடையது இல்லறமாகவே அவ்வில்லறத்தின்கணின்று செய்யும் அவ்வரிய செயலைச் சைவ மெய்த்திருவின் சார்பினையுடையார்மாட்டுச் செய்யப்பெறின் அச்சார்பினையுடையார் தாம்பெறும் பொருளாக அடையப்படும் யோகஞானங்கள், தாம்பெறும் பொருளாகத் தாமேவந்து சாருமெனச் சைவமெய்த்திருவினையுடைய அடியராகிய விருந்தினரை எதிர் நோக்கிச் சார்ந்து அவர் வேண்டியதளிக்கும் பெருந்தன்மை யுடையராகலின் சைவ மெய்த் திருவின்சார்வே பொருளெனச் சாருநீரார் என்றார். சைவமெய்த்திருஎன்றது திருநீறுங் கண்டிகையுமாம், இறைவனால் கொடுக்கபடும் பொருள்களாகிய யோக ஞானங்கள் அத்திருநீறு கண்டிகை என்னும் இரண்டையும் பொருளாகச்சாராதார்க்கு அவ்விரண்டுபொருளுஞ் சாராதாகலின் சைவமெய்த்திருவின் சார்வே பொருளெனச் சாரும் நீராரென்று அவரது சைவகோலத்தை விசேடித்துக்கூறியபதுமாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தால் நம்பெருமானார் தனிக்கூத்தாடும் நாதனார் கழல்கள்வாழ்த்தி வழிபடும் நலத்தின்மிக்கார் என்றதை விதந்துகூறியதாமெனக.

அஃதாவது, பொய்ம்மைபாட்டொழியும் பசுதருமத்தைக்கடிந்து பதிதருமத்தை மேற்கொண்டாரென்பார் அறத்தின்வாழ்வாரென்றார். பதியைநாடி அப்பதிதருமத்தைச் செய்தவாறே வேறொருகடவுளரைக் கனவிலும் நினையாரென்னும் அவரது நன்னெறி தோன்ற புனற்சடைமுடியார்க்கன்பரானார் என்றார். புனற்சடைமுடியார்மாட்டு அன்பு கூடுதல் அவனடியார்மாட்டு அன்புகூடினாலன்றிக் கூடாதென்பதுந்தோன்ற மெய்யடியார்கட்கான பணிசெயும் விருப்பின்மிக்கார்என்றார். இடத்தானும் பொருளானும் ஏவலானும் வேறுஎவ்வாற்றானும் அடியார்வேண்டுவன வானவற்றைக் கொடுத்தற்கு இல்லறமல்லது வேறு நல்லறமின்றென்பது தோன்ற மனையறம்புரிந்து வாழ்வாரென்றார். வையகம்போற்றும் செய்கைமனையறம்புரிந்து வாழ்வாரென்றதும், மனையறம்புரிந்து வாழ்வார்க்கு யோகஞானங்களாகிய அதிசயமுடைய அரியபொருள்கள் கைகூடாதென்று கூறுங்கூற்று வெறுங்கூற்றமென்பதும் தோன்ற சைவமெய்த்திருவின்சார்வே பொருளெனச்சாரும் நீராரென்றார்.

இங்ஙனம் எடுத்துக் காட்டியவையெல்லாம் நலத்தின்மிக்கார் என்றதனை இன்ன இன்னவகையாலென்று வகுத்துக் காட்டியதாமெனக. (உ)

> அளவிலா மரபின் வாழ்க்கை மட்கலம் அமுதுக் காக்கி
> வளர்இளந் திங்கட் கண்ணி மன்றுளார் அடியார்க் கென்றும்
> உளமகிழ் சிறப்பின் மல்க ஓடளித் தொழுகும் நாளின்
> இளமைமீ தூர இன்பத் துறையினில் எளியர் ஆனார்.

(எ - து) இன்ன அளவாகிய சிறப்பினையுடையது என்று அளவிட்டுக் கூறப்படும் அளவினைக்கடந்த இல்லறத்தைநடத்தும் மரபினை மேற்கொண்டுள்ள இல்வாழ்க்கையைத் தம்மரபுக் கேற்ப நடத்தற்குத் தொழிலாக ஏற்பட்டுள்ள உண்பாருண்ணும் அளவுக்கு ஏற்றவாறெல்லாம் மண்ணால் வனையப்படும் கலங்களைச்செய்து வருவதோடு, சிற்சபையின் கண்ணுள்ளாராகிய இறைவனடியார்கள் திருவமுதுண்ணற்கு உரித்தாகிய திருவோட்டினையும் வனைந்து அத்திருவோடுகளை வளருஞ்சந்திரனுக்கு வளர்ச்சியைத்தந்து, தான் இளம்பிறையாகவே தவழும் இயல்பினையுடைய பிறையை மாலையாகத்தரித்துள்ள சபேசரது அடியார்களுக்கு நாடோறும் கொடுத்துவரும்நாளில், (பேரின்பத்துறையை யுடையாராகிய நம்பெருமானாராகிய நாயனார்க்குச் சிற்றின்பானுபவத்துக்குரிய) இளமைப்பருவமானது அதிகரித்துவர, அச்சிற்றின்பத்துக்குரிய காமத்துறையில் மிக எளிமையராய் விளையாடும் ஆடலுக்குரியராயினர் என்பதாம்.

பிரமசாரி வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி என்றும், களைகணுவாராற் றுறக்கப்பட்டவர் வறுமையுடையவர் ஒருவருமின்றித் தன்பால்வந்திறந்தவர் என்றும், தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் என்றும் எண்ணப்பட்டவரெல்லாம் தத்தமக்குரிய அளவில்நின்று தந்தமமைக்காத்துக்கொள்ளும் தன்மையுடையவருமன்று, ஒருவரையொருவர் காக்குந்தன்மையுடையவருமன்று. இல்வாழ்க்கை என்னுமரபு-மேற்சொல்லியயாவரையும் காத்துத் தன்னையுந் தானேகாத்துக் கொள்ளும் இயல்புடையதென்னுஞ் சிறப்புத்தோன்ற அளவிலாமாபின்வாழ்க்கை எனவும், இங்ஙனமான அளவினைக்கடந்த பெரிய அறத்தை மேற்கொண்ட இவ்வரிய இல்வாழ்க்கையை இப்பெருமானார் எத்தொழிலால் வரும் ஊதியத்தைக்கொண்டியற்றினரென்னும் அத்தொழிலின் சிறப்புத்தோன்ற மட்கலத்தாலாக்கி எனவும், புகழ் புண்ணியங்களுக் கேதுவாகிய அவ்வறங்களெல்லாம் அத்தொழிலாலேயே செய்வதுபோல் ஞானநெறிக் கேதுவாகிய சிவதருமத்தையும் 'அம்மட்கலத் தொழிலாலேயே செய்தனரென்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற மன்றுளார் அடியார்க்கு நல்கும் எனவும், பொருட்சிறப்பென்னும் இரண்டறங்களையும், என்றும் விடாது ஊக்கப்பாடுடன் செய்யும் அவ்வொழுக்கத்தின் சிறப்புத்தோன்ற என்றும் வழாநிலைமையர் எனவும், இவ்வாறான அறநெறியில் வன்மைபெற்றுள்ள நம்பெருமானார் தமக்கடுத்திருக்கும் இளமைப் பருவத்தைச் சார்ந்துவந்த சிற்றின்பத்துறையில் வன்மை பெற்றிலாது எளிமையாயிருந்தனரென்னும் அவ்வருமைதோன்ற இளமைமீதூர இன்பத்துறையினல் எளியரானார் என்றருளினர். அளவிலாமட்கலம் அமுதுக்கு ஆக்கி எனவும் ஓர் பாடம். அஃதாவது, இந்நாயனார் நடராஜமூர்த்திக்கும் மூவாயிரம் தீக்ஷிதர்கள் திருமாளிகைகளுக்கும் நிவேதனத்துக்குரிய பாத்திரங்களை நாடோறும் கொடுத்துவரும் பெருந்தொழிலாளர் எனப்புராணத்துள் கூறப்பட்டுள்ளதால் அப்பாடங் கொள்ள

பாசுரத்தால் அளவிலா அளவினையுடைய இல்லறதருமத்தையும், சிவதருமத்தையும், அளவினுள் மிகச்சிறிய அளவினையுடைய சிறுதொழிலால் வரும் ஊதியத்தால் விடாதியற்றி வந்தாரென்றும், அவரது அருமையும் ஆற்றலும் இத்துணைச் சிறப்பினவென்றும், எத்தகைத் தவவிரத ஞானமுடைய முதியோரானும் தடுத்தற்கரியராய் எளியராதற்கின்றி யாழாந்து வேதாகமங்களிற் கூறப்படும் ஆணைகளைக்கடந்து அக்காமத்தின் வழியே போகின்றவராயிருக்க, இப்பெருமானார் அவ்வின்பத்துறையில் மனத்தை விட்டு அதிலாழச்செய்யாது உடம்பளவில் நிறுத்தி அதனை அனுபவித்துவந்த மனவலி இத்துணைச்சிறப்புடைத்து என்றும் அறிவுறுத்தியவாறும். இவரது மனவலியை "மனத்தினுந்திண்மையுடன் எனவரும் அவ்வுரையானும் தெளியக் கிடக்கின்றமைகாண்க. அது நோக்கியே ஈண்டு எளியரானார் என்றார். உளமகிழ் சிறப்பின்மல்க ஓடளித்து என்றதனால் எவ்வகைத்தான பதார்த்தங்களிலும் மகிழ்வுறும் விருப்பினைத் தடுக்கும் வீரராகிய அடியார்களுக்கு இவர்கொடுக்கும் சிறப்புடைய ஓட்டில் தம்பாலுள்ள அன்பு காணப்படுதலாலும் அவ்வோட்டில் தாம்கொள்ளத்தகும் அன்பும் இத்துணைத்தென காணப்படுதலாலும் அவ்வோடும் மண்ணுருவாயன்றி அன்புருவாகவே காணப்படுதலாலும் அச்சிறப்பினைப்போக்க அங்ஙனங் கூறியதென்க. (௩)

அவர்தங்கள் மனைவி யாரும் அருந்ததிக் கற்பில் மிக்கார்;
புவனங்கள் உய்ய ஐயர் பொங்குநஞ் சுண்ண யாம்செய்
தவம்நின்று தடுத்த தென்னத் தகைந்துதான் தரித்த தென்று
சிவன்மறைந்ததை கண்டம் தன்னைத் திருநீல கண்டம் என்பார்.

(இ-ள்.) நம்பெருமானாராகிய அவருடைய வாழ்க்கைத்துணையெனப்படும் மனைவியாரும், அருந்ததியினுஞ்சிறந்த கற்பினையுடையவர். (இவர் இறைவனது திருவுருவத்துள்ளே திருக்கண்டத்துள் அமைந்திருக்கும் நீலக்குறியுடையவிடம் கருணைக்குறியல்லவா,

ஆகலின், அவனது கருணையைவேண்டும் நாம் அதன் நாமத்தைச்சொல்லாது வேறென் சொல்வது என்றெண்ணி) திருநீலகண்டம் திருநீலகண்டம் என்று சொல்லிவருவர். (அங்ஙனம் அம்மந்திரத்தைச் சொல்லிவரும் காரணம் யாதெனின்) (பாற்கடலினின்றும்) பொங்கியெழுந்த வலியவிடத்தை எல்லாப்புவனங்களும் உய்யும்பொருட்டு ஐயராகிய இறைவனார் உண்டனரல்லவா? அங்ஙனம் உண்டவிடமும் அவ்விடத்தை உள்ளே செல்லவொட்டாது, யாம் செய்துவந்த தவமானது கண்டத்தளவிலே நின்றிருக்கச் செய்ததுபோலும் காணப்படுகின்றதல்லா? அந்தோ! கருணையிருந்தவாறென்னே என்று "சிவனெந்தை கண்டந்தன்னைத் திருநீலகண்டமென்பார்" என்றார்.

இதுகாறும் இல்லறத்தின்சிறப்பும் அவ்வறத்திற் றவறாதின்று நல்வாழ்க்கையை நடத்திவந்த நம்பெருமானாராகிய நாயனார்சிறப்பும் கூறிவந்தனராகலின் அச்சிறப்பு வாழ்க்கைத்துணையாகிய இல்லாளதுநன்மையன்றி யமையாதாகலான் அவ்வில்லாளது சிறப்பு இத்துணைத்தாம் என இப்பாசுரத்தால் கூறுவாராயினர்.

அஃதாவது அருந்ததிக்கற்பின்மிக்கார் என்றதும் திருநீலகண்டம் என்பார் என்றது மேயாம். கற்பினையுடைய மகளிர் கூட்டங்களில் சிறந்தவர் அருந்ததியார். இவர் கற்பிலும் கற்பிலக்கணத்திலும் கல்வியிலும் சிறந்தவர். கற்பாவது பிரிவாற்றாமை முதலாகப் பதினெண்வகையாகச்சொல்லப்படுமவையேயாம். கற்பிலக்கணமாவது—உள்ளமகிழ்ச்சியும் ஊடலும் ஊடலுணர்தலும் ஊடலுவகையும் பிறவுமாகிய கற்புநடையாம்.

ஈண்டு இவர் மனைவியாரோ மேற்கூறியவைகளினுஞ் சிறந்து அக்கல்வியறிவிலும், அதன் பயனாகிய வாலறிவனது நற்றாள்தொழுதலிலும் நீங்காதநாதலுடையவராய் முனைத்துநிற்றலாதலால் அருந்ததிக்கற்பின்மிக்கார் என்றார். இவர் கல்வியிலும் கல்வியின் பயனிலும் எவ்வாற்றால் சிறந்தவராவர் எனவரும் ஐயமகற்றவே புவனங்களுய்ய ஐயர் பொங்குநஞ்சுண்ண யாம்செய்தவநின்று தடுத்தது என்று உணரவந்தது கல்வியறிவின் திறமாம். சிவனெந்தை கண்டந்தன்னைத் திருநீலகண்டமென்பார் என்றது அக்கல்வியினாலாய பயனும். ஐயர் என்றது சிவபெருமான் தேவருட்சிறந்த அந்தணராகலின்என்க. "அந்தணரென்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்" என்ற மூதுரையின்படி புவனங்களெல்லாமுய்ய நஞ்சுண்டபெருமானாகலின் அங்ஙனங்கூறிய தென்க. இந்திரபதமுதலிய பதங்களுக்கு மேற்பட்ட அளவிலையுடைய புவனங்களும் உய்ந்தனவாகலான் அவரருளால் முய்யவென்னாது புவனங்களுய்யவென்றார். இறைவன் கண்டத்தில் நஞ்சுநிற்கத்தடுத்தது உமாதேவியாராக விருக்க அதனை யாம்செய்தவநின்று தடுத்தது என்றது என்னையெனின் "பெண்ணினல்லவளாயின பெருந்தவக்கொழுந்து" என்று இவ்வாசிரியரே மற்றோரிடத்தில் கூறியிருத்தலின் அக்கருத்தே ஈண்டுந்தோன்றக் கூறினாரென்க. என்னையெனின், மகளிருட்சிறந்தாரோடொப்பத் தேவியாரைப்பெண்ணி னல்லவளெனவும், அவ்வளவிலமையாது பெருந்தவக்கொழுந்து எனவுங்கூறியதனால் தமது தவமே உமாதேவியாரது திருவுருவமென்று எண்ணுஞ்சிறப்பினையுடையவர் இம்மையாரென்றறியக்கிடக்கின்றது. (௪)

ஆனதங் கேள்வர் ஆங்கோர் பரத்தைபால் அணைந்து நண்ணி
மானமுன் பொறாது வந்த வூடலான் மனையின் வாழ்க்கை
ஏனைய வெல்லாஞ் செய்தே யுடனுறை வினையா ராகார்
தேனலர் கமலப் போதில் திருவினும் உருவ மிக்கார்.

(எ-று.) தேன் துளித்தலையுடைய தாமரைமலரில் வசிக்கும் திருமகளினும் சிறந்த திருவுருவினையுடைய திருநீலகண்டம் என்பாராகிய இவர்தம் கணவராகிய, நற் பெரியோர் ஓர்நாள் தாம் வரும் வீதியின்கணுள்ள பரத்தையோடு கூடிக்கலந்து தமது வீடுவந்துசேர, (அவரது செயலைக் காணப்பெற்ற இவர், தமக் குள்ளதாகிய) மானமானது

முன்னேவந்து நிற்க, அதனால் மனம்பொறாது வந்த ஊடலினால் அவரது உடலைப் பரிசித்துக் கலந்து அவருக்குக் கொடுத்துவரும் இன்பத்தை இனி நாம் கொடுத்துவருதல் இசையாததாகும் என்று அஃதொன்றைமாத்திரம் மறுத்தவராய் அஃதொழிந்த மற்றுத் தம்மால் செய்யத்தகும் உணவுமுதலிய சுகங்கட்கு ஏதுவான செயல்களனைத்தையும் விடாது செய்வாரா யிருந்தனர் என்பதாம்.

தேனமர் கமலப்போதில் திருவினும் உருவமிக்கார் ஆனதங்கேள்வர் எனவும், உடனுறை விசையாராய் ஏனைய வெல்லாம் செய்வாராயினர் எனவும் கொண்டுகூட்டுக.

கேள்வர் எனவே-தன் உடற் சம்பந்தமுடையவர், தான் இன்பவகையால் நேசிக்கும் நேசத்திற்கு இடமாயுள்ளவர், தாம் தெய்வமாக நினைத்தற்கு மதிப்பாயுள்ளவர்என்ப. அன்றியும் பெருமை பெருந்தன்மை மரியாதை அகங்காரம் அபிமானம் அளவு என்னப் பொருந்தவரும் மானத்தை மேற்கொண்டுள்ளவர். இங்ஙனமான தங்கணவர் பரத்தையர் பால் நண்ணத் தலைப்படுவராயின் நமது மானங்குன்றவரும். அது குன்றவருமாயின் ஏறுபோற்பீடுநடை இவர்பாற் போம். அதுபோமாயின் புகழை விரும்பிய இல்லாளை இவர் இல்லாதவர் என்னுஞ் சொல் நம்பால்வரும். அதுவருமாயின் "தகைசான்ற சொல்" காவாவழிப்படுங்குற்றமும் நம்பால் உளதாம் என்று முறையே மானத்தினளவை எண்ணுதலாகிய கல்வியறிவு முன்வந்துநிற்ப, அவ்வழியே அகங்காரம் மூண்டு மேலெழுந்தது,அது எழவே இனி இவர்பால் இணைவிழைச்சு என்னும் புணர்ச்சிப்போகத்தை வெறுத்தல் * கற்பியலுமாமென்று திருவினும் உருவமிக்காராகிய இவர் நெஞ்சொடு புலத்தலாகிய செயலைத் தம்முள்ளே முன்செய்து பின் இதுசெய்வலென வரையறை செய்து கொண்டனர் என்பதுதோன்ற மனையின் வாழ்க்கை ஏனையவெல்லாஞ் செயதே உடனுறைவு இசையாராஞர் என்றார்.

---

* கற்பியலில் தலைவன் தலைமகள் என்னும் இருவர் நெஞ்சும் புணர்ச்சியை விரும்பாது புலத்தலை (பிணக்கை)க் கருதுதலும் அதுகருதியவழி கருதியபடியே ஒருவரோடொருவர் பிணங்குதற்குரிய வகையைத் தேடுதலும் அங்ஙனம் தேடும் இருவரில் தலைமகள் தன்தலைவன் மாட்டுப் பிணங்குதற்குரிய காரணமில்லையாகவும் நுண்ணியதோர் காரணம் உளதாகவுட்கொண்டு அதனை அவன்மேலேற்றிப் பிணங்குதலால் புலவியைப் பாராட்டுதலும் உளதெனக்கூறியிருத்தலின் இவர் நம்பெருமானார்பால் கொண்ட ஊடலும் கற்பின்முறையே யாமென்று கண்டுதெளியற்பாலது. இக்கற்பியலுடையார்க்கு ஊடலாகிய பிணக்குத் தலைவனார்பால் ஆசையொழிந்து வந்ததன்று. ஆசையை யுடன் தழுவிவந்ததேயாமென்று தெள்ளிதினுணரவே மனையின்வாழ்க்கை ஏனையவெல்லாம் செயதேஎன்றார். இன்னமும் இவ்வம்மையாரது கற்பின்திறத்தை நோக்குழி வலியதினும்வலிதே. என்னையெனின், கணவர்மாட்டு ஊடலைக்கொள்வது தம்மாட்டுள்ள கைம்மிக்காதலே;அக்கணமே அனுபவிப்பதற்கேயன்றி அக்காதலைச்சாங்காறும் விடுத்தற்கன்று. அங்ஙனம் விடுக்கவரின் தம்தலைவர்மாட்டுச் செய்யவேண்டிய ஏனைய உபசாரங்களைச்சிறிதுஞ்செய்ய எண்ணவும் எண்ணார்; செய்யவும் துணியார். அப்புணர்ச்சியை வெறுத்தபொழுது ஒருகணமேனும் அவரோடு வாழவும் விரும்பார். அன்றியும் கல்வியைநாடியும் அறத்தைநாடியும் பொருளைநாடியும் பிரிதலாகிய கல்வியிற்பிரிவு பொருள்வயிற்பிரிவு முதலிய அப்பிரிவுகள் தன்தலைவனுக்கு நேர்ந்தவழி கற்பினையுடையார் பிரிவாற்றாமையும் படர் மெலிந்திரங்குதலும் கண்விதுப்பழிதலும் பசம்புறுபருவரலும் தனிப்படர் மிகுதியும் நினைந்தவர்புலம்பலும் கனவுநிலையுரைத்தலும் பொழுதுகண்டிரங்கலும் உறுப்புநலனழிதலும் நெஞ்சொடுகிளத்தலும் நிறையழிதலும் உடையவராய் வருந்தாநிற்பர். தலைவர் கூடியவழி காதல் தம்மையறியாது அதிகரித்தலால் அக்காதல் விரைந்து முற்றுப்பெறுமாறு புலத்தலும் புலவி நுணுக்கமும் சிறிதே இயற்றி உடனே ஊடலுவகையைப் பெறுவர். இவையெல்லாம் கற்பினரது சிறப்பு. அங்ஙனமாக திருவினும் உருவின்மிக்காராகிய

இத்திருப்பாசுரத்தால் நம்பெருமானார் மனைவியார் திருவினும் மிக்கஉருவம் உடையார் எனவும், பெருமை பெருந்தன்மை மரியாதை அகங்காரம் அபிமானம் என்னும் இவையெல்லாம் பாராட்டும் மானத்தை மேற்கொண்ட கற்பிற்சிறந்தவரெனவும், கற்பிற்சிறந்தவர் காமத்தினுஞ் சிறந்தவரேயாகலின் அங்ஙனஞ் சிறந்திருக்கும் காமத்தினைக் கற்பினெல்லையில் நிறுத்தி ஆளும் ஏனைக்கற்புடையார் போலல்லாமல் அக்கற்பினுஞ் சிறந்த சிவஞானையால் அக்காமத்தினையாளும் திறத்தினரெனவும் உணர்த்தியவாறும் (ரு)

ஈண்ட அப்புலவி தீர்க்க அன்பனார் முன்பு சென்று
பூண்தயங் கிளமென் சாயல் பொற்கொடி அனையார் தம்மை
வேண்டுவ இரந்துகூறி மெய்யுற அணையும் போதில்
தீண்டுவீர் ஆயின் எம்மைத் திருநீல கண்டம் என்றார்.

(எ - து.) (தமது அன்புக்குரிய மனைவியார்பால் உண்டாகிய புலவிநுணக்கத்தைக் குறிப்பானுணர்ந்து அந்தோ! இவர்பால் அதிகரித்து நிற்கும் அவ்வூடல் நீங்குமாறென் நீங்காதொழியின் யாம்மகிழ்தற்குரிய புணர்ச்சிமகிழ்தல் கூடுமோவென்றென்று) அதிகரித்து வெளிவந்த அப்புலவியைத் தீர்த்தற்பொருட்டு, ஆபரணங்களாற் பிரகாசிக்கின்ற இளமையான மெல்லியசாயலையுடைய பொற்கொடி போன்றவராகிய அவர்முன்னேசென்று (அவரது திருமுகத்தைநோக்கி) அவர் (விரும்பும் வகையான்) இன்சொற்களையும் இரக்க மொழிகளையும் இரக்கத்துடன்கூறி, தம்மைஅவரது உடம்பு தம்முடம்போடு பொருந்தத் தழுவத் தொடங்கும்பொழுது அவர் தாம்கொண்ட ஊடலினின்று நீங்காதவராய் எம்மை நீர் தீண்டற்க. தீண்டுவீராயின் திருநீலகண்டம் என்று ஆணையிட்டனர் என்பதாம்.

அன்பனார் ஈண்ட அப்புலவிதீர்க்க பூண்தயங்கு இளமென்சாயல் பொற்கொடி அனையார்முன்பு சென்று என்றுகொண்டு கூட்டுக.

*திருநீலகண்டம் என்னுமொழி தாம்செய்த தவத்தினாலுண்டாகிய மந்திரமொழியாகலின் அம்மொழியையே தமதுபுலவி மிகுதியைக்காட்டும் ஆணைமொழியாகக்கூறித் தடுத்தனரென்க. இவர்கொண்ட ஊடலுக்கு அவர்பொருத உள்ளமுடையவரென்பது தோன்ற அன்பனாரென்றார். † ஈண்ட அப்புலவிதீர்க்க என்றதைப் புலவி அதிகாரத்திற்காண்க. தலைமகனைப்பிரிந்த தலைமகளுக்கு உண்டாவதாகிய ஊடல் தம்மைப்பிரியாத இவர்பாலுண்டாகிய தென்பதுதோன்ற அனையார்தம்மையென்றார். காதன்மிகுதியால் ஊடலுண்டானகாலத்து அக்குறிப்புணர்ந்து ஊடலை உவகையாமாறு கூறுதல் தலைவர்க்குச் சிறப்பேயென்பதுதோன்ற வேண்டுவ இரந்துகூறி என்றார். தாம் இரந்துகூறிய அதனால் அக்கற்புடையார் ஊடலொழியா திருப்பரோ என்று துணிந்து பின் உவகையுண்டாமாறு அவரைச்சேரத் துணிந்தனரென்பது தோன்ற மெய்யுற அணையும்போதில் என்றார். தமதுயிருக்கு மெய்யாயிருக்குஞ் சைவநெறியிற் சிறந்த நாயனாரது உடம்பு சைவசீலமல்லாதார் உயிருக்கு உடம்பாயிருக்கும் உடம்புடைப் பரத்தையினுடம்பைத் தீண்டப்பெற்ற அசைவத்தைநாடி அஞ்சினரென்பதுதோன்ற எம்மைத் தீண்டுவீராயின் திருநீலகண்டமென்றார். நீலகண்டம் என்பது விடந்தங்கியகண்டம். தங்கியிருக்கும் விடம் அவரைக்கொல்லாது அவரருளைக்காட்டி அமரர்களை வாழ்வித்தசெயலைக்காட்டும் அதிசயத்தையுடைத்தாகலின் நீலகண்டமென்னாது - திருநீலகண்டம் என்றார். (௬)

*மையார் தன்தலைவரது உடல் உறைவு இசையாது அவருடன் உறைவு இசைந்து காமத்தையுங்காத்து ஆணையுங்கடவாது இருக்குந்திறம் இவர்க்கல்லது எவர்க்குக்கூடும். ஆகலின் அருந்ததிக் கற்பின்மிக்கார் என்று மேலேகூறினாரென்க.

† இதனைத்திருக்குறள் புலவிநுணக்கம் ஊடலுவகை எனவரும் அதிகாரங்களிற் காண்க.

ஆதியார் நீலகண்டத் தளவுதாம் கொண்ட ஆர்வம்
பேதியா ஆணைகேட்ட பெரியவர் பெயர்ந்து நீங்கி
ஏதிலார் போல நோக்கி எம்மைஎன் றதனால் மற்றை
மாதரார் தமையும் என்தன் மனத்தினும் தீண்டேன் என்றார்.

(எ - து.) ஆணையாகக்கூறிய திருநீலகண்டமென்னுந் திருநாமத்தைக்கேட்ட நம் பெரியார், தமக்கு முதல்வராயுள்ள இறைவர்பால் அவர்வைத்துள்ள பற்றினளவு வேற்றுமைப்படாத திண்மையை யுணர்ந்து, அந்தோ என்றஞ்சினவராய் அவரிட்ட ஆணைப்படியே அவரது உடம்பைத்தொடாமல் அவ்விடத்தைவிட்டு அப்புறஞ்சென்று, அக்கணமே அவரை மிக்க சீலமுடையவராகவும் தம்மை அச்சீலமுடைமைக்கு வேறாகவும் பார்த்துப் பின் தம்மேல் சாபமேற்றிய ஆணையை வைத்துக்கொண்டுகூறினர். அஃதாவது திருநீலகண்டமென்று நமது ஆசையைத்தடுத்த அவர், என்னைஎன்னாது எம்மையென்று தம்மைப்பன்மையாகக் கூறினாராகலான், இவரை உடம்பாற் றீண்டாததுபோல் இனி வேற்றுமாதர்களையும் எனதுமனத்தினாலும் தீண்டமாட்டே னென்றார் என்பதாம்.

தாம் ஆதியார்பால்கொண்ட ஆர்வம் நீலகண்டத்தளவு பேதியா ஆணைகேட்ட பெரியவர் எனக்கூட்டுக.

அல்லதூஉம், தாம்கொண்ட ஆர்வம் (திருநீலகண்டநாயனார்) தாம்தமது மனைவியார்பால் கொண்டதாகிய ஆசை, பேதியா - பேதிக்கும்படி, ஆதியார் நீலகண்டத்தளவு - இறைவனார் கொண்டிருக்கும் நீலகண்டத்தை-எல்லையாகக்கொண்டு, ஆணைகேட்ட பெரியவர் - அந்த நீலகண்டமென்னும் திருநாமத்தையே ஆணைமொழியாகக் கூறக்கேட்ட பெரியோர், பெயர்ந்துநீங்கி - மனைவியாரைத் தீண்டுதற்கஞ்சினவராய் அவரிடத்தினின்றும் அப்புறம்நீங்கி என்று பொருள்படுத்தலுமாம்.

நீலகண்டமென்று கூறிய ஆணைமொழி அவருக்கு இறைவன்பாலுள்ள ஆசையைக் காட்டியதெனவும், ஆர்வம் பேதியா என்றது இறைவன்பால் ஆசையெல்லாம் உள்ளவர்பாலே என்னாசையெல்லாம் உள்ளதன்றி ஆசையைச் சிறிதளவேனும் வேறொருவர்பால் செலுத்துமவரிடத்து என்னாசை சிறிதளவும் செல்லாத அளவினை யுடைத்தென்னும் பெரியதோர் அளவினைக் காட்டியதெனவும், பெரியவர் என்றது அவர்பால் தாங்கொண்டஆர்வம் கெடவரினும் அதனையெண்ணாது தம்முடைய ஆர்வத்தைக்கெடுத்த அச்செய்கையளவால் அவருக்கு இறைவன்பாலுள்ள ஆர்வம் இத்துணைத்தெனக்கண்டு அவ்வாணைக் குட்பட்ட பெருந்தன்மையைக் காட்டியதெனவும், ஏதிலார்போல என்றது தமது ஆர்வம் அவரது உடம்பளவில் நின்ற சிறுமையைநோக்கி அவருக்குத் தம்மை வேறாகவும், அவரது ஆர்வம் நீலகண்டத்தளவுஞ்சென்ற பெருமையைநோக்கி தமக்கு அவரைவேறாகவும் கண்ட சீலத்தினளவைக் குறித்ததெனவும், எம்மைஎன்றது - தீண்டேன்என்று அவர்கொண்ட ஆர்வமாகிய சீலத்தினளவை நோக்கி அவருக்குத் தம்மை வேறாகக்கருதிய அக்குறைபாட்டை யொழித்தல் இன்றியமையாத செயலெனவெண்ணி அச்செயல் முற்றுப்பெறுமாறு உடம்பளவிற்செல்லும் அவாவுடையமனத்தை இனி எவ்வுடம்பகத்தும் செல்லாவண்ணந்தடுத்து அவர்கொண்ட நீலகண்டத்தளவும் சென்று அவ்வளவில்நிற்க என்று அம்மனத்துக்கு ஆணையிட்டதெனவும் குறித்தனவென்க.

இத்திருப்பாசுரத்தால் நீலகண்டத்தளவில் நிற்கப்பெற்றதனால் திருநீலகண்டநாயனார் எனவந்த பெயர்க்காரணத்தையும் இவ்வரிய திருப்பெயர்வரப்பெற்றது "பெண்ணிற்பெருந்தக்க யாவுள *கற்பென்னும் திண்மையுண்டாகப் பெறின்" என்றபடி அப்

---

* கற்பென்னும் கலங்காநிலையை யுண்டாகப்பெற்ற பெண்ணை ஒருவன் இல்லாளாகப்பெறுவதினும் பெறத்தக்க மேம்பட்ட பொருள்கள்யாவை. இதனைத்திருக்குறள் வாழ்க்கைத்துணைநலத்திற்காண்க.

பெரும்பாக்கியத்தை வாழ்க்கைத்துணையாற் பெற்றதென அதன் காரணத்தையும் விளக்கியமேயன்றி அத்திருநாமத்துக்குரிய இறைவன்பால் நிலைபெற்றிருத்தற்கான ஆர்வத்தையும் விளைவித்தது அவ்வம்மையாரேயென்று அறிவுறுத்தியதுமாம்.

அல்லதூஉம் நூல்களிற்கூறும் பற்றறுதியைச் செய்யுமுறைமை இதுவென வுணர்த்தியதுமாம். அஃதாவது, பற்று - புறப்பற்று, அகப்பற்றென இருவகை. புறப்பற்றையொழிக்கவேண்டின் அப்பற்றொழியாது; ஏனெனின், அப்புறப்பற்றினைப்பற்றியிருப்பது அகப்பற்றே. அவ்வகப்பற்றொழியின் புறப்பற்று அவனை விட்டொழியும். அவ்வகப்பற்று ஆனது நாமத்தைப்பற்றினலன்றி அதுவொழியாது. ஆகலின் "மற்றுப் பற்றெனக்கின்றி நின்றிருப்பாதமே மனம்பாவித்தேன்" என்றது தமிழ்வேதம். எனவே, என்மனம் நின்றிருப்பாதமே பாவிக்கப்பெற்றதனல் மற்றுப்பற்றாகிய புறப்பற்று எனக்கில்லாதொழிந்தது என்றுணர்த்தியவாறும். ஆகவே நம்பெருந்தகையார் திருநீலகண்டம் என்னும் திருநாமத்தில் தம்மனத்தைப் பற்றசெய்ததுணிபால் மனத்தினும் தீண்டேனென்றார். இதனல் புறப்பற்றாகிய மாதரைத்தீண்டுவதற்கு மனம் வேறில்லையென்றதுமாம். (எ).

கீற்புறு மனைவி யாரும் கணவனார்க் கான எல்லாம்
பொற்புற மெய்யுறுமல பொருந்துவ போற்றிச் செய்தே
இற்புறம் பொழியார் அங்ஙன் இருவரும் வேறு வைகி
அற்புறு புணர்ச்சி இன்மை அயல்அறி யாமை வாழ்ந்தார்.

(எ - து.) திருநீலகண்டம் என்று சொல்லத்தகும் கற்பினையுடைய அவரது மனையாரும், தமது கணவனரது உடம்பைத்தொடுதற்கான செயல்களைமாத்திரஞ் செய்யாமல், ஏனைய உரியபணிகளையெல்லாம் அன்பும் அதிசயமும் பொருந்தப பணிவுடன்செய்து, மனையைவிட்டு எங்கும் ஒருகணமேனும் செல்லாதவராய், அவ்விடத்திலேயே நமதுநாயனரோடும் வேருகவிருந்து, கணவர்பால் அன்பைவிளைவிக்கும் இணைவிழைச்சி யில்லாமையை வேருெருவரும் அறியாவண்ணம் வாழ்ந்திருந்தனர். இவரைப்போலவே நாயனரும் மனைவியாரோடு வேருகவிருந்து அவர்பால் தமக்கு இணைவிழைச்சு இல்லாமையை வேருெருவரும் அறியாவண்ணம் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதாம்.

மெய்யுறுமற் பொற்புற பொருந்துவ போற்றிச்செய்து எனக்கூட்டுக.

தமது கணவனரைத் தம்மைத்தீண்டா தொழித்தமையால் அவருக்கு அதனலுண்டாகும் ஊடலுக் கிடஞ்செய்யாவண்ணம் ஏனைய உபசாரங்களை யெல்லாஞ் செய்வதில் குன்ருது மேற்கொண்ட ஆவலுடையவராய் ஆனவெல்லாஞ் செய்தமையும் புணர்ச்சியின்மை அயலார் அறியாமல் வாழ்ந்ததும் தோன்ற கற்புறு மனைவியார் என்றார். இனிய வுணவுகளைச் சமைத்தலிலும் சமைத்தவற்றை அன்போடுபடைத்தலிலும் படைக்கும் பொழுதுஇன்சொல் இடைஇடையே வழங்குவதிலும் அங்ஙனம் வழங்கும்போது இன்முகங்காட்டுவதிலும் ஒருசிறிதும் வேறுபடாதிருந்தியற்றிய இச்செயல் கற்புடையார்க்கும் அமையாதென்னும் அருமைதோன்ற கணவனர்க்கான வெல்லாம் பொற்புறபொருந்துவ போற்றிசெய்தென்ருர். இதனுள் போற்றிஎன்பது இனியவுணவுகளை அட்டல் முதலியவாகக்கூறியவற்றுள் ஒன்றேனும் கணவர்பால் ஊடலுடையார் கொள்ளும் செயலன்ருகலான் அச்செயலை இவர்காத்த அருமைதோன்ற போற்றிச்செய்தார் என்ருர். இவ்வாறு மனைவியார் போற்றிச்செய்த செயலருமைநோக்கி நாயனரும் தாம்செய்துவரும செயலால் நாயனர்தம்பால் உண்டாகிய ஊடலை ஊடலாக எண்ணுது ஊடலுவகையாகக் கொண்ட அருமைநோக்கி மனைவியாரும் ஒருவரையொருவர் பிரிவதற்கின்றி வீட்டின் கண்ணே வாழ்ந்திருந்த அரியதினும் அரிய செய்கைதோன்ற இற்புறம்பொழியார் என்ருர். இருவரும் மேலேகூறியவற்ருன் ஊடலைமறந்தாராயினும் முன்னுண்டாகிய ஊட

லின்கண் நிகழ்ந்த ஆணையை இருவரும் மறந்து ஆணையைக்கடந்திலர் என்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற இருவரும் வேறு வைகி என்றார். உணவுவகையான் ஒன்றாயும் உடல்வகையான் வேறாயும் இருக்கப்பெற்றாராயினும் இருவருங்கொண்ட ஆணையின்கண் வேறுபடாது உடனுறையிருப்பவராயிருத்தலின் இவர்களது அற்புறு புணர்ச்சியின்மையை விளைவித்த இறைவனொருவனன்றி மற்றுயாவரானும் அறியப்படுந் தன்மையுடைத்தன்றென்னும் அருமைதோன்ற அயலறியாமல் வாழ்ந்தார் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால் உடம்புக்கோர் பிணியுற்றகாலத்து அவ்வுடம்பை வெறுத்தொழியாது அப்பிணியைப் போக்குவதற்கான மருந்து முதலியவற்றானும் வேண்டிய உணவுமுதலியவற்றானும் முன்னையினும் சிறப்பாகச்செய்து உயிரைப் பாதுகாத்துவருதல்போல் தமக்கு உடம்பாகியும் உயிராகியுமுள்ள நாயனாரிடத்துண்டாகிய ஊடலைக் கருதி உண்டிமுதலியவற்றால் உபசரித்தலை விட்டொழியாது உபசரித்துப் பாதுகாத்து வந்த கற்பின்திறத்தையும் தம்மிருவரிடத்தும் உண்டாகிய தகைசான்ற சொற்காத்தலில் சோர்விலாத்தன்மையும் இறுதிபயக்கும் சிற்றின்பமாகிய உடலின்பத்தை யொழித்து உறுதிபயக்கும் பேரின்பத்தில் ஒன்றுபட்டிருந்த அறிவின் திறத்தையும் உணர்த்தியவாறும். (அ)

இளமையின் மிக்குளார்கள் இருவரும் அறிய நின்ற
அளவில்சீர் ஆணைபோற்றி ஆண்டுகள் பலவும் செல்ல
வளமலி இளமை நீங்கி வடிவுறு மூப்பு வந்து
தளர்வொடு சாய்ந்தும் அன்பு தம்பிரான் திறத்துச் சாயார்.

(இ - ள்.) (சிற்றின்பத்தை நுகர்தற்குரிய) இளமைப்பருவத்தில் சிறந்திருக்கும் நாயனாரும் அம்மையாருமாகிய இருவரும், தம்முள் அறியநின்றதாகிய சீர்மையிற்சிறந்த, திருநீலகண்டமென்னும் ஆணைமொழியைப் பாதுகாத்து, ஒவ்வொரு வருடங்களும்போக, (அவ்வருடங்களோடு இருவருடைய உடம்புகளிற் பொருந்தியிருக்கவல்ல) குன்றாத பொலிவுமிக்க இளமைப்பருவமும்போய், தளர்ந்தநடையைத்தரும் தளர்ச்சியோடு முதுமைப்பருவம் வந்து உடம்புசாயவந்தும், இறைவனாகிய தம்பிரானிடத்து வைத்த அன்பின்திறத்தில் சாயாதவரா யிருந்தனர் என்பதாம்.

இருவரும் அறியநின்ற ஆணையைப் போற்றத்தொடங்கிய காலமானது ஆணையைப் போற்றக்கூடாதகாலம் என்பதுதோன்ற இளமையின் மிக்குளார்கள் எனவும், இளமை மிக்கிருக்கும் அக்காலத்தில் கொண்டஆணை அளவில்சீரை எய்தவும் ஆண்டுகள் சிறிதின்றும் போகவும், காத்தனரென்பதுதோன்ற அளவில்சீர் எனவும், ஆண்டுகள் பலவுஞ்செல்லப் போற்றி எனவும், அன்போடியைவதற்கெடுத்த வுடம்பினால் அன்பெய்தப்பெற்று அது வளரப்பெறின்,பின் அவ்வுடம்புதளர்ந்து சாயவரினும் அதனாற்கவலைக்கிடனில்லையென்னும் உண்மையுணர்ந்த பெரியோரென்பது தோன்ற வடிவுறுமூப்பு வந்து தளர்வொடுசாய்ந்தும் அன்பு தம்பிரான்திறத்துச் சாயார் எனவுங்கூறினார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால் கிடைத்தற்கரிய வுடம்பும் அதனில் வரப்பெறும் இளமைப்பருவமும் எய்தப்பெற்றவழி அப்பருவத்தில் செய்தற்கரிய செயலைச்செய்து பேரின்பத்தைப் பெறுதல் ஆற்றலுடையதேயன்றி அப்பேரின்பத்தை யெய்தப்பெறாது இளமையையொழித்தலும் இளமையிற்கிடைக்கப்பெற்ற அன்பையே தம்முடம்பாகஎண்ணி அதனில் ஊக்கமுடையாராய் நில்லாதொழிதலும் சிற்றினத்தைச்சேர்ந்த சிறியோரது செய்கை என்றும் விளக்கி இப்பெரியோரது பெருமையைப் பிரகாசப்படுத்தியவாறும்.()

இந்நெறி ஒழுகும் நாளில் எரிதளிர்த் தென்ன நீண்ட
மின்ஒளிர் சடையோன் தானும் தொண்டரை விளக்கம் காண
நன்னெறி இதுவாம் என்று ஞாலத்தோர் விரும்பி உய்யும்
அந்நெறி காட்டும் ஆற்றால் அருட்சிவ யோகி ஆகி

(எ - து.) மூப்புவந்த உடம்புசாயவந்தும் அன்புநெறியினும் சைவநெறியினும் சாயாது நாயனார் நடந்துவருநாளில், தீயானது தளிர்விட்டாற்போற் சிவந்துநீண்டு மின்னலைப்போல் பிரகாசிக்கும் சடையினை யுடையோனாகிய இறைவரும், நன்னெறி எனப்படும் சன்மார்க்கநெறி இதுவாமென்று உலகினரறிந்து அதனைவிரும்பி (அவ்வழியான்) உய்யும்வகையாகிய அந்நெறி (இந்நெறியாமென்று) உணரும் வகையான், நம்பெருமானாராகிய நாயனாரைப் பிரகாசப்படுத்தப் (திருவுளத்தெண்ணி) அருள்நிறைந்த ஓர்சிவயோகியைப்போல் திருவுருக்கொண்டு என்பதாம்.

நன்னெறி இதுவாமென்று ஞாலத்தோர் விரும்பியுய்யும் அந்நெறிகாட்டுமாற்றால், தொண்டரை விளக்கங்காண, அருட்சிவயோகியாகி எனக்கூட்டுக.

இத்திருப்பாசுரத்தால், ஆண்டுகள் பலவும் செல்லுமளவும், மூப்புவந்து தளர்வொடு சாயவருமளவும், இணைவிழைவை விரும்பாதுநின்ற நெறியும், ஆண்டுகள்சென்று தளர்ந்தமூப்புவந்தும், அந்நெறியே - தம்பிரானிடத்து வைத்த அன்பானது இளம்பருவம் எய்தி வருதற்கு வாயிலாகவுங் கொண்டுநின்ற நெறியுமே, நாயனாருடைய ஒழுக்கநெறி என்பதூஉம், அந்நெறிநிற்கவே * "தன்னடைந்தார்க்கு இடைமருதீசன், பணிமலர்க்குழல் பாவைநல்லாரினும், இனியன்" என்றதமிழ்வேதப்படி நாயனாருக்கு நீலகண்டன் இனித்தானென்பதூஉம், அந்த நீலகண்டன் இனித்த இனிமையால் இணைவிழைவால் உண்டாகும் இன்பம் அவருக்கு இனிக்காதொழிந்த தென்பதூஉம், அது இனிக்காதொழியவே நீலகண்டனிடத்துப் பெருகிய பேரின்பம் சாயாது அமைதலால் இளமைப்பருவம் எய்திநின்ற என்பதூஉம் மேலைத்திருப்பாசுரத்தால் விளக்கினாராகலின், அந்த அன்புநெறியில் சாயாது நின்றனர் என்பார் இந்நெறியொழுகுநாளில் என்றார்.

இணைவிழைச்சென்னும் மாதரின்பத்தைக் கெடுத்தற்குப் பேரின்பம் உடையானாகிய நீலகண்டனிடத்து அன்புநாடாது, பொறிபுலன் கரணங்களோடு மன்றாடிக் கொண்டு நிற்றற்குரிய ஞானநெறிகளைக் கற்றுணர்ந்து, அங்ஙனங் கற்றுணர்ந்த வன்மையான் முன்னர் மனமாதிகரணங்களை யடக்கவும், அக்கரணங்களின் வழியாய்ப் புலன்களை யடக்கவும், அப்புலன்களின் வழியாய்ப் பொறிகளையடக்கவும், இம்முறையான் அவனவளதுவாய்க் காணப்படும் நாமரூபாதி விஷயத்தோற்றங்கள் தோன்றுதொழியவும் முயன்று அம்முயற்சியால் அவை முற்றியபின்னர் புறநாட்டமும் புறநோக்கமும் அற்று, அகநாட்டமும் அகநோக்கமும் உண்டாமாறு முயலும்பருவத்தில், பூர்வம் பழகிய வாசனைப்பழக்கத்திலுள்ள மண்வாசனை, பொன்வாசனை, ஒருவாறு ஒழியவருமாயினும் பெண்வாசனை யொழியாது பொறிக்கு வந்து, அங்ஙனம் கட்பொறிக்கு வந்தமாத்திரத்தில் அக்கணமே புலன்வந்து கூட, அதுகூடிய அவ்வழியே மனமாதிகரணங்கள் தலைப்பட்டு, ஞானநெறியில் நிலைபெற்று நிற்கும் ஆன்மஅறிவைத் தம்மால் காட்டப்பட்ட பெண்வழியில் முளைத்து நிற்கச்செய்து அப்பெண்ணாகாரமேயாக்கி பிரஹ்மாகாரத்தைப் போக்கும் ஆன்மவிசார முடையோருக்கு, நாயனார் சாயாது நின்ற அந்நெறியை விளக்கி, அங்ஙனம் விளக்கு முகத்தானே அவர்கள் உய்யுமாறு, இறைவன் கருணைகூர்ந்தனன் என்பார் தொண்டரை விளக்கங்காண என்றார். அஃதாவது கட்பொறிக்குத் தோன்றப்படும் பெண்ணுருவம் இலக்குமியினும்சிறந்து ஒரு கணமும் ஒழியாது தோன்றிக்கொண்டிருக்கவும், அது தோன்றுங்காலத்தே உடன் வந்து கூடத்தக்கதாகிய புலன்முதலிய கரணங்களும் உடன் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கவும், அவற்றால் விளையத்தகும் சித்தவிகாரத்துக்குரிய சிற்றின்பானுபவம் ஒருசிறிதும் விளைவதற் கில்லாமல் அப்பெண்ணுருவமும் அவ்வுருவத்தோடு கலந்த பொறிமுதலியவைகளும் நீலகண்டன் உருவத்துக்குள்ளாய் அவ்வுருவத்தை உள்ளுந்தோறும் நீலகண்டனாகிய அச்சிவாகாரமேயாய்ப் பேரின்பநுகர்ச்சியிற் றலைப்பட்டு, அங்ஙனம் தலைப்பட்ட விசேடத்தான் இளமைப்

* திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரம்—குறுந்தொகை.

பருவத்தளவுநின்று, பின் முதுமைப்பருவத்தில் மாய்ந்துபோம் சிற்றின்பம்போலாது அவ்வின்பம் மாய்ந்துபோம் அம்முதுமைப்பருவமே இளமைப் பருவமாய்ப் பேரின்பப் பேறுபெற்ற சீர்மையை உடைய இந்நாயனரது உண்மையை விளக்குமுகத்தான் பேரின்பத்தைக்கூட்டாத ஞானநெறியைக் கைவிட்டு, அன்பு நெறியாகிய நன்னெறி கூடுமாறு, இறைவன் அருளுருவங்கொண்டு அந்நாயனார்பால் வந்தனனென்பார் நன் னெறிபிதுவாமென்று காட்டுதோர் விருப்பிஐயயும் அந்நெறிகாட்டுமாற்றல் அருள் சிவயோகியாகி என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால் எக்காலத்தும் நிரதிசயானந்தமாகிய பேரின்பம் * அன்புநெறி யாற் கூடுமேயன்றி அன்பற்ற ஞானநெறியாற் கூடாதென்பது உலகெலாம் அறிந்துய்ய இந்நாயனருடைய உண்மையாகிய அன்புநெறியை விளக்க இறைவன் திருவுளத் தெண்ணி சிவயோகியாய் வந்தனனென்று கூறப்பட்டது. (௪௦)

வயோகியாரது கோலம்.

வேறு.

கோவணம் சாத்திக் கீளுடை
வான்விடு நீற்றொளி மலர்ந்த மேனிமேல்
தோளொடு மார்பிடைத் துவளும் நூலுடன்
நீளொளி வளர்திரு முண்ட நெற்றியும்.

(௧ - து.) அரைஞாணாகத் நூலாற்செய்த கீளுடனே, கோவணத்தைத் தரித்து, நீக்க மின்றி எப்பொழுதும் வெண்மையாகிய ஒளிபரப்பும் திருநீற்றின் பிரகாசமானது, பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியின்கண், தோளொடுஞ்சார்ந்து மார்பினிடத்தில் துவண்டு அசை கின்ற பூணூலுடனே, மேனோக்கி ஒளிவளர்கின்ற அக்கினிக் கண்ணின்மேல் திரிபுண் டரந்தீட்டிய நெற்றியும் என்பதாம்.

கீளும் கோவணமும் நித்தநித்தம் வெறுவேறணியும் முறைமையுடைத்தென்பது தோன்ற கீளொடு கோவணம் சாத்தி எனவும், திருநீற்றின் ஒளியானது அழிதலை யறியாத பராசத்திசொரூபமென்பது தோன்ற கோடிலா வான்விடு நீற்றொளி எனவும், இறைவனது திருமேனியும் அப்பராசத்தியின சொரூபமேயாகலின் அச்சம்பந்தமுடை மைதோன்ற நீற்றொளி மலர்ந்தமேனி எனவும், பூணூலானது மலமாசனாதி அசுத்த காலங்கள் நீங்க, ஏனைய காலங்களில் தோளின்மேலும் மார்பின்நடுவினும் நீங்காதிருத் தல் வைதிகநெறியென்பதுதோன்ற மேல்தோளொடு மார்பிடைத் துவளுநூலுடன் எனவும், சூரியனிடத்திலும், சந்திரனிடத்திலும், நீண்டுபரந்துவளர்கின்ற ஒளி-அக்நி யின் ஒளியேயன்றி வேறில்லையென்பதும், அவ்வக்னி காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்னி, என்னும் மூன்றக்னியாய் உலகியலுக்குரிய அவ்வக் காரியங்களை வளர்க் குந் தன்மை யுடைத்தென்பதும், அம் முத்தீவடிவமா யிருக்கின்ற அவ்வக்னி விரஜா க்னி என்னும் பேருடைத்தாகிய சிவாக்னியாய் மும்பாசங்களையும் நீருக்கி முத்தி நிலைக்குரிய ஞானசாதனங்களை வளர்க்கும் சிறப்புடைத்தாகிய திருநீற்றை வளர்க்குந் தன்மையுடைத்தென்பதும் ஆகிய இவ்வொற்றுமையெல்லாம் காட்டுவது இறைவனது நெற்றியின்கண் ஒளிமிகு கண்ணென்பதும்தோன்ற நீற்றொளி வளர்திரு முண்டநெற்றியும் எனவும் கூறினர்.

* அன்புநெறி - அருளாற்கூடும் நெறியெனவும், அருள் கூடுவதனால் பொறிபுலாதிகள் அருளைக் கடத்தற்கு வலியற்று அவ்வருள்வழியேநிற்றற்கு ஆயிற்றெனவும், அன்பற்ற ஞானநெறியில் அருள் கூடாதெனவும், அதுகூடாதாகவே பொறிபுலாதிகள் இவனது ஞானவுணர்ச்சியின் வன்மையிலடங்காது தத்தம் போதவழியேசெல்லும் இயற்கை யுடைத்தெனவும் விளக்கி, ஞானநெறியின் மென்மையையும் அன்புநெறியின் வன்மை யையும் பிரகாசப்படுத்தியவாறும்.

கேடிலா வாள்விடு நீற்றொளி என்றது - பராசக்தியத்தாய் வந்தனவென்றும் விசேடத்தைக் குறித்ததெனவும் கொள்க. (௪௩)

நெடுஞ்சடை கரந்திட நெறித்த பங்கியும்
விடுங்கதிர் முறுவல்வெண் ணிலவு மேம்பட
இடும்பலிப் பாத்திரம் ஏந்து கையராய்
நடந்துவேட் கோவர்தம் மனையில் நண்ணினார்.

(எ - து.) நீண்டசடையென்னும் தோற்றம் மறையும்படி அறல்போல் நெறித்திருக்கின்ற சடைமுடியினையுடையவராயும், வெள்ளிய நிலவினைப் போலப் பிரகாசிக்கும் பிரகாசமுடைய புன்னகையுடையவராயும், அன்பர்களிடம் பிக்ஷான்னத்தை ஏந்துதற்குரிய பாத்திரத்தைத் தாங்கியிருக்கும் திருக்கரத்தையுடையவராயும், வீதியின்கண்ணே அடிகள் நேரவே நடந்துவரும் நடையினையுடையவராயும், திருநீலகண்டநாயனாருடைய வீட்டின் கண் வந்தனர் என்பதாம்.

கதிர்விடு முறுவல் எனவும், பலியிடும் பாத்திரமெனவும் கூட்டுக.

பாதமளவும் கீழ்விழுந்து பரந்திருக்கும் நீண்டசடையாயிராமல் தலையில் நெறித்து முடித்த சடையாயிருந்ததென்பது தோன்ற நெடுஞ்சடை கரந்திட நெறித்த பங்கி என்றார். என்றும் ஒருபடித்தாய்ப் பிரகாசிக்கும் பிரகாசத்தையுடைத்து புன்னகையென்பது தோன்ற வெண்ணிலவுபோல கதிர்விடுமுறுவல் என்றார். பலிபாத்திரமல்லாது வேறொருபொருளையுந்தாங்காத சீலமுடையாரென்பதுதோன்ற இடும்பலிப்பாத்திரம் ஏந்துகையராய என்றார். யாவரையும் யாவையையும் நடத்திவைக்கும் இறைமைத் தன்மையுடைய தான், நடக்கும் ஆன்மத் தன்மையுடையவனைப் போலத் தானும் என்றொன்றுசிறப்புத்தோன்ற நடந்துநண்ணினார் என்றார்.

வெண்ணிலவினும் மேம்பட முறுவலைக்கூறியது - நிலவினொளி—என்றும் ஒருபடித்தாயிராமல் குறைந்துங்குறைந்தும், வளர்ந்துவளர்ந்தும், மாறுந்தன்மையுடைத்து. இவரது நகை ஓர்காலத்து அதிகமாயும்,ஓர்காலத்துக்குறைவாயும் வெளிப்படுவதின்றி என்றும் ஒருபடித்தாகலான் அச்சிறப்புத்தோன்ற என்க. நகை புன்னகையாயினும் அஃது அவ்விறைவனுக்குள்ள ஓர் பெருந்தன்மையைக் காட்டுவதாகும். அஃதாவது, ஒருவனுக்கு சந்தோஷமிகுமாகில் அதிகநகையும், அது குறையுமானால் நகை குறைந்தும், வெளிப்படுதல் இயல்பாகலான் இவன் அத்தன்மையனாகாமல் வெளிப்படுதல் வேண்டாமையற்ற நித்தியதிருப்தனென்று காட்டுவதாமென்க. நித்தியதிருப்தராயிருக்கின்ற இவரைப்போலுமே நாயனாரும் காமத்தால் மாறுபடாமல் நித்தியதிருப்தராயிருந்தனராகலான் அவர் மனையில் நடந்து நண்ணினார் என்றார்.

குளகமாகக்கூறிய இரண்டுதிருப்பாசுரத்தானும், திருநீலகண்டநாயனார்பால் இறைவன் சிவயோகிபோல் கோலங்கொண்டு மனையின்கண் வந்தகாட்சியும், சிவயோகிகளுடைய இலக்கணம் இத்தன்மைத்தாம் என்பதுங் கூறப்பட்டன. (௪௪)

சிவயோகியாரை நாயனார் எதிர்கொண்டேத்தல்.

நண்ணிய தவச்சிவ யோக நாதரைக்
கண்ணுறு நோக்கிய காதல் அன்பர்தாம்
புண்ணியத் தொண்டராம் என்று போற்றிசெய்
தெண்ணிய வகையினால் எதிர்கொண் டேத்தினார்.

(எ - து.) (தமது இல்லத்தைநோக்கி) மெய்த்தவத்திற் சிறந்த சிவயோகநாதராய் வந்தவரை, கண்ணுறக்கண்ட அன்பர்பால் ஆசையுடைய அன்பராகிய

நாயனார், (இச்சிவயோகியார்) சிவபுண்ணியமே ஒருருக்கொண்டுவந்த திருமேனியரா மென்று (தமது உள்ளத்தில் எண்ணி) அங்ஙனம் எண்ணிய அம்முறையினால் உண்டாகிய அகமகிழ்ச்சியினால், எதிர்கொண்டுசென்று வாயாரப்புகழ்ந்து வணங்கித் துதித்தனர் என்பதாம்.

புண்ணியத் தொண்டராம் என்று, எண்ணியவகையினால் எதிர்கொண்டு போற்றி செய்து ஏத்தினார் எனக்கூட்டுக.

யோகியாய் யோகமுத்தி உதவும் இறைவனே இங்கு எழுந்தருளியதுபோலுமென்று எண்ணிய அருமைதோன்ற சிவயோகநாதர் என்றும், இத்தகைத்தான சிவயோகிகள் கொள்ளுந்தவமே சிவனைப் பொருந்துந்தவமாம் என்னும் அதன்பெருமை தோன்றவும், ஏனையோர்கொள்ளுந் தவங்களெல்லாம் அவமாம் என்னும் அதன் சிறுமைதோன்றவும், நண்ணிய தவச்சிவ யோகர் என்றும், அங்ஙனமான அவயோகிகளை யொழித்துச் சிவயோகிகளைக் காணுந்தோறும் பெருகும் அன்பிற் சிறந்தவர் நாயனாரென்னும் அப்பெருமைதோன்ற அன்பர்தாம் என்றும், அவ்வன்பர்க்குள்ள ஆசையும் தவச்சிவ யோகிகள்பாலே செல்லும் நெறியுடைத்தேயன்றி அவயோகிகள்பால் செல்லா நெறி யுடைத்தென்னும் அவ்வருமைதோன்ற நண்ணுறு நேசத்தினால் என்றும், அடி யாராக எவரைக்காண்கினும் நாம் சிவனெனக் காண்பதுபோல் இவரை நாம் காண்ப தொழிந்து சிவயோகியாகிய இவரே தம்மைச் சிவமாக நம்மைக் காணும்படிச் செய்ததே இஃது என்னபுண்ணியமோ வென்று அவர்கண்ட காட்சியின் அருமைதோன்ற புண்ணி யத்தொண்டராமென்று போற்றிசெய்து என்றும், இப்பெரிய புண்ணியத் திருமேனி யுடையார் வருவதற்குமுன் நாம் சென்று பணிந்து போற்றுது தாழ்ப்போமாயின் இவன் பாவத்தில் ஆழ்ந்திருக்கின்றான் என்று அவர் எண்ணவருவதாகிய அபராதம் உண்டா மென்று எண்ணி விரைந்து சென்று பணிந்து புகழ்ந்தாரென்னும் அச்சிறப்புதோன்ற புண்ணியவகையினால் எதிர்கொண்டேத்தினார் என்றுங் கூறினார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், சிவனடியாரது கோலம் அவர்காறும் தாம் சிவனெனக் காணச்செய்த தென்றும், இன்று வந்த சிவயோகியினது கோலம் தம்மைச் சிவமெனக் காணச்செய்த தென்றும் வியந்து ஏற்றிப் போற்றியதைக் கூறப்பட்டது. (கஎ)

பிறைவளர் சடைமுடிப் பிரானைத் தொண்டரென்
றறையுளில் அணைந்துபே ருவகை கூர்ந்திட
முறைமையின் வழிபட மொழிந்த பூசைகள்
நிறைபெரு விருப்பொடு செய்து நின்றபின்.

(இ - ள்.) பிறைவளரும் சடைமுடியினையுடைய இறைவனைத், தொண்டராகிய அடியவரென்றெண்ணி, அவ்வடியாரைத் தமதிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து,(அதனால்)மகிழ்ச்சியானது மேலிட்டதிகரிக்க,(அவ்வதிகரிப்பினால்)தம்முள்ளத் துள் நிறைந்த பெரிய ஆசையோடு, அடியார்களைப் பூசிக்கும்படிச் சொல்லப்பட்டுள்ள பூசைகளின் கிரமப்படியே, அம்முறைமையினாற் பூசனைசெய்து முற்றியபின், நின்றவ ராய் மீண்டும் என்பதாம்.

பேருவகை கூர்ந்திட, நிறைபெரு விருப்பொடு, வழிபட மொழிந்தபூசைகள் முறைமையிற் செய்து நின்றபின் எனக்கூட்டுக.

* தொண்டரைச் சடைமுடிப்பிரானாக எண்ணும் முறைமையொழிந்து, சடை முடிப்பிரானைத் தொண்டராக எண்ணிய அந்த ஏற்றந் தோன்ற பிரானைத் தொண்டர்

* இறைவனல்லாத தொண்டரை இறைவனாக எண்ணுதல் சிறப்புடைத்து. அஃதேபோல் இறைவன் தொண்டனாகவரின் தொண்டனாக வெண்ணுவதே சிறப் புடைத்தாம். எங்ஙனமெனின் "தாவர சங்கமங்கள் என்றிரண் டுருவினின்று மாபரன்

என்றும், தமது இல்லம் தொண்டர்க்கே உரித்தாம் ஆகலான் அவரில்லத்துக்கு அவரைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்தல் இன்றியமையாத செயலென்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற உறையுளில் அணைந்து என்றும், தமதிடத்தைத் தொண்டர் வீடாகத் தாம் எண்ணியது போல் அத்தொண்டரும் தமது வீடாகவே எண்ணி அவ்வீட்டில் நுழைந்து வீற்றிருக்கப்பெற்றதனால் அவருக்கு உண்டாகிய அகமகிழ்ச்சியின் மிகுதி இத்துணைத்தாமென்பது தோன்றப் பெருவகை கூர்ந்திட என்றும், அப்பெருவகையினால் இங்கெழுந்தருளி நமக்குப் பெருவகையைத்தந்த இத்தொண்டர் பெருமானுக்கு பெருவகையை விளைவிக்க நாம்செய்யும் செயல்யாது! என்றெண்ணி அச்செயலில் அடங்காத ஆசையை உடையவராயினார் என்னும், அவ ரன்பின் மிகுதிதோன்ற நிறைபெரு விருப்பொடு என்றும், "எண்ணிலாகமம் இயம்பிய இறைவர்தாம் விரும்பும் உண்மையாவது பூசனை" யாகலான் அவ்விறைவரே யாகிய இவருக்கும் அப்பூசைகளே விருப்பமுடைத்தாம் என்று துணிந்து அப்பூஜாவிதிகளைக் குறைவின்றி முற்றுஞ்செய்து இறைவனை மகிழ்வித்தனரென்னும் அவராற்றல் தோன்ற வழிபட மொழிந்த பூஜைகள் முறைமையின் செய்து என்றும், சிவபூஜையை முற்றுப்பெறச் செய்யவல்ல தொண்டர் பூசையை நாம்செய்யும்படி வந்த இப்பெரியகருணைக்குக் கைம்மாறு இனி அவர்வேண்டிய அளித்தலே யாமென்று செய்ந்நன்றி மறவாதவர் என்னும் அவரது அடிமைத்திறந் தோன்ற நின்றபின் என்றும் கூறினார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இறைவனார் தொண்டராகவந்து, தாம்செய்தபூஜையை ஏற்று மகிழ்ந்தருளியிருக்கும் பொருளுக்கு யாம்செய்யத்தகும் கைம்மாறு யாதுகூறுவரோ என்று அவரது வாய்மொழியை நாயனார் நோக்கிநின்றனர் என்று கூறப்பட்டது. (௧௭)

நாயனாரிடத்தில் ஓடுகொடுத்தல்.

எம்பிரான் யான்செயும் பணியெ தென்றனர்
வம்புலாம் மலர்ச்சடை வள்ளல் தொண்டனார்
உம்பர்நா யகனும் இவ்வோடுன் பால் வைத்து
நம்பிநீ தருகநாம் வேண்டும் போதென்று.

(எ-து.) நறுமணங்கமழும் மலர்கள் சூடிய சடைமுடியினையுடைய வள்ளலாகிய இறைவனது தொண்டனாகிய திருநீலகண்டநாயனார், எங்கள் பெருமானே! அடியேன் அடிகளுக்குச் செய்யத்தக்க பணி யாதென்று கேட்டனர். சிவயோகியாய் வந்த மஹாதேவனாகிய இறைவனும் (அப்பெரியோனை நோக்கி) நம்பீ! என்னிடத்துள்ள இத்திருவோட்டை உன்னிடத்தில் கொடுக்கின்றோம், அதனை நீவைத்திருந்து நாம் கேட்கும்பொழுது நீ கொடுக்கக் கடவாயாக என்பதாம்.

வம்புலாமலர்ச்சடை வள்ளல்தொண்டனார், எம்பிரான் யான்செயும் பணியெது என்றனர், உம்பர்நாயகனும், நம்பி, இவ்வோடு உன்பால்வைத்து, நாம் வேண்டும்போது, நீதருக என்றுகூட்டுக.

செய்நன்றிமறவாமைக்கு நாம் செய்யத்தகும் பணியாதென்று எண்ணி வினவிய அப்பெரியோர் அடியார் யாதுவேண்டினும் இல்லையென்னாது அளித்தற்கு அவர் பெரிய

பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க் கருளைவைப்பன்" என்ற சுருதியானறிக. எனவே தாவர ரூபமாகக் காணப்படும் இறைவனே சங்கம உருவமும் உடையவனாகலான் தாவரரூபமாகச் சிவனைக்காணும்பொழுது சிவனாகவும், சங்கம ரூபமாகக் காணும் பொழுது தொண்டராகவும் காணுதல் சிறப்புடைத்தாமென்க. ஆகவே இங்கு சங்கமராக வந்தவர் இறைவனேயாகலான் சங்கமராகவே எண்ணிய அவரது புண்ணிய அறிவின்சிறப்புத் தோன்ற சடைமுடிப்பிரானைத் தொண்டரென்று உறையுளில் அணைந்தனரென்றார்.

வள்ளற்றன்மையுடைத்தானவர் என்று அவரதுபெருந்தகைமை அறிய, வம்புலா மலர்ச் சடை வள்ளல் தொண்டனார் எனவும், வந்தசிவயோகியார் அந்நாயனாரை வள்ளலாக்கிய வள்ளலேயாகலினாலும், அவரிடத்துள்ள பொருளெல்லாம் தாம்கொடுத்த பொருளே யாகலினாலும், தாம்கொடுத்த பொருளைத் தாம் மீண்டும்கேட்டல் அறமன்றாகலானும், இவர்பால் ஒருபொருளும் கேட்கவந்தவ ரன்றாகலானும், *"பாத்திரம் சிவம்என்று பணிதிரேல், மாத்திரைக்குள் அருளும் மாற்பேறா" என்ற தமிழ் வேதமொழிப்படி தம்மைப் பாத்திரமாக ஆள்பவருள் இவரைப்போலும் தம்மை யாள்பவரில்லை என்னும் அந்த வுண்மைதோன்றவே வந்தவராகலினாலும், அவர்பால் ஒன்றும் வேண்டாது தாம்வந்தவுண்மை யாவரும் அறிய இவ்வோடு உன்பால் வைத்து நாம் வேண்டும்போது நம்பி! நீ தருக என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால், நாயனார் யான்செய்யும்பணி யாதென்றுகேட்க, நாயனாருக்கு நாயகனாகிய உம்பர்நாயகன் வேறொருபணியும் சொல்லாது நாம்கொடுக்கும் பாத்திரத்தை மீண்டும் நாம்கேட்கும்போது கொடுப்பதேயாம் என்றருளியதைக் கூறப்பட்டது.

எனவே, ‡"அன்பிலாரெல்லாந் தமக்குரியர்" என்றபடி, இறைவன்பால் அன்பில்லாத உலகினரெல்லாம் அவ்விறைவன்பாலே தாம் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களெல்லாம் பெற்றவராயிருந்தும், அவ்விறைவனுக்கும் அவனடியார்களுக்கும் ஒன்றேனுங் கொடுப்பதற்கு எண்ணாது ஒளிக்குந் தன்மையையுடையராயினாரென்னும் அவரது கொடுமையும், "அன்புடையார் என்பும் உரியர்பிறர்க்கு" என்றபடி, ஒழுகவல்ல இவரது நன்மையும் வெளிப்படுத்தப் பாத்திரமொன்றைத் தான்கொடுத்து நாம்வேண்டும்போது தருக வென்று வைத்தது கூறப்பட்டது. (௬௫)

தன்னை யொப்பரியது தலத்துத் தன்னுழை
துன்னிய யாவையும் தூய்மை செய்வது
பொன்னினும் மணியினும் போற்ற வேண்டுவ
தின்னதன் மையதிது வாங்கு நீயென.

(எ - து.) (நம்பீ! என்றால் கொடுக்கப்படும் பலிபாத்திரமாகிய இத்திருவோடு) இவ்வுலகின்கண் தனக்குச் சமானமாக ஒருபொருளையும் சொல்லுவதற் கில்லாமல் தானே மேம்பட்டுள்ளது, தன்னிடத்துப் பொருந்திய எல்லாப்பொருளையும் பரிசுத்தஞ் செய்ய வல்லது, இத்தன்மைத்தாகிய சிறப்பினையுடையதாகும். ஆகலின், இதனை நீ எளிதாக நினையாமல் பொன்னைப்பார்க்கிலும், இரத்தினத்தைப் பார்க்கிலும் சிறந்ததாகப் பாதுகாத்தல்வேண்டும். இதனை நீ வாங்குவா யென்றனர் என்பதாம்.

தலத்துத் தன்னையொப்பரியது எனக்கூட்டுக.

தனக்கு ஒருவரையும் ஒப்பாக உடையவனல்லாத இறைவனைப் பாத்திரமாகப் பெற்றாரால் ஆளப்படும் பாத்திரம் இஃதேயன்றி இவ்வுலகின்கண் வேறில்லை என்பார். தலத்துத் தன்னையொப்பரியது என்றார். மூழ்கினாரைச் சிவத்துரோகங்களாகிய பாதகங்களினின்றும் நீக்கிப் பரிசுத்தமாக்கவல்ல தீர்த்தவிசேடம்போலும், பரிசுத்தம் அடைந்தவராய்த் தம்மைத் தெரிசிக்கவந்தாரைச் சிவமாந்தன்மையைப் பெறுவிக்கவல்ல மூர்த்திவிசேடம்போலும், தம்மிடத்தில் நிலைபெற்றுவாழும் உறுதியுடையாரைச் சிவமாந்தன்மையை அடையவொட்டாது அலைக்கவல்ல பாசச்செயலைச் செய்யவொட்டாது அருட்பணியையே செய்விக்கவல்ல க்ஷேத்திரவிசேடம்போலும், இம்மூன்று விசேடத்தையும் தம்மை யடைந்தார்க்கு உபதேசித்து அவ்வப்பிரயோசனத்தை யடையுமாறு செய்

* திருநாவுக்கரசுகள் தேவாரம். குறுந்தொகை.
‡ திருக்குறள் அதிகாரம் - அன்புடைமை.

விக்கவல்ல சங்கயசொரூபமா யெழுந்தருளியிருக்கும் சிவயோகிகளைப்போலும், பெரிய மையாளரால் விரும்பப்படும நற்குலம் இல்லாதவராயினும மெய்மையாளரால் விரும்பப் படும் உள்ளன்புடையராயின், அவரிடம் அன்னத்தையும சுத்தமாக்குந் தன்மையிற் சிறந்ததென்னுந் தன்மைதோன்ற தன்னுழை ந்னியயாவையுந் தூயமைசெய்வது என்றார். பொன்னை ஓடாகவும், மணியைக் கல்லாகவுங் கருதி, நாம் இவ்வோட்டைப் பாதுகாக்கும் தன்மையுடையேம், பொன்னையும் மணியையும் போற்றும் இயல்பினை யுடையார் உலகினர். ஆகலின் நீ அவர்களைப்போல் அவைகளைப் பொருளாகககருதாது, இத்திருவோட்டையே நீ பாதுகாக்கப்படும் பொருளாக எண்ணிப் போற்றுவாயாக என் பார் பொன்னினும் மணியினும் சேமப்பமைவ துவ என்றார். பொன் மணி முதலிய வற்றினும் மேம்பாடாகப் போற்றுந்தன்மையும் உன்னிடத்து உள்ளதென்பது நீ ஓட ளிக்குந்தொண்டால் காணப்படலால் இதனை வாங்கத்தக்கவன் நீயே என்பார். (இது வாங்கு) நீ என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால், எத்தனைத்கான பரமயோகிகளையும் ஞானிகளையும் ஓரிமைப் பொழுதில் அபரிசுத்தமாக்கி யவர்களை அமாத்திர மாக்கவல்ல பெண்ணுசையை, பெண் ணுருவத்தை யுடைய தன்மனையாட்டியினுலேயே அப்பெண்ணுசையை நீத்தார், பெண் டைய அருள்வசப்பட்டு எம்மால் ஆளப்படும் அன்பாகரமாய் விளங்குந் தன்மை யுவரென்று யாவருக்கும் அறிவிக்க அவரால் தந்த திருவோடாகிய பாத்திரத்தின் மைக் கூறப்பட்டது. (கசு)

ஓட்டைக்காவலிடத்தில் வைத்து இறைவனைக்காண்டல்.

தொல்லைவேட் கோவர்தம் குலத்துள் தோன்றிய
மல்குசீர்த் தொண்டனார் வணங்கி வாங்கிக்கொண்
டெல்லையின் மனையிலோர் மருங்கு காப்புறும்
எல்லையில் வைத்துவந் திறையை எய்தினார்.

(எ-து.) பழமையெனப்படும் குயவர்குலத்துள் அவதாரஞ்செய்த, நிறைந்தபுகழினை யுடைய திருநீலகண்டநாயனார், (சிவயோகியாரால் கொடுக்கப்பட்ட திருவோட்டினை) அடிபணிந்து (இருகையாலும) வாங்கிக்கொண்டு, அக்கணமே விரைவாய்த் தமது வீட்டி னுள்ளே மிக்ககாவலுள்ள ஓர் அறையில் ஓர்பக்கமாகவைத்து, உடனே சிவயோகியார் பால் வந்தடைந்தன ரென்பதாம்.

அனுலோமப் பிரதிலோமங்களைப்போல் இடையில்வந்த குலங்களைப்போ லல் லாமல் விதிமுறையாய் விதிக்கப்பட்டுள்ள குலங்களைப்போல் பழமை யுடைத்தென்பார் தொல்லைவேட்கோவர்தங் குலம் என்றார். திருநீலகண்டமென்ற ஓர் சொல்லாணையால் கடத்தற்கரிய காமத்தைத் தமது தொண்டின் திறத்தால் மிக எளிமையாய்க் கடந்த பெரும்புகழாளனார் என்பார் *மல்குசீர்த் தொண்டனார் என்றார். தன்னையொப்பரியா ராகிய சிவயோகியார் "தன்னுழை துன்னியயாவையும் தூய்மைசெய்வது" ஆகலின் இதனை நீவாங்குவாய் என்று நமதுகையிற்கொடுக்க எண்ணியதுபோலும் அந்நாள்

* மல்குசீரென்றது - திருநீலகண்டமென்னும் ஆணைவழியில் நின்றதனுல் உண் டாகிய புகழ் எனவும், மனையில் ஓர்மருங்கு என்றது - உடம்பகத்துள்ள உயிர் உணர்வு எனவும், காப்புறும் எல்லைஎன்றது - இந்திரியவிடயங்களில் செலுத்தி மயங்கச்செய்து அறிவினை மறக்கச்செய்யவல்ல மனத்தின் சார்பொழிந்து, இந்திரிய விடயங்களா லுண் டாகும் சிற்றின்பத்தைமாற்றிப் பேரின்ப சுகாநுபவம் உண்டாதற்கான அருள்நெறியில், நிற்கச்செய்யவல்ல வைராக்கியாதி சீலகுணங்களெனவும், வைத்து என்றது -'அக் குணங்களில் தம்முணர்வைவைத்து அவ்வுணருருவாய் அருளைமறவாது வைத்துஎனவும், இறையை எய்தினரென்றது - அவ்வருளால் சிவமேயாயினு ரெனவும்பொருள்கொள்க,

நம்மை அவ்வருளுக்குள்ளாக்கித் தூய்மைசெய்வாரோ என்று அவ்வருளைப்பணிந்து அருளுருவாகிய அத்திருவோட்டினைப் பெற்றுக்கொண்டன ரென்பார் வணங்கி வாங்கிக்கொண்டென்றார். பணிந்து பெற்றுக்கொண்ட திருவோடாகிய அருளை மறக்கத்தரும் மனத்துள் வையாது திருநீலகண்டத்தின்கண் மறப்பினை யறியாத தமது உடம்பகத்துள்ள வுணர்வினுள்ளே அக்கணமே வைத்தனரென்பார் ஒல்லையில் மனையில் ஓம்படுந்தவைத்து என்றார். அவ்வுணர்வென்னும் அவ்விடம் தமது மனையாட்டியாரிட்ட ஆணையை இளமைப்பருவந்தொட்டு முதுமைப்பருவம் வந்துள்ள அப்பருவங்காறும் காத்துள்ள காவலிடமென்பார் காப்புறும் எல்லை என்றார். உனது அருளை ஓர் ஓடுருவாகக் கைக்கொண்டு இதனை நீ வாங்குவாயென் றளித்ததனை மீண்டும் தேவரீர் வாங்காது அவ்வருளை என்பாலேயிருத்தி அவ்வருள்வழியே உன்னை நான் வந்தணுக திருவுளத்தெண்ண வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் சிவயோகியார்பால் வந்தடைந்தன ரென்பார் இறையை வந்தெய்தினார் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான் சிவயோகியார் கொடுத்ததிருவோட்டை, நாயனார் பெற்றுக்கொண்டு, காவலுட்சிறந்த ஓர்வீட்டினுள்வைத்து, மீண்டும் சிவயோகியார்பால் வந்தார் என்பதும், திருவோடாகிய திருவருளைச் சிவனார்பால்பெற்று காவலுட்படாத மனத்தகத்துள்வைக்காமல், உணர்வகத்துள் வைத்தாரென்பதுங் கூறப்பட்டது. (௧௭)

வைத்தபின் மறையவ ராகி வந்தருள்
நித்தனார் நீங்கிட நின்ற தொண்டரும்
உய்த்துடன் போய்விடை கொண்டு மீண்டனர்
அத்தர்தாம் அம்பலம் அணைய மேவினார்.

(எ - து.) (திருவோட்டை ஒருவரும் போதற்கிடனில்லாத ஓர்காவலுள்ள வீட்டத்தில்) வைத்துவிட்டுச் சிவயோகியார்பால் நாயனார் வந்தபின்னர், பிராஹ்மண வேடங்கொண்டு வந்தவராகிய இறையவனார், (நாயனார் வீட்டைவிட்டுத் தமதிடத்தை நோக்கி) நடக்க, (அவரருகே) நின்றவராகிய நாயனாரும் (பிரிவாற்றாமையான் அவர்முன்போகாது அவரை முன்னே) போகும்படிச் செய்து தாம் அவர்பின்னே விடாதுசென்று, (பின்னர் அம்மறையவனார்) விடைகொடுக்க, (அதனைத்தடுப்பதற்குக் கூடாதவராய் அவ்விடையை) மேற்கொண்டு மீண்டனர். அவரை யாட்கொள்ளவந்த அம்பலவாணரும், தமது சிற்றம்பலத்தைச் சேருவாராய் எழுந்தருளினார் என்பதாம்.

திருவோட்டை வீட்டினுள்ளேயும், அவ்வோடுருவாய் நின்ற அருளைத் தமது உள்ளத்திலேயும் வைத்துவந்தபின் என்பார் வைத்தபின் என்றார். திருவோட்டில் திருவருளையும், அந்தணர் வடிவத்தில் தமது சிவரூபத்தையும் மறைத்துவந்தனரென்பார் மறையவராகி என்றார். இவ்வாறு வந்தது இறைவனுக்குத் தம்பால் அருள்வந்து வந்ததென்பார் வந்தருள் என்றார். நாயனார் உள்ளத்தின்கண் எப்பொழுதும் நீங்காது வாழ்பவரென்பார் நித்தனார் என்றார். நாயனாருக்கும் அவரது மனைவியாருக்கும் வளர்ந்து வரும் முதுமைப்பருவம் நீங்கவும், அவ்விருவரும் கொண்டிருக்கும் ஆணை தற்போதத்தில் நின்று நீங்கவும் நீங்கினாரென்பார் நீங்கிட என்றார். இறைவன் எண்ணியவாறே அவ்வருட்செயல் நிகழ நாயனார் நின்றனர் என்பார் நின்றதொண்டரென்றார். இறைவனாகிய நீ இனிகாட்டும் அருள்வழி முன்னாக, நான் பின்னாகச்செல்லும் செயலைக்காட்டி நீவரும் நாள் எந்நாளோ என்று அதனை யுணர்த்துவார்போன்று அவ்விறைவன்பின் போயினரென்பார் உய்த்துடன்போய் என்றார். இறைவனும் அஃதுணர்ந்து அவ்வாறே நாம் காட்டவருவோமாக என்று விடைகொடுக்க அவ்விடையை நாயனாரும் உட்கொண்டு "நன்றேசெய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ இதற்குநாயகம்" என்று அவனாணையைக் கூடாது வந்தனரென்பார் விடைகொண்டு மீண்டனர் என்றார். நாயனார் மீண்டபின்னர்

நாயனுரைவிட்டு மீள்அறியாத இறைவனுர், நாயனுர் எண்ணியபடியே அந்தபல(பிரயோஜன)த்தை அவரடைய அருளிருக்கும் இடத்தை யடைந்தனரென்பார்—அத்தர்தாம் அம்பலம் அணையப்போயினர்—என்ருர்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், சிவயோகியாய் நாயனுர்பால்வந்த இறைவனுர் அவரிடத்தில் நின்றும் நீங்கித் திருவம்பலமாகிய தில்லையை யடைந்தாரென்றும், அவ்வம்பலத் தாடியினின்றும் நாயனுர் மீண்டு தமது இல்லத்தை யடைந்தாரென்றும், சிவயோகியார் திருவோட்டைக் கொடுத்ததற்கும், அதனை நாம் வாங்கிவைத்ததற்கும் உரிய பிரயோஜனத்தை நாம் என்று அடையப்பெறுவோமோ என்று எண்ணித் திரும்பினர் நாயனுரென்றும், சிவயோகியாரும் அந்தப்பிரயோஜனத்தை அவரடைவதற்கே அம்பலத்தை யடைந்தாரென்றுங்கூறப்பட்டது. அம்பலமென்றது அந்தப்பிரயோஜனம் எனப்பொருள்.(கஅ)

இறைவனுர் மீளவும் வருதல்.

வேறு.

சாலநாள் கழிந்த பின்பு தலைவனுர் தாமுன் வைத்த
கோலமார் ஓடு தன்னைக் குறியிடத் தகலப் போக்கி
சீலமார் கொள்கை யென்றுந் திருந்துவேட் கோவர் தம்பால்
வாலிதாம் நிலைமை காட்ட முன்புபோல் மனையில் வந்தார்.

(எ - து.) (நாயனுரைவிட்டு அம்பலத்தை யடைந்த இறைவனுர், அனேகநாள் சென்றபின்னர், (மாதரைத்தீண்டேன் என்றுகொண்ட) சீலத்தினின்றும் என்றும் மாறுபடுதலை யறியாத திருந்திய சித்தத்தையுடைய நாயனுர்பால், ஆன்மசுத்தியினுடைய நிலைமையை விளக்கமாய்க்காட்ட (அந்நாயனுர்பால் நாம்வேண்டும்போது தருக என்று) தாம் முன்னே கொடுத்து வைத்திருந்த, (தன்னிடத்துப் பொருந்திய எவ்வகைப்பொருளையும் தூய்மைசெய்யவல்ல கோலத்திற்சிறந்த திருவோட்டை நாயனுர்) காவலாகவைத்திருந்த இடத்தினின்றும் அகன்றுபோம்படிச்செய்து, வெள் கோவணம் திருநீற்றொளி முதலியவற்றோடு எவ்வண்ணம் முன் சிவயோகியாய் வந்தனரோ, அவ்வண்ணமாகவே நாயனுரது திருமாளிகையைநோக்கி வந்தனர் என்பதாம்.

ரா. சாலநாள் கழிந்தபின்பு, சீலமார் கொள்கை, என்றுந்திருந்து வேட்கோவர் தம்பால், வாலிதாம் நிலைமைகாட்ட, தாம் முன்வைத்த கோலமார் ஓடுதன்னைக், குறியிடத் தகலப்போக்கி, முன்புபோல், மனையில்வந்தார் எனக்கூட்டுக.

ஆன்மாக்களுக்குத் தனுகரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்தகாலம் - அநாதிபெத்தக்காலம். அத்தனுவாதிகளைத் தன்னுடைமையாகக் கேட்கவருங்காலம் முத்திக்காலம். அவ்விருகாலத்தையும் அளவிடத்தொடங்கின் அது அளவிடக்கூடாதாகலின் அக்குறிப்புத்தோன்ற இத்தனைநாள் கழிந்துவந்தாரென்று கூருது சாலநாள் கழிந்தபின்பு என்ருர்.

ஒல் சாலநாள் என்றது - அநாதிபெத்தக்காலமெனவும், கழிந்தபின்பு என்றது- அப்பெத்தநிலை நீங்கப்பெற்ற முத்திக்காலமெனவும், ஈண்டு சாலநாள்கழிந்த என்பதில் பெத்தமுத்தி என்னும் இரண்டுகாலமும் அடங்குதலின் தாமுன்வைத்த என்றது - எந்தக் காலத்தைக் குறித்ததோவெனின் முத்தி - சீவன்முத்தி, பரமுத்தி என இருவகையாகலின், ஈண்டு முன் என்றது - சீவன்முத்தி நிலையைக்குறித்தகாலமென்க. அஃதாவது திருவோடு கொடுத்தகாலம். மீண்டும் வந்தகாலம் - பரமுத்திநிலையைக் குறித்ததென்க. அநாதிகாலந்தொட்டு கொடுத்துவந்த தனுகரணுதிகளாகிய ஓடு மாயாமல சம்பந்தப்பட்ட ஓடு. சீவன்முத்தி நிலைக்கண்கொடுத்த இவ்வோடு - அருளுருவாகிய ஓடாகலின் கோலமார் ஓடு என்ருர். எனவே - அது இருள்மயமாகிய அஞ்ஞானசம்பந்தமுடையது. ஒளிமயமாகிய ஞானசம்பந்தமுடையது என்னும் பொருளைக்குறித்ததென்க.

"தனக்கென வோர்செயலற்றுத் தானதுவாய் நிற்கில், நாதனிவன் உடல் உயிராய் உண்டுறங்கிநடந்து, நானுபோகங்களையும் தானகச்செய்து, பேதமற நின்றவனைத்தானுக்கி விடுவன்" என்று உண்மைநெறியிற் கூறியபடி நாயனூர் சீவன்முத்தி நிலையராய் இறைவ ைேடு ஏகமாகி எவ்விடத்தும் இறைவனருளன்றி ஒன்றையுஞ் செய்யாராய் வாழ்பவ ராகலின் அந்நாயனூரும், திருவோடுருவா யிருக்கின்ற அருளும், வேருயிருத்தல் எவ்வாற் ருனுங் கூடாது என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற திருவோடு இருந்தவிடத்திராவண்ணம் இறைவன் செய்தனனாகலின் ஏடுதன்னைத் தறியிடத்தகலப்போக்கி என்றூர்.

இறைவன் பாசக்ஷயம் வரப்பெருத சீவர்களுக்குச் செய்யுஞ் அருட்செயலைத் தான் வேருய்நின்று இருவினையின் வழியாய்ச் செய்வன். சீவன்முத்தர்களுக்குச் செய்யும் அருட்செயலைத் தான் அவர்களேயாய் அவர்கள் செய்யும் செயலெல்லாம் தன்செய லாகவேகொள்வன். ஆகலின் அந்நிலையினை யுடையராயினூர் நாயனூர் என்று குறித்தற்கு சீலமார்கொள்கை என்றுந் திருந்துவேட்கோவர் என்றூர்.

இங்ஙனமான நிலையினை யுடையார் இந்நாயனூர் என்பதை இறைவன் அறிவித்தா லன்றித் தாமே உயிர்கள் அறியாராகலான் வாலிதாம் நிலைமைகாட்ட வந்தார் என்றூர்.

சீவன்முத்திநிலைக்கண் எவ்வாறு சிவதரிசனமாமோ, அவ்வாறே பரமுத்திநிலைக் கண்ணுமாகலான் முன்புபோல்வந்தாரென்றூர்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், சாலநாள் என்றது - அநாதிகாலம் எனவும், பின்பு என்றது முத்திக்காலமெனவும், முன் என்றது சீவன்முத்திக்காலம் எனவும், கோலமாரோடு என் றது ஞானமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அருளுருவெனவும், குறியிடத் தகலப்போக்கி என்றது ஓருருவாய்நின்ற அருள் அவ்வுருவாயிராது நாயனூரது அறிவுருவமாய் நின்றதெனவும், சீலமார் கொள்கை யென்றுந் திருந்துவேட்கோவர் என்றது - வேட்கோவர் அருளோடு கலக்கப் பெற்றூராகலின் இவரது செயலெல்லாம் இவர்செயலன்ருய் அருட்செயலாகத் திருந்தப்பட்டு நின்றதெனவும், வாலிதாம் நிலைமைகாட்ட வந்தார் என்றது - அருட் செயலாய்நிற்கின்ற சுத்தத்தன்மையை உயிர்களெல்லாம் அறியுமாறு அருளேமுற்பட்டுக் காட்டவந்ததுஎனவும், முன்புபோல் என்றது பாசநீக்கத்தில் தரிசனத்துக்கு வந்தசிவமே அனுபவத்திலும் எனவும், கூறப்பட்டது. (கக)

இறைவன் திருவோட்டைக் கேட்டல்.

வந்தபின் தொண்டனூரும் எதிர்வழி பாடு செய்து
சிந்தைசெய் தருளிற் றெங்கள் செய்தவம் என்று நிற்ப
முந்தைநாள் உன்பால் வைத்த மொய்யொளி விளங்கும் ஓடு
தந்துநில் என்றுன் எல்லாம் தான்வைத்து வாங்க வல்லான்.

(இ - ள்.) (முன் ஒடளித்த இறைவனூர்) தமது மாளிகையை நோக்கி வந்தபின்னர், நாயனூரும் அவ்விறைவனூர் எதிரேவந்து (மிக்கஆவலுடன்) நமஸ்காரஞ்செய்து, தேவ ரீர் எங்களையும் ஒருபொருளாக எண்ணி இம்மனைநோக்கிவந்தது, எங்களால் செய்யப் பட்டுள்ள தவத்தின் விசேடந்தானென்று (மிகவணக்கத்துடன்) சொல்லாநிற்க, (எல் லாங்கொடுத்து வாங்கவல்லவனாகிய இறைவனூர் அவரைநோக்கி) நீ நிற்பதொழிந்து நான் முன்னொருநாளில் உன்னிடத்தில் கொடுத்துவைத்துள்ள மிக்கபிரகாசத்தோடு விளங்கும் திருவோட்டை, என்னிடத்தில் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு நிற்பாயாக என்றூர் என்பதாம்.

சிவதரிசனம் எதிர்ப்படுவதற்கு முன் செய்ததொண்டே, சிவதரிசனம் எதிர்ப்பட்ட பின்னரும் செய்யவேண்டும் என்பது சித்தாந்தத்துணிபாகலின் வந்தபின்தொண்ட னூரும் எதிர்வழிபாடுசெய்து என்றூர்.

"பேரருள்பெற்றும் பெருரினமூங்கி நெஞ்சம்நெக்குருகி" அன்புபாராட்டுதல் மெய்யன்பராது செயலாகலின் சிந்தைசெய்தருளிற்று எங்கள்செய்தவம் என்றார்.

மெய்யன்புடையராகிய நாயனாருக்கு இனி அன்புநிறைவே சிவானுபூதி எனப் படும் சிவானந்த நிறைவாகலின், அச்சிவானந்தம் அப்பெரியோருக்கு நிறையும் வகை அவர்மனங் கசிந்து, உருகப்பெற்றாலன்றிக் கூடாதாகலான், அது கூடுதற்பொருட்டு அவர்பால் முன்புவைத்துள்ள அருளை (ஓட்டை) மிகவும்விரைந்து நாடினாராகலின் முந்தைநாள் உன்பால்வைத்த மோய்யொளிவிளங்கும் ஓடுதந்து நில்லென்றார். தன் அன்பர்கள்பால் தனது அருளைவைத்துப் பின் அவர்கள்பாலுள்ள எனதெனப்படும் எல் லாப்பொருளையும் தனதாகவாங்கும் வல்லாளனாகலின் தான்வைத்து எல்லாம் வாங்க வல்லான் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பாசக்ஷபம பண்ணுவதும், அருள்விளக்கம்செய்வதும், சிவா னந்தம் விளைவிப்பதும் தொண்டேயாகலான், நாயனாரும் அதனையே கடைப்பிடித்தா ரென்பதும், இறைவனும் அந்நிலையே அவர்க்கு நீங்காதிருத்தற்குத் தமது அருட்செய லைச் செய்யத்தொடங்கினா ரென்பதும் கூறப்பட்டது.

ஈதனால் எனதெனப்படும் பொருளை இறைவன் தனதாக எவர்கள்பால் வாங்க வல்லனோ அவர்கள்பாலே அவனருள் உளதெனவும், அங்ஙனம் வாங்கவல்லனல்ல னாயின் அவர்கள்பால் அவனருள் இலதெனவும் அறியக்கிடக்கின்றதென்க. (௨०)

நாயனார் திருவோடுகாணமல் சொல்லிறந்து நிற்றல்.

என்றவர் விரைந்துகூற இருந்தவர் ஈந்த ஓடு
சென்றுமுன் கொணர்வான் புக்கார் கண்டிலர் திகைத்து நோக்கி
நின்றவர் தம்மைக் கேட்டார் தேடியும் காணார் மாயை
ஒன்றுமங் கறிந்திலா தார் உரைப்பதொன் றின்றி நின்றார்.

(எ - து.) சிவயோகியாய் வந்தவர் (எனது ஓட்டை என்னிடங்கொடுத்துப் பின்னர் நிற்கக்கடவாயென்று)மிகவிரைவாய்க்கூற, (அச்சொல்லைக்கேட்டநாயனார்) அந்தப்பெரிய சிவயோகியார் தன்னிடத்தில் கொடுத்த திருவோட்டை அவர்சொல்லியபடியே சீக்கிர மாய்க் கொண்டுவந்துகொடுக்க, (அவரதுசொல்விரைவினும் விரைந்து) சென்று திரு வோட்டைவைத்த அறைக்குட்போய்த் தான்வைத்த இடத்தில் பார்க்க, அவ்வோட்டைக் காணாதவராய் மனந்திகைத்து, தம்மோடு வந்து நின்றவராகிய மனைவியாரை நோக்கி நாம் இங்குவைத்தவோடு காணாதொழிந்தமைக்குக் காரணம் என்னையென்று கேட்ட னர். (அங்ஙனங் கேட்டு அதற்கு மறுமொழிவருமளவும் ஆற்றாதவராய் தம்மனைமுற்றுந் தேடினர்.) தேடியும் காணமையால் இஃதென்னமாயை என்று தாம் எண்ணவேண்டிய அளவும் எண்ணிப்பார்த்தும் (அம்மாயை சிவனார்செய்த மாயையாகலின்) ஒரு சிறிதும் அறியாராயினர். (அறிவதற்கில்லாதொழியவே) நாயனார் இஃது நாம் அறிவதற்கில்லா தொழியினும் இனிச்சிவயோகியாருக்குச் சொல்லும்சொல் யாதென்று எண்ணிப்பார்த்த னர். எண்ணிப்பார்த்தும் ஒருசொல்லும் அறிந்திலர். சொல்லும் இல்லாதொழியவே, பேசுஞ்சொல்லும் செய்யும்செயலும் ஒன்றுமின்றி அருளையே நாடிநின்றனர் என்பதாம்.

ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவாதிபந்தம் நீங்குதற்பொருட்டுத் தனுகரணாதிகளை வெவ்வே றாகக்கொடுத்து வைத்துவருவதிலும், அவற்றால் மலபந்தம்நீங்கி அருள்நிலைகூட வருங் காலத்து, அத்தனுவாதிகள் பாசவிஷயங்களில் உழலாது, தன்னருள்வழியில்நின்று உழல அவைகளைத் தம்முடைமை என்றுகூறி வாங்கிவருவதிலும் தீவிரமுடையவனாக லின் விரைந்துகூற என்றார். இவ்வகைத்தான தீவிரமுடையவனே ஓடுதந்துநில்லென்று னாகலின் என்றவர் என்றார்.

அழிதலையுடைய யாகமுதலிய தவவிரதாதிகளுக்கு இந்திரன்முதலியோர் கர்த்தாக்களாயிருந்தல்போல், அழிவற்ற சரியையாதி மெய்த்தவங்கட்கு இவரே கடவுளாகலான் இருந்தவரென்றார்.

அம்மெய்த்தவத்திற்கு அபாத்திரமாகாது, பாத்திரமாயுள்ள நாயனாருக்குத் திரோதசத்தியால் ஓடுருவாயிருக்கும் அருட்பாத்திரத்தைக்கொடுத்து, பின் அவர் திரோதசத்தியின்செயலினின்று நீங்கி அருட்செயலின்வழியாய் நின்றுழல, அம்மெய்த்தவத்தலைவர் ஓட்டைத்தர, அது அங்ஙனமே திரோதவுருவமாய்நின்ற ஓடுருவொழிந்து, சிவயோகியாய் வந்த இறைவனது அருளுருவேயாய் அவரைக்காட்டி அவரருள்வழியில் உழல மறைந்ததாகலின் ஏந்தலைக் கண்டிலர் என்றார்.

“நாயிற்கடையாம் நாயேனை நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய், மாயப்பிறவி உன் வசமே வைத்திட்டிருக்கும் அதுவல்லால், ஆயக்கடவேன் நானேதான் என்னதோ இங்கு அதிகாரம், காயத்திடுவாய் நின்னுடைய கழற்கீழ்வைப்பாய் கண்ணுதலே” என்ற திருவாசகப்படி, இறைவன் அருட்பணியில் நின்று அவன் ஏவியவற்றைச் செய்வோர், சரீரத்திற்புகுதற்கேதுவாய் நிற்கும் திரோதானசத்தியின்செயலும், திருவடியின்கீழ் புகுதற்கேதுவாய் நிற்கும் அருட்சத்தியின்செயலும் இறைவன்செயலன்றி இல்லையென்றுணர்ந்து எச்செயலும் செய்வோராகலின், “இதுவாங்குக” என்ற காலத்திலும் வாங்கினார், “உன்பால்வைத்த, நம்பி நாம்வேண்டும்போது தருக” என்றபோதும் காப்பிடத்தில் வைத்துவந்து தேவரீர் ஆணைக்கு உட்பட்டவனாயிருக்கின்றேன் என்று விடைகூறி அனுப்பினார், பின்னர் “சாலநாள்கழிந்துவந்து, முந்தைநாள் உன்பால்வைத்த ஓடுதந்திடில்” என்றுசொல்லியபடியே அவர்முன்னேநில்லாது உள்ளேசென்றனராகலான்—சென்றுமுன்கொணர்வான்புக்கார்—என்றார்.

அருள்வசப்பட்டார்க்கும் திரோதச்செயல் நிகழுமாகலான், அத்திரோதச்செயலில் நின்றகாலத்தும், அதுவொழிந்து அருட்செயலில் தலைப்பட்டகாலத்தும், அவ்விருசெயலையும் இறைவன் உணர்த்த உணருந்தன்மையேயன்றி, தாமே உணரும் சுதந்தரமிழந்தவராகலின் திகைத்து என்றார்.

உணருஞ்சுதந்தரம் இழந்த இவர் உணர்த்துஞ்சுதந்தரமுடையவனை “கூறுநாவே முதலாகக்கூறுங்கரணம் எல்லாம்நீ, தேறும்வகைநீ திகைப்புநீ தீமைநன்மைமுழுதும்நீ, வேறோர்பரிசு இங்கொன்றில்லை மெய்ம்மை உன்னை விரித்துரைக்கில், தேறும்வகையென் சிவலோகா திகைத்தால் தேற்றவேண்டாவோ” என்ற திருவாசகப்படி, ஓடு காணாது திகைத்தகாலத்து அத்திகைப்பைப்போக்கி தெளிவிக்க இறைவனை நோக்குவது அருளாள்வார்க்கு இயல்பாகலான் நோக்கி என்றார்.

அங்ஙனம்நோக்கும் நோக்குடைய அவர் ஒரோவழி பொறிபுலன் கரணவசப்பட்டு, அவைகளின் உணர்வையும் செயலையும்நாடி நோக்கினும், அவைகள் அருட்பிரகாசம் உடையார்முன்னே பிரகாசங்கெட்டிருக்குமேயன்றி ஒருணர்வையும் ஓர் செயலையும் உடையனவாகக் காட்டாவாகலின்—மாயையொன்றும் அங்கறிந்திலார்—என்றார்.

மாயைஎல்லாம் செய்யவல்ல மாயையே செயலற்றுநின்ற காலத்து அம்மாயையால் வசப்பட்டாரும், அம்மாயாவசப்பட்டபொருள்களும் பயனற்றுப்போவாரும், பயனற்றுப்போவனவுமாயிருக்குமேயன்றி பயன்படாவாகலான்—நின்றவர்தம்மைக்கேட்டார் நேடியுங்காணார்—என்றார்.

பாசச்செயலுமற்று, பசுச்செயலுமற்றுப்போனகாலத்து பசுவாக்குகளுக்குச் செயலில்லையாகலின்—உரைப்பது ஒன்றின்றி நின்றார்—என்றார்.

இதனால், இறைவன்தம்மடியார்களைத் தன்னருள் வழிநிற்கச்செய்யும் செயலின் திறத்தையும், அஃதேபோல் அவரும் அவ்வருட்செயலில் மாறுபடாது உழலுந்திறத்தையும் உலகம் உணர்ந்து உய்யுமாறு பிரகாசமாய் உணர்த்தியவாறென்க.

இத்திருப்பாசுரத்தால் நாயனார் தமது செயலற்று இனி மேல்விளைவதாகிய அருட்செயல் தோன்றாது நின்றநிலை கூறப்பட்டது. (௨௧)

உள்ளேசென்றநாயனாரை யழைத்தல்.

மறையவ னாகி நின்ற மலைமகள் கேள்வன் தானும்
உறையுளிற் புக்கு நின்ற வொருபெருந் தொண்டர் கேட்ப
இறையிலிங் கெய்தப் புக்காய் தாழ்த்ததென் என்ன வந்து
கறைமறை மிடற்றி னானைக் கைதொழு துரைக்க லுற்றார்.

(எ - து.) (நாயனார், சிவயோகியாருக்கு நாம் சொல்லக்கடவது என்னென்று திகைத்து உள்ளேநிற்ப) வெளியே அந்தணச் சிவயோகியாய் வந்துநின்ற உமாநாதனாகிய இறைவனும், அங்ஙனம் உள்ளேநின்ற அந்த ஒப்பற்ற பெரியதொண்டர் கேட்கும்படி (திருவோடுகொண்டுவரச் சென்ற நாயனாரே!) நீர், ஒருகொடிப்பொழுதில் என்னிடத்தில் திருவோடுடன் வருகின்றேனென்று உள்ளேபுகுந்தீரே! அந்த கொடிப்பொழுது நெடும்பொழுதாயும் என்னிடம் வருவதொழிந்து வாராதிருப்பது என்னென்று (பெருங் குரலிட்டுக்) கூவ, (அக்குரலொலி நாயனார் செவியில் அதிவேகமாய்ப் புக்கது; புகவும், திகைத்துநின்ற அத்திகைப்பினும் பெருந்திகைப்புடையாராய்) சிவயோகியார்முன்னே வந்து அந்தநீலகண்டரைக் கைகளால் அஞ்சலிசெய்து விண்ணப்பஞ்செய்யத் தொடங்கினார் என்பதாம்.

தன்னுருவையும், தான் செய்யவந்திருக்குஞ் செயலையும் பிறரறியாவண்ணம் வந்து செய்யவந்தனாகலின் மறையவனாகி என்றார். உருவையும் செயலையும் மறைத்தானாயினும் தன்னைமறைக்காது தான் நின்றனனாகலின் நின்ற என்றார். இறையில் இங்கு எய்தப்புக்காய் தாழ்த்தது என்னென என்று கூவியசொல் விடம்போல் நாயனார் செவியில் புகுந்ததாயினும், அச்சொல் அவருக்கு அருளையே செய்ய விரைந்துகூவியதாகலின் கறைமறைமிடற்றினானை என்றார். எனவே, கண்டத்தின்கண் காணப்படும் கறையாகிய விடம் தனக்குரிய கருநிறத்தைப் புறத்தில் காட்டியமைதனும், அதன் அகத்துள் நின்றுசெய்தது அருளே யாதல்போல், கூவியசொல் புறத்தே வன்மையைக் காட்டியதேனும், அது செய்யப்போவது அருளேயாகலின் அங்ஙனங் கூறியதென்க. அவன் அருளன்றி வேறுசெய்யா னென்று குறித்தற்கு மலைமகள் கேள்வன் என்றார். இனி "உரைக்கலுற்றார்" ரென்றது தாம் உள்ளத்துட் கொண்டிருக்கும் அச்சத்தைத் தாம் வாய்விட்டுச் சொல்லாமலே சிவயோகியார் உணருமாறு காட்டிய ஓர் அடையாளக்குறியன்றி, வணங்கிக் கூறத்தொடங்கினா ரென்பதன்று.

இத்திருப்பாட்டான் இறைவன் தனது அருட்செயலை நாயனார்பால் செய்வதிலுள்ள விரைவும், நாயனார் இறைவனாரது அருட்செயலில் ஆட்பட்டொழுகுவதிலுள்ள விரைவும் கூறப்பட்டது. (௨௨)

நாயனார் இறைவரைப் பொறுக்கவேண்டல்.

இழையணி முந்நூன் மார்பின் எந்தைநீர் தந்து போன
விழைதரும் ஓடு வைதத வேறிடம் தேடிக் காணேன்
பழையமற் றதனின் நல்ல பாத்திரந் தருவன் கொண்டிப்
பிழையினைப் பொறுக்க வேண்டும் பெருமவென் றிறைஞ்சி நின்றார்.

(எ - து.) (கைதொழுது உரைக்கலுற்ற நாயனார் யாதுகூறத் தொடங்கினாரெனின்) நூலிழையாலாகிய முப்புரிநூலையணிந்த திருமார்பினையுடைய எமது முதல்வரே! தேவரீர் அடியேனிடத்தில் கொடுத்துப்போன விருப்பத்தை விளைவிக்கும் திருவோட்டை, அடியேன் வைத்தவிடத்திலுங் காண்கிலேன், வேறு மற்றெவ்விடத்திலுங்

தேடியுங் காண்கிலேன். ஆகலின் தேவரீருடைய அந்தத் திருவோட்டைப் பார்க்கிலும் பழைமையானதாயும் நல்லதாயுமுள்ள ஓர் திருவோட்டைக் கொடுக்கின்றேன்; அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு, எம்பெருமானே அடியேனுக்கு இப்பொழுது நேர்ந்த இந்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும் என்று வேண்டி அடிபணிந்து நின்றனர் என்பதாம்.

தேவரீர் அந்தணராயிருத்தலால் எவ் வுயிர்கண்மேலும் தண்ணளியைப் பூண்டொழுகல் விரதமாகலினானும், அந்தணராயிருத்தற் கேற்பச் சிவயோகியாராயும் இருத்தலான் * கோபம் பலிக்குமிடத்து அதனையெழாமல் அருளாற் றடுத்தல் கடனாகலினானும், அவ்வொழுக்கநெறி யுடையாரே அந்தணரும் சிவயோகியும் ஆவாரென்னுங் குறிப்புத்தோன்ற பெரும, எம்பிழையினைப் பொறுக்கவேண்டும் என்றார். அந்தணராதலைக் காட்டுதல் முந்நூல் ஆகலினானும், யோகி என்பதைக்காட்டுதல் திருவோடாகலினானும்,— இழையணி முந்நூன்மார்ப, விழைதரும் ஒடு,—என்றார். விழைதரும் ஓடு எனவே, சிவயோகிகள் திருவோடொன்றை விரும்புவாரேயன்றி பொன்முதலிய வேறெப்பொருளையும் விரும்பாரென்பதுதோன்ற விழைதரும் ஓடு என்றார். அடியேன் கொடுக்கும்வோடு தேவரீர்கொடுத்த வோட்டைப்போல் பழைமையானதே, அந்தவோட்டிற்கு, "தன்னையொப்பரியது" என்றும், தன்னுழைத் துன்னிய யாவையும் தூய்மை செய்வது என்றும், சிலநன்மைகளைக் கூறினீரே அந்த நன்மைகளும் உடைத்தானதே என அவருள்ளங்களிக்குமாறு கூறினாரென்பதுதோன்ற—மற்றதனின் நல்லபாத்திரம்— என்றார். அடியேன் அடியார்களுக்குப் பழைய நல்லபாத்திரங் கொடுத்துவந்தவனேயன்றி, அவர்களிடத்தில் ஒருபாத்திரமேனும் பெற்று வைத்தவனு மல்லேன்; வைத்து அவர்களுக்கு அதை இல்லையென்று சொல்லிக் கவர்ந்தவனு மல்லேன்; இன்றுதான் நீர் கொடுக்கவும், நான் வாங்கி வைக்கவும், அதனை இல்லை யென்று சொல்லவும் ஆயினேன். ஆகலான் இச்சொல்லை அடியார்களுக்கு என்றும் சொல்லிவந்தவனாக திருவுள்ளத்திற் கொள்ளற்க என்னும் அக்குறிப்புத்தோன்ற இப்பிழையினைப் பொறுக்க வேண்டும் என்றார். மற்றதனின் நல்லபழையபாத்திரம் அடியேன் தந்தாலும், தேவரீர் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டபோதிலும், அடியேன் இல்லையென்னுஞ் சொல்லை சிவயோகியாகிய தேவரீரிடத்தில் வழங்கினேனாகலான் அது பெரும்பிழையேயாம். ஆகவே அப்பிழை தேவரீர் பொறுத்தாலல்லது தீருதலின்று. ஆகலின் எம்பிழையினைப் பொறுத்து என்னை யுய்விக்கவேண்டும் என்று பிழைக்கஞ்சி—இப்பிழையினைப்பொறுக்க வேண்டு—மென்றலுமாம்.

பழைய மற்றதனின் நல்லபாத்திரம் என்பதற்கு நீர்கொடுத்த பாத்திரம் பழையது, நான் கொடுக்கப் போகும் பாத்திரம் புதியது என்று பொருள்கொள்வாருமுளர்.

இத்திருப்பாட்டான் அந்தணராயும் சிவயோகியாராயும் இருப்பார்க்குக் கோபத்தைத் தடுத்தலும் அருளுடையராயிருத்தலும் இன்றியமையாச் செயலென்று அறிவுறுத்தித் தம்பிழையைப் பொறுக்குமாறு கூறப்பட்டது. (உ௬)

இறைவனார் தமது ஓடு கேட்டல்.

சென்னியால் வணங்கிச் சொன்ன தொண்டரைச் செயிர்த்து நோக்கி
என்னிது மொழிந்தவா நீ யான்வைத்த மண்ணோ டன்றிப்
பொன்னினால் அமைத்துத் தந்தா யாயினுங் கொள்ளேன் போற்ற
முன்னைநான் வைத்த ஓடே கொண்டுவா என்றான் முன்னோன்.

(எ - து.) (பிழையினைபொறுக்கவேண்டும் என்று) தலையால்வணங்கிச்சொல்லிய நாயனாரை (சிவயோகியாய் வந்த இறைவன்) கோபித்துப்பார்த்து, நீ இது மொழிந்த

* திருக்குறள் வெகுளாமை என்னும் அதிகாரம் "செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான்" என்பதற்கு பரிமேலழகர் உரையிற்காண்க.

வாது [illegible] (ந், [illegible] ஒப்பவைத்தருடம், [illegible] [illegible] என்னும் [illegible]
தருகின்றேன என [illegible] சொல்லியது [illegible] [illegible] சொன்[illegible] [illegible]னும்.
நீ சொல் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
நெருநளில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
றைச் சைக்கொள்வேன் ஆகலின [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
வென்று யாவர்க்கும் முன்னவனாகிய இறைவன் [illegible] [illegible] [illegible].

பெரும்பிழை செய்தார், தலையால் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
னல் பெரியோராயுள்ளார் பொறுத்தல் முறை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] என்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
இகழ்ந்து [illegible] என்னும் பெருந்[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] செய்[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

இத்[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
நீ[illegible] [illegible] என்று [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] பொறுக்க [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
வைத்திருக்கும்படி கொடுத்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
தேடித்தேடிப் [illegible], பார்த்தும் காணப் [illegible] [illegible] ஆகலான [illegible]
நெடுங்காலம் நீடித் திருக்கத்தக்க நல்ல ஓர் [illegible] கொடுக்கின்றேன் என்று
[illegible] தேவரீரைப் [illegible] கொள்ளவும், அதனை [illegible] கொள்ளாது, [illegible]
நான் வைத்தவோ[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
முழுவதையும் ஒழித்துவிட்டது என்று சொல்ல [illegible].

சிவயோகநிலைக்குரிய ஒழுக்கத்திற் கேடில்லாத பெரியோர் தேவீராகலின், யான் கொடுக்கும் ஓட்டைக் கைக்கொண்டு எனதொழுக்கமும் கேடுபடாவண்ணங் காத்தல் கடனென்பார் கேடிலாப்பெரியோய என்றார். தேவரீர் கொடுத்த வோடு என்பால் வைத்துள்ள அருளுருவென்று மகிழ்ந்து கைக்கொண்டு என்பாலேவைத்தேன். அவ்வோடுருவானது கெடுதலால் உருவபதார்த்தங்களைக் காணவல்ல அறிவுடைய எனது சுட்டறிவால் அருளுருவாகிய அதனை நான் எங்ஙனங் காணவல்லேனாவேன் என்பார். என்பால்வைத்த அது கெடுதலாலே நாடியுங்காணேன் என்றார். நான் அருளுருவத்தைக் கண்டிலனாயினும் அவ்வருளை ஓடுருவாய்க் கண்டேனாகலின் அவ்வுருவைப் போல் என்பால் பலவோடுகள் உள்ளன அவ்வோடுகளுள் நல்லதும் நீடித்திருக்கும் வன்மைமுதலியவற்றை யுடையதும் ஆகிய அரிய ஓடொன்றைத் தருகின்றேன் என்பார், நல்லதோர் ஓடுதான் நீடுசெல்வநாதான் ஒன்று தருகின்றேன் என்றார். அருளுருவாகிய ஓட்டை ஆளுகின்ற நமக்கு இந்த மண்ணோட்டைத் தருகின்றேன் என்கின்றானே! அவ்வருளோடு எங்கே! இம்மண்ணோடெங்கே! இவன்கூறுவது என்னவென்று பிணக்குற்றனரோ என்பார். —ஊடிநின்றுரைத்தது—என்றார். இச் சிவயோகியார் தாம் கொண்டபிணக்கில் நிலையாக நிற்பாராயின், நாம் மேல் அறியக்கடவதும் செய்யக்கடவதும் என்னென்று அறியுஞ்செயலுமொழிந்து, செய்யுஞ்செயலுமொழிந்து சிவயோகியாரது அருளையும், அவரது அருட்செயலையும் நாடும் நாட்டமுடையவராய் வேறு சொல்லுவ தொழிந்தன ரென்பார்—என்றன் உணர்வெலாம் வொழித்தது—என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான் அருளையும் அருளுருவையும் தமது சுட்டறிவால் காணத் தக்கதன்றென்றும், அது சிவனால் காணத்தக்கதேயன்றி வேறெவ்விதத்தாலுங் காணத் தக்கதன்றென்றும், அங்ஙனங் காணத்தக்கதன்றாயினும், அவ்வருளையே நாடியிருக்கும் அன்புடையராயிருத்தலால் அவ்வன்பென்னும் பாத்திரத்தை இறைவனார் கொடுக்கத் துணிதல் வேண்டுமென்றும், அப்பாத்திரமாகிய அன்பை இறைவன்கொள்ளானாயின் அவனருளைக் காணுமாறென்! காணாதொழியின் அவ்வருள் இத்தன்மைத்தென்று காட்டுமாறென்! ஆகவே, தற்போதமும், தற்போதச்செயலும் அற்று அருளையும், அதன் செயலையும்நாடி நிற்பர் சீவன் முத்தர்கள் என்று சீவன்முத்தி நிலையைக் கூறப் பட்டது. (௨௫)

இறைவனார் நாயனாரை யாவருங்காணக்கொண்டு போவேனெனல்.

ஆவதென் நின்பால் வைத்த அடைக்கலப் பொருளை வௌவிப்
பாவகம் பலவும் செய்து பழிக்குநீ ஒன்றும் நாணாய்,
யாவரும் காண உன்னை வளைத்துநான் கொண்டே அன்றிப்
போவதும் செய்யேன் என்றான் புண்ணியப் பொருளாய் நின்றான்.

(எ - து.) நாயனாரது புண்ணியங்களுக்குப் பொருளாயுள்ளவராகிய சிவயோகியார், (நாயனார் "என்றன்உணர்வெலாம் ஒழித்தது" என்று சொல்லியதைக் கேட்டு, அவரை நோக்கி நான் உன்னிடத்தில்) அடைக்கலமென்று வைத்ததாகிய பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டு (கவராதவன்போல்) வைத்த விடத்தினுங்காணேன், வேறிடத்திலுந் தேடிக் காணேன், கேடிலாப் பெரியோய் நாடியுங் காணேன், என்றன் உணர்வெலாம் ஒழிந்தது, என்று பலபலவிதமாய்க் குழைந்துகுழைந்து சொல்லாலுஞ் செயலாலும் பல அபிநயங்களைச் செய்கின்றாய்! இனிநான் செய்யக்கடவதுயாது! நீயோ சிறிதேனும் பழிக்கு அஞ்சாய், நாணமற்றவனாயும் இருக்கின்றாய். ஆகலான், எல்லாரும் உன்தன்மை இதுவாமென்று அறியும்படி, யான் தொடுத்த இவ்வழக்கில் உன்னைத் தளைப்படுத்திக் கொண்டுபோவதல்லாமல், விட்டுப் போவதில்லை என்று வலித்து கூறினாரென்பதாம்.

புண்ணியப்பொருளாய் நின்றான், நின்பால்வைத்த அடைக்கலப்பொருளை வெளவிப், பாவகம் பலவும் செய்து, பழிக்குநீ யொன்றும் நாணாய், (அதனால்) யாவருங்காண நான் உன்னை வளைத்து எனக்கூட்டுக.

நாயனார்செய்யும் புண்ணியம் பதிபுண்ணியமென்பதும், அதற்குப்பொருளாய் நிற்பவன் சிவனே என்பதும் தோன்ற புண்ணியப் பொருளாய் நின்றான் என்றார். நாயனாருக்குத் தனுகரணாதிகளாயுள்ள எல்லாப்பொருளும் தான்வைத்த தனது உடைப்பொருளே என்பது தோன்ற நின்பால்வைத்த அடைக்கலப்பொருள் என்றார்.

என்பொருளாயுள்ள அவைகளை உன்பொருளாக எண்ணி, என்தேகம் என்கரணம் என்மனையாட்டி என்மனை என்று யாவையும் எனதெனக் கவர்ந்துகொண் டனுபவிக்கின்றவன் நீயல்லவோ என்பார் வெளவி என்றார்.

நீ அங்ஙனங் கவர்ந்துகொண்டனுபவிப்பது பிரத்தியக்ஷமாக விருக்க, கவராதவன் போலும், அப்பொருள்கள் அழிந்தனபோலும்,என்பால்வைத்தது கெடுதலாலே என்றும், நாடியுங்காணேன் என்றும், உணர்வெலாம் ஒழிந்தது என்றும் கூறுவது, உண்மையாமோ? இது நாடகமல்லவோ ' என்பதுதோன்ற பாவகம்பலவும்செய்து என்றார்.

இங்ஙனமான நாடகத்தால் என்னை, மயக்கிவிட்டு எனதுடைமையை உன்வசமாக வைத்திருத்தல் பெரும்பழி என்பது தோன்ற பழிக்கு என்றார். உன்னிடத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களும் என்னுடையனவாகவே யிருக்க, "வேறு நல்லதோர்ஓடுசால நிறைந்ததொன்று தருகின்றேன்" என்றுசொல்லின் உனக்கென்று ஒருபொருள் உளதோ ' அஃது இல்லையாக நான் தருகின்றேனென்றது நாணமற்ற தன்மையென்பது தோன்ற ஒன்றும்நாணாய என்றார்.

இங்ஙனமானவுண்மை யாவரும் அறிய அஃதாவது, ஆன்மாக்களாயுள்ளயாவரும் சிவசாதனங்களைச்செய்து சிவபோகத்தை யனுபவிப்பதற்கு இன்றியமையாத பாத்திரங்களாகத் தனுகரணாதிகளைக் கொடுத்திருப்ப, அவைகளைக்கொண்டு அச்சாதனங்களைச் செய்து சிவானுபவத்துக் காளாகாது, விஷயானுபவங்கட்குரிய சாதனங்களைச் செய்து விஷயானந்தானுபவிகளா யிருக்க, சிவன் குருவாய் வெளிவந்து எனதெனப்படுவனவெல்லாம் தனதெனக் கூறுங்காலத்து, அவற்றைக் கொடுக்கஅறியாது, கொடுப்பவர்போன்றும், அவைகளில் பற்றுடையவ ரல்லர்போன்றும், நடிப்பவர் பலராதலால், அவர்கள் இவ்வுண்மையறிய எண்ணினனென்பது தோன்ற யாவருங்காண என்றார். இவ்வுண்மையை யுணர்த்துதற்கு நீயும் ஆளாய் வந்திருப்ப, நானும் அதனைவெளிப்படுத்தற்கு இப்பொழுது வந்திருப்ப, இனி அச்செயலைச் செய்யாது போவனோ என்பதுதோன்ற போவதுஞ் செய்யேன் என்றார். இப்பாசுரத்தான், இறைவன் நாயனாரைப் பழிக்கஞ்சாய் உன்னைவிடேன் என்றதைக் கூறப்பட்டது. (உசு)

மகனைப்பற்றி பிரமாணம் செய்யச்சொல்லல்.

வளத்தினால் மிக்க வோடு வெளவினேன் அல்லேன் ஒல்லை
உளத்தினும் களவி லாமைக் கென்செய்கேன் உரையும் என்னக்
களத்துநஞ் சொளித்து நின்றான் காதலுன் மகனைப் பற்றிக்
குளத்தினில் மூழ்கிப் போவென் றருளினான் கொடுமை இல்லான்.

(எ - து.) ("நான் உன்னை வளைத்துக்கொண்டே யன்றிப் போவதுஞ் செய்யேன்" என்று சிவயோகியார் சொல்லியதைக்கேட்ட நாயனார்) "பொன்னினும் மணியினும் போற்றவேண்டுவ"தாகிய வளத்தினால் மிக்க தேவரீரது அரிய திருவோட்டை, நான் கவர்ந்துகொண்டவ னல்லன், கவர்ந்துகொள்ளவேண்டுமென்னுங் கள்ளத்தை என்னுள்ளத்தினும் கொண்டவ னல்லேன். (அங்ஙனம் இல்லாமையை நான் தேவரீர் நம்புமாறு தெரிவித்தற்கு என்செய்யக்கடவேன், (நான்செய்யும்வகை ஏதேனும் உளதாயின்)

விரைந்து சொல்லக்கடவீராக என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீலகண்டத்தை ஒளித்து வந்துநிற்கின்ற சிவயோகியார் (நாயனாரைநோக்கி) உனதுகாதலுள்ள மகனை நீ கைப் பிடித்துக்கொண்டு இங்குள்ளகுளத்தினில் மூழ்கி, நான் இச்சிவயோகிகொடுத்த திரு வோட்டைக் களவுசெய்யவில்லை என்று சொல்லிவிட்டு, (உன்மனைக்குப்) போகலாம் என்று யாதொருகொடுமையும் இல்லாதவர் கூறினாரென்பதாம்.

ஆன்மாக்கள் அனுபவிக்கவேண்டிய செல்வங்களையெல்லாம் உடையது அருளே என்பார் வளத்தினால் மிக்கவோடு என்றார்.

அருளுடையோன் நீ, உன்னிடத்திலுள்ள அருளை நான் அன்புடையனாயின், வௌவுந் திறமுடையவனாவேன், நான் அன்பிலி, நான் அருளை எவ்வாறுவௌவுந் திறமுடையவனாவேன் என்பார் வெளவிலேன் அல்லேன் என்றார்.

நான் அன்பற்றவனாயினும் நாடகத்தால் உன்னடியார் (அன்புடையவர்) போல் நடித்து உன்னருளைக் கொள்ளைகொள்ள என்னெஞ்சத்தில் ஒருநாளும் நினைத்தவன் அல்லேன் என்பார் உளத்தினுங் களவிலாமை என்றார்.

காயத்தினாலும் வௌவினே னல்லேன் என்பதையும், * உளத்தினாலும் களவை எண்ணினே னல்லேன் என்பதையும், தேவரீர் ஒப்பாதவராகக் காண்கின்றபடியால், நீர் ஒப்பத்தக்கதாக, யான் செய்யத்தக்கது ஏதேனும் உளதேல் அதனைச் சீக்கிரமாகச் சொல்லும். அதனை இப்பொழுதே செய்து எனது காயத்தினிடத்தும், நெஞ்சத்தி னிடத்தும், வௌவுதலின்மையும் களவிலாமையையும் வெளிப்படுத்தற்கு உரியவனா வேன் என்பார் ஒல்லை என் செயகேன் உரையும் என்ன என்றார்.

" யாவரையுங் கொல்லஎழுந்த நஞ்சத்தைக் கண்டத்தில் ஒளித்து, அதன்கொடு மையை யடக்கிய நமது பேராற்றல்போல், அந்த நீலகண்டமென்னுந் திருநாமத்தைச் சொல்லி, யாவருடைய உயிரையுங் கொல்லவல்ல காமநஞ்சை நெஞ்சத்தில் அடக்கிய ஆற்றலுடையவர் இந்நாயனார் ஒருவரே என்பதை இவ்வுலகின்கண் நிலைநாட்ட நீல கண்டனே வந்தனனென்பார் காதல் உன்மகனைப்பற்றிக் குளத்தினில் மூழ்கிப்போ என்று களத்து நஞ்சொளித்து நின்றான் அருள்நாதன் என்றார்.

"உன்மகனைப்பற்றிக் குளத்தினில் மூழ்கிப்போ" என்ற அக்கொடுஞ்சொல் நாய னார்பால் வைத்த அளவிலாக் கருணையை வெளிப்படுத்தவே கூறினன் என்பார் கொடு மையில்லான் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், காயத்தினாலும், மனத்தினாலும், அன்புசெய்து அருளைப் பெறவேண்டுமே யன்றி, அன்புடையார்போல் நடித்து, அருளைப்பெற்றார்போல் எண்

---

* உளத்தினும் களவிலாமை என்று மனத்தைக் குறித்தமையால், ஓடுவௌவினே னல்லேனென்றது காயத்தைக்குறித்ததாமென்க. களத்து நஞ்சு ஒளித்து நின்றான் என்றது மிக்கதோ ரதிசயத்தை உணர்வதற்கேயாம். என்னையெனின், விடமானது தன்னையுண்டவனை ஒழித்து அவன்பேர் உலகில் நில்லாவண்ணஞ் செய்வது அத னியற்கை. அவ்வியற்கையை அவ்விறைவன்பால் செய்யாது, அவன் கண்டத்தில் ஒளித்துநின்று தனக்குள்ள விடத்தை யொழித்து தன்னையுண்ட இறைவனுக்குள்ள நித்தியத்தைக் காட்டியதேயாம். காதல் உன்மகனைப்பற்றி என்றது - நாயனாருக்கு ஆசை யென்னும் பற்றின்மையை வெளிப்படுத்தற்கென்க. குளத்தினில் மூழ்கிப்போ என் றது - சிற்றின்பத்தை யொழித்த நீ சிவானந்தமாகிய பேரின்பவெள்ளத்தில் மூழ்கிச் சிவலோகத்திற் சேருவாயென்று குறிப்புரையாற் குறிப்பித்தவாறாமென்க. கொடுமை யில்லான் என்றது - இறைவன் மறக்கருணையைக் காட்டுவதெல்லாம் தம்மிடத்துள்ள அறக்கருணையைக் காட்டுதற்கே யாமென்க.

ணின் அவர் அருளைப்பெறுதவரே என்பதும், எவரது அன்பு நாடகமோ எவரது அன்பு உண்மையோ அதை யதை இறைவனே வெளிப்படுத்த வருவான் என்பதும் கூறப்பட்டன. (உஎ)

மனைவியைப்பற்றிப் பிரமாணஞ் செய்யச்சொல்லல்.

ஐயர்நீர் அருளிச் செய்த வண்ணம்யான் செய்வ தற்குப்
பொய்யில்சீர்ப் புதல்வன் இல்லை என்செய்கேன் புகலும் என்ன
மையறு சிறப்பின் மிக்க மனையவள் தன்னைப் பற்றி
மொய்யலர் வாவி புக்கு மூழ்குவாய் எனமொ ழிந்தார்.

(எ - து.) சுவாமீ! தேவரீர் சொல்லியபிரகாரம் அடியேன் பிரமாணம் பண்ணுவதற்குப் பொய்மையில்லாத சிறப்பினையுடைய புத்திரனில்லை, (ஆகலான்) வேறு எந்த விதமான பிரமாணத்தைச் செய்யவேண்டுமோ (அதனைச்) சொல்லுமென்று பிரார்த்திக்க, (இறைவனார் மகன் இல்லையாயின், உனது) குற்றமற்ற சிறப்பில்மிகுந்த இல்லாளது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, தாமரைமுதலிய மலர்கள் நிறைந்துள்ள குளத்துள் மூழ்கிப் பிரமாணஞ்செய்வா யென்று கூறினார் என்பதாம்.

காயத்தினாலும், மனத்தினாலும், பொய்மையில்லாதவன் என்னும் சிறப்பினை யான் பெறுதற்குரிய மகப்பேறற்றவன் என்பார் புதல்வனில்லை என்றார்.

பொய்யினால்வரும் நரகத்தைப்போக்கி மெய்யினால்வரும் பேற்றைத்தருவோன் புத்திரன். அப்புத்திரன் எனக்கில்லை என்பார் பொய்யில் சீர்ப் புதல்வன் என்றார்.

புத்திரப்பேறற்றோர் செய்யத்தகும் பிரமாணம் வேறு உளதேல் அதனை யான் செய்வதற்குச் சித்தமாயுள்ளேன் என்பார் புகலும் என்ன என்றார்.

மாண்பினையுடைய மனையாள் இல்லாதொழியினன்றே மக்கட்பேறில்லை, என்ன செய்கேன் என்று வருந்தல்வேண்டும். நீ அவளை யுடையவனாயிருத்தலால் உனக்கு இல்லாததும் என்! நீ எல்லாமேபேறும் உடையவனே! ஆகலின் உனது மனையாளைக் கைப்பற்றிமூழ்கி, உனது மெய்யினையும் "பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுளகற்பென்னுந் திண்மையுண்டாகப்பெறின்" என்றுகூறும் மிக்க சிறப்பினையுடைய கற்புடைமனையாளுடையு மெய்யினையும் யாவருங்காண நிலைநாட்டுவாயாக என்பார் மையறு சிறப்பில் மிக்க மனையவள் தன்னைப்பற்றி மூழ்குவா யென்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால், புத்திரப்பேறுவேண்டி இணைவிழைச்சு விரும்பப்படும் என்னும் அறநூல்மார்க்கத்தைக் கடந்து, வீட்டுநூல்வழிச் செல்லும் நன்னெறி நமக்கு வாய்க்கப்பெற்றதுபோல், அடியார் விதித்தனவற்றைச் செய்வதற்குரியன வாய்க்கப் பெறுதொழிந்தோமே என்றெண்ணிய அவரது குறைபாட்டையும், நாயனாரது மனையாட்டியை இறைவனார் மையறு சிறப்பின்மிக்க மனையவள் என்று சிறப்பித்து அவரது கைப்பற்றும்படி நாயனாருக்குச் சொன்னதும் கூறப்பட்டன. (உஅ)

வேறு.

நாயனார் மனைவியின் கைப்பற்ற இசையாது யான் மூழ்குவேனெனல்.

கங்கைநதி கரந்தசடை கரந்தருளி எதிர்நின்ற
வெங்கண்விடை யவர்அருள வேட்கோவர் உரைசெய்வார்
எங்களில்ஓர் சபதத்தால் உடன்மூழ்க இசைவில்லை
பொங்குபுனல் இயான்மூழ்கித் தருகின்றேன் போதுமென.

(எ - து.) கங்காநதியை ஒளித்துவைத்திருக்கும் சடையினையொளித்து (சிவயோகியாய்) எதிரே எழுந்தருளிநின்ற கோபக்கண்ணுடைய விருஷபாரூடர் ("நீ மனையவள்

தன்னைப்பற்றி வாவிபுக்கு மூழ்குவாய்" என்று) அருளிச்செய்ய, அதற்கு நாயனார் கூறுகின்றார்.' (என்னை யாளவந்த பெருமானே!) எனக்கும் என்மனையாட்டிக்கும் ஓர்சபதம் உண்டு, அதனால் ஒருவர்கையை ஒருவர்பிடித்துக்கொண்டு ஒருங்கேநீரில் மூழ்கிச்சொல்ல இசையாது; யானொருவனே நீர் மிகுந்திருக்கும் தடாகத்தில்மூழ்கி (நீர்வேண்டிய) பிரமாணத்தைச் சொல்லுகின்றேன் வாரும் என்றனர் என்பதாம்.

கங்கையின் வெள்ளத்தைச் சடையில்மறைத்து உமாதேவியார் பக்கலிலே வந்து வீற்றிருந்ததுபோலும், நாயனார்பால் உள்ள கருணைவெள்ளத்தைச் சிவயோகியாய்வந்த வடிவத்தில்மறைத்து அவரெதிரே வந்து நின்றனர் என்பார் கங்கைநதி கரந்தசடை கரந்தருளி எதிர்நின்ற என்றார்.

சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்குபாதங்களில் நடப்போர்க்குத் தனுவைச் சார்ந்தும், கரணத்தைச் சார்ந்தும், தற்போதத்தைச் சார்ந்தும், ஆணவத்தைச் சார்ந்தும் வருவனவாகிய பாசஜாலங்கள் தாக்காவண்ணம் மிக்ககோபத்தோடு நான்கு பாதத்துடன் விரைந்துவந்து வோட்டவல்ல தருமவிடையை யுடையவனே என்பார். * வெங்கண்விடையார் என்றார்.

"அற்புறு புணர்ச்சியின்மையை" "நீலகண்டம்" என்னும் ஆணைமொழியால் அன்றுமுதல் இன்றளவும் அயல்அறியாமல் காத்துவந்த அரியசெயலை, அந்தநீலகண்டம் உடையவன்பால் † வெளியாக்கினரென்பார். ஈங்கதனில் பொய்தந்தால் உடன்மூழ்க இசைவில்லை என்றார்.

பிரமாணஞ் செய்வோர்-பிரமாணஸ்தராயிருந்து செய்யவேண்டுமேயன்றி, அதனைக் கடந்தவர் பிரமாணஞ்செய்யின் அது பிரமாணமாகுமோ? ஆகா! ஆகவே, "எம்மைத் தீண்டுவீராகில் திருநீலகண்டம்" என்று சொன்ன மனையாட்டியை இப்போது தீண்டில் அவ்வாணையைக் கடந்த அப்பிரமாணஸ்தராவோம் என்னுங் கருத்தை உள்ளத்துட்கொண்டு, யான் பிரமாணஸ்தன் ஆகலான், நீர்வேண்டிய பிரமாணத்தை யானே செய்கின்றேன் என்பார் யான்மூழ்கித் தருகின்றேன் போதுமென என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் தாம்கொண்டிருக்கும் சபதத்தை இறைவனளவும் காட்டினாரென்பது கூறப்பட்டது. இதன் உண்மையை "ஆதியார் நீலகண்டத்தளவு தாம்கொண்ட ஆர்வம் பேதியா ஆணைகேட்டபெரியவர்" என்று முன்னே கூறியவாற்றான் அறிக. எனவே நீலகண்டம் என்று கூறிவந்த ஆணையை நீலகண்டனே வந்த காலத்தும் பேதியாமையைக் காட்டியதாமெனக. (உகூ)

இறைவன் நாயனாரது சிந்தைவன்மைகண்டு சபைக்குப்போதல்.

தந்ததுமுன் தாராதே கொள்ளாமைக் குன்மனைவி
அந்தளிர்செங் கைப்பற்றி அலைபுனலில் மூழ்காதே
சிந்தைவலித் திருக்கின்றாய் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள்
வந்திருந்த பேரவையின் மன்னுவன் இயான் எனச்சென்றார்.

(எ - து.) (பொங்குபுனல் யான்மூழ்கித் தருகின்றேன் போதும், என்றுசொல்லிய நாயனாரைநோக்கி நீகூறுவது மிகஅழகு! நான்முன்னே உன்னிடத்தில்) கொடுத்த

---

* இறைவன் "அறவாழியந்தணன்" ஆகலான், அவனது ஊர்தியும் அறமேயாம். அவ்வறம் சரியைமுதலிய நான்குபாதத்தோடு கூடியதாகலான் நான்குபாதமுடைய விடபரூபமாய்ச் சிவதருமம் இருப்பதெனக. அச்சிவதருமம் பாசதருமம், பசுதருமங் களைக் கடியும் இயல்புடையதாகலின் வெங்கண்ணை உடையதாயிற்று. இதனை, "கொள்ளேன்புரந்தரன் மால் அயன் வாழ்வு குடிகெடினும்" என்ற திருவாசகத்தானும், "அயன் திருமால் செல்வமும் ஒன்றோஎன்னச் செய்யுந்தேவே" என்ற சித்தியார் வசனத்தானும் அறிக. † எங்கள்நீலகண்டனன்றி வேறு வெளியாக்கவேண்டிய சமயம் எதுவரினும் வெளியாக்கோம் என்னும் அவ்வுறுதியை ஈண்டு வெளியாக்கினரெனக.

தாகிய ஓட்டைக் கொடுக்காமலும், (எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்றுகூறுவதாகிய) அக் கொள்ளாமைக்குப் (பிரமாணமாக) உன் மனைவியினுடைய செந்தளிர்போன்ற அழகிய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அலைவீசுகின்ற நீரில் மூழ்காமலும், உன்மனத்தைச் சலிப்பில்லாமல் ஸ்திரப்படுத்தி யிருக்கின்றாய், (ஆகலின்) இனி நான் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் வந்திருந்ததாகிய பெரியசபையின்கண் (உனது நிலையையும், எனது நிலையையும்) நிலைபெறச்செய்யப் போகின்றேன் என்றுசொல்லிச் சபைக்குப் போயினார் என்பதாம்.

முன்தந்தது தாராதே எனக்கூட்டுக.

* "அளக்குநெறியினன் அன்பர்கள் தம்மனத்து ஆய்ந்துகொள்வான், விளக்கும் அடியவர் மேல்வினைதீர்த்திடும் விண்ணவர்கோன்" என்றவேதமொழிப்படி இறைவன், அன்பர்களை அளக்குநெறியினால் அளந்து அவர்மனத்தை ஆய்ந்துகொள்பவனும், ஆய்ந்துகொண்டபின்னர், அவரது மேல்வினையைத் தீர்த்து, உலகெல்லாம் அறிய விளக்குவோனுமாகலின், அச்சோதனையை நாயனார்பால் செய்யத்தொடங்கினானென்க.

எனவே, "தந்ததுமுன் தாராதே" என்றதும், "கொள்ளாமைக்கு உன்மனைவி கைப்பற்றி புனலின்மூழ்காதே" என்றதும் 'அளந்தநெறி' எனவும், "சிந்தைவலித்திருக்கின்றாய்" என்றது 'மனத்தை ஆய்ந்துகொள்ளல்' எனவும், தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் பேரவையில் மன்னுவன்" என்றது 'அடியவர் மேல்வினைதீர்த்து விளக்கதந்த' எனவும் கொள்க.

மேல்வினைதீர்த்து விளக்குநெறி என்றது-நாயனார் கொண்டிருந்த ஆணைக்குமாறாக வேறொருவினையைச் செய்யச் செய்யாது, அவர்கொண்டிருந்த ஆணையை வலியுறுத்தற் கான செயலையே செய்யச்செய்து அவரது பிரபாவத்தை விளக்கங்காணத் திருவுளத் தெண்ணிய அருள்நெறி என்க.

சிந்தைவலித்திருக்கின்றாய் என்றது, நாயனாரது சிந்தை, இறைவன் தான்செய்யும் அளக்குநெறியால் அளந்தும அருள்நெறி கடந்துபோகாது, அளக்குந்தோறும் அருள் நெறியில் வன்மைபெற்றிருந்த திறத்தைக் குறித்ததென்க. இவ்வுண்மைகளைப் பின் வரும் பாசுரங்களாற் காண்க.

இத் திருப்பாசுரத்தான், நாயனாரது பிரபாவத்தை இறைவன், தான் அளக்கு நெறியால் அளந்து, விளக்குமுறையான் விளக்கத் தொடங்கினானென்று கூறப்பட்டது.

நாயனார் வழக்கில் காதல்மேற்கொண்டு சபைக்குச்செல்லல்.

நல்லொழுக்கந் தலைநின்றார் நான்மறையின் துறைபோனார்
தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் வந்திருந்த திருந்தவையின்
எல்லையிலான் முன்செல்ல இருந்தொண்டர் அவர்தாமும்
மல்குபெருங் காதலினால் வழக்குமேல் இட்டணைந்தார்.

(எ - து.) (இறைவன்சொல்லியபடியே) வைதிகசைவ ஒழுக்கத்தில் தவறாது முதன்மையாக நிற்கின்றவர்களும், நான்குவேதங்களினாலுங் கூறப்படும் அறத்துறை களை ஆராய்ந்து சென்றவர்களும் ஆகிய தில்லைவாழ் அந்தணர்கள், கூடியிருந்த திருத்த மாகிய சபையின்கண், அளவையும் இல்லாதவனாகிய இறைவன் வழக்கைமேற்கொண்டு முன்புசெல்ல, பெரியதொண்டனாகிய நாயனாரும், மேன்மேற் பெருகும் ஆசையி னால் (அவர்பின்னே) போயினார் என்பதாம்.

வழக்கை மேற்கொண்டு வருவோரது வழக்கினைத் தீர்ப்போர் - நூல்வழக்கினும், ஆன்றோராகிய உலகவழக்கினும், ஆராய்ச்சியுடையோராய், † "சமன்செய்து சீர்தூக்குங்

* திருநாவுக்கரசுகள் தேவாரம். திருச்சோற்றுத்துறை. செ - ரு. † திருக்குறள் - நடுவுநிலைமை. செ - அ.

கோல்போல் அமைந்து ஒருபால், கோடாமை சான்றோர்க் கணி" என்றுகூறிய இலக்கணமுடையோராய் இருப்பவரேயாவர் என்பார் நல்லொழுக்கந் தலைநின்றோர் நான்மறையின் துறைபோனர் தில்லைவாழந்தணர் என்றார்.

அத்தகைச் சிறப்புடையோர் கூடிவந்திருக்கும் பெரியசபைக்கே இறைவன் போயினன் என்பார் வந்திருந்தத்திருந்தவை என்றார். அவ்விறைவன் இத்தன்மையனென்று அளவிடப்படான் என்பார் எல்லையிலான் என்றார். போனவர் இருவராயிற்றே, அவ்விருவரும் போனமுறை எவ்வாறு என்பார் எல்லையிலான் முன்செல்ல என்றார். இவர்முன் என்றதனால் தொண்டனர் பின்சென்றாரென்றாயிற்று. இறைவனை எல்லை இல்லான் என்றுகூறவே, நாயனர் எல்லையுள்ளார் என்றாயிற்று. அவ்வெல்லை தமது ஆணையைக்கடக்க எவ்வழக்குவரினும் தாம் கடவாமையாகியஎல்லை. நாயனர் ஆணையில் கடவாது நிற்க வன்மையுடையவராகவே, இறைவனர் அவரது ஆணையைக் கடப்பிக்க மேற்கொண்ட வல்வழக்கில் எல்லைஇல்லாதவராயினர். எனவே, அடியரை வல்வழக்கிட்டு ஆள்வதை மேற்கொண்டவர் என்றபடி.

வழக்கை மேற்கொண்டவர் இறைவர் ஆகலின், அவர் முன்செல்வாராயினர். நாயனர் அவர் எவ்வளவு வழக்கிடினும், அவர்மேல் நீங்காத ஆசையுடையவர் என்பார் இருந்தொண்டர் அவர்தாமும் மல்குபெருங்காதலினல் அணைந்தார் என்றார்.

இத் திருப்பாசுரத்தான், சபையாரது சிறப்பும், அச்சபையாரது வன்மைக்கேற்ப, வல்வழக்கை மேற்கொண்டுவந்த வல்லாளனது சிறப்பும், அவ்வல்வழக்கிற்கு உடன்பட்டுவந்த நாயனரது காதற்சிறப்பும் கூறப்பட்டன. (கூக)

இறைவன் அந்தணர்முன் வழக்கைக் கூறல்.

அந்தணனும் எந்தைபிரான் அருமறையோர் முன்பகர்வான்
இந்தவேட் கோவர்பால் யான்வைத்த பாத்திரத்தை
தந்தொழியான் கெடுத்தானேல் தன்மனைவி கைப்பற்றி
வந்துமூழ்கி யுந்தாரான் வலிசெய்கின் றானென்றார்.

(எ - து.) (சபையைநோக்கி முன்சென்ற) அந்தணனாகிய எமதுபெருமானர், வேதியர்களுட்சிறந்த தில்லைவாழ் அந்தணர்களுக்கு முன்னே, (தாம் மேற்கொண்டுவந்த வழக்கைச்) சொல்லுகின்றார். (அந்தணர்காள்!) இதோ நிற்கின்ற வேட்கோவரிடத்தில், யான் பலிபாத்திரத்தைக் கொடுத்து வைத்தேன், அப்பாத்திரத்தை, (இப்பொழுது கேட்டால்) கொடுக்காமல் இருக்கின்றான். (ஏன் கொடுக்காமல் இருக்கின்றாய் என்று கேட்டால், வைத்த இடத்தில் காணேன் என்றான். அங்ஙனம்) காணதொழிந்தானகில், (அதனை நான் உண்மையென்று நம்புவதற்கு) தனது மனைவிகையைப் பிடித்துக் கொண்டு குளத்தில்மூழ்கியெழுந்து சொல்லுவாயென்றேன்; அந்தவண்ணமும் செய்தானில்லை; அவன் தன்மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு என்மனத்தைத் துன்பப்படுத்துகின்றான் என்று கூறினர் என்பதாம்.

சிற்றம்பலவாணன் தங்களோடு ஒருவனகப் பழகிவரப்பெற்றும், இப்பொழுது தம்முன்வந்தவனை அம்பலவாணனென்று அறியாதை மறந்து வேறோர் அந்தணனென்றே எண்ணினராகலான், அத் தில்லைவாழந்தணரை மறையோர் என்றார்.

தில்லைவாழந்தணர்களே! இந்தவேட்கோவன் நாள்தோறும் உங்களால் காணப்பட்டு வருபவனேயன்றி வேறொருவனல்லனென்பார் இந்தவேடகோவன் என்றார்.

இவன் உங்கட்கெல்லாம் இல்லையென்னமல் பாத்திரங்கொடுக்கும் சத்பாத்திரனென்று நான் என்னுடைய பலிபாத்திரத்தைக் கொடுத்துவைக்க, அதனைக் கேட்டால்

அது ஒழிந்துபோயிற்று இல்லையென்றான் என்பார் யான்வைத்த பாத்திரத்தைத் தந்தொழியான் என்றார்.

யான் பாத்திரத்தை வைக்கும்பொழுது, இவன்கொடுக்கும் பாத்திரம்போல் எண்ணொழிதற்கு, "தன்னையொப்பரியது தலத்துத்தன்னுழை, துன்னியயாவையும் தூய்மை செய்வது, பொன்னினும் மணியினும் போற்றத்தக்கது" என்றேன். அங்ஙனம் யான் சொல்லியதை இவனுமறப்பவன், நீலகண்டத்தை மறப்பினன்றோ இதனைமறப்பான் மறக்குந்தன்மையனல்லன் என்பதைப் பின்னர் அறியப்போகின்றீர். அதனை நானே விளக்கப்போகின்றேன். அதுநிற்க, ஓடு ஒழிந்துபோயிற்று என்பது உண்மையாயின், அச்சொல்லை உன்மனைவிகைப்பற்றி நீரின்மூழ்கிச் சொல்வாயென்றேன். அதற்கு எங்களில் ஓர்சபதம் உளது; அதனால் உடன்மூழ்க இசையாது என்றான். இதனால் ஒழிந்து போயிற்று என்றதை போயிற்றென்றே கொள்வதோ! உள்ளதென்றே கொள்வதோ! நீவிரேகூறுவீர். இது என்னைவலிசெய்யுமோ! செய்யாதொழியுமோ! நீவிரே எண்ணிப் பார்ப்பீர் என்பார் கெடுத்தானேல் தன்மனைவிகைபற்றி, வந்துமூழ்கியும் தாரான்வலி செயகின்றான் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனாரால் உண்டாகிய உடைமைவழக்கை சபையார் முன் சிவயோகியாய்வந்து கூறியதைக் கூறப்பட்டது. (௬௨)

அந்தணர்கள் நாயனாரைநோக்கி வழக்கைநீர் சொல்லுமெனல்.

நறைகமழும் சடைமுடியும் நாற்றோளும் முக்கண்ணும்
கறைமருவும் திருமிடறும் கரந்தருளி எழுந்தருளும்
மறையவன்இத் திறமொழிய மாமறையோர் உரைசெய்வார்
நிறையுடைய வேட்கோவர் நீர்மொழியும் புகுந்ததெனை.

(இ - ள்.) நறுமணங்கமழும் சடைமுடியினையும், சதுர்ப்புஜங்களையும், திரிநேத்திரங்களையும், கறையாகப்பொருந்தியிருக்கும் அழகிய நீலகண்டத்தையும், மறைத்துக்கொண்டு வேதியராய் வந்தவர், இவ்வகையாய்ச் சொல்ல, பெருமையிற்சிறந்த தில்லைமூவாயிரவர்கள், நற்குணங்களெல்லாம் நிரம்பப்பெற்றுள்ள நாயனாரைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்கள். வேட்கோவரே! உங்கள் இருவரிடத்தும் வழக்குண்டாகிய விதத்தை நீர் சொல்லுவீராக என்பதாம்.

புகுந்தது நீர்மொழியும் எனக்கூட்டுக.

இறைவன்அடி அடைந்தார்க்கு அவனது அருதிங்லைமையைக் காட்டுவது சடைமுடி. சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுஜ்யம் என்னும் நான்கினையும அவன் கொடுப்பதைக் காட்டுவது நாற்றோள். பாசஞான பசுஞான பதிஞானங்களை அவன் உணர்த்துந் தன்மையைக் காட்டுவது முக்கண். அவன் ஆணவமலத்தின் கொடுமையை அடக்கி ஆளும் ஆற்றலைக்காட்டுவது கறைமருவும் திருமிடறு.

இங்ஙனமான கோலத்துடன வருவது கன்மமலமும ஆணவமலமும் உடையார்க்கு. நாயனார் * அவ்விருமலமும் அற்றவராதலால் அக்கோலத்தை மறைத்து அன்பைவிளைவிக்கும் அருட்கோலங்கொண்டு வந்தனன் என்பார் சடைமுடியும், நாற்றோளும், முக்கண்ணும், கறைமருவும் திருமிடறும் கரந்தருளும் மறையவன் என்றார்.

* கன்மமலத்தைக்காட்டுவது - மாதரின்பம. ஆணவமலம் வது-அடியார்க்கு ஆட்பட்டு அவராணைவழிநின்று அன்புபாராட்டா தொழிதல். நாயனார் மாதரின்பத்தை மறந்து மாதாளும்பாகனடியார்களுக்கு ஆட்பட்டு, ஆணவமலமொழிந்து அருட்பாத்திரராய் அவரிடும் பணியைச் செய்பவர். ஆகலான் இருமலமும் அற்றவராயினர்.

அம்பலவாணன் எத்திறம் நடிக்கின்றானோ அத்திறமே நடிப்பது அந்தணர்கள் திறம் என்பார் மாமறையோர் உரைசெய்பவர் என்றார். நாயனார் காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முத்தீக்குணங்களும் ஒழிந்து, அவாவின்மை, பொறையுடைமை, அறிவுடைமை என்னும் முத்திக்குணங்களை நிரம்பப்பெற்றுள்ளவர் என்பார் நிறையுடைய வேட்கோவர் என்றார் இங்ஙனமான நிறையுடையார் குறையுடைய பொய்யுரை ஆடாராகலான் புகுந்தது நீர்மொழியும் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால், தில்லைமாமறையோர், மறையவன்கூறிய வாய்மொழிக்கு, நாயனார்வாய்மொழி ஒத்துளதோ! வேறுபட்டுளதோ என்றெண்ணி அவரை வினவியது கூறப்பட்டது. (ருங)

நாயனார் ஓடுகாணுமற்போனதைக் கூறல்.

நீணிதியாம் இதுவென்று நின்றஇவர் தருமோடு
பேணிநான் வைத்தஇடம் பெயர்ந்துகரந் ததுகாணேன்
பூண்அணிநூல் மணிமார்பீர் புகுந்தபரி சிதுவென்று
சேணிடையும் தீங்கடையாத் திருத்தொண்டர் உரைசெய்வார்.

(எ - ரு.) (இம்மையேயன்றி) அம்மையினும் தீமையென்பதை அடையப்பெறாதவராகிய திருநீலகண்டநாயனார் (தில்லைவாழந்தணர்கள் தம்மைநோக்கி, நடந்தவிவகாரத்தை நீர் சொல்லுமென்று கேட்டமையாகையால் அவர்களைப்பார்த்து) பூணூலை அணியும் ஆபரணமாகப் பூண்டிருக்கின்ற அழகிய மார்பினையுடையவர்களே! இங்ஙனம் நிற்கின்ற சிவயோகியார், (தமது பாத்திரத்தை எடுத்து) இது பெரியநிதியாகும் என்று கொடுத்தனர், அங்ஙனம் அவரால் கொடுக்கப்பட்ட திருவோட்டை, நானும் போற்றி ஓர்காப்புள்ள இடத்தில் வைத்தேன். (இப்போது இவர்கேட்க நான் அவ்விடத்திற் சென்றுபார்த்தேன், பார்த்தபோது) அப்பாத்திரம் அவ்விடத்தில் இல்லாமல் மறைந்துபோயிற்று. (பின்னர் வேறு வேறிடத்திலும் தேடிப்பார்த்தேன்) எங்கும் அதனைக்காண்கிலேன்; இதுதான் நடந்தவிவகாரம் என்றுகூறினார் என்பதாம்.

சேணிடையும் தீங்கடையாத் திருத்தொண்டர் எனவும், பூணணிநூல் மணிமார்பீர் எனவும், நின்றஇவர், இது நீணிதியாமென்று தருமோடு பேணிநான் வைக்கஇடம் பெயர்ந்துகரந்தது காணேன் எனவும், புகுந்தபரிசு இது என்று உரைசெய்வார் எனவும் கொண்டுகூட்டுக.

ஆன்மாக்களுக்கு, இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றிடத்தும் தீங்கு அணுகுதல் உளதாகலின், அத்தீங்கு இவர்பால் இல்லையென்பார் சேணிடையுந் தீங்கணுகாத் திருத்தொண்டர் என்றார். மூவிடத்தும் வந்தணுகும் தீங்கென்னையோ எனின்,—இம்மையில் அறம் செய்யாமையால் பாவமும், மறுமையில் செல்வமிகுதியால் இறுமாப்பும், முத்திநிலையில் அடிமைத்திறத்தை மறத்தலால் வரும் ஆணவமலச்சார்புமாம். ஏனைய வெல்லாம் முன்னர்க்காண்க.

இத்திருப்பாசுரத்தால், சிவயோகியார் கூறியவற்றிற்கு, நாயனார்கூறியகூற்று மாறுபடாமையைக் கூறப்பட்டது. (ருச)

வேறு.

திருவுடை அந்த ணாளர் செப்புவார் திகழ்ந்த நீற்றின்
உருவுடை இவர்தாம் வைத்த ஓட்டினைக் கெடுத்தீர் ஆனால்
தரும்இவர் குளத்தின் மூழ்கித் தருகவென் றுரைத்தா ராகில்
மருவிய மனைவி யோடு மூழ்குதல் வழக்கே என்றார்.

(ரு - து) (நாயனார்கூறிய வாய்மைமொழியைக் கேட்ட) திருவருட்செல்வமுடைய தில்லைமூவாயிரவர்கள், (சிவயோகியாரது வழக்குரையையும், நாயனாரது மெய்யுரையையும், ஆராய்ந்தவராய், நாயனாரைப் பார்த்து, தருமநெறியைச் சொல்லுவாராயினார். (வேட்கோவரே! நீர்) திருநீற்றினால் பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியை யுடைய இச்சிவயோகியார் (உம்மிடத்திற்கொடுத்து) வைத்த திருவோட்டினை நீர் காணாதொழிந்தது மெய்மையானால், ஓட்டினைக்கொடுத்து இழந்தஇவர், (உம்மை) குளத்தினில்மனையாளோடு மூழ்கிச் சொல்வீரென்று அவரும்சம்மதித்துச்சொல்வாரானால், (நீர்) உமக்கியைந்துள்ள மனையாளோடுமூழ்கிச்சொல்லுதல் முறைமையே யாமென்று சொன்னார்கள் என்பதாம்.

திருவெல்லாம் உடையதில்லை வாணரைத் தம்முடைமையாக உடையரென்பார்—திருவுடையந்தணாளர்—என்றார். அறநூலாராய்ச்சி மிகவும் உடையாராகலான் அவ்வழியே சொல்லப்புகுந்தாரென்பார்—செப்புவார்—என்றார். திரு ஓட்டினையுடையார் இவர், மண்ணுடையார் நீர். இவர் திருநீற்றை ஆளுகின்ற சிவயோகியார். நீர் மனைவாட்டியையாளுகின்ற போகியார். கொடுக்குந்தன்மையுடைய போகியாகிய நீர் வாங்கினீர். வாங்குந்தன்மையுடைய யோகியாகிய அவர் கொடுத்தனர். காக்குமுறைமையைக் கூறவேண்டியவர் யோகியார் அதுபோல் கூறினார். கூறியபடி நடக்கவேண்டிய போகியாகிய நீர் நடவாது ஓட்டினையொழித்தீர்; ஆகலின், சிவயோகியார் கூறியபடி மனையாளைக் கைப்பற்றிமூழ்கி அவர்வேண்டியபடி செய்வதே தருமவழக்காகும் என்று தெளிந்து கூறினாரென்பார்—ஓட்டினைக்கொடுத்தீரானால், தருகவென்றுரைத்தாராகில் மருவியமனைவியோடு மூழ்குதல் வழக்கே என்றார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், தில்லைமூவாயிரவர்கள் அறநூல் வழக்குப்படியே நாயனாருக்குக்கூறிய விதியைக்கூறப்பட்டது. (ருசு)

நாயனார் சிவயோகியாரோடு மனைக்குப்போதல்.

அருந்தவத் தொண்டர் தாமும் அந்தணர் மொழியக் கேட்டு
திருந்திய மனைவி யாரைத் தீண்டாமை செப்ப மாட்டார்
பொருந்திய வகையான் மூழ்கித் தருகின் றேன் போது மென்று
பெருந்தவ முனிவ ரோடும் பெயர்ந்து தம்மனையைச் சார்ந்தார்.

(எ - து.) அரிய தவத்தினையுடைய நாயனாரும், தில்லைமூவாயிரவர்கள் (சிவயோகியார் சொல்லியபடியே செய்யவேண்டுமென்று) சொல்லியதைக்கேட்டு, (கற்புநெறியில்) திருந்தியுள்ள தன்மனையாளைத் தீண்டாதிருக்குங் காரணத்தைச் சொல்லாதவராய், (பெரியோர்களே! நீங்கள் கட்டளையிட்டதற்கு மாறுபாடில்லாமல்) அதற்குப் பொருந்தும்வகையினால் யான்மூழ்கிச் சொல்கின்றேன் (என்றுகூறிப் பின்னர் சிவயோகியாரைப் பார்த்து, என்னடிகளே என்னுடன்) வாருமென்று அச்சிவயோகியாரோடும் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு, தமது வீட்டை வந்துசேர்ந்தனர் என்பதாம்.

அரியதவங்களைச் செய்தார்மாட்டும் வராதஇறைவன், ஓர்வழக்கைத் தாமே உண்டாக்கிக்கொண்டு இவருடன் உழன்று திரியவந்தனராதலால்—அருந்தவத்தொண்டர்—என்றார். சிவயோகியாரைத் தன்வேண்டுகோளின்படி இசைய, வேண்டியதுபோல் மூவாயிரவர்களைவேண்டாது அவர்கள் சொல்லியதனையே கேட்டனராகலின்—அந்தணர் மொழியக்கேட்டு—என்றார். தமது கற்புநிலைமையைக் காமத்துக்காகக்காக்கும் ஏனைக்கற்புடையார்போலல்லாமல் நீலகண்டத்துக்காகத் தனது கற்பினைக்காத்த வல்லாளராகலான்—திருந்தியமனைவியார்—என்றார். தம்மனையாளைத் தாம் தீண்டாமையைக் கூறின், *தொண்டின்திறத்தையழிக்கவரும்ஆணவமலத்தைத் தீண்டவருமாகலான்—தீண்டாமை

---

* அவனருளாலல்லது ஒன்றும் செய்யாத தன்மையுடையவராகலான் செப்ப மாட்டாராயினார் என்க.

செப்பமாட்டார்—என்றார். இதுகாறுந் தீண்டாமையைக்காத்த திருவருள் இன்று காவா தொழியுமோ, ஒழியா, ஏதேனும் பொருந்தியதோருபாயத்தை அஃதாவது தீண்டியதாக வும், தீண்டாமையாகவும் கொள்ளத்தக்கதோர் உபாயத்தை நமது உள்ளத்தில் பொருந்தச் செய்யும் என்று தமது சுதந்தரமொழிந்து திருவருளைநாடும் துணிபுடையராகலான்—பொ ருந்தியவகையான் மூழ்கித்தருகின்றேன்போதும்—என்றார். திருவருள்வசத்தராம்தவத்த ளார்க்கு இறைவனும் அவர்வசத்தனாய்ப் பெருந்தவத்தனாய்ச் செல்வானாகலான்—பெருந் தவமுனிவரோடும்மனையைச்சார்ந்தார்—என்றார். தாம் கைப்பற்றிமூழ்கவேண்டிய மனை யாள் வீட்டின்கண் இருத்தலான்—பெயர்ந்துதம்மனையைச்சார்ந்தார்—என்றலுமாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், தாம் விரதமாகக்கொண்ட தீண்டாமையைக் காத்த திரு வருளைநாடி, சிவயோகியாரைத் தம் மனைக்கு அழைத்துப்போனமை கூறப்பட்டது.

தண்டின் தலையைப்பற்றி உண்மைகூறி மூழ்கல்.

மனைவியார் தம்மைக் கொண்டு மறைச்சிவ யோகி யார்முன்
சினவிடைப் பாகர் மேவும் திருப்புலீச் சரத்து முன்னர்
நனைமலர்ச் சோலை வாவி நண்ணித்தம் உண்மை காப்பார்
புனைமணி வேணுத் தண்டின் இருதலை பிடித்துப் புக்கார்.

(எ - து) (நாயனார் வீட்டுக்குப்போய்) வீட்டுக்குரியாளை அழைத்துக்கொண்டு, கோபமுள்ள இடப ஊர்தியையுடைய வியாக்கிரபாதேஸ்வரர் வீற்றிருக்கும் திருப்புலீச்சரமென்னும் திருக்கோயிலுக்கு முன்னர், அந்தணர்வடிவோடு சிவயோகி யாய் வந்திருக்கின்ற அவரை முன்னாக இருக்கச்செய்து, (அவர்முன் இருக்கின்ற) சோலைபோல் தேன்நிறைந்துள்ள மலர்கள்நெருங்கிய தடாகக்கரைக்கு வந்து, தாம் மனையாளைத் தீண்டாமையாகிய உண்மைநிலையைக்காக்கும் உபாயத்தை உள்ளத்துட் கொண்டு, (புறம்பே) அழகினையுடைய நீண்ட ஒரு மூங்கிற்றண்டினுடைய இருதலை யை இருவரும் பிடித்துக்கொண்டு, நீரில்மூழ்குவதற்குப்போவாராயினார் என்பதாம்.

மனையாளைப் புறம்பே தீண்டாதொழியினும், அவரிட்ட ஆணைவழியால் அவளைத் தம்முள்ளத்துள் கொண்டிருத்தலின் அக்கொள்கையைக்கொண்டு என்பார்—மனைவி யார்தம்மைக்கொண்டு—என்றார். செய்யும்பிரமாணத்தை ஏற்றுக்கொள்ளற்குரிய பிராமண மணவடிவுடையவராய் வந்தனனென்பார்—மறைச்சிவயோகி—என்றார். தவமுடையா ரிடத்துக் கணத்திற்றோன்றும் வெகுளி இத்தவசீலராகிய நாயனாரிடத்து வரும்வண்ணம் தாம் எவ்வளவு செயலைச் செய்யினும் அதற்கு விடைகொடுக்கும் சிவதருமமாகிய விடை யை உடையவரென்பார்—சினவிடைப்பாகர்—என்றார். வியாக்கிரபாதமுனிவரால் பூஜிக்கப்பட்ட க்ஷேத்திரம் என்பார்—திருப்புலீச்சரம்—என்றார். மனையாளைத்தீண் டாமையாகிய உண்மையும, பாத்திரத்தைக்கள்ளாமையாகிய உண்மையும் காத்துக்கொள் ளும்பொருட்டு மூங்கிலைக் காவலாகக் கொண்டனரென்பார்—தம்முண்மைகாப்பார் வேணுத்தண்டின் இருதலைபிடித்து—என்றார். அந்நாள்காறும் பிறர் அறியாமல் காத்த தம் கொள்கையை அப்பொழுது குளத்திலிருந்து சொல்லத்துணிந்தார் என்பார்—வாவி நண்ணிப்புக்கார்—என்றார். இருதலை என்றது - தீண்டாமை, தீண்டுதல் என்னும் இருபொருட்டு. புக்கார் என்றது - துணிந்தார் என்னும்பொருட்டு. நனைமலர்ச்சோலை வாவி-என்றதனை மலர்கள் நிறைந்துள்ள சோலைசூழ்ந்த திருக்குளமெனினும்பொருந்தும்.

சிவயோகிகள் சந்நிதானமும், ஈஸ்வரசந்நிதானமும் பிரமாணத்துக்கு மிகச்சிறப் புடைத்தானமாகலின்—சிவயோகியார்முன், திருப்புலீச்சரத்துமுன் என்றலுமாம்.

நாயனுர் செய்யத்துணிந்த பிரமாணமும் உள்ளும்புறம்பும் ஒத்தபிரமாணமாகலின் மறைச்சிவயோகியென்றும், திருப்புலீச்சரமென்றுங் கூறினர். எனவே, நாயனுர் உள்ளிருப்பவர் ஈசனுர். அவரால் புறம்போகாணப்பட்டவர் மறையவனுர். ஆகலின் உள்ளிருப்பவரும், வெளியிருப்பவரும் ஒப்பளன்னும் பொருள்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனுர் ஈச்வரசந்நிதானத்தின்முன்னும், சிவயோகியார் முன்னும் குளக்கரையில்நின்று பிரமாணஞ்செய்யத் தொடங்கினர் என்று கூறப்பட்டது.

தண்டிரு தலையும் பற்றிப் புகுமவர் தம்மை நோக்கி
வெண்டிரு நீற்று முண்ட வேதியர் மாதைத் தீண்டிக்
கொண்டுடன் மூழ்கீர் என்னக் கூடாமை பாரோர் கேட்கப்
பண்டுதஞ் செய்கை சொல்லி மூழ்கினுர் பழுதி லாதார்.

(எ - து.) மூங்கிற்றண்டின் இருதலையையும், நாயனுரும் அவர்மனைவியாரும் பிடித்துக்கொண்டு, நீரில் மூழ்கத் தலைப்படும்போது, வெண்ணிறமுடைய பஸ்மத்திரிபுண்டரதாரணராகிய சிவயோகியார் நாயனுரைப்பார்த்து, (வேட்கோவரே! உம்மை நான் உமதுமனையாட்டியைத் தீண்டி அவள்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மூழ்கச்சொன்னேனேயன்றி மூங்கிற்றண்டின் தலையையா பிடித்துமூழ்கச்சொன்னேன்! இச்செயல் அழகிது, இது நான் ஒப்புக்கொண்டதன்று. நான் சொன்னபடி) மூழ்கித்தருவீராக என்று கூறினர். மெய்மையை அறியாதநாயனுர், அங்குச் சூழ்ந்திருந்த உலகினரெல்லாங் கேட்கும்படியாக, முன்னுளில் தமக்கும் மனைவியாருக்கும் நிகழ்ந்தசெயலைச் சொல்லி, (அக்காரணத்தால் மறையவர்சொல்லியபடி, மனைவியின்கையைப் பிடித்து மூழ்குதற்குக் கூடாமையாயுள்ளேன் என்பதைவிளக்கி) நீரில்மூழ்கினுர் என்பதாம்.

தண்டிருதலையும்பற்றிப் புகும்அவர் தம்மை வெண்திருநீற்று முண்டவேதியர், நோக்கி மாதைத்தீண்டிக்கொண்டுடன்மூழ்கீர் என்ன, பழுதிலாதார் பாரோர்கேட்கப் பண்டு தம்செய்கையெல்லாம் சொல்லி, கூடாமையை (விளக்கி) மூழ்கினுர் என்று கொண்டுகூட்டுக.

நாயனுரும் அவர்மனைவியாரும் நீலகண்டம் என்னும் நீண்ட(பெரிய)தோர் ஆணையை நீண்டகாலமாகத் தலைப்பிடித் திருந்தார்களேயன்றி, கடையானுர் கைப்பற்றும் கடையாகிய காமத்தைக் கைப்பற்றினு ரில்லையாகலான் அவ்வுண்மைதோன்ற— தண்டிரு தலையும்பற்றினுர்—என்றுர். அதுகாறும் வெளிப்படுத்தாதிருந்த நாயனுரது உள்ளம் பேதிக்குமாறு தாம்செய்த செயலெல்லாம் அந்நாயனுர் தாம்கொண்ட ஆணையில் பேதியாது திண்ணியராய் நிற்கவேயாகலான் அவ்வுண்மை அவருக்குத்தோன்ற—வேதியர் புகுமவர்தம்மைநோக்கி—என்றுர். * அங்ஙனம்நோக்கிய இறைவர் நோக்கத்தின்வழியே நிறுத்தவல்ல திருவருள் அவரது உள்ளத்தில் நீங்காதுநிற்றலால், அவ்வருளைத் தீண்டி (பற்றி) உன்செயலொழிந்து, யான்செய்யச்சொல்லும் செயலையே செய்வாயென்னும் உண்மைதோன்ற—மாதைத் தீண்டிக்கொண்டுடன்மூழ்கீரென்ன—என்றுர். இறைவனுர், மூவாயிரம் அந்தணர்களைக்கொண்டு இச்சபதத்தை நம்மைச்செய்யச் செய்தது மூவுலகும்அறியத் திருவுளங்கொண்டனர்போலும், திருநீலகண்டத்தாணை வழிநின்றதாம், இனிச் சிவயோகியார் ஆணையழிச்செய்வதும் நமக்கு இன்றியமையாத செயலென்று துணிந்தனரென்பதுதோன்ற—பாரோர்கேட்ப, பண்டுதஞ்செய்கைசொல்லி

*நாயனுரது உண்மையை வெளிப்படுத்தக்கருதிய இறைவன் சிவயோகியாய் வெளிவந்தபோது, தாம் கருதியபடியே அவர் இசைந்து அவ்வழியேவர, தமது அருள் அவருள்ளத்தில் நீங்காதிருந்தாலன்றிக் கூடாதாகலான் அங்ஙனங் கூறியதென்க.

மூழ்கினார்—என்றார். தாம்கொண்டிருந்த ஆணையையும் இறைவனார் கூறிய ஆணையை யும், பழுதுபடாமல் முடித்தவல்லாளர் என்பதுதோன்ற—பழுதிலாதார்—என்றார்.

தண்டு என்றது - நீண்டகாலமாய்க்கொண்டிருந்த நீலகண்டத் தாணையைக்காட்டும் அடையாளக்கருவியெனவும், இருதலைபற்றி என்றது-இருவருங்கொண்ட ஆணை வெவ்வே றன்றி ஒன்றாகலான் ஒருதண்டினையே இருவரும்பற்றிய அடையாளச் செயலெனவும், வேதியர் என்றது - நாயனாரை, ஆணையைக்கடக்கப் பலவாற்றானும் இறைவன் வேதித் தானாகலால் அக்குறிப்புத்தோன்றக் கூறிய குறிப்புமொழியெனவும், "பாதைத்தீண்டி மூழ்கீர்" என்றது - உனது ஆணையைக்காத்த அருளொக்கைவிடாது அவ்வருட்செயலில் மூழ்குவாயென்று உணர்த்திய அருள்மொழியெனவும், "பாரோர்கேட்ப" என்றது - நாய னார்தமதுசெயல்கெடாது அருட்செயலில்நின்ற செயலையும், அங்ஙனஞ்செய்தது "சார்ந் தாரைக்காத்தல் தலைவர்கடன்" என்ற சித்தாந்தவாக்கியப்படி இறைவன் பெருங்கருணை வைத்துச் செய்தசெயலையும், பெரியோர் கேட்டு உணர்ந்துய்ய எனவும், "மூழ்கினார்" என்றது-தாம்கொண்டிருந்த ஆணைவழியே அருளொரம்பட பெற்றாரெனவும்,—பழுதிலா தார்—என்றது - நீலகண்டம் என்னும் ஆணையைக் கடவாமையால் சிவாபராதமும், சிவ யோகியாரது ஆணையைக்கடவாமையால் சிவபத்தர் அபராதமும் உண்டாகாவண்ணம் காத்துக்கொண்டாரெனவும் உணரக்கிடக்கின்றமை காண்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் தாம்கொண்டிருந்த ஆணையைக்கடவாமல் சிவ யோகியாரிட்ட ஆணையைச்செய்துமுடித்தனரென்பது கூறப்பட்டது. (நூஅ)

வாவியின் மூழ்கி யேறும் கணவரும் மனைவி யாரும்
மேவிய மூப்பு நீங்கி விருப்புறும் இளமை பெற்றுத்
தேவரு முனிவர் தாமும் சிறப்பொடு பொழியுந் தெய்வப்
பூவின்மா மழையின் மீள மூழ்குவார் போன்று தோன்ற.

(எ - து.) (சிவயோகியார் இட்டஆணையைக் கடவாமல்) குளத்தினில் மூழ்கி எழு கின்றநாயனாரும், அவரதுமனைவியாரும், தாங்களடைந்திருந்த முதுமைப்பருவம் கடந்து விரும்பத்தக்க இளமைப்பருவத்தை யடைந்து, (இவ்வதிசயத்தைக்கண்ட) தேவர்களும் முனிவர்களும் பெருமையோடு சொரிகின்ற தெய்வமலராகிய கற்பகமலர்மழையில் மறுபடியும் மூழ்குகின்றவர்களைப்போலக் காணப்பட்டனர் என்பதாம்.

இருவரது இளமைப்பருவத்தை நீலகண்டமும், அப்பருவத்தில் அனுபவிக்கவேண் டிய இன்பசுகத்தை நீலகண்டத்தையுடைய இறைவனுமே ஏற்றுக்கொண்டனராகலின் அந்தஇரண்டையும், தாம் இப்போது இட்ட ஆணையைக் கடவாமல் இயற்றினாராகலான் அக்கணமே தாம் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த இளமையையும், இன்பத்தையும் தந்தனரென் பார்—வாவியின்மூழ்கி ஏறும் கணவரும் மனைவியாரும், மேவியமூப்புநீங்கி விருப்புறும் இளமைபெற்று—என்றார். தேவர்களும் முனிவர்களும் இளமையையும், இன்பத்தை யும் இவர்கள்பெற்றதுபோல் நாம் ஒருசிறிதும் பெறுதொழிந்தோமே இனியேனும் பார்வதிபரமேஸ்வரர்களைப்போல் திவ்யதேஜஸோடும் காணப்படுகின்ற இவர்களை அருச் சித்தாயினும் பெறுவோமென்று எண்ணி மலர்களைப் பொழிந்தனரென்பார்—தேவரும் முனிவர்தாமும் சிறப்பொடு பொழியுந் தெய்வப் பூவின்மாமழை—என்றார். அங்ஙனம் அவரெல்லாம் மலர்களால் அருச்சித்தது அருச்சனைபோலல்லாமல்மழைபொழிவதுபோல் ஒழிவில்லாமல் பொழிந்தனரென்பார்—பூவின்மாமழை—என்றார். இந்நிலவுலகத்து மலர்களன்றென்பார் – தெய்வப்பூ—என்றார். மலரைமழைபோற் பொழியவே அவ் விருவரும் குளத்தில் மூழ்கியபோது சிறிதுகணக்கூடாதிருந்தமைபோல் கரையேறியும் காணப் பெறாராயினரென்பார்—மழையின் மீள மூழ்குவார்போன்று—என்றார்.

தோன்ற என்றதனால் தேவர்கள் இமையாநாட்டமுடையாரும், முனிவர்கள் தவமுடையாரும் ஆகலின் மலர்மழையில் காணப்படாதிருந்தவர் காணப்பட்டனரென்று பொருள்கொள்ளலுமொன்று.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இறைவன் ஆணைவழிநின்று இன்பத்தை எய்தப்பெறுதவர் இளமையிழந்து முதுமையடைந்து சாவில்மூழ்குகின்றனர் என்பதூஉம், இந்நாயனார் ஆணைகடவாமையால் முதுமையையிழந்து இளமையையடைந்து இறவாத இன்பத்தில்மூழ்கி என்றும் இருப்பவராயினர் என்பதூஉம் கூறப்பட்டன. (௬௬)

சிவயோகியாரை விடபாரூடராய்க் காண்டல்.

அந்நிலை அவரைக் காணும் அதிசயம் கண்டார் எல்லாம்
முன்னிலை நின்ற வேத முதல்வரைக் கண்டார் இல்லை
இந்நிலை இருந்த வண்ணம் என்னென மருண்டு நின்றார்
துன்னிய விசும்பி னூடு துணையுடன் விடைமேற் கண்டார்.

(எ - து.) (மழையில் மீளமூழ்குவார் போன்று நின்ற) அந்நிலையில் அதிசயமாய்க் காணப்படுகின்ற அவர்களை, தரிசனஞ் செய்தவரெல்லாம், (பின்னர் இவர்களை மூழ்கச் செய்த சிவயோகியார்) நாமெல்லாம் காணும்படி முன்னேநின்றனரே அவரெங்கே யென்று காணும்பொழுது, வேதமுதல்வராகிய அவரை ஒருவருங்கண்டாரில்லை. (காணமற்போகவே, அவரெல்லாம், சிவயோகியார்) முன் காணநின்றவண்ணமும், இப பொழுது காணமற்போனவண்ணமுமாகிய இந்தநிலை, என்னவென்று ஐயமுற்று, (நினைக்குநினைவும் செய்யும்செயலும்) அற்று மயங்கி நின்றனர். (அங்ஙனம்நிற்கும் பொழுது) தேவர்கள்முதலாயினார் நெருங்கியிருக்கின்ற ஆகாயத்தின்கண் பார்வதிசமேதராய் இடபாரூடராயிருக்கக் கண்டனர் என்பதாம்.

இருவரும் குளத்தினில் மூழ்கி யெழுந்தபொழுது, இருவருக்கும் யாவராலும் காணப்பட்ட முதுமைப்பருவம்போய் ஆணைநிகழ்ந்த அக்காலத்து இருந்த இளமைப் பருவம் வந்து நிற்கின்ற அதிசயத்தை யாவரும்பார்த்தனரென்பார்—* அந்நிலை யவரைக் காணும் அதிசயங் கண்டாரெல்லாம்—என்றார். அங்ஙனங் கண்டவரெல்லாம் குளத்தினில் மூழ்கச்சொல்லி அவர்களது முதுமைப்பருவத்தைப் போக்கி, பின்னர் அந்நீரினின்றும் எழுந்திருக்கும்போது, அவர்களது இளமைப்பருவத்தையும் உடனெழச்செய்வதுபோல் எழுந்திருக்கச்செய்தஇறைவர் காணுதொழிந்தனர்என்பார்—முன்னிலைநின்ற † வேதமுதல்வரைக் கண்டாரில்லை—என்றார். நாயனார் முதுமைப்பருவமாகிய அந்நிலையொழிந்து இளமைப்பருவமாகிய இந்நிலைமையைப்பெற்று இவ்வண்ணம் இருக்கும் பொழுது, இவர்பால் வல்வழக்கிட்டவராகிய சிவயோகியார் அந்தயோகநிலையைவிட்டு இப்பொழுது எந்தநிலையராய் எவ்வண்ணம் எங்கிருக்கின்றனரோ என்று மயங்கிநின்றனர் என்பார்—இந்நிலையிருந்தவண்ணம் என்னென மருண்டுநின்றார்—என்றார். அவர்களது மயக்கம்நீங்க, தாம் உமாதேவியோடு கூடிநிற்கின்ற நிலையினரென்றும், சிவதருமத்தை மேற்கொண்டவருக்கு அத்தருமரூபமாகிய விடையைத் தெரிசிக்கும்படிச் செய்கின்றவரென்றும், எப்போதும் சிதாகாசமாகிய சிற்றம்பலத்தில் காட்சிகொடுக்கின்றவரென்றும் அறியச்செய்தனர் என்பார்—துன்னியவிசும்பினூடு துணையுடன் விடைமேற் கண்டார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் முதுமைப்பருவத்தைப்போக்கி முன்னுள்ள இளமைப்பருவத்தைக் காட்டிய அதிசயம்போலும், இறைவனார் சிவயோகி வடிவத்தைப் போக்கி, முன்னுள்ள அருளுருவத்தைக் காட்டிய அதிசயங்கூறப்பட்டது. (௬௭)

* அந்நிலை என்பது-இருவரும்சபதஞ்செய்துகொண்ட அக்காலம். † வேத ஆராய்ச்சி செய்வோர்க்கு முன்தோன்றுவதுபோல் தோன்றி, சொரூப ஆராய்ச்சியில் தோன்றாததுபோலத் தோன்றிமறைந்தனராகலின் வேதமுதல்வர் என்றார்.

நாயனாரும் மனைவியாரும் போற்றுதல்.

கண்டனர் கைகள் ஆரத் தொழுதனர் கலந்த காதல்
அண்டரும் ஏத்தி னார்கள் அன்பர்தம் பெருமை நோக்கி
விண்டரும் பொலிவு காட்டி விடையின்மேல் வருவார் தம்மைத்
தொண்டரும் மனைவி யாரும் தொழுதுடன் போற்றி நின்றார்.

(எ - து.) சொல்லுதற்கரிய காட்சியைக்காட்டி விடையின்மேல் ஆகாயத்தின்கண் வந்த இறைவரை, யாவரும் தெரிசனஞ்செய்தனர். இருகைகளும் பூமியிற்பொருந்த வீழ்ந்து வணங்கினர். நாயனாருடைய பெருமையல்லவோ இதுவென்று எண்ணி உள்ளத்தின்கண் கலந்தஆசையை யுடையவர்களாய்த் தேவர்களெல்லாம் வாயாரப் போற்றினார்கள். (இவ்வண்ணம் தேவர்முதலாயினார் வணங்கவும் போற்றவுமாயிருக்கின்ற காட்சியோடிருக்கின்ற பெருமானை) நாயனாரும் அவர் மனைவியாரும் ஒருங்குநின்று தெரிசனஞ் செய்தனர் என்பதாம்.

(அதிசயம்கண்டாரெல்லாம்) விடையின்மேல், விண்டரும் பொலிவுகாட்டி வருவார்தம்மை, கண்டனர், கைகளாரத்தொழுதனர், அண்டரும் அன்பர்தம் பெருமை நோக்கி, கலந்தகாதல் (உடையராய்) ஏத்தினார்கள், தொண்டரும் மனைவியாரும் தொழுதுடன்போற்றிநின்றார் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

யாவரானும் காண்டற்கரிய காட்சியோடு நாயனாரையும், அவர்மனைவியாரையும் உடனாய் குளக்கரையில் நிற்கச்செய்து, இறைவனாரும் தானும் தன் பெருமாட்டியுடன் ஆகாயத்தின்கண் விடையின்மேல் இருந்தகாட்சி வாக்குமனாதீதமா யிருந்ததென்பார்—விடையின்மேல்வருவார் காட்டியபொலிவு விண்டரும் என்றார். இவ்வண்ணமான காண்டற்கரிய காட்சியைக் கண்களாரக் காணவும், கைகளாரத்தொழவும் வந்தது, நாயனார் செய்த அரியசெயலாலன்றோ என்று அன்புகலந்த நெஞ்சுடையவராய்த் தேவர்களெல்லாம போற்றினார்கள் என்பார்—கண்டனர் கைகளாரத் தொழுதனர் கலந்தகாதல் அண்டரும் ஏத்தினார்கள் அன்பர்தம்பெருமைநோக்கி—என்றார். நாயனாரது அதிசயக்காட்சியைநோக்கி இறைவனையும், இறைவரது அற்புதக்காட்சியைநோக்கி நாயனாரையும் பார்ப்போரெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருப்ப, நாயனாரும் மனைவியாரும், இறைவன் முன் ஒருவனாய்வந்து, வேறுவேறிருந்த நம்மை உடனாக்கி, பின்னர் தாம் அங்ஙனம் உடனாக்கிய அருளுடனாய்த்தோன்றி, நாம் அவ்வருளேயாய் நிற்கக்காட்டிய காட்சி இக்காட்சியாமென்றுணர்ந்து, அருள்மயமாகவேநின்று போற்றினார் என்பார்—தொண்டரும் மனைவியாரும் தொழுதுடன்போற்றிநின்றார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பாசத்திற்கு விடைகொடாதவரும், பாசத்திற்கு விடைகொடுத்தவரால் காணப்பட்ட விடையுடையானைக் கண்டு அன்புகலக்கப்பெற்று ஏத்தப்பெற்றதும், வேறுவேறு இருந்ததொண்டனாரும் மனைவியாரும் உடனாய் நின்று தொழுது போற்றிநின்றதுங் கூறப்பட்டன.

அல்லதூஉம், இறைவன் உயிர்களோடு வேறாயிருந்தும் வேறாயிருப்பவனும் அல்லனாயும், ஒன்றாயிருந்தும் ஒன்றாயிருப்பவனும் அல்லனாயும், உடனாயிருந்தும் உடனாயிருப்பவனும் அல்லனாயும் இருப்பதுபோல், நாயனார் இருந்தனரென்ற உண்மையை விளக்கியதுமாம். எங்ஙனமெனின்; நாயனார் மனைவியாரது உடம்பைத்தொடாது உடம்புக்கு வேறாயிருந்தும் அவரிட்ட ஆணையில் ஒன்றுபட்டு அன்போடுகலந்திருந்தனராகலான் வேறாயிருந்தவரல்லராயினர். இருவரும் வேறுவேறிடத்திராது ஓரிடத்திருந்தும் இணைவிழை(புணர்ச்சி)யில் ஒன்றுபட்டிராது வேறுபட்டிருந்தனராகலான் ஒன்றாயிருந்தும் ஒன்றாயிருந்தவரல்லராயினர். இறைவன் செயலால் உடனாயிருக்கவந்தும் முன்னுள்ள சிற்றின்பத்தில் உடனாயிராது, பேரின்பத்தில் உடனாயிருப்பதற்கு உரியராயிருத்தலால் உடனாயிருந்தும் உடனாயிருப்பவரல்லராயினர் என்க. (சுக)

நாயனாரை மனையாளோடு தம்முடனிருக்கச்சொல்லி மறைதல்

மன்றுளே திருக்கூத் தாடி அடியவர் மனைகள் தோறும்
சென்றவர் நிலைமை காட்டும் தேவர்கள் தேவர் தாமும்
வென்றவைம் புலனான் மிக்கீர் விருப்புடன் இருக்க நம்பால்
என்றும் இவ்விளமை நீங்கா தென்றெழுந் தருளி னாரே.

(எ - து.) சிற்சபையின்கண்ணே, ஒருவராலும் மதித்தற்கரிய அற்புதக்காட்சியோடு நடனஞ்செய்து, தமது அடியவர்களுடைய வீடுகள்தோறும்சென்று, அவர்கள் கொண்டிருக்கும் தமது திருத்தொண்டில் நிலையாகநிற்கும் நிலைமையை யாவரும் அறியும் வண்ணம் செய்தருளும் மஹாதேவனாகிய இறைவனும், (தம்மைப்போற்றிநிற்கும் நாயனாரையும், அவரது நாயகியாரையும்நோக்கி) வெற்றிப்பாடுடைய ஐம்புலன்களினால் மேம்பாட்டினையடைந்தவர்களே! நம்மிடத்தில் (நீவிர் இருவரும்) எக்காலத்தும் இப்பொழுது அடைந்திருக்கும் இளமைப்பருவத்தினின்றும் நீங்காமல் விருப்பத்துடன் இருக்கக்கடவீர்களென்று அருள்செய்து திருவுருக்கரந்தனர் என்பதாம்.

நம்பால், என்றும் இவ்விளமைநீங்காது, விருப்புடன் இருக்க, என்று எழுந்தருளினார் எனக்கூட்டுக.

சிற்சபையின்கண்ணே, தாம்நின்று ஆடும்ஆட்டத்தின் பொருளும்பயனும் காட்டுவோர் அடியவர்களாக இருத்தலால் அவ்வுண்மையாவரும் உணர—மன்றுளே திருக்கூத்தாடி அடியவர் மனைகள்தோறும் சென்று—என்றார். தேவர்கள் தம்மைத் தேவரென்றெண்ணி இறுமாந்திருப்பதற்கின்றி அசுரர்கள் படுத்தும்பாட்டினால் தமது தெய்வத்தன்மையொழிந்து தம்மை அடைந்து பணிந்துபோற்ற அவரது துன்பங்களையொழித்துமீளவுந்தேவர்களாக வாழச்செய்யும் தெய்வமாக இருத்தலால் தேவர்கள் தேவர் என்றார். அறிவின்மிக்கார் யாவரும் தம்மைவெல்லக்கருத தாம் அவர்வழிப்படாது, அவர்களைத் தம் வழிப்படுத்தும் வெற்றிப்பாடுடைய ஐம்புலன்கள், நாயனார் வழிப்பட்டு அவராணைவழிநிற்கும் மேம்பாடுடையராயிருத்தலால்—வென்ற ஐம்புலனான்மிக்கீர்—என்றார். ஐம்புலன்வழிநுகரும் சிற்றின்பத்தைச் சிற்றின்பமாகவே சிதறவிட்டு, இன்றளவும் பேரின்பத்தைப் பேரின்பமாகவே மாறாது (நீங்காது) அனுபவித்துவந்தவராயிருத்தலால் "என்றும் இவ்விளமைநீங்காது விருப்புடன்" (அப்பேரின்பத்துடன்) "நம்பால்" (பேரின்பமென்னும் வரம்பிலின்பமுடையானாகிய நம்மிடத்தில் "இருக்க" (நீவிர் இருவரும் நீங்காதிருக்கக்கடவீர்களாக என்று), (அவர்களுடன்) எழுந்தருளினார் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இறைவன் தமது பஞ்சகிருத்திய நடனத்திற்குச் சிற்சபையை இடமாகக்கொண்டிருத்தல்போல், பஞ்சகிருத்தியத்தின் பொருளையும், அவற்றின் பயன்களையும் விளக்குதற்கு அடியவரிடங்களை இடமாகக்கொண்டிருப்பவரென்பதும், தெய்வங்கட்குத் தெய்வத்தன்மையைக்கொடுக்குந்தெய்வமென்பதும், யாவரையும் வெற்றிகொள்ளும் ஐம்புலன்களைவெற்றிகொள்ளும் வெற்றிப்பாடுடையவராய் நாயனார் "பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்கநெறிநின்றாராய்" நீடுவாழ்வாராயினார் என்பதும் கூறப்பட்டன. (சஉ)

இருவரும் இளமைபெற்று பேரின்பம் பெற்றமை கூறல்.

விறலுடைத் தொண்ட னாரும் வெண்ணகைச் செவ்வாய் மென்றோள்
அறலியற் கூந்த லாளாம் மனைவியும் அருளின் ஆர்ந்த
திறலுடைச் செய்கை செய்து சிவலோகம் அதனை யெய்திப்
பெறலரும் இளமை பெற்றுப் பேரின்பம் உற்றார் அன்றே.

(எ-ரு.) ஐம்புலன்களை ஒருங்கேவென்ற வெற்றிப்பாடுடைய நாயனாரும், வெள்ளிய தந்தவரிசைகளையும், (பவளம்போன்ற) செவந்தவாயினையும், மெல்லியதோள்களையும், கருமுகில்போல்கூந்தலையும் உடைய மனைவியும், திருவருளினால் நிறைந்துள்ள செய்தற்கரிய செயலைச்செய்து, சிவலோகத்தை அடைந்து, பெறுதற்கரிய இளமைப்பருவத்தைப்பெற்றுப் பேரின்பத்தை என்றும் உடையராயினார் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனாரது செயலும் அவர் மனைவியாரது செயலும் செய்தற்கரிய வல்வினைச்செயல்களென்றும், அச்செயல்களில் திருவருளின்செயல் வன்மை பெற்றிருந்ததென்றும், அவர்களடைந்த திருவுருவம் இருவினைவசப்பட்டு எண்பத்துநான்குலக்ஷம் பேதமாயுள்ள சரீரங்களை எடுக்க அறியாத சரீரமாதலால் அச்சரீரத்தோடு கூடிவாழ்தற்குரிய சிவலோகத்தைப் பெற்றாரென்றும், அவ்வுலகத்தில் அவர்கள் பெற்றபேறு சில்லாண்டிற்சிதையும் சிற்றின்பத்தைப்பெறாது, பல்லாண்டென்னும் பதங்களைக்கடந்த இளம்பருவத்துக்குரிய பேரின்பத்தைப்பெற்றாரென்றும் கூறப்பட்டன. (சுரு)

அயலறி யாத வண்ணம் அண்ணலார் ஆணை யுய்த்த
மயலில்சீர்த் தொண்ட னாரை யான்அறி வகையால் வாழ்த்திப்
புயல் வளர் மாடநீடும் பூம்புகார் வணிகர் பொய்யில்
செயல் இயற் பகையார் செய்த திருத்தொண்டு செப்ப லுற்றேன்.

(எ-ரு.) திருநீலகண்டன் திருவாணையைப் பிறர் அறியாவண்ணம் பாதுகாத்த, மயக்கமற்ற சிறப்பினையுடைய தொண்டியற்றிய பெரியோரை அவரது பெருமையைக்கொண்டு யான் எனது சிற்றறிவான் அறிந்த வகையான் வாழ்த்தி, (இனி) மேகங்கள் கண்வளர்கின்ற சிறப்பினையுடைய மாளிகைகள் நிறைந்துள்ள, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், வணிகர்குலத்தில் அவதாரஞ்செய்த பொய்மையில்லாத செயலுடைய இயற்பகை நாயனார் செய்த திருத்தொண்டைச் சொல்லத்தொடங்கினேன் என்பதாம்.

அண்ணலார் ஆணை, அயலறியாதவண்ணம் உய்த்த எனக்கூட்டுக.

உயிர்க் குறுதிபயப்பனவாகிய சொற்களும் செயல்களும் உறுதிப்பாடுகளும் சிவனருட்படாதார் அறியவரின் அவை பழுதுபடுமாகலின் — அண்ணலார் ஆணை அயலறியாதவண்ணம் உய்த்த — என்றார். இறைவன் பாசநீக்கத்திற்காகச்செய்யும் திரோதசத்திச்செயலிலும் மயங்காது நிலைபெற்று நின்றியற்றிப் பாசநீக்கமும் சிவப்பேறும் எய்தப்பெற்ற பெரியோராகலின் — மயலில்சீர்த்தொண்டர் — என்றார். இறைவனருளும், நாயனாருள்ளும்திரோதம், அருள் என்னும் இருசக்திகளும் நின்றியற்றிய செயல்களில் என்னறிவு உட்பட்டிருக்குமாயின், தொண்டனாரது செயல்வகையெல்லாம் சொல்லும் வன்மையுடையவனாவேன், அங்ஙனமான முறையில் உட்படாத சிற்றறிவினையுடையனாகலின் "யானறிவகையால்வாழ்த்தி" என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், ஆசிரியர் சேக்கிழார், திருநீலகண்டநாயனாரது சரித்திரத்தைச் சொன்னேனல்லேன், ஏனெனில்; அது என்னறிவுட்படாதது. ஆகலின் யான் அவரது புகழை அறிந்தவகையால் வாழ்த்தினேன் என்றதும், அஃதேபோல் இயற்பகையாரது சரித்திரமும் என்னறிவால் உணர்ந்து சொல்லக்கூடாத இயல்புடைத்தாகலின் அவரியற்றிய தொண்டைச்சொல்லலுற்றேன் என்றதும் கூறப்பட்டன. (சுசு)

திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் முற்றிற்று

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

அநகாயநம:

திருத்தொண்டத்தொகை.

திருநீலகண்டத்துக்குயவனார்க்கடியேன்.

திருத்தொண்டரந்தாதி.

சொல்லச் சிவன்திரு ஆணைதன் தூமொழி தோள்நசையால்
ஒல்லைத் துறந்துரு மூத்ததற் பின்னுமை கோனருளால்
வில்லைப் புரைநுதலா ளோடிளமை பெற்றின்ப மிக்கான்
தில்லைத் திருநீல கண்டக் குயவனுஞ் செய்தவனே.

"பொற்கொடியனையார்தம்மை மெய்யுற அணையப்போயினா"ராதலால், "தூமொழி தோள்நசையால்"என்றும்,அவருக்குண்டாகிய பிணக்கொழிய 'வேண்டுவ இரந்துகூறி'னா ராகலான், 'சொல்ல' என்றும், நாயனார் இரந்துகூறியும் அவ்வம்மையார் பிணக்கொழியாது எம்மைத்தீண்டுவீராகில் "திருநீலகண்டம்" என்றுகூறினாராகலான், "சிவன் திருவாணை சொல்ல" என்றும், அவ்வாணைச்சொல்லைக்கேட்ட நாயனார், அவரைவிட்டு ஒதுங்கிவந்து "ஏதிலார்போலநோக்கி எம்மை என்றதனால், மற்றைமாதரார் தமையும் என்றன் மனத் தினுந்தீண்டேன்" என்றாராகலான், "ஒல்லைத் துறந்து" என்றும், ஆணையில்நின்ற அவர் கள், இளமையில் மிக்குளராய் அளவில்சீர் ஆணைபோற்றி ஆண்டுகள் பலவும்செல்ல வள மலி இளமைநீங்கி வடிவுறு மூப்புவரப்பெற்றாராகலான், "உருமூத்ததற்பின்" என்றும், அக்காலத்தில் இறைவன் வந்து திருவோட்டைக்கொடுக்க,அதுமறைந்துபோக, அதற்குப் பிரமாணஞ் செய்யச் சொல்ல இருவரும் கோல்பிடித்துச் சொல்லி குளத்தினில் மூழ்கி எழுந்திருக்கும்போது, அவனருளால் மேவியமூப்புநீங்கி விருப்புறும் இளமைபெற்றா ராகலான், "உமைகோன் அருளால் வில்லைப்புரைநுதலாளோடு இளமைபெற்று" என் றும், அங்ஙனம் இளமைபெற்றபின்னர் இறைவன் அவர்களைநோக்கி "வென்றஐம்புல னான் மிக்கீர் நம்பால் என்றும் இவ்விளமைநீங்காது விருப்புடனிருக்க" என்றருளிய படியே சிவலோகம் அதனை எய்திப் பெறவரும், இளமைபெற்றுப் பேரின்ப முற்றாராக லான், "இன்பமிக்கான்" என்றும், அவரது அருட்டிறத்தின் செயலையும், அச்செயலால் அவர்பெற்ற இன்பப்பெருக்கினையும் கூறி, "வேதியர் தில்லைமூதூர் வேட்கோவர் குலத்து வந்தார்" என்றபடி அவரது பதியும் அவரது திருநாமமும் அவரது குலமும் அறிய "தில்லைத் திருநீலகண்டக் குயவனும் செய்தவனே" என்றும் கூறினார்.

புராணசாரம்.

தில்லைநகர் வேட்கோவர் தூர்த்த ராகித் தீண்டில்எமைத் திருநீல கண்டம் என்று, சொல்லுமனை யாள்தனையே யன்றிமற்றுந் துடியிடையார் இடை யின்பந் துறந்து மூத்தங், கெல்லையிலோ டிறைவைத்து மாற்றிநாங்கள் எடுத் திலமென் றியம்புமென இழிந்துபொய்கை, மெல்லியலாள் உடன்மூழ்கி இளமை எய்தி விளங்குபுலீச் சரத்தானை மேவினாரே.

இறை ஓடு வைத்துமாற்றி நாங்கள் எடுத்திலம் என்று இயம்பும் என மெல்லிய லாள் உடன் பொய்கைஇழிந்து மூழ்கி எனக்கொண்டு கூட்டுக.

(எ - து.) தில்லைநகரின்கண் வேட்கோவர்குலத்துவந்த திருநீலகண்டநாயனார், நற்குணங்களை உள்ளடக்கி மேற்கொண்டுவரும் காமகுணத் தூட்பட்டவராய், தீண்டப் படாத பொதுமகளைத்தீண்டி, தனது மனையாட்டியைத் தீண்டவரும்பொழுது, அருந் ததிக் கற்பின் மிக்காராய்த் திருவினும் உருவின்மிக்காராய்ச் சிவனது திருநீலகண்டத் தையே சிந்தித்து அரற்றும் திருவாக்கில் மிக்காராய்ச் சிறந்திருக்கும் சிறப்புடை அம் மனையாட்டியார் அவரைநோக்கி எம்மைத் தீண்டில் "திருநீலகண்டம்" என்று ஆணையிட் டுக்கூறினர், அவ் வாணைமொழிகேட்ட பெரியார் இதுகாறும் நமது மனையாட்டி திருநீலகண்ட முடையானைத் தீண்டி நம்மையுந் தீண்டும் சீலமுடையவராயிருந்து, இன்று நாம் திருநீலகண்டமுடையானைத் தீண்டும் சீலமில்லாத ஒருத்தியைத் தீண்டி வந்தமை யுணர்ந்து தமது சீலங்கெடாவண்ணம் இவ்வாணைமொழியால் நம்மைத் தடுத்துச் சீலந்தான் பெரிதும் உடையாளாகிய நீலகண்டனைக் கூடல் பேரின்பமென வும், நம்மைக்கூடல் சிற்றின்பமெனவும் கருதி அத்திருநீலகண்டனைக் கூடினாள். இனி நாம் சிற்றின்பத்தையும், அச்சிற்றின்பத்துக் கிடனாயுள்ளமாதரையும் மனத்தி னாலும் தீண்டாதொழிவேமென்று செய்துகொள்வதே நாம் செய்யத்தகும் ஆணை யென்று தெளிந்து "எம்மை என்றதனால் மற்றைமாதரார் தமையும் என்றன் மனத்தினுந் தீண்டேன்" என்று சபதமொழிகூறிச் சிற்றின்பத்தைத் துறந்து, இள மைப்பருவத்தையும் கடந்து மூப்பினையடைந்திருந்தனர். அத்தருணத்தில், சிவனார் சிவயோகியராய் அவர்பால் வந்து, ஓர் திருவோட்டினைக் கொடுத்து, "நம்பீ! இத் திருவோட்டினை உன்னை நம்பி கொடுக்கின்றேன், இதனை நாம் எப்போதுவந்து கேட் கின்றோமோ, அப்போது நீ கொடுக்கவேண்டும்" என்று கூறிச் சென்று, பின்னர் அது மறைந்துபோம்படிச்செய்து, நெடுநாள் கழித்துவந்து நாயனாரைநோக்கி "நான் கொடுத்த வோட்டைக் கொடு" என்று கேட்க, நாயனார் ஓட்டைக்காணாமல் 'ஓடில்லை'யென்று சொ ல்ல, 'அது எப்படி யில்லாமற்போகும்? நீ எடுத்துக்கொண்டனை' என்று சிவயோகியார் சொல்ல, நாயனார் "எடுக்கவில்லை" என்றுசொல்ல, யோகியார் "நீ யெடுக்கவில்லையென் பது பொய்" என்று கூற, நாயனார் சிவயோகியாரைப்பார்த்து "நான் சொல்லியது பொய்யல்ல, மெய்யே" என்றுசொல்ல, யோகியார் "அதுவுண்மையானால் நாங்கள் எடுத் திலம் என்று மனையாளைப் பிடித்துக்கொண்டு குளத்தில் மூழ்கிச் சொல்லுவா"யென்று சொல்ல, அவரானை கடவாமலும் தாம் கொண்டிருந்த ஆணை விடாமலும் ஓர் மூங்கிலின் இருதலையையும் இருவரும்பிடித்துக்கொண்டு தமது சபதத்தையாவரும் அறியச்சொல்லிக் குளத்தினில் மூழ்கி எழுந்திருக்கும்போது முன்கழிந்துபோன இளமைப்பருவத்தை யுடையவராய் வியாக்கிரபுரீசுவரராகிய சிவபெருமானது சிவலோகத்தை அடைந்து என்றும் இறவாத இன்பத்துடன் வாழ்ந்திருந்தன ரென்பதாம்.

இப்புராணசாரத்தால் எண்ணரும் தவம் தானங்கள் பட்டினிகிடத்தல் யாகஞ் செய்தல் முதலிய பாசதரும முடையோரானும், பசுக்களாகிய ஆன்மாக்களைப் பதியா (தெய்வங்களா)க எண்ணி வழிபடுவதாகிய பசுதரும முடையோரானும், காயத்தை ஒரு சிறிதும் வெல்லமுடியாதென்பதும், சிவதருமத்தால் சிவனருள் பெற்று அன்புடைய ராய் அடியார்கட்கு ஆட்பட்டொழுக வல்லராயின், அவர் காமத்தால் வருந்தாமல் மிக எளிதாய் வெல்லவல்லவரென்பதும் கூறப்பட்டன.

திருநீலகண்டநாயனார் புராணசாரம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அபிஷ்டப்ரதாயநம

யற்பகைநாயனார்புராணம்.

நகரச்சிறப்பு.

சென்னி வெண்குடை நீடநபாயன் திருக்குலம்புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின்
மன்னு தொல்புகழ் மருதநீர் நாட்டு வயல்வளந்தர இயல்பினி னளித்துப்
பொன்னி நன்னதி மிக்கநீர் பாய்ந்து புணரி தன்னையும் புனிதமாக் குவதோர்
நன்னெ டும்பெருந் தீர்த்தமுன் னுடைய நலஞ் சிறந்தது வளம்புகார் நகரம்.

(எ - து) சோழர்குலத்திற் றோன்றினவரும், வெண்கொற்றக் குடையையுடைய வருமாகிய அநபாயசோழமகாராஜாவினது அதிசயமிக்க அரியகுலத்தில், வந்தவரெல்லாம் புகழை அதிகரிக்கச்செய்துவந்த சிறப்பினால், அநாதியாய் நிலைபெற்ற புகழினையுடைய மருதநிலஞ்சூழ்ந்த சோழநாட்டின்கண்ணுள்ள வயல்கள், தம்மாட்டு விளையப்படும் பொருள்கள் செழுமையுடன்தோன்ற, காவிரிநதியானது மாறுபாடின்றிப் பெருக்கெடுத்து, அவ்வக்காலங்களிற்பாய்ந்து, பின்னர் கடலின்கட்சென்று, அக்கடலினையும், பரிசுத்தஞ்செய்து, காவிரிச்சங்கமமென்னும் ஒப்பற்றதாகிய ஓர் நல்லதீர்த்தரூபமாய், முன்னுகவிளங்கப்பெற்றது. அந்நலத்தால் வளப்பத்தின்மிக்க பூம்புகார்நகரம், எல்லா நகரத்தினுஞ் சிறந்ததாயிற்று என்பதாம்.

நீர்வளமொன்றினால் நிலவளம் குடிவளம் முதலிய எல்லாவளப்பங்களும், குடிபுகுந்து நிரம்பப்பெற்ற நகரமென்பார் "வளம்புகார் நகரம்" எனவும், எல்லாவளப்பங்களையும் புகச்செய்த அந்நீர் காவிரிநதியென்பார் "பொன்னிநன்னதி" எனவும், அந்நதியானது தன்னால் விளையத்தகுவனவாகிய பொருள்களையெல்லாம் தனக்குரியநிலத்தின்கண் அளவில்லனவாக விளைவித்து அப்பொருள்களாலேயே அந்நகர் வளம்படச்செய்த சிறப்புடைத்தென்பார் 'மருதநீர்நாட்டு வயல்வளந்தர மிக்கநீர்பாய்ந்து இயல்பினின் அளித்து' எனவும், நிலவளந்தரும் தனக்கு நீர்வளந்தந்த கடலின்உபகாரத்தை நாடி அதற்கு ஓர் சிறப்பினைச்செய்வான் கருதி அதன் உவர்ப்பைப்போக்கித் தன்னிடத்தில் எக்காலத்தும் யாவரும் நீராடுவதுபோல் அக்கடலிடத்தும் ஆடும்படி அதனிடத்துப்பாய்ந்து கலந்து ஓர்தீர்த்தமாய்விளங்கும் பெருஞ்சிறப்பினை யுடைத்தென்பார் "புணரிதன்னையும் புனிதமாக்குவதோர் நன்னெடும் பெருந்தீர்த்த முன்னுடைய" எனவும், இந்த நலமெல்லாம் உடையது காவிரியேயாயினும், அந்நதியைத்தன்னாட்டு உடைத்தாய்ச் சிறந்திருக்கும் பெருமையும் உடைத்து அந்நகரம் என்பார் "நலஞ்சிறந்தது வளம்புகார் நகரம்" எனவும், நலங்களெல்லாம சிறந்துவளர்ந்திருப்பதற்குக்காரணம் சோழகுலத்திற்பிறந்த ஒவ்வொருஅரசர்களும் தாங்கள் செய்யத்தகுவனவாகிய புண்ணியந்தரும் அறங்களையெல்லாம் விடாதுசெய்துவந்த சிறப்பாலென்பார், 'திருக்குலம் புகழ் பெருக்கிய சிறப்பின்'எனவும், வம்சபரம்பரையும், அவ்வம்சத்தவராற் செய்யப்பட்ட நிலைபெற்றபுண்ணியங்களும் குன்றாதுவருதற்கான ஆற்றலுடைய அரியசிவபுண்ணியத்தைச்செய்த பேரரசர் அநபாயரென்னும் சிறப்புப்பெயரினரென்பார் "சென்னி வெண்குடை நீடநபாயன்" எனவுங் கூறினர்.

வெண்குடை நீடு ... அங்காது

சென்னி - சோழன். கரவாது உவந்துஈயும்கொடையினால், வறுமையில் உயிர்கள் வருந்தாவண்ணம் நிழல்செய்யும் சிறப்பினனென்பதுதோன்ற 'வெண்குடையன்' என்றார். இம்மையில் தீவினையால்வரும் வறுமையைக் கொடையால் போக்குவதுபோல், மறுமையில் பாவச்செயலால்வரும் நரகமாகிய அபாயங்களையும் அனுபவிக்காவண்ணம் அப்பாவங்களைத் தனதுசெங்கோலால் போக்குங்கருணையாளன் என்பதுதோன்ற, 'நீடனபாயன்' என்றார். அவரது குலம்,இம்மையில்-வறுமையைப்போக்கிச் செல்வத்தால் புகழையும், மறுமையில் - நரகதுன்பத்தைப்போக்கி இந்திராதி போகத்தை யனுபவித்தற்குரிய நல்லறத்தால் புண்ணியத்தையும்,செங்கோல்முறையால் கொடுத்தல்போல்,ஞானத்தால் வீட்டில் - அழிவில்பேரின்பத்தைப் பெறப் பிறவாநெறி கைகூடுதற்குத் தீர்த்த விசேடத்தையும், க்ஷேத்திரவிசேடத்தையும், உண்டாக்கவல்ல சிவலிங்கமூர்த்தியை எங்கும் பிரதிஷ்டைசெய்யும் சிறப்புடைத்து என்பதுதோன்ற "சிறப்பின் புகழ்பெருக்கிய திருக்குலம்" என்றார்.

சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டையால் உண்டாகும்புகழ் உலகமும் உயிர்களும் உள்ளளவும் நிலைபெற்றிருப்பதேயன்றி அழிவெய்துதலில்லை என்பதுதோன்ற "மன்னுதொல்புகழ்" என்றார். இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றிடத்திற்கும் வேண்டுவனவாகிய புகழ் புண்ணியஞானங்களை அரசன்கொடுத்தற்கு நீர்வளத்தால் வளம்படும் மருதநிலத்தாற் சூழப்பட்ட நாடு இன்றியமையாச் சிறப்புடையதென்பது தோன்ற "மருதநீர்நாடு" என்றார். குறிஞ்சிமுதலிய நிலங்களில்விளையும் பொருள்,நீரால்விளையுந் தன்மையுடையனவேனும் மருதநிலத்திற்றோன்றும் சிறப்புடைய நெல்முதலியவுணவுகளே சிறப்புடைய வுயிர்களை உடம்போடு வாழ்விக்கும் சிறப்புடைத்தென்பதுதோன்ற "மருதநீர்நாடு" என்றார்.

இத்திருப் பாசுரத்தான், சோழநாடு வளத்தில் மிக்கதென்றும், அதற்குக்காரணம் காவிரிநதியின் வளத்தாலென்றும், அதற்குக்காரணம் அச்சோழநாடாளவந்த அரசர்கள் இயற்றிய அறத்தின் வளத்தாலென்றும், அவ்வறத்தை நாட்டினபேரரசர் இப்புராணத்தை இவ்வுலகில் நாட்டிய அநபாயசோழ மகாராஜாவாகிய நமதுசைவ வள்ளலாரென்றும், இத்தகைய சிறப்புகள் நாட்டின்கண் இருக்கப்பெற்ற நகரம் பூம்புகார் நகரமென்றும் கூறப்பட்டன. (க)

குலச்சிறப்பும் கொடைச்சிறப்பும்.

அக்கு லப்பதிக் குடிமுதல் வணிகர் அளவில் செல்வத்து வளமையின் அமைந்தார், செக்கர் வெண்பிறைச் சடையவ ரடிமைத் திறத்தின் மிக்கவர் மறைச்சிலம் படியார், மிக்க சீரடி யார்கள் யாரேனும் வேண்டும் யாவையும் இல்லையென் னாதே, இக்க டற்படி நிகழமுன் கொடுக்கும் இயல்பில் நின்றவர் உலகியற் பகையார்.

(எ - து.) இவ்வுலகத்தின்கண் இயற்பகையார் என்னுந் திருநாமத்தை யுடையவர், அக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின்கண் வாழும் குலத்தினும் குடியினும் சிறந்த வைசியருள் தலைமைபெற்றவர்; அளவில்லனவாகிய செல்வத்தாலாகிய வளப்பத்தில் நிறைந்தவர்; செக்கர்வானம்போன்ற சடையின்கண் வெள்ளியபிறையணிந்த இறைவனுடைய அடிமைத்திறத்தில் மிகுந்தவர். வேதச்சிலம்பணிந்த குஞ்சிதபாதத்தை யுடையாராகிய நடராஜமூர்த்தியினது அடியார்கள் யாவராயினும் அவர்வேண்டும்பொருள் எவையாயினும் அவையனைத்தையும் இல்லையென்றுசொல்லாமலே இந்தக்கடல்சூழ்ந்த இந்நிலவுலகில் புகழுண்டாய் உலாவக்கொடுக்குந் தன்மையில் தலைமைபெற்றுநின்றவர் என்பதாம்.

உயர்ந்தோருடைய இயல்புக்கு மாறுபடா, ஒப்புரவுடைய பெரியோர் என்பார் "உலகியற்பகையார்" என்றும் [illegible] வாழுக்கத்தை உரிமையாகக்கொண்டு ஆள்வதற்குரிய குலத்தானும் [illegible] தை எவ்வாற்றானும் இழுக்கடையாத மேன்மை பெற்றோங்கக் காக் [illegible] ம், தலைமைபெற்ற வணிகர்குலத்தில் வந்ததலை

வர்ண்பார் 'குலக்குடி முதல்வணிகர்' என்றும், வைசியரது குலதருமம் எவ்வெக்காலத்து எவ்வெவ்வழியில் எவ்வெப்பொருளில் பொருள்வருவாயுண்டாகுமோ, அவ்வக்காலத்து அவ்வவ்வழியால் அவ்வப்பொருளால் பொருள்வரும் வகையைச்செய்து அதனுல், வளம் பட என்றும் செல்வமுடையவராய் வாழ்ந்திருத்தல், அக்குலத்தவரது சிறப்பென்பார் 'அளவில்செல்வத்து வளமையின் அமைந்தார்" என்றும், இவர் வழிபடுந்தெய்வம் சந்திர சேகரனுகிய பெருந்தெய்வமே என்பார் "செக்கர்வெண்பிறைச் சடையவரடியர்"என்றும், அறநான்முறைப்படி இல்லையென்று சொல்லத்தகும் பொருளையும், அடியார்பால் இல்லை யென்னுதேகொடுக்கும் பணித்திறத்தில் மிக்க வன்மையாளர்என்பார்"அடிமைத்திறத்தி னில்மிக்கவர்" என்றும், வேதச்சிலம்பு ஒலிக்கும் அடிக்கு அடிமையுடையார் எக்குலத்தவ ராயினும் அடிமைத்திறத்தில் மிகுந்திருப்பாராயின் அவர்களை அடியராகக்கொள்ளுதல் அவ ரது பேரன்பின் திறமென்பார் 'மறைச்சிலம்படியார் மிக்கசீரடியார்கள் யாரேனும்' என் றும், தம்மாட்டுள்ள பொருள்கள் எவையாயினும், அவையெல்லாம் அடியவர்களால் 'ரும்பியாளப்படும் பொருள்களேயாம் என்னும் திண்ணியஞானத்தில் நிலைபெற்று, அந்நிலைப்படியே விரைந்துகொடுக்கும் இயல்பினர் என்பார் "அடியார்கள் வேண்டும் யாவையும் இல்லையென்னுதே முன்கொடுக்கும் இயல்பினின்றவர்" என்றும், இங்ஙனம் இல்லையென்னுத நிலையில் உலகியற்பகையார் நின்ற இந்நிலையே, சிவசம்பந்தம் வேண் டும் அடியவரெல்லாம் சிவனையாளும் நிலையென்றுணர்ந்து அந்நிலையிலேயே நின்றுவாழ என்பார் "இக்கடற்படிநிகழ" என்றுங்கூறினுர்.

அன்றியும் சேதனுசேதனங்களெல்லாம் இறைவனுடைமையென்னும் உண்மை யுணரப்பெற்றவரே தம்மைஅவ்விறைவனுக்கு அடிமையென்றுணர்ந்து அவனுக்காளாய் எல்லாப்பொருளையும் அவனுடைமையாகவே எண்ணி யாள்வரேயன்றித் தம்முடைமை யாகப் பற்றிவாழாரென்பதும், அந்நிலையில் வாழ்கின்றவர் இறைவனுடைய உடைமைப் பொருள் அவ்விறைவனடியார்க்கே உரித்தாவனவன்றித் தமக்குரித்தாவன அன்றென் பதும்உணர்ந்து, உணர்ந்த அவ்வழியே செய்யும்செயலும் உடையோரில் இவர் மிக்க திறமுடையவர் என்பதும்தோன்ற, "அடிமைத்திறத்தினில் மிக்கவர்" என்ருர். தம்மால் படைக்கப்பட்ட வுயிர்கள் தமக்கு அடிமையாயிருத்தலன்றி வேறன்மையான் அவ்வுயிர் களை வேற்றுமைகருதாது இறைவன் அடிமைகொண்டிருக்க அவர்களில் இவர் உயர்ந் தோர், இவர் தாழ்ந்தோர் என்று, தம் மனத்தாற்கருதிச் சிலரைப்பணிந்து வேண்டுவன தருதலும், சிலரைப்பணியாது வேண்டுவன கொடாதும்போதல் சிவதன்ம முறையாகா வென்பதுதோன்ற "யாரேனும்வேண்டும் யாவையுங்கொடுக்கும் இயல்பில் நின்றவர்" என்ருர். இவ்வுண்மை உயிர்களுக்கு உணர்த்தி உய்விக்கவே வந்தவரென்பது தோன்ற "இக்கடற்படி நிகழ" என்ருர்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இயற்பகையாராகிய நம்பெரியார் வணிகர்குலத்தில் வந்தவ ரென்றும், அக்குலத்திற்கேற்பப் பொருட்செல்வத்திலும் சிறந்திருந்தனரென்றும், குலச் சிறப்பும் செல்வச்சிறப்பும் தாமேயமையப்பெற்ருர் அவ்வளவில் மகிழ்ந்தொழிவதுபோல் ஒழியாது, அடைதற்கரிய செல்வன்கழலேத்தும் செல்வத்தைப் பெறுமாறு வெண் பிறைச்சடையவர் அடிமைத்திறத்தில் மிக்கிருந்தனரென்றும், செல்வன் கழலேத்துஞ், செல்வத்துக்கே இப்பொருட்செல்வம் வாய்க்கப்பெற்றதென்று அப்பொருளை அடியார் வேண்டியாங்கு கொடுத்து மகிழும்நிலையில் நிலைபெற்ற வள்ளலென்றுங் கூறப்பட்டன.

இல்லறத்தில் அடையும் மகிழ்ச்சி.

ஆறு சூடிய ஐயர்மெய் யடிமை அளவி லாததோர் உளநிறை அருளால்
நீறு சேர்திரு மேனியர் மனத்து நினைத்த யாவையும் வினைப்பட முடித்து
மாறி லாதநன் னெறியினில் விளங்கு மனைய றத்தினின் [illegible] வந்த
பேறெ லாம்அவரேவின செய்யும் பெருமை[illegible]ங்கா[illegible] [illegible]ாழ் நாளில்

(ள் - து.) கங்காதரனாகிய இறைவனுக்கு மெய்மையாகிய அடிமைசெய்வதற்கு இயற்பகையாரது உள்ளத்தின்கண் அரிய திருவருளானது நிறைந்திருந்தபடியினால், திருநீறணிந்த திருமேனியராகிய அடியவர்கள் மனத்தால் நினைக்கப்பட்டவை யெல்லாம் அவர்நினைத்தவண்ணமே செய்துமுடித்து, எக்காலத்தும் மாறுபடுதலையறியாத நல்லவொழுக்கநெறியில் பிரகாசிக்கும் இல்லறத்தை நடத்தும்வகையால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியினால்வந்த பிரயோசனங்களைவையோ, அவையெல்லாம் அவ்வடியவர்களால் ஏவப்படும் ஏவல்களைச் செய்வதனாலுண்டாகும் பெருமையேயாகும் என்று அதனைவிரும்பி வாழ்ந்துவருகின்றநாளில் என்பதாம்.

அளவுபட்டாத வெள்ளத்தை இறைவன்தமது முடியில் அடக்கியிருப்பதுபோலும், நாயனாருள்ளத்தில் அளவுபட்டாத அருள் அடங்கியிருக்கும் அருமைதோன்ற, "ஆறு சூடிய ஐயர்மெய்யடிமைஅளவிலாதன உளநிறை அருளால்" என்றார்.

இதனால் அடியார் வேண்டும்பொருள், மனத்தாலியன்றது, வாக்காலியன்றது, காயத்தாலியன்றது என்று இன்மையை வெளிப்படுத்தக்கூறும் அச்சொல், அருள்பெறாதவர்க்கு முன்வந்து வஞ்சிக்கச்செய்யுமேயன்றி, அருள் உள்ளத்தில் நிரம்பப்பெற்றவர்க்கு எல்லாப்பொருளும் உள்ளனவென்று மனமுதலிய முக்கரணங்களும் நினைத்தற்கும், நினைந்தவண்ணமே சொல்லுவதற்கும், சொல்லியவண்ணமே செய்தற்கும் முற்பட்டு மாறுபடாது முன்வந்து நிற்குமென்று அறியக்கிடக்கின்றது.

இத்திருப்பாசுரத்தான், அளவில்லாத கங்கையை இறைவன் திருச்சடையில் அடக்கியிருப்பதுபோலும், அடியவர் தமதுள்ளத்தில் அளவில்லாத அருளை நிறைத்திருப்பவரென்றும், அருளைக் குறைவறப்பெற்றிருப்பதனால், "நீறு சேர்திருமேனியர் மனத்து நினைத்தயாவையும் முற்றுப்பெறமுடிப்பதில் மிக எளிமையாயினரென்றும், அங்ஙனம் முற்றுப்பெறச் செய்வதில் என்றும் மாறுபடாதிருத்தற்கே இல்லறநெறியில் மகிழ்ந்திருப்பவரென்றும், அம்மகிழ்ச்சியினால் உண்டாகும் சுகம் அடியார் ஏவினவற்றைச் செய்தலேயாம் என்றும், அங்ஙனம்செய்தலே அழிவிலாப்பெருமையாகக்கொண்டிருப்பவரென்றுங் கூறப்பட்டன. (ரு)

இறைவனர் தூர்த்தவேதியாராய் வருதல்.

ஆயு நுண்பொரு ளாகியும்வெளியே அம்ப லத்துள்நின் றாடுவார் உம்பர்
நாய கிக்கும்அஃ தறியவோ பிரியா நங்கை தானறி யாமையோ அறியோம்
தூய நீறுபொன் மேனியில் விளங்கத் தூர்த்த வேடமும் தோன்றவே தியராய்
மாய வண்ணமே கொண்டுதந் தொண்டர் மறாத வண்ணமும் காட்டுவான் வந்தார்

(எ - து) (நூலுணர்வினால் உண்டாகும் ஞானத்தினால் ஆராயத்தொடங்குவார்க்கு) ஆராய்தற்கே இடஞ்செய்யும் நுண்ணியபொருளேயாகியும், (ஆராய்வதைவிட்டு மெய்த்தவத்தினால் உண்டாகும் அருளால், அறியவல்லவர்க்கு) சிதாகாசமாகியவெளியில் நின்று நடனஞ்செய்வோரும் ஆகிய இறைவனர், தமது தொண்டராகிய இயற்பகையார், (மாயாகாரியமாகிய அவன் அவள் அதுவாய்க் காணப்படும் நாமரூப பதார்த்தபேதங்கள் சோசரப்படினும், அவைகளால் அவர் நிற்கப்பெற்ற அருள்நிலையில்) மாறுபடாத ஞானத்தை (அறிவை)யும் கிரியை(செயலை)யும் உடையவர், என்னும் அவரது அருள்நோக்கத்தின் வண்ணமும், (அவ்வண்ணத்தை வெளியாக்கப்) பொன்மயமாகிய திருமேனியில், (அடியார்க்குரிய) சுத்தமாகிய திருநீறும், அதனோடுதூர்த்தராகிய காமாந்தகர்க்குரிய வேடமும், (விளங்கக்கொண்ட திருவுருவத்தின் வண்ணமும்) அருள் நோக்குடையார்க்கெல்லாம் தோன்றுமாறு மாயாவுருவத்தையே கொண்டு வேதியராய்ப்புறப்பட்டு வந்தனர். (அக்கோலமானது தம்மை [illegible] டுப்பிரியாத) பராசத்தியாகிய அருட்சத்திக்கும், அத்திருவுருவத்தின் [illegible] மன்று தெரியவோ, அவ்வருட்சத்தியைப்பிரியாத திரோதானசத்தி [illegible] தெரியாமலிருக்கவோ, நாம் அறியோம் என்பதாம்.

ம் நுண்பொருளாகியும், வெளியே அம்பலத்து நின்று ஆடுவாரும் (ஆகிய இறைவர்) தம்தொண்டர்மாறாத (தன்மையின்) வண்ணமும், தூயநீறுபொன்மேனியில் விளங்கத்தூர்த்த வேடமும்தோன்ற, மாயைவண்ணமேகொண்டு, வேதியராய் காட்டுவான் வந்தார். அஃது உம்பர்நாயகிக்கும் அறியவோ, பிரியாநங்கைதான் அறியாமையோ, அறியோம் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

"சொற்பதங் கடந்ததொல்லோன்" "சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன்" "அரியதில் அரிய அரியோன்" ஆகலின், "நூலுணர்வுணரா நுண்ணியோன்" என்ற திருவாசகத்தின் உண்மை தோன்ற, "ஆயும் நுண்பொருளாகியும் என்றார். நல்ல சிவதன்மமாகிய சரியை கிரியைகளின் வழிமுயன்ற தவமுதிர்ச்சியானும், நல்ல சிவயோகத்தின் வழிநின்ற நிலையானும் தோன்றுவதாகிய அருள்ஞானத்தால் தன்னைக்காணும் விருப்பமுடைய அன்பாளர்கள்காண பத்திவலையிற் படுவோனாகிய இறைவன் மிக எளிமையாய் வருவான் என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற வெளியே அம்பலத்து நின்றாடுவார் என்றார்.

இறைவன், தாம் பரிக்கிரக சத்தியாகிய மாயாசத்தி வடிவங்கொண்டு மாபாசத்தியின் செயலைச்செய்யாது அருட்சத்தி வடிவங்கொண்டு செய்யுஞ்செயலையே செய்தலை உம்பர்நாயகியாகிய ஞானசத்தி யறியாளாகையால் அதனை அந்த ஞானசத்தி யறியவோ, அருட்சத்திவடிவங்கொண்டு அவ்வடிவத்தில் மாயாசத்தி வடிவத்தை மாத்திரங்காட்டி அருட்சத்தியின்செயலையே நடத்தலை திரோதான சத்தியாகிய கிரியாசத்திஅறிவாளாயின் அச்செயலைத் தடுப்பாளாகலின் அக்கிரியாசத்தி அறியாதிருக்கவோ என்பார் "உம்பர் நாயகிக்கும் அஃதறியவோ, பிரியாநங்கைதான் அறியாமையோ" என்றார்.

ஞானசத்தி அறிவித்தால் அறியும் சத்தியாகவும், கிரியாசத்தி செய்வித்தால் செய்யுஞ் சத்தியாகவும் இருப்பின், அவனது இச்சாசத்தியின்திறத்தை நாமறியுஞ் சத்தனாவனோ என்பார் அறியோம் என்றார்.

அருட்சத்தியின் வடிவத்தை விளக்கவல்ல தூயநீற்றையும், மாயாசத்தியின் வடிவத்தைத் தோன்றச்செய்யவல்ல தூர்த்த வேடத்தையும் ஒருங்கே கொண்டனன் என்பார் "தூயநீறு பொன்மேனியில் விளங்கத் தூர்த்த வேடமுந் தோன்ற" என்றார். இரண்டுவடிவத்தையும் ஒருங்கே கொள்ளினும் அவ்வடிவத்தில் பிரகாசிக்கும் செயல் அருட்செயலேயாகலான் அருள்வடிவத்தைக்காட்டும் நீற்றை "விளங்க" என்றும், மாயை செயலின்றி உருவமாத்திரங் காணும்படி யிருத்தலால் "தோன்ற" என்றுங் கூறினர். அருள்வடிவத்தைக் காட்டும் திருநீறுங் கண்டிகையும் அணிவதேயன்றி அவற்றிற்கு வேறாகிய சமயவேடங்களையும் ஒன்றுசேர்த்தணிபவர் அவைதிகமறையோர் என்பார் "வேதியராய்" என்றார். மாயாசத்தி வடிவத்தைக்கொண்டு அருட்சத்தியின் செயல் மாறாவண்ணம் தாம்காட்டியதுபோல், நாயனாரும் மறக்கும் மாயையின் செயலையொழித்து மறுக்காத அன்பின் செயலையே காட்டும் தொண்டின்திறத்தைத் தொண்டர்க்குக்காட்ட இறைவன் அக்கோலங்கொண்டு வந்தனனென்பார் "மாயவண்ணமேகொண்டு தம்தொண்டர் மாறாதவண்ணமும் காட்டுவான் வந்தார்" என்றார்.

அல்லதூஉம், பிரகிருதிமாயா சம்பந்தப்பட்ட பிராகிருதருக்கு பிரகிருதி மாயாவுருவ முடையனாய் அந்தப்பிரகிருதி மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்ச போகானுபவங்களையும், பிரகிருதிமாயா மயக்குநீங்கி முத்திநெறியை அவாவும் வைநயிகருக்கு திரோதானசத்தி வுருவுடையனாய் வந்து சிவஞான போகானுபவங்களையும், மெய்த்தவமுதிர்ச்சியினால் அன்பின்வழிவந்த சாம்சித்தருக்கு அரு[illegible] வுருவங்கொண்டுவந்து அன்பான்விளையும் சிவானந்தானுபவங்களையும் இறை[illegible] செய்வது முறைமை. அங்ஙனமிருக்க, சாம்சித்த நிலையினை யுடை[illegible] [illegible]கையார் முன்னே மாயா உருவமே கொண்டுவந்தது என்னமுறை[illegible] [illegible]அருட்சத்தியின் வசப்பட்டார் பிரகிருதி, திரோதம் என்னும் இருசத்தியின் [illegible] அருட்சத்தியின்

செயல்வழியே நிற்பரென்னும் அரியசெயலை யாவரும் உணர்ந்துய்ய அவ்வழியே நிற்கும் இயற்பகையாரால் அச்செயலைவிளக்குவிக்க "மாயைவண்ணமேகொண்டு தம்தொண்டர் மறுதவண்ணமும் காட்டுவான் வந்தார்" என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இறைவன் ஆராய்வோருக்கு நுண்ணிய பொருளாய் அரியனுயிருப்பனென்பதையும், ஆராய்தலைவிட்டுப் பத்தியிற்றலைப்படுவோருக்கு எளிமையாய் வெளிப்படுவ னென்பதையும், அப்பத்தியுடையார்க்கு வெளிப்பட்டு அனுக்கிரகஞ் செய்யுமுறையில் ஞானசத்தி கிரியாசத்திகளை ஆளும் முறைமை இத்தன்மைத் தென்பதையும், அம்முறைமைக்கேற்பக் கொள்ளும் திருமேனியின்வண்ணம் இவ் வண்ணமென்பதையும், அவ்வண்ணத்தைக் கண்ட அடியார்கள் அவ்வண்ணத்துக் கேற்பச் செய்யுந் தொண்டின் திறத்தையும் கூறப்பட்டன. (ச)

வேதியனை வழிபடுதல்.

வந்து தண் புகார் வணிகர்தம் மறுகின் மருங்கி யற்பகை யார்மனை புகுத,
எந்தை எம்பிரான் அடியவர் அணைந்தார் என்று நின்றதோர் இன்பவாதரவால்,
சிந்தை அன்பொடு சென்றெதிர் வணங்கிச் சிறப்பின் மிக்கஅர்ச் சனைகள்முன்
செய்து, முந்தை யெம்பெருந் தவத்தினு லென்கோ முனிவர் இங்கெழுந் தருளிய தென்றுர்.

(எ - து.) நீர்வளத்தால் குளிர்ச்சியினையுடைய பூம்புகார் என்னும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில், வைசியர்களிருக்கும் வீதியின்வழியேவந்து, இயற்பகையார் வீட்டிற் குள்ளேபுக, இயற்பகையார் அவரைக்கண்டு, எமதுதந்தையாகிய இறைவனுருடைய அடியவர் எழுந்தருளினுரென்று, தமது சித்தத்துள் நின்ற இன்பமயமாகிய ஒப்பற்ற ஆசையினுல் அன்போடு எதிரே சென்று வணங்கி, சிறப்பினுல்மிக்க அர்க்கியபாத்திய ஆசமனமுதலிய வழிபாடுகளை முன்னேசெய்து, அதன்பின்னர் முனிவராகிய தேவரீர் இங்கெழுந்தருளியது முற்பிறப்பில் யாங்கள்செய்த பெருந்தவத்தினுலென்று சொல்லுவேனு! என்றுர் என்பதாம்.

தண்புகார் வணிகர்தம்மறுகில் மருங்குவந்து என்று கூட்டுக.

நாயனுர் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றுநின்ற இன்பம் அடியவர்களைக்காணும் இன்பமேயன்றி வேறு பேரின்பம் இல்லை என்பார் "நின்றதோரின்பம்" என்றுர்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனுரது உள்ளத்தில் அடியவரன்பே நிறைந்துள்ள தென்றும், அவ்வன்பால் அதிகரித்தபத்தியுடையவரென்றும், அப்பக்தி மிகுதியினுல் ஒருகணமேனும் அடியாரைக்காணுதிருப்பராயின் துன்பமுடையராய் வருந்துவரென்றும், காணப்பெற்றுல் யாம் காணப்பெற்றேமே என்று காணுந்தோறும் எதிர்சென்று ஆசைதீர அவரடிகளிற் பொருந்தவணங்கி, இன்பமயமாகிய ஆசையுடையவராய்க் காயத்தாற் செய்யத்தகும்பணியைச் செய்யக்கருதி அவர்களைச் சிவனெனவே பூஜைசெய்வ ரென்றும், இங்ஙனமான மகேஸ்வரபூஜை செய்யப்பெற்றது யாங்கள் முற்பிறவிகளிற் செய்துவந்த பூஜையின் பயனென்றும் எண்ணும் சைவசித்தாந்த நெறியினையுடைய சிவஞானச்செல்வரென்றுங் கூறப்பட்டன. (இ)

நாயனுரைச் சம்மதி வினுதல்.

என்று கூறிய இயற்பகை யார்முன் எய்தி நின்றஅக் கைதவ மறையோர்
கொன்றை வார்சடை யாரடியார்கள் குறித்துவேண்டின குணமெனக்கொண்டே
ஒன்று நீரெதிர்மறுதுவந் தளிக்கும் உண்மை கேட்டுநும் பாலொன்று வேண்டி
இன்றுநான் இங்கு வந்தன [illegible] இசைய லாமெனில் இயம்பலாம் என்றுர்

(எ - து.) (முனிவர் இங்கெழுந்தருளியது, முந்தைஎம்பெருந்தவத்தினுலென்கோ) என்றுசொல்லிய இயற்பகைநாயனுர்முன் எழுந்தருளிவந்துநின்ற படிற்றொழுக்க

முடைய மறையவர், (நாயனாரைநோக்கி) கொன்றைமாலையணிந்த நீண்டசடையினை யுடைய சிவபெருமான் அடியார்கள், தங்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் குறிப்பிட்டு வேண்டும் பொருள்கள் (குணமற்றனவாயினும் அவைகளைக் குணமுள்ளனவென்றே உம்முடைய உள்ளத்திற்கொண்டு, ஒன்றேனும் அவரெதிரில் மறுக்காமல்நீர்மகிழ்ந்து கொடுக்கின்ற உண்மைநெறியைக் கேள்விப்பட்டு, உம்மிடத்தில் நான்ஒன்றைவிரும்பி உமதுவீட்டிற்கு இன்றுவந்தேன், நான் விரும்பி வந்த அந்தப்பொருளைநீர்கொடுத்தற்கு உடன்படுவதாக இருந்தால் அதனைநான் சொல்வதற்குக்கூடும் என்றருளிச்செய்தனர் என்பதாம்.

பொய் களவு வஞ்சனை சூது என்னும் படிற்றொழுக்கமற்ற தூயநாயனார்பால் தூய வெண்ணீற்று மேனியராய் வருதலேயன்றி படிற்றொழுக்கமும் தோன்றவந்தனராகலின் "கைதவமறையோர்" என்றார். வேதநடைபோல அறநூல்களுட் கூறப்படுவதல்லாமல் வேண்டுவார்வேண்டும் பொருள்களைத் தாமாகவேனும், அன்றி அவராலேனும், அறிந்து, மறுக்காது செய்யுந்தன்மைத்தாகிய ஒப்புரவறிதலை அறிந்தவர் நீர் என்பார் "அடியார்கள் குறித்து வேண்டின குணமெனக்கொண்டே, ஒன்று நீர் மறாது எதிர் உவந்து அளிக்கும் உண்மைகேட்டு நும்பால்வந்தனன்" என்றார்.

எனவே, இன்ன இன்னபொருள் கொடுக்கத்தக்கது என்று வேதமுறைப்படி அறநூல்களுள் கூறப்பட்ட பொருள்களைக்கொடுப்பதே யல்லாமல், உயர்ந்த நடையினை யுடையவராகிய தகுதியாளர் (அடியார்கள்) விரும்பும் பொருள்களைத் தாமேயறிந்தும் தாமேஅறிவதற் கமையாதனவற்றை அவர் அறிவிக்க அறிந்தும், தாம் முயற்சிசெய்து சம்பாதித்த பொருள் முழுதும் உதவிபுரிவோர் எவரோ, அவரே ஒப்புரவு அறிந்தவராகலான், அவ்வொப்புரவின் இலக்கணங்களையெல்லாம் நீர் உண்மையாகவுடையவராய் அடியார்கள் குறித்து வேண்டுவனவற்றை மறுக்காமல் அகமகிழ்ந்துகொடுக்கும் உண்மையைக்கேட்டு நானொன்றுவேண்டி உமதிடம் வந்தேனென்பதாம்.

ஒப்புரவின் இலக்கணங்களாவன:— "ஊரின்கண் வாழ்வார் தண்ணீருண்ணும் குளம் நீர்நிறைந்தாற்போலும்" "யாவர்க்கும் பயன்படும் மரம் ஊர் நடுவே பழுத்தாற் போலும்" "எல்லாவுறுப்பும் நோய்களுக்கு மருந்தாகித்தப்பாது உதவியாகும் மரத்தைப் போலும்" என்று கூறப்படுவனவாம். இவற்றைத் திருக்குறள் ஒப்புரவறிதலென்னும் அதிகாரத்திற் காண்க.

இதனால், இங்ஙனமான ஒபபுரவு அறிந்தவர் அறநூல்களுள் கொடுக்கும் பொருள்களாகக் கூறப்படாதனவற்றை, உயர்ந்தோர் கொடுக்கும் பொருள்களாகக் கேட்பாராயின், அதனைக்குற்றமாகக்கொள்ளாது குணமாகவேகொண்டு, ஒப்புரவறிதலென்னும் நீதியுள் வைத்துக் கொடுக்கும்பொருள்களாகவே மகிழ்ந்து, மறுக்காமலும், ஒளிக்காமலும் எதிர்ந்துகொடுப்பராகலான் அந்நீதியறிந்து கொடுப்போர் நீரென்றும், அறநூல்களுள் கூறப்பட்டதைக்கொடுத்தல் அறமேயன்றிக் கூறப்படாததைக்கொடுத்தல் அறமாகாதென்றெண்ணி, ஒப்புரவறிதலென்னும் அறத்தைதக்கைவிட்டு, அதனோடு உயர்ந்தோர் வேண்டுகோளையே ஒழுக்கமாகக்கருதுவதையும் ஒழித்து, அவர்களையும் கைக்கொள்ளாது விடுவர். நீர் அவர்கள்போலன்றி, தூயநீறுபொன்மேனியில் விளங்கும் உயர்ந்தோர்கள், அற நூலுட்கூறப்பட்ட குணமுடையபொருளேயாயினும், கூறப்படாத குற்றமுடையபொருளேயாயினும், விரும்பிக்கேட்பாராயின் அதனையே கொடுக்கும் பொருளாகத் துணிந்துகொடுத்து அவர்களைக்கைக்கொள்ளும் அரியசெயலுடையீர் நீரென்றும் இங்ஙனம் யான் கூறிவந்த ஒப்புரவறிதலையுடைய நீங்கள் அறநூல்களுட் கூறப்படாததைக் குணமாகக்கொண்டு இதுகாறும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை அங்ஙனம் செய்யாதொழியின் நீர்கொண்ட ஒப்புரவிற்குக் குறையுளதாமாகலின், அக்குறையொழித்தற்கு இதுவே சமயமாகவும், குற்றமுடையதைக் கேட்கயானே உரியனாகவும் உமதுள்ளத்தில் நிச்சயித்து அதனைச்செய்ய இப்பொழுது இசைவீராஆல் சொல்வீராக, சொல்வீரேல் யானும் துணிந்துசொல்லலா மென்றும் உணர்த்தியவாறும்.

ச்திருப்பாசைத் தான், காயதுறம் ஒப்புமவறிதலே அறிந்தனரென்றும், அறிந்தபடியே அவ்வரியசெயலைச் செய்தற்குரியார் என்றும், இவ்வுண்மையை உலகினரறியுமாறு மறைவனா திருவுளத்தெண்ணி தூயநீறுபொன்மேனியில் விளங்கத் தூர்த்த வேடமுந் தோன்ற வேதியராய் வந்தாரென்றும், வந்து தமது வேண்டுகோளுக்கு அவரது உடன் பாட்டைக் கேட்டனரென்றும் கூறப்பட்டன. (௬)

மறையவர் மாதினைக்கேட்டல்.

என்ன அவ்வுரை கேட்டியற் பகையார் யாது மொன்றும் என் பக்கலுண் டாகில், அன்ன தெம்பிரான் அடியவ ருடைமை ஐய மில்லைநீர் அருள்செயும் என்ன, மன்னு காதலுன் மனைவியை வேண்டி வந்த திங்கென அங்கணா மறையவரோடு, சொன்ன போதிலும் முன்னையின் மகிழ்ந்து தூய தொண்டனார் தொழுதுரை செய்தார்.

(எ - து.) (ஒன்றுவேண்டி நும்பால்வந்தனன், அதனுக்கு இசையலாம் எனில் இயம்பலாம்) என்று சொல்லிய அந்த வார்த்தையை இயற்பகைநாயனார் கேட்டு, ஐயரே! நீர் என்னிடத்தில் கேட்க விரும்பியபொருள்) என்னிடத்தில் உள்ளதாயிருக்க வேண்டும், அங்ஙனம் இருக்குமானால், அது எவ்வகைத்தான சிறப்புடைத்தாயிருப்பினும், அதுபோலும் எனக்கு வேறொன்றில்லையாயினும், அப்பொருள் எமது பெருமானாகிய சிவபிரானது அடியவர்களுடைய உடைமையேயாகும்; என்னுடையதல்ல; இச்சொல்லில் சந்தேகமில்லை. (ஆகையினால் நீர்யாதொன்றை விரும்பினீரோ அதனைச் சொல்லும்'' என்று கேட்க, (மறையவர்) நான் உம்மிடத்திற்கு வந்தது, உமது ஆசையிலைபெற்றிருத்தற்குரிய மனையாளை எனக்குண்டாயிருக்கும் ஆசைதீர்த்துக் கொள்ளுதற்கு நீர் கொடுக்கவேண்டுமென்று விரும்பிவந்ததாகும் என்று அங்கணனாகிய இறைவன், அவர் மனையாளைக்கேட்டனர். அங்ஙனம் கேட்கப்படாததைக் கேட்டபோது அவர் மறையவரைக்கண்டகாலத்து உண்டாகிய மகிழ்ச்சியினும் மிக மகிழ்ச்சியடைந்து வணங்கிச்சொல்லுவாராயினர் என்பதாம்.

அடியவர்கள் தம்மிடத்துக்கு வருவதைப் பெரிதாகவும், அவர்கள் வேண்டியவற்றைத் தாம் கொடுப்பதைச் சிறிதாகவும் எண்ணும் சீலமுடைய அவரிடத்து, அடியார்கள் வேண்டியபொருளைச் சொல்லுவதொழிந்து ''இசையலாம் எனில் இயம்பலாம்'' என்னும் சொல்லை அதுகாறும் சொல்லக்கேட்டதில்லையாகலான், அன்று அச்சொல் அவர்க்கு, அதிசயத்தை விளைவித்ததென்பதுதோன்ற ''என்ன அவ்வுரை கேட்டு'' என்றார்.

உயர்ந்தபொருள் ஒன்றே யிருப்பினும் பலவிருப்பினும் அவை யான் அனுபவித்தற்கென்றும், உயர்ந்தபொருள்கள் அல்லாதன அடியவர்க்கென்றும் வைத்திருப்பேனாயின் முன் எனது இசைவுதெரிந்து, பின் சொல்லவேண்டும், யானோ உயர்ந்தபொருளாயினும், அஃதல்லாதனவாயினும், அவையெல்லாம் அனுபவித்தற்குரியார் அடியவர்களே என்று வைத்திருப்பவனே யன்றி, எனக்கென்று ஒருபொருளும் வைத்திருப்பவனன்று, இது உண்மை என்பது தோன்ற ''யாதும் ஒன்று என்பக்கல் உண்டாகில் அன்னது எம்பிரான் அடியவருடைமை ஐயமில்லை'' என்றார்.

தூயநீறு பொன்மேனியின் விளங்க, தூர்த்தவேடமுந்தோன்ற வேதியராய் வந்த தேவரீரிடத்தில், தூயநீறு பொன்மேனியைப்போற்றாது, தூர்த்தவேடத்தைக் கருதி இருப்பேனாயின் நீர் என்னிடம் பொன்கொண்டு என்னிசைவுபெற்றுச் சொல்ல எண்ணியதைச் சொல்லவேண்டாம், தூர்த்தவேடத்தைக் கருதாது, தூயநீறுபொன்மேனியையே கருதுகின்றேனாகலின் நீர் ஐயமுறாது எதனை வேண்டிவந்தீரோ அதனையே யான் உய்யுமாறு விரைந்து சொல்லவேண்டும் என்னுங் குறிப்புத்தோன்ற ''நீர் அருள் செயும் என்ன'' என்றார்.

தூர்த்தவேடத்தைக் கருதுவதொழிந்து, தூயநீற்றைக் கருதுவதாகிய நாயனாரது மனத்தூய்மையும், அதற்கிணங்கக் கூறிய இழுக்குப்படாத சொல்லையும், அவரால் நிலை நாட்டும்பொருட்டு அவரது நிலையை அப்பொழுதுதான் கருதிச்சொல்லத் துணிந்தவர் போலுங் கருதிச்சொல்லத் தொடங்கினரென்க.

அப்பொழுது கருதியதாவது, இயற்பகையார். தூயநீற்றுப் பொன்மேனிக்குப்பகையாகிய தூர்த்தவேடத்தையும், தூர்த்தவேடத்திற்குப்பகையாகிய தூயநீற்றுமேனியையும், ஒருங்கே யுடையோமாய் வந்த நம்மைக்கண்டபோது, இவ்வடியவர் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட வேடமுடையவராய் வந்தனரோ இவர் யாவரென்று எண்ணவேண்டியதாயிருக்க, அதனையெண்ணாமல் தூர்த்தவேடம் - பாசச்செயலைத் தடுப்பதற்குக் கொள்ளும் நிக்கிரககோலமெனவும், தூயநீற்றுக்கோலம் - சிவப்பேறளித்தற்குக் கொள்ளும் அனுக்கிரககோலமெனவும், அவ்விரண்டு கோலத்துக்கும் உரியார் இறைவனோடு ஏகனாகிநிற்கும் அடியவரெனவும், அவ்வடியவருக்குள்ளே இரண்டுகோலமும் ஒருங்கேயுடையராய் வரும் அடியவர் அரியரினும் அரியரெனவும், பாசநீக்கம் உண்டானாரிடத்து அடியவர் தூயநீற்று மேனியராய் சிவப்பேறளிக்க வருவரெனவும், பாசமுடையாரிடத்துத் தூர்த்தவேடத்தராய் பாசப்பொருளைப்பறிக்க வருவரெனவும், பாசநீக்கமும் சிவப்பேறும் ஒருங்கே நிகழவேண்டியவரிடத்துத் தூயநீற்றுமேனியோடு தூர்த்தவேடமும் உடையவராய் வருவரெனவும், இவ்வாறு அவ்வேடங்களின் சிறப்புணராடி இவர்நமக்குப்பாசநீக்கத்தையும் சிவப்பேற்றையும் ஒருங்கே செய்தருளுவான் வந்தனர்போலுமென்று ஆராக்காதல் கொண்டு "யாதும் ஒன்றும்" (நீர் வேண்டியபொருள் எப்படிப்பட்ட பொருளாயினும்) "என்பக்கல் உண்டாகில்" (என்னிடத்தில் இருக்குமாயின்) அவ்வரியபொருள் எமதிறைவனுடைய அடியார்களுக்கு உரிமையாயுள்ள பொருளென்று அவைகளைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் அடிமையாளாகலின், அடியாராகிய உம்முடைய பொருளை நீர் கேட்பதற்குச் சந்தேகமேன், ஆகலான் இப்பொழுது என்னிடத்திலுள்ள பொருளில் எதுவேண்டும் சொல்லுமென்று கேட்டனர் என்று சிவனாகிய அடியார் திருவுளத்தெண்ணித் துணிந்தவராய் "மன்னுகாதல் உன்மனைவியைவேண்டி வந்தது இங்கு" என்றார்.

"ஒன்றுவேண்டி நும்பால்வந்தேன்" என்றும், "இசையலாம் எனில் இயம்பலாம்" என்றும், அஞ்சுதலுடையார் போன்று மறைபொருளாகச் சொன்னவேதியர், "யாதுமொன்றும் என்பக்கலுண்டாகில், அன்னது எம்பிரான் அடியவருடைமை ஐயம் இல்லை நீர் அருள்செயும்" என்றுசொல்லிய மாத்திரத்தில் மிக்கவிரைவுடன் வெளிப்படையாக அஞ்சாது கூறினாராகலான் "அங்கணர் எதிரேசொன்னபோதிலும்" என்றார்.

எனவே, "யாதும் ஒன்றும்" என்றற்றொடக்கத்தனவாய் நாயனார்கூறிய அச்சொற்கள் * "ஈரம் அளைஇப் படிறிலவாம் செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச்சொல்" அஃதாவது, அன்போடுகலந்து வஞ்சனையிலவாயிருக்கின்ற அறத்தினை உணர்ந்தார் வாயிற்சொற்கள் ஆகலான் அவ்வினியமொழிகளைக் கேட்டவுடன் வேதியர், இச்சொற்கள் "சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல், அஃதாவது,—தாம் நாயனாரைக்கேட்கக்கருதிய அப்பொருள் அவருக்கு நோய்செய்யாது, இன்பத்தையே செய்வது என்னும்பொருளை ஐயமறவெளிப்படுத்திய சொல் எனக்கருதி உன்மனைவியை வேண்டிவந்தது' என அஞ்சாது கூறினார் என்க.

வேதியர் மொழிந்ததைக்கேட்ட நாயனார், இவ்வேதியர், "தேராதவனுடைய தெளிவுந் துன்பந்தருதலைப்போல், தெளிந்தவன்கண் ஐயுறவுகொள்ளலும் தீராவிடும்பைதரும்" என்ற † "பொய்யாமொழிபோல் ஐயமில்லையென்று ஐயம் ஒழிவதற்கு நாம் கூறிய அம்மொழியினும் இவ்வையர் ஐயமுடையாராய் தமதுள்ளக்கருத்தை வெளிப்படக் கூறுார

* திருக்குறள் க௧, அ—ம் இனியவை கூறல். † திருக்குறள் ருக, அ - ம், தெரிந்து தெளிதல். "தேரான்தெளிவும் தெளிந்தான்கண் ஐயுறவும், தீரா விடும்பை தரும்."

யின் அது மெக்குத்திராத துன்பந்தருமாகலான் அத்துன்பத்துக்கிடஞ்செய்யாது, நமக்கு இன்பத்தையே தர, நாம் வேண்டிக்கொண்டபடி நம்பக்கல் உள்ளபொருளையே கேட்டனராகலான், "இவரினுஞ் சிறந்தார் யாவரென்று" உளங்களிகூர்ந்து "அடியார்கள் குறித்து வேண்டுவன குணமெனக்கொண்டே, உண்மைகேட்டுவந்தனன்" என்றுசொல்லிய அப்போதுண்டாகிய மகிழ்ச்சியினும் அதிகமான சந்தோஷத்தை யடைந்தனராகலான், "முன்னையின் மகிழ்ந்து" என்றார்.

அடியரல்லாதாரிடத்து குணத்தைக்கண்டால் அதனைக்குணமாகக் கொள்ளாதொழிதலும், அடியாரானாரிடத்து குற்றத்தைக் கண்டால் அதனைக் குற்றமாகக் கொள்ளாதொழிதலுமே தூய்மை. எனவே, அடியரல்லாரிடத்துக் காணப்படும் குணம் இறைவனுக்குவேண்டிய அன்பை விளைவிப்பதில்லை, அடியரிடத்துக் காணப்படும் குற்றம் அரனுக்குவேண்டிய அன்பைக்கெடுப்பதில்லை ஆகலான் அது தூய்மையாயிற்று. ஆகவே, நாயனார் வேதியர் தூர்த்தவேடத்தோடு வந்தகாலத்திலும் மகிழ்ந்து, பின்னர் குற்றம் விளைவிப்பதைக் கேட்டகாலத்திலும் மகிழ்ந்தனர் ஆகலான், "தூயதொண்டனார்" என்றார்.

அடியாரிடத்துக் குற்றத்தைக்கண்டு குணமாகக்கொள்ளலால் வரும்பயனை அன்று அவரால் அடையப்பட்டனராகலான், "தொழுதுரைசெய்வார்" என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் தமக்குள்ளனவாகிய எல்லாப்பொருளையும் அடியவருடைமையாக எண்ணியதினும், அதுபோல் அடியவர்கட்குக் கொடுப்பதினும், மிக மகிழ்ச்சியுடையவரென்றும், அதில் ஐயமில்லை என்று யாவரும் அறிந்துய்ய நாயனாருக்கு நாயகனாகிய இறைவன் அவரது நாயகியைக் கேட்டனரென்றும் கூறப்பட்டன. (எ)

மறையவரிடங்கூறியதை மனைவியிடங்கூறல்.

இது எனக்குமுன் புள்ளதே வேண்டி எம்பிரான் தந்த பேறெனக்கென்னாக்,
கதுமெனச்சென்று தம்மனை வாழ்க்கைக் கற்பின் மேம்படு காதலி யாரை, விதிம
ணக்குல மடந்தையின் றுனையிம் மெய்த்த வர்க்கு நான் கொடுத்தனன் என்ன,
மதுமலர்க்குழல் மனைவியார் கலங்கி மனந்தெளிந்தபின் மற்றிது மொழிவார்.

(எ - து.) (வந்தவேதியர், உன் மனைவியை வேண்டிவந்தது என்று சொல்லிய போது) இவர் கேட்டதாகிய இப்பொருள் எனக்கு முன்னமே உள்ளதாயிருக்கின்ற பொருளல்லவா அதனைத்தானே இவ்வேதியரும் விரும்பினார். (இப்படி என்னிடத்துள்ள பொருளையே இவர் இச்சிக்கும்படியாகச் செய்தது) எமது பெருமானாகிய இறைவன் எனக்குக் கொடுத்த பாக்கியமல்லவா? என்று சொல்லி (உடனே அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி) சீக்கிரமாக வுள்ளேசென்று, தமது இல்லறவாழ்க்கைக்கு உரியவரா யமைந்துள்ள கற்பிற்சிறந்த மனைவியாரை (நோக்கி) நான் வேதவிதிப்படியே கலியாணஞ்செய்துகொண்ட நற்குலத்திற்பிறந்த பெண்ணல்லவா? உன்னை இன்றைக்கு இந்த மெய்த்தவராகிய வேதியர்க்கு நான் கொடுத்துவிட்டேன் என்று சொல்ல, தேன்பொருந்திய மலரணிந்த கூந்தலையுடைய அவர் மனைவியார்கேட்டு மனங்கலங்கிப் பின்னர் தெளிவடைந்தபின், இதனைச் சொல்லுவாராயினார் என்பதாம்.

வேதியரே! எம்பெருமானாகிய இறைவனிடத்து யான் நாடோறும் வேண்டும்பாக்கியம் ஒன்றுளது, அஃது உனது அடியார்கள் வேண்டும்பொருள் எதுஎதுவோ அவையெல்லாம் என்னிடத்தில் இருக்கவேண்டும்; அவர்களால் விரும்பப்படாத பொருள் ஒன்றேனும் வேண்டாம் என்பதேயாம், அப்பாக்கியத்தை எனதிறைவன் இன்று தேவரீரால் கொடுக்கப்பெற்றனன். எவ்வாறென்றால் என்னிடத்தில் இல்லாத பொருளைத் தேவரீரைக் கேட்கச்செய்யாது என்னிடத்தில் முன்னமே அமைந்துள்ள பொருளையே கேட்கச்செய்ததேயாம் என்பார். "இது எனக்குமுன்பு உள்ளதேவேண்டி, எம்பிரான் தந்தபேறு எனக்கென்றே" என்றார்

தாம் எண்ணிய பாக்கியத்தை மறவாமலே, எண்ணியபடியே பெற்றபெருமகிழ்ச்சியினால் அப்பாக்கியத்தைப்பார்க்க அதிசீக்கிரமாகச்சென்றனர் என்பார் "கடிதுமனைச் சென்றார்" என்றார். "பெண்ணிற்பெருந்தக்க யாவுளகற்பென்னுந், திண்மையுண்டாகப் பெறின்"என்று தெய்வநூற்கூறியபாக்கியம் எதுவோ, அந்த கிடைத்தற்கரியபாக்கியத்தை விரைந்துசென்றுகண்டனரென்பார் "தம்மனைவாழ்க்கைக்கற்பின் மேம்படுகாதலியாளை" என்றார். அடியார்களுக்கு இல்லையென்னாது கொடுத்தற்குப் பதுமநிதியாயுள்ள தமது மனையாட்டியைநோக்கி, வேதமுறைப்படி என்னோடிருக்கவந்த குலப்பெண்ணல்லவா நீஎன்பார் "விதிமணக்குலமடந்தை" என்றார். நீ என்னோடிருக்கவந்த அன்றுமுதலாக உன்னை நான்பாக்கியமாகப் பெற்றுள்ளதற்குப்பயன் இன்றுதான் கண்டேன் என்பார் "இன்று" என்றார்.

அது என்னை என்பையேல், அடியார்க்கு இல்லையே என்னாத எனது தவத்தை மெய்மையாக்கவந்த இவ்வேதியருக்கு உன்னை அவர்வேண்டியபடியே கொடுத்தனன். நீ இல்லையாயின் "பெண்ணிற்பெருந்தக்க யாவுள" என்னும் தெய்வச்சொல்லும் பொய்த்து, உன்னைப்பாக்கியமாகப்பெற்றதற்கு நான்பெறவேண்டியபயனும் பொய்த்து, நல்ல குலத்திற்பிறந்தநான் இலன் என்னும் எவ்வம் (இல்லையென்று சொல்லுகின்றகுற்ற)த்துக்கும் ஆளாய், "மேல் உலகம் இல்லெனினும்" (உயர்ந்த நடையினை யுடையாராகிய அடியார்க்கு) "ஈதலேநன்று" என்றகூறிய பெரிய நன்மையையும் இழந்தவனாவனல்லவா? அங்ஙனம் ஆகாவண்ணம் நான்பெற்ற பாக்கியமாகிய உன்னை இவ்வேதியருக்குக்கொடுத்து இல்லையே என்னாத தவத்தையும் பெற்றேன். அத்தவத்தாற்பெறத்தகும் பயனும் பெற்றேன். எனது குலத்துக்கு வருங்குற்றமும் ஒழித்தேன். ஈதலாகிய நன்மையும்பெற்றேன் இவையனைத்தும் நான்மிக எளிமையாய்ப்பெற உன்னைக்கொடுத்தனன் என்பார் "உனை இம்மெய்த்தவர்க்கு நான்கொடுத்தனன் என்ன" என்றார்.

இவையெல்லாங்கேட்ட அவர்மனைவியார், நமதுநாயகராகிய இவர்-பெறவேண்டிய பேறுகளுக்கெல்லாம் துணையாகவோ ஆளாகவோ விற்கவோ நாம் இருப்பதே நாம் பெறும்பேறாக அன்றே எண்ணி ஆட்பட்டிருக்க இவ்வேதியருக்கு இன்றுதானத்தந்தே னென்று கூறினர். முன்வேதியரிடத்து "யாதும் ஒன்று என்பக்கல் உண்டாகில் அன்னது எம்பிரான் அடியவருடைமை ஐயமில்லை" என்றார். இவ்விருசொல்லையும் ஆராயுமிடத்து, நாமொழிந்தவனையவெல்லாம் அடியவருடைமையாக முன்னமேவைத்தனரென்றும், இன்று அவ்வேதியர் கேட்டபடியினால் அதுநோக்கி நம்மை இன்றுதான் அடியவருடைமையாக்கினரென்றும் தெரியவருகின்றன. முன்னமே நம்மை அடியவருடைமையாக எண்ணாததற்கு நம்பாலிருந்தகுற்றம் யாதோ என்று சிறிது கவலைகூர்ந்தனர் என்பார் "மதுமலர்க்குழல் மனைவியார்கலங்கி" என்றார்.

இதுகாறும் இவரால் குற்றம்பாராட்டியிருந்த நம்மை, இன்று இம்மெய்த்தவர் நம்மை விரும்பினும் தேவரீர் விரும்பியபொருள் குற்றமுடைய பொருள் அது உமக்கு ஆகாவெனக்கூறி நம்மைவிலக்காது, கேட்ட அவ்வேதியரது வேண்டுகோளையும், இல்லையென்னாத தமது தவத்தையுமே பெரிதாகஎண்ணி நமது குற்றத்தை அக்கணமேமறந்து இன்று நம்மை அவருக்குக்கொடுக்கத் துணிந்தனரே இது நாம்செய்த அழிவிலாப்பாக்கியமென்பார் "மனந்தெளிந்த" என்றார்.

உன்னைநான் கொடுத்தனன் என்றுதுணிந்து சொல்லிய நமது கணவனார், சொல்லத்துணிந்ததுபோல் அவர்பால் நம்மை ஒப்புவிக்கத்துணியாதது, நாம் சிறிது கலங்கிய கலக்கத்தைக் கண்டுபோலும் என்று எண்ணி, அக்கலக்கம் அவருக்கு அகலுமாறு, சொல்லத்துணிந்ததுபோலும் என்னைக் கொடுக்கத்துணியாதகாரணம் என்னையென்று அவர் துணிவதற்கான சொல்லைப்பின் சொன்னாரென்பார் "பின்மற்றிதுமொழிவார்" என்றார்.

அறிவற்ற தாவரப்பொருளாகிய பொன்மணி முதலியவற்றைச் சுதந்தரமாகக் கொடுக்கக்கூடுமேயன்றி, அறிவுடைய சங்கமப்பொருளை அதுபோலக் கொடுத்தற்கு

யாவராலும் இசையா, அங்ஙனமிருக்கத் தாவரப்பொருள்போல் மனையாட்டியைத் தானே சுதந்தரமாகக்கொடுக்கத் துணிந்ததற்குக்காரணம், சொற்றிறம்பாமையாகிய கற்பே மேன்மையான கற்பென்னும் கற்பின் திறமுடையவர் அவர்மனைவியார் என்னும் அச்சிறப்புத் தோன்ற "கற்பின் மேம்படுகாதலியார்" எனவும், தூயநீற்று மேனியோடு தூர்த்தவேடமுங்கொண்டிருந்த இச்சிறந்தஅடியார்க்கு, விதியாகக்கொண்ட சத்பாத்திரமாகிய உன்னை நான்கொடுத்தல் இல்லையே என்னுத எனது தவத்திற்கு சிறந்ததென் றெண்ணிக்கொடுத்தனன் என்பதுதோன்ற "விதிமணக்குலமடந்தை உனைநான் கொடுத்தனன்" எனவும் பொருள்கொள்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், அடியார்களுக்கு வேண்டும்பொருளை உடைத்தாயிருக்கப் பெறுதலே பாக்கியமுடைமை என்றும், அப்பாக்கியத்தை முற்றப்பெறுதற்குப் பெருந்துணை மனையாட்டி என்றும் கூறப்பட்டன. (அ)

மனைவியார் மாதவர்பால் நிற்றல்.

இன்று நீரென்னை அருள்செய்த திதுவேல் என்னு யிர்க்கொரு நாதனீர் உரைத்த, தொன்றை நான்செயும் அத்தனை அல்லால் உரிமை வேறுளதோ எனக்கென்று, தன்த னிப்பெரும் கணவரை வணங்கத் தாழ்ந்து தொண்டனார் தாம் எதிர் வணங்கச், சென்றுமா தவன் சேவடி பணிந்து திகைத்துநின் றனள் திருவினும் பெரியாள்.

(எ - ள்.) எனது ஆத்மாவுக்கு ஒப்பற்ற நாதனுயுள்ளவனே, இன்றைக்கு அடிமையாகிய என்னைநோக்கி அருள்செய்தது இத்தன்மைத்தா யிருக்குமானல், நீர் கட்டளையிட்டதொன்றை அடியேன் செய்வதேயல்லாமல், எனக்கென்று செய்யத்தகும் காரியம் வேறொன்றுளதோ என்று, தனது ஒப்பற்ற நாயகரை வணங்கினர். (அவர் வணங்கிய போது, நாயனர் வேதியர்க்குரிமையாக்கிய அவரைத் தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கி நின்றனர். (அவர்வணங்கி நிற்பவே) இலக்குமியினும் சிறந்த அழகினையுடைய அவ்வம்மையார், (தம்மை யாளவிரும்பிய) மாதவராகிய அடியவரிடத்துத் தாமேசென்று அவர் திருவடிகளை வணங்கி, திகைப்புற்று நின்றனர் என்பதாம்.

என்னுயிர்க்கு ஒருநாத இன்று நீர் என்னை அருள்செய்தது இதுவேல் எனவும், திருவினும் பெரியாள் சென்று மாதவன் சேவடிபணிந்து எனவும் கொண்டு கூட்டுக.

உடம்பால் அடையப்படும் சிற்றின்பானுபவத்திற்கு நாயனர் நாயகராயிருந்ததே யல்லாமல் உயிரான் அடையப்படும் பேரின்பானு பவத்திற்குரிய நாயகனையும் காட்டத் தாமே நாயகராக இருந்தனரென்பதுதோன்ற 'என்னுயிர்க்கொருநாத'என்றார். நீர்-நினைத்தல் செய்தற்குரிய கர்த்தாவாயிருப்பவர். நான் அச்செயல்வழிமாறாது நடத்தற்குரிய அடியாளாயிருப்பவள். இவ்வடிமைத்தன்மை உமக்கு ஆட்பட்ட அன்றுமுதல் உடையன். ஆகவே, இன்று என்னை இவ்வேதியருக்கு ஆட்படுத்துவதாகிய இதுவே அடியாளைச் செய்யத்தகும் அருளாயிருக்குமாயின், அவ்வருட்பணியை அகமகிழ்ந்து அவ்வழி மாறாதொழுகும் அந்த நன்னெறியொன்றே நான்கடமையாகச்செய்யும் செயலாகக்கொண்டிருப்பதல்லாமல் எனது உரிமையாகிய கற்புநிலைக்கு வேறொருசெயல் உளதென்பது உண்டோ, இல்லை. இது பொய் மொழியன்று. வாய்மை மொழியேயாம் என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற "நீர் இன்று என்னை அருள் செய்து (உரைத்தது) இதுவேல், (அவ்)வொன்றை நான் செயும் அவ்வளவேயல்லால், எனக்கு உளதோ வேறு உரிமை என்று தன் தனிப்பெருங்கணவரை வணங்க" என்றார்.

நம்மை வணங்கிய இவரோ - இலக்குமியினும் பெரியார். இவரைக் காதல்கொண்டு வந்த வேதியரோ-பெரியரினும் பெரியார். அப்பெரியாருக்கு நம்மைவணங்கிய இவரை இசைவிக்கொண்டுபோய்க் கொடுப்பதாக இருப்பின் இவருடைய வணக்கத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் அங்ஙனமின்றே 'நான் இன்று இம்மெய்த்தவர்க்கு உன்னைக்கொடுத்

தனன்" என்றோம். எனவே, கொடுத்துவிட்டு உன்னைக்கொடுத்தேன் என்றுசொன்ன மேயன்றி, இனி உன்னைக் கொடுக்கப்போகின்றேன் என்றுசொன்னதில்லையே, அதனை இவர்யோசித்து வணங்கினவரல்லர். கொடுத்தேன் என்றபோது இவர் அவரடிமையாயி னார். அவரடிமை யாயினாருக்கு நான் அடிமையாதல் முறையா? அவரடிமையாயினார் எனக்கு அடிமையாதல் முறையா? இதுமுறைமை அன்றே. அம்முறைமை அவ்வம் மையாருக்குத்தோன்ற "தொண்டனார் தாம் எதிர்தொழுது வணங்க" என்றார்.

அம்மையார் நாயகனாகிய நாயனார்-தம்மை எதிர்வணங்கியமாத்திரத்தில் அவர்வணங் கிய எண்ணத்தை அக்கணமே அறிந்தவராய், வேதியர்பால் போவோமென்று நாயனா ரிடத்திற்சொல்லாது, தாமே வேதியர்பாற்சென்று அவரடிக்காட்பட்டு வணங்கி இல் லையே என்னாதநாயனாரது விரதத்தைப் பாதுகாத்த சிறப்புத்தோன்ற "சென்றுமாதவன் சேவடிபணிந்து" என்றார். வேதியர் தம்மை அன்புடன் பணிந்த அம்மையாரை நோக் காது நாயனாரையே நோக்கி இருப்ப, அதனை அம்மையார்நோக்கி, நம்மை நோக்கிவந்த இவ்வடியவர் உள்ளத்தில் நோக்கியபடியே அவர் நோக்கத்திற்கு நாம் எதிர்ப்பட்டும் நாம் எதிர்ப்படாமைபோல் நாயனாரை நோக்குகின்றனரே நம்பால் என்ன குற்றங்கண்ட னரோ! அக்குற்றம் புலப்படவில்லையே இதற்கு நாம் என்செய்யக் கடவோமென்று அறிவுகலங்கினாரென்பது தோன்ற "திகைத்துநின்றனள்" என்றார்.

இலக்குமி தம்மைப் பெற்றார்க்கு பொருட்செல்வத்தைக் கொடுக்க அறிவாளே யன்றி, அன்புவருவதற்கான் அருட்செல்வத்தைக்கொடுக்க அறியாள். இவ்வம்மையாரோ தம்மைப்பெற்ற நாயனாருக்குப்பொருளையும், அருளையும், அன்பையும் கொடுத்தனராக லின் இவரது சிறப்புத்தோன்ற "திருவினும் பெரியாள்" என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் தமது இல்லாளுடைய மாண்பினால், இல்லையே என்னாத தமது விரதத்தைக் காத்துக்கொண்ட சிறப்புக்கூறப்பட்டது. (க)

நாதனாரைப் பணி வினாதல்.

மாதுதன்னைமுன் கொடுத்தமாதவர்தா மனமகிழ்ந்துபே ருவகையின்மலர்ந்து
யாது நானினிச் செய்பணி தானென்றிறைஞ்சி நின்றவர்தம்மெதிர் நோக்கிச்
சாதி வேதிய ராகிய தலைவர் தையல் தன்னையான் தனிக்கொடுபோகக்
காதன் மேவிய சுற்றமும் பதியும் கடக்க நீதுணை போதுக என்றார்.

(எ - து.) (வேதியர் தன்மனைவியாரைக்கேட்க) அம்மனைவியாரைத் (தான் கொடுத் தற்கு) முன்னேவைத்துள்ள பொருளாகக்கொடுத்த பெரியதவசீலர், மனமகிழ்ச்சியடை ந்து பேரானந்தத்தினால் முகமலர்ந்து, (சுவாமிகாள்!) இனி அடியேன் செய்யத்தக்க பணியாதிருக்கின்றது (அதனைக் கட்டளையிட்டருளல்வேண்டும்) என்றுவணங்கி அவர் எதிரே நின்றனர். (அங்ஙனம் நிற்கின்ற அவரை) தேவசாதியில் வேதியராகிய இறைவ னார் பார்த்து, இங்குநிற்கின்ற பெண்ணை, (யான் எப்படி) தனியே அழைத்துக்கொண்டு போக முடியும், (ஏனெனில் இங்குள்ளவர் இவளிடத்தில்) ஆசையுடைய சுற்றத்தார்க ளாக இருக்கின்றனர், (ஊரும்) இவளுடைய ஊராகவிருக்கின்றது, (ஆகலான்) சுற் றத்தாரையும் ஊரையும் யான்கடந்து போமளவும் நீதுணையாக வரவேண்டும் என்று கூறினர் என்பதாம்.

தவத்தில் அவாவுள்ளவர்கள், பெண் பொன் மண் முதலியவைகளையும், பொறி புலன் கரணங்களையும் தவத்துக்குப் பகைப்பொருள்க ளென்றும், அவைகளை விலக்க வேண்டுமென்றும், வெல்லவேண்டுமென்றும் எண்ணி எண்ணி விலக்கவும் வெல்லவும் முயல்வார்போன்று விலக்குவதுமற்று, வெல்லுவதுமற்று, அவைகளைப்பழித்தும், பகை த்தும், தங்களை யிழித்தும் வெறுத்தும், அருள்வழியறியாது தற்போத வழிப்பட்டுத்

தயக்கத்தை யொழித்தருளினார். நாயனார் இறப்பில் (அழிவில்லாத) தவமாகிய சிவயோகிகளின் அவையுடையராய்ப் பொன்முதலிய எல்லாப்பொருள்களும், பொறிமுதலிய தத்துவக்கூட்டங்களை, இறைவனால் படைக்கப்பட்டனவாம், அவனேவல் வழிநின்று செல்லுமவையாம் என்றுணர்ந்தவராகலின், தற்போதவழி யொழித்து அருள்வழியே சென்று, அவ்வழியில் எதிர்ப்படும் அருளாளராகிய இறைவனார் அடியவருருக்கொண்டு வந்து பொன் போன் முதலியன அருள் வழியில் நல்கிக் கேட்கின்றனரோ அதனைக் கேட்பதற்கு முன்னமே அப்பொருளை ஈயும் பெருந்தவமுடையார். எனவே, பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றவொட்டாது தடுக்கவல்ல இப்பொருள்கள், அப்பற்றற்றானால் பற்றும் பொருளாய் அவனாற் பற்றப்படுமாறும் நாயனார் பற்றுதற்குத் தடைசெய்யும் பொருள் அவை யென்பதனைப் பகுத்து முற்பட்டுக்கொடுக்கும் பெருந்தவமுடையாராய், அத்தவமே பற்றாகப் பெற்றுக் கொடுக்கும் பொருளைப் பற்றிய இறைவனைத் தான் பற்றும் பொருளாகப் பற்றிப் போகாநந்தப் பெருங்கடலில் உள்ளமழுந்துவார் என்பார் "மாதுதன்னை முன்கொடுத்த மாதவர்தாம் வையத்து பெருவரையின் மலிந்து" என்றார்.

நீ எனைப் பற்றுதற்குத்தக்க பொருளல்லாத எனைப் பற்றியிருந்து என்னை உன்வசமாக்கி நாயகரும் உனக்கு உவகையுடன் நின்றனை. இனி எனக்குப * பணி (செயல்) இல்லை. அன்றி யான் எனதென்னப் பற்றும் பொருளில்லை. அது இல்லையாகவே யான் என்று முனைத்து வருவதற்கு ஆணை அடாது போயும் இல்லை. ஆதலால் இனி உடம்பிடத்து ஏகனாகி நிற்பதல்லது - (யான் எனதென்னுஞ் செருக்கற்று எனக்கு உறைவிடமாகிய ஸ்ரீபாதத்தை அடைந்து இருப்பதல்லாமல்) வேறில்லை. இங்ஙனம் ஏகனாக நிற்கப்பெற்ற யான் இனிச் செய்பணியாதேனும் அதனைக் கட்டளையிட்டருளவேண்டும் என்பார்—"நான் இனிச் செய்பணியாதென்று இறைஞ்சுகின்றனர்", என்றார்.

அங்ஙனம் யான் எனதென்பது அற்று இறைவனோடு ஏகனாந் தன்மையைப் பெற்றபின்னர், அங்ஙனம் ஏகனாய் நிற்றற்குத் தடைசெய்வனவல்ல உடற்சம்பந்தமாகிய பாசச்செயல்கள் வந்து தாக்குமாதலால் அவைகளை விட்டுச் சாய்ப்பதற்கான செயலைச் செய்ய* அருளைத் துணையாகப் பற்றிக்கொண்டு போராடுக. அதுவே நான் எனதென்பது அற்றநீ செய்யத்தகும் பணி என்பார்—"இன்றுமக்கு எதிர்நோக்கிற் காதன்மேவிய சுற்றமும் பதியுங் கடக்க நீ துணைபோதக என்றார்"—என்றார்.

இதனால், நாயனார், பசுபுண்ணியத்தைச் செய்யாது பதிபுண்ணியத்தைச் செய்யவல்ல மாதவத்தினரென்றும், பதிபுண்ணிய முடையராயிருந்தமையான் பசுபுண்ணிய முடையாரால் விடுதற்கரிதான பாசபந்தங்களை மிக எளிமையாய்விட்டு ஆன்ம சுத்தியைப் பெற்று இறைவனோடு ஏகனாகி நிற்கப்பெற்றனரென்றும், அங்ஙனம் நிற்கப்பெற்றபின்னர் பாசக்ஷயம் பண்ணுவதிலும் மிகவன்மையாளராயிருந்தாரென்றும் அறியக்கிடக்கின்றமை காண்க.

ஆன்மாவாகிய பசுவும் அறிவுவடிவமே, பரமான்மாவாகிய பதியும் அறிவுவடிவமே அறிவென்பதில் இரண்டும் ஒருசாதியாயினும் பரமான்மா அறிவிக்கும் சாதியும், ஆன்மா அறியும் சாதியும் ஆகலான், அறியுஞ்சாதியாகிய ஆன்மா, அறிவிக்கும் சாதியாகிய பரமான்மாவோடு ஏகனாகி நிற்பினும் ஆன்மா அறியுஞ்சாதியாகவே யிருப்பவன். பரமான்மா அறிவிக்கும் சாதியாகவே யிருக்கின்றவன் ஆகலின் "சாதிவேதியராகிய தலைவர்" என்றார். எனவே, அறிவிக்குந் தொழிலுடையவர் வேதியரெனவும், ஏனையோர் அவர் அறிவிக்க அறிகின்றவரெனவும் தருபதாலுட் கூறப்படுதல்காண்க. அதனால் அறிவிக்குந் தொழிலையுடைய இறைவனை "வேதியர்சாதி" என்றாரென்க. நாயனாரது மனைவியார் - பாசத்திற்கு அடையாளப்பொருளாகவும், அவரைச்சேர்ந்த சுற்றத்தினரை பாசகாரியத்திற்கு

* இத்தொடக்கத்தனவெல்லாம் சிவஞானபோதம் க - ஆம் - சூம், (க)ஆம அதிக

அடையாளப் பொருள்களாகவும் கொண்டு, பாசமாகிய மனைவியை இறைவனிடத்துச் சேர்த்தி நாயனார் பாசமற்று இறைவனோடு ஏகனாகிநிற்கப் பெற்றதுபோல் பாசகாரியத்தையும் ஒழித்துத் தடையற்றுச் சிவானந்தத்திற்கு ஆளாகவேண்டியவராகலான் "காதன்மேவிய சுற்றமும் பதியுங் கடக்க" என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், "மாதவர்தாம், மாதுதனைத்தான்கொடுத்து மனமகிழ்ந்து பேருவகையின்மலர்ந்தார்" என்றது "இறைவனோடு ஏகனாகிநிற்றல்" என்னும் முதல் அதிகரணப்பொருளைக் குறித்ததெனவும், "நானினிச் செய்பணிதான் யாது என்று இறைஞ்சிநின்றனர்" என்றது ஏகனாகிநின்ற காலத்தும் பிரியில்லை என்ப தில்லை, பணியுளது என்பதைக்குறித்ததெனவும், (இறைஞ்சினவர்க்கு) "எதிர்நோக்கிக் காதன் மேவிய சுற்றமும் பதியுங் கடக்க நீதுணைபோதுக" என்றது "இறைபணி வழுவாது நிற்றல்" என்னும் இரண்டாம்அதிகரணப்பொருளைக் குறித்ததெனவும் கொள்க.

நாயனார் போர்க்கோலங் கொள்ளல்.

என்றவர் அருளிச் செய்ய யானேமுன் செய்குற் றேவல்
ஒன்றிது தன்னை என்னை உடையவர் அருளிச் செய்ய
நின்றது பிழையாம் என்று நினைந்துவே றிடத்துப் புக்குப்
பொன்றிகழ் அறிவை சாத்திப் பூங்கச்சுப் பொலிய வீக்கி.

(எ - து.) 'சுற்றமும் பதியுங் கடக்க நீதுணை போதுக' என்று வேதியர் கட்டளையிட, 'இது இவர் சொல்வதற்கு முன்னம் யானே அறிந்து செய்தற்குரிய பணி. இப்பணியை என்னை ஆளாகவுடையவராகிய இவ்வடியவர் இதுசெய்கவென்று சொல்லுமளவும்தாமதித்து நின்றது பெருங்குற்றமாம் என்று நினைத்து, (அங்குநின்று நீங்கி) வேறோரிடத்துக்குப் போய்ப் பொன்னுடையை உடுத்து, (அதன்மேல்) அழகிய அரைக்கச்சை இடையில் இறுகக்கட்டி என்பதாம்.

வேதியர் வேண்டியபடியே மனையாளைக், கொடுக்குமளவு நாயனார் எண்ணினோம். அவளும் அப்படியே தடையின்றியாயிருந்தாள். இவ்வளவில் மாதுபணி நிறைவுபெற்றது என்று எண்ணியிருந்தோம். வேதியர் பின் நிகழ்வதையும் நிகழ்வதென்பதையும் அறிந்து தடையுளதேல் அதனைப் போக்குதல் நமது கடமையாயிருக்க, அதனையும் எண்ணாது, கொடுத்த அளவில்மகிழ்ந்து அவர்சொல்லை நின்றனம். இது நமது குற்றமாமென்று எண்ணினார் என்பார் யானேமுன் செய்தற்குரிய இது தன்னைச் (செய்யாது) நின்றது பிழையா மென்று நினைந்து என்றார்.

ஒன்றிது தன்னை என்றது - வேதியர் தமக்கு அச்சமென்று எண்ணிய இதுவும் சிறிய தொன்று, இது பெரிதான தன்று என்னும்பொருளைக்குறித்தது. நமக்குத் தெரிந்தாயினும் வேதியர் பெரிதாக எண்ணினாராகலான் அத்தடையை யொழித்தல் நாம் செய்யத் தகும் பணியில் இது இன்றியமையாத செயலாமென்றுணர்ந்து அச்செயலைச் செய்ய அக்கணமே துணிந்தனரென்பார் வேறிடத்துப்புக்கு என்றார். புக்குப் பின்செய்த செயல்களை இனிவரும் பதின்மூன்று செய்யுளாற் காண்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், மூலமாகிய பாசம் நீங்கிஇறைவன்வசப்பட்டு, தான் ஏகமாகிநின்றகாலத்தும் பாசகாரியங்கள் அங்ஙனம் நிற்கவொட்டாது உடனுறைவாய்வந்து வழுப்படச் செய்யு மாகலின் அவ்வழு நீங்கற்குரிய பணியையும் செய்தல் இன்றியமையாத செயலென்று கூறப்பட்டது. (கக)

வாளொடு பலகை யேந்தி வந்தெதிர் வணங்கி நின்ற
ஆளரி யேறு போல்வார் அவரைமுன் போக்கிப் பின்னே
தோளிணை துணையே யாகப் போயினார் துன்னினாரை
நீளிடைப் படமுன் கூடி நிலத்திடை வீழ்த்த நேர்வார்.

சிவஞானபோதம் கஉ - ஆம் சூத்திரத்தில் இதன்விரிவெல்லாம் காண்க.

(எ-து.) (நாயனார் இடையில் அரைக்கச்சை இறுகக்கட்டியபின்னர்) வாளாயுதத்தோடு * கேடகத்தையும் கையிற்றாங்கிக்கொண்டு வேதியருக்கு எதிரா(முன்னா)க வந்துவணங்கி, அவரை (தன்மனையாட்டியுடன் புறப்பட்டு) வீதியில் முன்னே போகும்படிச்செய்து, (அங்ஙனம் அவ்விருவரும்போகும்போது போரைக்குறித்து, எதிரேவரும்சுற்றத்தவர்களை) நீண்டதூரத்திலேயே கண்டு அங்ஙனேமுன்சென்று (அவர்கள் வேதியரைவந்து நெருங்கா வண்ணம் தடுத்து வளைத்துத் துண்டந்துண்டமாக்கிப்) பூமியில் வீழ்த்தும்படியாக எண்ணங்கொண்டு, மிகுந்த வன்மைபொருந்திய ஆண்சிங்கம்போன்ற பராக்கிரமமுடையவராய், தன்னுடைய இரண்டு தோள்களை இரண்டுபக்கத்திலும் நெருங்கிவரும் படைத்துணையாகக் கருதி, அவ்விருவருக்கும் பின்னே போயினா ரென்பதாம்.

வாளொடு பலகையேந்தி வந்தெதிர்வணங்கி, அவரை முன்போக்கி, தன்னினுரை நீளிடைப்பட முன்கூடி நிலத்திடைவீழ்த்த நேர்வார் தோளிணைதுணையேயாக மிக்கு ஆளரிபோலும் போல்வார் பின்னே போயினார் எனக்கொண்டுகூட்டுக.

தமது உள்ளப்பற்றாய் வருஞ் சார்புகளைச் சேதிப்பதற்கு வாளையும், புறப்பற்றாய் வரும் சார்புகளைத் தடுப்பதற்குக் கேடகத்தையுங் கொண்டன ரென்பார் வாளொடு பலகையேந்தி என்றார். எனக்கு உட்பற்றும், புறப்பற்றும் உன்னையன்றி வேறில்லை என்பார் எதிர்வணங்கி என்றார். கேள்வியின் வன்மை, சிந்தனையின் வன்மை என்னும் இவ்விரண்டின் துணையைக்கொண்டே உட்புறம்பாகிய பாசங்கள் வந்தணுகாவண்ணம் ஒழிக்கவேண்டுமென்பார் தோளிணைதுணையேயாக என்றார். கேட்டல் சிந்தித்தலால் இருவகைப்பற்றுக்களையும் ஒழிக்கவல்லார்க்கு, மேன்மேல் பிறத்தலுக் கிடஞ்செய்யத் துள்ளித்துள்ளி முனைத்துத் தோன்றும் ஆணவத்தின்சத்தியைத் தெளிதலால் கீழ்ப்படுத்த முயல மிகஎளிதென்பார் தன்னினுரை நீளிடைப்பட முன்கூடி நிலத்திடை வீழ்த்த நேர்வார் என்றார். தெளிதலால் ஆணவசத்தியைக் கெடுக்கவல்லார் இறைவனை நிட்டையினால் முற்படவரச் செய்வார் என்பார் அவரைமுன் போக்கி என்றார். நிட்டையினால் இறைவனை முற்படச்செய்வாரை அருள் அவர்களைத் தன்வசமாக்கி இறுமாந்திருக்கச் செய்யும் என்பார் ஆளரியேறுபோல்வார் என்றார்.

இத் திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் யுத்தசோலத்தாராய்த் தமது பத்தினியுடன் வேதியரை முன்னேபோகவிட்டுத் தாம் பின்போக தம்மைவேண்டியும் தமது பத்தினியாரை வேண்டியும் வரும் சுற்றத்தினரையெல்லாம் நிலத்தில் வீழ்த்தும்படி போலும் சென்றாரென்று கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம், கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை என்னும் நால்வகை ஞானத்தன், உட்புறம்பாகிய பற்றுக்களை யொழித்தற்குகேட்டல் சிந்தித்தலைத் தோள்வலியைப்போல் கொண்டனரென்பதும்; தெளிதலின்வலியால் ஆணவசத்தியைக் கெடுக்கத் துணிந்தனரென்பதும், நிட்டையின்வலியால் தன்னைப் பிற்படுத்தி, இறைவனை முற்படச்செய்து, அருள்வசத்தராய்ப் பாசப்பற்றற்று ஆண்சிங்கம்போன்று உலாவத் தொடங்கின ரென்பதும் கூறப்பட்டன. (கஉ)

சுற்றத்தினர் மறையவரைச் சூழ்தல்.

மனைவியார் சுற்றத் தாரும் வள்ளலார் சுற்றத் தாரும்
இனையதொன் றியாரே செய்தார் இயற்பகை பித்த னானால்
புனையிழை தன்னைக் கொண்டு போவதாம் ஒருவ னென்று
துனைபெரும் பழியை மீட்பான் தொடர்வதற் கெழுந்து சூழ்வார்.

* ஆயுதவகைகளைத் தடுப்பதற்குக் கொள்ளும் ° விருத்தாகாரமாயுள்ள ஓர் பலகை.

(ள்-து.) (வேதியரும் நாயனார் மனைவியாரும் முன்னும், அவ்விருவர் பின்னே நாயனாரும் வீதியின் கண்ணே யாவருங் காண அஞ்சாது போதலைக்கண்டு) நாயகனுக்குப் பின்னேவரவேண்டிய நமது பெண் முன்னே போகவேண்டிய காரணம் என்னையென்று மனைவியார் சுற்றத்தாரும், மனையாட்டிக்கு முன்னேபோக வேண்டிய நமதுசெட்டியார் பின்னேவரவேண்டிய காரணம் என்னையென்று நாயனார் சுற்றத்தாரும், ஆலோசனைசெய்யும்போது, (மனையாட்டியை வேதியருக்குக்கொடுத்த செய்தியைக் கேட்டு) அந்தோ! மனைவியை வேண்டுவதும், அவளைக் கொடுப்பது மாகிய இச்செய்தியை இதுகாறும் யாவர்செய்துள்ளார் (இது அறமாமோ) இந்த இயற்பகை பித்தன் போலும், இவன்பித்தனானாலும் ஆகுக. ஆபரணங்களைப் பூண்டிருக்கின்ற இப்பெண்ணைப்பிராமணனொருவன் கொண்டுபோவது அறமாகுமோ என்றுசொல்லிப் (பின் அந்தவார்த்தைகளை விட்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்து, பழியற்ற நமதுகுடும்பத்திற்கு இப்பொழுது பெரும்பழி வந்துவிட்டதே, இந்தப்பழியை நாம் நீக்கிக்கொள்ளவேண்டுமல்லவா என்று (மீட்பதற்குத் துணிந்தவர்களாய் இருவர் சுற்றத்தாரும் முன்னே வருகின்ற வேதியனைச்செல்லவொட்டாது) தடுக்கவேண்டுமென்று யாவரையும் அழைத்துக்கொண்டுபோர்செய்வதற் கெழுந்து சூழ்ந்துகொண்டனர் என்பதாம்.

இத் திருப்பாசுரத்தால், நாயனார் மறையவனொருவன்பின்னே தன்மனையாளைக் கூட்டியனுப்புவதைச் சுற்றத்தினரெல்லாங் கண்டு, இந்த இயற்பகை அடியார்களுக்கு இல்லையென்னாது கொடுக்கும் விரதத்தை மேற்கொண்டவனாயிருப்பினும், அவ்விரதத்துக்கு, தன்மனையாட்டியைக் கொடுப்பது பழியை விளைவிக்குமல்லவா? இந்தப் பழியைமாற்ற எந்தவிரதம் இருக்கின்றது; எந்தஅறம் இருக்கின்றது; அன்றியும், முன் அறஞ்செய்த பெரியோர் இப்படி செய்திருக்கின்றனரா; இவன்செய்தது பித்துடையார் செய்யும் அறமாகும்; இவன் பித்தனானாலும், இவன் மனையாளை அஞ்சாது கொண்டுபோகத் துணிந்தவனைப் பார்த்தாலோ வேதியனாகவும், சிவனடியாராகவும் காணப்படுகின்றான், பிறர்மனைவிழைதல் எக்காலத்தும் அழியாத பழியை விளைவிக்கின்றதல்லவா? இங்ஙனமானபழியை வேதியனாயுள்ளவனும் அடியவனாயுள்ளவனும் செய்யத்துணியலாமா? இனி அந்தப்பித்தன் செய்கையும், கூடாவொழுக்கமுடைய இந்தவேதியன் செய்கையும் எண்ணிக்கொண்டிருப்போமானால் இப்போது யாவருங் காண வந்தபழிக்கு நாம் என்னசெய்ததுபோலாகும். இனிப் பேசுவதை விடுங்கள்; அந்தப்பிராமணனை எவ்வழியானும் போவதற்கிடமில்லாமல் தடுக்கவேண்டுமென்று சூழ்ந்துகொண்டனரென்று கூறப்பட்டது. (௧௫)

வேலொடு வில்லும் வாளுங் கரிகையும் எடுத்து மிக்க
காலென விசையிற் சென்று கடிநகர்ப் புறத்துப் போகிப்
பாலிரு மருங்கும் ஈண்டிப் பரந்தஆர்ப் பரவம் பொங்கி
மால்கடல கிளர்ந்த தென்ன வந்தெதிர் வளைத்துக் கொண்டார்.

(ள-து.) (வேதியரைத் தடுப்பதற் கெழுந்தவர்கள் எவ்வாறு சூழ்ந்தார்கள் என்றால்) வேலாயுதத்தோடு வில்லையும் உடைவாளையும் கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு, பெருங் காற்றைப்போல விரைந்து நாற்புறமும் பரந்து சூழ்ந்து சென்று, காவலோடுகூடிய அந்நகர்ப்புறத்திலே போய், வலம்இடம் என்னும் இரண்டுபக்கத்திலும் நெருங்கிய, பரந்துகிடக்கும் பெருங்கடலானது பொங்கியெழுந்ததுபோலப் பெருங்கூச்சலிட்டு வேதியர் எதிரிலேவந்து வளைத்துக்கொண்டனர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தால், வேதியரைச் சூழ்ந்துகொள்ளத் துணிந்த சுற்றத்தினரெல்லாம், வேல் வில் வாள் கத்தி என்னும் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு, பெருங் காற்றைப்போல் வேகமாய் நகர்ப்புறத்தே சென்று, வேதியருடைய இரண்டுபக்கத்

* இத்திருப்பாசுரத்தான், வேம்பின்கண் வாழ்ந்தபுழு, கரும்பினை நுகரவருங்காலத்தும், முன் வேம்பினை விரும்பிய தோற்றந்தோன்றுதல் இயற்கையாமாறுபோல, பெத்தநிலைக்கண் பழகிய ஆன்மாவிற்கு, முத்திநிலைக்கண்ணும் அப்பழக்கம் தோன்றும். அஃதாவது, * "பஞ்சாய வடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு, நெஞ்சாய துயர்கூற நிற்பேன்," என்றும், "கொந்துகுழற் கோல்வளையார்குவிமுலைமேல் வீழ்வேனை" என்றும், "தையலார்மையலிலே தாழ்ந்துவிடக்கடவேனை" என்றும் தோன்றுதலாம். ஆகலின், அத்தோற்றம் நாயனாருக்குந் தோன்றியதில்லை என்பதும், அவர் மனைவியாரும் அங்ஙனம் தோன்றும்நிலையில் நின்றிலரென்பதும், இருவரும் பெத்தானுபவத்தை யொழிக்கும் நிலையிலேயே நிலைபெற்றுநின்றார் என்பதும், தங்களைப் பெத்தநிலையினின்றும் நீக்கி முத்திநிலையில் கொண்டுவந்த இறைவனை நோக்கிச் சிவானந்தானுபவம் நாங்கள் பெறுவதற்கான செய்கையில் நீ தளரா திருத்தல்வேண்டுமென்று வேண்டினரென்பதும் கூறப்பட்டன.

எவ்வாறெனின் மாதானவர் மயக்குநிலையில் நிற்கின்றனரோ, மயக்கைநீக்கும் நிலையில் நிற்கின்றனரோ என்றுஉணர மாதினைப்பார்க்க என்றும், அங்ஙனமான ஐயவுணர்வு அவருக்குநீங்க, அவ்வம்மையார் இறைவனே அஞ்சவேண்டாம் இயற்பகைவெல்லும் என்றும், அஃதேபோல் நாயனாரும், மயக்கினைக் கழித்தொழிக்கும் நிலையில் நிற்கின்றேனே யன்றி, மயக்கில் மயங்கிநிற்கும் நிலையினனல்லேன் என்று உணர்த்த அடியேன் அவரையெல்லாம் தரையிடைப்படுத்துகின்றேன் என்றும், இங்ஙனம் மயங்காநிற்கும் நிலையில்நிற்பேனுக்குச் சிவானந்தானுபவத்தை நான் கூடுமாறு செய்யும்செய்கையில் நீ தளரவேண்டாமென்று உணர்த்த தளர்ந்தருள்செயயேல் என்றும் கூறியவாறும். (கசு)

சுற்றத்தாரைநோக்கி வீரமொழி கூறல்.

பொருவிற லாளி யென்னப் பிறங்கெரி சிதற நோக்கிப்
பரிபவப் பட்டு வந்த படர்பெருஞ் சுற்றத் தாரை
ஒருவரும் எதிர்நில் லாமே ஓடிப்போய்ப் பிழையும் அன்றேல்
எரிசுடர் வாளிற் கூறாய்த் துடிக்கின்றீர் என்று நேர்ந்தார்.

(இ - ள்.) (வேதியரை மனந்தளரவேண்டா மென்று சொல்லியபின்னர்) தங்கள் குலத்துக்கு அவமானம் வந்ததென்று மானம்பொறாது போர்செய்வதற்குச் சூழ்ந்து பரவிவந்த பெரியசுற்றத்தாரை, மிக்கவன்மையுடைய ஆண்சிங்கம்போல, கோபாக்னி சிதறும்படியாகப் பார்த்து, (நீங்கள் உயிர் பிழைத்திருக்கவேண்டுமானால்) என்னெதிரில் ஒருவரும் நில்லாமல் ஓடிப்போய்ப் பிழையுங்கள். நீங்கள் உயிர் இழக்கவேண்டுமானால், (என்கையிலிருக்கின்ற) ஒளிவீசுகின்ற இவ்வாளினால், உங்களை இருகூறாக்கிப் பூமியில் வீழ்ந்து துடிக்கும்படியாகச்செய்வேன். (நீங்கள்) துடிப்பீர்களென்று அவர்களைக் கிட்டினார் என்பதாம்.

பரிபவப்பட்டுவந்த படர்பெருஞ்சுற்றத்தாரை, பொருவிறலாளியென்னப் பிறங்கெரிசிதறநோக்கி எனக்கூட்டுக.

இத் திருப்பாசுரத்தான், "சுற்றத்தாரைத் தரையிடைப்படுத்துகின்றேன்" என்று வேதியரிடத்திற் சொன்னபடியே, வேதியரைச் சூழ்ந்துகொண்ட சுற்றத்தார்களை நோக்கி, நீங்கள் உயிரோடு வாழவேண்டில், ஓடிப்போங்கள், உயிரிழக்க வேண்டில் என்துவாளிற்கு இரையாகுங்கள் என்று அவர்களை எதிர்த்தனர் என்றுகூறப்பட்டது.

* வாதவூரடிகள் ஆசிரியராகலான் சீவன்முத்தர்களுக்கறிவுறுத்த அங்ஙனங் கூ

அல்லதூஉம், இறைவனருக்குத் தமது நிட்டையினால் உண்டாகிய ஞானத்தால் விளைந்த சிவானுபவத்தில் அவாவுடையனேயன்றி இனி விஷயானுபவத்தில் அவாவைச் சிறிதும் செல்லவிடேன், அவைகள் எதிர்ப்படின் அஞ்சேன், அவைகளை அஞ்சும்படிச் செய்வேன் என்று சிவானுபவத்தில் தமக்குள்ள தீவரதர பக்குவத்தை விளக்கியவாறுங் கூறப்பட்டது. (௧௭)

ஏடா நீ என்செய் தாயால் இத்திறம் இயம்பு கின்றாய்
நாடுறு பழியும் ஒன்னார் நகையையும் நாணாய் இன்று
பாடவம் உரைப்ப துன்றன் மனைவியைப் பனவற் கீந்தோ
கூடவே மடிவ தன்றிக் கொடுக்கயாம் ஒட்டோம் என்றார்.

(இ - ள்.) ஏடா இயற்பகையே! நீ இங்கு என்னகாரியஞ்செய்தனை (ஒருவரும் எதிர்நில்லாமே யோடிப்போய்ப் பிழையும் அன்றேல், எரிசுடர் வாளிற்கூறாய்த் துடிக்கின்றீர், என்று) இத்திறமான வீரமொழிகளைச் சொல்லுகின்றாய், (நீசெய்யும் இக்காரியத்தால்) நாட்டில் உள்ளவரெல்லாம் பழிப்பார்களல்லவா? அப்பழிக்கும், நமக்குப் பகையாயுள்ளவரெல்லாம் சிரிப்பார்களல்லவா? அச்சிரிப்புக்கும் (சிறிதும்) நாணமற்றவனாயிருக்கின்றாய், உன்னுடைய மனையாளை இந்தமறையவனுக்கு நீ இன்றுகொடுத்தனையே, அதனாலோ, இந்தச்சாமர்த்தியமொழிகளைச் சொல்லுவது, (நாங்கள் உன்னைப் போலும் மானங்கெட்டவர்களல்லர். மானங்கெடவரின் உயிரை ஓர்பொருளாகமதித்து இப்பூதவுடலோடுகூடி வாழோம், இந்த உடலைவிட்டு என்றுமுள்ள புகழுடம்போடுகூடி வாழ்வோம். (ஆகலின்) உன்னுடன்போர்செய்து உன்னோடுநாங்கள் இறத்தலேயல்லாமல், (இறப்புக்கஞ்சி) இந்தமறையவனுக்கு இப்பெண்ணைக் கொடுக்கச் சம்மதிக்கமாட்டோம் என்றார் என்பதாம்.

உன்றன்மனைவியைப்பனுவற்கீந்தோ பாடவம் உரைப்பது எனக்கூட்டுக.

இத்திருப்பாட்டான், நாயனார்கூறிய வீரமொழியைச் சுற்றத்தார்கள் ஓர்பொருளாகமதிக்காமல், அவரைநோக்கி, பழிக்கும், பகைவர்சிரிப்புக்கும் அஞ்சாத உனக்கு இவ்வீரமொழிசெல்லுமா, எங்களையெல்லாம் வெல்லவல்ல வீரமுடையவனாயின், உன் மனையாளைக் கேட்ட இவ்வேதியனை வென்றிருப்பையல்லவா, சிறிதும் வீரமில்லாமல் அவன்கேட்டபடியே மனையாளைக்கொடுத்து அவன்பின்னேயும் வரத்துணிந்தனையே பிராஹ்மணனுக்கு மனையாளைக்கொடுத்த நீ சொல்லால் வீரத்தைக்காட்டினையே நாங்கள் உன்னைப்போலன்று, செய்கையால் வீரத்தைக்காட்டுவோம். அஃதாவது, உன்மனையாளை இந்தமறையவன் கொண்டுபோகவொட்டோம், இறந்தாலும் இறப்போமென்று கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம், * "என்புநைந்துருகி நெக்குநெக்கேங்கி, அன்பெனும் ஆறுகரையது புரள, நன்புலனொன்றி நாதவென்றரற்றி, உரைதடுமாறி உரோமஞ்சிலிர்ப்பக், கரமலர் மொட்டித்து இருதயமலரக், கண்களிகூர நுண்டுளியரும்பச், சாயாவன்பினை நாடொறுந் தழைப்ப (வரை) சகம்பேயென்று சிரிப்ப"வென்பது ஞானநூற்றுணிபாதலின், அஃதேபோல் சுற்றத்தினர் கூறினரென்பதும் கூறப்பட்டது. (௧அ)

சுற்றத்தவரை மேலுலகேற்றி நற்றவரை ஊருக்குப் போகவிடுவேனெனல்.

மற்றவர் சொன்ன மாற்றம் கேட்டலும் மனத்தின் வந்த
செற்றமுன் பொங்க உங்கள் உடற்றுணி எங்கும் சிந்தி
முற்றநும் உயிரை எல்லாம் முதல்விசும் பேற்றிக் கொண்டு
நற்றவர் தம்மைப் போக விடுவனென் றெழுந்தார் நல்லோர்.

* திருவாசகம் - போற்றித்திருவகவல்.

(எ - து.) நல்லோராகிய இயற்பகையார், (தமது கொள்கைக்கும் செயகைக்கும் மாறாக) உறவினர் கூறிய சொல்லைக்கேட்டவுடனே, கோபமானது முற்பட்டு முன்னே உதித்து அதிகரிக்க, (அதனால் அவர்களைப்பார்த்து) முதலில் உங்களுடைய உடம்பினைத் துண்டுதுண்டாக்கி எவ்விடத்துஞ்சிந்தி, (அதன்பின்னர்) உங்கள் எல்லாருடைய உயிர் முழுவதும் விண்ணுலகடையும்படிச்செய்து, (அதன்பின்னர்) முன்போகின்ற நல்லதவத் திற்சிறந்த வேதியரை, (என்னால் கொடுக்கப்பட்ட இப்பெண்ணை யாதொருதடையில் லாமல்) அழைத்துக்கொண்டு போகும்படிச்செய்வேன் என்று போருக்கெழுந்தனர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், தம்மை வீரமற்றவராகவும், அவர்களை வீரமுடையவர்களாக வும் கூறிய சுற்றத்தினரைநோக்கி, உங்களுக்குள்ள வீரமெல்லாம் உங்களுடைய உட லுக்கேயாகலான் அவ்வுடலை, என்னுயிரைக்காப்பதில் வீரமுடைய நான்செலுத்தும் வீரச்செய்கையால் போக்கடித்துக்கொள்ளாமல் காத்துக்கொள்ளுங்கள். இப்பொழுதே உங்கள் உடலைத் துண்டம்துண்டமாக்கி உங்கள்உயிரை உங்கள் வசமாகவைக்காமல் மேலுலகத்தில் ஏற்றிவிடுகிறேன். பின்னர் எனது உயிர் நாதனை யாதொரு துன்பமு மின்றிப்போகச்செய்கிறேன் என்று வீரத்தோடும் எழுந்ததைக் கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம், "மதிக்குந் திறலுடைய வல்லரக்கன்தோள்நெரிய, மிதிக்குந்திரு வடியென்றலைமேல் வீற்றிருப்பக், கதிக்கும்பசுபாசம் ஒன்றுமிலோம், எனக்களித்து இங்கு, அதிர்க்குங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக்கொண்டன்றே" என்றதிருவாசகப்படி, தில்லையாண்டானைக்கொண்டு பசுபாசமற்றவர் பாசமுடைய பசுக்கள்கூறும் சொல்லுக் குக் கோபங்கொண்டு அவரை யடக்குவரென்பதும், தாங்கொண்ட கோட்பாட்டை மேலோங்கச் செய்வரென்பதுங் கூறப்பட்டன. (கக)

வேதியரைத் தடுத்தல்.

நேர்ந்தவர் எதிர்ந்த போது நிறைந்தவச் சுற்றத் தாரும்
சார்ந்தவர் தம்முன் செல்வார் தையலைக் கொண்டு பெற்றம்
ஊர்ந்தவர் படிமேற் செல்ல உற்றெதிர் உடன்று பொங்கி
ஆர்ந்தவெஞ் சினத்தான் மேற்சென் றடர்ந்தெதிர் தடுத்தார் அன்றே.

(எ - து.) (போருக்கெழுந்த) நாயனார் (பகைவராய்வந்த) சுற்றத்தாரை நெருங்கிய சமயத்தில், வெற்றிடமில்லாமல் நெருங்கிய அவ்வுறவினரும், (தம்முன்னெருங்கிய) நாயனாருக்கு முன்னே போகாதவராய், இடபவூர்தியின்மேற் செல்லுகின்ற இறைவன் (நாயனார்) மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு பூமியின்மேற் (போவாராய்ச்) செல்ல (அங்ஙனம் செல்லுகின்ற) வேதியர்முன்னே பகைமேற்கொண்டு உள்ளத்துள்ளே நிறைந்தெழுந்த கொடியகோபத்தால் மேற்கொண்டுசென்று சமீபத்தில் நெருங்கி எதிர் த்துநின்று, போகவழிவிடாமல் நின்மின்நின்மினென்று தடுத்தார்கள் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், நாயனார் சுற்றத்தாரைநோக்கி, முன்னர் உங்கள் உடலைத் துண்டுசெய்து, இரண்டாவது உங்களுயிரை விண்ணுலகேற்றி, மூன்றாவது வேதிய ரைத் தையலுடன் அனுப்புகிறேன் என்று வீரமொழிகூறினாராகையால், சுற்றத்தாரும் வீரங்கொண்டு முன்வேதியரைத்தடுத்து அவனைத் தனியேவோட்டி, இரண்டாவது நமது பெண்ணை நம்வசப்படுத்திக்கொண்டு, மூன்றாவது பித்தனாகிய இயற்பகையோடு பகைத்துப் போர்செய்வோமென்று எண்ணி, எண்ணியபடியே முன்னே வேதியரைத் தடுத்தற்குத் துணிந்தார்களென்று கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம், இறைவன்வசப்பட்டு அவனருட்செயலின்வழியே செல்லுவோ ரிடத்தும் உடல்உளதாய்க் கழியத்தக்கனவாகிய பிராரத்தவினைதாக்கி அதுசெய்யுஞ் செயலைச் செய்யும் என்பது சித்தாந்தநூற் றுணிபாகலான், அஃதேபோல் நாயனா

நாயனார் சுற்றத்தினரை மாய்த்தல்.

சென்றவர் தடுத்த போதில் இயற்பகை யார்முன் சீறி
வன்றுணை வாளே யாகச் சாரிகை மாறி வந்து
துன்றினர் தோளும் தாளும் தலைகளும் துணித்து வீழ்த்து
வென்றடு புலியேறென்ன அமர்விளை யாட்டின் மிக்கார்.

(எ - து.) (சுற்றத்தார்கள் தாங்கள் எண்ணியபடியே) வேதியர் எதிரேசென்று, அவரைப்போகவொட்டாமல் தடைசெய்தபோது, (அதனைக்கண்ட) நாயனார், (அவருள் நுழைந்து) வேதியருக்கு முன்னேநின்று, (சுற்றத்தாரைநோக்கி) அவர்களைக்கோபித்து (சுற்றத்தார் பலரோடும்தாம் ஒருவரே போர்செய்யத் துணிந்ததமக்கு) வன்மையுடைய பெருந்துணை கையிற்றாங்கியிருக்கும் வாளேயாகக்கொண்டு (அவர்களைப்பின்னே மனைவியார்பாற் போகவொட்டாது) இடம்வலமாக பன்முறை மாறிமாறிச் சுற்றிச் சுற்றிவந்து, (அப்போதைக்கப்போது) நெருங்கினவர்களது தோள்களையும் கால்களையும் தலைகளையும் வெட்டிவெட்டிப் பூமியிற்றள்ளி, எவ்வகைப்பட்ட மிருகங்களையுங் கொல்லவல்ல ஆண்புலியைப்போல, போர்செய்யும் விளையாட்டில் தளர்ச்சியில்லாதவராயினார் என்பதாம்.

பாய்ந்துபாய்ந்து போர்செய்வதில் திறமுடைமையும், அதில் தளர்ச்சியின்மையும் உடையது ஆண்புலியாகலான், அதுபோல் நாயனார் செய்தனர் என்பதுதோன்ற புலியேறு என்றார். போர்செய்வதற்கிடனில்லாமல் முன் தோள்களையும் பின் தாள்களையும் வெட்டிக்கீழே வீழ்த்தி துடிதுடிக்கச்செய்து அவர்களுக்குத் தமதுவீரத்தைக் காட்டிப் பின் தலைகளை வெட்டுவார் என்னும் அவரது வீரத்தன்மைதோன்ற தோளும் தாளும் தலைகளும் துணித்து வீழ்த்து என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான், சுற்றத்தார் நாயனாரிடத்து வருவதைவிட்டு வேதியரிடத்துச்செல்ல, அதைக்கண்டநாயனார் பொறாது பெருங்கோபங்கொண்டு அவர்களை எப்புறத்தும் போகவொட்டாது வளைத்து, அவர்களைக்கொல்வதற்குத் தக்க வலியதுணை தனதுதோள்களாகவே கொண்டு, ஆண்புலியைப்போலும் போர்செய்யத்தொடங்கினாரென்று கூறப்பட்டது.

அல்லதூஉம், சீவன்முத்திநிலையுடையார் தம்மைச்சூழ்ந்துள்ள பாசக்கூட்டங்களைத் தாமேயொழிக்கவேண்டுமென்றி மற்றொருவரைத் துணையாகக்கொண் டொழித்தல் கூடாதாகலான் நாயனார் ஒருவரே போர்செய்யத்துணிந்தாரென்றும், "சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர்கடன்" என்றபழமொழிப்படி, இறைவன் தன்னோடு ஏகமாகிநிற்கும் நிலையைப்பெற்ற சீவன்முத்தர்களிடத்துத் தான் வேறாகநில்லாமல் அவர்களேயாய், அவர்கள்செய்யும் பாசநீக்கச்செயலையும் தன்செயலேயாகக்கொண்டு துணையாய்நிற்பன் என்னும் அவ்வுண்மைப்படியே, நாயனார் உடையராகலின் வன்றுணைவாளேயாக அமர்விளையாட்டின் மிக்கார் என்றுங் கூறப்பட்டன.

ஈண்டு, வன்றுணை வாளேஎன்றது - இறைவனென்னும் பொருளைக்குறித்ததென்க. எனவே இறைவன்பாசங்களைக்களைவதில் வாள்போன்றவனாகலினென்க. (உக)

மூண்டுமுன் பலராய் வந்தார் தனிவந்து முட்டி னார்கள்
வேண்டிய திசைகள் தோறும் வேறுவே றமர்செய் போதில்
ஆண்டகை வீரர் தாமே அனைவர்க்கும் அனைய ராகிக்
காண்டகு விசையிற் பாய்ந்து கலந்துமுன் துணித்து வீழ்த்தார்.

(எ - து.) (நாயனார் இடசாரி வலசாரியாக ஆண்புலியைப்போல் போர்செய்யுங் காலத்தில்) அவர்முன்னே சுற்றத்தினர் மூண்டு பலராய்க்கூடி நெருங்கிவந்தும், தனித்தனியே வந்தும் அவருக்கு இடைவெளியில்லாமல் போர்செய்வார்கள். (இவ்வாறன்றி)

மட்டுத்திசைகளிலும் (தனித்தனியாகவும், கூட்டத்தினராகவும், தங்கள்தங்களுக்கு வேண்டியபடியே வேறுவேறு வகையாகப் போர்செய்வார்கள், இவ்வாறு போர்செய்கின்றபோது, ஆண்தன்மையிற் சிறந்த வீரராகிய நாயனார், தாம் ஒருவரே ஒருவருக்கேனும் இல்லையென்று சொல்லுவதற்கில்லாமல் ஒவ்வொருவருக்கும் எதிர்நிற்பவராகி, ஒருவரானும் காணுதற்கரிய விசையோடும் பாய்ந்துபாய்ந்து அவரவரோடுங்கலந்து முன்போல்தோள்களையும் தாள்களையும் தலைகளையும் வெட்டிவெட்டிப் பூமியில் தள்ளினார் என்பதாம்.

நாயனார் ஒருவரே ஒவ்வொருவரிடத்தும் இருந்தார் என்றால் எங்ஙனம் இருத்தல் கூடும் என்னும் ஐயம்நீக்குதற்கு விசையிற்பாய்ந்து என்றார். எனவே - பாய்கின்ற அவ்வேகத்திலேயே வாளால் வீசிக்கொண்டு போவதேயன்றி நின்று போர்செய்தார் இல்லை என்று அவரது வாட்போரின் திறத்தைக் கூறினாரென்க.

இத்திருப்பாட்டான், போருக்குவந்தாரது திறத்தையும், அத்திறமுடையாரிடத்து நாயனார்செய்த போர்த்திறத்தையுங் கூறப்பட்டன.

அஃதேபோல், பாசக்கூட்டங்கள் நாயனார்பால்வந்து எதிர்த்ததிறத்தையும், அவர் அப்பாசக்கூட்டங்களை முன்போல் வன்மையுடையனவாகக் கருதாமல் இறைவன் செயலாகிய தன்செயலின்திறத்தால் வென்றதிறத்தையுங் கூறப்பட்டன. (உஉ)

சொரிந்தன குடல்கள் எங்கும் துணிந்தன உடல்கள் எங்கும்
விரிந்தன தலைகள் எங்கும் மிடைந்தன கழுகு மெங்கும்
எரிந்தன விழிகளெங்கும் எதிர்ப்பவர் ஒருவ ரின்றித்
திரிந்தனர் களனில் எங்கும் சிவன்கழல் புனைந்தவீரர்.

(எ - ஃ.) (நாயனார் சுற்றத்தாரைத் தோள் முதலியவற்றை வெட்டித்தள்ளும் போது) எப்பக்கத்தும் குடல்கள் போர்ப்போராக நெருங்கிக் கிடந்தன, (அஃதேபோல்) துணிப்பட்டனவாகிய உடல்கள் எவ்விடத்தும்கிடந்தன, சிரங்கள் எவ்விடத்தினும் பரவிக்கிடந்தன, கழுகுகள் எவ்விடத்தினும் நெருங்கிக்கிடந்தன, (இவ்வாறு எதிர்ந்த சுற்றத்தினரை வெல்ல) சிவனாரது வீரகண்டையை யணிந்திருக்கும் நாயனாரது கண்களினின்றும் கோபத்தீயானது எப்பக்கத்தும் எரிந்துகொண்டிருந்தன (அக் கோபக் கண்ணோடு) தன்னை எதிர்த்துப் போர் புரிபவர் ஒருவருமில்லாமல் நாற்பக்கத்தும் திரிந்துகொண் டிருந்தனர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாட்டான், சுற்றத்தாரெல்லாங் கூறிய வீரமொழிகளனைத்தும், சொரிந்தும், துணிந்தும், விரிந்தும்போக கழுகுகள் சொள்ளைகொண்டனவென்றும், நாயனார் கூறிய வீரமொழி சிவனது வீரகண்டையைக்கொண்டு வெற்றியுடன் எங்கும் பிரகாசித்ததென்றுங் கூறப்பட்டன. (உங)

மாடலை குருதி பொங்க மடிந்தசெங் களத்தில் நின்றும்
ஆடுறு செயலின் வந்த கிளைஞரோ டணைந்தார் தம்மில்
ஓடினார் உள்ளார் உய்ந்தார் ஒழிந்தவர் ஒழிந்தே மாண்டார்
நீடிய வாளும் தாமும் நின்றவர் தாமே நின்றார்.

(எ -று.) நாற்பக்கங்களினும் உதிரவெள்ளமானது பெருக்கெடுத்து அலைமோதிக் கொண்டு செல்லும் போர்க்களத்தில், போர்செய்யும் செயலை மேற்கொண்டு வந்தவரோடுகூடிவந்தவர்களில் அக்களத்தினின்றும் நில்லாது ஓடினவர்கள் எவர்களோ அவர்களே உயிரோடு பிழைத்திருப்பவராயினர், ஓடாது இருந்தவரெல்லாம் இறந்தே போயினர், (இவ்வாறு சுற்றத்தாருள் இருந்தவர் இறக்க, போனவர் இருக்க, போர்க் களத்தில்) ஒருவருமின்றி நாயனார் ஒருவரே நீண்டவாளும் தாமுமாக நின்றனர்

இத்திருப்பாட்டான் மறையவரைப்போக்கி, மாதினைக்கைக்கொண்டு, நாயனாரோடு போர்செய்யலாம் என்று எண்ணிநின்றாரெல்லாம் நில்லாதொழிய, மாதினை மறையவரோடு கூட்டிச் செல்லவிடுவேன் என்று வீரங்கொண்டு நின்றவரே, இறைவனோடு நின்றனரென்று கூறப்பட்டது.

அஃதேபோல், ஒழிக்கவேண்டிய பாசங்களையெல்லாம் பற்றறப்போக்கி, இயல்பாகவே பற்றற்ற ஒருவனைப் பற்றி நின்மலசொரூபராய்ப் பிரகாசித்தன ரென்றுங் கூறப்பட்டது. (உச)

திருவுடை மனைவி யாரைக் கொடுத்திடைச் செறுத்து முன்பு
வருபெருஞ் சுற்ற மெல்லாம் வாளினால் துணித்து மாற்றி
அருமறை முனியை நோக்கி அடிகள்நீர் அஞ்சா வண்ணம்
பொருவருங் கானம் நீங்க விடுவனென் றுடனே போந்தார்.

(எ - து.) திருவருட்செல்வமுடைய தமது இல்லறத்தாளை வேதியருக்குக்கொடுத்து (கீழ்இயிற்போகவிடும்போது அதுகாரணமாய்) அவ்விடைவழியில் கோபித்துத் தமக்குமுன் எதிர்த்துவரும் அளவில்லாத சுற்றத்தினரெல்லாம், மாண்டுபோம்படி வாட்படையினால் வெட்டி உயிரைப்போக்கி (பின்னர்) சிறந்த வேதியரைப்பார்த்து, "சுவாமிகாள்! (அஞ்சும்படியாக வந்தவரெல்லாரும் எனது வாளினால் மாண்டார்கள் இன்னமும்) நீர் அஞ்சாவண்ணம், காடுகளில் பெருங்காடாயுள்ள இந்தக்காட்டை (நீங்களிருவரும்) கடந்து போமளவும், (நான் துணையாய்வந்து) அங்குவிடுகிறேன் என்றுசொல்லி அவருடன் நாயனார்போயினார் என்பதாம்.

தமக்குச் சுற்றத்தாரெல்லா மாண்டாரென்று தெரியவரினும், வேதியருக்கு இன்னமும் யாவர்வருவரோவென்று ஐயந்தோன்றுமாகலின், அவ்வையமொழிய "அடிகள் நீர் அஞ்சாவண்ணம் கானம்நீங்க விடுவன்" என்றார். எனவே, இன்னமும் யாவர்வரினும் அவர்களையும் வாளினால்வெட்டி இத்திருவுடையாளை நீர் கொண்டுபோம்படிச் செய்வேனென்பதாம்.

தனக்குப் பற்றாயிருந்த பாசப்பற்றுக்களைத் தான் பதியாகப்பற்றியிருந்த நாயகனால் பற்றறத்துடைத்து, அந்நாயகனால் பற்றியிருந்த பதியைப் பின்பற்றி அத்திருவாளனாகிய இறைவனால் பற்றப்பட்டாராகலின் திருவுடைமனைவியார் என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான், வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் அற்ற இறைவன், "மன்னு காதல் உன்மனைவியை வேண்டி வந்தனன்" என்றுகூறி வேண்டும்படிநின்ற திருவுடையராகிய தமதுமனையாட்டியை வேண்டிய அவ்விறைவர்பின் தொடர்ந்து செல்லும்படி விட்டு, தம்மைச் சூழவந்த பாசங்களையெல்லாம் ஞானமயமாகிய வாளினால்வெட்டிக் கழித்தன ரென்பதும், தாம்கழித்த அப்பாசங்களில் மீண்டும் செல்லுவனோ என்னும் ஐயத்தால் உண்டாகத்தக்க அச்சமானது தம்மையாட்கொண்ட இறைவனுக்கு உண்டாமாகலின் அவ்வச்சம் அவருக்குநீங்க அடிகள் நீர் அஞ்சவேண்டாம் என்பதும், பாசாடவிக்குளே வாழ்கின்ற என்னுடன் நீ வேறாகாது உடனாயிருந்தும் உன்னையறியாதிருந்த எனக்கு உன்னையறிவித்தும், நான் உன்னுடனாய் வரச்செய்தனை யாகலின், இனி, பாசங்கடந்த பரவெளியாகிய அருளிடத்தைக் கூடாது, பாசநீக்கமே அடையும்பேறெனக் கருதி இங்கு உன்னைவிட்டுப் பிரிவேனாயின் அவ்வருளிடத்தை யான் யார்துணையாக வந்துகூடுவேன். ஆகலின், யான்கூடும் இடமாகிய அருளிடத்தில் உன்னை விடுவேனாயின் அஃதாவது அவ்வருளிடத்தில் என்போதவாசனையால் உன்னைச் சுட்டியறியும் அச்செயலையும் விடுவேனாயின் நீ என்னைவிட்டீராய் ஆகலான் கானம்நீங்க விடுவன் என்று உடனே போந்தனரென்பதுங் கூறப்பட்டன. (உரு)

நாயனாரைப் போகச் சொல்லல்.

இருவரால் அறிய வொண்ணா ஒருவர்பின் செல்லும் ஏழை
பொருதிறல் வீரர் பின்பு போதமுன் போகும் போதில்
அருமறை முனிவர் சாய்க்கா டதன்மருங் கணைய மேவித்
திருமலி தோளி னானை மீளெனச் செப்பி னாரே.

(எ - து) பிரம விஷ்ணுக்களால் மேலுங்கீழும் தேடியுங் காணக்கூடாத பெரியோன் பின்னே, (முடியையும் அடியையுங்கண்டு செல்லுகின்ற) அம்மையார் பின்னர், போர்த்திறத்தில் வல்ல வீரராகிய நாயனார்போக, (அம்மையாருக்கு) முன்னே அரிய மறைமுனிவராகிய வேதியர் போகும்போது, திருச்சாய்க்காடென்னுந் தலத்தின் சமீபத்தை யடைந்து அங்குநின்று, விஜயலக்ஷ்மி பொருந்தியிருக்கும் தோளையுடைய நாயனாரைப் பார்த்து, (நீர்) உமதுவீட்டிற்குத் திரும்பலாம் என்றுகூறினார் என்பதாம்.

இருவரால் அறியவொண்ணா ஒருவர்பின் ஏழைசெல்லும் எனவும், (அவர்) பின்பு பொருதிறல் வீரர்போத எனவும், (அவ்விருவர்முன்) அருமறைமுனிவர் போகும்போதில் எனவுங் கொண்டுகூட்டுக.

அறியவொண்ணாமற்போன பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் தேவரினும் பெரியோர். அப்பெரியோர்களுக்கெட்டாத பெரியோன் ஏழைபங்காளனாகலின் அம்மையாராகிய அழைக்கும் எளியராவாரென்பார் ஏழைபின்சேல்ல எனவும், சுற்றத்தாரைமாய்த்து முன்போல் பின்வந்தனரென்பார் - வீரர்பின் போத எனவும், நாம்மீளவும் அழைக்கும் போதுவருவாயென்னுங் குறிப்புத்தோன்ற மீளெனச்செப்பினார் எனவுங் கூறினார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவபாசம் நீங்க, மாயா பாசகாரியங்களாகிய தனுகரண புவனபோகங்களை இறைவன் கொடுத்த உண்மையுணர்ந்தவர், உணர்ந்த அவ்வுண்மைவழியே ஆணவபாசமற்று, அருள்வழிப்பட்டு மாயாபாசங்களையெல்லாம் அவன்வழிப்படுத்தி இறைவனைக் காணப்பெறுவாராகலின், இறைவன் முன்னேபோக, அவர்பின்னே மனையாட்டியார்போக, அவர்பின்னே நாயனார் போயினாரென்பதும், பாசமாகிய காடுசாய்ந்தஇடமே இறைவன் நிற்கும் இடமாகலின் அக்குறிப்புத்தோன்ற சாய்க்கா டதன்மருங்கணைந்தாரென்பதும், மாயாபாசத்தானும், அப்பாசக்கூட்டத்தானும், ஆணவபாசத்தின் வலியைச்சாராது, ஆணவபாசத்தின் வலியைக்கொண்டே, கன்மபாசங்களை வெட்டியெறிந்து அருள்வலியைப் பெற்றவல்லாளர் "எத்தனுவில்நின்றும் இறைபணியார்க் கில்லைவினை" என்ற சிவஞானபோதவசனப்படி இறைபணியில் நிற்பரேயன்றி, தனுவின்பணியில் சிறிதேனும் தாக்குற்று வருந்தாராகலான் அவ்வனுபவவுண்மைதோன்ற திருமலிதோளினாரை மீளெனச்செப்பினாரென்பதும் கூறப்பட்டது. (உசு)

தவமுனி தன்னை மீளச் சொன்ன பின்தலை யாலார
அவன்மலர்ப் பதங்கள் சூடி யஞ்சலி கூப்பி நின்று
புவனமூன் றுய்ய வந்த பூசுரன் தன்னை யேத்தி
இவனருள் பெறப் பெற்றேனென் றியற்பகை யாரு மீண்டார்.

(எ - து.) இறைவனார், தவமுனிவராகிய நாயனாரைப் பார்த்து நீ திரும்புவாயென்று சொல்லியபின்னர், அம்முனிவரது மலர்போன்ற பாதங்களைத் தமதுமுடியிற் பொருந்தும்படியாகச் சூடி, (பின்) இருகரங்களையுங் குவித்துநின்று, மூன்றுலகமும் உய்யவந்த அந்தவேதியரைப்போற்றி, (நான் - வந்த இடையூறுகளெல்லாம் ஒழியப் பெற்று) இம்முனிவரது அருளைப் பெறும்படியாகப் பெற்றேன் என்று இயற்பகையாரும் திரும்பினரென்பதாம்.

தவவேடத்தோடு தூர்த்தவேடமும் உடையவராய் வந்து காதலன்மனைவியை வேண்டி வந்தனனென்று கேட்க, கேட்டவாறே நாயனார்கொடுக்க, மனைவியாரும் தன்பின் தொடர்ந்து, கணவனைநோக்காது தம்மையே நோக்கிவரவும், அவர்பால் காதலைக்கருதாது முனிவருக்குரிய கருணையே கருதினாராதலால் தவமுனி என்றார். நாயனார் அம் முனிவர் அடியைச்சூடுவதற்குக் கீழேவீழ்ந்து வணங்கவும், அவரடி தமதுதலையிற் படாது சிறிதுதூரத்திலிருப்ப அதுபொறாது அவ்வடி தலையிற்படும்படி தலையின்முயற்சியினாலே தீண்டிமகிழ்ந்தனரென்பார் தலையால் அவன்மலர்ப்பதங்கள்சூடி என்றார். முடியில் திருவடிபடச் சீரமகிழ்ச்சியை யடைந்ததுபோலும், நமதுமனைவியாரைக் கொண்டுபோக வந்தவரெல்லாம் ஒழிந்து மனைவி பின்போக அவர்சவலையற்று நம்மைத் திரும்பிப்போகலாமென்று கூறினாரே இதுவன்றோ நாம்பெறும்பேறு என்று உள்ளமும் மகிழ்ச்சியடைந்தனரென்பார் இவனருள் பெறப்பெற்றேன் என்றார். இவ்வாறு சூடப் பெற்றோமென்று காயமகிழ்ச்சியும், மனையாளை அவர்கொள்ளப்பெற்றோமென்று மனமகிழ்ச்சியும், இவ்விருமகிழ்ச்சியும் வாயினால் எடுத்துக்கூறி வாக்கின்மகிழ்ச்சியும் உடையராய்த் திருமபினரென்பார் - இயற்பகையார் மீண்டார் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால் நாயனார், மனைவியையும் சுற்றத்தாரையும் இழக்கலுந்தோமே, என்று மயக்கச்செய்யவல்ல மாயையின்செயலற்று, அடியார் வேண்டியவற்றை இல்லையெனச் சொல்லவரும் மாயாபாசச்சார்புகளும் மடியப்பெற்று, அடியார் யாது வேண்டினும் இல்லையென்னாதே கொடுக்கும்பேறு இன்று நிலைபெறப்பெற்றோம் என்று அவர் மகிழ்ந்தமை கூறப்பட்டது. (௨௭)

நாயனாரை மீள அழைத்தல்.

செய்வதற் கரிய செய்கை செய்தநற் றொண்டர் போக
மைதிகழ் கண்டன் எண்டோண் மறையவன் மகிழ்ந்து நோக்கிப்
பொய்தரும் உள்ளமில்லான் பார்க்கிலன் போனான் என்று
மெய்தரு சிந்தை யாரை மீளவும் அழைக்க லுற்றார்.

(எ - து.) யாவரானும் செய்தற்கரிய செய்கையைச் செய்த நல்லதொண்டனாராகிய நாயனார் தமது மனைவியாரையும் சிவனடியாரையும் திரும்பிப்பாராது, தமது வீட்டைநோக்கிப் போக, நீலகண்டத்தையும் எட்டுத் தோளையும் உடையசிவவேதியர், சந்தோஷித்துப்பார்த்து, பொய்யைவிளைவிக்கும் மனமில்லாதவனாகலின், நம்மைத் திரும்பிப்பாராது போகின்றானென்று, மெய்யைவிளைவிக்கும் சிந்தையுடைய அவரை, திரும்பவும் அழைக்கத்தொடங்கினர் என்பதாம்.

ஆன்மாக்கள், பிறவிக்கு வரத்தலைப்பட்ட நாள்முதல் இன்றளவும் விடாது மாறி மாறிப் பிறவிகளையெடுத்துவருகின்ற காரணம் பாசபதார்த்தங்களாகிய பெண் பொன் முதலியவைகளில் உண்டாய்வரும் பற்றேயாம். அவ்வப்பிறவிகளிலும் புத்திபூர்வகமாகவும், அபுத்திபூர்வகமாகவும் செய்யப்பட்டுவரும் தவவிரதமுதலிய யாவும் பாசபதார்த்தங்கள் தம்முடைமையாயிருத்தற்கேயாம். இவ்வாறு பிறவிதோறும் வன்மைபெற்று வந்துள்ள பாசப்பற்றைச் சேதிப்பதற்கே, பரிபாகம் வரப்பெற்றோர் கேட்டுச்சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டைகூடுவதாகும், அங்ஙனம் நிட்டைகூடினும் "அம்மம்ம மனமாயை வெல்லவெளிதோ" என்று அப்பாசங்களோடு போராடிப்போராடி ஓய்ந்துபோகின்றனர். இப்போராட்டமொழிந்து, பற்றற்றான் பற்றினைப்பற்றிப் பாசமொழிந்து நிற்குநாள் எந்நாளோஎன்று ஏங்குகின்றனர். இவ்வாறு ஏங்குகின்ற ஞானிகளாலும் செய்தற்கரிய பாசச்சேதத்தை ஓரடியார்பொருட்டாக வாளோடுபலகையையேந்தி, தோளினைத் துணையேயாக தம்மைச்சூழ்ந்து வளைந்து கொண்ட பாசத்தாராகிய சுற்றத்தினரையெல்லாம் துணித்து வீழ்த்தி, அகப்பற்றையும் புறப்பற்றையும் மிகஎளிதாய்ப்போக்கிய வல்லாளர் என்பார் செய்வதற்கரியசெய்கை செய்தநற்றொண்டர் என்றார்.

தேவர்களுடைய சம்பந்தத்தால்வந்த விடத்தால் கேட்டையடையாது பிரகாசித்ததுபோலும் நாயனர்சம்பந்தத்தால் வந்தசுற்றத்தாரால் தானொருகேட்டையும் அடையாது பிரகாசித்தனராகலானும், நாயனருக்குத்தனது எண்டோளையும் அவரறியாவண்ணம் துணையாகக்கொடுத்து எண்டிக்குகளிலும் சூழ்ந்துவந்த சுற்றங்களையெல்லாம் களைந்தனனுகலினுனும், மைதிகழ்கண்டன் எண்டோண்மறையவன் என்றார்.

தனது தோளிணையால் எண்ணிறந்த சுற்றத்தாரையெல்லாம் வென்றவராயிருந்தும், அவ்வெற்றியைத் தனதுதோள்வலியாலென் றெண்ணுமல் இது எண்டோளனுடைய வலியாலென்றுணர்ந்து மகிழ்ந்தனராகலின், அம்மகிழ்ச்சியை இறைவன் கண்டு மகிழ்ந்தனனென்பார் மகிழ்ந்துநோக்கி என்றார்.

நீங்காப்பாசங்கள் நீங்கவந்தகாலத்து அப்பாசங்களில் நெடுங்காலமாய்ப் பழகிவந்த உள்ளமானது விளக்கு அணையும் பருவத்தைப்பார்க்கும் இருளைப்போல, அறிவற்றம் பார்க்குந் தன்மைத்தாகலின், அவ்வுள்ளம் இவர்பாலிருக்குமாயின் நம்மைப் பிரியாநங்கையாகிய நமது மனையாட்டி இன்று மறையவர்பால் எவ்வாறு வாழத்துணிவாள், நமது ஆணைக்கஞ்சி ஒருவாறு வாழத்துணிந்தாலும் அவளது கற்பு அவளைத்தடுக்குமே, அத்தடையை அவ்வேதியர் எவ்வாறு போக்கவல்லவராவர், ஆகலின் அவர்பின்னே போகின்ற நமதுமனையாட்டி நாம் அவளைப்பிரிந்துவரத் துணிந்ததுபோலும், நம்மைப் பிரிந்துபோவதில் துணிவுடையவளாய்ப் போகின்றனளா ! மனங்கலங்கிப் போகின்றனளா ! அக்குறிப்பைச் சற்றுநின்று திரும்பிப்பார்ப்போமென்று எண்ணுவனவாயிருக்கின்ற பாச எண்ணங்களை எண்ணும்படியாகச் செய்யும். அவருள்ளம் வேதியராய்வந்த சங்கரன்பால் ஆகி ஆசைநிறைந்த தன்மையால் சவிகற்பவழிப்படாது நிர்விகற்பநிலையராய்ப்போன தன்மையைக் கண்டனரென்பார் பொய்தரும் உள்ளமில்லான் பார்க்கிலன் போனன் என்றார்.

''உள்ளமுதல் அனைத்தும் ஒன்ற உருகவரின், உள்ளம் உருகவந்து உன்னுடனும்'' என்று திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறியபடி, உள்ளமுதலனைத்தும் ஒன்ற உருகவருவதாகிய நிர்விகற்பநிலையராய்ச் செல்கின்ற அந்நாயனரை, இறைவன் தமது உள்ளம் அவர்பால் உருகி உடனுயிருக்கத் துணிவரேயன்றி, வேறுபிரிந்திருக்கத் துணிவரோ, துணியார் என்பார் மெய்தருசிந்தையாரை மீளவும் அழைக்கலுற்றார் என்றார்.

பொய்தரும் உள்ளம் - பாசபதார்த்தங்களைப் பற்றுதற்கான ஆசையை விளைவிக்கும் தன்மையுடைத்தெனவும், மெய்தருசிந்தை அவ்வாசையை அரன்பாலாக்கி அவ்வரன்பால் அன்பைவிளைவித்துத் தன்னறிவு அழிந்திருக்கச்செய்யும் தன்மையுடைத்தெனவும் அறிக.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இயல்பாகவே பாசங்களில் நின்றும் நீங்கியிருக்கும் இறைவன், இயல்பாகவே தன்னைவிட்டு நீங்காதபாசத்தைப் பகைத்தநாயனரது பாசபதார்த்தங்களைத் தன்னுடைமையாக்கித் தன்வசப்படுத்திக்கொள்ளவும்; அவரைத்தான் ஏவும் ஏவல்வழிநிற்கும் அடிமையானாகவும் ஆண்டருளவந்த காலத்து, அங்ஙனமே பாசபதார்த்தங்களை அவனுடைமையாக்கும் செயலிலும், தான் அவன்ஏவும் ஏவல்வழி மாறுது நிற்கும் அடிமைத்திறத்தில் திறம்பாத அரியசெயலிலும் நின்ற நற்றொண்டரென்பதும், தன்னுடைமையும், தன்னடிமையும் எவற்றாலும் தடைபடாது தன்பாலாக்கிய அச்செயலால் இறைவன்மகிழ்ந்து நோக்கினன் என்பதும், தாம் மகிழ்ந்துநோக்கிய அக்கருணைநோக்கிலேயே நாயனரது நோக்கம் மாறுதிருத்தற்கு இறைவன் மீளவும் அழைத்தானென்பதுங் கூறப்பட்டன. (௨௮)

இயற்பகை முனிவா ஓலம் ஈண்டுநீ வருவாய் ஓலம்
அயர்ப்பிலா தானே ஓலம் அன்பனே ஓலம் ஓலம்
செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே ஓலம் என்றான்
மயக்கறு மறைபோ விட்டு மாலயன் தேட நின்றான்.

(எ. - து.) ஆன்மாக்களுடைய அறியாமையை அறுக்கவல்ல வேதங்கள் ஐயா ஐயா வென்றுஓலமிட்டலறியும், அரிபிரமர்கள் கீழும்மேலும் தேடியும் அறியப்படாது நிற்கின்றவனாகிய இறைவன், இயற்பகைமுனிவனே! நான் உன்னடைக்கலம், நானிருக்கும் இந்த இடத்திற்குச் சீக்கிரமாகவருவாய் நான் உன்னடைக்கலம், அடியார்களுக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்வதில் சோர்வில்லாதவனே நான் உன்னடைக்கலம். என்பால் அளவிலா அன்புடையவனே நான் உன்னடைக்கலம், செய்தற்கரிதாகிய செயலை மிக எளிதாய்ச் செய்த தீரபுருஷனே! நான் உன்னடைக்கலம் அடைக்கலம் என்று பேரோசையிட்டுக் கூவினர் என்பதாம்.

"மன்னுகாதல் உன்மனைவியைவேண்டி வந்தது இங்கு" என்று நான் சொல்லி உன்மனைபுகுந்தகாலத்தில் நீ என்னைக்கண்டு "முந்தை எம்பெருந்தவத்தினால் என்கோ முனிவர் இங்குஎழுந்தருளியது' என்று மகிழ்ந்தமகிழ்ச்சியினும், பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தனையேயன்றி, மனைவியைக் கேட்டானே என்று முனியாதொழிந்த முனிசிரேஷ்டனே உன்னையன்றி எனக்குத்துணை யாவருள்ளார் என்பார் இயற்பகைமுனிவா வோலம் என்றார்.

மனையாட்டியைக் கொடுக்காப்பொருளாகக் கருதாது, கொடுக்கும் பொருளாகவே கருதி, "இது எனக்கு முன்புள்ளதே வேண்டி எம்பிரான்தந்த பேறு எனக்கென்று உன்காதலிபாற் கதுமெனச் சென்ற"னையே உன்னைப்போலும் எனக்கு வேண்டியதை விரைந்துகொடுப்பவர் யாவருள்ளர் ஈண்டுநீ வருவாயோலம் என்றார்.

உன்னுடைய, "தையல்தன்னை யான் தனிக்கொடுபோகக், காதன்மேவிய சுற்றமும் பதியும் கடக்க நீ துணைபோதுக" என்று நான்சொல்லியபோது, "யானே முன் செய்குற்றேவல்ஒன்று, இதுதன்னை என்னையுடையவர் அருளிச்செய்யநின்றது பின்பு யாம் என்று நினைந்து, பூங்கச்சுப் பொலியவீக்கி, வாளொடுபலகையேந்தி, தோளிணை துணையேயாக, வருபெருஞ்சுற்றமெல்லாம் வாளினால் துணித்துமாற்றி" (என்னை நோக்கி) அடிகள் நீர் அஞ்சாவண்ணம், பொருவருங்கானம்நீங்க விடுவேனென்று (என்னுடனே வந்தவனே) உன்னைப்போலும் சோர்வில்லாமல் பாதுகாக்கும் திறமுடையவர் யாவருள்ளார் என்பார் அயர்ப்பிலாதானே ஓலம் என்றார்.

திருமலிதோளனாகிய உன்னை நான் "மீளெனச்செப்" பியபொழுது, "பொய்தரும் உள்ளத்"தின்வசப்பட்டு மனையாட்டியை ஆசையால் திரும்பிப்பார்ப்பதும் ஒழிந்து, பாராதவனாய்ப் போயினையே, அவ்வாறுபோனது என்பால் நீவைத்த "மெய்தரு சிந்தை"யினாலல்லவா, உன்போல் என்பால் அன்புள்ளாரை நான் எங்ஙனங் காண்பேன் இல்லை இல்லை என்பார் அன்பனேஓலம்ஓலம் என்றார்.

உன்னை நான் மீளெனச்செப்ப, நீ மீண்டபொழுது, மெய்தரும் சிந்தைவசப்பட்டு, எனது மலர்ப்பாதத்தைப் பிரிவதற்கஞ்சி ஆராக் காதல்கொண்டு அப்பதத்தை உனதுசிரம்பொருந்தும்படிச் சூடி, அஞ்சலிகூப்பிநின்று ஏத்தி, இவனருள் பெறப்பெற்றேனென் றேகினையே, உன்னைப்போலும் இவ்வரிய செய்கையைச் செய்ததீரர் யாவர். அங்ஙனமான அரியசெய்கையைச் செய்த உன்னை நான் எங்ஙனம்பிரிந்திருப்பேன் என்பார் செயற்கருஞ் செய்கைசெய்ததீரனே ஓலம் என்றார்.

இவ்வாறு, நாயனாரது * அறுவகைச்செயலையும் எடுத்துக்கூறியதே யல்லாமல் அங்ஙனங்கூறுந்தோறும் ஓலம்ஓலம்என்று ஓலமிட்டவன் யாவன் எனில்,—மறைகளெல்லாம் பன்முறை ஓலம் ஓலம்என்று கூறிஅழைப்பினும் வாராதவனும், அரிபிரமர்கள் பன்னெடுங்காலம் காண்பதற்குத் தேடினும், காணப்படாது நின்றவனுமாகிய ஐஸ்வர்யாதி ஷட்குணசம்பன்னனாகிய இறைவன் என்பார்—, மறையோலிட்டு மாலயன் தேடநின்றான் என்றார்.

* திரும்பிப்பாராது போனமை ஓர்செயலாகவும், அவ்வாறுபோனது ஆசை சங்கரன்பால் வைத்தமை ஓர் செயலாகக்கொண்டு அறுவகை என்றும்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், தீர்ந்த அன்புடையாராகிய நாயனாரது அன்பின் திறத்தை இறைவன் பாராட்டி, அவர்பால் அவரினும் அன்பனாய் ஓலமிட்ட அன்பின் திறத்தைக் கூறப்பட்டது. (உக)

நாயனார் வர இறைவன் மறைதல்.

அழைத்தபேர் ஓசை கேளா அடியனேன் வந்தேன் வந்தேன்
பிழைத்தவர் உளரேல் இன்னும் பெருவலித் தடக்கை வாளின்
இழைத்தவர் ஆகின் றாரென் றியற்பகை யார்வந்தெய்தக்
குழைப் பொலி காதி னானும் மறைந்தனன் கோலங் கொள்வான்.

(எ - .) இயற்பகையாரானவர், தம்மை ஓலம்ஓலம் என்று அழைத்ததாகிய பேரோசையைக்கேட்டு, அடியேன் இதோ வந்துவிட்டேன், வந்துவிட்டேன் என்று எதிரோசைகாட்டி, முன்செய்தபோரில் தப்பிப்போனவர் இன்னமும் தேவரீரைத் தடைசெய்வதற்கு ஒளித்திருந்து இப்போது உளராகவருவாரானால், மிக்க வலியினை யுடைய எனது நீண்ட கையினிடத்திருக்கும் வாளினால் செய்யப்படும் கொலைத் தொழிலுக்கு ஆளாகின்றார் என்று வீரமொழி கூறிவந்து சமீபித்தபோது, சங்கக்குண் டலமணிந்திருக்கும் இறைவனும் தமது தெய்வவுருவத்தைக் கொள்ளும்பொருட்டுத் திருவுருக்கரந்தன ரென்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பாசப்பற்றற்றாகிய தனது பற்றினைப்பற்றி பாசப்பற் றற்றவர் நாயனார் என்னும் அவ்வுண்மை யாவரும்உணர ஓலம்ஓலம் என்று பேரோசை யிட்டழைக்க, ஐம்புலஓசை யடைக்கிய நாயனார் அவ்வோசைவழியே மீண்டு, என்னை மீளாவடிமைகொண்டமெய்யனே வந்தேன் வந்தேனென்று வந்ததும், வந்து பாசக்கூட் டத்தையுங் காணாது, பாசக்கூட்டத்தைக் களைவதற்குத் தடஸ்தப்பட்ட தடத்தவடிவை யுங்காணாது, தனியராய் (அசத்துமாகாது, சத்துமாகாது) நின்றகாலத்து இறைவன் நாயனாரை சொரூபவடிவத்தைக் காணுமாறு மறைந்ததுங் கூறப்பட்டன. (உஉ)

இறைவனை விடைமேற் காண்டல்.

சென்றவர் முனியைக் காணார் சேயிழை தன்னைக் கண்டார்
பொன்றிகழ் குன்று வெள்ளிப் பொருப்பின்மேற் பொலிந்த தென்னத்
தன் துணை யுடனே வானில் தலைவனை விடைமேற் கண்டார்
நின்றிலர் தொழுது வீழ்ந்தார் நிலத்தினின் றெழுந்தார் நேர்ந்தார்

(எ - து.) இன்னமும் பகைவர் உளரென வருவாராயின் அவர்களை எனது கையி லுள்ள வீரவாளுக்கு இரையாக்குகின்றேன் என்று சொல்லிக்கொண்டே போனவ ராகிய இயற்பகைமுனிவர், (இயற்பகைமுனிவா வோலம் என்றுதம்மையழைத்த) பெரிய முனிவரைக்காணாமல், தனது மனைவியாரைமாத்திரங் கண்டனர், (நம்மை யழைத்த முனிவர் எங்கே யென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்து மேலேபார்க்கும்போது) வெளியிடத்தில் பொன்மலையானது வெள்ளிமலையின்மேல் பிரகாசிப்பதுபோல, வெள் ளிய விடபவூர்தியின்மேல் தனது துணையாகிய உமாதேவியாரோடு இறைவனிருக்கக் கண்டனர். (கண்டமாத்திரத்தில் நின்றிருந்தவர்) நிற்கப்பெறாதவராய், பூமியில்வீழ்ந்து வணங்கி மீண்டும் எழுந்து இறைவனைக் கண்ணாரக் காணப்பெற்றார் என்பதாம்.

வானில் விடைமேல், தன்றுணையுடனே தலைவனைக் கண்டார் எனவும், நின்றிலர் வீழ்ந்தார் தொழுது எனவும் கூட்டுக.

பொன்றிகழ்பொருப்பு - சிவபெருமான், வெள்ளிப்பொருப்பு - விடபவூர்தி எனக.

இத்திருப்பாசுரத்தான், மலசத்தியினின்றும் ஆன்மாக்கள் நீங்கத் தலைப்பட்டு நின்ற திரோதானசத்தியானது, அம்மலசத்தியைக் கெடுத்தபின்னர், அம்மலத்தோடு சாராது தனித்து நிற்றல்போல் தனித்துநிற்கும் தனது மனையாட்டியைக் கண்டாரென்

பதும், திரோதானசத்தியைக் காணப்பெற்றார்க்கு அருட்சத்திதெரிசனமும், அவ்வருட்சத்தியுக்தமாய் விளங்கும் சிவதரிசனமும் கிடைத்தல் அக்கணமே என்பதுபோல் தன் மனையாட்டியைக் கண்டபொழுதே, தன் துணையுடனே வானில் தலைவனை விடைமேற் கண்டாரென்பதும், விடாதிருந்த பாசத்திற்கு விடையால் விடைகொடுத்த தலைவனைக் கண்டவர் அவன்றாளே தாரகமாய் அவ்வருளில் வீழ்ந்துகிடப்பாரென்பதுபோல் நின்றிலர் தொழுது வீழ்ந்தார் என்பதும், அருள்வசப்பட்டார் அருளுடையானைக் காண்டல் வாழ்த்தல் முதலிய அருட்பணியில் தலைப்பட்டொழுகுவா ரென்பதுபோல் தொழுது வீழ்ந்தவர் மீளவும் எழுந்து வாழ்த்துவதற்கு நேர்ந்தாரென்பதுங் கூறப்பட்டன. (கூக)

இறைவனைப் போற்றல்.

சொல்லுவ தறியேன் வாழி தோற்றிய தோற்றம் போற்றி
வல்லைவந் தருளி யென்னை வழித்தொண்டு கொண்டாய் போற்றி
எல்லையில் இன்ப வெள்ளம் எனக்கருள் செய்தாய் போற்றி
தில்லையம் பலத்து ளாடும் சேவடி போற்றி யென்ன.

(எ - து.) இறைவனே! நீஎன்பால் மறைமுனிவனாய் வந்து இயற்றிய திருவிளையாடலையும், இப்போது விடையின்மேல் கொடுக்கும் இக்காட்சியினையும் இத்தன்மைத்தென்று அறியுந் தரமுடையவனாவனோ ஆகேன். அது அறியாதொழியினும், என்னைத் தன்வசப்படுத்திய இத்திருவுருவக்காட்சி நீடூழிவாழக்கடவது, இச் சிறியேன்பொருட்டாய்க் கொண்ட இப்பெரிய தோற்றத்திற்கு யான் வந்தனஞ்செய்கின்றேன், நான் உன்னைக் காணப்பெறாது பிறந்திறந்து வருந்தாவண்ணம் இப்பிறவியிலேயே உன்னைக் காணும்படி நீயே விரைந்துவந்து என்னை வழியடியனாகத் தொண்டுகொண்டனையே அப் பெருங்கருணைக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றேன். இங்ஙனம் அடிமைகொண்ட இச் சிறிய அடிமையில் அளவுபடுத்தவொண்ணாத பேரின்பவெள்ளத்தை என்னுள்ளாக்கினையே அக்கருணைப்பெருக்குக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றேன். தில்லையம்பலத்துள் நின்று நடனஞ்செய்தருளும் பொன்போன்ற திருவடிகளுக்கு வந்தனஞ்செய்கின்றேன் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், தில்லையம்பலத்துள் ஆடும் சேவடியுடைய நீ, ஆடுந்தோற்றத்தினாலே என்னை யடிமைகொள்ள நினையாமல் என்னைப்போலும் சங்கம வடிவமாகிய தோற்றங்கொண்டுவந்து எனது இச்சை உன்வழிசார்ந்துநிற்க, எனது இச்சாரூபமாகிய மனையாட்டியை உனது இச்சாரூபமாக்கிக்கொண்டும், எனது கிரியாரூபமாகிய செயலை உனது கிரியாசத்தியுட்படுத்தி பாசச்சேதஞ்செய்யும் வன்மையுடையதாகவும், எனது ஞானரூபமாகிய அறிவை உனது ஞானசத்தியுட்படுத்தி, விடையின்மேல் வருவதாகிய இந்த ஞானசொரூபத்தைக் கண்டுகளிக்கவும் செய்தனையே இம்முறையை எடுத்துச்சொல்லி உன்னை நான்வாழ்த்துவேனோ? எனது இச்சாஞானக் கிரியைகளை வழிவழியாய் உனது இச்சா ஞானக் கிரியைக்குட்படுத்திக் கொண்டதேயல்லாமல் எனது தேகேந்திரியப் பிராணாதிகளேயும், வணங்கவும் வாழ்த்தவும் காணவும் களிக்கவுமாகிய வழித்தொண்டில் ஈடுபடும்படி ஆளாக்கிக்கொண்டனையே! இவ்வதிசயத்தைச் சொல்லி வாழ்த்துவேனோ, எனது தேகேந்திரியாதிகளும், இச்சையாதிகளும் தோன்றாவிடத்துத் தோன்றுவதாகிய எல்லையில் இன்பமாகிய பேரின்பத்தை, தேகாதிகளும் இச்சையாதிகளும் குன்றாது தோன்றியிருக்கும் இவ்விடத்தில் தோன்றச்செய்து என்னைக் களிக்கச்செய்தனையே இவ்வருட்டிறத்தை எடுத்துச்சொல்லிவாழ்த்துவேனோ? நீ என்னை உனது திருவாக்கினால்,—இயற்பகைமுனிவா எனவும், அயர்ப்பிலாதானே எனவும், அன்பனே எனவும், செயற்கருஞ்செய்கைசெய்த தீரனேஎனவுங் கூறியதேயல்லாமல் உனக்கு அடைக்கலமாயிருக்கின்ற என்பூால் நீ அடைக்கலமென்று ஆறுமுறைறகூறினையே அதனை நான் எண்ணுந்தோறும் என்னெஞ்சம் ஆறவில்லையே! அவ்வருளையை எடுத்துச்சொல்லி வாழ்த்துவேனோ அங்ஙனிருந்ததை நான் எங்ஙனிருந்ததென்றெவ்வாறுசொல்லுவேன், இவ்வண்ணம் நீ எனக்குச்செய்த செய்தற்கரிய செயல்களை

நான் என்னென்று சொல்லஅறிவேன்; அறியேன்! அறியேன். அறியேனாயினும், இப்போது யான்கண்ட மாதினுடன் என்றும் நீ வாழ்ந்திருக்க வாழ்த்துகின்றேன், நீ அங்ஙனமே வாழ்ந்திருக்க நான் இங்ஙனமே உன்னைத் துதித்துக்கொண்டிருக்கப் போற்றுகின்றேன் என்றுகூறப்பட்டன. (கூஉ)

இறைவன் இருவரையும் அழைத்தல்.

விண்ணிடை நின்ற வெள்ளை விடையவர் அடியார் தம்மை
எண்ணிய உலகு தன்னில் இப்படி நம்பால் அன்பு
பண்ணிய பரிவு கண்டு மகிழ்ந்தனம் பழுதி லாதாய்
நண்ணிய மனைவி யோடு நம்முடன் போது கென்று.

(எ - து.) ஆகாயத்தின்கண் வெள்ளை விடபவூர்தியனாய் நின்றருளும் இறைவன் நாயனாரைப்(பார்த்து)இருவினை யீட்டுதற்கும், இருவினை நீக்குதற்குமான கருமங்களைச் செய்தற்குரிய இடம் இக்கருமபூமியென் றெண்ணப்பட்ட இந்நிலத்தில், நம்மிடத்தில் இப்படி நீ செய்த பரிவான அன்பினைக்கண்டு மகிழ்வடைந்தோம். நீ செய்த அன்பின் செய்கையில் * முக்கரணங்களாலும் வரப்படும் குற்றமில்லாதவனே, நம்வசமாகநின்ற உனதுமனைவியோடும் நம்முடன் வருவாயாக என்று அருளிச்செய்து என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இறைவன் நாயனாரைநோக்கி சொல்லுவதறியேன் என்ற அவ்வளவில் நீ நில்லாமல், நான் மாதினுடன் என்றும் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும் என்றும் அங்ஙனம் வாழ்ந்திருக்கும் என்னை நீ என்றும் துதித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும் வாழ்த்திப் போற்றினையாகலான், நீ வேண்டியபடியே, உன்மனையாளுடன் நீ நம்முடன் வருவாயாக என்று கூறப்பட்டது. (கூகூ)

இறைவன் அம்பலம் ஏகல்.

திருவளர் சிறப்பின் மிக்க திருத்தொண்டர் தமக்குந் தேற்றம்
மருவிய தெய்வக் கற்பின் மனைவியார் தமக்குந் தக்க
பெருகிய அருளின்நீடு பேறளித் திமையோ ரேத்தப்
பொருவிடைப் பாகர் மன்னும் பொற்பொது அதனுட் புக்கார்.

(எ - து.) போர்செய்யுந் திறமுடைய இடபவூர்தியையுடைய இறைவர் (பிறக்இறத்தலாகிய வறுமையை யொழித்து, பிறவாநெறியாகிய பெருஞ்செல்வத்தைந் கொடுக்கும் (சிறப்பினால் மேம்பட்ட திருத்தொண்டினை யுடையாராகிய நாயனாருக்கும், கற்பினிலை இதுவெனத்தெளியும் தெளிவினையுடையராய்த் தெய்வவழிப்பட்ட அவரது மனைவியாருக்கும் தகுதியாகிய பேற்றைத் தமதுள்ளத்தில் ஊற்றெடுக்கும் பேரருளினால் கொடுத்து, தேவர்களெல்லாந் துதிக்க, எக்காலத்தும் அழிவில்லாத † பொன்னம்பலமாகிய பொதுவினுள்ளே புகுந்தருளினார் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், திருவளர் சிறப்பின்மிக்க திருத்தொண்டராகிய நாயனாரைப்போலும், தெய்வசம்பந்தமுள்ள கற்பினையுடைய அவரது மனைவியாரைப்போலும், இவ்வுலகுதன்னில் இப்படி இறைவன்பால் அன்புசெய்தார் ஒருவரும் இல்லை ஆக

* இராஜச, தாமச குணவிருத்திகளோடு சார்ந்து தனதியல்கெட்டு அவற்றோடு ஒன்றாயும், அவைகளின்செயலைச் செய்து பின் அவற்றின்வேறாய்த் தன்விருத்திக்குரிய செயலைச்செய்தும் உழல்வதாகிய சாத்வீககுணத்தோடு சாராது, திருந்திய சாத்வீக குணமுடையவரென்னும் அருமைதோன்ற - பழுதிலாதாய் என்றார்.

† கயிலாயத்தை யடைந்தார் என்னாது, பொற்பொது அதனுட் புக்கார் என்றது - இறைவனோடு அத்துவிதமாவதாகிய சொரூப சாயுஜ்ஜிய முத்தி - இறைவனைக் காணப் பெற்ற அவ்வவ்விடங்களிலேயே கூடுமென்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற என்க. இத னைக் காஞ்சிபுராணம் தலவிசேடப்படலத்தில் - யாம், பரவெளிப் பரப்பின்வைகும் பண் பினேம், உலகமெங்கும் விரவியே நிறைந்துநிற்பேம், விளங்கும் எம் நாலாம்பாதம் தரைமுதல் உலகாம் மூன்றுபாதம் வான்றலத்துமேவும். எனவருதலாற் காண்க.

லான், அவர்கள் பண்ணிய பரிவினை இறைவன் கண்டு மகிழ்ந்து, அவர்கள்செய்த பேரன்புக்குத் தக்கபடி பேரருள்கொண்டு, உனது மனைவியுடன் நீ நம்முடன் வருவாயாக என்கிற பெரியபேற்றை அனுக்கிரகஞ்செய்து பொன்னம்பலத்தின்கண் எழுந்தருளினமை கூறப்பட்டது.

இதனால், சிவஞானம் எய்தற்குச் சாதனமாகக்கூறும் சரியை கிரியை யோகங்களைச் செய்வோர் அடைவனவாகிய சாலோக சாமீப சாரூபங்களாகிய அபரமுத்திகளை அடையப்பெறுதல், இறைவன் தடத்தவுருவங்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீகயிலாயத்தின்கண் ணன்றி வேறிடத்தில்லை என்பதும், சிவஞானம் வரப்பெற்று, சிவனருள் வருதற்குச் சாதனமுறையாக மேற்கொண்டு சரியையாதிகளைச் செய்வோர் அடையத்தகும் சிவசாயுஜ்யமுத்தியாகிய பரமுத்தி, அங்கு இங்கு என்னாதபடி எவ்வுலகத்தும் சிற்பிரகாசமாய் நிறைந்து பிரகாசிக்கும் சொரூபசிவத்தின்கண்ணதாகலின், மனைவியோடு நம்முடன் போதுகென்று, பெருகிய அருளினீடு பேறளித்து, மன்னும் பொற்பொது அதனுட்புக்கார், என்று இங்ஙனமே சொரூபஐக்கிய அத்வைதானந்தமுத்தியைத் தந்தனரென்பதும் அறியக்கிடக்கின்றமைகாண்க.

இங்ஙனமான முத்திநிலை யறியாதபலர், நாயன்மார்கள் சரியையாதி தவங்களைச் செய்தவரென்றும், அவரவர் தவத்திற்கேற்றபடி இறைவனும் அபரமுத்தி எனப்படும் பதமுத்திகளைக் கொடுத்தனரென்றுங் கூறி, தாமும் இடர்ப்பட்டுப் பிறரையும் இடர்ப்படுத்துகின்றனர். சரியையாதிகளையும் வழுவாதுசெய்து,சிவனையுங்கண்ட நாயன்மார்கள் அடைந்த முத்தி அபரமுத்தியென்று கண்டுபிடித்த இவரெல்லாம் அடையப்போவது தான் பரமுத்திபோலும். சரியையாதிகளை ஒருசிறிதும் ஒருநாளும் செய்யாதவராகியும், இறைவனைக் காணவேண்டுமென்னும் எண்ணமும் அற்ற இவர்கள்தான்போலும் பரமுத்தியடைதற்குரியார். அந்தோ இங்ஙனம் இவர் கூறவந்த பாவமொழியைப்போலும், அங்ஙனம் சொல்லவெண்ணிய பாவத்தைப்போலும், மொழியும் எண்ணமும் வேறுண்டோ, ஆகலின் இப்பாவக்கூற்று மொழிகளைச் செவியுட்புகுத்தாது உய்வாரெல்லாம் உய்ந்துபோவார்களாக.

இவ்விடயத்தை ஈண்டுவிரிக்கிற் பெருகும். முத்திவிடயம் ஆங்காங்கு வருமாகலின், ஆங்காங்கும் பூர்வபக்ஷ சித்தாந்தங்களை இனிது எடுத்துக்கூறுவாம். (௬௪)

நாயனார் பேரின்பம் பெற்றுவாழ்தல்.

வான்வர் பூவின் மாரி பொழியமா மறைக ளார்ப்ப
ஞானமா முனிவர் போற்ற நலமிகு சிவலோ கத்தில்
ஊனமில் தொண்டர் கும்பிட் டுடனுறை பெருமை பெற்றார்
ஏனைய சுற்றத் தாரும் வானிடை இன்பம் பெற்றார்.

(எ - து.) தேவர்களெல்லாம் கற்பகமலர்மாரியைப்பொழிய, வேதங்களெல்லாம் ஆரவாரித்துப் போற்ற, பாசஞான பசுஞான முடையோரெல்லாந் தோத்திரஞ்செய்ய, சிவமாந்தன்மையைக்கொடுக்கும் நன்மைமிகுந்த * சிவலோகத்தில் தொண்டின்திறத்தில் ஊனமில்லாமல் சிவபெருமானைக் கும்பிட்டுக்கொண்டு அச்சிவபெருமானுடன் அத்வைதமாயிருக்கும் பெருமையைப் பெற்றனர். இவருடைய சுற்றத்தாரெல்லாம் சுவர்க்கலோகத்தின்கண் இன்பம்பெற்று சுகித்திருந்தனர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தால், ஒருவரும் தனக்கு மனையாட்டியாய் இப்பிறப்பில் இருப்பவளை எப்பிறப்பிலும் தனக்கே மனையாட்டியாயும் பிறப்பொழிந்த முத்தியினும் வரும் வினையைச் செய்தாரில்லை. அஃதேபோல் தேவரும் தத்தம் மனையாட்டிகள் தம்மைப் பிரியாதிருக்கப்பெற்றதுமில்லை. இறைவனும் அத்தன்மையான வரந் தந்ததுமில்லை.

* சொரூப சிவமாந்தன்மையைப் பெற்றவர் - அச்சிவம் எந்த எந்த இடத்தில் இருப்பினும் அந்தந்த இடங்களில் அவனாணைப்படி அந்தந்த வுருவங்கொண்டிருப்பரென்னும் உண்மையை ஈண்டுணர்த்தியவாறுமென்க.

ஆகலான், நாயனார்பெற்ற அவ்வதிசயம்நோக்கி வானவர் பூவின்மாரி பொழிந்தனரென் பதும். இறைவனைக்கும்பிட்டு அவனுடனுறையும் பெருமைபொருந்திய சித்தாந்தமுத்தி யைப்பெருது, பசுஞானத்தால் தம்மையே பதியாகநினைத்துப் பதிதராய்ப்போன பசு ஞானிகளாகிய முனிவர்கள், அவர்பெற்ற பதிஞானமுத்தியைத் தாமெல்லாம் பெறப் போற்றினரென்பதும், சிவஞானிகளால் தண்டிக்கப்பட்டார் தீவினையாளராயினும் அவர்கள் நரகத்தையடையாது சுவர்க்கத்தையே யடைவாரென்பதும் கூறப்பட்டன. ()

இன்புறுந் தாரந் தன்னை ஈசனுக் கன்ப ரென்றே
துன்புறா துதவுந் தொண்டர் பெருமையைத் தொழுது வாழ்த்தி
அன்புறு மனத்தால் நாதன் அடியவர்க் கன்பு நீடும்
மன்புகழ் இளைசை மாறன் வளத்தினை வழுத்த லுற்றேன்.

(எ - து.) சிவபெருமானுக்கு அன்பரென்றே எண்ணி, தனது இன்பத்துக்கு உறைவிடமாயிருந்த மனைவியாரை, அவ்வன்பருக்குத் தனதுசுற்றத்தாரால் சிறிதுந் துன்பம்வராவண்ணம் அவர்களைப்போக்கிக் கொடுக்கும் இயற்பகைநாயனாருடைய பெருமையைப் போற்றி வணங்கி,ப்புகழ்ந்து அன்பார்ந்த மனத்தினால் சிவனடியார் களுக்கு அன்புமிகும், நிலைபெற்ற புகழினையுடைய இளையான்குடிமாறநாயனாருடைய தொண்டின் வளத்தினைத் துதிக்கத்தொடங்கினேன் என்பதாம்.

ஈசனுக்கு அன்பரென்றே, இன்புறுந் தாரந்தன்னை, துன்புறாது உதவும் தொண்டர் எனக்கூட்டுக.

ஈசனுக்கினியராகிய அன்பர்க்கு, தமக்குஇனியராயிருந்த மனையாட்டியைக் கொடுப் பதும், அதனை மாற்றவந்த பாசக்கூட்டங்களை வெட்டியொழித்ததுமாகிய செயல் சங் கற்பமாத்திரத்தால் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் ஒருகணத்துக்குள் செய்யவல்ல இறைவ னே செய்தற்கரிய செயலென்றுமதித்து அவரைப் பலவாற்ருன் புகழ்ந்து ஓலம் ஓல மென்று அழைக்கும் பெருமையுடையாரை யான் வணங்கி வாழ்த்துவதன்றி அவரது பெருமைமுழுவதும் யான்சொல்லவல்லனே. வல்லன் அல்லேன் அல்லேன். அஃதே போல், இளையான்குடிமாற நாயனாரது அன்பின்வளத்தையும் போற்றத்தொடங்கி னேன் என்று ஆசிரியர்சேக்கிழார் இத்திருப்பாட்டாற் கூறினரென்க.

எனவே, பிறபொருட் காதல்கொண்ட மனத்தால் அடியவர்க்கு அன்புநீடும் புக ழினை யடையாது பிறபொருட் காதல்கொள்ளாத அன்புறுமனத்தால் அடியவர்க்கு அன்புநீடும் மன்புகழ் பெற்றவர் என்னும் அருமைதோன்ற அன்புறு * * * மன்புகழ் இளைசைமாறன் என்றார். இயற்பகையார் யாதும் ஒன்றும் என்பக்கல் உண்டாகில் அது அடியவருடைமை இதிலையமில்லை யென்று மனைவியாரைக் கொடுத்து, சுற்றத் தினரை வெட்டித்தொலைத்தது தொண்டாயிற்று. இளசைமாறரோ, தம்மிடத்துள்ள செல்வம் மறைய, கடன் கொடுப்பாரும் அற்றிருக்குஞ்சமயத்தில், சிறிதும் மனந்தள ராது, தம்மிடத்து எல்லாம் உள்ளதுபோல் அடியார்க்கு அமுதுபடைக்கவேண்டுமெ ன்று எண்ணிய ஆசையைத் தன்மனத்துள் வளர்ந்துவரும் அன்பின் மிகுதியினால் தன் வறுமையைப்போக்க வயலிலிட்ட வித்தினையும்வாரி, நிழல்தரும் குடிசையிலுள்ள கொம்புகளையும் பிடுங்கி, குறும்பயிரைத் தடவிப்பறித்து, அமுதமைத்தது அன்பின் வளத்தினாலன்றிச் செல்வத்தின் வளத்தினாலன்றாகலான் *"இயற்பகையார் செய்த திருத்தொண்டுசெப்பலுற்றேன்" என்றதுபோல் ஈண்டும் இளசைமாறன் தொண்டு செப்பலுற்றேன் என்னது வளத்தினை வழுத்தலுற்றேன் என்றார். அன்புநிலையுள்ள தாகலான் அதனால் வரும் புகழும் நிலையுள்ளதென்பார் அன்புநீடும் மன்புகழ் என்றார்.

இயற்பகைநாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

* திருநீலகண்டநாயனார்புராணம் - செய்யுள் - ௪௨.

அலங்கிருதாயைநம:

திருத்தொண்டத்தொகை.

"இல்லையேயென்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்"

இல்லையே என்னாத என்றதனால் - உலகதருமத்தைக்கருதி மனையாட்டியைக் கொடுப்பதில்லை என்று கூறாது, சிவதருமத்தைக்கருதி மனையாட்டியை இல்லையென்னாதே கொடுத்த என்றும், இயற்பகைக்கும் என்றதனால் - சிவதருமவியலைப் பகைக்கவந்தவர் சுற்றத்தவரேயாயினும் அவரைச் சுற்றத்தினராகக் கருதாது பகைவராகவே கருதி பகைக்குந்திறத்தில் நின்றவராகிய நாயனாருக்கும் என்றும், அடியேன் என்றதனால் - நீலகண்டனாகிய இறைவனுடைய ஆணையில்தளராது யான்நிற்க திருநீலகண்டநாயனாருக்கு ஆட்பட்டதுபோல் அடியார் வேண்டுவனவற்றை இல்லையென்னாது கொடுக்கவல்ல வள்ளற்றிறம் எனக்குண்டாகும்பொருட்டு அடியேனாகின்றேன் என்றும் கூறியவாறும்.

செய்தவர் வேண்டிய தியாதும் கொடுப்பச் சிவன்தவனாய்க்
கைதவம் பேசிநின் காதலி யைத்தரு கென்றலுமே
மைதிகழ் கண்ணியை ஈந்தவன் வாய்ந்த பெரும்புகழ்வந்
தெய்திய காவிரிப் பூம்பட்டி னத்துள் இயற்பகையே.

மிக்கசீரடியார்கள் யாரேனும் வேண்டும் யாவையும் இல்லையென்னாதே முன் கொடுப்பவராகலான் செய்தவர் வேண்டியது யாதுங் கொடுப்ப என்றும், அங்ஙனங் கொடுப்பவராகிய நாயனாரிடத்துத் தூயநீறு பொன்மேனியில் விளங்கத் தூர்த்த வேடமுந் தோன்ற வேதியராய், வந்தனராகலான் சிவன்தவனாய(வந்தார்)என்றும், சிவனடியாராகத் திருக்கோலங்கொண்டு வந்தவர் அக்கோலத்துக் கேற்பனவற்றைக் கூறாது அதற்கு மாறாக, மன்னுகாதல் உன்மனைவியை வேண்டி இங்குவந்தது என்றாராகலான் நின்காதலியைத்தருகென்று கைதவம்பேசி என்றும், சொன்னமாத்திரத்தில் முன்னையின்மகிழ்ந்து "இது எனக்கு முன்புள்ளதே என்று கதுமெனச்சென்று தம் மனைவாழ்க்கைக்கற்பின் மேம்படுகாதலியாரைக் கொடுத்தனராகலான் என்றலுமே மைதிகழ் கண்ணியை ஈந்தவன் என்றும், கொன்றைவார் சடையார் அடியார்கள் குறித்து வேண்டின குணமெனக் கொண்டே ஒன்று நீர் மறாது உவந்து அளிக்கும் உண்மைகேட்டு நும்பால் இங்கு வந்தனன் என்றும், அயர்ப்பிலாதானே ஓலம், செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே ஓலம் என்றும் பெருங்கடவுளாகிய இறைவனால் புகழ்ந்துரைக்கப்படும் பொருளமைந்த பெரிய புகழானது தன்பாலேவந்து பொருந்தியிருக்கப்பெற்றவராகலான் பெரும்புகழ்வாய்ந்த என்றும், பொன்னிநன்னதி மிக்க நீர்பாய்ந்து புனிதன்னையும் புனிதமாக்குவதோர் நன்னெடும்பெருந்தீர்த்த முன்னுடைய நலஞ்சிறந்த வளப்பம்புகுந்த பூம்புகார்நகரம் நாயனார் அவதாரஞ்செய்த நகரமாகலின் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள் என்றும், அடியார்க்கு இல்லை என்று சொல்லும் சொல்லைப் பகைத்து நீறுசேர் திருமேனியர்மனத்து நினைத்த யாவையும் வினைப்பட முடித்து வேண்டிய இயலில் பகையாராகலான் இயற்பகையே என்றும் கூறினார்.

இதனால், இல்லையென்னாது கொடுத்ததே தவமென்றும், அத்தவத்துக்கு நின் காதலியைத் தருகென்று பெற்றதே இறைவன் செய்யும் அநுக்கிரகமென்றும், அவ்வநுக்கிரகத்தால் இயற்பகையார் என்று பெயர்பெற்றதே பெரும்புகழென்றும், அப்புகழ்வாய்ந்த அவரது நகரம் பூம்புகார் என்றும், அவரது நகரத்தையும் திருநாமத்தையும் பேற்றையும் தவத்தையும் வகுத்துச் சிறப்பித்தமைகாண்க.

புராணசாரம்.

எழிலாரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள் இயல்வணிகர் இயற்பகையார் இருவர்தேட அழலாய பிரான்தூர்த்த மறையோனாகி ஆயிழையைத் தர வேண்டி அணைய ஐயன், கழல்ஆரப் பணிந்துமனைக் கற்பின் மேன்மைக் காதலியைக் கொடுத்தமர்செய் கருத்தால் வந்த, பிழையாருஞ் சுற்றமெலாந் துணித்துமீளப் பிஞ்ஞகனார் அழைத்தருளப் பெற்றுளாரே.

(எ - து.) "இயற்பகைநாயனார்" நீர்வளமிக்க காவிரிநதியினால், நிலவளம், குடிவளமுதலிய எல்லாவளப்பங்களும் நிறைந்து அழகுபெற்றிருக்கும் பூம்புகார் நகரமென்னு நகரத்துள், பிறர்பொருளையும் தம்பொருள்போலப் பாதுகாத்துக்கொடுக்கும் இயலினும், தமக்குப்பின்வரும் சந்ததியார்க்கு உதவியாகாது அழிந்துபோம் இயலினையுடைத்தாகிய நடுவுநிலைமையற்றவழியான் வரும்செல்வத்தை விரும்பாது, சந்ததிதோறும் அழிவின்றி உதவவல்ல நடுவுநிலைமையுட்பட்டுவரும் செல்வத்தை மாத்திரம் விரும்பும் இயலினும், சிறந்தவர்கள்குலமாகிய வணிகர்குலத்தில் அவதரித்தவர். அவர், நீறுசேர்திருமேனியராகிய அடியவர் தூர்த்தவேடமுடையராயினும், மற்றெவ்விதவேடமுடையராயினும் அவர்வேண்டுவனவாகிய பொருள் எவையாயினும், இல்லையென்னாது கொடுக்கும் ஒப்புரவுடையோராகிய பெரியோரியலைப் பகையாத இயல்பினையுடையவர். சிவனடியார்கள் வேண்டுவனவற்றை இல்லையென்னாது கொடுத்தலாகிய செயற்கரிய செயலைச் செய்யும் இயல்பினைப் பகையாராகிய அப்பெரியாரது இயல் இவ்வுலகின்கண் விளங்கவும், அவ்விளக்கத்தான், செயற்கரிய செய்கையைச் செய்யலாகாதாராகிய உலகினரைநோக்கிக் கூறியுள்ளதாகிய "வேதநடைபோல அறநூல்களுட் கூறப்படுவதன்று, அடியார்கள் வேண்டுவனவற்றை இல்லையென்னாது கொடுத்தலாகிய செயற்கரிய அச்செய்கை, இதுதாமே அறிந்துசெய்யுந்தன்மைத்து என்றுணரவும், உலகிற்குத் தனிமுதற்கடவுளாகியும், அரிபிரமர்கள்தேட அருளுருவங்கொண்டுவராது அழலுருவாய் நின்றவனாகியும் நூலுணர்ச்சியால் ஆராய்வோர்க்கு நுண்ணியனாகியும், அருளால் அடையவல்லார்க்குப் பொன்னம்பலத்தில் பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக் கொண்டு நடனஞ் செய்பவனாகியும் உள்ள இறைவன், வைதிகமறையவர் வடிவங்கொள்ளாது, தாம் எண்ணியுள்ள செயலுக் கேற்பச் சொல்லும் சொல்லுக்குரிய தூர்த்தமறையவர் வடிவங்கொண்டு நாயனார் தன்மனைவியாரைத் தனக்குக் கொடுக்கவிரும்பி அந்நாயனார் வீட்டுக்குவர, நாயனார் அவர் கோலத்தையும் கண்டு, அவர் வேண்டிச்சொல்லிய சொல்லையுங்கேட்டு, முனிவு, (கோபம்) கொள்ளாத முனிவராய் மிகமகிழ்ந்து, அவரது திருவடிகளைத் தமதுடம்போடு மனம்பொருந்த வணங்கி, தமது காதலுக்குரிய கற்பிற்சிறந்த மனையாட்டியை அவர் வேண்டியபடியே கொடுத்தவர். கொடுத்த மனையாட்டியை அம்மறையவர் கைக்கொள்ளாது விட்டுப்போகச் சுற்றத்தாரெல்லாம் போர்செய்யவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தினால் சூழ அக் கொடிய சுற்றத்தாரையெல்லாம் தமது தோள்வலித்துணைவழியேவந்து கூடிய அருட்டுணையால் வாள் கொண்டு துண்டந்துண்டமாக்கி மண்ணிற் கிடத்தினவர். தாம் மண்ணினிற்பிறந்ததனாற் பெறவேண்டிய பயனைப்பெற்று வீட்டைநோக்கித்திரும்பினவர். திரும்பியபோது,மறையவராகிய பிஞ்ஞகனார், உனக்கு இயல்பாயுள்ள சுற்றத்தி

னரை என்பொருட்டுப் பகைவராகக்கொண்ட முனிவரேயோலம் என்று முதன்முறையும், இரண்டாம்முறை நீ வீட்டுக்குப்போகாமல் இங்கு நீ வருவாய் ஓலம் என்றும், மூன்றாம் முறை போர்த்திறத்தில் அயர்ப்பிலா தானே ஓலம் என்றும், நான்காம்முறை அன்பனே ஓலம் என்றும், ஐந்தாம்முறை பொய்தரும் உள்ளம் இல்லாதவனாய் மெய்தரும் உள்ளம் உடையவனாய் உனது நிலையைக் காத்துக்கொண்டவனே ஓலம் என்றும், ஆறாம்முறை செயற்கருஞ்செய்கை செய்த தீரனே ஓலம் என்றும் அழைக்க ஓலம் என்னும் ஓசையை அறுமுறையுங்கேட்டவர். அத்தகைய நாயனார் மீளவும் திரும்பி அழைத்தவர்பால்வர, அப்பாலுக்கப்பாலனாகிய இறைவன் மறையவர்வேடத்தைவிட்டு அப்பாலாய், உமாதேவியோடு விடையாரூடனாய் ஆகாயத்தின்கண்தோன்ற அவ்வருட்கோலத்தைக்கண்டு வணங்கி வாழ்த்திநின்றவர். நின்ற நாயனாரை மன்றுளாடியாகிய இறைவன்நோக்கி, நீ மண்ணினிற் பிறந்ததனால் எனது சிருட்டித்தொழில் பயன்பெற்றது. நீறுசேர் திருமேனியர் மனத்து நினைத்த யாவையும் மறாது கொடுத்துவந்ததனால் எனது திதித்தொழில்பயன்பெற்றது. நான் வேண்டியபடியே தையலைத்தந்து சுற்றத்தினரையெல்லாம் சங்கரித்ததனால் எனது சங்காரத்தொழில் பயன்பெற்றது. நான் போவென்றுசொல்ல, அவ்வளவில் போயினையேயன்றி, நீ போகும்போது உனது மனையாளைக்கண்டு சிறிதும் மயங்காது சென்றனையே, அதனால் எனது திரோபவத்தொழில் பயன்பெற்றது. மீளவும் நான் ஓலம் ஓலமென்று அழைத்தபோது வந்தேன் வந்தேன் இன்னும் பணியுளதேல் அப்பணியைச்செய்ய ஆவலும் வன்மையும் உள்ளவனாயிருக்கின்றேன் என்று விரைந்து வந்ததனால் எனது அனுக்கிரகத்தொழிலும் பயன்பெற்றது. இவ்வகையாய் எனது ஐவகைத்தொழிலும் பயன்படுமாறு செய்த உனது செய்தற்கரிய செயலுக்கு யாம் மகிழ்ந்தோம். நீதான் எமது ஐந்தொழிலாலும் அடையப்படும் பயனைப் பழுதிலாது பெற்றவன் என்று சொல்லப்பெற்றவர். பின்னர் அவ்விறைவன் நீ உனது மனைவியோடு பரமுத்திபெற்றார் வாழும் எவ்வுலகுக்கும் அப்பாலாகிய வுலகத்திலிருந்து என்னையே கும்பிட்டு என்னுடன் என்றும் வாழ்ந்திருப்பாயாக என்றருள அவ் வாழ்வினைப் பெற்று அங்கு வாழ்ந்திருக்கப்பெற்றவரென்பதாம்.

இதனால், அகப்பற்று புறப்பற்றாயுள்ள பாசப்பற்றுக்களை விடவல்ல ஆன்மாக்களே இறைவனைக்கூட வல்லாரே அன்றி அப்பற்றுக்களைவிட அறியாதார் இறைவனைக்கூட வல்லரல்லரென்பதையும், அஃதேபோல் இறைவனும் பற்றுடையாரைத் தன்னை அணுகுமாறு அழையானென்பதையும் அறிவுறித்தியவாறாம்.

அஃதாவது,—* ஆன்மாக்களுக்கு இறைவனால் கொடுத்திருக்கப்பட்ட தனுகரண முதலியனவெல்லாம் மாயாமலசம்பந்தமாயும், கன்மமல சம்பந்தமாயும் உள்ளன. இவற்றை யேன்கொடுத்தானென்னில், ஆணவமலம் ஒழியவேயாம். மலம், மலத்தைப் போக்குமோ எனில், அழுக்குடைய மெல்லிய ஆடையின் அழுக்கை உவர்மண் முதலிய அழுக்கைக்கொண்டு முழுவதும் நீக்குதல்செய்யும் வண்ணான்போல் மாயேயமாகிய தநுவாதிமலத்தினை மருந்தாகக்கொண்டு, வினை ஆணவாதிமலங்களைப் போக்கற்கென்க. இவ்வுண்மையுணர்ந்து இருவகைப்பற்றுக்களையும், இறைவனைப் பற்றுவதற்கு அமைக்கப்பட்டுள்ள பொருள்களாகக் கருதி அவனைப்பற்றி, அங்ஙனம்பற்றுவதை, அப்பற்றுக்கள் தடுக்கமுயலின் அவை எவையாயினும் அவைகளை யொழிப்பதில் ஊக்கமுடையராயின், இறைவனும் அப்பற்றுப் பொருள்களாலேயே அவர்களைத் தானும் பற்றுவன். தடுக்கும்பொருள்களைத் தடுக்காராயின் அப்பொருள்களோடு அவர்களையும் பற்றான் என்பதாம்.

இயற்பகைநாயனார் புராணசாரம் முற்றிற்று.

---

* சிவஞானசித்தியார் உ-ம்; சூ- ம், செய்யுள் –ருஉ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆதார்சோத்பவாயநம:

இளையான் குடிமாறநாயனார் புராணம்.

வேறு.

தலச்சிறப்பு.

அம்பொன் நீடிய அம்ப லத்தினில் ஆடு வார்அடி சூடுவார்
தம்பி ரான்அடி மைத்தி றத்துயர் சால்பின் மேன்மை தரித்துளார்
நம்பு வாய்மையின் நீடு சூத்திர நற்கு லஞ்செய் தவத்தினால்
இம்பர் ஞாலம் விளக்கினார் இளை யான்கு டிப்பதி மாறனார்.

(இ - ள்.) மாற்றுயர்ந்து அழகினைச்செய்யும் பொன்னம்பலத்தின்கண், ஆனந்த நடனஞ் செய்தருளும் ஆனந்தநடராஜனது பொன்னடிகளைத் தமது முடியில் மலராகச் சூடுவார், அவ் வெம்பிரானது சிறந்த அடிமைத்திறத்தில் ஊக்கமுடையவராய் அதனால் வரும் மேம்பாட்டைத் தரித்துள்ளவர், இத்தகைச் சிறப்புடைய இளையான் குடிமாற ரென்னும் நாயனார், நம்புதலும் உண்மையிலும் மிக்க சூத்திரரென்னும் நல்ல வேளாள குலஞ்செய்த தவவிசேடத்தால் (அவதாரஞ்செய்து) இந் நிலவுலகத்தில் அந்த வேளாள குல நலமும் சைவநலமும் பிரகாசப்படுத்தினா ரென்பதாம்.

இளையான்குடிப்பதிமாறனார், நம்புவாய்மையி னீடுசூத்திர நற்குலஞ்செய் தவத்தினால், இம்பர்ஞாலம் விளக்கினார் எனக்கூட்டுக.

நிறத்தினும் ஒளியினும் மாற்றினும் மிக்க சாம்பூநதமென்னும் பொன் என்பார் நீடிய அம்பொன் எனவும், பொன் உலகினருக்குச் சிற்றின்பத்தைத் தருதல்போல் அப் பொன்னாலாகிய பொன்னம்பலம் பேரின்பசுகத்தைத் தரும் தகுதியுடைத்தென் பார் நீடியஅம்பலம் எனவும், ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற் கன்பிலை யென்புரு கிப், பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர், சூடுகின்றிலை சூட்டு கின்றது மிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே, தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வ தொன் றறியேனே" என்று தேடும் சிற்பரச்செல்வர்க்குத் தேடும் அப்பணியெல் லாம் கைகூட ஆடுகின்றவரென்பார் ஆடுவார் எனவும், அங்ஙனமான ஆடலைக் கண்டு ஆடல் பாடல் முதலியன துணையாகப்பெற்றுப் பேரன்பால் அச்செயல்களைச் செய்து அவற்றின் பயனாகக் குஞ்சிதபாதத்தை முடியிற் கொள்வாரென்பார் அடி சூடுவார் எனவும், மண்ணினிற்பிறந்தார் பெறும்பயன் மதிசூடும் அண்ணலார் அடி யார்தமை அமுதுசெய்வித்தலாகலான் அப்பணியில் தளராத உரமுள்ள உள்ளமுடை யவரென்பார் தம்பிரான் அடிமைத்திறத்துயர் சால்பின்மேன்மை தரித்துளார் எனவும், அத்தகைய மேன்மையுடைய நம்பெரியார் வந்து அவதாரஞ்செய்தற்கு வேளாளர் குலம் தவஞ்செய்ததென்பார் சூத்திரநற்குலஞ் செய்தவத்தினால் எனவும், கடவுளை நம்புவதாகிய நம்பிக்கையிலும், பொய்மையில்லாது வாழ்வதாகிய வாழ்க்கையிலும் சிறந்த குலமென்பார் நம்புவாய்மையில் நீடுசூத்திரநற்குல மெனவும், † புகழ், பொறை,

---

* கண்ணடியில் உற்பவமானவர்.

† வானமும் திசையும் பொங்கும் புகழ்மையும் வானம்பேணும், ஞானமும் பொறை யும் குன்றா நன்றியும் ஊக்கப்பாடும், தானமும் கொடையும் அன்பும் வரிசையும் தகை சால் நண்பும், மானமும் தவஞ்செய்தீன்ற மகவுபோல் வளர்க்கலுற்றார்.

எனத் திருவிளையாடற்புராணம் நகரப்படலத்தில் வருதல்காண்க.

குன்றுநன்றி யிக்கப்பாடு தானம் கொடை நண்பு மானம் என்னும் குலவொழுக்கமும், ஞானம் அன்பு வரிசை என்னும் சைவவொழுக்கமும் இவ்வுலகின்கண் பிரகாசிக்கச்செய்தனரென்பார் இப்பா நூலப் விளங்கினர் எனவுங் கூறினர்.

இத்திருப்பாட்டான் இளையான்குடிமாற நாயனர், அம்பலத்தான் அடியாகிய அருளை மேற்கொண்டு அருட்பணியில் முட்டுப்படாத உரம் உடையவரென்பதும், நற்குலமாகிய வேளாளர்குலத்தில் அவதாரஞ்செய்தவர் என்பதும், அவதாரஞ்செய்த அக்குலத்தின் மேன்மையும், அடியார்க் கமுதளிக்கும் அடிமைத்திறமும் உலகினர்க்கு விளங்க விளக்கின ரென்பதுமாகிய அவரது பெருமையை முன்மொழிந்துகொண்டா ரென்பது கூறப்பட்டது. (௪)

நாயனர் இருவகைச் செல்வத்தின் பயன்கோள்பவ ரேனல்.

ஏரின் மல்கு வளத்தி னால்வரும் எல்லை இல்லதோர் செல்வமும்
நீரின் மல்கிய வேணி யாரடி யார்தி றத்து நிறைந்ததோர்
சீரின் மல்கிய அன்பின் மேன்மை திருந்த மன்னிய சிந்தையும்
பாரின் மல்க விரும்பி மற்றவை பெற்ற நீடு பயன்கொள்வார்.

(ள - ரை.) பல ஏரினால் உழுதலைச்செய்யும் உழவின் வளத்தினால் விளைந்துவரும் அளவில்லனவாகிய ஒப்பற்ற தானியச்செல்வமும், நீர்வளமிக்க கங்கையைத் தரித்திருக்கின்ற சடையனுராகிய சிவபிரானது அடியார்திறத்தில் (கூட்டங்களில்) குறைவில்லாமல் ஒழுங்குபட நிறைந்த சிறப்பில் மேம்பட்ட அன்பின்திறமெல்லாம் திருத்தமாக அமைந்துள்ள சிந்தையும், இவ்வுலகின்கண் நிரம்ப அவ்விரண்டையும் அடையப்பெற்றதனால் அடையப்படும் பிரயோசனத்தை விரும்பிக்கொள்வாராயினர் என்பதாம்.

மற்றவைபெற்ற நீடுபயன் விரும்பிக் கொள்வார் எனககூட்டுக.

எல்லையில்லதோர் செல்வம் - ஏனைய தொழில்முறைகளால் வராதென்பார் ஏரின் மல்கு வளத்தினால் வரும் என்றார். எனவே,— * "பலகுடைநீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர், அலகுடைநீழலவர்" என்று பெருநாவலர் கூறியவாற்றானறிக. அஃதாவது:— உழுதற்றொழிலான் நெல்லினை யுடையாராகிய தண்ணளியுடையோர் தாமிருக்கும் நாட்டினையாளும் அரசர் குடைக்கீழே பலவேந்தர் குடைநிழலின்கண்ணுள்ள மண் முழுதினையும் வாழும்படிச் செய்வர். இதனால் உழுதற்றொழிலுடைய வேளாளரை ஓர் அரசன் அடைந்திருப்பானாயின், அவர் அவ்வரசனுடைய ஆளுகையில் ஏனைய அரசர் வசமாயிருக்கும் பூமிமுழுவதும் வந்து சேரும்படிச் செய்வர் என்று கூறியதென்க.

இங்ஙனங் கூறியதனால் போந்தபொருள் யாதெனின்! எல்லாப்பொருளும் விளைவது பூமிஎன்பதும், அப்பூமியில் அவ்வப்பொருள்களைக் காலமறிந்து விளைவிப்போர் உழுதற்றொழிலையுடைய வேளாளர்கள் என்பதும், அவ்வேளாளரை ஓரரசன் ஒருபொருளையுந் தேடாது, அவர்களையே தான்தேடும்பொருளாக எண்ணித் தேடி அவர்களைப் பாதுகாப்பானாயின் அவர்கள் எல்லாப்பொருளையும் அவனுக்குள்ள பூமியில் உழுதலைச் செய்து விளைவிப்பாரென்பதும், அங்ஙனம் விளையும்பொருளை எந்நிலத்தவருங் கொள்ளத் தங்கள்தங்களுக்குள்ள பொருள்களைக் கொடுப்பதோடு நிலங்களையும் இவர்வசமாக்குவா ரென்பதுமாம்.

அங்ஙனமான அளவில்பெருமையுடைய வேளாளர்குலத்தில் அவதரித்தன ராகலான், அவரது செல்வத்தின் அளவு அளவுபடாததென்னும் அச்சிறப்புத்தோன்ற ஏரின்மல்கு வளத்தினால்வரும் எல்லையில்லதோர் செல்வமுமென்றார்.

* திருக்குறள்: அதி - உழவு. செ - ௪.

வேதங்களிற் கூறப்படும் அறநெறிகளைக் காக்குங் கடப்பாடுடையார் அந்தணரென்றும், அவ்வறநெறியின் வழியே ஆஜ்ஞாரூபமாகிய செங்கோலைச் செலுத்தி உலகினரைக் காக்குங் கடப்பாடுடையார் அரசரென்றும், உலகினரால் தேடப்படும் பொருளைத் தம்பொருள்போ லெண்ணி அதனைப் பெருக்கும் வழியே பெருக்கி அப்பொருளை அவர்பாலாக்கி அவர்களைக் காத்துத் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளும் கடப்பா டுடையார் வைசியரென்றும், வைதிகசம்பந்தமான தருமநூல்களிற் கூறப்பட்டிருத்தல்போல் சைவ சம்பந்தமான தருமநூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள சரியைகிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் இறைவனது மெய்ப்பணியைச் செய்வோராகிய மெய்யடியார்கள் - என்றும் அப்பணியைக் குன்றாது நடத்திவர, அவர்களை எதிர்கொண் டழைத்தலும், அவரடி முடியிற்பட வணங்குதலும், ஆசனத்திருத்தி அருச்சித்தலும், அறுசுவையோடுகூடிய நால்வகை உண்டிகளை இடையிடையே செவியிலூட்டத்தகும் இனியசொற்சுவைகளோடு உண்பித்தலு மாகிய சிவபணியில் சிந்தையை மாறுபடாது நிலைபெறுவித்து அதனை இயற்றுவதில் கடப்பாடுடையார் வேளாளர் என்று கூறப்பட்டிருந்தலால் அக்குலதருமத்தை இயற்றுவதில் குன்றாத சிந்தையுடையவரென்னும் சிறப்புத்தோன்ற அடியார்திறத்து நிறைந்ததோர் சீர்மலிகிய அன்பின்மேன்மை திருந்தமன்னிய சிந்தையும் என்றார்.

எல்லையில்லதோர் செல்வமும், அடியார்திறத்து மன்னியசிந்தையும் ஒருங்கே எய்தப்பெற்றதனால் அடையப்படும் பிரயோஜனம் தாம்கொண்டிருக்கும் அச்சிவதருமத்தை உலகினரெல்லாங் கொண்டு அதனால் அடையப்படும் பிரயோஜனத்தை யடையும்படிச் செய்வதாகலான் அவ்வேளாண்தன்மையில் விருப்பமுடையவ ரென்னும் சிறப்புத்தோன்ற - மற்றவை பெற்ற நீடு பயன்கொள்வார் பாரின் மலிக என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் - எல்லையில்லதோர் செல்வமுடையாரென்றும், அடியார்திறத்து திருந்தமன்னிய சிந்தை யுடையாரென்றும், அவ்விரண்டையும் உலகினர்க்கெல்லாம் உபகரிக்கும் வேளாண்தன்மை உடையாரென்றும், அங்ஙனம் உபகரித்தலே தாம்கொள்ளும் பயனாக விரும்பி உள்ளாரென்றுங் கூறப்பட்டன. (உ)

அடியவர் பூஜைமுறை கூறல்.

ஆரம் என்பு புனைந்த வையர்தம் அன்ப ரென்பதோர் தன்மையான்
நேர வந்தவர் யாவ ராயினும் நித்த மாகிய பத்திமுன்
கூர வந்தெதிர் கொண்டு கைகள் குவித்து நின்று செவிப்புலத்
தீர மென்மது ரப்ப தம்பரி வெய்த முன்னுரை செய்தபின்.

(எ - து.) தம்மிடத்து நேரும் (எதிர்ப்படும்) படிவந்த அடியார்கள், எக்குலத்தவராயினும் எந்நெறி யுடையவராயினும், என்பினை ஆரமாகபூண்ட இறைவரது அன்பர்கள் என்று எண்ணவரும் அந்த வொப்பற்ற தன்மையினால், தம்மிடத்து என்றுமுள்ள அடியார் பத்தியானது, முற்பட்டுவந்து எதிர்கொண்டுசென்று, அவர்கள் எதிரே கைகுவித்துநின்று, அவர்கள் திருச்செவியிலே புகும்படியாக, குளிர்ந்த மென்மையாகிய மதுரமொழிகளை, இன்பங்கூற முன்னே கூறி, அதன்பின்னர் என்பதாம்.

பஞ்சபூதமயமாகிய உலகம் - கடவுள் ஒருவன் உண்டென்பதனை உணரவிரும்புவார்க்கு அதனை உணரும் வகையாகக் காணப்பட்டுள்ள அரியபொருள். அஃதாவது,- தோற்றம் நிலை இறுதி என்னும் முத்தொழிலை என்றும் உடைத்தாய் இவ்வுலகு காணப்படலால் இச்செயல் செய்வான் ஒருவனுளனாதல்வேண்டுமென் றுணரவருவதேயாம்.

" அஃதேபோல்,—ஐயறிவோடுகூடி தோற்றமுதலிய முத்தொழிற்படும் அறிவுடைய உயிர்கள் - ஆணவாதி மலங்கள் உண்டென்பதனை உணரவிரும்புவார்க்கு அவற்றின் இயல் எல்லாம் உணரும்வகையாக உணரநிற்கும் அரியபொருள்கள். அஃதாவது:—உயிர்

கள் - அவனவனதுவாய் எதிர்ப்பட்டு முன்னிலையாய் நிற்கவரும் உருவங்களிடத்து முனைத்துவந்து அவைகளைப்பற்றவரும் அவ்வவ்வறிவிடத்து ஆணவமலத்தையும், அவ்வுயிர்களுருவங்களைச் சுட்டிப் பற்றியபின்னர் அவ்வழியாய் வேண்டுதல் வேண்டாமை அந்நிகழ்ச்சியில் முனைத்துவந்து சுகதுக்கானுபவங்களைப் பற்றவரும் அவ்வச்செயல்களிடத்துக் கன்மமலத்தையும், அவ்வனுபவங்கட்கு உட்பட்டபின்னர் அவைகட்கு இடங்கொடுப்பதாகிய அவ்வத்தனுகரணங்களிடத்து மாயாமலத்தையும் உணரநிற்பனவாம்.

அல்லதூஉம் - மாயாமல சம்பந்தமுள்ள தனுவாதிகளோடும், கன்மமல சம்பந்தமுள்ள செயலோடும், ஆணவமல சம்பந்தமுள்ள அறிவோடும் கூடியிருக்கின்ற அவ்வுயிர்கள்-உயிர்க்குயிராய் உள்ளிருக்கும் சிவனுருவத்தை உணரவிரும்புவார்க்கு அவ்வுருவத்தினியலை உணரும்வகையாக உணரநிற்பம்தார் அடையாளப் பொருள்களுமாம்.

சிவவுருவத்தின் இயல் யாதெனின்,—அன்பெனப்படும். அன்பு என்பது யாதோவெனின்,—மெய்யரும்புதல், விதிர்விதிர்த்தல், கைகளைத் தலைமேல்வைத்துத் தடுக்க அறியாத கண்ணீர்ததும்பல், வெதும்பல், உள்ளம் பொய்தவிர்ந்துப் போற்றல், என்பு நெக்குருகல் முதலியபலவாம். இங்ஙனமான வழியான் மனவாக்குக் காயங்கள் உருக வருமாயின் அவ்வுயிர்களையே சிவன் தன்னுருவமாகக்கொண்டு வாழ்கின்றவனும். ஆகலின், அவ்வன்மை உணர்தற்குநிற்பது உடம்போடுகூடிய உயிர்கள் என்க. இனி இங்ஙனமான அன்பினை உடம்போடு கூடியிருக்கின்ற உயிர்கள் காட்டாவாயின் அவை உயிர்களன்றாம். ஆனால், தோலாற் போர்த்திருக்கப்பட்ட என்பினாலாகிய உடம்பென்னும் சுமையைச் சுமக்குஞ் சுமையாட்களாம். அவர்கள் வாழ்கின்றனரேயெனின், அவ்வாழ்க்கை*வற்றல் மரம் தளிர்த்தற்று. எனவே,—வலிய பாலநிலத்தின்கண் வற்றல் மரம் தளிர்த்தாற்போலுமாம். வற்றன்மரம்போல் என்றதனால், என்பில்லாத வுடம்பை வெயில் காய்ந்தாற்போல, மரம்போன்ற அன்பில்லாத உயிர்களை அறக்கடவுள் காயும்.*

அறக்கடவுள்காயும் வற்றல்மரம் என்றுசொன்னால் அவர்கள் இடத்தானும், செல்வபொருளானும், ஏவல்செய்வோரானும், மற்றவைகளானும் கூடியிருக்கப்பட்டவராகக் காணப்படுகின்றார்களே எனின், அவற்றான் பெறப்படும் பயன் அவர்களுக்கின்றாம். மற்றென்னெனின் "அரிசனம்பூசி மாலை அணிந்து பொன்ஆடை சாத்திப், பரிசனம் பின்புசெல்லப் பாரகர் பரிக்கக்கொட்ட, வரிசின்னம் ஊதத்தொங்கல் வந்திட வுணர்வு மாண்டு,பெரியவர் பேச்சும் இன்றிக் கிடத்தலாற் பிணத்தோடொப்பர்" என்று சிவஞானசித்தியிற் கூறியபடி பயன்படுமாறு இல்லை என்க.

இதுகாறும், அசேதனமாகிய உலகம் - கடவுளை ஒருவன் உளன் என்பதைக்காட்டும் ஓர் அடையாளப்பொருளெனவும், சேதனமாகிய உயிர் - அசத்தாகிய பாசத்தின் இயல்களையும், சத்தாகிய சிவத்தினது உருவமாய் முத்திசாதனமாய் விளங்கும் அன்பினையும், உணர்தற்கான ஓர் அடையாளப்பொருளெனவும், அன்பின் உருவம் இத்தன்மைத்து எனவும், அன்புடையாரே உயிர்களெனவும், அன்பிலாதார் என்பைப் போர்த்திருக்கும் உடம்புகளெனவும், அன்போடு பொருந்துவதற்கு வந்தது உடம்பென் றுணராது, புறத்துறுப்புக்களை யுடையவராயிருப்பவர் அவ்வுறுப்புக்களாற் பெறும்பயனைச் சிறிதும் பெறாரெனவும் கூறிப்போந்த உண்மைகளை யெல்லாம் நன்குணர்ந்த பெரியோர் இந்நாயனார் ஆகலின், அன்பு உடையரல்லாதாரை உயிர்களெனவும், அவ்வுயிர்கள் கூடியிருக்கும் உடம்பை உடம்பெனவும், அவர்கள் கொண்டிருக்கும் இடம் பொருள் ஏவல்கள் பயனுடையன எனவும் எண்ணாதவராய், அன்பினை உடையவரே உயிர்கள் எனவும், அவர்களுடைய உடம்பே உடம்பெனவும், அவர்களுடைய இடம் பொருள் ஏவல்களை

* "கூடிக்கூடி உன்னடியார் குனிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாரா, வாடிவாடி வழியற்றேன் வற்றல்மரம்போல் நிற்பேனோ" எனவரூஉம் திருவாசகத்தானறிக.

பயனுடையன எனவும் எண்ணி, மெய்யரும்பல் கண்ணீர் அரும்பல் முதலிய மெய்யன்பின்தன்மை எவரிடத்திற் காண்கின்றனரோ, அவர்களே சாதித்தன்மை குலத்தின் தன்மை பிறப்பின்தன்மை ஒருங்கே எய்தப்பெற்ற சைவசீலர்கள் எனவும், இச்சீலர்களைத்தான் தமதுடைப்பாகச் சிவன்கொண்டிருப்பான் எனவும் தெளிந்து, அவர்களுக்கே தாம் எக்காலத்தும் மறவாது கொண்டிருக்கும் பத்தியைச்செலுத்தும் நியதியுடையராய் முற்பட்டுவரும் தன்மையரென்பார் ஆரா் என்பு ஊநந்த ஐயர்தம் அன்பர் என்பதோர் தன்மையால் நேரவந்தவர் யாவராயினும் நித்தமாகிய பத்திமுன் கூரவந்து என்றார்.

ஆணவமலத்தின் தன்மையைக் கெடுத்தவர் என்பார் எதிர்கொண்டு என்றார். கன்மமலத்தின் செயலைத் தடுத்தனர் என்பார் கைகள் குவித்துநின்று செவிப்புலத்து ஈரம் மென் மதுரப்பதம் பரிவெய்த முன் உரை செய்து என்றார்.

இதனால் ஆணவத்தின் தன்மைகெடுக்க அறியாதார் - அடியாரையும் அறியார், அவரையும் எதிர்கொள்ளார் என்பதும், கன்மமலத்தின் செயலைத்தடுக்க அறியாதார் கைகுவித்து நிற்றல்முதலிய செயல்களைச்செய்ய அறியார் என்பதும் அறிவுறுத்தினமை காண்க.

அன்பின்தன்மை அன்பரிடத்து அறிவது ஒழிந்து, அறம்வளராதார்க்கும், பாவந்தேயாதார்க்கும், அறியாமைநீங்காதார்க்கும், அழிதன்மாலையவாய இம்மைமறுமை இன்பங்களில் உவர்ப்புத் தோன்றுதார்க்கும், பிறவித்துன்பங்கள் தோன்றுதார்க்கும், வீட்டின்கண் ஆசையுண்டாகாதார்க்கும், பிறவிக்குக் காரணமாகிய பயனில் முயற்சிகளையுடையார்க்கும், யோகமுயற்சி இல்லாதார்க்கும், மெய்யுணர்வு பெறுதார்க்கும், அகப்பற்றுப் புறப்பற்றாகிய இருவகைப்பற்றும் விடாதார்க்குங் கூறியுள்ளனவாகிய சாதியொழுக்கம் குலவொழுக்கம் பிறப்பொழுக்கங்களை அறிதல் சிவதருமநெறியில் நிற்போராகிய அடியார்களுக்குக் கூடாவாதலான் நேரவந்தவர் யாவராயினும் ஐயர்தம் அன்பர் என்பதோர் தன்மை அறிவாரென்று அறிவுறுத்தியதென்க.

இதனை, "சாதிகுலம் பிறப்பு என்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும் ஆதம(அன்பு)இலி நாயேனை" எனவும், 'பேதைகுணம் பிறர் உருவம் யான் எனதென்று உரைமாற்றி' எனவும், கூறிய திருவாசகத்தான் உணர்க.

என்பை ஆரமாகப்புனைந்ததை "நங்காய் இதுஎன்ன தவம் நரம்போடுஎலும்பு அணிந்து, கங்காளந் தோண்மேல் காதலித்தான் காணேடீ, கங்காளமாமாகேள் காலாந்தரத்து இருவர், தங்காலஞ்செய்யத் தரித்தனன்காண் சாழலோ" எனவருந் திருவாசகத்தான் உணர்க.

இதனால்,அன்போடு இயைவதற்குத்தந்த என்பைக்கொண்டு அரிபிரமர்கள் அன்போடு பொருந்தாதொழிந்தமையான் தன்னடியிற்கூட்டி ஐயிக்கியநிலையில் நிறுத்தாது, அவர்கள் அன்பற்றநிலையை யாவருங்காண தமது அங்கத்தில் என்பாகிய அங்கத்தை ரென்க. (௫)

கொண்டு வந்து மனைப்பு குந்து குலாவு பாதம் விளக்கியே
மண்டு காதலின் ஆதனத் திடை வைத்த ருச்சனை செய்தபின்
உண்டி நாலு விதத்தி லாறு சுவைத்தி றத்தினில் ஒப்பிலா
அண்டர் நாயகர் தொண்டர் இச்சையில் அமுது செய்ய அளித்துளார்.

(எ - து.) தம்முடைய வீட்டின்கண்ணே, அவ்வடியார்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்து, உள்ளேநுழைந்து, தாமரைமலர்போலும் பிரகாசிக்கின்ற அவர்கள் பாதங்களை நீராற்கழுவி, அதன்பின்னர் உள்ளத்துள் நிறைந்துவரும் ஆசையினால் அரிய ஆசனத்

தில் எழுந்தருளி யிருக்கும்படிச்செய்து, மலர்களைக்கொண்டு அருச்சனையாதி பூஜைகளைச்செய்து, அதன்பின்னர் உண்பன தின்பன நக்குவன குடிப்பனவாகிய நால்வகை உணவுகளையும், கைப்பு தித்திப்பு புளிப்பு உவர்ப்பு துவர்ப்பு கார்ப்பு என்றெண்ணப்பட்ட அறுசுவைப் பதார்த்தங்களையும் திறமாகச்செய்யுந் திறத்தினால் செய்யப்பட்ட அவைகளைப் பரிகலத்திற்படைத்து, மஹாதேவனுடைய ஒப்பில்லாத அவ்வடியார்கள் இச்சையின்படியே திருவமுதுகொள்ளும்படி செய்துவருவாராயுள்ளவர் என்பதாம்.

எப்படும் மமகாரத்தைத் தன்னில் நின்றும் நீக்கினர் என்பார்—கொண்டு வந்து மனைப்புகுந்து எனவும், இருவினைகளையும் பற்றறக் கழுவினர் என்பார்—தூலாவுபாதம் விளக்கியே எனவும், இருவினையின்வழி உழன்றுதிரியும் மனத்தை ஒருநெறிப்படுத்தினர் என்பார்—மண்டுகாதலின் ஆதனத்திடைவைத்து எனவும், அதுகாறும் மனத்தினால் விளைந்திருந்த சங்கற்பகோடிகளெல்லாம் பிறவிக்கு இடம் செய்யாவண்ணம் அவரடிக்கீழ்ப்படுத்தினரென்பார்—அருச்சனைசெய்து என்றும், தம்மை உண்பனவாகிய விடயத்தோற்றங்களையும், அத்தோற்றத்தின் வழியாய்த் தம்அறிவைத் தின்பனவாகிய சுகதுக்கங்களையும், அச்சுகதுக்க அனுபவங்களில் கைப்புத்தோன்றுது அவைகளில் மாறிமாறி உழன்று உழன்று நக்கச்செய்யவல்ல ஆசையினையும், அவ்வாசைவழியே தம்மை முற்றும் குடிப்பனவாகிய சிற்றின்பத்தையும் நால்வகை உணவாக உண்பித்தனர் என்பார் பின் உண்டி நால்விதத்தில் எனவும், சிற்றின்ப நுகர்ச்சியின்கண், கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுச் சுவைப்பதாகிய ஐவகைச்சுவையும், இவ்வைவகைச் சுவைகளையும் தனித்தனி அறிந்து சுவைப்பதாகிய ஓர்சுவையும், ஆகிய அறுவகை அறிவின் சுவைகளையும் அறுசுவையாக உண்பித்தனர் என்பார் - ஆறுசுவைத்திறத்தினில் அமுதுசெயய அளித்துளார் எனவுங் கூறினார்.

தேவரில் ஒருவனாகவும், மூவரில் ஒருவனாகவும் கூறப்படினும், அஃதேபோல் அவன் நிற்கப்பெறினும், போகிகளாகிய தேவர்கள் தங்கட்குரிய போகம் அவன்கொள்ளும் போகவடிவத்தாலன்றி அமையப்பெறாமையான் தேவரில் ஒருவனாகாமையும், அரிக்கும் அயனுக்கும் அடியும் முடியும் அறியப்படாமையான் மூவரில் ஒருவனாகாமையும் வெளிப்படலால் ஒப்பிலா அண்டர்நாயகர் என்றார்.

தேவரில் ஒருவனாதவனுமாய், மூவரில் ஒருவனாதவனுமாய் நிற்கும் ஒப்பிலா அண்டர்நாயகன் தம்மோடொன்றுயெண்ணப்பட்டும், ஒபபாய் உடனிருக்கப் பெற்றும் உள்ளார் தொண்டராகலின் அப்பெரியோர்கள் தம்மால் படைக்கப்படும் நால்வகையுண்டியிலும், அறுசுவைத்திறத்திலும் இச்சைமீதூர்ந்து உட்கொள்ளச்செய்தல் பெரிய ஆற்றல் என்பார் - தொண்டர் இச்சையில் அமுதுசெயய அளித்துளார் என்றார்.

ஆணவத்தின் தன்மையைக் கெடுத்ததுபோலும், கன்மமலத்தின் செயலைத் தடுத்ததுபோலும் தொண்டர் இச்சையில் அமுதுசெய்விக்கும் திறமுடையவர் என்றதனால் மாயாமலத்தின் மயக்கினையுங் கடந்தாரென்று அறிவுறுத்தியவாறும் ஆயிற்று.

இதனால்,—மாயாமலத்தின் மயக்கைக்கடக்க அறியாதார், அடியார்க்கு இவ்வாறான அமுதுசெய்யவல்லரல்லர் என்பதும் கூறப்பட்டது.

இரண்டு திருப்பாசுரத்தாலும், நாயனார் அன்பின்தன்மை உணர்ந்தவரென்பதும், அவருக்கு நேரவருகின்ற அடியார்களும் அன்பின்தன்மை உடையவர்களே என்பதும், அவ்வன்பர்கள் மும்மலங்களையும் கழுவினவராகலின், அவர்கள் வழியானே மும்மலப்பற்றுக்களையுங் களைந்து சுத்தராம்வண்ணம், அவர்களை எதிர்கொண்டழைத்துவந்து மனையுட்புகுந்து, பின்னர் ஆசனத்திருத்தி அருச்சித்து அதன்பின்னர் அவர்கள் இச்சைகொண்டு உண்ணும்படி அமுதளித்தனர் என்பதும் கூறப்பட்டன. (ரு)

அடியவர் பூஜையால்வரும் செல்வத்தின் பெருமை கூறல்.

ஆளு நாயகர் அன்ப ரானவர் அளவி லாருள மகிழவே
நாளு நாளுநி றைந்து வந்து நுகர்ந்த தன்மையின் நன்மையால்
நீளு மாநிதி யின்ப ரப்பு நெருங்கு செல்வ நிலாவியெண்
தோளி ஞர்அள கைக்கி ருத்திய தோழ னுரென வாழுநாள்.

(எ - து.) தம்மைஆளும் நாயகராகிய சிவபிரானுடைய எண்ணிறந்த அடியார்கள், நாள்தோறும் கூட்டம் கூட்டமாகவந்து, உள்ளமகிழும்படியாகத் திருவமுது உண்டு வந்த சிறப்பினுல் உண்டாகிய சிவபுண்ணிய மிகுதியினுல், பொன் மணி முதலிய பெரியசெல்வங்களின் தொகுதி எங்குங்காண விளங்கிற்று. அதனுல், எண்தோளனுகிய இறைவன் அளகாபுரிக்கு அதிபதியாகவைத்த குபேரனென்று சொல்லும்படி வாழ்ந் திருந்தனர். அங்ஙனம் வாழ்ந்திருக்குநாளில் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், தம்மைநோக்கி வருகின்ற அன்பர்களை நாடோறும் காத்து வருகின்றவரது வாழ்க்கை நல்குரவான் வருந்திக் கெடுமாறில்லை. எனவே, அதனுற் பொருள் தொலையாது மேன்மேல் கிளைக்குமெனவும், முகம் இனியனுய்த் தக்கஅன்பி னரை உபசரிப்பவனது இல்லத்தின்கண் திருமகள்மனமகிழ்ந்து வாழாநிற்கும் எனவும், முன்னே அன்பினரை உண்பித்துப் பின் மிக்கதனைத் தான்உண்பவனது விளைநிலத் திற்கு வித்திடுதலும் வேண்டுமோ வேண்டா எனவும் கூறியுள்ள * மெய்யுரைப்படி நாயனுர் அளவிலாத அன்பர்கள் மகிழுமாறு தமதில்லத்தின்கண் நாடோறும் விருந் தோம்பி வந்தனரெனவும், அந்நெறியின் நன்மையால் பொன் மணி முதலிய நிதியின் பரப்புகளெல்லாம் நெருங்கிநிறைந்தன எனவும், அச்செல்வவிசேடத்தால் இறைவனது தோழனுகிய குபேரனைப்போல் வாழ்ந்திருந்தன ரெனவும் கூறப்பட்டன.

அல்லதூஉம், செல்வமிகுதி வேண்டுவோர் அன்பர்கள் அளவில்லராய் தம்மில்லத் தின்கண்வந்து நால்வகையுணவோடு அறுசுவைத்திறங்களால் உண்டருளல்வேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணத்தை யுடையராதல் வேண்டும் என்றுங்கூறப்பட்டது. (ரு)

செல்வ மேவிய நாளில் இச்செயல் செய்வ தன்றியு மெய்யினுல்
அல்லல் நல்குர வான போதினும் வல்ல ரென்றறி விக்கவே
மல்லல் நீடிய செல்வ மெல்ல மறைந்து நாடொறு மாறிவந்
தொல்லை யில்வறு மைப்ப தம்புக உன்னினுர் தில்லை மன்னினுர்.

(எ - து.) தில்லையின்கண் நீங்காதிருக்கின்ற இறைவனுர், (நாயனுர்) செல்வமெல் லாம் நிறைந்திருக்கப் பெற்றகாலத்தில் அடியார்களுக்கு அமுதளித்துப் பூஜித்தலாகிய அருட்பணியைச் செய்வதேயல்லாமல், துன்பத்தைவிளைவிக்கும் வறுமைவந்து பொருந் தியகாலத்திலும், தமக்குள்ள உண்மை என்னும் நிதியினுல் அவ்வடியார் பூஜையைச் செய்ய வன்மையுடையவரென்று(அன்பர்களுக்கெல்லாம்)அறிவிக்கும்பொருட்டாகவே, வளப்பத்தில் மிகுந்த செல்வங்களெல்லாம் நாள்தோறும் சிறிது சிறிதாக மறைந்து, அறிவின் நிலைமையைத் திரிந்துபோதலைச் செய்யவல்லதும், விரைந்துவருந் தன்மை யுடையதுமான வறுமை அவர்பால் பதமாகவரத் திருவுளத்தில் எண்ணினுரென்பதாம்.

தில்லைமன்னினுர், செல்வமேவியநாளில், இச்செயல்செய்வது அன்றியும், அல்லல் நல்குரவானபோதிலும், மெய்யினுல் வல்லர் என்று அறிவிக்கவே, மல்லல் நீடிய செல் வம், நாடொறும் மெல்லமறைந்து ஒல்லையில் வறுமை மாறிவந்து பதம்புக உன்னினுர் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

* திருக்குறள்— விருந்தோம்பல்.

செல்வம் நல்குரவு என்பன - ஈண்டு அறிவினது உண்மை யின்மைகளைக் குறித்து நின்றன. எனவே,—பொருளுடைமை - செல்வமுடைமை என்றும், அப் பொருளின்மை - வறுமை என்றும் குறித்தனவன்று. நுண்ணிய அறிவுடைமையே - செல்வமுடைமை என்றும், நுண்ணிய அறிவின்மையே - வறுமை என்றும், குறித்தமையாம். இப் பொருள்தோன்றவே - * "அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார், என்னுடையரேனும் இலர்" என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றமை காண்க.

ஆகவே, நாயனார் அழிவிலாமையும், மாறுபடாமையும் உடைய மெய்ச்செல்வமாகிய எல்லாம் உடைய அறிவுடைமையை உடையவரென்பார் - செல்வமேவிய நாளில் இச் செயல் செய்வதன்றியும், அல்லல் நல்குரவு ஆனபோதிலும், மெய்யினால் வல்லர் என்றார்.

இவ்வுண்மையை அறியும் நுண்ணிய அறிவிலார்க்கும், அரன்பால் அன்புடைய அறிவுடையார்க்கும், அவ்வுண்மையை அறிவித்துய்விக்க, இறைவன் எண்ணினர் என்பார் - அறிவிக்க என்றார். எனவே, நாயனார்செய்யும் அடியவர்பூசை தமக்குள்ள செல்வத்தைநோக்கிச் செய்பவராயின் வறுமைவந்தகாலத்து அப்பூசையும் வறுமைப்பட்டொழியும். வறுமையினுஞ் செல்வத்தினுங் குன்றாது என்றும் ஒருநிலையதாயிருக்கும் அறிவுடைமையாற் செய்பவர் என்று அறிவிக்க என்க.

அளவிலா அன்பர்கள் அமுதுண்டு மகிழ்ந்த மகிழ்ச்சியினால் அதிகரித்துவந்த பெருஞ்செல்வமன்றி, நல்வினையான் வந்த செல்வமன்றாகலான், அச்செல்வத்தினை மறைக்கத் தீவினைநினைந்ததில்லை, இறைவனே நினைந்தார் என்பார் - தில்லைமன்னனார் உன்னினார் என்றார்.

சிவானுக்கிரகத்தான் வருஞ் செல்வத்தை அடியார்மாற்ற எண்ணுவாராயின் அச் செல்வம் அக்கணமே அழியுந்தன்மையுடைத்து. அடியவர் தமதுள்ளமகிழ்ச்சியினால் வந்த செல்வத்தை இறைவனாலும் மாற்றல் அரிதென்பார் - மல்லல்நீடிய செல்வம் மறைந்து என்றார். அச்செல்வம் மறையவேண்டுமென்று இறைவன் எண்ணினாராயினும் அது உடனே மறைந்துபோதற்குத் துணியவில்லையென்பார் நாடோறும் மெல்ல மறைந்து என்றார்.

செல்வம்நீங்க வருங்காலத்து விரைந்துவரத்தக்க வறுமையானது,நாயனார்பாலுள்ள செல்வம் உடனே போதலொழிந்து நாடோறும் மெல்லமறைந்து போகும் காரணம் என்னையோவென்று தானும் அச்சமுற்று † "இன்மை யெனவொருபாவி மறுமையும் இம்மையும் இன்றி வரும்" என்றாற்போல நாம் அவரது இன்பநிலையைக்கெடுக்கும் பாவியாகாது அவரிடத்துப் போதலைமாத்திரம் எண்ணிப் போவோமென்று அவர்பால் மாறிப் பதமாய்ப் போனதென்பார்-ஒல்லையில் வறுமை மாறி வந்து பதப்புக என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நீரிற் சுருட்டு நெடுந் திரைபோன்ற செல்வத்தைக் கொண்டு நாயனார் அடியவர்பூஜை செய்தவரன்று, நல்வினை தீவினை என்னும் இருவினையுட்படாத தமது மெய்யறிவென்னும் அழிவில் செல்வத்தாற் செய்தவரென்றும், அவர் பெற்றுள்ள செல்வம் அடியவர் பூஜையால் வந்த செல்வமாகலின், நல்வினையால் வரும் செல்வத்தை மாற்ற விரைந்துவரும் இயல்பினையுடைய வறுமை அவர்பாலுள்ள செல்வத்தை மாற்றஅஞ்சி, பதமாய் மாற்றவந்ததென்றும், அங்ஙனம் வரும் வறுமைக்கு அஞ்சி அவரதுசெல்வம் விரைந்து போனதில்லை என்றும், நிலையாயிருக்கவேண்டிய செல்வம் மெல்லமெல்லப் போகவும், விரைந்துவரத்தக்க வறுமை பதமாய்வரவும் தில்லைவாணன் நினைத்ததனாலேயன்றி அவைகளே அச்செயல் செய்வன அன்றென்றும், இங்ஙனமான செயலைச்செய்ய இறைவன் நினைத்தது நாயனாருக்காகவன்று, அறிவுடையார் இவ்வுண்மையை யுணர்ந்து வறுமையால் வருந்தாது, மெய்ச்செல்வமாகிய

---

* திருக்குறள். அதி - அறிவுடைமை. செ - கூ.

† திருக்குறள். அதி - நல்குரவு செ - உ.

மெய்யறிவுடையாராய், செல்வ வறுமைகளால் தட்டுப்பட்டுழலாத் என்றும் அடியவர் பூஜையைச்செய்து அளவில் செல்வத்தைப்பெற்று வாழவே யாமென்றும் கூறப் பட்டன.

மெய்யினல் என்றதற்கு - நண்ணிய உணர்வாகிய செல்வமென்றும், செல்வம் நாடொறும் மெல்லமறைந்து என்றதற்கு - அச்செல்வம் அறிவுடை அடியார்களால் வந்த தாகலின், அடியாராகிய அவரைவிட்டுத் துணிந்து மறைவதற் கில்லாமல் மெல்ல மெல்ல மறைந்தென்றும், இதனுள் மறைந்து என்னும்சொல்லுக்கு - செல்வம், இவரை விட்டுப் போதல் என்பது இல்லாமல் இவரிடத்திலேயே மறைந்திருக்கச் செய்தனரென் றும் பொருள்கொண்டாம். நல்குரவு என்னுது - அல்லல் நல்குரவு என்றது அதன் கொடுமை தோன்ற. எனவே, * "இன்மையின் இன்னாதது இயாதெனின் இன் மையின் இன்மையே இன்னாதது" அஃதாவது,—ஒருவனுக்கு வறுமைபோல் கொடி தானது யாதென்று கேட்டால், வறுமைபோலக் கொடிதானது வேறொன்றில்லை. என்ற குறட்பாவானறிக. (௩)

செல்வம்சுருங்கியும் பணி சுருங்கியதில்லையெனல்.

இன்ன வாறு வளஞ்சு ருங்கவும் எம்பி ரான்இளை யான்குடி
மன்னன் மாறன் மனஞ்சு ருங்குதல் இன்றி யுள்ளன மாறியுந்
தன்னை மாறியி றுக்க வுள்ள கடன்கள் தக்கன கொண்டுபின்
முன்னை மாறில் திருப்ப ணிக்கண் முதிர்ந்த செய்கைய ராயினர்.

(இ - ள்.) இவ்வகையாகச் செல்வங்களும் செல்வத்தாலுண்டான வளப்பங்களும் சிவபிரானல் நாளுக்குநாள் மறைந்துவரவும், இளையான்குடிமாறர் என்னும் எமது பெருமானகிய தலைவனர், தமது மனம் அன்பினில்நின்றுஞ் சுருங்குதலில்லாதவராய், தம் மிடத்திலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் விற்றும், தம்மை விற்றும் கொடுக்கத்தக்க தகுதி யான கடன்களை வாங்கிக்கொண்டும், முன்செய்துவந்த அடியார்பூஜையாகிய திருப்பணி யில் ஒருசிறிதும் மாறுபடுதலில்லாமல் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உண்டி விட யத்தில் ஊக்கப்பாடுடைய முயற்சியுடையவராய் பின்னரும் செய்துவருவா ராயினர் என்பதாம்.

இறைவனது சங்கற்பத்தால், விரைந்துவரத்தக்க வறுமையானது விரைந்துவரா மலும், அடியார் பூஜையில் அவர் கொண்டிருக்கும் இன்பத்தைக் கெடுக்க எண்ணுமை லும், பதமாய்ப் புகப்புக வறுமைவரின் போவதாகிய பெருஞ்செல்வமானது போகா மல் நாடோறும் மறைந்துவருதலுமான செயலில் செல்வ வறுமைகள் நின்றன என்பார் இன்னவாறு எனவும், மறைந்துபோகும் செயலிலே முனைத்துநின்ற செல்வமானது மறையத் தலைப்பட்டமையான், பதமாய்ப் புகத் தலைப்பட்ட வறுமையானது புகும் முயற்சியில் முனைத்துநின்று புகப்பெற்றமையான் செல்வத்தினல் உண்டாயிருந்த ...ங்களெல்லாம் குறுகிப்போயின என்பார் வளம் சுருங்கவும் எனவும், † "இலன் என்னு... எவ்வம் உரையாமை ஈதல், குலனுடையான் கண்ணே யுள" அஃதாவது - யான் வ...யன் என்று வறுமையான் சொல்லவரும் இழிவான சொல்லை, தான் பிற ரிடத்துச் ...சொல்லாமையும், அந்த இழிவான சொல்லைத் தன்னிடத்துச் சொன்னவர்க் குத் தான் ...டையின்றிக் கொடுத்தலும் இவையிரண்டும் நல்லகுடியிற்பிறந்தவனிடத்தே உண்டாவன ...வாம் என்று கூறியபடி இளைக்கும்படியான வறுமைவந்தகாலத்தும் ஈத லில் இளைக்...த நல்லகுடியிற்பிறந்த தலைவரிற் சிறந்தவர் இவர் என்பார் இளையான் குடிமன்னன் ம...றன் எனவும், இந்நூலாசிரியர் யானும் அத்தன்மையுடைய வேளாண் குலத்திலே பி...த்து இப்புராணத்தைச் சொல்லவரும் புண்ணியம் உடையனனேன் என்பார் எம்பி...ரான் எனவும், குடிவகையினலே வறுமைவந்தகாலத்தும் இல்லை என்று

திருக்குறள். | * நல்குரவு. செ - க. † திருக்குறள். அதி - ஈகை. செ - ௩.

சொல்லும் இழிவான சொல்லைச்சொல்ல அறியாதவர், அறிவுடைமை என்னும் பெருஞ் செல்வமும் உடையராய் இருக்கின்றமையான், இவர் மனம்சுருங்கி இல்லை என்பதைத் தான் சொல்லத்துணியாரேயன்றி, ஈதலுக்கான செயல் எத்திறத்தனவாயினும் அவை யெல்லாம் செய்வதில் மிகத் துணிவும் மனவிரைவும் உடையவர் என்பார் - மனம் சுருங் குதல் இன்றி உள்ளனமாறியும், தன்னைமாறி யிருக்கவுள்ள கடன்கள் தக்கன கொண்டு எனவும், தம்மிடத்துள்ள பொருளை மாற்றியும் தன்னை அரசதண்டனைக்கு உட்படுத் தவுமான கடன்களைக்கொண்டது, முன் செல்வமுடைமையிற் கொண்டிருந்த மஹேஸ் வரபூஜை செல்வம்சுருங்கிய பிற்காலத்தும், அப்பூஜைகள் மாறுதலில்லாமல் செய்யவே என்பார் - முன்னைத் திருப்பணியின் ட ாறில் (செய்யவும்) எனவும், அவர் அறிவு சிற்றறிவாயும், சிற்றின்பத்திற் கேதுவாகிய பொருட்செல்வத்தில் முனைத்துநிற்கும் இயல்புடையதாயும் இருப்பின் செல்வம்சுருங்கியகாலத்து அவர்செய்யும்பணி குன்றும்; அவர் அறிவு - பேரறிவாயும், பேரின்பத்திற் கேதுவாகிய அருட்செல்வத்தில் முனைத்து நிற்கும் இயல்புடையதாயும் இருத்தலின், அவர் பெற்றுள்ள அறிவும் சுருங்குதலின்றி அவர்பணியும் மாறுபாடுதலின்றி பெருகுந்தன்மையில் தளராது அதிகரித்தன என்பார் - முதிர்ந்தசெய்கையராயினார் எனவுங் கூறினர்.

இத்திருப்பாட்டான், இவ்வுலகின்கண் * இம்மானிடப்பிறவியும், இப்பிறவிக்கே ற்ற செயல்களும், அச்செயல்களான் வரும் பொன் மணி முதலிய பல பொருள்களும், சங்கம ஆராதனை செய்வதற்கு இறைவன் கொடுத்ததேயன்றி, ஊழ்வகையான் வரும் செல்வ வறுமைகளுக்கேற்ற செயல்களைச் செய்வதற் கன்றென்பதைத் தெள்ளிதின் உணர்ந்த பெரியோராகலின், வறுமையான் வரும் துன்பத்திற்குத் தன்னைவைத்திருக்க எண்ணாது, தன்னையும் மாறியிருக்கவுள்ள தக்க கடன்கள்கொண்டு, தமக்குக் குன்றாத மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கவல்ல மஹேஸ்வரபூஜையில் மகத்தான முயற்சியை யுடையவ ராய்த் தம்மை யிருக்க வைத்தனர் என்று கூறப்பட்டது. (எ)

இறைவன் தபோதனராய் வருதல்.

மற்ற வன்செயல் இன்ன தன்மைய தாக மாலய னைவக்
கொற்ற ஏனமும் அன்ன மும் தெரியாத கொள்கையர் ஆயினார்
பெற்றம் ஊர்வதும் இன்றி நீடிய பேதை யாளுடன் இன்றியோர்
நற்ற வத்தவர் வேடமே கொடு ஞால மும்உய்ந்திட நண்ணினார்.

(எ - து.) செல்வஞ்சுருங்கி கடன்கள் மேலிட்டும், அவை மேலிடுந்தோறும் அன்பு மேலிட்டும், அன்பு மேலிடுந்தோறும் அடியார்பூஜை மேலிட்டும் வருவதாகிய செய்கை யில் ஊக்கமுடைய நாயனார்தன்மை இங்ஙனமாகவிருக்க, திருமால் பிரமனுகிய அந்த வெற்றிப்பாடுடைய வராகமும் அன்னப்பட்சியும், அடியும் முடியும் தெரிந்துகொள்வ தற்குக் கூடாத கொள்கையை உடையவராய்நின்ற அவ்விறைவனார், இடபத்தின்மேல் ஊர்ந்துவருவது மில்லாமல், பேதைத்தன்மையை ஒருநாளும் மறவாத உமாதேவி உட னிருப்பதும் இல்லாமல், ஒப்புசொல்வதற்குக் கூடாத நல்ல தவத்தினையுடைய அடி யார் வேடத்தையே கொண்டு, இவ்வுலகெல்லாம் உய்யும்பொருட்டு நாயனாரது வீட் டிற்கு எழுந்தருளினார் என்பதாம்.

நாயனாருக்கு இயல்பான குடியின்வண்மையான் முன் அமைந்துள்ள செல்வ னது அன்பென்னும் முளையை வெளிப்படுத்தி நாளுக்குநாள் முதிர்வித்துத் தழைவி அருள் என்னுங் கனியைத் தோற்றுவித்து, கனிவிக்க அடியார்பூஜை என்னும் ம் பினை எங்கும் அரும்பச்செய்தது. பின், அணையவந்த வறுமையானது அவ்வரும்ன

* "மானிடப் பிறவிதானும் வகுத்தது மனவாக்காயத்து, ஆனிடத்து ஐந்தும்ஆடும் அரன்பணிக்காக வன்றே" எனச் சிவஞானசித்தியாரில் அருளின்மைகாண்க ௨-௬.

மலர்வித்து பிஞ்சாய்க் காயாய்க் கனியாய் வளரச்செய்தது; இவையன்றி வேறு பழி பாவங்களுக் கிடஞ்செய்து புகழ் அறங்களைக் கெடுத்ததில்லை என்பார் - மற்றவன் செயல் இன்னதன்மையராக என்றார்.

மெய்யுணர்வினையுடையா (வாலறிவ) ன் என்றும், அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின்கண் அவர்நினைந்த வடிவோடு விரைந்து சேருகின்றவன் என்றும், ஒரு பொருளையும் விரும்புதலும் வெறுத்தலும் இல்லாதவன் என்றும், மயக்கத்தைப் பற்றி வரும் நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டுவினைகளும் சேராதவன் என்றும், கூறப்படு வனவாகிய இறைமைக்குணங்களை இயல்பாகவுடைய இறைவன் வேறொருவன் உளன் என்னும் உண்மையுணராது, அவைமுற்றவும் தாமே உடையரென அரிபிரமர்கள் கருத, அக்கருத்தினால் அவர்களைப் பன்றியாயும் பட்சியாயும் போகச்செய்து, எழுத்துக்களெல் லாம் அகரத்தை முதலாக உடையனபோல் உலகங்களெல்லாம் பகவானாகிய தன்னை முதலாக உடையன என்னுங் கொள்கையைத்தெரியாவகைசெய்த அரிய கொள்கை உடையவரென்பார்-கோற்ற ஏனமும் அன்னமுந்தெரியாதகோள்கையராயினார் என்றார்.

ஆதிபகவானாகிய அவ்விறைவன், அறங்களெல்லாவற்றையும் தனக்கு வடிவாக வுடைய அறவாழி யந்தணனாகலின், நாயனாரது அறத்தின் மிகுதியைக்கண்டு விரைந்து அருள்செய்யக் கருதி, தனக்கு இன்றியமையாத துணையாயுள்ள தேவியையும், எழுந் தருளுவதற்கு இன்றியமையாத ஊர்தியையும் மறந்து புறப்பட்டு வந்தனரென்பார், பெற்றம் ஊர்வதும் இன்றி, நீடிய பேதையாள் உடனின்றி நண்ணினார் என்றார்.

நாயனார் - திருவேடத்தையே கண்டு சிவனெனமகிழும் இயல்புடையராகலினா னும், அவ் வேடமுடையாரே சிவத்தினரென எண்ணும் திண்ணிய அறிவுடைய ராகலினானும், அவ்வேடத்தையே தாமும் மகிழ்கூர்ந்து கொண்டனரென்பார் - நற் றவத்தவர் வேடமேகொடு என்றார்.

கண்டு தருமரூபமாகிய விடையை - விடை என்னாது பெற்றம் (பசு) என்றது - தருமதேவதை நாயனார்பால் மிக்க இரக்கங்கொண்டதென்னுங் குறிப்புத்தோன்றவும், வறுமை என்னும் அசுத்தம் அவரைச் சாரவண்ணம் சுத்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணியதென்னும் குறிப்புத்தோன்றவும், அஃதேபோல், அம்பிகையை, தேவி என் னாது - பேதையாள் என்றது - நாயனார்பால் தாய்போல் [illegible]ணையுடையளாயினள் என் னும் குறிப்புத் தோன்றவும், அவர்பால் வறுமையென்னும் ஒருபாவி வந்து விட்டனனே அவன் அவரை என்னபாடுபடுத்துவானோ என்று மனங்கலங்கினாள் என்னும் அக்குறிப் புத்தோன்றவும் கூறியவாறுமென்க.

திருமால் வராகவடிவங்கொண்டு அடியைக் காணாதவராயினும், பிரமன்போல் பொய்யுரைகூறாது காணாத உண்மையைக்கூறி, பொய்யை வெற்றிகொண்டனராகலா னும், இறைவனும் வெளிப்பட்டகாலத்து அவரடிபணிந்து அவ்விறைவனால் இவ்வுல கில் திருக்கோயிலும் பூஜையும் யாவரானும் வழிபடுந் தலைமையும் பெற்றனராகலானும், கோற்ற ஏனம் என்றார். கொற்றம் - வெற்றி, தலைமை.

டத்த செல்வ வறுமைகளிற்பட்டு நீங்காதுழலும் அவ்வுழப்பு நீங்கி, அறிவுடைமை ந்த் தான் -ன்னும் பெருஞ்செல்வமுடையராய் அடியார் பூஜையை எக்காலத்தும் நீங்காதவராய் டண்டாவக ந்துபோம்வகையை உலகினர் உணரத் திருவுளத்து எண்ணினார் என்பார் - ஞாலம் யில் இளைக ந்திட என்றார்.

நடிமன்னன்
குலத்திலே ட முற்றுணர்வுடையான் தனது கணவன் ஒருவனே யென்று வேதாகமங்களெல் என்பார் எட் கூறுதலால், அத்தகைய சொல், தான் பேதமையுடையவள்போல் என்றும் சாலன்றி நிலைபெறாதாகலி னானும், அங்ஙனம் அச்சொல் நிலைபெறும்படிச் செய்
* ஊக்கு[illegible]

யானாயின் * "தகைசான்ற சொற்காத்து" என்று சொல்லப்படும் கற்பிலக்கணம் தன் மாட்டு நிலைபெறு தாகலினாலும், அச்சீலமுடைமை உணர்வார் உணர, சிவசந்நிதானத்தில் அங்ஙனம் இருப்பவர் என்பார் - நீடியபேதையார் என்றார்.

நாயனார்பால் வறுமைவந்தபோது அது அவரது அழிவிலா அறத்தைக் கெடுக்குமாகலின் அவ்வறங் கெடாவண்ணம் நடத்த அறக்கடவுளாகிய விடை அக்கணமே சென்றதென்னும் பொருள்தோன்ற பெயர்ப் அங்கில்லாது போயிற்றென்றும், அவ்வறுமை அவருள்ளத்தில் துன்பஞ்செய்யத் தலைப்படுமாகலின் அது தலைப்படாவண்ணம் அருளுருவாகிய அம்பிகை அவருள்ளத்தில் அக்கணமே புகுந்தாளென்னும் அவ்வருமைதோன்ற பேதையும் அங்கிலாது போயினாள் என்றும் பொருள்படுமாறு காண்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், "செல்வமென்னும் அல்லலிற் படாமலும், நல்குரவென்னும் தொல்விடம் ஏறாமலும் பிழைத்து, தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி, அத்தெய்வத்தின்பால் அன்புடையராய் அடியவர்பூஜையை பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போலக் கைக்கொண்ட நாயனாரது அரிய செயலால் இறைவன் ஊர்ந்துவரும் இடபத்தையும் விட்டு, பிரியாநங்கையாகிய உமாதேவியையும் விட்டு, தவவேடங்கொண்டு அவர்பால் மிக்க ஆவலுடன் வந்தாரென்றும், அவரினும் விரைவாய் தருமரூபமாகிய விடபமூர்த்தியும், அருளுருவாகிய அம்பிகையும் சென்றனரென்றுங் கூறப்பட்டன. (அ)

வேறு.

நாயனார் எதிர்கோள்ளல்.

மாரிக் காலத் திரவினில் வைகியோர்
தாரிப் பின்றிப் பசிதலைக் கொள்வது
பாரித் தில்ல மடைத்தபின் பண்புற
வேரித் தாரான் விருந்தெதிர் கொண்டனன்.

(எ - து.) (தவவேடத்தனாய் இறைவன்வந்தது எந்தக்காலமென்றால்) மழைக்காலத்தில் ஓர்நாள் இராப்பொழுதில், பொறுத்திருப்பதற்குக் கூடாத பசியானது மேற்கொண்டு வருத்த, அதனை அடக்கிக்கொண்டு, புறத்து வாசக்கதவைத் தாளால் அடைத்து உறக்கமற்று நாயனார் இருந்தகாலத்தில், (மேலேசொல்லிய தவவேடத்தர் அடைத்த கதவினைத் தட்ட) தேன்சிந்தும் மாலையையணிந்த அந்தநாயனார், (கதவைத்தட்டிய ஓசையைக்கேட்டு யாரோ விருந்தினர் வந்தார் என்று) மிக்கஆவலுடனும் விரைவுடனும் வந்து கதவைத்திறந்து எதிர்கொண்டு உள்ளே எழுந்தருளவேண்டும் எழுந்தருளவேண்டுமென்று அழைத்துக்கொண்டு போயினர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், ஊர்ந்துவரும் விடையுமின்றி, பாங்கில்வரும் பார்வதியாருமின்றித் தனியராய்த் தவத்தினராய் இறைவன் வந்தகாலம் மழைக்காலத்தில் ஓர்நாள் இரவில் என்றும், அவ்விரவில் நாயனார் உணவின்றிப் பசியினால் மிகவருந்தி புறக்கதவைத் தாளிட்டு, உறக்கமுமின்றி இருக்கும் சமயமென்றும், அச்சமயத்தில் தாளிட்டிருந்த கதவை இறைவன் தட்டினாரென்றும், தட்டியவோசையைக்கேட்டு நாயனார் அடியார் யாரோவந்தாரென்று விரைந்துவந்து கதவினைத் திறந்து அடியவரைக்கண்டு அகமகிழ்ந்து, எல்லாம் உடையார்போல் எதிர்கொண்டு உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள்ளே வந்தாரென்றுங் கூறப்பட்டன.

மாரிக்காலம் என்றது - நாயனாருக்குக் கருணைமழை பொழியவந்தகாலம் எனவும் இரவுஎன்றது—† "தெருளிடத்து அடியார்சிந்தையுட் புகுந்தசெல்வமே சிவபெருமானே இருளிடத்து உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்" என்றருளியபடி இறைவனைப்பிடிக்

* திருக்குறள். அதி - வாழ்க்கைத்துணைநலம். செ - ரு. † திருவாசகம் பிடித்தபத்து-அ.

கும் அவ்விரவெனவும், வைகி என்றது - * பாசகாரியங்களுக்குச் செயலின்றி அருளாகிய சந்திரோதயப் பிரகாசத்தில் தங்கிஇருக்கும் பொழுதில் எனவும், தூரிப்பிரிற்பசி தலைக்கொள்வது: என்றது † "பத்திலனேனும் பணிந்திலனேனும் உன் உயர்ந்த பைங்கழல் காணப், பித்திலனேனும் பிதற்றிலனேனும் பிறப்பறுப்பாய் எம்பெருமானே, முத்தனையானே மணியனையானே முதல்வனே முறையோ என்று, எத்தனையானும் யான்தொடர்ந்து உன்னை இனிப்பிரிந்து ஆற்றேனே" என்றும், "உரியேன் அல்லேன் உனக்கடிமை உன்னைப்பிரிந்து இங்கு ஒருபொழுதும், தரியேன் நாயேன்" என்றும், இறைவன் அருள்கூடஎண்ணி வருந்துவதாகிய அப்பசி தலைக்கொண்டது எனவும், பாரித்து இல்லம் அடைந்தபின் என்றது—"காணுமதொழிந்தேன் நின்திருப்பாதம் கண்டு கண்களிகூரப், பேணுமது ஒழிந்தேன் பிதற்றும் அது ஒழிந்தேன் பின்னை எம்பெருமானே, தாணுவே அழிந்தேன் நின் நினைந்து உருகும் தன்மை என்புன்மைகளால், காணுமது ஒழிந்தேன் நீ இனிவரினும் காணவும் நாணுவனே" என்று இங்ஙனம் கூறிவந்த முறைப்படி சிவனது உருவங்களாகிய அடியார்கூட்டங்களை மிகப்பெருக்கமாக வரக்கண்டு அவர்கள்பாதங்களையும் கண்டு களிப்பதுமுதலிய செயல்களுக்கு அமைந்தின்ப செல்வம்சுருங்கப்பெற்ற நான் நீ என்பால் யாதுகாரணத்தாலோ கொண்ட கருணைவிசேடத்தான் இச்சமயம் வரப்பெறினும் உன்னை எவ்வாறுகாண்பேன், எனவே அடியார்கள் வழிபாடுசெய்யப் பெறின் உன்னைக் காணப்பெறுவேன். அது சுருங்கியபடியினல் காணப்பெறேன், என்று கதவைத் தாளிட்டனரெனவும், விருந்து எதிர்கொண்டனன் என்றது ‡ மோருந்து ஒரொருகால் நினையாதிருந்தாலும், வேறுவந்து என்னுள்ளம் புகவல்ல மெய்ப்பொருளே" என்று தேவாரத்தில் அருளியபடி, நாயனர் கதவடைத்து அடியார்க்கமுதளித்தலாகிய பணி கைகூடாதிருப்பதை எண்ணிஎண்ணி ஏங்கிய ஏக்கம் அகல இறைவன் அடியராய்வந்து கதவைத்தட்ட, அடியவர் வந்தாரென்று அக்கணமே ஏக்கமெல்லாம் ஒழிந்தவராய், மிக்க ஊக்கங்கொண்டு கதவைத்திறந்து, எதிர்கொண்டனரெனவும் பொருள்கொள்ளக் கிடக்கின்றன.

பண்பு - என்றது. ஆவலும், விரைவுமாம். எதிர்கொண்டனன் என்றது - தூரத்தே வருகின்றவரைப்போலும் எண்ணி வருக, வருகவென்றழைத்தலுமாம். (௬)

மனைவியைப் பசிதீர்க்க வினவுதல்.

ஈர மேனியை நீக்கி இடங்கொடுத்
தார வின்னமு தூட்டுதற் காசையால்
தார மாதரை நோக்கித் தபோதனர்
தீர வேபசித் தார்செய்வ தென்னென.

(எ-ளு) (உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போனபின்னர்) மழையினல் நனைந்திருக்கும் அவ்வடியரது திருமேனியை வஸ்திரங்கொண்டு துடைத்து, அவர் குளிரால் வருந்துதற்கில்லாத ஒருநல்லிடத்தைக் கொடுத்து, (பின்னர் அவர் கொண்டிருக்கும் ஆராப்பசியைக் கண்டு அந்தோ! பசித்திருக்கின்றனரே இதற்குநாம் என்செய்யக்கடவோமென் றேங்கி அவருக்குற்ற பசியை) நல்ல அமுதூட்டிப் போக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையைமேற் கொண்டவராய் அமுதூட்டுவதற்கு, தனது மனையாளைப் பார்த்து, நம்பால்வந்த இத் தவச்சிரேஷ்டர், அடங்காப் பசியுடையவராக விருக்கின்றார். (இவரது பசியைக் கண்டு நாம் சும்மாவிருப்பது நலமாகுமா?) இதற்கு நாம் செய்யத்தகும் செயலெது? நீ சொல்லுவாய் என்று வினவினர் என்பதாம்.

இன்று ஒருசிவனடியாரைக் காணப்பெறாது ஒழிந்தோமே என்று மனத்தின் கண் கொண்டிருந்த கவலையை ஒழித்தவரது திருமேனி மழையினல் நனையப்பெற்று நடுக்க

* பாசகாரியங்கள் - ஓய்ந்து ஒடுங்குங்காலம். திருவாசகம். † திருவாசகம் எண்ணப்பதிகம் ‡ சுந்தரமூர்த்திகள் தேவாரம்.

முடையதா யிருக்க, நாம் காணலாமோவென்று தம்மிடத்துள்ள ஆடையாற் போக்கினு ரென்பார் - ஈரமேனிநீக்கி எனவும், அன்பென்னும் நீர்நிறைந்த நினைவென்னும் தடாகத்தில் மலர்ந்திருக்கும் தமது இருதயகமலத்தில் அடியார் அடிகளே இருந்துவாழ இடங்கொடுத்திருப்பவர் அன்று அவ்வடியார்க்குத் தமதுள்ளமேயன்றி, புறத்திலுள்ள வீட்டிடத்தையுந் தந்தனரென்பார் - இடங்கொடுத்து எனவும், * "அப்பனே எனக்குஅமுதனே ஆனந்தனே அகம்நெக உள்ளுறுதேன், ஒப்பனே, (எனக்கூறும்) உனக்குரிய அன்பரில் உரியனாய் (யான்) உனைப்பருக நின்றதோர் துப்பனே" நீ பசித்திருக்கின்றனையே, என்னை நீ உண்ணும் உணவாகக் கொள்ளுதற்கு உரிமையாவனோ, நான் எங்ஙனம ஆவேன்! ஆகேன் என்று அவர் திருமுகநோக்கிக்கூறிப் பின் அவரது ஆறுப் பசியையாற்ற இனிய ஆகாரத்தை ஆசையால் ஊட்ட எண்ணினு ரென்பார்- ஆசையால் ஆர இன்னமுது ஊட்டுதற்கு எனவும், அவர் ஊட்டஎண்ணிய அமுது தன்மனையாளையன்றி அமையாதாகலான் அதுநோக்கி மனையாளை விரைந்துபார்த்தனர் என்பார் - தூய பாதனைநோக்கி எனவும், நாயனார் மிகவிரைவுடன் தம்மைநோக்கிய நோக்கின் குறிப்புணர்ந்த மனைவியாரிடத்து, தாம் அமுதூட்டஎண்ணிய ஆசையைக் குறிப்பான் உணர்த்த, என் அன்புடையாளே! இங்குவந்த இப்பெரியோர், பசியினுல்வாடி யிருக்கத்தக்கவரன்றி, இவரைப்போலும் தவத்தின்மிக்கார் ஒருவரும்இரார், இங்ஙனமான அரியபெரியோரை நாம் காணப்பெறுவோமோ! காணப்பெற்ற புண்ணியமுடைய நாம் இவரது பசியைத் தீர்க்க வேண்டும்: அதற்கேற்றசெயல் இப்போது எதுசெய்யத்தக்கதோ அதனை நீ எண்ணிச் சொல்வாயாக என்பார் - தபோதனர் தீரவேபசித்தார் செய்வது என்னென எனவுங்கூறினர்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், மழையில் தமது வீட்டைநோக்கிவந்த அடியவரை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு வந்தபின்னர், அவரது திருமேனி நீரால் நனைந்திருப்பதைக்கண்டு, மனம்சகியாது ஆடையால்துடைத்து, உள்ளே ஓரிடத்தில் இருக்கச்செய்து, பின் அவருக்கு அமுதூட்ட ஆசைகொண்டு, அவ்வாசை முற்றுப்பெறுமாறு, தமது இல்லாளைப்பார்த்து இத் தபோதனர்க்கு அமுதூட்டவேண்டும்; இதற்கு இப்போது என்ன செய்யலாமென்று வினவியதைக் கூறப்பட்டது. (௩0)

நமக்கு முன்பிங் குணவிலை ஆயினும்
இமக்கு லக்கொடி பாகர்க் கினியவர்
தமக்கு நாமின் னடிசில் தகவுற
அமைக்கு மாறெங்ங னேயணங் கேயென.

(எ - து.) (அங்ஙனம் வினவியதன்றி மீண்டும்) தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த நங்கையே நமது வீட்டில் உணவென்பது நமக்கு முன்னமே இல்லை. (அத்தன்மைத்தான வறுமை நம்மிடத்தில் குடிகொண்டதாயினும், இவ்வடியவர் இமயமலையரையன் குலத்துதித்த பூங்கொடிபோன்ற உமாதேவியை ஓர்பாகத்திலுடைய சிவபெருமானுக்கு மிகவும் இனிமையாயுள்ளவர். (சிவபிரானுக் கினியராகிய இவ்வடியருக்கு) நாம் இனிமையாகிய உணவைத் தகுதியாகச் சமைக்கும்வகை எப்படி என்று கேட்டனர் என்பதாம்.

நாயனார்,—"தபோதனர் தீரவேபசித்தார் செய்வது என்னென" என்று மனைவியாரைக் கேட்டபோது, அவர் தமது நாயகர் தமக்குற்றிருக்கும் வறுமையை மறந்தவரா யிருக்கின்றா ரென்றும், அதற்குக் காரணம் தபோதனரைக் காணப்பெற்ற அருமையால் என்றும், அவ்வருமையால் இன்றுகாறும் அடியார்கள் தம்மிடத்தில் உண்டு களித்திருக்க, அவர்களைக்கண்டு களிக்கும் புண்ணியமுடைய நாம், இன்று இவ்வரிய தபோதனர் பசித்திருக்கக் காண்போமாயின் இளையான்குடிமாறன் என்னும் நமது பெயர்

* திருவாசகம் சதகம். செ. கஅ.

என்றுமென்றும், எண்ணிய ஏக்கத்தால் அவர்பசியை மாற்றும்வகை தமது அறிவில் தோன்றாமல் நம்மைக்கேட்டனர் என்று நினைக்கின்றாரென்றும் பின்னர் †"இல்லவள் மாண்பானால் (நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவளா யிருந்தால்) இல்லாதது ஒருபொருளும் இல்லை" என்று கூறப்பட்டிருத்தலால், "செய்வது என்னென" என்று அவர் நம்மைக் கேட்டனரே, அதற்கு நாம் செய்வதைச் சொல்வதா! செய்வதற்கு என்ன இருக்கின்றது ஒன்றுமில்லை என்று சொல்வதா! என்செய்ய எப்பொருள் இருக்கின்றது? என்று சொல்லுவோமாயின், † பெண்ணிற் பெருந்தக்கயாவுள, என்னும் மெய்யுரை நம்பால் பொய்யுரையாமன்றோ என்று எண்ணுகின்றாள் என்றும், மனைவியாரது குறிப்புணர்ந்து முன்பு இங்கு நாக்கு உணவில்லை என்பதை யான் மறந்தேனல்லேன் என்றும், அல்லனாயினும், நம்மை வாட்டுகின்ற பசி அவரை வாட்ட அதனால் மிகவும் அவர் வாடுகின்றாரே! அவர் நம்மைப்போன்றவராயின் நம்மைப்போல அவரும் பசியினால் வருந்தலாம். இவ்வடியவர் இமக்குலக் கொடியாகிய பார்வதிபாகருக்கு மிக்க இனியவராகக் காணப்படுகின்றார். ஆகலான் அவர்க்கு எவ்வகையினாலாவது நாம் இனிய அமுதூட்டவேண்டுவது அவசியம், அதற்கேற்ற உபாயத்தை†"மனைத்தக்க மாண்பு உடையளாகித் தற்கொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத்துணை" என்றதனாலும் நீஅணங்காதலானும் இப்போதுள்ள அளவுக்குத்தக்கபடி அமுதளிப்பதற்கு ஏற்ற உபாயம் உனக்குத் தோன்றும், அவ்வுபாயத்தை சிறிது எண்ணிச் சொல்வாயென்று மீளவும் கேட்டனரென்று இப்பாசுரத்தாற் கூறப்பட்டன. (௧௧)

மனைவியார் இன்மைகூறி உபாயங்கூறல்.

மாது கூறுவள் மற்றொன்றும் காண்கிலேன்
ஏதி லாரும் இனித்தரு வாரில்லை
போது வைகிற்று போமிடம் வேறிலை
தீது செய்வினை யேற்கென் செயலென்று.

(ஏ -) (சமைக்கும்வகை எப்படியென்று நாயனார் மனைவியாரைக்கேட்டபோது) அவ்வம்மையார் நாயனாரைநோக்கிச் சொல்லுகின்றாள். அடியாருக்கு அமுதுபடைப்பதற்கான பொருள் ஒன்றேனும் நம்மிடத்தில் இருப்பதாக யான் கண்டேனில்லை. (நம்மிடத்தில் இல்லாதொழியினும்) கடன்கொடுக்கவாவது யாராவது உண்டோவென்று எண்ணிப்பார்த்தால் இனி ஒருவருமில்லை. (யாவருங் கடன்கொடுத்தவர்களே) வேறு யாராவது உண்டோவென்று பார்க்கவேண்டுமானாலும் நல்ல நடுராத்திரியாயிற்று, (அதனால்) இச்சமயத்தில் போகத்தக்க இடம் ஒன்றேனும் இல்லை. (இவ்வாறு) இல்லையென்று சொல்லும் கொடிய தீவினையுடைய எனக்கு உம்முடைய வேண்டுகோளின்படி செய்வதற்கான செயல் யாதிருக்கின்றது என்று கூறி என்பதாம்.

"தபோதனர் தீரவேபசித்தார் செய்வது என்னென" என்றும், "இமக்குலக் கொடிப்பாகர்க்கு இனியவர் தமக்கு, இன்னடிசில் தகவுற அமைக்குமாறு எங்ஙன்" என்றும் இரண்டுமுறை வினவிய வினாவிற்குத் தாம்-மற்றொன்றுங் காண்கிலேன் என்றும், இனித் தருவாரில்லை என்றும், போமிடம் வேறில்லை என்றும் மும்முறை இல்லையென்று சொல்லும் பாவமுடையவளாயினனே, இனி இன்னசெயல் உளதென்று சொல்லும் அணங்காகும் புண்ணியமுடையவளாவனோ என்று உள்ளம் வருந்தினாரென்பார் - தீதுசெய்வினையேற்கு என்செயல் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், அம்மையார் - தமது நாயகரைநோக்கி, ஒருமுறைக்கு இருமுறை "செய்வது என் அமைக்குமாறு என்" என்று அடியாரைக் கேட்டபோதினும், செய்வதற்கும், அமைப்பதற்கும் நம்மிடத்தில் ஒருபொருளுமில்லை, இதுகாறும்

† திருக்குறள். அதி - வாழ்க்கைத் துணைநலம். செ - ரு. ச. ௧.

கடன்கொடுத்தவர் இனிக்கொடுப்பது மில்லை, புதிதாய் கடன்கொடுப்பாருமில்லை. ஆகலான் நம்மிடத்தில் இல்லை என்பதுதான் உள்ளது; உள்ளதென்பது இல்லை ஆகவே தீவினையேற்குச் சொல்லும் சொல்லும், செய்யும் செயலும் என்னையுள என்று கூறுரென்று கூறப்பட்டன. (கஉ)

செல்லல் நீங்கப் பகல்வித் தியசெந்நெல்
மல்லல் நீர்முளை வாரிக் கொடுவந்தால்
வல்ல வாறமு தாக்கலும் ஆகுமற்
றல்ல தொன்றறி யேனென் றயர்வுற.

(எ - து.) (எனக்கென்ன செயலிருக்கின்றது என்று சொல்லிய மனைவியானவர் மறுபடியுங் கூறுகின்றார்.) நமதுபசித்துன்பம் நீங்கும்பொருட்டு, இன்றுபகல் நாற்றிடுவதற்கு சம்பாநெல் விதைத்திருக்கின்றோமல்லவா, அந்நெல், தண்ணீரில் ஊறி முளை தோன்றியிருக்கும். அந்த வளப்பம்பொருந்திய நெல்முளையை ஓர் கூடையில் வாரிக் கொண்டு வந்தால், அதனை எனக்குத் தெரிந்தஅளவில் சமைக்கவும் ஆகும். இந்தவகையன்றிப் பிறிதொரு வகையை யான் அறியமாட்டேன் என்று கூறித் துன்பப்பட்ட பொழுது என்பதாம்.

உளதென்றுகூறும் அணங்கு நல்லள் இலதென்றுகூறும் தீதுசெய்வினையேன் என்று கூறிய கடுமொழியைக் கேட்டநாயனார், வறுமையான் வந்தடுக்கும் பசி நம்மோடொழியாது, இமக்குலக்கொடிபாகர்க் கினியவராகிய இத்தபோதனரிடத்தும்சென்று வருத்துகின்றதே, நம்மிடத்தும் அவரிடத்தும் வந்து வருந்தச்செய்யவல்ல பசி, எவ்வகையான் மாற்றவேண்டுமோ அவ்வகையான வுபாயங்களெல்லாம் இயல்பாகவேயறியவல்ல மனையாளிடத்தும் எனக்கு என்செயலிருக்கின்றதென்பதும், இல்லையென்பதுமாகிய கடுமொழிகளும் வந்துவிட்டனவே, இனி நாம் என்செய்யக்கடவோம். * "படமாடக்கோயில் பகவற்கு ஒன்றீயில், நடமாடக்கோயில் நம்பர்க்கு அங்கு ஆகா, நடமாடக்கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்று ஈயில், படமாடக்கோயில் பகவற்கு அது ஆமே" என்றபடி நடமாடக்கோயிலாக வுள்ள இத் தபோதனர் ஒருவர்க்கு நாம் அன்னம் படைப்போமாயின் அது இவர்க்குமாகி, எங்குமாயிருக்கின்ற சிவனுருக்கும் ஆகுமே, எனவே - இவருக்கு அமுதூட்டுவதாகிய இம் மஹேஶ்வரபூஜை யான் சிவபூஜையும் ஒருங்கே செய்ததாக ஆகுமல்லவா? அவ்விருபூஜையும் இன்று நாம் இழக்கப்பெற்றோமோ என்றும்,—

* "தண்டுதசிந்தை தபோதனர் தாமகிழ்ந்து, உண்டது மூன்றுபுவனமும் உண்டது" என்றபடி இவ்வொருவருக்கு அமுதுபடைப்போமாயின் வறுமையால் மஹேஶ்வரபூஜை குன்றியதென் றெண்ணியவருத்தம்போய், மூன்றுலகத்தார்க்கும் படைத்தோம் என்று பெருமகிழ்ச்சியை அடைவோமல்லவா? அப்பெருமகிழ்ச்சியையும் அடையாதொழிந்தோமே என்றும், சிந்தித்து,ஒன்றும் சொல்லஅறியாது நிற்கும் சமயத்தில், வினையேற்கு என்ற அம்மையாருக்கு அவரது சிந்தாகுலம் ஒழியுமாறும், இனிப் பிறக்கும்பிறவியல்லல் ஒழியுமாறும் திருவருளால் ஓர்செயல்தோன்றியதென்பார் - செல்லல்நீங்க என்றார்.

அங்ஙனந் தோன்றிய அச்செயல் நாயனாரால் ஆகவேண்டிய தாகலான், அவரை நோக்கி, இனிக் கவலைவிடுமின்கள், என்று தாமெண்ணிய உபாயச்செயல்களை ஒருங்கே சொல்லத்தொடங்கினரென்பார் - பகல் (இன்று) வித்திய செந்நெல் மல்லல் நீர்முளை வாரிக்கொடுவந்தால் வல்லவாறு அமுதாக்கலும் (எனக்கு) ஆகும் என்றார்.

இச்செயல்தான் தபோதனர்பசிதீர்வதற்கும், இம்மஹேஶ்வரபூஜை இன்று செய்வதற்கு இல்லாதொழிந்தோமே என்று தேவரீருக்கெழுந்த கவலைதீர்வதற்கும், கற்பழி

* திருமந்திரம். மயேசுரபூசை. செ - க. உ.

வுக்கிடமாகிய இல்லை என்னும் சொல்லை இன்றுசொல்லவந்த எனதுகுற்றம் ஒழிவதற்கும் இச்செயலன்றி வேறொன்றில்லை என்பார் - மற்றல்லது ஒன்றறியேன் என்றார்.

நாயனார் கவலைதீரச்சொல்லிய அச்செயலில் தனது அன்பார்ந்த கணவரது செயல் மிகுதியாயும், முற்பட்டும் இருத்தலால் அச்செயலின் வருத்தநோக்கிச் சிறிதுகவலை கூர்ந்தனரென்பார் அயர்வுறு என்றார். எனவே - நாயனாருக்குச் செயலற்று யாவும் தன் செயலாகவே முடிவதாகயிருக்குமாயின் அயர்வுறுரென்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் வேண்டியபடியே அடியார்க்கு அமுதளிக்கும் அப்பணி அவருக்குக் கைகூடுமாறு அதற்குரிய செயலைச் சொல்லி * "இல்லவள் மாண்பானால் இல்லது என்" என்றுகூறியசொல்லைத் தனக்கு மெய்யாக்கிக்கொண்டனர் என்று கூறப்பட்டது. (௧௩)

நாயனார் வயலுக்குச்செல்லல்.

மற்ற மாற்றம் மனைவியார் கூறமுன்
பெற்ற செல்வம் எனப்பெரி துண்மகிழ்ந்
துற்ற காதலி னலொருப் பட்டனர்
சுற்று நீர்வயல் செல்லத் தொடங்குவார். ௪

(எ - து.) நென்முளையை வாரிக்கொண்டு வந்தால் சமைக்கலாமென்று மனைவியார் கூற அச்சொல்லைக்கேட்ட நாயனார் அச்சொல்லைத் தாம் முன்னேபெற்ற செல்வம் கிடைத்ததுபோல எண்ணி மிகவும் உள்ளமகிழ்ந்து, அம்மகிழ்ச்சியினாற் பொருந்திய ஆசையினால் மனைவியார் சொன்னதுபோல் செய்வதற்கு மனம் ஒருப்பட்டவராய், நீர் சூழ்ந்த வயலின்கண் போவதற்குப் புறப்படுவோராயினார் என்பதாம்.

† "இருநோக்கு இவள் உண் (மையுண்ட) கண் உள்ளது ஒருநோக்கு, நோய் நோக்கு ஒன்று அந்நோய்மருந்து" என்றபடி, இவள் சிற்றின்பத்திற்கு-இரண்டுநோக்கு உடையாள்போல், இப்பேரின்பத்துக்கும் உடையளா யிருக்கின்றாள். இது அதிசயம் அதிசயம் என்று உள்ளத்துள் பெரிதானமகிழ்ச்சி யடைந்தனரென்பார் - பெரிது உண் மகிழ்ந்து என்றார்.

அடியார்க்கு அமுதளித்தற்கான செயல் என்னிடத்தில் என்னஇருக்கின்றது என்கிற சொல்லைச் சொல்லி நமதுநெஞ்சத்தில் முற்கணத்தில் நோயுண்டாக்கிய இவளே, பிற்கணத்தில் அந்நோய் தீருமாறு, "பகல் வித்திய செந்நெல்முளை வாரிக்கொண்டு வந்தால், வல்வாறு அமுதாக்கலும் ஆகும்" என்கின்ற சொல்லைச் சொல்லி நமது மனநோயைத் தீர்த்தனளே, இச்செவிச் செல்வம், "பெண்ணிற் பெருந்தக்கயாவுள" என்றபடி முன்னமே இவளைப்பெற்ற செல்வத்தினாலன்றோ என்று எண்ணினாரென்பார் - மற்றுஅம்மாற்றம் மனைவியார்கூற முன்பெற்ற செல்வம் என்றார்.

மனைவியார்கூறிய அச்சொற்செல்வத்தால் தாம் செய்யஎண்ணிய மஹேஸ்வர பூஜை முற்றுப்பெறும் என்னும் நிச்சயத்தான் ஆசைமீதூர்ந்து அக்கணமே அச்செயல் செய்யத்துணிந்தனரென்பார் - உற்றகாதலினால் ஒருப்பட்டு செல்லத் தொடங்குவார் என்றார் (௧௪)

வயலுக்குச்சென்றகாலத்தின்சிறப்பு.

பெருகு வானம் பிறங்க மழைபொழிந்
தருகு நாப்பண் அறிவரும் கங்குல்தான்
கருகு மையிருளின் கனங் கட்டுவிட்
டுருகு கின்றது போன்ற துலகெலாம்.

---

* திருக்குறள். அதி - வாழ்க்கைத்துணைநலம். செ - ௩
† திருக்குறள். அதி - குறிப்பறிதல். செ - ௧.

(எ - து.) (நாயனார் வயலுக்குப்போகப் புறப்பட்டபோது) மேகக்கூட்டங்கள் நெருங்கி எங்கும் நீர்மயமாய் விளங்க, விடாது மழைபொழிந்தது, (அதுவல்லாமல்) விய லினது கரையும் அதனடிவும் அறிவதற்கில்லாமல் இருளும் அடர்ந்திருந்தது. (அவ் விருள் எத்தன்மைத்தாக இருந்ததோவெனின்) கருமையாகிய இருளின்கூட்டங்கள், நெக்குவிட்டு உலகமுழுவதும் உருகிப் பாய்ந்ததுபோலும் பரவியிருந்தது என்பதாம்.

வரம்பிலின்பம் உடையானாகிய இறைவன், நாயனாருக்கு அதனைக்கொடுக்க எண் ணினாராகலின், அப்பேரின்பத்திற்கேற்பப் பேரருளுஞ்செய்யத் துணிந்தனரென்னும் அவருள்ளக்குறிப்பை அன்றுண்டாகிய இருளால் அறியக்கிடக்கின்றமைகாண்க.

இதனால், முன் இன்பந்தரும் முயற்சி பின் துன்பந்தரும் எனவும், முன் துன்பந் தருமுயற்சி பின் இன்பந்தரும் எனவும் அறிக. எனவே - முன்இன்பந்தருவது - சிற் றின்பம். முன் துன்பந்தருவது - பேரின்பம். (கரு)

எண்ணும் இவ்வுல கத்தவர் யாவரும்
துண்ணெ னும்படி தோன்றமுன் தோன்றிடில்
வண்ண நீடிய மைக்குழம் பாமென்று
நண்ணல் செய்யா நடுவிருள் யாமத்து.

(எ - து.) (இன்னமும் அவ்விருள் எத்தன்மைத்தாயிருந்ததோ வெனின்) இவ் வுலகின்கண் அஞ்சாத அறிவுடையாரென்று மதிக்கத்தக்க யாவரும் அஞ்சும்படி இரு ளானது தோன்ற, அவ்விருளின் முன்னே (அஞ்சாது) செல்வாராயின், அந்தோ! இவ் விருளானது இருளன்று கருநிறமிக்க மையின்குழம்பாமென்று, அவ்விருளில் செல்வ தற்குத் (துணியார்) அத்தன்மைத்தான இருளையுடைய நடுச்சாமத்தில் என்பதாம்.

இவைமூன்று திருப்பாட்டானும், நாயனார் - நீர்நிறைந்திருக்கும் வயலைநோக்கிச் செல்லத்தொடங்கினா ரென்றும், அக்காலத்து, பெய்யாது கெடுப்பதாகிய மழை மற் றுங்கே எடுப்பதற்குப் பெய்துகெடுக்கத் தலைப்பட்டது என்று அதன்பெருமையும் எடுத் துக் கூறப்பட்டன.

அஃதாவது * "மிகுத்தவாயெல்லாம் பகடன்னான் உற்ற இடுக்கண் இடுக்கட் படும்" என்றபடி எவ்வகைத்தான துன்பம்வரினும் அதனையெல்லாம் துன்பமுறாது முயற்சியில் வலி முடையாரும், அஞ்சுமாறு இருட்கூட்டமானது, கட்டுவிட்டு மைக் குழம்பாய் உருகிப் பெய்வதுபோலும் இருந்ததன்றி நீராக இருந்ததன்று என்க. (கசு)

நாயனார் வயலையடைந்தது.

உள்ளம் அன்புகொண் டூக்கவோர் பேரிடாக்
கொள்ள முன்கவித் துக்குறி யின்வழிப்
புள்ளு றங்கும் வயல்புகப் போயினார்
வள்ள லாரிளை யான்குடி மாறனார்.

(எ - து.) (அத்தன்மைத்தான நடுராத்திரியில்) இளையான் குடிமாறநாயனாராகிய வள்ளலாரது உள்ளத்தில் அன்பானது பந்தித்தூக்கொண்டு செலுத்த, பெரிய ஒரு கூடையை எடுத்துத் தமது தலைமறையும்படி மூடிக்கொண்டு, தாம் முன்னேசென்று சென்றிருக்கின்ற பழக்கத்தினால் பழகிய மனக்குறிப்பின் வழியாக பறவைகள் உறங் கும் (தமது) வயலிடத்துப் போகப்போயினார் என்பதாம்.

வள்ளலார் இளையான்குடிமாறநாயனார், உள்ளம் அன்புகொண்டு ஊக்கக்கூட்டுக. (கஎ)

* திருக்குறள். அதி - இடுக்கணழியாமை. செ - ௪.

நாயனர் நெல்முளைவாரி வருதல்.

காலி னால்தட விச்சென்று கைகளால்
சாலி வெண்முளை நீர்வழிச் சார்ந்தன
கோலி வாரி யிடாநிறை யக்கொண்டு
மேலெ டுத்துச் சுமந்தொல்லை மீண்டனர்.

(எ - து.) (நாயனர் மனக்குறிப்பினால் வழியை அறிந்தவராயினும்,) இது நாம் செல்லும் வழிதானே அல்லவோ வென்று) காலினால் தடவித்தடவி வயலிற்சென்று, நீர்வெள்ளத்தின் வழியே ஒதுங்கிப் போயிருக்கின்ற சம்பாநெல்லின் வெள்ளிய முளைகளைக் கைகளாற்சேர்த்து வாரி, மேலே கவிழ்த்துக்கொண்டுவந்த பெரியகூடையில் நிறைத்து அக்கூடையைத் தலைமேல்வைத்துச் சுமந்துகொண்டு (நேரமாய்விட்டதே என்று) அதிசீக்கிரமாக வீட்டுக்குத்திரும்பினர் என்பதாம்.

நீர்வழிச் சார்ந்தன(வாகிய) சாலி வெண்முளை, கைகளால் கோலிவாரி இடாநிறையக் கொண்டு எனக்கொண்டு கூட்டுக. (கஅ)

வேறு.

விறகுகோடுத்தல்.

வந்தபின் மனைவி யாரும் வாய்தலில் நின்று வாங்கிச்
சிந்தையில் விரும்பி நீரில் சேற்றினை அலம்பி யூற்றி
வெந்தழல் அடுப்பின் மாட்ட விறகில்லை யென்ன மேலோர்
அந்தமில் மனையில் நீடும் அலகினை அறுத்து வீழ்த்தார்.

(எ - து.) நாயனர் வீடுவந்து சேர்ந்தபின்னர், இவர் வருகையைப் பார்த்துக்கொண்டு வீட்டின்முகப்பிலே நிற்கின்ற மனைவியார் (அவரது சிரமத்தைக்கண்டு மனம்பொறுது) தலையிலிருந்த கூடையை வாங்கிக்கொண்டு, நாம் எண்ணியதுபோலும் நெல்முளை கிடைத்ததே என்று) சிந்தையில் மகிழ்ந்து மிக்கஆசையுடன் சேற்றுமயமாய்க் கிடந்த அந்தநென்முளையை நீரினால் அலம்பியூற்றி, அந்நென்முளையைப் பக்குவமாக்கிச் சமைப்பதற்கு, அடுப்பிலே தீமூட்டுவதற்கு விறகில்லையே இதற்கென்செய்வதென்று நாயனரைக்கேட்க, அப்பெரியோர், பழையகூரையாயிருக்கும் தமதுவீட்டிலுள்ள அலகினை (கொம்புகளை) அறுத்துத்தள்ளினர் என்பதாம்.

* "உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல ஆங்கே, இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு" அஃதாவது,—ஓர்சபையில் நின்றவனுக்கு இடையிலுடுத்த ஆடை நழுவின், அப்போதே அவனது கைசென்று அவ்வாடையை யெடுத்துடுத்து, அவனது அவமானத்தைப் போக்குதல்போல், தனது நட்பாளனுக்கு ஓர்துன்பம் வருமாயின் அப்பொழுதே அதனை யொழித்தல் வேண்டுமென்பதாம். ஆகவின், வீட்டினுள்ளே யிருக்கும் நட்பாளருக்கு உண்டாயிருக்கும் பசித்துன்பத்தை அக்கணமேபோக்க அறியாதராம் உள்ளே செல்வதனால் பயனென்னை ! என்றும், அவரது துன்பத்தைப்போக்க நமதுநாயனர் இருட்பெருக்கங்கொண்டு பெய்யும் இம்மழையிற்சென்றனரே அவரது செயல் எவ்வாறாகுமோ என்கிற ஏக்கத்தின்மிகுதியான் இது புறம்பென்றும், இவ்விடத்தில் தனித்து நிற்பதுபழுதென்றும் எண்ணும் எண்ணமற்று நின்றனளாறனும் அவ்வுண்மைதோன்ற மனைவியாரும் வாயிலில் நின்று என்றார். தனது துன்பமும் அடியார்க்குற்ற பசியின் துன்பமும் ஒருங்கேயொழியுமாறு நென்முளை வாரிக்கொண்டுவந்தனரே இதுநமது பாக்கியமன்றோ என்று அதனைஏற்றுக்கொண்டனரென்பதுதோன்ற - சிந்தையில் விரும்பி வாங்கி என்றார். (கக)

* திருக்குறள். அதி - நட்பு. செ - அ.

கறிக்குச் சாகமின்றெனல்.

முறித்தவை அடுப்பில் மாட்டி முளைவித்துப் பதமுன் கொள்ள
வறுத்தபின் அரிசி ஆக்கி ஆக்கிய உலையில் பெய்து
வெறுப்பிலின் அடிசில் ஆக்கி மேம்படு கற்பின் மிக்கார்
கறிக்கினி என்செய் கோமென் றிறைஞ்சினார் கணவ னாரை.

(எ - து.) கற்பினிலையிலே மிகுந்தமேம்பாடுடைய அவர்மனைவியார், நாயனார் வெட்டித்தள்ளிய கொம்புகளை ஒடித்து அடுப்பில் பெருந்தீயுண்டாகும்படி மூட்டி, முளைத்திருக்கும் நெல் விரையானது அரிசியாகும் பதத்தை முன்னே கொள்ளும்படியாக வறுத்து, வறுத்தபின்னர் அதனைக்குத்தி அரிசியாக்கி, நீர்வார்த்திருக்கும் உலையில் அவ்வரிசியை இட்டு, விரும்பத்தக்க இனிய திருவமுதாகச்செய்து; (அங்ஙனம் அமுதாக்கிய பின்னர்) இனி இவ்வுணவுக்கேற்ற கறிவகைகளுக்கு ஒன்றுமில்லையே இதற்கென்செய்வது என்று நாயனாரைப் பணிந்தனர் என்பதாம்.

கற்பின்மிக்கார், முறித்தவை அடுப்பில்மாட்டி எனக்கொண்டு கூட்டுக.

முன் அடியார் பசியைப்போக்க, அரிசியில்லையே என்றும், அதன்பின்னர் எரிப்பதற்கு விறகில்லையே என்றும் துன்பமுற்றோம். அவ்விருதுன்பமும் நீங்க - நென்முளையும் கூரைவீடும் இருந்தது. இன்னமும் இல்லையென்னும் துன்பம் நம்மைவிட்டுப்போகவில்லையே என்று வருந்தித்தளர்ந்தனரென்பார் கறிக்கு இனி என்செய்வோம் என்று கணவனாரை இறைஞ்சினாரென்றார். (உ௦)

குழிப்பயிரைக் கொடுத்தல்.

வழிவரும் இளைப்பி னோடும் வருந்திய பசியி னாலே
அழிவுறும் ஐயன் என்னும் அன்பினில் பொலிந்து சென்று
குழிநிரம் பாத புன்செய்க் குறும்பயிர் தடவிப் பாசப்
பழிமுதல் பறிப்பார்போலப் பறித்தவை கறிக்கு நல்க.

(எ - து.) (மனைவியார், கறிவேண்டி, நாயனாரைப் பணிந்தபோது, அந்நாயனார் இன்னமும் சமையல் வேலைமுடியவில்லையே) நமதுசுவாமிகள் வழிநடந்து வந்ததனாலுண்டாகிய இளைப்பினோடு, வருந்துகின்ற பசிப்பிணியினாலே ஒன்றுந்தோன்றாது மனம்நொந்து வருந்துவாரே என்று எண்ணுவதாகிய அன்பினால் (தம்மைவாட்டும் பசிப்பிணி முதலியவற்றால் பொலிவிழுந் திருத்தலின்றி) மிக்கதெளிவுடையவராய் வீட்டின் புறக்கடையிற்சென்று; குழியினின்றும் வெளிவராத புன்செய்களிலிருக்கும் சிறியபயிர்களைக் கையினாற் றடவித்தடவி, பழியாகிய குற்றங்களை விளைவிக்கும் பாசமுதலைப் பறிப்பவர்போல; அப்புன்பயிர்களைப் பறித்துக் கறியமுதாக்கக் கொடுத்தனரென்பதாம்.

என்செய்கோம் இல்லைஎன்னும் இக்கடுஞ்சொல் நென்முளையோடும் கொம்போடும் ஒழிந்தன என்றிருந்தோமோ, இன்னமும் இருக்கின்றனவே என்றுவருந்தி, அன்பினால் அடியவரது இளைப்பையும், பசியையும் எண்ணி மனமாற்றாது மிக்கவிரைவுடன்குழியின்கண்ணுள்ள குறிய இலைக்கறிகளைப்பறித்து கொடுத்தனரென்று அமுதுபடைப்பதிலுள்ள ஆசையை இதனால் விளக்கியவாறாம். (உக)

கைத்திறத்தால் அமுதமைத்தல்.

மனைவியார் கொழுநர் தந்த மனமகிழ் கறிக ளாய்ந்து
புனலிடைக் கழுவித் தக்க புனிதபாத் திரத்துக் கைம்மை
வினையினில் வேறு வேறு கறியமு தாக்கிப் பண்டை
நினைவினால் குறையை நேர்ந்து, திருவமு தமைத்து நின்று.

(எ - து.) நாயனார், மனமகிழுமாறு கொடுத்த கறிவகைகளை மனைவியார் வாங்கிக் கொண்டு, அவைகளைச் செய்யும்வகையெண்ணி நீரினாற் சுத்தமாம்படிகழுவி, பரிசுத்த மாகிய தகுதியான பாத்திரத்திலிட்டுத் தமது கைப்பாகத்தின் திறத்தால் எண்ணியபடி வேறுவேறு விதமான கறிகளாகச்செய்து(அந்தோ! பலகறிகளைக் கொண்டு பலபலவகை யாகச் செய்வதொழிந்து, ஒருகறியையே பலவகையாகச் செய்யவும்வந்ததே இப்படியும் இருந்ததோ என்று) முன்னுள்ள செல்வத்தை நினைந்து. மனத்தில் குறையைக்கொண்டு திருவமுதைச் செய்துமுடித்து நின்றனர் என்பதாம்.

கொழுநர், மனமகிழ், தந்தகறிகள், மனைவியார், ஆய்ந்து எனக்கூட்டுக.

மனைவியார் - அவ்வப்பொழுது தாமவேண்டும்பொருள்களைத் தலைடகூறுது கொடு த்துவந்த அருமையைநோக்கி மனக்களிப்படைந்தனர் என்பார் மனைவியார் கொழுநர் தந்த மனமகிழ் என்றார். அவரிடத்துள்ள செல்வப்பொருள்களுக்கெல்லாம வந்தவறுமை அவரது ஆசாரசீலத்துக்கும், அவரது கைப்பாகத்துக்கும் வந்ததில்லை என்பார் - கறிக ளாய்ந்து புனலினைக்கழுவி தாக புன்தபாத்திரத்து கைமானைவினையினால் வேறுவேறு கறியமுதாக்கி என்றார்.

இதுகாறும் வந்த அடியார்களுக்கெல்லாம் அமுதுபடைப்பதில் ஆசாரமும் கைப பாகமும் குன்றாதிருந்தமைபோல் வறுமையுற்றிருக்கும் இன்றும் அவ்விரண்டும நம்மிட த்தில் குன்றாதிருக்கக்கண்டோம், முன்னிருந்த செல்வம் ஒன்றுதான் குன்றக்கண்டோம் இது என்னகுறையோ இத்தமடியனாின் பொருட்டேனும் அக்குறை நம்பால் இல்லா திருக்கலாகாதா! என்று சிறுது குறைபாட்டை எண்ணினர் என்பார - "பண்டை நினை வினாற் குறையைநேர்ந்து என்றார்.

வடிவுந்தனமும் மனமும் குணமும் குலமும குடியும் குடிபோகத்தக்க நம்பா லுள்ள இவ்வறுமையில் இக்கடுவிருளில் இம்மழையில் இங்ஙனமான அமுதமைக்க வந்தது அதிசயமே என்று அக்குறையகன்று மனத்தை அலையவிடாதிருந்தனர் என்பார் திருவமுதமைத்து நின்று என்றார். (௨௨)

அடியவரைத் துயிலொழித்தல்.

கணவனார் தம்மை நோக்கிக் கறியமுதான காட்டி
இணையிலா தவரையீண்ட அமுதுசெய் விப்போம் என்ன
உணர்வினால் உணர ஒண்ணா ஒருவரை உணர்த்த வேண்டி
அணையமுன் சென்று நின்றங் கவர் துயில் அகற்ற லுற்றார்.

(எ - து) (அமுதாக்கிய மனைவியார்) தமது கணவனாராகிய நாயனாரைப்பார்த்து, (தேவரீர் ஆசைப்பட்டபடியே அடியவருக்கு வேண்டிய உணவுகளெல்லாம் ஆய்விட் டன) அவ்வுணவின் வகைகளையெல்லாம் வந்துபாருமென்று காட்டி, இவ்வமுதினை ஒப்பற்ற அடியவரைச்சீக்கிரமாக அமுதுகொள்ளும்படிச் செய்விப்போமென்று, உயிர் உணர்வினால் சுட்டியறியக்கூடாத இறைவரைத் திருவமுது ஆனசெய்தி அறியும் வண்ணம் செய்யவிரும்பி, அவரிருக்கும் இடத்திற்சென்று சமீபித்து அவர் முன்னே நின்று, அவர்கொண்டிருக்கும் நித்திரையை நீக்கத்தொடங்கினார் என்பதாம்.

அடியவர் பசித்திருக்கக் காணப்பெற்றோமே இதுவன்றோ பாவம்என்று வருந்திய கணவனாரது துன்பமும், தீதுசெய் வினையேற்கு என்செயல் என்று சொல்லவந்த தன்றோ பாவம்என்று வருந்திய தமது துன்பமும் ஒருங்கேயொழிய உணவைச்செய்து முடித்தனராகலின் அம்மகிழ்ச்சி மிகுதியினால் தமது கணவனாரைநோக்கி நமதுவறுமை யும் ஒழிந்தது, * "அகரம் ஆயிரம் அந்தணர்க்கீயிலென், சிகரம் ஆயிரம் செய்து முடிக்கி லென், பகருஞானி பகல் ஊணபலத்துக்கு, நிகரிலை யென்பது நிச்சயந்தானே" என்ற பிரமாணப்படி, பரமஞானியாகிய இம்மஹேஶ்வரரை உண்பிப்பதற்கான அமுதை

* திருமந்திரம் - மஹேஶ்வரபூஜை.

அமைத்து வைப்பதற்கான ஒப்பில்லாத சிவபுண்ணியம் நம்பால்வந்துவிட்டது. இனிநாம் பெறும்பேறு வேறென்னை யிருக்கின்றது, இனி அடியவரைச் சீக்கிரமாக உண்பிப்போ மென்று இன்மொழிகூறினர் என்பார் "நாவலர் தம்மைநோக்கிக் குறியமுதான காட்டி, இணையிலாதவரை யின்று அமுதுசெய்விப்போம்" என்றார்.

"மாபாரணுகிய மஹேஸ்வரர் மன்னுயிர்க்கு அருளைவைப்பான், தாபர சங்கமங்கள் என்று இரண்டுருவில் நின்று பூஜைகொள்வான், என்று சித்தாந்தங்கூறும் உண்மையில் நின்றுணரப்பெறாது, தாவரரூபத்தை மாத்திரம் சிவமாகவும், சங்கமர்களாகிய அடியவர் களை மானிடரேயாகவும் எண்ணுவாரும் அறிவினால் அறியக்கூடாத இறைவன் என்பார் - உணர்வினல் உணரவோண்ணு * ஒருவரை என்றார்.

இதனால், தாவரவுருவத்தைக் காண்கின்றகாலத்து அவ்வுருவத்தைச் சிவனெனவே காண்பதுபோலும், சங்கம உருவத்தைக் காண்கின்றகாலத்தும் அவ்வுருவினரைச் சிவ னெனவே காணவல்லார்க்கு உணரும்படியாயுள்ளவன் என்றுணரக்கிடக்கின்றது.

இங்ஙனமான உணர்ச்சியை இயல்பாகவே உடையாராதலின் சங்கமஉருவினராய் வந்த இறைவனுக்குத் தம்மால் முடிந்தசெயலை அணுக்கராய்நின்று அறிவித்தல் மிகஎளி தென்பார்-உணர்ந்தவே முடிமுன்சென்று அணைய என்றார். சங்கமரைச் சிவனெனவே காணுதாரிடத்து உறங்குவதுபோலும், எங்களால் உறங்குவது தகுமோ! நீர்வந்து உறங்குந்தன்மையே நாங்கள் உடையோமாயின் நீர் இங்கு எழுந்தருளுவீரோ! எழுந் தருளிவந்த கருணையைப்போல், இனி அமுதுண்டருளும் கருணையுஞ் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலாகிய பிரார்த்தனை மொழிகளைக்கூறி அடியவரது உறக்கத்தை நீக்கத்தொடங்கினர் என்பார் "நின்று அவரை அவர்துயில் அகற்றல் உற்றார்" என்றார்.

செல்லமேவியநாளில் என்பதுமுதல், கணவனார் தம்மைநோக்கி என்பதுஈறாகிய பதினெட்டுச் செய்யுளானும், இறைவன் நாயனாரிடத்தில் தனது அருட்சத்தியைத் திரோ தான சத்தியாய் நிகழ்த்த, நாயனார் அத்திரோதசத்தியின் வலிந்த செயல்வழியாகவே திரோதச்செயல்களின், அன்பின் திறத்தால் அருட்சத்திவசத்தாய் இறைவனைக் காணுந் தன்மையில் நின்ற முறைமை கூறிவந்தமைகாண்க

எங்ஙனமெனின்:—மறையுந்தன்மை யுடைத்தான தல்லாத செல்வத்தை மறை யச் செய்ததும், அவர்பால வருபதன்மை யுடைத்தான தல்லாத வறுமையை வரச் செய்ததும், அவ்வறுமையால் உள்ளபொருள்களை ஒற்றிவைக்கச் செய்ததும், தன்னை மாறியிறுக்கவுள்ள கடன்களைக் கொள்ளச்செய்ததும், ஓர் தாரிப்பின்றிப் பசி தலைக் கொள்ளச்செய்ததும், அவர்மனைவியார் மற்றொன்றுங் காண்கிலேன், எதிலாரும் இனித்தருவார் இல்லை, போதுவைகிற்று, போம்இடம் வேறிலை, தீதுசெய்வினை யேற்கு என்செயல் ஒன்றறியேன் என்று அயர்ந்துசொல்லச் செய்ததும், வயலுக்குச் செல்லுங்காலத்து - உலகத்தவர் யாவரும் துண்ணென்று திடுக்கும்படி மைக்குழம் பைப்போலும் இருளுண்டாகச் செய்ததுமாகிய இவை - அருட்சத்தி திரோதசத்தி யாய்ச் செய்தசெயல்களாம்.

அச்செயல்களை, பலவகையான் கடன்கள் மேலிட்டகாலத்தும், முன்னையினும் மாறில்லாமல் திருப்பணிகளில் முதிர்ந்தசெய்கையரானதும், நள்ளிருளில் கதவைத் தட்டிய அடியவரைத் தன்பசிவருத்தம் நோக்காது விருந்து வந்ததென்று எதிர்கொண்டு ஈரமேனியை நீக்கி நடுக்கமில்லாவிடத்திருத்தி, அவர்பசிக்கு மனம்வருந்தி மனைவி யாரை நோக்கி நமக்கு முன்பு இங்குஉணவில்லை யாயினும், இமக்குலக் கொடிபாகர்க் கினியவர்தமக்கு இனிய அமுது தருதிறமாக அமைக்குமாறு என்னென்றுகேட்டதும்,

* தாவரவுருவத்தி னிடத்திருக்கும் சிவனே சங்கமவுருவத்தினிடத்தும் ளுகலின் ஒருவரை என்றார்.

அதற்கவர் பகல்வித்திய செந்நெல் நீர்முளை வாரிக்கொடுவந்தால் வல்லவாறு அமுதாக்கலும் ஆகும் என்றதும், அதுகேட்டு, அவர் முன்பெற்ற செல்வமெனப் பெரிதுண் மகிழ்ந்து, ஆசையினல் இருட்பெருக்கத்தையும் மழைப்பெருக்கத்தையும் போகும்வழி தெரியாத துன்பத்தையும் நாடாது, வயலில் நென்முளை வாரிக்கொண்டுவந்து மனைவியிடத்துக் கொடுத்ததும், அடுபெரிக்கக் கூறைவீட்டைப் பிடுங்கியதும், கறிக்குக் குழிப்பயிரைபபறித்ததும், திரோதானச்செயல் அகற்றிய தாம். அவைகளைக்கொண்டு தமது கைத்திறத்தால் நல்லமுதும் நல்லபலகறிகளும் அமைத்ததும், அங்ஙனம் அமைத்தும் இவைதானே இப்பெரியோருக்குச் செய்வது என்று மனக்குறை கொண்டதும், பின்னர் இருவரும் இணையிலாதவரைச் சீக்கிரத்தில் அமுதுசெய்விப்போமென்றதும் அன்பின்திறமாம். அடியவர்முன் சென்று அவர்துயில் அகற்றி அவரெழுந்து அமுதுண்ணவேண்டுமென்று அவாவுடன் நின்றதே அருட்சத்தி வசத்த ராணமென்பதாம். இனி இறைவன் நாயனர் திரோதானசத்தியால் நிகழ்ந்த அச்செயல்களினு லெல்லாம் அருட்செயலே மேலிடப்பெற்று அன்புடைமையில் திண்ணிய ராயினபின்னர் செய்த சிவானந்தச் செயல்களை மூன்று திருப்பாசுரத்தாற் கூறுகின்றார். (உக)

சோதிவடிவங்கண்டு திகைத்தல்.

அழுந்திய இடருள் நீங்கி அடியனேன் உய்ய என்பால்
எழுந்தருள் பெரியோய் ஈண்ட அமுதுசெய் தருள்க என்று
தொழும்பனர் உரைத்த போதில் சோதியாய் எழுந்து தோன்றச்
செழுந்திரு மனைவி யாருந் தொண்டருந் திகைத்து நின்றார்.

(இ - ள்.) (அடியவரை உறக்கத்தினின்றும் எழுப்பநின்ற அடியவர்,) அடியார்க்கமுதளிக்கப்பெருத துன்பத்தில் அழுந்திக்கிடக்கும் அடியேன் அத்துன்பத்தினின்று நீங்கி உய்யும்வண்ணம் அடியேனை நோக்கி எழுந்தருளிவந்த பெரியோய், (அமுது செய்தாய்விட்டது, பசிதீரும்வண்ணம்) உண்டருளவேண்டும். (துயிலொழிந்து எழுந்திருத்தல் வேண்டும்) என்றுதொண்டனர் சொல்லியபொழுது, இறைவன் சோதி சொரூபமாய் மேலோங்கி எழுந்துதோன்றினன், அங்ஙனந் தோன்றியபொழுது, மங்கலகுணங்கள் நிறைந்துள்ள மனைவியாரும் நாயனரும, இது என்ன அதிசயமென்று திகைத்து நின்றார்கள் என்பதாம்.

சோதியாய் எழுந்துதோன்ற, மனைவியாரும் தொண்டரும் திகைத்துநின்றார் எனவே,—மழையில் நனைந்துவந்து கதவைத்தட்டவும், ஈரத்தை ஆடையாற் போக்கவும் இவ்வறையிற்றங்கி உறங்கவுமாகக் கண்டதிருமேனி அமுதுண்ணவேண்டிய சமயத்தில் அத்திருமேனியாகவே யிருந்துண்ணமல் சோதிவடிவமாய்த் தோன்றிற்றே இதுஎன்ன அதிசயமென்று இருவரும் ஒன்றுந்தோன்றாது திகைத்தனர் எனவும், நாம்துன்பத்தில் ஆழும்படிப் பசியோடுவந்த திருமேனி இப்போது சமைக்கப்பட்டுள்ள அமுதையுண்டு நாங்களளித்து உய்யும்வண்ணம் செய்தருளவேண்டும் பெரியோய் என்று வேண்டிய காலத்தில் உண்பதற்கான திருவுருவமா யெழுந்தருளப்பெறாது, முன்கொற்றவனமும் அன்னமும் அடியும் முடியுங் காணமற் போகும்படி எழுந்தசோதியைப்போல் தோன்றிற்றே, நாம் கண்ட அவ்வுருவத்தை இனி கண்டு அமுதுபடைக்கும்வகை எப்படி என்று நின்றனர் எனவும், நாயனரது உண்மையை விளக்கியவாறும்.

அஃதாவது,—"இலங்காலம் செல்லாநாள் என்று நெஞ்சத்து இடையாதே யாவர்க்கும் பிச்சையிட்டு, விலங்காதே நெறிநின்று அங்குஅறிவேமிக்கு மெய்யன்பு புகப்பெய்து பொய்யைநீக்கித், துலங்காமெய் வானவரைக்காத்து நஞ்சம் உண்டபிரான் அடியிணைக்கே சித்தம் வைத்துக், கலங்காதே தொழும்அடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே" என்று தாண்டகவேந்து, அருளியபடி, அத்திருவாக்கின் உண்மை

அனுபவத்தைக்காணச் சான்றாய் நிற்பவர் - இந்நாயனார் ஆகலான், சிவசொரூபத்தை எளிதாய்க்காணவரும் அடியார் வடிவத்தைக்கண்டு அமுதளித்து அகமகிழ்வதைவிட்டு, "புறச்சமய நெறிநின்றும் அகச்சமயம்புக்கும் புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலும் ஆச்சிரமம், அறத்துறைகள் அவையடைந்தும் அருந்தவங்கள் புரிந்தும் அருங்கலைகள் பலதெரிந்தும் ஆரணங்கள் படித்தும், சிறப்புடைய புராணங்கள் உணர்ந்தும் வேதச் சிறப்பொருளை மிகத்தெளிந்தும் சென்றால்" அடையத்தக்க சைவத்திறத்தால் உணர் வார்க்கும் உணர்வரிய, இச்சோதியைக்கண்டோமே, இச்சோதிவடிவம் அயன் அரிகளை மயக்கி அவர்களை யாவரும் சிற்றறிவினரென்றும், இவரைப்போலும் சிவபெருமானைக் காணாதவர் ஒருவரும் இல்லையென்றும் சொல்லும்படிச்செய்ததன்றோ! இவ்வுருவம் சிவ பெருமானை எளியனென்றும், தாமேஎன்றும், தேவரில் ஒருவனென்றும் எண்ணுவா ரது அகங்காரத்தையும், அறியாமையையும் அகற்றுதற்குத் தோன்றும் தோற்றமன்றோ! நாம் அங்ஙனமான எண்ணத்தை என்றும் எண்ணாதவராயிற்றே, இவ்வுருவத்தில் அமு தூட்டும்வகை எப்படி ? இருவரை அன்று பரம் அறிவதற்கின்றி மயக்கியதுபோலும், இன்று நம்மிருவரும் அமுதூட்டும் வகையை அறிவதற்கின்றி மயங்கும்படி வந்ததே என்று திகைத்துநின்றனர் என்பதாம்.

இத்திருப் பாசுரத்தான், இந்நாயனார் சிவசொருபத்தினியலை உணரவேண்டிய முறைப்படியே யுணர்ந்து, பின்னர் அச்சிவசொரூபத்தால் அடையப்படும் ஆனந்தத்தை யடைய அடியார்க்கமுதளித்து ஆனந்திக்கும் இயல்புடையரென்றும், அவ்வியல்புக் கேற்ப இவர்பால் இறைவன் அடியவராய் வந்தனரென்றும், அதுகண்டு தாம் வறுமை யால் அடைந்திருந்த துன்பமெல்லாம் மறந்து, இந்நன்மையில் என்றுங் காணாத பேரின் பம் இன்று மிகஎளிதாய்ப் பெறவந்ததே என்று அரியதினும் அரியதாய் அமுதாக்கின ரென்றும், அதனை உண்பிக்கவந்தபோது, சிவசொரூபத்தினியலை உணரவேண்டினார்க் குத்தோன்றும் சோதிவடிவமாயினனே என்று திகைத்துநின்றார் என்றுங்கூறப்பட்ட

இறைவன் இடபாரூடராய்த் தோன்றல்.

மாலயற் கரிய நாதன் வடிவொரு சோதி யாகச்
சாலவே மயங்கு வார்க்குச் சங்கரன் தான்ம கிழ்ந்தே
ஏலவார் குழலாள் தன்னோ டிடபவா கனனாய்த் தோன்றிச்
சீலமார் பூசை செய்த திருத்தொண்டர் தம்மை நோக்கி.

(எ - து.) திருமால் பிரமன் என்னும் இருவர்க்கும் காண்டற்கரியனாகி வன், ஒருசோதிவடிவமாய்த் தோன்றிநிற்க, (அவ்வுருவத்தைக்கண்டு, அடியராய் வந்த வர் கண்கூசும்படிச் சோதிவடிவமாயினரேஎன்று ஒன்றும் அறிவதற்கின்றி) மிகவும் மயங் கிக்கிடக்கும் அவ்விருவர்க்கும் சங்கரனாகிய இறைவன் மகிழ்கூர்ந்து, நறுமணங்கமழும் கூந்தலையுடைய உமாதேவியாரோடு இடபாரூடராய்த் தோன்றி, சித்தசுத்தியோடு அடி யார்பூஜையைக் குறைவுபடாது செய்துவந்த அடியாரைப்பார்த்து என்பதாம்.

அமுதுண்ணற்குரிய பசியோடுங்கூடிவந்த அடியார்வடிவமே மால் அயற்கு அரிய நாதன் வடிவமென்று எண்ணியிருக்கும் நம்பால் அவ்வடிவம்-பசியும் அறியாத, அமுதை யும் வேண்டாத சோதிவடிவமாயிற்றே, நாம் அமுதூட்டும் புண்ணியம் ஒழிந்தோமே என்று மயங்குகின்றனர் என்பார் - வடிவொரு சோதியாகச் சாலவேமயங்குவார்க்கு என்றார் அங்ஙனம் திருவுருவங்காணாது மயங்குவார்க்குத் தமது தெய்வ வுருவத்தைக் காட்டினர் என்பார் - ஏலவார்குழலாள் தன்னோடு இடபவாகனனாய்த்தோன்றி என்றார். அசுத்தமாகிய பாசப்பொருள்களில் ஏதேனும்வேண்டி அப்பொருள்களை விரும்பிப் பூஜைசெய்யாது, பற்றற்ற சுத்தமாகிய அன்பினையேவேண்டி பற்றற்ற அடியார்பூஜை யைச்செய்த ஆசாரமுடையவரென்பார் "சீலமார்பூஜைசெய்த திருத்தொண்டர்" என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—அறிவைக் கொள்ளைகொள்ளும் சோதிவடிவத்தினும், அன்பினைக் கொள்ளைகொள்ளும் சங்கமவடிவத்தில் நீங்கா அன்புள்ள தமது அன்புக் கேற்றபடி தோன்றிய சங்கமவுருவங் காணப்பெறாது மயங்குவார்க்கு இறைவன் தெய்வ வுருவத்தைக் காட்டிய அருமைகூறப்பட்டது. (உ௬)

நாயனுருக்குச் சிவலோகம் அளித்தல்.

அன்பனே அன்பர் பூசை யளித்தநீ அணங்கி னோடும்
என்பெருந் தலத்தை எய்தி இருநிதிக் கிழவன் தானே
முன்பெரு நிதிய மேந்தி மொழிவழி ஏவல் கேட்ப
இன்பமார்ந் திருக்க என்றே அருள்செய்தான் எவர்க்கும் மிக்கான்.

(எ - து.) யாவர்க்கும் மேலோனாகிய இறைவன், அன்பனே! அடியார்களுடைய பூசையைச் செய்துவந்த நீ, உன்மனையாளோடும் எனது பெரியசிவலோகத்தை யடைந்து, (அங்கு) நின்முன் குபேரனே சங்கநிதி பதுமநிதியாகிய பெரியநிதிகளை யேந்திக் கொண்டு, உன்னுடைய சொல்லின்வழியே எந்தவேலையைச் செய்யவேண்டுமோ அந்த வேலையைச் செய்வதற்குக் கேட்டுக்கொண்டிருப்ப, நீ பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கக் கடவாய் என்று அருள்செய்தனன் என்பதாம்.

எவர்க்கு மிக்கான் அன்பனே அன்பர்பூசை யளித்தநீ எனக்கொண்டுகூட்டுக.

நீ - எவரேனுந்தாம் ஆக (எக்குலத்தவராயினும் ஆகுக, அவர்) இலாடத்து இட்ட திருநீறும் சாதனமும் (உடையவராயிருக்கக்) கண்டால் உள்கி, உவராதே யவரவரைக் கண்டபோது உகந்து அடிமைத்திறம் நினைந்து உருகி உவந்துநோக்கி, இவர்தேவர் அவர்தேவர் என்றுசொல்லி இரண்டாட்டாது ஈச(னாகிய எனது) திறமேபேணிக், கவராதே தொழும் அன்பின் நிறமுடைய அன்பன் நீ என்பார்-அன்பனேஎன்றும், அவ்வன்பினை யான் கண்ணாரக்கண்டு களிக்க அடியவர் வேடங்கொண்டுவந்தேன், அங்ஙனம்வந்த என்னை, உனதுகையால் ஈரம்போக்கி, அன்பருள்ளம்போன்றிருக்கும் ஒரு உள்ளிடத்தில் நான் இன்புற்றிருக்கவைத்தனை பின்னர் "இலங்காலம்" என்றபடி நான் காலமல்லாத நள்ளிருட்காலத்தில்வந்தும், நீ அக்காலத்தை வரத்தக்க நல்லபொழுதென்றே எண்ணியும், "செல்லாநாள்" என்றபடி, இவ்வடியவர் மிகப்பசித்திருக்கின்றாரேஎன்று எனது பசியைக்கண்டு, நமக்கு இப்பொழுது ஒருசெயலும் செல்லாத நாளாயிருக்கின்றதே என்று எண்ணி ஏங்குவதொழிந்து, எனது பசியை எண்ணிஎண்ணி உணவுக்கென்ன செய்யலாம் என்று எல்லாம் உடையவன்போல் பரிவுடையவனாய் மனையாளுடன்கலந்து அவளால் எல்லாம் உடையனாய் அமுதினும் இனிய அமுதமைத்து என்பால் வந்து என் துயிலொழித்து எனக்கமுதூட்டும் மஹேஸ்வரபூஜையைச் செய்யவந்தனையே, நீ வந்தபோதே நான் உன் அன்புருவமாய் அன்பருள்ளத்திருக்கும் சோதிவடிவாய்த் தோன்றினேன், நீ அச்சோதி வுருவத்தை இருவரால் அறியவொண்ணாச் சோதிவடிவாக நினைத்து அமுதூட்டுவதற் கில்லாதொழிந்தோமேஎன்று வருந்தித்திகைத்தனை, அத்திகைப்பு நீங்க இத்தெய்வ வுருவங்கொண்டு இப்பரமாகாசத்திற் றோன்றினேம்.

இதுகாறும் நான் சொல்லிவந்ததனால் நீ கொண்ட வருத்தம்நீங்கித் தெளியவேண்டியதொன்று. அது யாதெனின்:—திருநீற்றுடையாரைக் கண்டால் அவர் அடியாரென்றும், அவருக்கு நான் வேறென்றும் இரண்டாட்டாது எனது சொரூபத்திறத்தையே பேணி அமுதளித்து வந்தனையாகலான், அவ்வமுதெல்லாம் நாடோறும் உண்டுவந்தவன் நானன்றோ, நீ என்னை வேறாக்கி; அடியருக்கு அமுதளித்திருப்பையாயின் நான் இப்பொழுது உன்னால் ஆக்கப்பட்டிருக்கும் உணவை உண்ணவேண்டியவனே, இவ்வுண்மையால் நான் உன்பால் உண்ணவில்லை என்னும் கவலையையொழிக; யான் உண்டேன் உண்டேன் என்பார் அன்பர்பூசையளித்தநீ என்றும், அங்ஙனம் உண்டவன் நானென

படியினால் என்னையே அடியவராக நீ கண்டபடியினால், அடியவனாய்வந்த நானே அவருள்ளத்தில் நடுநிலையைப் போன்றிருக்கும் சோதிவடிவத்தை நீ எளிதாய்க் காணக்காட்டினேன். இனி, அன்பர்பூசையின் திறமுணர்ந்து செய்துவந்தநீ எனக்கு அமுதமைத்த தெய்வநங்கையோடும் அடியார்க்கு வேண்டிய செல்வமெல்லாம் நிறைந்துள்ள எனது பெரியக்ஷேத்திரத்தில் வந்திருக்கக்கடவாய் என்பார் 'நீ அணைங்கினோடும் என்பெருந்தலத்தைப்பெய்தி' என்றும், அங்கிருட்டையாயின் முன் என்னால் மறைந்திருக்கும்படிச்செய்த செல்வங்களெல்லாம் அங்கிருக்கின்றன; அவைகளை அச்செல்வங்கட்குரியவனாகிய குபேரனே நீவேண்டும்பொழுதெல்லாம் உன்சொல்வழியே உன்னிடம் கொடுக்கும்படியான ஏவலாளியாக வைக்கின்றேன் என்பார் - இருநிதிக்கிழவன் றானே முன்பெருநிதியமேந்தி மொழிவழி ஏவல்கேட்ப என்றும், நீ படைத்திருந்த செல்வமெல்லாம் மஹேசுரவரபூஜையால்வந்த செல்வமாகலின் அதனால் அடையப்படும் பேரின்பத்தில் திளைத்திருப்பாய் என்பார் இன்பமார்ந்திருக்க என்றும், இங்ஙனமான பொருளைப்புரிந்தவன் எல்லா அடியார்க்கும் முன்னிற்கும் பெரியோனாகிய தில்லைவாழந்தணன் என்பார் எவர்க்குமிக்கான் அருள்செய்தான் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால், சிவலிங்கமாகிய தாவரமூர்த்தியைக்காணும்போது சங்கமமூர்த்தம் வேறொன்றுண்டு என்றெண்ண வராததுபோல் சங்கம மூர்த்தியைக்காணும்போது சிவபெருமான்வேறு ஒருவனுண்டென்று எண்ணவராத பேரன்புடையவன் நீ என்றும், அங்ஙனமான அன்பால் அடியார்களுக்கு நீ ஊட்டி வந்ததாகிய அமுதை நான் உண்டுவந்தவனேயாதலால் இப்போது நான் உண்ணவில்லையென்கிற ஏக்கத்தை விடுவாயென்றும், முன் உன் செல்வங்களெல்லாம் அங்கில்லாமல் மறைந்து சிவலோகத்தில் வந்திருத்தலால் அவைகளை உனது குறிப்பறிந்து எடுத்துதவக் குபேரனை வைக்கிறேனென்றும், நீ அநுபவிக்கவேண்டிய பேரின்பத்தை நான்கொடுக்கிறேன் என்றும் இறைவனருளியதைக் கூறப்பட்டன. (உசு)

இப்பரி சிவர்க்குத் தக்க வகையினா லின்ப நல்கி
முப்புரஞ் செற்றார் அன்பர் முன்பெழுந் தருளிப் போனார்
அப்பெரி யவர்தந் தூய அடியிணை தலைமேற் கொண்டு
மெய்ப்பொருட் சேதி வேந்தன் செயலினை விளம்பல் உற்றேன்.

(எ - து.) இவ்வாறு இந்நாயனாருக்குத் தக்கவகையினால் சிவலோகத்தில் செல்வத்துக்கு நாயகராயிருக்கும் அதிகார இன்பத்தைக்கொடுத்து, அவ்வன்பருக்கு முன்னே திரிபுரத்தை யெரித்தவராகிய இறைவர் திருவுருக்கரந்தனர். அந்தப் பெரியவருடைய சுத்தமாகிய திருவடிகளை எனது தலைமேற் சூடிக்கொண்டு, சேதிநாட்டரசராகிய மெய்ப்பொருள் நாயனாருடைய திருத்தொண்டைச் சொல்லத்தொடங்கினேன் என்பதாம்.

நாயனார்பெற்றிருந்த பொருட்செல்வம் அருட்செல்வமன்றி இவ்வுலகத்தில்தேடப்படும் செல்வம் அன்றாகலான், சிவலோகத்திலும் அச்செல்வத்துடனிருந்து, தம்மால் கொடுக்கப்படும் பேரின்பத்தையும் அநுபவிக்கச்செய்தது சிறந்தமேம்பாடாகலின் தக்கவகை என்றும்; இவ்வகைத்தான தகுதியமைந்த இன்பத்தை இறைவன்கொடுத்தது எவ்வுலகத்தினும் வாய்க்கப்பெறாத மகேசுவர (அடியவர்) பூஜையை இம்மண்ணுலகில் இவர் வகையாகச் செய்தனராகலான், அவ்வகைக்கேற்பத் தகுதியாக, இறைவன் கொடுத்த பரிசாகலின் இவர்க்கு இப்பரிசுஇன்பம் நல்கியென்றும், சோதிவடிவத்தால் ஆணவமலத்தையும், தெய்வவடிவத்தால் கன்மமலத்தையும், அடியவர்வேடத்தால் மாயாமலத்தையும். முப்புரத்தை எரித்ததுபோலும் எரித்தாராகலின் முப்புரஞ்செற்றார் என்றும், முப்புரத்தையெரித்து அம்முப்புரத்தாரை அன்பர்களாக ஆண்டதுபோல் இவரை ஆண்டனராகலின் அன்பர் எனவும், தாவரவடிவத்தினிடத்தும், சங்கமவடிவத்தினிடத்தும் நின்றருளும் சிவத்தை சோதிவடிவமாய்க் கண்டபெரியோராகலின் அப்பெரியவர் என்றும், இரண்டுகாலினையுடையார் எங்குசெல்லினும், அவ்விரண்டுகாலுடன் செல்வரேயன்றி, ஒருகாலுடன் ஓரிடத்தும், இரண்டுகாலுடன் ஓரிடத்தும் செல்வதில்லை,

அஃதேபோல், நாயனர் இவ்வுலகத்தில் பொருட்செல்வத்தோடு அருட்செல்வத்தையும் ஒருங்கே யுடையாராய் இன்புற்றிருந்தமைபோல், சிவலோகத்திலும் அருட்செல்வத்தோடு பொருட்செல்வமும் உடையாராய் இன்புற்றிருக்கப் பெற்றனராகலின், அவரடியிணையை நாம் தலைமேற் கொண்டிருக்கப் பெறுவோமாயின் நாமும் அவர்போல் அவ்விருசெல்வமும் கொண்டிருக்கப் பெறுவோம் என்னும் ஆசையுடையவராயினுராகலின் அவர்தந் தூய அடியிணை தலைமேற்கொண்டு என்றும், இனி சொல்லப்படும் நாயனரது செயல் இவரது அடியிணையைத்தாங்கினலன்றிச் சொல்லும்வன்மை எனக்கு உண்டாகாதாகலின் அடியிணை தலைமேற்கொண்டு செந்நீவேந்தன் செயலினை விளம்பலுற்றேன் என்றுங்கூறினர்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனர் தாம் செய்துவந்த செயலுக்குத் தக்கபடி, அழியுஞ் செல்வம் பொருட்செல்வம், அழியாச்செல்வம் அருட்செல்வம் என்பதின்றி இரண்டு செல்வமும், இரண்டுபாதமும் ஒருங்கே ஒத்திருந்து நடப்பதுபோல் தாம்கொண்டு நடக்கத் தகுதியான பேற்றை இறைவனுல் பெற்றவரது அடியிணையைத் தலைமேற்கொண்டு மெய்ப்பொருளை, மெய்யா (உடம்பா)ல் மெய்ம்மையாக விளக்கியசேதிவேந்தரது செய்கையின் திறத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினேனென்று ஆசிரியர் சேக்கிழார் கூறினரென்க. (உஎ)

இளையான்குடிமாறநாயனர் புராணம் முற்றிற்று.

ஆதிசைவ குல திலகாயநம:

திருத்தொண்டத் தொகை.

"இளையான்றன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்."

இளையான்றன்குடி என்றதனல் - பிறர்பாற் சென்று இளைத்து அவரியல் பறிந்து செய்யுஞ் செயலால் வருஞ்செல்வத்தை வேண்டாது அவ்விளைப்பினை யறியாது தமது இயல்பாற்செய்யும் உழவின்செயலால் வரும் எல்லையில்லாத செல்வத்தை வேண்டும் குடிகளாகிய வேளாளரிருக்கும் இளையான்குடியின் கண்ணே அவதரித்த என்றும், மாறன் என்றதனல் - அச்செல்வமெல்லாமுமுடையாராய் அச்செல்வத்திறத்திற் கேற்ப அடியார்திறத்து நிறைந்துள்ள சிந்தையில் குன்றுத அறிவுடையவராய்க் கற்பகம்போல் ஒருகணமும் ஒழியாது எண்ணிறந்த அடியவர்கட்கு வேண்டிய வேண்டியாங்கு அமுதளித்துச் சிவனருளாளும் அரசரென்றும், அடியார்க்கும் என்றதனல் - இல்லையென்னுது கொடுக்கும் வள்ளற்றிறம் எனக்குண்டாக இயற்பகைநாயனருக்கு ஆட்பட்டதுபோல், செல்வஞ் சுருங்கவருங்காலத்தும் அவ்வள்ளற்றிறம் குன்றுது அடியார்க்கு ஒல்லும் வகையாலெல்லாம் செய்யவல்ல அறிவின்றிறம் எனக்குண்டாகும்பொருட்டு மாறனகிய அடியார்க்கும் என்றும், அடியேன் என்றதனல் - இவ்வரசருக் காட்பட்டதேயன்றி அவரடிப்பட்டு அவர்போல் ஒழுகவல்ல அருளாளருக்கும் அடியனுயிருக்கும் ஆசையுடையவனு யிருக்கின்றேன் என்றும் கூறியவாறு.

திருவந்தாதி.

இயலா விடைச்சென்ற மாதவர்க் கின்னமு தாவிதைத்த
வயலார் முளைவித்து வாரி மனையலக் கால்வறுத்துச்
செயலார் பயில்விழுத் தீங்கறி யாக்கு மவன்செழுநீர்க்
கயலா ரிளையான் குடியுடை மாறனெங் கற்பகமே.

நாயனர் வளம்படச்செய்யும் மஹேஸ்வர பூஜைக்குரிய செல்வம் சுருங்கியகாலத்தென்பதும், மாரிக்காலத் தென்பதும், அதனினுங் கொடிய நள்ளிருட்காலத்தென்பதும்தோன்ற இயலாவிடை என்றும், இறைவனர் இடபம் ஊர்வதுமின்றி, பேதையாள் (உமாதேவியார்) உடனின்றி, ஓர் நற்றவத்தவர் வேடங்கொண்டு நாயனர்பால் சென்ற

னர் என்பது தோன்ற - செய்யாதவர் என்றும், அம்மாதவர்க்கு - நாயனார் மனைவியாருடன் அமுது படைக்க, அரிசியின்றி, நெல்லுமின்றி, இவ்விரண்டிலொன்று வாங்குவதற்குப் பொருளுமின்றி, கடன் கொடுப்பாருமின்றி, பிறரிடத்துச் சென்று கடன் கேட்பதற்குரிய காலமுமின்றி வருந்தி, அன்று வயலில் விதைத்த நெல்லொன்று இருக்க அதனை நினைத்து, அவ்வயலிற் சென்று முளைத்திருக்கும் அவ்வித்தினை வாரிக்கொண்டுவந்து, பின்னர் வீட்டுக் கூறையிலுள்ள மூங்கிலைப் பிடுங்கி அடுப்பிலிட்டு அம்முளைவித்தை வறுத்து அமுதுக்குரிய அரிசியாக்கி அதனை இனிய அமுதாகச் சமைத்து, சமைத்த அன்னத்துக் கேற்ப அமைக்கவேண்டிய கறிவகைகளுக்குக், குழிநிரம்பாத புன்செயில் விளையத்தக்க குறும்பயிர்களைத் தடவித்தடவிப் பறித்துக்கொண்டுவந்து, அவைகளை நீராற் சுத்தஞ்செய்து தமது கைப்பாகத்தினால் வேறு வேறு இனிய கறிவகைகளாகச் செய்து அவைகளை இறைவன் உண்ணும் படியாகச் செய்யும் வல்லாளன் என்பது தோன்ற - இன்னமுதாக, விதைத்தவயல் ஆர் முளை வித்து வாரி, மனை அலகினால் வறுத்து, செயல் அரிசி, விழுத் தீங்கறி யாக்குமவன் என்றும், இங்ஙனம் நன்செயில் விளையும் நெற்பயிரையும், புன்செயில் விளையுங் குறும் பயிரையுங்கொண்டு இனிய அமுதாக்கி இளைக்காமல் அமுதூட்டவல்ல வன்மை - மீன்கள் துள்ளும் நீர்வளமிக்க விளைநிலங்களையுடைய வேளாண்குடியில் அமைந்துள்ள இன்றியமையாத செயலென்பது தோன்ற - செழுநீர்க்கயலார் இளையான் குடியுடை என்றும், இந்திரன் தேவர்களுக்கரசனாய் கற்பகச்சோலையிலிருந்து வேண்டியதளித்தல்போல, திருத்தொண்டத்தொகையென் றுணே நிதிய மேந்தி மொழிவழி யேவல் கேட்ப அடியார்களாகிய எங்கட்செல்லாம் வேண்டியதாகிய பொருட்செல்வத்தோடு பேரின்பத்தையும் எப்பொழுதும் வழங்கும் பேரரசர் என்பது தோன்ற - மாறன் எங்கற்பகமே என்றுங் கூறினார்.

எங்கற்பகமே என்ற இதனால் அன்பரைப் பூஜிப்பதாகிய மஹேஶ்வரபூஜை நிலைபெறுதசெல்வத்தை நிலைபெறுவிக்குமென்றும், நிலைபேறுடைய மெய்ம்மைச் செல்வத்தை விளைவிக்குமென்றும், ஓர்கால் வறுமை புகவருமாயின் அதனால் பழிபாவங்களை விளையவொட்டாமலும், புகழ் அறங்களைப்போக்க வொட்டாமலும் தடுத்து, சிவபுண்ணியத்தை மேன்மேல் முதிர்வித்து நடைபெறச் செய்யுமென்றும், அங்ஙனமான சிவபுண்ணியமுதிர்ச்சியினால் தோன்றாத் துணையாயிருக்கும் இறைவனை அருள்முதிர்ந்த சங்கம வடிவமாகவும், ஞானப்பிழம்பாகிய சோதிவடிவமாகவும், அருள்வழங்கும் கருணையுருவாகவும் தோன்றிவரச்செய்யுமென்றும், சங்கமவடிவத்தை அனுபவித்தற்குரிய முதிர்ந்த அன்பினையும், சோதிவடிவைக் காண்டற்குரிய நின்மலஞானநோக்கினையும், கருணைப் பிரவாகத்தைப் பெறுதற்குரிய குன்றாத் அடிமை நிலையினையும் முறையே உதிப்பிக்குமென்றும், அவ்வடிமை நிலைமை என்றுங் குன்றாவாறு சிவலோகத்தில் என்றும் வாழ்ந்திருக்கச் செய்யுமென்றும், அம்மஹேஶ்வரபூஜையின் சிறப்பு கற்பகம் போன்றதென்றும் இந்நாயனார் பிரகாசப்படுத்தினாராகலான் அப்பெரியோரையே கற்பகமென்று இத்திருவந்தாதியான் போற்றினமைகாண்க.

இதனால் திருவருள்பெற முயல்வார்க்கு மும்மலங்களையுங் களையுமுறை இம்முறையெனவும், அங்ஙனங்களையவருங்காலம் அருண்மாரி பொழியவருங்காலமெனவும், அம்மாரிக்காலத்தில் வாசனாவசத்தால் சிறிதும் மாறுதவராய் ஆணவத்தை விரைந்து வாருவதிலும் கன்மமலத்தைப் பரவாமற்பரிப்பதிலும் மாயாமலத்தைக் குடிசையாயிராமற் பிடுங்குவதிலும் இளையாதவராய் அச்செயலில் முயலவேண்டுமெனவும், அவ்வரிய செயலே பின் கற்பகமாய் நின்று வேண்டியபடி சிவானந்த போதப்பெருக்கைக் கொடுக்குமெனவும் வகுத்துக்கூறியதேயன்றி; நென்முளை முதலியவைகளைக்கொண்டு மாதவர்க்கின்னமுதாகவும் தீங்கறியாகவும் ஆக்கியதே அவரது தவமாகவும், அத்தவத்திற்குப் பொருளோடு அருள்வாழ்வைப் பெறச்செய்ததே பேறுதவும், இளையான்குடியென்றதே அவரது திருப்பதியாகவும் மாறனென்றதே அவரது திருநாமமாகவும் சிறப்பித்தமைகாண்க.

புராணசாரம்.

மன்னியசைவ வேளாண்தொன்மை இளையான்குடி மாறனார் வறுமையால் உணவுமிக மறந்து வைகி, உன்னருநள் ளிருண்மழையில் உண்டிவேண்டி உம்பர்பிரான் அணையவயல் உழுது வித்தும், செந்நெல்முளை அமுதுமனை அலகுகா லாக்கிச் சிறுபயிரின் கறியமுது திருந்தச் செய்து, பன்னலரும் உணவருந்தற் கெழுந்த சோதிப் பரலோக முழுதாண்ட பான்மை யாரே.

இளையான்குடிமாற நாயனார்;—உழுதலால்வரும் மெய்வருத்தம் நோக்கிப பிறதொழில்களைச் செய்து திரிந்து மனம்வருந்திப் பின் கைக்கொள்ளும் தலையாய தொழிலாயும், பிறதொழில்களையே செய்ய அவாவுடையார்க் கெல்லாம் தேருக்குரிய அச்சாணியைப் போன்றதாயுமுள்ள உழவுத்தொழில் உடையவராயும், அத்தொழிலா லுண்டாகும் உணவுக்குரிய அரிசியையும் கறிவகைகளையுங் கொண்டு பாற்கடலில் உதித்த அமுதினும் இனிய அமுதாக்கி "கனியினும் கட்டிபட்ட கரும்பினும், பனிமலர்க்குழற் பாவைநல்லாரினும், தனிமுடிகவித் தாளும் அரசினும்" இனியபொருளாகிய சிவக்கனியை உண்டுகளிக்கும் இனிய அடியார்களுக்கு உண்பித்து உண்மகிழும் பயிற்சியில் நிலைபெற்ற தொன்மையாயுள்ள வேளாண்குலத்தில் அவதரித்தவர். அவதரித்த அக்குலத்துக் கேற்ப வாழ்க்கைத் துணை எனப்படும் மனைவியாரோடு கூடி "இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு" என்றற் றொடக்கத்தன வாய்க் கூறியுள்ளபடி இல்லறத்தில் இருக்கப் பெற்றவர்.

இல்லறமானது,—மனைவியோடும் வனத்திற்செல்லாது வீட்டின்கணிருந்து, தானியம், தனம் என்றற் றொடக்கத்தனவாகக் கூறப்படும் சம்பத்சொரூபமகிய எல்லாப் பொருள்களையும் போற்றிவாழப் செயலைகைய பெற்றுக்கொண்டு விருந்தினராகிய அடியார்களைப் பேணி அவர்கட்கு உபசாரஞ்செய்தலாகிய அறத்தைத் தலைமையாகக்கொண்டிருப்பது. அவ்விருந்தினரே தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான் என்று இல்லறத்திற்கு அகத்துறுப்பாகக் கூறிய ஐந்தறங்களுள் நடுநிற்பவராகக் காணப்படுகின்றனர். நடுநிற்கின்ற இவர்களையே இல்லறத்தார் முன்போற்றத்தக்கதென்று, இல்வாழ்க்கை, வாழ்க்கைத்துணைநலம், புதல்வரைப்பெறுதல், அன்புடைமை என்னும் நான்கதிகாரங்களையும் முறையே கூறி அதன்பின்னர் ஐந்தாம் அதிகாரமாக விருந்தோம்பலைக் கூறியுள்ளார் நாயனர்.

இத்தகைத்தான சிறப்புடைய விருந்தோம்பலாகிய அறத்தையே செய்ய இல்லறத்தைக் கைக்கொண்டு நடத்தினவர். இவர் யாரை அடியராகக்கொண்டார், அவர்களை எவ்வாறு வழிபட்டுவந்தார் எனின், தம்மை எதிர்ப்படுவோர்-என்பை ஆரமாகப்புனைந்த ஐயர்தம் அன்பர்என்னும் தன்மை யொன்று புலப்படுமாயின், அவர் யாவராயினும் அவர்களையே அடியராகக் கொள்பவர், அனிச்சப்பூ மோந்துழி யன்றிக் குழையாது, அவ்வடியரோ முகம்வேறுபட்டு நோக்கக் குழைவா. ஆகவே, இவரினும் மெல்லியாரில்லை. இங்ஙனமான மென்மை யுடையவரைத் தாம் செய்யும் வழிபாட்டினுல் வன்மையுடையவராகச் செய்பவர். எவ்வாறெனின், அவர்களைத் தூரத்திற் கண்டபொழுதே தம் முளத்தில் நித்தமாக நிறைந்துள்ள பக்தியினால் எதிர்கொண்டு சென்று கைகுவித்து நின்று இன்முகத்தைக் காட்டி அவர்கள் அதனைக் கண்டு தம்மைச் சமீபிக்க, சமீபித்தவழி அவர்கள் செவியில் ஈரமென் மதுரப் பதமாகிய இனிய சொல்லைப் பரிவெய்தக் கூறி அங்ஙனங் கூறிய இன்சொல்லால் தமக்குடன்பட, உடன்பட்டவழி கொண்டுவந்து மனைப்புகுந்து குலாவு பாதம் விளக்கியே, மண்டுகாதலின் ஆதனத்திடைவைத்து அருச்சித்து அமுதுகொள்ளும்படிச் செய்து தமக்கு வேண்டுவனவெல்லாம் ஐயமின்றிக் கேட்கும் வன்மை யாளராக்கித் தம்மை வழி யடிமையாய் ஆளும்படிச்செய்பவர். இங்ஙனமான நவபுண்ணியச் சிறப்பான் நவநிதிகளும் அதிகரித்துத் தனது இடமுற்றும் பரவிநெருங்கி எண்டிசையிலுள்ளாராலும் மதிக்கப்பட்டு நிதிபதியாயினவர்.

இவர் படைத்தநிதி உயிர்களிடத்து அருளும் அன்புமற்ற பூரியார்கண்ணும் உண்டாவதாகியசெல்வமன்று; சிவனருள்நிறைந்தஉள்ளமும் அன்புநிறைந்தஉயிரும் உடைய அறிவுடைச் சான்றோரிடத்து வரும் திருவருட் செல்வமாம். அவ்வுண்மையை உயர்ந்தோரெல்லாம் உணர்ந்து அடியாரல்லாத பூரியார் கண்ணே யல்லது, இல்லதாகிய செல்வத்தை வேண்டாது உயர்ந்தார் கண்ணேயல்லது இல்லாத அருட்செல்வத்தை வேண்ட அவர்பாலுள்ள செல்வத்தை மறைந்திருக்கச்செய்து வறுமையையறியாத அவர்பால் வறுமையாகியபாவியை இறைவனார் வரச்செய்தனர். அவர்பால்வந்தவறுமை தவமிலிகள்பாற்சென்று பொருட்செல்வத்தைக்கெடுத்து இம்மை மறுமைப்பயன்களைப் போக்கச்செய்வதுபோல் அடியார்பூசையை இல்லையாகும்படிச்செய்ய, பலவகையாலும் கடன்களை மிகுதிப்படுத்திப் பசியால் உடலும்வருந்தும்படிச்செய்தது. நாயனார்பெற்றிருக்கும் அறிவினாற்பெற்றசெல்வம் வறுமையாற் போக்கும் செல்வமன்றாகலான் அச்செல்வத்தான் அடியார்பூசையில் முதிர்ந்த செய்கையராகவே யிருந்தவர்.

இவ்வரிய செய்கையைக் கண்ட இறைவனார் அவர்பால் தாங்கவொண்ணாத அருளுடையவராய் அவரால் விரும்பப்படும் அடியவர் வேடமே கொண்டு வருவாராயினர். விடையும் உமையுமின்றிவருகின்றவர் நடுராத்திரியில் அருண்மழையைமுன்னே பெருக்கெடுத்தோடச்செய்து தாமும் நனைந்து மிகப்பசியுடையவராய் அவர் வீட்டிற்குவந்து தாளிட்டிருக்கும் கதவைத் தட்டினார். பசியின் பெருக்கால் உறக்கமின்றிச் சயனித்திருக்கும்நாயனார், பெயுறங்கும் நடுராத்திரியில் நன்மழையில் நல்லடியர் யாரோ ஒருவர் நல்லபசியால் அழைப்பதற்கும் சத்தியின்றிக் கதவைத் தட்டினரென்று தன்பசியைக் கருதாது விரைந்துவந்து கதவைத்திறந்து அவரை நோக்கி நடுக்கமுற்ற சரத்தால் நடுக்கமுற்றிருக்கும் அவர்திருமேனியைத் தமதாடையாற்போக்கி அவரது பசியை நோக்கி இவர் இப்பசி பொறுக்கலாகாது உண்டிவேண்டி வந்தனர்போலும். அந்தோ! பசியைப்போலும் துன்பஞ்செய்வது வேறொன்றுண்டோ? அதன் கொடுமையை நாமிப்போது அநுபவிக்கின்றோமே நம்மைப்போலும் பசியைத் தாங்கும் வன்மையாளராகக் காணப்படவில்லையே; இவர் இயக்குலக்கொடிப்பாகர்க்கினியராகக் காணப்படுகின்றாரே என்று வறுமையினுங்குன்றாத அறிவுகலங்கி அமுதமைக்கும் உபாயத்தைத் தன்மனையாட்டியார்பாற்கேட்க, அவர் இவரது அன்பும் அவாவும் நிரப்புமாறு அச்சமயத்துக் கேற்ற உபாயத்தைக் கூறினர். கூறிய பொழுதே அடியாரது பசியைப்போக்கினார்போல் இருளைக்கும் அஞ்சாது, ஒழியாது பெய்யும் மழையையும் எண்ணாது, வழிகாண்டற்கு அரிதென்பதையும் குறிக்காது, மழையில் நனைந்தும், மின்னலிற் கண்கூசியும், வழியைச் காலாற்றடவியும், நீர்நிறைந்திருக்கும் வயலிற்சென்று, முளைத்திருக்கும் செந்நெல்லை பெருங்கூடையில் வாரிக்கொண்டுவந்து, மனைக்கூரையிலுள்ள அலக்கினால் பாகப்படுத்தி அன்னமாக்கிப் புஞ்சைப்பயிரினால் கறிவகைகளெல்லாம் ஆசாரத்துடன் இன்சுவையோடுஞ் செய்து சொல்லுதற்கரிய அவ்வினிய அரியவமுதை அடியார்க்கு உண்பிக்க அவர்பாற்சென்று அவர் பேருறக்கங்கொண்டிருத்தலைக் கண்டு அத்துயிலை இனிய மொழிகளாற் போக்கி எழுந்திருக்கச் செய்யும்போது, அடியார் நித்திரையொழிந்து சோதியாய்த் தோன்றினர். தோன்றிய அச்சோதியார் அமுதுபடைப்பதில் இளையாமல் நிற்கும் பேரன்பினைக்கண்டு, அன்ப! நீ இங்கு பொருளையும், அருளையும், அடியரையும், எம்மையும் பெற்றனை, இனிப் பரலோகமுழுதும் பரவிக்கிடக்கும் பரமானந்தமாகிய பேரின்பத்தையும் பெற்று வாழக்கடவாயென்றருளினர். அவரது ஆணைப்படியே இவ்வுலகத்தைப் பொருள் முதலியவற்றால் ஆண்டதுபோல் அப் பரலோகத்தையும் பேரின்பத்தோடு முழுவதும் ஆளும்படியான பெருமையைப் பெற்றவரென்பதாம்.

சோதிப்பரலோகமுழுதாண்ட பான்மையார் என்றதனால், பரலோகத்தையாளப் பெற்ற நாயனாரது தன்மையே பெரும்பான்மையாகப் போற்றத்தக்கதன்றி ஏனைய

உலகங்களை ஆளப்பெற்றூரது தன்மை அதுபோலும் போற்றத்தக்கதன்றென்று அவ ரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

அஃதாவது,—பரலோகம் - பிரகிருதிசம்பந்தப்பட்ட உலகங்களுக்கும் சுத்தாசுத்த சம்மந்தப்பட்ட மாயாவுலகங்களுக்கும் சுத்த மாயாசம்பந்தப்பட்ட உலகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது. அவ்வுலகங்களிலுள்ள போகங்கள் - விடயானுபவத்திற்குரிய போகப் பெருக்கம், மந்திராதிகாரப் போகப்பெருக்கம், பஞ்சக் கிருத்தியாதி காரத்துட்பட்ட போகப்பெருக்கங்களாம். அங்குள்ளார் முறையே மும்மலத்தார் இருமலத்தார் ஒருமலத் தார். பரலோகத்திலுள்ளவர் பரசிவம். அங்குள்ள போகம் சிவபோகம். அங்குள்ளவர் விடையானுபவ போகப்பெருக்க முதலியன வேண்டாது நின்மலசிவானுபவப் பெருக் கைவிரும்பும் சிற்பரச்செல்வர்கள். அச் சிற்பரச்செல்வர் இந்நாயனூராகலின் பரலோக முழுதாளும் பான்மையராயினர்.

முழுதாண்டபான்மையார் என்றதனுல் சிறுபான்மை ஆள்வாரும் உளர் என்ரு யிற்று. எனவே, முன்சொல்லப்பட்ட அவ்வவ்வுலகங்களில் உள்ளவர் அவ்வவ் வுலகங் களையும் அவ்வவ் வதிகார போகங்களையும் அனுபவித்து ஆள்பவராயிருப்பதன்றி முழு தும் ஆளும்பான்மையுடையவராகார்; ஆகலின் அவரெல்லாம் சிறுபான்மையாளும் பான் மையுடையவரேயாவர். நாயனூர் முழுதாண்டபான்மை எங்ஙனமெனின், உலகமென் னுஞ் சொல் அசேதனமாகிய வுலகத்தின்மேல் நிற்பதல்லாமல் சேதனமாகிய வுயிர்கண் மேலும் நிற்பதுபோலும் பரலோகம் என்பதும் பரலோகமேயல்லாமல் ஈண்டு பரசிவத் தின்மேனின்றதெனக ஆகவே, பரசிவத்தை முழுதாண்டபான்மையைப் பரலோகமுழு தாண்ட பான்மையார் என்ருர்.

அல்லதூஉம் எண்பத்துநான்கு லக்ஷம்பேதமாயுள்ள சரீரமுழுவதும் ஆளச்செய்ய வல்ல ஆணவாதி மும்மலங்களையும் அகற்றினவராகலான் பரலோகமுழுதாளும் பான் மையராஞரென்றலுமாம். அஃதாவது மேன்மேல் பிறவியை விளைவிக்கவல்ல ஆணவ மலம் அற்றவரென்பதனை விளைவுக்கிடமாகிய நென்முளையை வாரியதனுலும், அவ் விளைவுக் கேற்றவாறு புண்ணியபாவங்களைக் குன்ருது பரப்பவல்ல கன்மமலத்தைப் பறித்தவரெனபதனை குழிப்பயிரைப் பறித்ததனுலும், புண்ணியபாவங்கள் படர்தற்குக் கொழுகொம்பாயுள்ளமயாமலம் அற்றவரென்பதனை மனையில்நீடும் அலக்கினையறுத்து வீழ்த்தியதனுலும் அறிவித்தனர். மும்மலவழியில் உழன்ற தற்போதத்தை அவற்றி னின்றும் வேறுபடுத்தி முன் அவற்ரோடு முளைப்பதிலும் படர்வதிலும் கொழுகொம் பாவதிலும் முனைத்துநின்றதுபோல் பின் முளையாதிருத்தற்கும், படராதிருத்தற்கும், கொழுகொம்பாகாதிருத்தற்கும்,முனைத்துநிற்கச்செய்து ஆணவத்தை இறைவனுக்குஉண வாக்கியும், பலபலபுண்ணிய பாவரூபமாயுள்ள கன்மமலத்தைப் பலபல கறிவகைகளாக்கி யும் இக்கன்மமலம் படர்தற்கேற்ற மாயாமலத்தைப் படர்தற் கிடனின்றி நெருப்பிலிட் டெரித்து, அதன்பின்னர் இங்ஙனம் முனைத்துநின்ற அத்தற்போதத்தை, முன் மும்மல விளைவாகிய போகபதார்த்தங்களைத் தான் இன்புற்று அனுபவிக்கவிருந்ததுபோல் இப் பொழுது மும்மலநாசத்தாலாகிய போகத்தை (உணவை)இறைவன் இன்புற்றனுபவிக்க அவனையே நோக்கிநிற்கச் செய்தனராகலான், தத்பதப்பொருளாகிய பரசிவன் துவம் என்னும் பதத்துக்குப்பொருளாகிய அவரை அசி(ஆளுய்)என்னும் பதப்பொருள்படியே நீ என்னை ஆளுந்தன்மையனுயினுய் என்னும் தத்வமசி மஹாவாக்கியப் பொருளை இவர்பாற் காணச்செய்ததுமாம்.

இதனுல் இளையான்குடிமாறனுர் ஆகலான் தன்குடிமுழுவதும் (தான் இளையாது குடிபுகுந்திருக்கும் ஆணவாதிக ளனைத்தையும்) ஆண்ட (மும்மலமாகிய அவ்வுடைமை யோடு அடிமையாகியதன்னையும் ஆட்கொண்ட) இறைவனுக்குமாற்றி, அவனுடைமை யாகிய அருளையும் அவனுகிய சிவசொரூபத்தையும் கொண்டனரென்று கூறப்பட்டது.

இளையான்குடிமாற நாயனுர் புராணசாரம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

உபவீததாரணாயநம:

மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம்.

நாயனார் வம்சச்சிறப்பு

சேதிநன் னாட்டு நீடு திருக்கோவ லூரின் மன்னி
மாதொரு பாக ரன்பின் வழிவரு மலாடர் கோமான்
வேதநன் னெறியின் வாய்மை விளங்கிட மேன்மை பூண்டு
காதலா லீசர்க் கன்பர் கருத்தறிந் தேவல் செய்வார்.

(எ - து.) பெருமையின்மிக்க சேதிநாட்டின்கண் ணுள்ள திருக்கோவலூரில் நிலை பெற்றிருந்து, பார்வதிபாகராகிய இறைவனது அன்பின்வழி வருகின்ற மலையாளர்களுக்கு அரசர், வேதத்திற் கூறப்படும் நல்ல தருமநெறியின் உண்மை யாவரிடத்தும் பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிக்க, அத் தருமநெறியில் தாம் தவராது ஒழுகும் மேன்மையுடையவராய், சிவபெருமானிடத்து அன்புள்ள அன்பர்களிடத்து ஆசையுடையவராய் அவ்வன்பர்களுடைய உள்ளக்குறிப்புணர்ந்து அப்பணியைச் செய்கின்றவர் என்பதாம்.

இந்நாயனாரிடத்துள்ள அன்பு - அவரது வம்சத்தில் வழிவழியாய்வரும் அன்பென்பது தோன்ற - "அன்பின் வழிவரு மலாடர்கோமான்" எனவும், ஆசையுடையவராய் ஈசர்க்கன்பர் கருத்தறிந் தேவல்செய்வதே வேதத்திற் கூறப்படும் உண்மையாகிய நல்ல நெறியென்று யாவரும் அறியச் செய்தனரென்பார் - "வேதநன் னெறியின் வாய்மை விளங்கிட ஈசர்க்கன்பர் கருத்தறிந் தேவல்செய்வார்" எனவும், அவர் கருத்தின்படியே அவரது ஆளுகையில் உள்ளாரெல்லாம்அடியார்க் கேவல்செய்யும் பணியை மேற்கொண்டொழுகி இவரைப் போற்றினரென்பார் - "மேன்மை பூண்டு" எனவும் கூறினார்.

வேதநெறியின் துறையாய் விளங்குவது சைவமாதலால், வேத நன்னெறியின் வாய்மை அன்பர் பணியென்று குறித்ததென்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான் - நாயனாரது நாடு - சேதிநாடென்றும், ஊர் - திருக்கோவலூர் என்றும், வம்சபரம்பரை - இறைவன்பால் அன்புள்ள பரம்பரை என்றும், அவர் செங்கோல் முறையால் நடத்திய அறச்செய்கை - ஈசர்க்கு அன்பர் கருத்தறிந்து ஏவல் செய்வதென்றும், அவரடைந்த மேன்மை - தாம் செய்துவந்த அன்பர் பணியே வேத நன்னெறியின் வாய்மையாமென்று யாவரையும் அவ்வழிப்படுத்திய சிறப்பென்றும் கூறப்பட்டன. (க)

அரசியலின் சிறப்பு.

அரசியல் நெறியின் வந்த அறநெறி வழாமற் காத்து
வரைநெடுந் தோளால் வென்று மாற்றலர் முனைகண் மாற்றி
உரைதிறம் பாத நீதி யோங்குநீர் மையினின் மிக்கார்
திரைசெய்நீர்ச் சடையான் அன்பர் வேடமே சிந்தை செய்வார்.

(எ - து.) வேதநெறியின்வழியே அரசியலை நடத்தும் அந்த நன்னெறியின் வழியே விதித்துவந்த தருமங்களைத் தவறாமற்காத்து, பெரியமலைபோலும் படைத்துள்ள

தனது தோள்வலியால் பகைவரது படைமுனையை அழித்து வெற்றிகொண்டு, யாதொரு தன்மையானும் வாய்மையின் மிக்கனவாகச் சொல்லப்பட்ட பிறவறங்கள் இல்லையாகலான், அந்த வாய்மைச்சொல்லினின்றும் மாறுபடாத நீதியிற்சிறந்த குணங்களால் மிக்குயர்ந்தவர். அலையுடைய கங்கையை அணிந்திருக்கும் சடையுடையானாகிய இறைவன் அன்பர்களுடைய சிவவேடத்தையே (தாம் அறியப்படுவதாயும் அடையப்படுவதாயு முள்ள மெய்ப்பொருளாகச்) சிந்தைசெய்பவர் என்பதாம்.

அறநெறி - அரசியலன்றி நடைபெறு தாகலானும், அரசியல் - அறநெறியே யாகலானும், † அறநெறி குன்றாது நடத்தலே செங்கோல் ஆகலானும், அறங்குன்ற நடத்தலே கொடுங்கோ லாகலானும், கொடுங்கோல் உடையனாயின் "ஆபயன்குன்றும் அறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர் ஆகலானும், நாடோறும் நாடுகெடுமாகலானும், முன் தேடிய பொருளையும், பின் தேடுதற்கு ஏதுவாகிய குடிகளையும் சேர இழக்கும் ஆகலானும், "அரசியல்நெறியின்வந்த அறநெறிவழாத்தாத்து" எனவும், அங்ஙனங் காத்தற்கு வேண்டும்பொருள்கள் வரும்வழிகளை மேன்மேலுளவாக்க வேண்டுமாகலானும், உளவாய் வந்தவற்றை ஒருவழித் தொகுக்கவேண்டு மாகலானும, தொகுத்தவற்றைப் பிறர்கொள்ளாமற் காக்கவேண்டு மாகலானும், காத்தவற்றை அறம்பொருள் இன்பங்களின் பொருட்டு விடுக்கவேண்டுமாகலானும், அஃதாவது:—கடவுளர் அந்தணர் வறியோர் என்றிவர்க்கும், புகழிற்றும் கொடுத்தலாகிய அறப்பொருட்டாகவும், யானை குதிரை படை நாடு அரண் என்றிவற்றிற்குக் கொடுத்தலாகிய பொருட் பொருட்டாகவும், மண்டபம் வாவி செய்குன்று இளமரச்சோலை முதலிய செய்தற்கும், ஐம்புலன்களால் நுகர்வனவற்றிற்கும் கொடுத்தலாகிய இன்பப்பொருட்டாகவும், விடுவிக்க வேண்டுமென்க. அம்முறையால் காத்தலாதிகளைச் செய்ய முயலுங்காலத்துப் பகையுண்டாம் ஆகலினானும், அப்பகைகளை வெல்லக் கருதுங்காலத்து எத்துணைப் படைத்துணைக ளிருப்பினும் அவைகளும் அழியவரு மாகலானும் அங்குத் தோள்வலியிருப்பின் பகைவனையும், அவன்சேனைகளையும் வெற்றிகொள்ளலா மாகலானும் "தோளால் வென்று மாற்றலர் முனைகள்மாற்றி" எனவும், வன்மைபெற்றதோள் பொருத்தன்றி சிறுத்திருப்பின் சிறப்புடைத் தன்றாகலான் "வரைநெடுந்தோள்" எனவும், பலகுடிகளால் பலபொருள் வாய்ப்பெற்றுச் சுகமொன்றே அனுபவிப்பவன் அரசன், அரசனிடத்திற் சொல்லொன்றே பெற்று, பலவின்பத்துன்பங்களை அனுபவிப்பவர்குடிகள், அஃதாவது:—அரசனது சொல் நீதிதவறி யிருக்குமாயின் துன்பத்தைக்கொடுக்கும், நீதிதவறா திருக்குமாயின் இன்பத்தைக்கொடுக்கும் ஆகலான் ‡ "நீதிபிறழாத உண்மையோங்கு நீர்மையினின்மீர்கா" எனவும், உலகில் தன்னாணையைச் செலுத்தவல்லோர் தன்னால் கொடுக்கப்பட்ட வேடத்தைத்தாங்கிப் போவதும், அவ்வேடத்தைக் கண்டவர்கள் தானெனவேகண்டு அஞ்சி அவரேவல்வழி நிற்பதுமேயன்றி, வேடத்தைக் கண்டு தானென்றெண்ணாமலும, அஞ்சாமலும், அவரனுகூலம் அறிவு செய்கைகளையுணர்ந்தபின்னர் அஞ்சுவது இல்லையாகலான் அதுபோலத் தாம், சடையான் அன்பர் வேடமே சிந்தைசெய்வார் எனவும், சடையின் சம்பந்தத்தால் கங்கை சிறந்தசுத்தமும் சிறப்பும் எய்தப்பெற்றமைபோல் திருவேடத்தின் சம்பந்தத்தால், சிறந்தசுத்தமும் சிறப்பும் உடையவர் அடியவராகலான் - "திரைசெய்நீர்ச் சடையான் அன்பர்" எனவும் கூறினார்.

---

† திருக்குறள். செங்கோன்மை கொடுங்கோன்மை என்னும் இரண்டதிகாரங்களில் இவற்றின் உண்மைகளை அறிக.

‡ ஆக்கமுங்கேடும் அதனால்வருதலானும், அறனும், பொருளும் அதனினூஉங்கு இல்லையாகலினானும், சொல்லின்கட் சோர்வு(உண்டாகாமல்)காத்து ஓம்பி, திறனறிந்து சொல்லவேண்டியதீ அரசர்கடனென்க. இதனை, திருக்குறள் நாவலமென்னும் அதிகாரத்திற் காண்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இவரது அரசியல் - அறநெறியைச்சேர்ந்த தென்றும், பகையை வெல்வது படைகளின் வலியாலன்று, தனது தோள்வலியாலே என்றும், யாங்லத்துள்ளதூஉம் அன்றாகிய (பிறநலம் எல்லாவற்றுள்ளும் அடங்குவதன்றி மிக்க தாகிய) நாநலம் என்னும் நலன் உடைமையில் மிக்கார் என்றும், தனது அடையாள மாகிய வேடத்தை உலகங்கண்டு அஞ்சுவதுபோல், இறைவனது வேடத்தைக்கண்டு தான் அஞ்சுந்திறம் உடையவர் என்றும் கூறப்பட்டன. (உ)

சிவபுண்ணியபரிபாலனச்சிறப்பு.

மங்கையைப் பாக மாக உடையவர் மன்னுங் கோயில்
எங்கணும் பூசை நீடி ஏழிசைப் பாட லாடல்
பொங்கிய சிறப்பின் மல்கப் போற்றுதல் புரிந்து வாழ்வார்
தங்களு யகருக் கன்பர் தாளலால் சார்பொன் றில்லார்.

(எ - ரு.) உமாதேவியை ஒருபாகத்திலுடையவர் நிலைபெற்று வாழும் திருக்கோயில்கள் எவ்விடத்தும் அறுகாலமும் விசேடபூஜைகளும், ஏழிசையோடு கூடிய பாடல்களுடன் ஆடல்களும் அளவில்லனவாய் அமைந்துள்ள திருவிழாச்சிறப்புகளும், எப்பொழுதும் குறைவின்றி நடந்துவரும் படியாகப் பரிபாலித்து வாழ்கின்றவர், தங்கள் நாயகராகிய சிவபிரானுருக்கு அன்பராகிய அடியார்களது திருவடிச்சார்பல்லது மற்றொருசார்பும் இல்லாதவர் என்பதாம்.

இறைவன் தன்பொருட்டன்றி உயிர்களுக்குப் போகத்தைப்புரியவே - உமாதேவியோடுகூடிப்போகியா யிருப்பவனென்பதுதோன்ற மங்கையைப் பாகமாக வுடையவர் என்றார். பூஜையின்பயனைக் கொடுக்குங் கோயில் இம் மண்ணுலகத்திலன்றி மீற்றொரு உலகத்திலும் இல்லையென்பதும், நித்தியம், நைமித்திகம், காமியம் என்னும் சிறப்புவிதிகளெல்லாம் இம் மண்ணுலகிலன்றி ஏனையவுலகங்களில் இல்லையென்பதுந் தோன்ற மன்னுங்கோயில் என்றார். இந்திராதிதேவர்களுடைய அரசியல் தங்கள் தங்களுக்குரிய போகநலங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுந் தன்மை யுடைத்தாய் நிற்பனவேயன்றி, சிவதன்ம பரிபாலனங்கட் குரிமையுடைய தன்றென்பதும், மண்ணுலகத்தாரது அரசியல் யோகபோக ஞானங்கட்குரிய சாதனச்செயல்களைப் பாதுகாக்குந் தன்மையுடைத்தான தென்பதுந் தோன்ற - எங்கணும் பூசை நீடி ஏழிசைப்பாடல் ஆடல் பொங்கிய சிறப்பின்மல்கப் போற்றுதல் புரிந்துவாழ்வார் என்றார். இத்தகைத்தான சிறப்புடன் நடத்தும் அரசியலுக்குத் தான் பெரும்பேறு சிவனடியாரது திருவடிச்சார்பன்றி மற்றொன்றில்லையென்பது தோன்ற நங்கள் நாயகருக் கன்பர் தாளலால் சார்பொன்றிலார் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், போகயோக ஞானப் பிரயோஜனங்கள் சாதனங்களன்றியமையாவாகலான் அச் சாதனங்கட்குரிய உலகம் இம்மண்ணுலகன்றி வேறில்லை என்றும், போகாதிகளுக்குரிய பிரயோஜனங்களைக் கொடுக்கும் இறைவனுக்கு இடம் இம் மண்ணுலகிலிருக்கும் கோயில்களன்றி வேறில்லை என்றும், போகாதி சாதனங்கட்கும், இறைவனுக்கும் இடமாயுள்ள இம் மண்ணுலகை ஆளும் அரசியலைப்பெற்ற அரசனன்றி இறைவனுக்குரிய சிறப்புகளெல்லாம் செய்யுங் கடப்பாடுடையவர் வேறொருவரன்று என்றும், அங்ஙனஞ்செய்யப்படும் சிறப்புகளால் அரசன் அடையப்படும் சிறந்த பிரயோஜனம் அடியாரடிச்சார்பன்றி வேறில்லை என்றுங் கூறப்பட்டன. (ங)

அன்பர்தானச் சிறப்பு.

தேடிய மாடு நீடு செல்வமும் தில்லை மன்றுள்
ஆடிய பெருமான் அன்பர்க் காவன ஆகு மென்று
நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மார் அணைந்த போது
கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்து வந்தார்.

(எ - து.) தாம் அரசியல்வழியாய்த் தேடிய திரவியங்களும், அவ்வழியாய்ப் பெருகிய வினைச்செல்வங்களும், தில்லையம்பலத்தின்கண் நடனஞ்செய்தருளும் சிற்பெருமானது அன்பர்களுக்கே உரிமையானவைகளாம் என்று விரும்பிய எண்ணத்தோடு இருப்பவராதலால் அடியார் தம்மிடத்துக்கு எழுந்தருளும்போது, தமதுள்ளத்திற் பொருந்திய மகிழ்ச்சியானது மேலிட, அவ்வடியார்களுக்கு மறுபடியும் ஓர்குறையை யெண்ணி வேறோரிடம் குறித்துப் போகவொட்டாமல் வேண்டும்பொருளைக் கொடுத்து வருவராயுள்ளவர் என்பதாம்.

அறநெறியே செலுத்தும் அரசியலால் தேடிய செல்வமென்பார் தேடிய மாடு என்றும், இறைவனடியார் அடிச்சார்பால் வந்தசெல்வமென்பார் நீடுசெல்வமென்றும், இவ்வகைத்தான செல்வம் அன்பொழிந்த என்புதோல் போர்த்திருக்கும் உடம்புடையார்க்கு ஆகாவென்றும், ஏனெனின், அவர்கள் தாம்தேடியபொருளையே ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியாது வைத்திழக்கும் வன்கண்ணராகலின் அவரை யொழித்து செல்வன் கழலேத்தும் செல்வராகிய அன்பர்களுக்கே ஆகத்தக்கதென்றும் எண்ணும் எண்ணமுடையவரென்பார் ஆடியபெருமான் அன்பர்க்கு ஆவனவாகும் என்று நாடியமனம் உடையவரென்றும், அவ்வன்பர்கள் யாதொன்றுவாராயின் தம்முடைய செல்வம் பயன் பெற்றதென்று மிக்கமகிழ்ச்சியுடன் மீண்டும் அவர்கள் ஒருவர்பால் போகாவண்ணம் ஒருவாற்றானுங் குறைவின்றிக் கொடுத்துவரும் பெருங்கொடையாளர் என்பார் - அம் மனத்தினோடு நாயன்மார் அணைந்தபோது கூடிய மகிழ்ச்சிபொங்கத் துறைவறக் கொடுத்து வந்தார் என்றுங் கூறினர்.

அல்லதூஉம், உயிர்க்குயிராயிருந்து உபகரிக்கும் இறைவன்பாற் சார்ந்திருக்கும் அன்பறியாது உடற்பற்றைச்சார்ந்து வருவார்மாட்டுச் செல்லும் அன்பு பாசமாமேயன்றி அன்பு அன்றென்பது தோன்ற மன்றுள் ஆடிய பெருமான் அன்பர் என்றார். அவ்வன்புடையாரே தம்மையாளும் தலைவர் என்று எண்ணும் எண்ணமுடையார் என்பது தோன்ற நாயன்மார் (என்று) நாடியமனத்தின் என்றார். நாயகன் வரப்பெற்ற நாயகிக்கு மகிழ்ச்சிமேலிட்டு அவனைக் கூடத் தன்னைக் கொடுத்துக் களிப்புறுமாறுபோல வரும் களிப்பினையுடையவர் என்பது தோன்ற நாயன்மார் அணைந்தபோது துறைவறக் கொடுத்துவந்தார் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால், நாயனார் ஆடுஞ்சேவடியார் அன்பர்பாலே அன்புடையாரென்றும் அவர் குறைவகற்றவே தாம்தேடும்பொருளென்று அவர்க்கேகொடுக்கும் செல்வரென்றும் கூறப்பட்டன. (௭)

முத்தநாதன்பன்முறைதோல்வியடைதல்.

இன்னவா றொழுகு நாளில் இகற்றிறம் புரிந்தோர் மன்னன்
அன்னவர் தம்மை வெல்லும் ஆசையால் அமர்மேற் கொண்டு
பொன்னணி ஓடை யானை பொருபரி காலாள் மற்றும்
பன்முறை இழந்து தோற்றுப் பரிபவம் பட்டுப் போனான்.

(எ - து.) (திருவேடமே மெய்ப்பொருளாக எண்ணும் மெய்ம்மையினை யுடைய மெய்ப்பொருள்நாயனார்) ஆலயங்கள்தோறும் நடைபெற்றுவரவேண்டிய நித்திய நைமித்திகாதி பூஜைகளைக் குறைவற நடத்தியும், அடியார்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் குறைவறக்கொடுத்தும் வருநாளில், ஓர்அரசன் அவரோடு பகைத்துநின்று, அவரைக்கொல்ல வேண்டுமென்கிற ஆசையினால், அவரோடு போர்செய்வதை மேற்கொண்டு பொன்னாற் செய்த நெற்றிப்பட்டத்தை யுடைய யானைகளையும், போரில்வல்ல குதிரைப்படைகளையும் காலாட்படைகளையும் மற்றுள்ளனவாகிய படைகளையும் ஒருங்கே சேர்த்துக் கொண்டுவந்து போர் செய்துசெய்து அனைகளையெல்லாம் இழந்துஇழந்து போவான். இவ்வாறு ஒருமுறையன்று பன்முறையிழந்து தோற்று, அவமானம் அடைந்து போவானாயினன் என்பதாம்.

ஓர்மன்னன் இகல்திறம்புரிந்து எனக்கூட்டுக. மற்றும் என்றது தேரும்வீரரும். ரைநெடுந்தோளால் வென்று மாற்றலர் முனைகள்மாற்றி என்றுகூறியதனை ஈண்டறிக னவே - பகைவன் யானைமுதலிய படைகளை யுடையவனாயிருந்தும் தோள்வலி குன் னவனாகலின் அவன் தோல்வியடைந்தானென்றும், நாயனார் படைவலியேயன்றி தாள்வலியில் வன்மைபெற்றிருந்தவராகலின் வெற்றிபெற்றாரென்றும் அறியக்கிடக் ன்றமை காண்க. ஓர்மன்னன் என்றதனால் பகைபாயுள்ளவன் இந்த ஒருவனன்றி மற்றொருவரும் இல்லை என்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பகைவனைப்பலமுறையும் தோற்கும்படிச் செய்வதேயன் றித் தான் ஒருமுறையேனும் தோல்வியெற்றதில்லையென்று அரசரது போர்த்திறங் கூறப்பட்டது. (ரு)

முத்தநாதன் திருவேடங்கொண்டு வருதல்.

இப்படி இழந்த மாற்றான் இகலினால் வெல்ல மாட்டான்
மெய்ப்பொருள் வேந்தன் சீல மறிந்து வெண்ணீறு சாத்தும்
அப்பெரு வேடங் கொண்டே அற்றத்தில் வெல்வா னாகச்
செப்பரு நிலைமை எண்ணித் திருக்கோவ லூரிற் சேர்வான்.

(எ - து.) இவ்வாறு பன்முறையுந் தோல்வியடைந்து யானைமுதலிய பலபடைகளை யும் இழந்துபோதலை யுடைய அப்பகையரசன் பகைகொண்டு போரினால் வெல்ல வலி யில்லாதவனாகி, மெய்ப்பொருள் என்னும் அரசர் திருவேடத்தில் வைத்திருக்கும் சீலத் தையுணர்ந்து, (தானும் அவ்வேடத்தினால் எளிதாய் வென்று விடலாமென்கிற எண் ணங்கொண்டு) சரீரமுற்றும் நீறுபூசும் முனிவர்வேடமாகிய அப்பெரிய சிவயோகி வடி வங்கொண்டு அரசன் தனித்திருக்கும் சமயத்தில் வெற்றிகொள்ளக் கொலைசெய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தை யுடையவனாய் சொல்லக்கூடாத செயலை யெண்ணின வனாய் அவ்வரசர்வாழும் திருக்கோவலூரிற் செல்வானாயினன் என்பதாம்.

போர்த்திறத்தில் வெற்றிவேண்டும் வீரத்தன்மையைவிட்டு எவ்வகையினாலாவது கொலையை வேண்டும் கொலையாளிகள்போல் அத்தொழிலை மேற்கொண்டனன் என் பார் அற்றத்தில் வெல்வானாக என்றார். கொலைசெய்யுங்காலம் வாய்க்கப்பெறினும் அக் காலத்தினும் அவரைவெல்லல் அரிதென்று அவர்வீரத்தைக்கருதி, * "பெற்றம் (பசு) வலியில்நிலைமையான் வல்லுருவம (ஆகிய புலியின்தோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று" என்றதுபோலும் நீறுபூசிய உடம்புடைய னாயினன்என்பார் வெண்ணீறுசாத்தும் அப் பெருவேடங்கொண்டே என்றார். பகைவனுக்கு வெண்ணீறு பொய்ப்பொருளாயினும், அவனுக்குப் பகைவராகிய நாயனாருக்கு மெய்ப்பொருள் வெண்ணீறன்றி வேறில்லை என்னும் உண்மையை உண்மையாக அறிந்தவன் என்பார் வேந்தன் மெய்ப்பொருள் சீலமறிந்து என்றார். அன்பர்வேடமே சிந்தைசெய்யுந் திறமுடையராய் சிந்தனைக்கும் அரியானாகிய சிவனைச் சிந்திதனைக்காணும் சொல்லுதற்கரிய நிலையுடையவரேயன்றி, திருவேடத்தைவிட்டுச் சிவனைக்காணும் புல்லிய அறிவினை யுடையரல்லரென்னும் அவ ரது சிந்தனையின் துணிவை இவன் நன்றாய்ச்சிந்தித்தனன் என்பார் செப்பருநிலைமை எண்ணி என்றார். அவரது சிந்தனையின்திறத்தை நன்குஅறிந்த திண்மையினால் பகையி னால் வெல்லக்கருதாது வேடத்தால் மிக எளிதாய்வெல்லக்கருதி போர்க்களத்தை நாடாது அவரிருப்பிடத்தையே நோக்கிச்சென்றனன் என்பார் இகலினால் வெல்லமாட் டான் திருக்கோவலூரிற் சேர்வான் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பகைவன் - தனது பகைவராகிய நாயனார் வெண்ணீற்றின் வேடங்கொண்டவரே மெய்ப்பொருளென்றும், நீற்றின் வேடங்கொண்ட அவர்பால் வேறுசெயலையும் குணத்தையுங்கண்டு அம்மெய்ப்பொருள் பாவனை மாறுபடுதல் இலம்

* திருக்குறள் அதி. கூடாவொழுக்கம் - 6.

அன்றென்று எண்ணுதலே சிலமென்றும், தெளிந்த செப்பரும் நிலைமையுடையவரா யிருக்க, இவரை இவ்வழியான் வெற்றிகொண்டு வாழ்வதொழிந்து வினையேற்றிடத்துக் கொள்ளும் பகைமைபோல் இவரிடத்தில் கொண்டு பலகாலும் பலபடைகளையிழந்து தோல்வியடைந்து வந்தோமோ, அந்தோ! இதுகாறும் இவ்வுபாயத்தை எண்ணுதொழிந் தோமே என்று சற்று கவலையுற்றவனாய்ப் பின்னர் அக்கவலைவிட்டு வெண்ணீற்றின் வேடத்தைக் கொள்வதற்குத் துணிந்தனன் என்றும், அங்ஙனந் துணிந்தானாயினும், மீண்டும் நம்மைப பலமுறையும் அங்குள்ளார பலரும் அறிந்திருப்பாராகலான் ஒருவரும் அறியாவண்ணம் யாவரும் உறக்கங்கொள்ளும் காலத்தில் செல்வோமாயின் நமது எண்ணம் முற்றுப்பெறும் அதில் ஐயமில்லை என்றும் அவர் இருக்கும் திருக்கோவலூருக்குச்சென்றனன் என்றுங் கூறப்பட்டன.

செப்பரும்நிலைமை எண்ணிஎன்றதனை, நாயனாது மெய்ம்மை எண்ணத்திற்கும், பகைவனது பகைமை எண்ணத்திற்கும் பொருள் படமாறுகாணக. (சு)

மெய்யெலா நீறு பூசி வேணிகண் முடித்துக் கட்டி
கையினிற் படை கரந்த புத்தகக் கவளி யேந்தி
மைபொதி விளக்கே என்ன மனத்தினுட் கறுப்பு வைத்துப்
பொய்தவ வேடங் கொண்டு புகுந்தனன் முத்த நாதன்.

(எ - து.) முத்தநாதன் என்னும் அப்பகையரசன், தனது உடம்புமுழுவதும் திரு நீற்றை நிறையப்பூசி, விரிந்திருக்கும் சடைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கட்டி, தன்கையி லிடத்தில் சேதித்தற்குரிய ஆயுதங்களை உள்ளேவைத்து மறைத்த புத்தகக்கவளியைத் தாங்கிக்கொண்டு, கரியபுகையைத் தன்னுள்ளே வைத்திருக்கும்தீபம்போல மனத்தி னுள் தீமையாகிய கறுப்பைவைத்து, தவவேடத்தைப் பொய்மையாகக்கொண்டு சென்றனன் என்பதாம்.

அன்பர்கள் - மாயாமலத்தை நீறாக்கினவர் என்னும் அவ்வுண்மையைக்காண மெய் யெலாம் நீறுபூசியும், இறத்தல் பிறத்தல்களுக்கு ஏதுவாகிய கன்மமலம் முற்றுப்பெற்ற வர், எனவே - இனி பிறப்பதற்குக் கன்மமில்லாதவர் என்னும் அவ்வுண்மைவிளங்க விரிந்திருக்கும் சடையை முடித்துக்கட்டியும், * ஆணவமலத்தின் சத்தியைக்கெடுத்து அருட்சத்தியின் வழிநிற்பவரென்னும் அவ்வுண்மையுணரக்கையினில் புத்தகக்கவளியைக் கொண்டும் இருத்தலே தவவேடமாதலால், அம்மெய்த்தவவேடத்தை இக்கைதவன் பொய்மையாகக் கொண்டான் என்பார், மெய்யெலாநீறுபூசி வேணிகண்முடித்துக்கட்டி கையினில் புத்தகக்கவளியேந்தி, * பொய்த்தவவேடங்கொண்டு என்றார் மெய்த்தவ வேடத்துக்கு நீறும் சடைமுடியும், புத்தகக்கவளியும் கூறியதுபோல், பொய்த்தவ வேடத்துக்குப் படைகரந்த புத்தகத்தையும், மைபொதி விளக்கேயென்ன கறுப்புவைத்த மனத்தையும் அடையாளமாகக் கூறினார். அபவித்திர ஸ்தானத்தில் தோன்றும் புண் பவித்திரம் எனவும், அதத்வவாதிகள் தத்துவவாதிகள் எனவும் பெயர்பெற்றதுபோலும் முத்திக்குக் கடையனாகிய இவன் முத்தநாதன் எனப் பெயர்பெற்றனனென்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இருளுக்கிடமல்லாத சுடரொளி, இருளுக்கிடமாகிய தீப சம்பந்தப்பட்டதுபோல், மெய்த்தவத்திற்குரிய திருவேடம் பொய்த்தவன்பால் சம் பந்தப்பட்டதென்றும் "படைக்கலமாக வுன்னாமத் தெழுத்தைஞ்சு என்றனுவிற்கொண் டேன்" என்றதுபோல் பாசமறுக்கும் படையாகிய புத்தகங்கள் கவளியில் படைகளா கவே புகுந்தனவென்றும், முத்தநாதன் என்னும் திருநாமம் பிறவிநாதன்பால் சென்ற தென்றுங் கூறப்பட்டன. பாடபேதத்தால் புத்திநாதன் என்பாருமுளர். (எ)

* வேடம்பொய்த்து, அவங்கொண்டு எனவும் மாற்றிப் பொருள் கொள்க.

' முத்தநாதன் அரசன்வாயிலை யணுகல்.

மாதவ வேடங் கொண்ட வன்கணான் மாடந் தோறும்
கோதைசூழ் அளக பாரக் குழைக்கொடி யாட மீது
சோதிவெண் கொடிக ளாடுஞ் சுடர்நெடு மறுகிற் போகிச்
சேதியர் பெருமான் கோயில் திருமணி வாயில் சேர்ந்தான்.

(எ - து.) பெருமையினையுடைய தவவேடத்தைக் கொண்ட வன்னெஞ்சுடைய முத்தநாதன் மேல்மாளிகைதோறும் மலர்மாலைசூழ்ந்த கூந்தலையுடைய குழைந்த கொடி போன்ற மகளிர்கூத்தாட, ஒளியினையுடைய வெள்ளியகொடிகள் அசைந்தாடும் பிர காசம்பொருந்திய பெரியவீதியிற்சென்று, சேதிநாட்டரசராகிய நாயனாரது அழகிய இரத்தினங்க ளழுத்திய அரண்மனைவாயலின்கண் சேர்ந்தனன் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், வன்னெஞ்சுடையார் மாதவவேடங்கொள்ளினும் வன்கண்ணரே என்றும், அரசர்பெருமான் இருக்கும்வீதியில் அளகபாரக் குழைக்கொடிகள் மேல்மாளிகையினும், சோதிவெண்கொடிகள் மேல்வெளியிடத்தினும் ஒப்ப அசைந்து ஆடிக்கொண் டிருக்குமென்றும், அங்ஙனமான பிரகாசத்தோடும் விளங்குகின்ற அரச னுடைய வாயிலை முத்தநாதன் போயடைந்தான்என்றுங்கூறப்பட்டன.

மங்கையர்—அளகபாரத்தை யுடையராயினும், கொடிபோன்றதன்மையை, மே லோங்கியிருக்கும் கொடிகளிடத்தில் கற்றனரென்றும், கொடிகள் அசைந்தாடுந்தன் மையை நடனஞ்செய்யும் மங்கையரிடத்துக் கற்றனவென்றும் அவ்வலங்காரந்தோன்ற மாடமீது தோறும் குழைக்கொடியாட, வெண்கொடிகளாடும் என்றார். (அ)

தடையிலாது வந்தவனைத் தத்தன் தடுத்தல்.

கடையுடைக் காவ லாளர் கைதொழு தேற நின்றே
உடையவர் தாமே வந்தார் உள்ளெழுந் தருளும் என்னத்
தடைபல புக்க பின்பு தனித்தடை நின்ற தத்தன்
இடைதெரிந் தருள வேண்டுந் துயில்கொளும் இறைவன் என்றான்.

(எ - து.) கடைவாயலில் காவல்கொண்டிருக்கின்ற காவலாளர்கள், (அந்த வஞ்ச வேடத்தானைக் கண்டமாத்திரத்தில், நம்மை ஆளாகவுடைய அடியார் திருவுளங்கூர்ந்து வலிய எழுந்தருளினாரென்று, கைகுவித்து வணங்கி தூரத்தில்நின்று, உள்ளே எழுந்த ருளலாமென்று சொல்ல, (அந்த முதற்றடையைக் கடந்து அஃதேபோல் ஒவ்வொரு வாயிற்காவலாளர்கள் சொல்லத்) தடைகளெல்லாங் கடந்து உள்ளேசென்றபோது, அரசர்பெருமானுக்கு உயிர்க்காவலாய் நின்றதத்தன் என்பவன், அரசரத சமயந் தெரிந்து உள்ளே தேவரீர் எழுந்தருளவேண்டும், இப்போது அரசனார் நித்திரைசெய்யும் சமயமா யிருக்கின்றது என்றான் என்பதாம்.

கடையுடைக்காவலாளர், உடையவர் தாமேவந்தார் (என்று) கைதொழுது ஏற நின்றே, உள்ளெழுந் தருளுமென்ன எனக்கொண்டு கூட்டுக.

இத்திருப்பாசுரத்தான் கடைக்காவல்முதல் தனிக்காவல் இறுதியாகத் தடைபட வேண்டிய முத்திநாதன் தடைபடாது சென்றமைக்குக் காரணம் அவன்கொண்டுவந்த திருவேடத்தாலென்றும், தனித் தடையாயுள்ள தத்தன், தடைப்படுத்தாது உள்ளே செல்லவிடுந்தன்மைற்றி சிறந்தவனாயினும், அவ்விடம் அரசன் தன்மனைவியோடு தனித்திருக்கும் இடமாயிருத்தலினாலும், துயில்கொள்ளும் சமயமாயிருத்தலினாலும், இடைதெரிந்து அருளவேண்டுமென்று சொன்னானென்றுங் கூறப்பட்டன.

காவலாளர்கள் தமது காவலுக்கு இடமாயிருக்கும் வாயிலின்கண் யாவர்வரினும் முன் தடைபடுத்தி, சமயமறிந்து பின்விடவேண்டியதுமுறையும், அரசனாணையுமாயிருக்க முத்தநாதன்பால் அவ்விரண்டையும் செய்யாதுவிட்டு, உடையவர் தாமேவந்தார் என்று

எண்ணத்தால் எண்ணியதும், கைகள் தலைமேலேற்றிக் காயத்தால் தொழுததும், உள்ளெழுந்தருளுமென்று வாக்கால் இன்சொல் வழங்கியதும், அரசனாணையால் நடந்தன வன்றி அவர்கள்தாமே நடத்தினவ ரன்றாகலான் அவர்கள் அவனைத் தடைபடுத்தாது விட்டதும், தொழுததும் முறையே யாயிற்றென்க.

இதனால், அரசர் பெருமான் தான் அரசராயினும் மெய்த்தவமுடையார் ஆணையின் வழி தான் நிற்கவேண்டுமென்னும் அவாவுடையவரேயன்றி, அவர்கள் தன் ஆணையின் வழி நிற்கவேண்டுமென்னும் அகங்காரமுடையவரன்றென்றும் அவர் திருவேடமே மெய்ப்பொருளெனக் கொண்டிருக்குந்திறத்தில் திண்ணியரென்றுங் கூறப்பட்டன.(க)

தனித்தடைதடுத்து பள்ளியறைக்குள் செல்லல்.

என்றவன் கூறக் கேட்டே யானிவற் குறுதி கூற
நின்றிடு நீயு மென்றே அவனையு நீக்கிப் புக்குப்
பொன்திகழ் பள்ளிக் கட்டில் புரவலன் துயில மாடே
மன்றலங் குழல்மென் சாயன் மாதேவி இருப்பக் கண்டான்.

(எ - ரு.) மெய்க்காவற்காரனாகிய தத்தன், அரசர் உறங்குகின்றார் என்றுசொல்ல, அதனைக்கேட்டே (ஏதத்தா இதுவரையில் ஆங்காங்குள்ள காவலாளிகள் எப்படி தடைசெய்யாமல் விட்டனரோ, அப்படியே நீயும் தடைசெய்யாமல் என்னை உள்ளேவிட்டு இங்ஙனம் நிற்பாயாக, ஏனெனில்) யான் இவ்வரசனுக்கு உறுதியான உபதேசமொழிகளை உபதேசிக்க (இப்போது வந்துள்ளேன், அதற்கு இதுதான் சமயம்) நீயும் இங்ஙனமே நிற்பாயாக என்று அந்தத்தத்தனையும் தடைசெய்யாவண்ணம் விலக்கி உள்ளே சென்று, பொன்னாற் பிரகாசிக்கின்ற சயனக்கட்டிலில் நாயனார் நித்திரைசெய்துகொண்டிருக்க, அந்நாயனார் அருகில், நறுமணங்கமழும் கூந்தலையும், மெல்லிய சாயலையுமுடைய பத்தினியாகிய மாதேவி யிருக்கப் பார்த்தனன் என்பதாம்.

எங்கும் தடையென்னும் சொல்லைக் கேளாதவன் அச்சொல்லைத் தத்தனால் கேட்டனன் என்பார் கேட்டு என்னாது என்று அவன் கூறக்கேட்டே என்றார். உனது அரசன் மனையாளோடுகூடிச் சிற்றின்பத்தை அனுபவித்தற்குரிய சிறியோனன்று, அருளோடு கூடிப் பேரின்பத்தை அனுபவித்தற்குரிய பெரியோனாகலின் அப்பேரின்பம் விலக்க ணங்கூறும் நூலை உபதேசிக்கவந்த என்னை நீ தடுத்தல் அரசனுக்கான செயலன்று என்றுகூறி அவனும் உள்ளே வாராவண்ணம் தடுக்க எண்ணினான் என்பார் நீயு நின்றிடு என்றான் என்றார் சிற்றின்பானுபவத்துக்கேற்ப நறுமணங்கமழும் கூந்தலையும், மயில் போலுஞ் சாயலையும் உடையவளாயிருந்தும், அரசன் உறக்கத்தைத்தவிர்க்க எண்ணாது அவன் உறக்கத்திற்கேற்ப வேண்டும் உபாசாரங்களைச்செய்து நின்றனள் என்பார் புரவலன் துயில மாடே மாதேவி இருப்ப என்றார்.

மாதேவியாகிய உமாதேவி தனது நாயகனாகிய மாதேவன் ஒருசெயலுஞ்செய்யாது உறங்குகின்றவன்போல் சும்மாவிருக்கத் தான் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் செய்ய உறங்காதிருந்து உயிர்களுக்கேற்றதொழில்களை அவ்வப்பொழுது அம்மஹாதேவனைக்கொண்டே செய்தலால் மஹாதேவி எனப்பட்டார், அஃதேபோல் அரசனாது மனைவியார் அரசன் உறங்குதல்செய்ய இப்பொழுது என்செயவரும்மோ அச்செயலைச் செய்விக்கவேண்டுமென்று விழித்திருந்தனராதலால் மாதேவி என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், வாயில்கள்தோறும் தடையொன்று உளதென்று கூறக் கேளாதுவந்த பொய்த்தவன், அங்குதத்தனால் இடைதெரிந்தருள வேண்டுமென்னும் ஒருதடையான சொல்லைக்கேட்டனன் என்றும், தத்தனது தடை தடுக்கக்கூடாத தனித் தடையாகலின் அத்தடையுந்தடுக்க யான் இவற்கு உறுதிகூற வந்தனன் என்றும், அச் சொல்லான் தத்தன்மயங்கியதைப் பொய்த்தவன் குறிப்பானுணர்ந்து, துணிந்தவனாய் நீயும் என்னுடன் உள்வராமல் இவ்விடத்திற்றானே நின்றிடுஎன்றும், திருவேடத்தன்

யும், இவற்கு உறுதிகூற என்றுசொல்லிய சொல்லுக்கேற்பப் புத்தகக்கவளியை யுடைய வனும்காணப்படலால் தத்தன் அவனுணையைக் கடத்தற்கஞ்சிநிற்ப, அவனையும் நீக்கிப் புக்கானென்றும், புகுந்த அவன் அரசனார் உறங்கியிருத்தலையும் மனைவியார் விழித்திருத்தலையும் கண்டனன் என்றுங் கூறப்பட்டன. (கஎ)

தேவிதுயிலுணர்த்த நாயனார் பொய்த்தவனை வணங்கல்.

கண்டுசென் றணையும் போது கதுமென எழுந்து தேவி
வண்டலர் மாலை யானை யெழுப்பிட உணர்ந்து மன்னன்
அண்டர்நா யகனார் தொண்ட ராமெனக் குவித்த செங்கை
கொண்டெழுந் தெதிரே சென்று கொள்கையின் வணங்கி நின்று.

(எ - து.) பத்தினியார் அருகே யிருப்பதைக்கண்டு (அஞ்சாது) அரசனைச் சமீபித்துச்செல்லும்பொழுது, தேவியானவள் விரைந்து பதறிஎழுந்து, வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற மாலையையுடைய அரசரையெழுப்ப அரசனும் துயில்விட்டெழுந்து எதிரேநிற்கின்ற வஞ்சவேடத்தானைக்கண்டு,இவர் தேவர்கள் தலைவனாகிய சிவபிரான் அடியவராமென்று எண்ணி, செவ்விய இரண்டுகைகளையும் அஞ்சலியாகக் குவித்துக்கொண் டெழுந்து எதிரேசென்று வணங்கவேண்டிய முறைப்படி வணங்கிநின்று என்பதாம்.

தேவி கதுமெனஎழுந்து என்றும், மன்னன் அண்டர்நாயகனார் தொண்டராமென உணர்ந்து என்றும் கூட்டுக.

பொய்த்தவனாகிய பாதகன் அரசனார் உறங்குவதைக்கண்டு மனைவி விழித்திருப்பதைக்காணாது தான் எண்ணிவந்த செயல் முற்றுப்பெறுவதற்கு நல்லசமயம் வாய்த்ததென்றெண்ணி அப்பொழுதே அச்செயலைச் செய்ய அரசர்பெருமானைச் சமீபித்தனனென்பார் கண்டுசென்றணையும்போது என்றார். புண்ணியசீலியாகிய அம்மனைவியார், அவன்விரைந்துவந்த செயலால் அவனெண்ணத்தைக்காணாது அவன்வேடத்தைக்கண்டு அஞ்சினவராய் அவன் விரைவினும் விரைந்தெழுந்தனர் என்பார் தேவி கதுமென எழுந்து என்றார். உலகஞெறிகூறும் நூற்படி துயிலொழித்தலால் பாதகம் வருவது நிச்சயமாயினும் சிவதருமங்கூறும் நூற்படி அப்பாதகம் புண்ணியமேயாகும் என்றும் இறைவனடியவராகிய இவருக்கு நமதிறைவனன்றே உபசரித்து வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தனுப்பவேண்டியவர் என்றும் துணிந்து துயிலொழித்தனரென்பார் வண்டலர் மாலையானை எழுப்பிட என்றார்.

எழுந்த அரசனும், தன்முன் திருவேடத்தனாய்க் கண்ணிரப்பநிற்கும் கள்வனைக் கண்டு அந்தோ! இவர் தேவதேவனாகிய இறைவனடியாரென்று அறிந்தனர் என்பார் மன்னன் அண்டர்நாயகனார் தொண்டராமென உணர்ந்து என்றார். அப்பொய்த்தவவேடத்தான்வந்தகாலத்தையும், வந்துநின்ற இடத்தையும் சிறிதுமெண்ணி, இவன்யாவன் என்று ஐயுறாது மெய்த்தவவேடத்தனே என்று நிச்சயித்து அதற்கேற்ப அடியார்களைக் கண்டவுடன் செய்யத்தக்க உபசாரங்களெல்லாம் விதிப்படி யாவும் முறையே செய்தனரென்பார்—செங்கை குவித்துக் கொண்டெழுந்து எதிரேசென்று கொள்கையின் வணங்கிநின்று என்றார்.

அடியார்கள் தூரத்தே வரக்காணுங்காலத்து எதிர்கொண்டுசெல்வதே யன்றி, சமீபத்தில் வருங்காலத்தும், மிகநெருங்கிய காலத்தும், நான்கடியேனும் மூன்றடியேனும் இரண்டடியேனும் ஓரடியேனும் எதிர்கொள்ளவேண்டுமென்பது விதியென்க. எனவே அடியாரைப் பூஜிப்பதாகிய * நவபுண்ணியத்துள் இஃதொன்றென்க. ஆகலின் அரசன் கட்டிலைவிட்டிறங்கி ஓரடிவைத்ததும் எதிர்கொண்டதாயிற்று. (கஅ)

* நவபுண்ணியம்:—எதிர்கொளல், பணிதல், ஆசனத்திருத்தல், தாள்கழுவல், அருச்சித்தல், தூபங்கொடுத்தல், தீபங்காட்டல், புகழ்தல், அமுதமேந்தல் என்பன.

முத்தநாதன் ஆகமம் கொணர்ந்தேனெனல்:

மங்கலம் பெருக மற்றென் வாழ்வுவந் தணைந்த தென்ன
இங்கெழுந் தருளப் பெற்ற தென்கொலோ என்று கூற
உங்கள்நா யகனார் முன்னம் உரைத்தஆ கமநூன் மண்மேல்
எங்குமில் லாத தொன்று கொடுவந்தேன் இயம்ப என்றான்.

(எ - து.) அடியேனுக்குச் சைவமங்கலம் மேன்மேல்வளருமாறு, என்னுடைய வாழ்வானது ஒருருக்கொண்டு வந்ததென்று சொல்லுமபடி, தேவரீர் இங்கெழுந்தருளப் பெற்றதாகும். யாதுகாரணங் கருதிவந்ததோ என்று வினவ, (அப்பாதகன்) உங்களுடைய இறைவன் அனாதியிற்சொன்ன சிவாகம நூல்களுக்குள்ளே, இவ்வுலகில் எவவிடத்திலுங் கிடைத்தற்கரிய ஒருஅரியநூலை உனக் குபதேசிக்கும்படியாகக் கொண்டு வந்தேன் என்று சொன்னான் என்பதாம்.

தம்மைநோக்கிவரும் அடியார்களைத் தமதுவாழ்வென்றும், அவ்வாழ்வானது தமக்கு அவ்வப்பொழுது வேண்டும் மங்கலங்களைக் கொடுத்தற்கு ஒருபொழுதன்றி பலபொழுதும் வருவதென்று எண்ணும் புண்ணிய அறிவுடையவரென்பார் என்வாழ்வு, மங்கலம் பெருக வந்து அணைந்தது என்றார். பெருஞ்சீலத்தராகிய தேவரீர், பள்ளிகொள்ளும் இடத்தையுங்கருதாது, அடியேன் உறங்கும் சமயத்தையும் நோக்காது வந்தது யாது கருதியோ, அதனை விரைந்து கேட்டறியவேண்டுமென்பார் - இங்கெழுந்தருளப்பெற்றது என்கொலோ என்றார். நீகூறியபடி இவ்விடத்தையும் உன்துசமயத்தையும் நோக்காது வந்தது என்பொருட்டன்று உன்பொருட்டேயாம். அது யாதெனின்:—ஆன்மாக்கள் மூலம்நீக்கிப் பேரின்பம் அடையும் முத்தியிலக்கணத்தை, உங்கள் இறைவனார் ஆகமங்களிற் கூறியிருக்கின்றாராகலின், அவ்வாகமத்தை உனக்கு உபதேசிக்க என்பார் - உங்கள்நாயகனார் உரைத்த ஆகமநால் இயம்ப என்றார். அந்நூல் புதிதாய் உண்டானதன்று; அனாதி என்பார் முன்னம் உரைத்த என்றார். அந்நூல் உலகத்தில் யாவரானும் கண்டறியாததொன்று என்பார் - மண்மேல் எங்கும் இல்லாதது ஒன்று என்றார்.

இவையிரண்டு திருப்பாசுரத்தானும் கள்ளவேடத்தனைத் துயில்நீங்கி எழுந்தபோதே மெய்யடியராகக் கண்ட அக்கொள்கைக் கேற்ப, எதிர்கொள்ளல் தொழுதல் முதலிய வழிபாடுகளெல்லாம் முறைதிறம்பாது அரசனார் செய்தனரென்றும், பின்னர், வந்த அவனது வேண்டுகோள் யாதோ அதனைமுடித்தல் இப்போது இன்றியமையாத செயலென்று அதனைவிரைந்துகேட்டனரென்றும், அவன் கொண்டகோலத்துக்கேற்பக் கூறவேண்டிய சொற்களைப் பொருந்தக்கூறினானென்றுங் கூறப்பட்டன. (கஉ)

முத்தநாதன் தனித்திருக்க வேண்டுமெனல்.

பேறெனக் கிதன்மே லுண்டோ பிரானருள் செய்த இந்த
மாறிலா கமத்தை வாசித் தருள்செய்ய வேண்டு மென்ன
நாறுபூங் கோதை மாது தவிரவே நானும் நீயும்
வேறிடத் திருக்க வேண்டும் என்றவன் விளம்ப வேந்தன்.

(எ - து.) (அவ்வஞ்சகன் ஆகமநூலை உபதேசிக்கவந்தனன் என்று சொல்லியமாத்திரத்தில் என்னையனே!) அடியேன் அடையவேண்டிய பேறுகளுள் இதன்மேல் அடையவேண்டியபேறு வேறொன்றுண்டோ, எமதுபெருமான் அருளிச்செய்த தேவரீரிடத்திலுள்ள சித்தாந்தமாகிய ஆகமத்தை வாசித்து அதன்பொருளை அடியேனுக்கு விளங்க அருளிச்செய்ய வேண்டும் என்றுகேட்க, அதற்கு அக்கொடியோன் நறுமணங்கமழும் பூமாலை சூடியுள்ள கூந்தலையுடைய தேவி இங்கு யிருத்தல்கூடுமோ! (ஆகலான்) அவளில்லாமல், நானும் நீயும் தனியிடத் திருக்கவேண்டுமென்றுகூற அரசனார் என்பதாம்.

சிவஞானம் உணரப்பெற்றவரால் அடையப்படும்பேறு ஆன்மசுத்தி என்றும், அதன்மேற் பெறும்பேறு பாசக்ஷயம் என்றும், அதன்மேற் பெறும்பேறு இறைவனது

ஸ்ரீபாதத்தை யணையப்பெறுதல் என்றும் அதன்மேற்பெறும்பேறு திருவேடமே மெய்ப் பொருளென்றும் மாறுபாடில்லாமற் கூறுவது ஆகமமேயாகலான் மாறில் ஆகமம் என்றார். அவ்வாகமத்தைத் தேவரீரால் உபதேசம் செய்யப்பெறின் அதனினும் அடியேன் பெறத்தக்கபேறு வேறொன்றுண்டோ இல்லை ஆகலான் - பேறெனக்கு இதன்மேல் உண்டோ என்றார். இதனை உபதேசம் செய்வதில் தேவரீரைப்போல் கருணையுடையார் ஒருவரும்இல்லை என்பதை இவ்விடத்தில் இச்சமயத்தில் வந்ததனாலேயே தெரிந்து கொண்டேனாகலான், தேவரீர் எண்ணியபடியே அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டுமென் பார்- வாசித்தருள்செய்யவேண்டுமென்ன என்றார். அங்ஙனம் சொல்லியபோது பொய்த் தவன் அரசனைநோக்கி, 'இது ஞானோபதேசமாதலால், இதற்கு உபதேசிக்கத்தக்க நானும், உபதேசம் பெறத்தக்க நீயும் வேண்டுமேயன்றி உபதேசத்தானமாகிய இங்கு மனைவியும் இருத்தல் முறைமையன்று" என்று கூறினான் என்பார் - மாதுதவிர நானும் நீயும் வேறிடத்திருக்கவேண்டுமென்று அவன் விளம்பஎன்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், செய்வினையைக்காட்டும் இவ்வுலகம் செய்வோன் ஒருவன் உளன்' எனக் காட்டுவதால் அப்பதியையும், அப்பதி அறிவோனைவிட்டு இல்லையாகலான் அறிவோனாகிய பசுவையும், அறிவோனாயிருந்தும் அப்பதியை அறியாமலே யிடத்தலால் அங்ஙனம் அறியாமையைச் செய்வதாகிய பாசத்தையும், பிரமாணமுகத் தானும் இலக்கணமுகத்தானும் உணர்த்தவல்லதும், பின்னர் அறியாமையைச் செய்வதாகிய பாசத்தைப்போக்கி, அறிவாகிய ஆன்மாவைச் சிவஞானத்தினால் பிரகாசிப்பித்து, பிரகாசிப்பித்த அந்தஞானமே கண்ணாய் சிவசொரூபத்தைக் கண்டு பேரின்பப் பேற் றை யடையச்செய்வதுமாகிய ஆகமோபதேசம் தேவரீர்செய்ய அதனை யுான் பெறு வதைப்பார்க்கிலும் எனக்குப்பேறு இதன்மேல் இல்லைஎன்றும், அத்தகைச் சிறப் புடைய ஆகமம் சிவபிரான் அருளியதாகலான் அதனைத் திருவேடத்தராகிய நீர்தான் உபதேசிக்கத்தக்க நல்லாசிரியர் என்று அரசனார் கூறினாரென்றும், அப்பொய்த்தவன் அரசர் பெருமான் வேண்டியபடியே நல்லாசிரியனைப்போலும், தனித்திருக்க வேண்டிய முறைமையைக் கூறினானென்றுங் கூறப்பட்டன. (௧௧)

மனைவியை அந்தப்புரத்துக்குப் போகக்கூறல்.

திருமக ளென்ன நின்ற தேவியார் தம்மை நோக்கிப்
புரிவுடன் விரைய அந்தப் புரத்திடைப் போக வேவித்
தருதவ வேடத் தானைத் தவிசின்மே லிருத்தித் தாமும்
இருநிலத் திருந்து போற்றி இனியருள் செய்யும் என்றார்.

(எ - து.) (அரசர்கோமான்) தமதருகே இலக்குமிதேவியைப்போல நிற்கின்ற தேவியாரை இனியவிருப்பத்தோடு பார்த்து, நீ சீக்கிரமாக உனதுஅந்தப்புரத்தில் செல் லக்கடவாய் என்று போகச்செய்து, தனக்கு மெய்ப்பொருளைத் தரவந்த தவவேடமுடை யானை அங்குள்ள ஆசனத்தின்மேல் இருக்கச்செய்து, தாமும் ஆசனமின்றி பூமியி லிருந்து துதித்து (யான் தனித்திருக்கின்றே னாகையால்) இனி ஆகமத்தை அருள் செய்யுமென்று கூறினார் என்பதாம்.

திருமாலை எக்காலத்தும் நீங்காத இயல்பினையுடைய இலக்குமியைப்போலத் தன்னைவிட்டுநீங்காத மனையாட்டி என்பார்—திருமகள்என்ன நின்ற தேவியார் என்றார். செல்வத்தலைவியாய் நிற்கின்ற தேவியை இவ்விடத்தில் நில்லாமற்போ என்றுசொன் னன் தம்மிடத்திருக்கும் செல்வத்தைப் போவென்றுசொல்வதனோ டொக்குமாகவின், அச்சொல்லைக்கூறத் துணியாது, இவ்விடத்தினும் அரியகாவலிடத்தில் என்னால் விரும் பப்படும் அரிய பொருள்போன்ற நீ வேறிடத்தில் போகாது அங்ஙனே போயிருத்தல் வேண்டும் என்று மிக்கபரிவுடன் கூறினார் என்பார் தம்மைநோக்கிப், புரிவுடன் விரைய அந்தப்புரத்திடைப் போகஏவி என்றார். தவவேடத்தில் இச்சையையும், ஆகமசாரம்

திரத்தை உணரத்தக்க ஞானத்தையும், அதனைக் கேட்பதில் விடாமுயற்சியை (கிரி யை) யும், ஒருங்கேதரவல்ல சிவவேடம் உடையவன் என்பார் - தந்தவனேட்த்தானே என்றார். பொருட்செல்வியை அந்தப்புரத்திடைப் போகச்செய்து ஞானச்செல்வி தனதுஉள்ளமாகிய அந்தப்புரத்தில் அமர்ந்திருக்க ஆசனந்தந்தனர் என்பார்—தவிசின் மேலிருத்தினென்றார். ஞானச்செல்விக்குத் தமது உள்ளத்தை ஆசனமாக்கி அதில் இரு த்தியபின்னர் அந்தஞானச் செல்வியால் ஆக்கப்பட்டு ஊட்டப்படும் செவியுணவை உண்பதற்கும், உண்டு பசிதீர்வதற்கும், கேட்டல் சிந்தித்தல்களுக்கு இடங்கொடுத் திருந்தனர் என்பார் தாழும்இருநிலத்திருந்து என்றார். யான் கேட்டுச் சிந்தித்த பொருள் களைக் காக்குந் தன்மையுடையேன் என்பார் போற்றி என்றும், நீர் உபதேசிக்கும் பொருள் பாழ்பட்டுப் போகாவண்ணம் காக்குந்தன்மை யுடையனுயிருத்தலின் இனி ஐயுறாது உபதேசிக்கலா மென்பார் இனி அருள்செய்யும் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பொருட்செல்வியாகியதேவியை அந்தப்புரத்திலும் ஞானச் செல்வியைத் தனது உள்ளத்திலும் இருக்கச்செய்து, கேட்டலாதி ஞானச்செயலில் முயற்சி யுடையவராயினு ரென்றுகூறப்பட்டது. (கஎ)

நாயனாரது வெற்றித்திறங்கூறல்.

கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல் வைத்துப்
புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்தவர் வணங்கும் போதில்
பத்திரம் வாங்கித் தான்முன் நினைந்தஅப் பரிசே செய்ய.
மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப் பொருளெனத் தொழுது வென்றார்.

(எ - து.) (இனி அருள்செய்ய வேண்டுமென்று நாயனார் கூறவும், அவ்வஞ்சக வேடத்தன்) தனது கைத்தலத்திலிருந்த வஞ்சகமாகிய புத்தகக் கவளிகையைத் தனது மடியின்மேல் வைத்து, கவளிகையை அவிழ்த்து அதனுள்ளிருக்கும் புத்தகத்தை எடுப் பவனைப்போல, (அபிநயச்செய்கையைக் காட்டினன். காட்டும்போது) அரசன் நீங்காத அன்புடன் அவன்காலில் வீழ்ந்துவணங்கினர், அங்ஙனம் வணங்கும்போது, அப்பாத கன் கவளிக்குள் இருந்த உடைவாளையெடுத்து, தான் முன்எண்ணிவந்த எண்ணப்படி யே செய்தனன். (அரசனர் அவன்செய்கையையும், அச்செய்கையான் அவன் தன் பகைஞன் என்பதையும் உணர்ந்தவராய்,அவனது வஞ்சச்செயலையும் அவனையும் பொரு ளாகக்கருதாது,) அவன்கொண்ட மெய்த்தவவேடத்தையே மெய்ப்பொருளெனத் தெளிந்து அவ்வேடத்தைத் தொழுது அவனைவென்றனர் என்பதாம்.

அவர் வணங்கும்போதில், கைத்தலத்திருந்த வஞ்சக்கவளிகை மடிமேல் வைத்து, புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்து, பத்திரம்வாங்கி எனக்கொண்டுகூட்டுக.

உபதேசம்பெறுவதில் அவரது தீவிர முடைமைதோன்ற வணங்கினரென்றும், வணங்கி யெழுந்திருப்பாராயின் தனதெண்ணம் முற்றுப்பெறுதல் அரிதென்றெண் ணித் தீவிரமுற்று அதற்குரியசெயலைத் தொடங்கினன் என்பதுதோன்ற வஞ்சக்கவளி கை மடிமேல்வைத்து, புத்தகம் அவிழ்ப்பான்போன்றுபுரிந்து, பத்திரம்வாங்கி என்றும், கவளிகையினின்றும் வாளை வாங்கியதுபோல் அவர்உயிரையும் தான்முன் எண்ணியது போல் வாங்கத் துணிந்தனன என்பதுதோன்ற தான்முன் நினைந்த அப்பரிசேசெய்ய என்றும், அப்பாதகன் தான் முன்நினைத்தபடி செய்ததுபோலும், அந்நாயனாரும் அவ னதுவேடத்தை மெய்ப்பொருளெனத்தான்முன் எண்ணியதுபோலும் வணங்கினரென் பது தோன்ற மெய்த்தவவேடமே மெய்ப்பொருளெனத் தொழுது என்றும், பொய்த் தவன் மெய்த்தவ வேடத்தைக்கொள்ளாது தம்முன்வந்து தம்மிடத்து அவன் செய்ய வெண்ணியதைச் செய்திருப்பானுயின் வெற்றி அவனுடையதே, அங்ஙனமின்றி அரச னர் மெய்ப்பொருளாகக் கொண்டிருக்கும் மெய்த்தவ வேடங்கொண்டுவந்து அவ னெண்ணியதைச் செய்தனனாதலின் அச்செயலால் வந்த வெற்றி மெய்த்தவவேடத் ததே என்பதுதோன்ற வென்றார் என்றுங்கூறினர். (கஅ)

மறைத்தவன் புகுந்த போதே மனம்அங்கு வைத்த தத்தன்
இறைப்பொழு தின்கண் கூடி வாளினால் எறிய லுற்றான்
நிறைத்தசெங் குருதி சோர வீழ்கின்றார் நீண்ட கையால்
தரைப்படும் அளவில் தத்தா நமரெனத் தடுத்து வீழ்ந்தார்.

(எ - து.) மெய்த்தவத்தால் பொய்த்தவத்தை மறைத்துவந்த முத்தநாதன் அரசனார் படுக்கையறையில் புகுந்தபோதே, தனது மனத்தை அவ்வுள்ளிடத்தில் வைத்த தத்தன் என்னும் மெய்க்காவற்காரன் (அவ்வஞ்சகன்செய்த அச்செய்தியைக்கண்ட அக்கணமே (துணுக்கென) உள்ளேசென்று தனது வாட்படையால் அவ் வஞ்சகனை வெட்டத் தொடங்கினான். (அப்பொழுது) பொங்கிவருகின்ற உதிரவெள்ளமானது சரீரமுற்றும் பரந்து வழிய நிலத்தில்வீழ்கின்ற நாயனார், அங்ஙனம் வீழ்கின்ற அந்தச்சமயத்தில் தமது நீண்டகையினால் தத்தா! அவரை நீ வெட்டவேண்டாம், நமது சுற்றத்தாராகிய அடியவர் என்று தடுத்துப் பூமியில் வீழ்ந்தனர் என்பதாம்.

நிறைத்த செங்குருதிசோர வீழ்கின்றார் தரைப்படும் அளவில் நீண்டகையால் தத்தா நமன் தமர் எனத்தடுத்து வீழ்ந்தார் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

தனது தீய எண்ணத்தைத் திருவேடத்தால் மறைத்துவந்தனன் என்பார் - மறைத்தவன் என்றார். தத்தன் மெய்க்காவற்காரனாகலின் அத்தீயோன் கொண்ட வேடத்தின் மெய்ம்மையினையும், அவன் யாதுசெய்ய இச்சமயம் வந்து உள்ளே புகுந்தான் என்று அதன் மெய்ம்மையினையும், பள்ளியறையில் அவனது மெய்வேடத்தைக்கண்டு நமதரசன் செய்யப்போகும் செயல் யாதென்று அச்செயலின் மெய்ம்மையினையும், காணத் தன் மனத்தை வேறு செயலின்கண் போகவிடாது, பொய்யனிடத்தும், அரசர்பெருமானாகிய மெய்யரிடத்தும், இருவரிடத்தும் நிகழப்போவதாகிய செய்கையினிடத்தும் நிலைபெறவைத்தனன் என்பார் - மனம் அங்குவைத்த தத்தன் என்றார். இருவர் மெய்ச்செய்தியும் அங்குவைத்த மனத்தால் அறிந்து தான் செய்யவேண்டிய மெய்ச்செய்தியை அக்கணமே செய்யத் துணிந்தனன் என்பார் - இறைப்பொழுதின்கண் கூடி வாளினால் எறியலுற்றான் என்றார். மெய்வேடங்கொண்டவனது மெய்ச்செய்கையினையும், மெய்க்காவற்காரனது மெய்ச்செய்கையினையும், கண்டறிந்த அரசர்பெருமான் மெய்வேடத்தில் தாம் வைத்திருக்கும் மெய்ம்மைச் செயலையும், மெய்ம்மையாகச் செய்தனன் என்பார் - குருதிசோர வீழ்கின்றார் தரைப்படும் அளவில், (தமது) நீண்ட கையால் தத்தா (இவர்) நமரெனத் தடுத்து வீழ்ந்தார் என்றார். (கக)

வேதனை யெய்தி வீழ்ந்த வேந்தரால் விலக்கப் பட்ட
தாதனாந் தத்தன் றானும் தலையினால் வணங்கித் தாங்கி
யாதுநான் செய்கேன் என்ன எம்பிரான் அடியார் போக
மீதிடை விலக்கா வண்ணம் கொண்டுபோய் விடுநீ என்றார்.

(எ - து.) (அப்பாதகனால்) வேதனைப்பட்டு பூமியில் வீழ்ந்த அரசர்பெருமானால் தடுக்கப்பட்டுநின்ற சேவகனாகிய தத்தனும் (தனது செயலைத்தடுத்த அரசரது எண்ணத்தையறியப்பெற்று அவரைத்) தலையினால் வணங்கி, பின்னர் நாயனாரது சிரத்தைத் தனது கரத்தால் தாங்கி, இனி யான் செய்யவேண்டிய பணி யாது அதனைக் கட்டளையிடவேண்டும் என்று கேட்க, மெய்ப்பொருளார், எமது பெருமானடியாராகிய இவர் இனி வெளியே போவாரல்லவா! அவர் போகும்போது நீயும் அவருடன்போய் இடை இடையே அங்கங்குள்ள காவலாளிகள் இவரைத் தடைபடுத்தும் தடைகளையெல்லாம் விலக்கி இவர் போகுமிடத்திற் கொண்டுபோய் நீவிடுவாயாக என்று கூறினார் என்பதாம்.

வஞ்சகன்செய்த வஞ்சச்செயலால் மெய்வருத்தமுற்றனர் என்பது தோன்ற - வேதனை எய்திவீழ்ந்த வேந்தர் என்றார். உடம்பாகிய மெய்யிற்குத் துன்பம் வரக் கண்டதுபோல், தாம் கொண்டிருக்கும் மெய்ப்பொருளுக்குத் துன்பம் வரக் காணுமல் இன்பம் வரக்கண்டமையால் இன்பம் வரச்செய்தவனைத் துன்பமுறச் செய்தல் மெய்ப்பொருள் கொண்டார்க்கு முறையன்றென்பது தோன்ற - வேந்தரால் விலக்கப்பட்ட என்றார். சொன்னதைச்சொல்லும் கிளிப்பிள்ளைபோலும், செய்யென்றதைச் செய்யும் நெறியுடையான் தத்தன் என்பது தோன்ற தாதனுந் தத்தன் என்றார். தனது அரசர்பெருமானார் மெய்யில் வேதனை யெய்திப் பூமியில் வீழுந்தருணத்திலும், தாம் கொண்ட மெய்ப்பொருளை வீழ்த்தாது தன்னைத் தடுத்த பேராற்றலை எண்ணி அஞ்சினனென்பது தோன்ற - தலையினால் வணங்கி என்றார். மெய்ப்பொருளை வீழ்த்தாது தாங்கிய தனதுஅரசன் மெய்யைத்தாங்குதலே நாம் பெறும் பேறும், நாம் செய்யத்தகும் சேவகமும் ஆம் என்பது தோன்ற - தாங்கி என்றார். தேவரீர் திருவுள்ளக்குறிப்புணராது மெய்வேடங்கொண்டாரைத் தீங்குசெய்யத் துணிந்தேனுகலான் அப்பிழை நீங்குமாறு யான்செய்யத்தகும் பணியாதோ என்றுவினவினன் என்பதுதோன்ற - யாதுநான் செய்கேன் என்ன என்றார். அம் மெய்வேடத்தார் இங்கு வந்தபோது அடியராகக்கண்டது போலவே, அவரெண்ணியதை என்பால் செய்து முடித்தபின்னரும் அடியவராகவே காண்கின்றேன். ஏனெனில், இம் மெய்வேடத்தார் இங்கு எழுந்தருளியபோது நான் இவரை யாதுவேண்டி என்பால்வந்தது என்று கேளாமல் இங்குவந்தது என் என்று கேட்டனனன்றே, அச்சொல் ஏன் இங்குவந்தீர் என்னும் பொருளைத் தருகின்றதன்றே, அப்பொருளைத் தரும் கடுஞ்சொல்லைச் சொன்ன எனது குற்றத்தைக்கண்டு இயமனுல் செய்யப்படும் தண்டனைக்கு என்னை ஆட்படுத்தாமல் அவரிடத்துள்ள பெருங்கருணையினுல் என்னை வாளினுல் வெட்டி எனது குற்றத்தை இப்பொழுதே போக்கினராகலின் இப்பொழுதும் எம்மிறைவன் அடியவர் இவர் என்பதில் ஐயுறவேயில்லை. நான் அடியர்பால் சொல்லவேண்டிய இன்சொல்முறை யறியாதிருந்த எனது குற்றத்தைப் போக்கவந்த இவரதுசெயல் முற்றுப்பெற்றபடியினுல், இனி இவர் போகும் குறிப்புடையவராகக் காண்கின்றேன். யான் அவர்பின்சென்று வழிவிடும் பணிக்கு உரிமையாகா தொழிந்தேனுகலின் அப்பணியை நீ தவராமற் செய்வாயாக என்பது தோன்ற அடியார் போகக் கொண்டுபோய் விடுநீ என்றார் என்றார். யான் சொல்லியபடி நீ கொண்டுபோய்விடும் பணியில் என்போல் நீ குற்றத்தை விளைவித்துக்கொள்ளாமல் நீ செய்யுந் தொழிலாகிய காவற்றொழிலை, இவர்பால் சிறிதுந் தவறாமற் செய்வாயாக என்பது தோன்ற மீது இடைவிலக்காவண்ணம் என்றார். எனவே எனக்கு நன்மைசெய்த இவரைத் தீங்குசெய்தவராக எண்ணி இவரைத் தீங்குசெய்யக் காவலாளிகள் உன்னை விலக்கவருவராயின் அவர்களைத் தடுத்துச் செல்வாயென்பது தோன்ற மீதிடை விலக்காவண்ணம் என்றார். (௧எ)

தத்தன் பொய்த்தவனைக் கொண்டுபோதல்.

அத்திறம் அறிந்தார் எல்லாம் அரசனைத் தீங்கு செய்த
பொய்த்தவன் தன்னைக் கொல்வோம் எனப்புடை சூழ்ந்த போது
தத்தனும் அவரைஎல்லாம் தடுத்துடன் கொண்டு போவான்
இத்தவன் போகப் பெற்ற திறைவன தாணை என்றான்.

(எ - து.) (நாயனுர்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க,) முத்தநாதன்செய்த வஞ்சகத் திறத்தையெல்லாம் யாவரும் அறிந்தவர்களாய் அவரெல்லாம், நமதுஅரசனை இவ்வகைத்தான தீங்குசெய்த பொய்த்தவனைக் கொல்வோமென்று நெருங்கிச் சூழ்ந்தனர். சூழ்ந்தபோது அவர்களையெல்லாம் தத்தனுனவன் தடுத்துத் தன்னுடன் கொண்டுபோவா னயினுன். (அங்ஙனங் கொண்டுபோகும்போது, தடுத்தவரையெல்லாம் பார்த்து) இப்பொய்த்தவனுகிய இவன் யாதொரு துன்பத்துக்கிடனில்லாமல் போகப்பெற்றது நமது அரசனுடைய ஆணையாகும் என்று கூறினுன் என்பதாம்.

தத்தன் அரசன் ஆணையை மேற்கொண்டு முத்தனுதனை அழைத்துவர, அம் முத்தனுதன் எப்பொழுதுவருவான் வருவானென்று எதிர்பார்த்திருந்தவரெல்லாம் அரசனாணையை அறியாது அவனைச் சூழ்வதற்குவர, அவர்கள் வந்தகுறிப்பை * தத்தன் அறிந்து அவர்களைப்பார்த்து, இத்தவன் பொய்த்தவனன்று நமது அரசனுடைய தவத்தை அவமாக்காது மெய்த்தவமாக்கிய மெய்த்தவன். ஆகலின் முன்னர் இவனை நீங்கள் உள்ளேபோவதற்கு வழிவிட்டதுபோலும், இப்பொழுது நமது அரசன் ஆணைப்படி அவனுடன் நான்போக வழிவிடுவீர்களென்று அரசனாணையை யாவர்க்கும் உணர்த்தித் தனக்கிட்ட ஆணையை எவ்விதத்துங் காத்துச்சென்றனன் என்பார் (தத்தனும் அவரை யெல்லாம் தடுத்துடன் கொண்டுபோவான்) என்றார். (கஅ)

தத்தன் போய்த்தவனை விட்டுவருதல்.

அவ்வழி யவர்கள் எல்லாம் அஞ்சியே அகல நீங்கச்
செவ்விய நெறியில் தத்தன் திருநகர் கடந்து போந்து
வெவ்வடி நெடுவாள் ஏந்தி ஆளுறாக் கானம் சேர
வெவ்வினைக் கொடியோன் தன்னை விட்டவன் மீண்டு போந்தான்.

(எ - து.) தத்தன்வார்த்தையைக்கேட்ட அவ்வளவில், சூழ்ந்தவரெல்லாம் அச்சமுடையவர்களாய் அங்கு நின்றும் தூரமாய் நீங்கிப்போயினர். தத்தன் அக்கைதவனை ராஜவீதியின்வழியே அழைத்துக்கொண்டுபோய் நகரத்தைக்கடந்துசென்று தனது கைவாளைக் கையிலேந்திக்கொண்டு ஒருவரும் அணுகாவண்ணம் கடுங்காவலோடு ஆள்கள் சஞ்சாரமில்லாத காட்டுவழியாய்ப்போய் (அவ்விடத்தில்நின்று) கொடிய தீவினையாளனாகிய அப்பெரும்பாவியை அங்குவிட்டு (இனிஒருவரும் உன்னிடம்வரமாட்டார்கள் நீ போகலாமென்று) திரும்பி நகரைநோக்கி வந்தான் என்பதாம்.

அரசன், இப்பொய்த்தவனைக் கண்ட முற்காலத்தும், கொலைசெய்யக்கண்ட பிற்காலத்தும் மெய்த்தவனாகவே கண்டதுபோலும், அவ்வரசர்பெருமானது மெய்த்தவத்தைக் காக்கும் வல்லாளராகிய காவலாளிகள் முதலிய யாவரும் முன்வந்தபோது இவர் மெய்த்தவர் என்றுகண்டு அஞ்சி அன்றுநடுபோலும், காவலுடன் பின்வந்த அப்போதும் கண்டு அஞ்சி அகன்றன ரென்பதுதோன்ற அவ்வழி அவர்களெல்லாம் அஞ்சியே யகலநீங்க என்றார். அரசர்பெருமான் கொண்ட மெய்ப்பொருள் நெறியே, நகரத்துள்ளார் யாவருங் கொண்டனராகலின், இனி அரசனது ஆணைநெறியை மேற்கொண்டு நாம்செல்வதில் (நமக்கென்ன அச்சமிருக்கின்றது.) அஞ்சாதுசெல்வோமென்று தத்தன் துணிந்து இராஜவீதியின்வழியே சென்றனன் என்பதுதோன்ற - செவ்வியநெறியில் தத்தன் திருநகர்கடந்துபோந்து என்றார். அரசனுடன் செல்லுங்காலத்து எந்தமுறையாய் வாளையேந்திக் கொண்டுசெல்வானோ அம்முறையாய்ப் பொய்த்தவஅரசனோடு தத்தன் வாளேந்திச் சென்றனன் என்பதுதோன்ற கைவடிநெடுவாளேந்தி என்றார். வீதியெல்லாங்கடந்து நகரஎல்லையுங்கடந்து, அரசனது ஆட்கள் போதல்வருதலையற்ற ஆரணியத்தில் போய்ச்சேர்ந்தனன் என்பதுதோன்ற அளுறாக்கானஞ்சேர என்றார். அக்கானகத்தினும் கொடியோன் இவன், எனவே அது மரக்கானகம், இவன் வினைக்கானகம் என்பதுதோன்ற வெவ்வினைக் கொடியோன்தன்னை - என்றார். தீவினைக்காடாகிய இவனோடு, மரக்காடாகிய இந்நெறியின்கண்ணே விடாதுபோகும்படி அரசனாணை நமக்கில்லை, நமக்கிட்ட ஆணை இவன்போக "இடை விலக்காவண்ணம் கொண்டுபோய் விடு" என்பதே யாகலான், இவ்வினைக்காடனை இக்காட்டகத்தே விட்டு நாம் அரசனிடம் போகத்திரும்புவோம் என்று எண்ணினான் என்பதுதோன்ற - விட்டவன்மீண்டு போந்தான் - என்றார்:

* அவ்வழிஎன்றது ஈண்டுஅரசன் எண்ணிநடத்தியதுபோல என்னும்பொருட்டு.

அரசர்பெருமான், மீதிடை விலக்காவண்ணம் கொண்டுபோய் விட்டு நீ வருவாய் என்னாது, விடுநீ என்றது என்னையோ வெனின், எதுபரியந்தம் தடுக்கவருமின்றார்க ளோ அதுபரியந்தம் நீ உடன்போவ தென்பதல்ல இம்மெய்த்தவர் எவ்விடத்தில் சென் றால் கவலையற்றுச் செல்வரோ அவ்விடங்காறும் போதல் உனதுகடமை என்பதொன் றே அவரெண்ணத்தில் முனைத்துநின்றதனால் வருவாயென்றதனைக் கூறுதொழிந்தன ரென்க. இதனை தத்தன் உணர்ந்தவனாய், இவனுக்கு பயம்வருவதற்கில்லாத இடத் தைக்கண்டு அங்குவிட்டு மீண்டுபோந்தான் என்றார். (கக)

மற்றவன் கொண்டுபோன வஞ்சனை வேடத்தான்மேற்
செற்றவர் தம்மை நீக்கித் தீதிலா நெறியில் விட்ட
சொற்றிறம் கேட்க வேண்டிச் சோர்கின்ற ஆவி தாங்கும்
கொற்றவன் முன்பு சென்றான் கோமகன் குறிப்பில் நின்றான்.

(எ - து.) (சேவகன் செய்தி யிங்ஙனமிருக்க) நாயனார், தத்தன் அழைத்துக் கொண்டுபோன வஞ்சனை வேடத்தவன்மேல் எதிர்த்தவர்களை விலக்கி, யாதொரு தீங் கும் யாவராலும் வாராதமார்க்கத்தில் அவனைவிட்டதாகிய சொற்றிறத்தைக்கேட்க விரும் பிச்சோர்வடைகின்ற தமது உயிரைச் சோர்ந்துபோகாவண்ணம் தாங்கிக்கொண்டிருக் கின்ற அரசன்முன்னே, அரசன் குறிப்பின்வழியே சென்றுவந்து நின்றானாகிய தத்தன் சென்றான் என்பதாம்.

சோர்கின்ற ஆவிதாங்கும் கொற்றவன்முன்பு, (அக்) கோமகன்குறிப்பில் நின்றான் சென்றான் எனக் கூட்டுக.

நம்மைப்போர்திறத்தில் வெற்றிக்கொள்ளல் அரிது, மெய்த்தவவேடத்தால் வெற்றி கொள்ளல் எளிது என்னும் அவ்வுண்மையுணர்ந்து, மெய்த்தவ வேடங் கொள்வதற்கும், தடைகளெல்லாம் தடுத்தற்கும், ஒருவரும் வரக்கூடாத பள்ளியறையில் வருதற்கும் துணிந்த இவர், தமது எண்ணத்தையும் கேட்கத் துணிந்திருப்பாராயின் வெற்றியுடன் போகச் செய்திருப்போமே அந்தோ! அதனை வீணாக்கி வஞ்சகன், பொய்த்தவன், என்று யாவரும் சொல்லப்போயினரே, நாம் உடல் பொருள் ஆவிகளை வைத்திருப்பது திருவேடத்தாருக்குக் கொடுப்பதற்காகவன்றோ, வேடத்தால் வெல்லலாமென்னும் உண்மை யுணர்ந்ததுபோல், உடலையுங் கேட்டால் கொடுப்பான் என்னும் உண்மையை உணராதொழிந்தனரே என்று இத்திறமெல்லாம் எண்ணி எண்ணிப் பின்னர் நம்முயி ரைக் கொன்று தம்முயிர்வாழ எண்ணினாரே அதுவேனும் முற்றுப்பெறுமாயின் அவ ருக்கு நாம் வெற்றிகொடுத்தவராவோம். அது தத்தனால் தெரியவேண்டியிருத்தலால் அவன் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தனர் என்பார் மற்றவன் தீதிலாநெறியில் விட்ட சொற்றிறங் கேட்கவேண்டி ஆவிதாங்கும் கொற்றவன் - என்றார். வஞ்சகன் உயிர்வாழ வேண்டும் என்றுஎண்ணும் சமயம் தம் உயிர் சோரும் அத்தருணமென்பார் - சோர்கின்ற ஆவி - என்றார். அரசர்பெருமான் தனது வருகையை எண்ணியிருப்பா ரென்னும் அவ ருள்ளக்குறிப்பை தத்தன், உணர்ந்து கொடியோன் தன்னை விட்டு அக்கணமே அரசன் முன் வந்துநின்றான் என்பார் - கோமகன் குறிப்பில் நின்றான் கொற்றவன் முன்பு சென்றான்-என்றார். (உ௦)

தத்தன்மீது அரசன் கருணைகூர்தல்.

சென்றடி வணங்கி நின்று செய்தவ வேடங் கொண்டு
வென்றவர்க் கிடையூ றின்றி விட்டனன் என்று கூற
இன்றெனக் கையன் செய்த தியார் செய்ய வல்லா ரென்று
நின்றவன் தன்னை நோக்கி நிறைபெருங் கருணை கூர்ந்தார்.

(எ - து.) தத்தன் அரசன் சமீபத்திற்சென்று அடிபணிந்துநின்று, தவஞ் செய் தற்குரிய வேடத்தைக்கொண்டு தான் எண்ணிய காரியத்தைச் செய்து தேவரீரை வெற்றிகொண்டவனுக்கு வழியில் யாதொரு துன்பமுமின்றி அவன் போகுமிடத்தில் விட்டனன் என்று சொல்ல, (அரசன் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து) எனக்கு இன்று என்னிறைவன் செய்தது எவர் செய்ய வல்லராவர், என்று கூறித் தன்முன் நிற் கின்ற தத்தனைப்பார்த்து தம்முள் நிறைந்த பெருங்கருணையைச் செய்தனர் என்பதாம்.

அரசன்முன் சென்ற தத்தன் - சென்ற திருவேடத்தார் சோர்ந்து சென்றனரோ நன்று சென்றனரோ என்று சோர்வடைந்து அதனைக் கேட்பதற்கு எதிர்பார்த்திருக் கும் அவரது குறிப்புணர்ந்து அச்சோர்வு அவருக்கு நீங்குமாறு வஞ்சகனைத் தான் விட்டு வந்த செய்தியை மிக்க பணிவுடன் செவியில் இனிமையாய்ப் புகச்செய்தனன் என்பார். சென்றடி வணங்கிநின்று அவர்க்கு இடையூறின்றி விட்டனன் - என்றூர். நம்மால் யாதொரு இடையூறும் வாராவண்ணம் செய்ததனுல் அவருக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டானதே யன்றித் தவஞ்செய்யும் வேடத்தைக்கொண்டு அவஞ்செய்த அச் செயலைப் பஞ்சபாதகங்க ளுட் *சிறந்த அதகச்செயலென்றும் தோல்வியுள் மிக்க தோல்வியென்றும் கவலைப் பட்டுச் செல்வார்போல் செல்வதொழிந்து, வெற்றிவருதற்கான செயலை நல்ல யூகத் துடன் செய்தோமென்றும், அச்செயலால் நாம் நல்ல வெற்றியைப் பெற்றேமென்றும் இறுமாந்து வெற்றிபெற்ற எண்ணத்துடன் செல்கின்றனர் என்று அறிவித்தானென் பார் - செய்தவ வேடங்கொண்டு வென்றவர்க்கு - என்றூர். அவன் மகிழ்ச்சியுடனும் வெற்றிகொண்ட எண்ணத்துடனும் போகவேண்டுமென்பதே தாம் திருவேடத்தை மெய்ப்பொருளாக எண்ணி வாழ்ந்ததற்குப் பயன் என்று எண்ணியிருந்தபடியே சென் றூனென்று கேட்டபடியால் இச்செயல் நம்மையன்றி யார்செய்ய வல்லார் என்று எண்ணினூரென்பார் - இன்றெனக்கு ஐயன் செய்தது யார் செய்யவல்லார் - என்றூர். இறைவன் கருணைத்திறத்தை எண்ணியபின்னர் நமதுதாசனுகிய தத்தன் நம்முன் வந்த வுடன் நமது உடற்குறிப்பையும், நமது எண்ணக்குறிப்பையும் தானே யுணர்ந்து நமக் குச் சோர்வுநீக்கிக் களிப்பைக் கொடுத்தனனே இவன் தாசனு! அன்று அமைச்சனே யாவன் இவனுக்கு இப்பொழுது எதுசெய்தால் சன்மானமாகும் என்று அடங்காக் கரு ணையைக் கொண்டன ரென்பார் - நின்றவன் தன்னைநோக்கி நிறைபெருங் கருணை கூர்ந்தார் - என்றூர். (உக)

நாயனூர் திருநீற்றன்பு பாதுகாக்க விதித்தல்.

அரசியல் ஆயத் தார்க்கும் அழிவுறுங் காத லார்க்கும்
விரவிய செய்கை தன்னை விளம்புவார் விதியி னுலே
பரவிய திருநீற் றன்பு பாதுகாத் துய்ப்பீ ரென்று
புரவலன் மன்று ளாடும் பூங்கழல் சிந்தை செய்தான்.

(எ - து.) அரசர்பெருமான் (தமது சொற்கடவாத தத்தன்மேற் பெருங்கருணை யைக் காட்டியபின்னர்) தமது அரசியலை ஆளுதற்குரிய புத்திரர் முதலாயினவர்களுக் கும், தமது துன்பத்தைக் கண்டு நெஞ்சம் அழிகின்ற மந்திரி முதலானவர்களுக்கும், தமது உள்ளமெல்லாம் கலந்திருக்கின்ற செய்கையை விதிமுகமாகக் கூறுவாராயினூர். (அஃதாவது) எவ்வுலகத்தினிடத்தும் பரவியிருக்கின்ற திருநீற்றின்கண் அன்புபாராட்டி பாதுகாத்து உய்வீர்களாக என்று கூறிப்பின்னர் பொன்னம்பலத்தின்கண் நடனஞ்செய் தருளும் வீரகண்டையணிந்த திருவடிகளைச் சிந்தனை செய்தனர்என்பதாம்

செய்கைதன்னை விதியினுல் விளம்புவார் எனக் கூட்டுக.

பொய்த்தவவேடத்தனுல் அரசர்பெருமானது மெய்யிற்கு நேர்ந்த செயலெல்லாம் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளெல்லாம் உணர்ந்து மெய்பதைத்து வருந்தி வந்து சூழ்ந் தனரென்பார் - ஆயத்தார் காதலார் - என்றூர். நினைக்கும், தன்னுல் தேடப்படும்பொருட்

கும் உட்பட்டவர் புத்திரர் முதலிய சுற்றத்தினராதலால்-அவரை அரசியல் ஆயத்தார் என்றும், "கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும் அருவினையும் ஆகிய இவற்றை நன்குணர்ந்து, வன்கண்குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையென்னும் இவைகளில் திறமுடையவராய் அரசியலைக் காப்பதில் ஆசையுடையவர் மந்திரிகளாதலால் அவரைக்காதலர் என்றும், தாம் நடத்திவந்த அரசியலில் நடத்தியது திருவேடமே மெய்ப்பொருள் என்று யாவரும் எண்ணி வழிபடுதலாகிய செயலேயாகலான் அச்செயல் இனி என்றும் நடைபெற்றுவர அவர்களுக்கு விதிமுகமாய் விதிக்கத் தலைப்பட்டனர் என்பார் - விரவிய செய்கைதன்னை விதியினாலே விளம்புவார் - என்றார். தாம் எண்ணியபடியே அவர்களை நோக்கி நீங்கள் எம்மால் நமது அரசாக்ஷியில் பரவிவந்ததாகிய திருநீற்றன்பினை எம்மைப்போல் பாதுகாத்து வரல்வேண்டும். அங்ஙனம் வருவீராயின் சிவனருள்பெற்று உய்வீர்கள். உங்கள் உடல்பொருள் ஆவிகளெல்லாம் திருநீற்றுடையார்க்கென்றே பாதுகாத்துவைத்து அவர்கள் எதனைக் கேட்கின்றார்களோ அதனைக் கொடுத்துவாருங்கள் இதுவன்றி நாம் உய்ந்துய்யாம் வகை வேறில்லை. இதுவே என்னால் விதிக்கப்பட்ட விதியாம் என்று ஆணையிட்டனர் என்பார் - பரவிய திருநீற்றன்பு பாதுகாத்துய்வீர் - என்றார். தமது அரசியலை அமைச்சர்வசமாக்கித் தம்மைத் திருநீற்றின் வசமாக்கிய திருச்சிற்றம்பலத்தான் வசமாக்க அருளை நினைத்தனரென்பார் - புரவலன் மன்றுளாடும் பூங்கழல் சிந்தைசெய்தான் - என்றார்.

"அரசியல்நெறியில் வந்த அறநெறிவழாமற்காத்து, உரைதிறம்பாதநீதி யோங்கு நீர்மையினில்மிக்கார்" என்றதனால் வேதநெறியும், "மங்கையைப் பாகமாகவுடையவர் மன்னுங்கோயில், எங்கணும் பூசைநீடியேழிசைப் பாடலாடல், பொங்கியசிறப்பின் மல்கப்போற்றுதல் புரிந்துவாழ்வார்" என்றதனால் ஆகமநெறியையும் நடைபெற்றோங்கச்செய்து, திருவேடமே மெய்ப்பொருளென நிற்பதாகிய சித்தாந்தநெறியில் தாம்நின்றனர் என்றும், செல்வப்பெருக்கமுடையார் நோயின்றி உடம்புவளர்வதற்கு எப்பொழுதும் பசுவின்பாலை உண்பதில் ஆசையிருத்தல்போல, திருவேடமே மெய்ப்பொருளென நிற்கும் இவர்க்கு அருள்நிலையினின்றும் மாறாதுநிலைபெறுவிக்கவல்ல நெறிகளைச் சாதனநெறியாலன்றி விதிமுகமாகக்கூறும் சித்தாந்தமாகிய ஆகமசாஸ்திரங்களில் நீங்காத ஆசையையுடையவராதலால், பொய்த்தவவேடங்கொண்டுவந்தவன் "உங்கள் நாயகனார் உரைத்தஆகமநூல் ஒன்றுகொடுவந்தேன் என்றபோது, பேறெனக்கிதன்மேலுண்டோ" என்று, அந்நூலில் மிக்கஆசைகொண்டனரென்றும், அவ்வஞ்சகன் "மண்மேல் எங்கும் இல்லாதது" என்றுகூறவே, மெய்ப்பொருளார், எங்கும் இல்லாததாகிய அவ்வாகமநூற்பொருளை "சற்குருவின் தன்வசனமாத்திரத்தால்" உணரவேண்டுமேயன்றி நம்முணர்வால் உணரத்தக்கனவாமோ; ஆகாவாகலான் இத்திருவேடத்தாரைப் போலும் யாவர்கிடைக்கப்போகின்றார்கள் இங்ஙனம் எளிமையாக நம்மைஆளவந்த இவரையே நல்லாசிரியராகக்கொண்டு அவ்வாகமத்திலுள்ள பொருளைமெய்ம்மையாகவுணரவேண்டுமென்னும் தீவரதரங்கொண்டு தவவேடத்தானைத்தவிசின்மேல்" ஆசிரியகோலமாகவிருக்க "இருத்தித் தாமும் இருநிலத்திருந்துபோற்றி இனியருள்செய்யுமென்று" அரசனார் பிரார்த்திக்க அப்பாதன் இணங்கினவன்போல் படைக்கலக்கவளிகையைப் புத்தகக்கவளிகையை அவிழ்ப்பான்போல் மடிமேல்வைத்து அவிழ்க்கத் தொடங்கியபோதுதொழவேண்டியமுறைப்படி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்தனரென்றும், அங்ஙனஞ்செய்யும்போது எவற்றினிடத்தும் மெய்ப்பொருளையே காணும் அவர்க்குப் பொய்யன்கொண்ட வேடம் மெய்ப்பொருளாய், அவரைத்தன்வசமாக்கிக்கொண்டதுபோல், அவன் உபதேசம்செய்யவந்தேன் என்றும், கையிலுள்ளது ஆகமம்என்றும் சொன்ன அவைகளும் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு அவருக்குவெற்றியைத்தந்தன என்றும், அஃதாவது "ஞானவாளேந்துமையன்" என்ற திருவாசகப்படி ஆசிரியனால் உபதேசிக்கப்படும் ஞானோபதேசமொழிகளெல்லாம் ஞானவாளாய் மும்மலச்செருக்கைச் சேதிக்குந்தன்மை

யுடைத்தாகலான், அபபாதகன்-பத்திரம்வாங்கித் தான்முன்னினைந்த அப்பரிசேசெய்ய-அப்பரிசால், பத்திரம் ஞானவாளாக அவ்வாளால் அவன்செய்த செய்கை ஆசிரியன் செயலாய்முடிந்து அவருக்கு வெற்றியைத்தந்தது என்றும், அவ்வெற்றியை யாவரும் அறியச்செய்வார்போல் "நீண்டகையால் நயரெனத்தடித்துவீழ்ந்தார்" என்றும், அங்ஙனம் தடுக்கப்பட்ட தத்தன் "யாதுநான்செய்கேன்" என்றுகேட்டபோது, "எம்பிரான் அடியார்போக மீதிடை விலக்காவண்ணம் கொண்டுபோய்விடுக" என்றும், அஃதேபோல் அவன் யாவராலும் யாதொரு தீங்கின்றிப் போன செய்தியைக்கேட்கும் விருப்பமுடையவராய்ச் சோர்விலாதிருந்தனரென்றும், அங்ஙனம் இருக்கும்போது தன்னுணை கடவாது விட்டுவந்த தத்தன் தன்னிடத்துவந்து "செய்தவவேடங்கொண்டு வென்றவற்கிடையூறின்றி விட்டனன் என்று கூற, இன்று எனக்கு ஐயன் செய்தது யார்செய்ய வல்லார் என்று அடங்காமகிழ்ச்சியடைந்தார்" என்றும், அம்மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாய் நின்ற "தத்தனைநோக்கிப் பெருங்கருணைகூர்ந்தார்" என்றும், அம்மட்டிலே விடாமல் "ஆயத்தார்க்கும், காதலார்க்கும்" திருவேடமே மெய்ப்பொருளாகத் தாம் பாதுகாத்து வந்த உண்மையாகிய "செய்கைதன்னை, விதியினாலே விளம்புவார், பரவிய திருநீற்றன்பு பாதுகாத்துய்வீர்" என்றும் கூறினார்.

"கைத்தலத்திருந்த" என்பதுமுதல், "அரசியல் ஆயத்தார்க்கும்" என்பது ஈறுகிய இவ்வெட்டுத் திருப்பாசுரத்தானும், பொய்த்தவவேடத்தன், "பத்திரம் வாங்கித் தான் முன்னினைந்த அப்பரிசே செய்ய, இவர் மெய்ப்பொருள்வேடமே மெய்ப்பொருளெனத் தொழுது வென்றார்" என்ற உண்மையைப் பிரகாசப்படுத்தியவாறும்.

எங்ஙனமெனின்,—பொய்த்தவன் மெய்த்தவவேடங்கொள்ளாது புறக்காவலையுங், கடந்து, அகக்காவலாளாகிய தத்தனையுங் கடந்து, தன் வன்மையினால் பள்ளிக்குள் சென்று ஆகமத்தை உபதேசிக்க வந்தேனென்று சொல்லாமல் வாளினால் தானெண்ணியபடி அரசர்பெருமானைச் செய்து பின்னர் தத்தனைத் தன் சேவகனாகக்கொண்டு, தன்னைத் தடுக்கவந்தாரையெல்லாந் தானே தன்னடிக்கீழ்ப்படுத்தித் தனது வெற்றிக் கொடியை நாட்டிச்சென்றிருப்பானாயின், வெற்றிப்பாடு அப் பொய்த்தவனுடையதேயாம். அங்ஙனமின்றி நாயனார் மெய்ப்பொருளாகக் கொண்டிருக்கும் திருவேடமே எவ்வாற்றானும் யாவும் செய்ததாகலின் அரசர்பெருமானே வெற்றியுடையவராயினர். அவன்பால் நின்றது - அரசர்பெருமான் என்செய்வாரோவென்ற பயம். நாயனார்பால் நின்றது அவனை எவ்விதத்தும் காத்ததாகிய அபயம். இதுகாறும் திருவேடத்தை மெய்ப்பொருளாகக் கொள்ளாதவனுக்குப் பயத்தைப்போக்கி அபயத்தைக்கொடுத்த திறத்தை வலியுறுத்தி, இனி மெய்ப்பொருளைத் திருவேடத்திலே கண்டு அத் திருவேடத்துக்கே தனது மெய்யைக்கொடுத்தவர்க்கு இறைவன் தனது மெய்ப்பொருளுருவாகிய சங்கமவடிவத்தைக்காட்டி மெய்ம்மையானந்தத்தை விளைவிக்கும் மெய்ப்பணித்திறத்தையருளி, தமது உபயபாதம் என்றுங் கும்பிட்டிருக்கச்செய்ததிறம் இற்றென இனி வருந்திருப்பாசுரத்தான் வலியுறுத்துகின்றார். (உ௨)

கும்பிடும் முத்தியைக் கொடுத்தல்.

தொண்டனார்க் கிமயப் பாவை துணைவனார் அவர்முன் தம்மைக்
கண்டவா றெதிரே நின்று காட்சிதந் தருளி மிக்க
அண்டவா னவர்கட் கெட்டா அருட்கழல் நீழல் சேரக்
கொண்டவர் இடை யறாமல் கும்பிடும் கொள்கை ஈந்தார்.

(எ-து.) தமது திருவடியையினைந்த நாயனாருக்கு மலையரையன் மகளாருக்குத் துணைவனாராகிய இறைவர் தம்மை நினைத்த அன்றல்லாமல், என்றும் தம்மைக்கண்டவராகிய அவர் எதிரேநின்று, அவர் நினைத்தவடிவேயோடும் காட்சிகொடுத்து, மேன்மை

பொருந்திய தேவர்களுக்கு எட்டாத திருவடிநிழலைச் சேர்ந்து நிற்கும்படி ஆண்டு கொண்டு எப்பொழுதும் நீங்காமல் கும்பிட்டிருக்கும் கொள்கையைக் கொடுத்தனர் என்பதாம்.

நாயனார் மன்றுளாடியாரை நினைந்தமாத்திரத்தில் அச்சிற்றம்பலத்தார், தனது துணைவியோடும், இடபாரூடராய் அவரெதிரே வராது, அவர் நாடோறும் மெய்ப்பொருளாகக் கண்டுகளிக்கும் திருவேடமுடைய அடியவராகவே அவர்காண எதிரே வந்தனரென்பார் - "தொண்டனார்க்கு, அவர் முன்தம்மைக் கண்டவாறு எதிரேநின்று காட்சி தந்தருளி" என்றார். இதற்குமேல் இது இதற்குமேல்இது என்றெண்ணவரும் உலகங்களில் வசிக்கப்பட்ட மேலோர்களுக்கெல்லாம் எட்டாததாகிய திருவடிநீழலில் ஆட்பட்டிருக்க ஆளாக்கிக்கொண்டனரென்பார் - "அண்டவானவர்கட் கெட்டா அருட்கழல் நீழல்சேரக் கொண்டு"-என்றார். அங்ஙனங் கொண்டபின்னர் இறைபணியில் வழுவாது என்றும் நிற்றலாகிய அடிமைத்திறத்தைத் தந்தனர் என்பார் "அவர் இடையறாமல் கும்பிடும்கொள்கை ஈந்தார் - என்றார்.

அநாதியெனப்பெற்ற அணுவை, அநாதியே ஆர்த்த துயரகல அம்பிகையோடு எவ்விடத்தும், காத்தலாகிய கடனுடையவர் பரசிவனார். அவர் கடனாகக்கொண்ட காத்தற்றொழிலை எவ்வாறு செலுத்துகின்றாரென்னில், ஆன்மாக்கள் இருவினையுட்பட்டுழலுங் காலத்து, அவர்களுக்கு அங்ஙனம உழல்வதே பயனாக ஆககாது, அவ்வினையான் இன்பத்துன்பங்களை மாறிமாறிககாட்டி அவற்றான் அலமறச்செய்து இவ்வின்பத் துன்பங்கள் மாறிமாறி வருவதற்குக் காரணம் வினையல்லவோ என்று கன்மத்தை வருந்திநினைக்கச் செய்வதுவே அங்ஙனம் காத்தலாகிய காத்தற்றொழில், அத்தொழிலால் வரும் பயன் - இருவினையொப்பு. அந்நினைவால் இன்பத்துன்பங்கட்குக் காரணம் கன்மம்என்று தோன்றியபின்னர் இன்பத்துன்பங்களை அனுபவிக்குங் காலந்தோறும் கன்மத்தையே நாடும்படிச்செய்வதுதான் அங்ஙனம் செய்யுங் காத்தற்றொழிலாகும். இச்சுகதுக்கங்கள் நான்என்னும் அகங்காரம் நம்மிடத்திலேதோன்ற அது எனதென்று சிலபொருள்களைப் பற்றச்செய்வதனாலன்றோ வென்று உதிக்கச்செய்வதுவே அங்ஙனங்காத்தலாகிய காத்தற்றொழில். அதனால்வரும் பயன் - மலபரிபாகம்.

இவ்விருபயனையும் சிவம் சத்தியென இரண்டுருவாய் நின்று உண்டாக்கிய பின்னர் ஆசிரிய வடிவங்கொண்டு வருவர். இவர்செய்யுங் காத்தற்றொழில் எவ்வாறெனின், கேட்டல் சிந்தித்தல் என்னும் இருவழியான மெய்ஞ்ஞானத்தினை யுணருமாறுசெய்து, அங்ஙனம் உணர்ந்தமுறையான் முனைப்பொன்றெழுந்து, பின் எனதெனப்பற்றுஞ் செயலொழிந்து * "உன்னை மெய்ம்மையாக விரித்துரைக்கில், கூறுநாவே முதலாகக் கூறும் கரணம் எல்லாம் நீ, தேறும்வகை நீ திகைப்பு நீ தீமைநன்மை முழுதும் நீ, வேறு ஓர்பரிசு இங்கு ஒன்றில்லை, (ஆகலின்) தேறும்வகையென் சிவலோகா திகைத்தால் தேற்றவேண்டாவோ" என்று திருவருட்செயலை நாடி வேண்டியிருக்கச் செய்வதுவேயாம். அஃதே அங்ஙனங் காத்தலாகிய காத்தற்றொழில். அதனால் வரும்பயன் - சத்திநிபாதம்.

அதுவந்தபின்னர், அருள்மேலிட்டு சங்கமவுருவங்கொண்டு வருவர். இவர்செய்யுங் காத்தற்றொழில் எவ்வாறெனின்,—"நாயிற்கடையாம நாயேனை நயந்துநீயே ஆட்கொண்டாய், மாயப்பிறவி உன்வசமே வைத்திட்டிருக்கும் அதுவல்லால், ஆயக்கடவேன் நானோதான் என்னதோ இங்கு அதிகாரம், காயத்திடுவாய் நின்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே" என்றுதெளியச்செய்து அந்நிலைகெடாவாறு திருவேடங்கண்டுழியெல்லாம் மெய்ப்பொருளாகக் காணச்செய்வதாகிய நிட்டையில் நிலைபெறச்செய்வதுவேயாம். அஃதே அங்ஙனங் காத்தலாகிய காத்தற்றொழில். அதனால்வரும்பயன் பெறுவாரும் பேறுங்கெடாது அநுபவிப்பதாகிய சிவப்பேறு. இந்நாயனார் இருவினை

---

* திருவாசகம் - குழைத்தபத்து - ௫.

யொப்பும், மலபரிபாகமும் வருவிக்கும் இமயப்பாவை துணைவனாரை முன்னர் மெய்ப்பொருளாரைக் கண்டும், தருதவவேடத்தானைத் தவிசின்மேல் இருத்தித் தாமும், இருநிலத்திருந்து போற்றி இனி அருள்செய்யும் என்று சத்திநிபாதம் வருவிக்கும் ஆசிரியராகப் பின்னர் கண்டும், மெய்த்தவ வேடங்கொண்டு, வென்றவர்க்கு இடையூறின்றி விட்டனன் என்று தத்தன்கூற, இன்றெனக்கு ஐயன் செய்தது யார்செயவல்லார் என்றும், விதியினாலே, பரவிய திருநீற்றன்பு பாதுகாத் துய்ப்பீரென்றும் கூறி, திருவேடத்தில் நிலையாகநின்று யாவரையும் அந்நிலையில் நிறுத்தி அதன்பின்னர்தாம் திருவடிநிலையாகிய பூங்கழல் சிந்தைசெய்ய அவர்நினைந்தவாறே நடராஜமூர்த்தி, சிவசத்தியாக விடையின் மேல் வராது, குருவடிவத்தோடெண்ணப்பட்ட சங்கம வடிவினராய்க்காட்சிதந்தனராகலின்—முன் தம்மைக்கண்டவாறு எதிரேநின்று காட்சிதந்தருளி—என்றார்.

அக்காட்சியைக் கண்ட நாயனார் பொய்த்தவவேடத்தனால் எனது தவத்தை மெய்த்தவமாக்காது மெய்த்தவமாக்கிய மெய்ப்பொருள் வடிவே, என்னைத் திருவடிக்கீழ்ப்படுத்திய அடிகளே என்ற ஆனந்த பரவசத்தராய் திருவடியின்கண்ணே வீழ்ந்து எழுந்திருக்கும் அழகையறியாது கிடந்தனராகலின் அருட்கழல் நீழல்சேர, இடையறாமற் கும்பிடுங்கொள்கை மீந்தார் என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், சிவசத்தியசாரூபமாய்ப் பரசிவன் ஆன்மாக்களுக்குத் தோன்றாததுணையாயிருந்து இருவினையொப்பும், மலபரிபாகமும் வருவிப்பானென்றும், மலபரிபாகத்தில் பதியருளும் சத்திநிபாதத்தில் குருவடிவாய்வந்து ஞானத்தினை யுணர்த்தி அருள் நாட்டத்தில் நிறுத்துவனென்றும், அந்நிலையில் சங்கமவடிவாய் வந்து அருளுருவாகிய திருவடியைக்காட்டி என்றுங் கும்பிடும் கொள்கையில் மாறாதிருக்கச் செய்வனென்றுங் கூறப்பட்டன. (உகூ)

விறன்மிண்டரது தொண்டைக்கூறத் தொடங்கல்.

இன்னுயிர் செகுக்கக் கண்டும் எம்பிரான் அன்பர் என்றே
நன்னெறி காத்த சேதி நாதனார் பெருமை தன்னில்
என்னுரை செய்தே னாக இகல்விறன் மிண்டர் பொற்றாள்
சென்னிவைத் தவர்முன் செய்த திருத்தொண்டு செப்ப லுற்றேன்.

(எ - து) (முத்தநாதனாகிய பகைவன்) தமது இனிய உயிரை வாளால் குத்தக் கண்டும், அவனை) எமதுபெருமான் அன்பரேயென்று, கொல்லவந்தவனைக் கொல்லவிடாது தடுத்து, (திருவேடமே மெய்ப்பொருளென்று தாம்கொண்ட) நன்னெறியைப் பாதுகாத்த சேதிநாட்டதிபராகிய நாயனாரது (எண்ணப்படாத) பெருமையில் (யான்) என்ன எடுத்துச்சொன்னேன் (ஒருசிறிதும் சொன்னவனேனேன்) இனி வன்றொண்டருடைய விறன்மிண்ட நாயனாருடைய பொன்போன்ற திருவடிகளை, எனது தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு அவர் முன்னைசெய்த திருத்தொண்டினைச் சொல்லத்தொடங்கினேன் என்பதாம்.

திருவேடத்தில் இன்புற்றிருக்கும் உயிர் என்பார்-இன்னுயிர்-என்றும், * "பொன்பட்டொழுகப் பொருந்தொளிசெய்யும் அப் பொய்ப்பொருந்தா, அன்பர்க்கணியனகாண்க ஐயாறன் அடித்தலமே" என்ற வேதமொழிப்படி திருவேடத்தில் எந்த அன்பு மேவிட்டிருந்ததோ அந்த அன்பை மேலோங்கச்செய்த அந்த அன்பால் அந்தவேடத்திற் கண்ட மெய்ப்பொருளின் அடித்தலத்தை யான் காணுமாறு செடிசேர் உடலத்தைச் சிதைத்து, அண்டர்நாயகர்கட்கும் எட்டா அருட்கழல் நீழல்சேர இடையறாமல் கும்பிடுங்கொள்கையாகிய நன்னெறியை எனக்களிக்கவந்த நடராஜமூர்த்தியினது அன்பரேயன்றி என்னைக் கொல்லவந்தவரன்று என்பார்—செகுக்கக்கண்டும் எம்பிரான் அன்பர்என்றே நன்னெறிகாத்த—என்றார். உடலைச்செகுத்தது உயிர் துன்புறப்போம் தீநெறிஎன்றெண்ணாது நன்னெறியென்றெண்ணிய அவரது அருங்காப்புபெருமையை யான் என்ன

* நான்காந்திருமுறை திருவையாறு. செ - சு.

அடக்கிக் கூறினேனென்பார் - சேதிநாதனார் பெருமைதன்னில் என்னுரைசெய்தேனாக—என்றார். அல்லதூஉம், என்னுடைய அவாமிகுதியினால் இன்னமும் சொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணினேனாயினும், என்னுரை அஞ்சிநிற்கின்றபடியால் நானும் அவ்வளவில் நிறுத்தினேனென்றலுமாம்.

இனி இவர்க்கு அப்பால் உள்ளவராகிய நாயனாரது தொண்டைச் சொல்லத் தொடங்குவோமென்று எண்ணினாலோ அவர் விறன்மிண்டராயிற்றே என்று என்னெஞ்சம் மிகவும் நடுங்குகின்றது. என்னையெனின்:—இதுவரையில் சொல்லிவந்தாரெல்லாம் இறைவனிடத்திலுள்ள அன்பை அவ்விறைவன்பால் அன்புள்ள அடியார்பாற் செலுத்தினவர். இவ்விறன்மிண்டரோ, அடியார்பால் உள்ள அன்பை - அவ்வடியவரால் அன்புபாராட்டும் இறைவனைப் புறமென்றுசொல்லி அவரை முதலடியவராக்கிப்பின் அவ்விறைவன்பால் அன்பு செலுத்தினவர்.

அதுவேயுமன்றி, அடியவரிடத்து அன்பிலாதாரை சர்வசுதந்தரனாகிய இறைவன் ஆள்வானாயின் அவ்விறைவனைப் புறகென்றும், அவ்விறைவனுக்கு ஆட்பட்டவர் - நாம் இறைவனுக்கு ஆட்பட்டிருக்கும் பேரருளுடையோமாயினோமென்று அவ்வளவில் மகிழ்ந்து அன்பரன்பைப் பெறத் தீவிரமில்லாதிருப்பராயின் அவரையும் புறகென்று கூறும்வன்மையில் மிக்கமிண்டர் என்று நெஞ்சம் அஞ்சுகின்றபடியினால் நான் அவரது உபயபாதங்களைத் தலைமேலிருத்திக் கொண்டு நான் சொல்லுவதில் உண்டாகும் குற்றங்களைப் பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து அப்பெரியோர் முன்வாதித்த தொண்டினைச் சொல்லத்தொடங்கினேன் என்பார் - இகல் விறன்மிண்டர் பொற்றாள் சென்னியில் வைத்து அவர்முன்செய்த திருத்தொண்டு செப்பலுற்றேன் என்றார்.

'' இத்திருப்பாசுரத்தான், தீக்குணமுடைய தீயோனும், தீத்தொழிற் கருவிகளும் தீச்செயலும், தம்மைத் தீமையேசெய்ய, அச்செயல் நற்செயலாய் அருட்கழல் நீழலில் வாழ்ந்திருக்க அவர்கண்ட மெய்ப்பொருள் செய்திருக்குமாயின் அப்பொருளின் திறம் எத்திறத்ததோ அதனை நான் அறியவல்லேனல்லேன், அதனால் அதனைக்கூறஅறியாது அவர் செய்தியைமாத்திரம் சொன்னேனாகலின் என்னுரைசெய்தேனென்றும், அஃதேபோல் இறைமைத்தன்மை முழுவதும், உடைய இறைவனையும் அருளாளும் தன்மைமுழுவதும் உடைய சுந்தரமூர்த்திகளையும் திருவேடமுடையார்க்கு அடியேனென்றும், அவ்வளவிற்போகாது, அடியார்க்கும் அடியேன் என்றும் சொல்லச்செய்த வெற்றிப்பாடு எப்பாடோ அப்பாடு யான் சொல்லப்புகும் பாட்டில் அடங்குமோ? அடங்கா; ஆகலான், அம்மிண்டருடைய செயலைமாத்திரங் கூறுகின்றேனென்றுங் கூறப்பட்டன.

விறல் என்றால் - பெருமை வலி வீரம் வெற்றி எனவும், மிண்டர் என்றால் - திண்ணியர் நெருங்குந் தன்மையுடையவர் கிளப்புமோர் கருவிபோன்றவர் எனவும் பொருள். அதற்கேற்ப - தம்பிரான்தோழரெனப் பெருமைவாய்ந்த பெரியோரைப்புறகு என்றுதடுத்ததனால் பெருமையிலும், திரிபுரதகனத்தில் வைதிகத்தேரைக் காற்பெருவிரலால் ஊன்றி அச்சுமுறித்த வன்மையுடையாரைப் புறகென்றுகூறி அவர் இருந்த நிலையை விட்டுவந்து நிற்கச்செய்ததனால் வலிமையிலும், மன்மதனை ஓர் கண்ணால் நோக்கி எரித்தவீரமுடையார் தன்முன் வருதற்கஞ்சி மறைந்துநிற்கச் செய்ததனால் வீரத்திலும், ஆரூர்நாயகரும் ஆரூரரும்சேர்ந்து வேறொன்றுஞ்செய்ய அறியாது "தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்குமடியேன்" என்று அடிமைத்திறத்தை ஓதிக்கொண்டுவரச் செய்ததனால் வெற்றியிலும், முன் அடியவரையும் பின் சிவபிரானையும் பணியவேண்டும் என்னுந்தமது கொள்கை எங்குமுள்ள அடியவருங் கைக்கொண்டு நடக்கவேண்டுமென்று நடக்கச்செய்ததனால் திண்ணியர், தீதிலாத் திருத்தொண்டத்தொகைதர ஆரூரர் வந்தவராயிருந்தும் அதனைவோதியருள இவர் கிளப்புங் கருவியாகயிருந்தவர், இத்திருத்தொண்டுக்கே திருவாரூரை நெருங்கிவந்தவர். (௨௪)

மெய்ப்பொருள்நாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

உ

கமலா காந்தாயநம:

ரண்டத்தொகை.

"வெல்லுமா மிக வல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்"

ஆன்மாக்களையெல்லாம் வெற்றிகொள்வதில் மிக்கவன்மையுடைய மும்மலங்களையும், திருவேடமேமெய்ப்பொருளாகக்கண்ட மெய்த்திறத்தால் மிக எளிமையாய் வெல்லும் ஆற்றில் (வகையில்) மிகுந்தவன்மையாளராகிய மெய்ப்பொருள் நாயனாருக்கு; (செல்வஞ்சுருங்கியகாலத்தும் வள்ளற்றிறம் குன்றாத அறிவின்றிறம் உண்டாக இளையான்குடிமாறநாயனாருக்கு ஆட்பட்டதுபோல், திருவேடத்தில் மெய்ப்பொருளைக் காணும் திறம் எனக்குண்டாகும்பொருட்டு அடியேனாகின்றேன் என்று கூறியவாறும்.

வெல்லுமா - என்றதனால் திருவேடத்தில் மெய்ப்பொருளைக் காணும் இவ்வொன்றல்லது, மற்றெதுவும் வெல்லுமாறன்று, மிகவல்ல என்றதனால் - இவ்வொன்றுதான் மிக்கவன்மையுடையது என்றும், வெல்லும் ஆ—ஆன்மாக்கள் மெய்ப்பொருளைத் திருவேடத்தில் காணவல்லாராயின் வெல்லும் - மும்மலங்களையும் வெல்லும் வன்மையுடையவராவரெனப் பொருள்கொள்க.

இதனால், திருவேடத்தில் மெய்ப்பொருளைக் காணவல்லவரே, மும்மலங்களையும் மிகவன்மையாகக் கெடுக்கவல்லவராவரென்றி, அங்ஙனங் காணப்பெறாதார் கெடுக்கவல்லவராகாரென்று கூறப்பட்டதென்க.

கற்றநன் மெய்த்தவன் போலொரு பொய்த்தவன் காய்சினத்தாற்
செற்றவன் தன்னை அவனைச் செறப்புக லுந்திருவாய்
மற்றவன் தத்தா நமரோ எனச்சொல்லி வானுலகம்
பெற்றவன் சேதியன் மெய்ப்பொருளாமென்று பேசுவரே.

முத்தநாதன் "மெய்ப்பொருள்வேந்தன் சீலமறிந்து வெண்ணீறுபூசும் அப்பெருவேடங்கொண்டு புத்தகக்கவளி யேந்திவந்து உங்கள்நாயகனார் முன்னமுரைத்த ஆகமந்தான் மண்மேல் எங்குமில்லாததொன்று கொடுவந்தேன் இயம்ப" என்றுகூறக் கற்றனாகலான் - "கற்ற"- என்றும், மெய்யெலாம் நீறுபூசி வேணிகண் முடித்துக்கட்டிக் கையினிற்படைகரந்த புத்தகக்கவளியேந்தி, மனத்தினுட் கறுப்புவைத்துப் பொய்த்தவவேடங் கொண்டான்" ஆககலான்-"நன்மெய்த்தவன் போல் ஒருபொய்த்தவன்" என்றும், "பன்முறையிழந்து தோற்றுப் பரிபவப்பட்ட சினத்தால் புத்தகம் அவிழ்ப்பான்போன்று புரிந்து அவர் வணங்கும்போதில் பத்திரம்வாங்கித் தான்முன் னினைந்த அப்பரிசே செய்தான்" ஆகலான் - "காய்சினத்தால் தன்னைச் செற்றவன்" - என்றும், "மனம் அங்குவைத்த தத்தன் இறைப்பொழுதின்கண் கூட வாளினால் எறியலுற்றான்" - ஆகலான் "அவனைச் செறப்புகலும் - என்றும், செங்குருதிசோர வீழ்கின்றார் நீண்ட கையால் தலைப்படுமளவில் தத்தாநமர் எனத் தடுத்தார்" ஆகலான்— "திருவாய் மற்றவன் தத்தா நமரெனச் சொல்லி"—என்றும், "தொண்டனார்க்கு இமயப்பாவை துணை

வனார் அவர்முன் தம்மைக்கண்டவாறு எதிரேநின்று காட்சிதந்தருளி வான்வர்க்கெட்டா அருட்கழல்நீழல்சேர்க் கொண்டவர் இடையறாமல் கும்பிடும் கொள்கை மீந்தார்" ஆகலான் - "வானுலகம் பெற்றவன்" - என்றும், சேதிநன்னாட்டு நீடு திருக்கோவலூரின் மன்னி மாதொருபாகன்பின் வழிவரு மலாடர்கோமான்" ஆகலான் "சேதியன்" என்றும், திருவேடமே மெய்ப்பொருளெனப்பேசி அவ்வேடத்தில் மெய்ப்பொருளைக் கொள்ளாதார்போலன்றி மெய்த்தவவேடமே மெய்ப்பொருளெனத் தொழுதுவென்றா ராகலான் "மெய்ப்பொருளாமென்று பேசுவரே" என்றும் அவரது திருநகரத்தையும் திருத்தொண்டையும் திருநாமத்தையும் விளக்கினார்

புராணசாரம்.

சேதியர்நற் கோவலூர் மலாடமன்னர் திருவேட மெய்ப்பொருளாத் தெளிந்தசிந்தை, நீதியினார் உடன்பொருது தோற்றமாற்றான் நெடுஞ்சினமுங் கொடும்படையு நிகழாவண்ணம், மாதவன்போல் ஒருமுறைகொண் டணுகி வாளால் வன்மைபுரிந் திடமருண்டு வந்ததத்தன், காதலுற நமர்த்தாவென்று நோக்கிக் கடிதகல்வித் திறைவனடி கைக்கொண்டாரே.

மெய்ப்பொருணாயனார், சேதிநாட்டில் திருக்கோவலூரில் உமாநாதரது பக்தி நிலையில் நிலைபெற்ற சந்ததியில் மலையாளர்களுக் கரசராயுள்ளவர். சிவனடியார் கருத் தறிந்து ஏவல்செய்வதே வேதநெறியென்றும், சிவாலயத்தில் விதிப்படி பூசிப்பதே ஆகமநெறியென்றும் உணர்ந்து அந்நெறிவழுவாது தன்னாளுகையுட்பட்டாரையும் நடக் கும்படிக்காத்த மேன்மையான அரசுபுரிந்து வந்ததேயன்றித் தானும் சடையான் அன் பர்வேடமே மெய் (உண்மையான)பொருள் (பரம்பொருள்) என்றசிந்தித்து அவர்கள் திருவடிசேர்பாகச் சார்ந்து சிறிதும் மயக்கமின்றித் தெளிந்திருக்கும் தன்மையில் மிக்கவர். அன்னவர்தம்மை வெல்லும் ஆசையால் ஓர்மன்னன் போரை மேற்கொண்டு யானை குதிரை காலாள் முதலிய பன்முறையிழந்து தோற்றுப் பரிபவப்பட்டு (இகழ்ச்சி யடைந்து) பின்னர் அவரைப் பகைமேற்கொண்டு வெல்லமாட்டாமல், வேந்தன் சீலமறிந்து, வெண்ணீறுசாத்தப் அப்பெருவேடங்கொண்டு, அரசனார் தனித்திருக்கும் சமயமறிந்து, வெல்லும் செயபருந்திலைமை எண்ணித் திருக்கோவலூரிற் சேர்ந்து, மெய்யெலாநீறுபூசி வேணிகள் முடித்துக்கட்டி, கையினிற் படைகரந்த புத்தகக்கவளி யேந்தி, பொய்த்தவ வேடங்கொண்டு அரசனது அரண்மனையடைந்து கடையுடைக் காவலாளர் கைதொழுது ஏற நின்று உடையவர் தாமேவந்தார் உள்ளெழுந்தருளும் என்னத் தடைபல புக்கபின்பு தனித்தடைநின்ற தத்தனையுங் கடந்து பள்ளியறையிற் புகுந்து, அரசனார் நித்திரைசெய்திருக்கக்கண்டு தடைபடாது தான்எண்ணிய எண்ணத் தைச் செய்துமுடிக்கத் தொடங்கும்போது, அரசனாரது தேவியார், கதுமெனஎழுந்து மன்னனை எழுப்பிட, மன்னனார் எழுந்து பொய்த்தவனைக்கண்டு, அண்டர்நாயகனார் தொண்டராம் எனச் செங்கை குவித்துக்கொண் டெழுந்து எதிரேசென்று வணங்கி நின்று, என் வாழ்வுவந்து அணைந்ததென்றுபோற்றி, 'இங்கு எழுந்தருளப்பெற்றது என்கொலோ?' என்றுவினவ அவன் 'உங்கள் நாயகனார் முன்னம் உரைத்த ஆகம நூல் ஒன்றுகொண்டுவந்தேன்; அது மண்மேல் எங்கும் இலாதது' என்றுசொல்ல, அச் சொல்லைக்கேட்ட அரசனார் 'பேறு எனக்கு இதன்மேலுண்டோ? எம்பிரான் அருள் செய்த இந்த ஆகமத்தை வாசித்து அருள்செய்யவேண்டும்' என்று கேட்க, அப்பொய்த் தவன் 'உன் மாதுதவிர நானும்நீயும் வேறிடத்திருக்கவேண்டும்' என்று கூறினான். வேந்தனார், தேவியார் தமமைநோக்கி அந்தப்புரத்திடைப் போக ஏவி, தருதவவேடத் தானைத் தவிசின்மேலிருத்தித் தாமும், நிலத்திருந்து போற்றி, 'இனிஅருள்செய்யும்' என்று கேட்டனர். அந்தப் பொய்த்தவன், கைத்தலத்திருந்த வஞ்சக்கவளிகை மடிமேல்

வைத்து, புத்தகம் அவிழ்ப்பான்போன்று அவிழ்க்க, அதுகண்டு அரசனார் வணங்கும் போது அவன் கவளியினின்றும் வாளையெடுத்துத் தன் உள்ளத்துள் கோபத்தை நிறைத்த வாளால் வன்மையேபுரிய மெய்த்தவவேடமே மெய்ப்பொருளெனத்தொழுது வென்றவர்.

அதுகண்ட தனிக்காவலாளியாகிய தத்தன் புகுந்து வாளினால் பொய்த்தவனைக் கொல்லவர, பொய்த்தவன்மேல் ஆசையுடையவராயத் தத்தாநமர் என்று தடுத்தவர். அவ்வாறு தடுக்கப்பட்ட தத்தனை யாதுநான்செய்யவேண்டுமென்ன இவ்வடியரை யாரும் விலக்காவண்ணம் கொண்டுபோய்விட்டு வாவென்று ஆக்ஞாபித்தவர். அவன் அவ்வாறே கொண்டுபோய்விட்டு வருதலாகிய சொற்றிறம்கேட்க வேண்டிச் சோர்கின்ற ஆவிதாங் கும் கொற்றவர். இடையூறின்றிவிட்டனன் என்றுகூற, இன்று எனக்கு ஐயன்செய்தது யார்செய்யவல்லாரென்று நின்ற தத்தனை நோக்கி நிறைபெருங்கருணைகூர்ந்தவர். ஆயத் தார்க்கும் காதலார்க்கும் விதியினாலே * மாயாப்படைவாராமே, நீற்றுக்கவசம் அடையப் புகுமின்கள், நாம் வானவூர் கொள்வோம்" ஆகலின் நீங்கள் திருநீற்றன்பு பாதுகாத்து உய்ப்பீரென்று விளம்பினவர். இப்பரிசாயவை துணைவரைச் சங்கமராக முன் கண்ட வாறு கலங்காமல் காட்சிதந்தருளப்பெற்றவர் யாவருக்கும் எட்டாத அருட்கழனிழல் சேர்ந்து அவ்வடியை எப்போதும் கும்பிடுங் கொள்கையைக் கைக்கொண்டவர் என்பதாம்.

இதனால்இந்திரனும் இராமபிரானும் பிறரும் தத்தம் மனைவியாரைக் காணாதபோது அவர்கள்பூண்டிருந்த ஆபரணவிசேடங்களைக் காணவருங்காலத்தில் அவர்களைக் காணப் பெற்றதுபோலும் ஆசையும் அன்பும் உடையவராய் அவசமுற்றதன்மை கேட்டிருத்தல் போல் + "சேலுங்கயலுந் திளைக்குங்கண்ணார் இளங்கொள்கையிற் செங்குங்குமப்போதும் பொடியணிமார்பிலங்குமென்று புண்ணியர்போற்றிசைப்ப" என்றபடி, மெய்ப்பொருள் கண்ட புண்ணியர் அம்மெய்ப் பொருட்குரிய அடையாளங்கள் காணவருமாயின் மெய்ப்பொருளைக் கண்டகாலத்துத் தோன்றும் ஆசையும் அன்பும்தோன்றித் தன்வச மொழிந்து அதன்வசமாகவேயிருப்பர். அஃதேபோல் மெய்ப்பொருளார் மெய்ப்பொரு ளுக்குரிய அடையாளங்களைக் கண்டகாலத்தும் ஆசையும் அன்பும் உடையராகின்று ராகலின் மெய்ப்பொருளைக் கண்டவரேயாவர் மனைவியைக் கண்டு களிக்கப்பெறாதவர் ஆபரணத்தைக் கண்டகாலத்துக் களிக்கப்பெறார். அஃதேபோல்,— மெய்ப்பொருளைக் காணப்பெறாதவர். அதற்குரிய அடையாளங்களை கண்டகாலத்துக் களிக்கப்பெறார் என்று மயதாகும.

இம் மெய்ப்பொருளுண்மையும் திருவேடத்தின்சிறப்பும் உணர்ந்து அவ்வழியில் தமதுடல்முதலியவற்றை நிறுத்தப்பெறாத பலர் திருவேடத்தையே மெய்ப்பொரு ளாகக் காணும் சாதனநெறியில்நின்றவர் இந்நாயனார் என்று மனத்தாலுங் கூசாது எண்ணி வாக்காலும் தாம்மெய்ப்பொருளைக் கண்டதிறத்தைக் கூறுவர். அந்தோ! இது பாவம்! பாவம்!! இதுபோலும் வேறின்றென்க. ஆகவேமெய்ப்பொருள் உணரவேண்டு வோரெல்லாம் அங்ஙனம் எண்ணாமலும் நினையாமலும் உய்வார்களாக.

மெய்ப்பொருள்நாயனார் புராணசாரம் முற்றிற்று.

திருவாசகம் திருப்படையெழுச்சி - ௧. | திருப்பல்லாண்டு - ௨.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுரீரசாகப்ரியாயைநம:

விறன்மிண்டநாயனார் புராணம்.

நாட்டுச்சிறப்பு.

விரைசெய் நறும்பூந் தொடையிதழி வேணி யார்தம் கழல்பரவிப்
பரசு பெறுமா தவமுனிவன் பரசி ராமன் பெறுநாடு
திரைசெய் கடலின் பெருவளமும் திருந்து நிலனின் செழுவளனும்
வரையின் வளனும் உடன்பெருகி மல்கு நாடு மலைநாடு.

(எ - து.) நறுமணங்கமழும் நல்ல கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த சடைமுடியினையுடைய இறைவனது திருவடியைப் போற்றிப் பரசாயுதத்தைப்பெற்ற தவச்சிரேஷ்டராகிய பரசிராமமுனிவர் வருணனிடத்தில் பெற்ற நாடாகியும், அலைவீசுகின்ற கடலின்கண் உண்டாகும் முத்துபவளமுதலிய வளங்களும், திருத்தமாகிய நிலத்தின்கண் விளையும் செந்நெல்முதலிய வளங்களும், மலையின்கண் விளையும் சந்தனம் அகில் யானைக்கோடு முதலிய வளங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து நிறைந்திருக்கும் நாடாகியும் உள்ளது மலைநாடென்பதாம்.

"இறைவன் சூடியிருக்கும் கொன்றைமலர்மாலை ஏனைய மலர்கள்போலாது எப்பொழுதும் பிரணவமென்னும் மந்திரமணத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும் சிறப்பினையுடைத்தென்பார் - "விரைசெய நறும்பூந்தொடையிதழி" எனவும், "எனக்கு நீ யடிமையெய்திக் கழிபெருமகிழ்ச்சிகூர்வாய் உனக்கு நான் களைகணாவேன் மொழிவதுசரதம்" என்று "சீரியல் கோக்கொலைசெய்புலையன்" போல்வந்த இறைவனால் கூறப்பட்டிருக்கும் தவத்தன் பரசிராமன் என்பார் - வேணியார்தங்கழல் பரவிப் பரசுபெறுமாதவமுனிவன்பரசிராமன்-எனவும், அந்நாடு மலைநாடாகலின் அந்நாட்டுக்குரிய மலைவளத்தைமாத்திரம் உடைத்தாயிருப்பதன்றி கடலிற் படுபொருளையும், நிலத்திற் படுபொருளையும் உடைத்தாய்ச் சிறந்திருக்கும் சிறப்புடைத்தென்பார் - "மலைநாடு வரையின்வளனும் கடலின்பெருவளனும், நிலனின்வளனும் உடன்பெருகி மல்குநாடு" எனவுங்கூறினார்.

கடல்வளம் - முத்து, பவளம் முதலியன. நிலத்தின்வளம் - செந்நெல், பயறு முதலியன. மலைவளம் - சந்தனக்கட்டை, யானைக்கொம்பு முதலியன.

இத்திருப்பாசுரத்தான், அடியார்க் கடியரல்லாதாரைத் தடைக்கவந்தவரதுநாடு - க்ஷத்திரியகுலத்தைத் துடைக்கவந்த பரசிராமனால் உண்டாக்கப்பட்ட நாடென்பதும், அந்தநாடு மலைநாடென்பதும், அந்தநாட்டில் அதன்வளம் காணப்படுவதன்றி வேறு நிலங்களின் பொருள்வளங்களும் காணப்பட்டுள்ளது என்பதும் கூறப்பட்டன. (க)

ஊர்ச்சிறப்பு.

வாரிசொரியும் கதிர்முத்தும் வயன்மென் கரும்பின் படுமுத்தும்
வேரல் விளையும் குளிர்முத்தும் வேழ மருப்பில் ஒளிர்முத்தும்
முரல் எனச்சொல் வெண்முத்த நகையார் தெரிந்து முறைகோக்கும்
சேரர் திருநாட் டூர்களின்முன் சிறந்த மூதூர் செங்குன்றூர்.

காஞ்சிப்புராணம் பரசிராமீச்சரப்படலம். செ - கo

(எ - பு.) கடலால் கரையில் ஒதுக்கப்படும் ஒளிவீசுகின்ற முத்தங்களும், கரும்பி னின்று சிந்தும் முத்தங்களும், மூங்கில்களில் விளைந்து உதிருகின்ற குளிர்ந்தமுத்தங் களும், யானைக் கொம்பினின்றும் வீழ்கின்ற பிரகாசமுடைய முத்தங்களும், ஆகிய முத்தங்களைப் பற்களெனப்படும் முத்தங்களையுடைய பெண்கள் வேறுவேறு எடுத்து முறையாகக் கோர்க்கும் சிறப்பினைவாய்ந்த சேரருடைய திருநாடுகளிலுள்ள ஊர்களில் செங்குன்றூர் என்னும் பெயரிய வூரானது மிகவுஞ் சிறந்து விளங்கும் ஊர் என்பதாம்.

சேரர்திருநாட்டு ஊர்களின் முன்சிறந்த செங்குன்றூர் மூதூர் எனக்கூட்டுக.

கடல்படுபொருளும், நிலபடுபொருளும் மலைநாடு உடைத்தென்று முற்செய்யு ளிற்கூறியவற்றள் மிகுதியாகவுடைய வளம் முத்துவளமென்பார்—வாரிசொரியும் கதிர் முத்தும், கரும்பின்படுமுத்தும், வேரல்விளையும் குளிர்முத்தும், வேழமருப்பின் ஒளிர் முத்தும்—என்றார். இம்முத்தங்களின் பிறப்புணர்ந்து அவ்வவற்றிற்குரிய விலைகளையும் அறுதியிட்டு மாலையாகக் கோர்த்து விலைபகர்வோர் அந்நாட்டு மங்கையரென்பார்— தெரிந்து முறைமைகோக்கும் வெண்முத்தநகையார்—என்றார். மங்கையர் முத்துக்க ளுடைய விலைபகர்வதற்குக்காரணம் இதுவென்பார்—மூரலெனச் சொல் வெண்முத்த நகையார்—என்றார். எனவே, அந்நாட்டு மங்கையர் தங்களுடைய பற்களுக்கு ஒப்பாக முத்தங்களைச் சொல்லுகின்றபடியால் அவைகளைப் பார்ப்போமென்று முத்துவகைகளை யெல்லாம் வருவிப்பாரென்பதும், வருவித்து அவைகள் தங்கள் தந்தங்களுக்கு ஒப்பாகா மையைக் கண்டு இவ்வேற்றுமையை முத்தினை ஒப்பன நம்முடையபற்கள் என்றுகூறு வார்க்குக் காட்டுவோமென்று அம்முத்தங்களை வெவ்வேறாகக் கோவைபடக்கோர்த்து விலைகூறுவாரென்று தங்களுடைய பற்களின் ஒளியைக் காணுமாறுசெய்து இனி இம்முத்தங்களுக்கு எங்களுடைய தந்தங்களைக் கண்டு வெண்முத்தநகையார் என்று கூறுமொழியை விடுமின்என்று அறிவுறுத்தவென்க.

இத்தகைத்தான வளமுடைய மலைநாடு சேரர்மரபினராகிய அரசரால் காக்கப்பட்ட தென்பார—சேரர் திருநாடு—என்றார். அந்நாட்டின்கண்ணுள்ள ஊர்களில் தொண்டர் காவலராகிய விறன்மிண்டரது பெரியவூர் இதுவென்பார்—முன்சிறந்தமூதூர் செங்குன் றூர்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், மலைநாட்டில் முற்கூறிய வளங்களேயன்றிச் சிறப்புடை மக ளிருடைய சிறப்பு மிகச்சிறப்புடைத்தென்பதும், அந்நாட்டில் சிற்றூர்கள் மிகவுள் ளனவென்பதும், அச்சிற்றூர்களில் பேரூர் செங்குன்றூர் என்பதுங் கூறப்பட்டன. (உ)

குலச்சிறப்பு.

என்னும் பெயரின் விளங்கிஉல கேறும் பெருமை உடையதுதான்
அன்னம் பயிலும் வயலுழவின் அமைந்த வளத்தால் ஆய்ந்தமறை
சொன்ன நெறியின் வழியொழுகும் தூய குடிமைத் தலைநின்றார்
மன்னும் குலத்தின் மாமறைநூல் மரபிற் பெரியோர் வாழ்பதியாம்.

(எ - து.) (செங்குன்றூர்) என்னும் திருநாமத்தால் யாவராலும் அறியப்படும் சிறப்பினையடைந்து, நாளுக்குநாள் குறையாது வளர்ந்துவரும் வளப்பத்தான் வளர்ந் தேறும் பெருமையினையுடையது. பெரிய வேதமெனப்படும் நூலை ஓதுமரபினை யுடையாராகிய வேதியர்கள் வாழ்கின்ற வாழ்வினையுடையது. அத்தகைய பெருமை யுடைத்தான அப்பதி, (எத்தகைய ஏறும்வளத்தான் ஏறும் பெருமைபெற்றதோ வெனின்) அன்னப்பறவைகள் உலாவும் வயல்களில் உழுதலைச்செய்யும் உழவுத்தொழி லால் (குன்றாது) அமைந்த பயிர்வளத்தினால் (பெற்றதாம்.) (அவ்வுழவுத்தொழில் செய்வோர் யாவரெனின்) எப்பொருள்களையும் தெளிந்து ஆராய்ந்த வேதங்களால் சொல்லப்பட்ட நன்னெறியின்வழியே தவறாது நடக்கும் பரிசுத்தமுடைய உயர்ந்த குடிமையின் தன்மையில் நிலைபெற்று நின்றாராகிய வேளாண்குலத்தினராம் என்பதாம்.

(செங்குன்றூர்) என்னும் பெயரின் விளங்கி உலகேறும் பெருமையுடையது, (அது) தான், மாமறைநூன் மரபின் பெரியோர் வாழ்பதி, (ஏறும்பெருமை) அன்னம் பயிலும் வயல்உழவின் அமைந்தவளத்தால் (ஆம் உழவினராவார்) ஆய்ந்த மறை சொன்ன நெறியின் வழியொழுகும், தூய குடிமை மன்னுங்குலத்தின் தலைநின்றாராம். எனக்கொண்டு கூட்டுக.

மலைநாட்டைவிளக்காதது ஏனையசிற்றூர்கள், குன்றூரென்பது மலைநாட்டைவிளக்குவது ஆகலான். "சிறந்தமூதூர் செங்குன்றூர்"—என்னும் பெயரின்விளங்கி—என்றார். * 'துப்பார்க்குத்துப்பாய துப்பாக்கித்துப்பார்க்குத், துப்பாய தூஉமழை" என்னும் சிறப்பினையுடையமழை - பெய்யாது பொய்த்தலின்றி, உழவர்களை ஏரான் உழுதலைச்செய்யச்செய்து, எக்காலத்தும் கெடுப்பதென்பது இன்றி, எப்போதும் எடுத்தலையே செய்து, தேவர்களுக்கெல்லாம் செய்யப்படுவனவாகிய பூசனை முறைகளெல்லாம் சிறப்புடன் செய்யச்செய்து. அந்நாடுமுழுவதும் தானமும் தவமுமாகிய இரண்டறமும் தங்கும்படிச்செய்து வருதலால் அந்நாடு பொருளினும் இன்பத்தினும் குன்றுதலறியாது குன்றுபோல் உயர்ந்தோங்குஞ் சிறப்புடைத்தாய் விளங்குதலான்—'உலகேறும் பெருமையுடையது—என்றார்.

அந்நாடு - கடல்படுவளத்தினும், மலைபடுவளத்தினும், நிலம்படுவளத்தில் மேம்பட்டு விளங்குதலான்—அன்னம் பயிலும் வயல்வளத்தால்—என்றார். † பலகுடைநீழலும் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர், அலகுடைநீழலவர்" என்றுகூறும் சிறப்பினையுடைய அலகினுற்செய்யும் உழவுத்தொழிலால் வயல்கள் வளம்பட விளங்கப்பெற்றன ஆகலான் —வயல் உழவின் அமைந்த வளத்தால்—என்றார். அவ்வுழவுத்தொழிலுக் குரிமைபூண்டொழுகுவார் உயர்ந்தகுலத்தில் நிலைபெற்ற என்றும் குடிமைக்குணங்களில் தலையாய் நிற்போராகிய வேளாண்மரபினரே யாகலான்—தூயகுடிமை மன்னும்குலத்தின் தலைநின்றார்—என்றார்.

இம்மரபினர் - தலையாய்நின் றொழுகவல்ல குடிமைக்குணங்கள் இறைவனது ஆணைமொழியாயுள்ள வேதங்களாற் சொல்லப்பட்டவையாகலான்—ஆய்ந்தமறை சொன்னநெறி—என்றார்.

அவையாவன:—செபபம், ஒழுக்கம். வாய்மை, நாண். நகை, ஈகை, இன்சொல், இகழாமை என்றுசொல்லபபட்ட எண்குணங்களாம். செப்பமாவது - கருத்தும் சொல்லும் செயலும் தம்முள் மாறுகாமை. ஒழுக்கமாவது - புகழும் புண்ணியமும் ஞானமும் வருதற்குக் கூறப்பட்டுள்ள நன்னெறிகள். வாய்மையாவது—பிறிதோருயிர்க்குத் தீங்கு சிறிதும் கொடுக்காத சொற்களைச் சொல்லல். நாணமாவது - பழிபாவங்களில் மடங்குதல். நகையாவது - வறுமையாளர் வருவாராயின் முகமலர்ச்சியுடையரா யிருத்தல். ஈகையாவது—தமக்குள்ளபொருள்களைக் கொடுத்தல். இன்சொல்லாவது—மனத்தின் கண்ணுள்ள உவகையை வெளிப்படுத்துவனவாகிய இனியசொற்களைச் சொல்லுதல். இகழாமையாவது—பிறரது எளிமைகண்டு அவமதிக்காமை.

இவ் வெண்வகைக்குணங்களையும் தாங்கள் செல்லும் நெறியாகக்கொண்டு வழுவாது ஒழுகவல்லவராகலான்—ஆய்ந்தமறை சொன்னநெறியின் வழியொழுகும்—என்றார். ஏனையோர்கள் முதலில் தலைப்பட்டுநின்று இடையில்விடுவோரும், இடையில் தலைப்பட்டு கடையில் விடுவோருமாவர். இவரோ, முத லிடை கடை என்னும் மூக்காலத்தும் குன்றாது முதன்மையாகவே நிற்குஞ் சிறப்புடையவராகலான்—தலைநின்றார்—என்றார். இத்தகைய வேளாண்மரபினரால் அந்நாட்டுமறையவர் வாழும் வாழ்வுடையாராகலான்—மன்னுங்குலத்தின் மாமறைநூல் மரபிற்பெரியோர் வாழ்—என்றார்.

---

* திருக்குறள் - வான்சிறப்பு செ - உ. † திருக்குறள் உழவு. செ - ௪.

இத்திருப்பாசுரத்தால், உலகத்தில் மேன்மேல் ஏறும்பெருமையைத்தருவது மழைவளத்தாலென்றும், அவ்வளம் மழைவளத்தைக்கொண்டு செய்யப்படும் உழவுத்தொழிலின் வன்மையாலென்றும், அத்தொழிலுக்குரியார் செப்பமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட எண்வகைக்குணங்களில் தலைநிற்பவராகிய வேளாண்மரபினரே யாவரென்றும், அவர்களால் வாழும் வாழ்க்கையுடையவர் அந்நாட்டுமறையவரென்றுங் கூறப்பட்டன. (ரு)

திருநாமச்சிறப்பு.

அப்பொற் பதியி னிடை வேளாண் குலத்தை விளக்க அவதரித்தார்
செப்பற் கரிய பெருஞ் சீர்த்திச் சிவனார் செய்ய கழல்பற்றி
எப்பற் றினையும் அறஎறிவார் எல்லை தெரிய ஒண்ணாதார்
மெய்ப்பத் தர்கள்பால் பரிவுடையார் எம்பி ரானார் விறன்மிண்டர்.

(எ - து.) எமது பெருமானாகிய விறன்மிண்டநாயனார் "உலகேறும் பெருமையுடையதாகிய அந்த அழகிய ஊரின்கண், வேளாண்மையையுடைய குலத்தைப் பிரகாசப்படுத்த அவதாரஞ்செய்தவர். சொல்லுதற்கரிய பெரிய சிறப்பினையுடைய சிவபெருமானது சிவந்த திருவடிகளைப் பற்றிப்பற்றென்னப்படும் எவ்வகைப் பற்றுக்களையும் பற்றறவீசும் வீரமுடையவர், (எவ்வகைமேம்பாடுடையோரானும்) இவ்வளவென்று அளவுபடுத்திச் சொல்லுவதற்கு முடியாத மேம்பாடுடைய பெருமையுடையவர், மெய்ம்மையாகிய பத்தியுடையவர்களிடத்து மெய்ம்மையாகிய பரிவுடையவர் என்பதாம்.

எம்பிரானார் விறன்மிண்டர் அப்பொற்பதியினிடை வேளாண்குலத்தை விளக்க அவதரித்தார் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

சீரைத்தேடுதற்கு ஏதுவாகும் நற்குலத்தினால் வளம்படவோங்குதலின்—பொற்பதி—என்றும், வேளாண்குலம் ஏனையகுலங்கள்போற்ற மேம்பட்டு விளங்குவதோடு அடியவர்களாலும் புகழ்ந்துரைக்க அக்குலத்தில் வந்தவராகலின்,—வேளாண் குலத்தை விளக்க அவதரித்தாரென்றும்—சொல்லுதற்கரிய பொருள்சேர்ந்த புகழுடையோன் சிவனொருவனே ஆதலின்—செப்பற்கரிய பெருஞ்சீர்த்திச் சிவனார்—என்றும், அச்சிவனாரது அடி, சுவர்க்கபற்றினையும், நரகபற்றினையும், இம்மண்ணுலகப்பற்றினையும் பற்றற அடியோர்க்குடைக்கும் பெருமையுடைமையெனக்கொண்டு அவ்வடியை மறவாது உள்ளும்புறம்பும் பற்றியிருப்பவராகலின்—எப்பற்றினையும் அறவெறிவார் சிவனார் கழல்பற்றி—என்றும், பிறவியெல்லையாகிய பற்றுக்களை எல்லையில்லாத புகழினையுடைய செய்ய திருவடியால் எறிவாராகவே, இவரதுபுகழும் அத்திருவடிப்புகழுட்பட்டு எல்லையில்லாததா யிருத்தலான்—எல்லைதெரியவொண்ணாதார்—என்றும், இவரால் பற்றப்பட்ட அத்திருவடிக்குப் பற்றுயுள்ளவர் மெய்யடியார்களையன்றி வேறொருவரில்லை என்னும் உண்மையுணர்ந்து அவர்கள்பாலே அன்பெல்லாம் உடையவராகலான்—மெய்ப்பத்தர்கள்பாற் பரிவுடையார்—என்றும், அம்மெய்ப்பத்தர்களை அடிபணிந்து அவருக்கு ஆட்பட்டொழுக அறியாதவர்கள்யாவராயினும் அவர்களை அப்புறப்படுத்துவதில் மிகவும் வெற்றிப்பாடுடையவராகலான்—விறன்மிண்டர்—என்றும், அடியருக்கு ஆட்படும் அவாவுடைய ஆசிரியர் சேக்கிழார் பெருமான் செய்யத்தொடங்கிய இப்புராணத்துக்கு முதனூலாயுள்ள திருத்தொண்டத்தொகை வெளிவருவதற்கு முதலாசிரியராய்நின்றவர் அவராகலின்,—எம்பிரானார்—என்றுங்கூறினார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால், நாயனார் அவதாரஞ்செய்த அரியகுலம் உபகாரத்தையே மேற்கொண்ட குலமென்பதும், அவர் இறைவனால் பற்றப்படாத பற்றுக்களைப் பற்றற அடியோடு களைந்து எறிவதற்குப் பற்றியகருவி அவ்விறைவனடி என்பதும், அவர் தேடியபுகழ் எல்லையுட்படாத திருவருட்புகழைத் தன்புகழாகக்கொண்ட புகழ் என்பதும், அவர் பரிவெல்லாம் மெய்ப்பத்தர்கள்பாலதென்பதும் கூறப்பட்டன.

அல்லதூஉம், * பற்றுக்கள் நான்கு என்பார்—எப்பற்றினையும்—எனவும், அப்பற்றுக்களைப் பற்றுதற் கிடனில்லாமல் தடுத்தல் - பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றினாலன்றி கூடாதென்பார்—அறவெறிந்தார்—எனவும், இந்நாயனார் எல்லையில்லாததாகிய பற்றற்றான் பற்றினை யுடையவரென்பார்—எல்லைதெரிய வொண்ணாதார்—எனவும், மேற்கூறிய பற்றினைப்பற்றி—எப்பற்றினையும் அற வெறிவார் மெய்ப்பத்தர்கள்பாற் பரிவுடையார்—எனவும்,எப்பற்றினையும் அறவெறியும் வன்மையில்லாதார் எவ்வளவு மேம்பாடுடையவராயினும் அவர்களைப் பொருளாகமதிக்காத வலியையும், அதனால் வீரத்தையும், அதனால் வெற்றியையும், அதனால் பெருமையும், உடையவராயும், திண்ணியராயும், நாவலூரரை நெருங்கப்போகின்றவராயும், நாமுய்யத் திருத்தொண்டத்தொகையைக் கிளப்பும்ஓர் கருவியாளராயும், உள்ளவர்என்னும் பொருளமைந்ததிருநாமம் உடையவரென்பார்—எம்பிரானார் விறன்மிண்டர்— எனவும் கூறினாரென்பதாம். (ச)

தொண்டின் சிறப்பு.

நதியும் மதியும் புனைந்தசடை நம்பர்விரும்பி நலஞ்சிறந்த
பதிகள் எங்கும் கும்பிட்டுப் படரும் காதல் வழிச்செல்வார்
முதிரும் அன்பிற் பெருந்தொண்டர் முறைமை நீடு திருக்கூட்டந்
தெதிர்முன்பரவும் அருள்பெற்றே இறைவர் பாதந் தொழப்பெற்றார்.

(எ - து.) கங்கை இளம்பிறை என்னும் இரண்டினையும் அணிந்த சடைமுடியினையுடைய இறைவனார், கருணைகொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் நன்மைமிகுந்த திருத்தலங்கள் எங்கெங்கிருக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் சென்றுவணங்கி வழிபட்டு, அங்கங்கு மேலோங்கிவரும் ஆசையின் வழியே செல்கின்றவர். (அங்ஙனம் செல்லுமிடங்கடோறும்) முறைமையான் முதிர்ந்த அன்பினால் பெரியோராகிய பெரிய திருக்கூட்டத்தவர்கள் முன்சென்று, அவர்கள் எதிர்நின்று போற்றி அவர்கள் அருள்பெற்று, (பின்னர்) சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குந்தன்மையைப் பெற்றவர் என்பதாம்.

அன்பின்முறைமை முதிரும பெருந்தொண்டர் நீடுதிருக்கூட்டத்து எனக்கூட்டு

† அன்பிலே பெருக்குடையாரையும், மலப்பற்றை அறவே யொழித்தாரையும் இறைவன் தன்பால் உடையவரென்பதுதோன்ற—நதியும் மதியும் புனைந்தசடை—என்றார். மலநீக்கமும் அன்பின்பெருக்கமும்தம்மைவழிபட்டாலன்றி அவ்விருநலங்களும் ஆன்மாக்களுக்குக் கூடாவாகலான் அவைகூடுமாறு திருவுளத்தெண்ணித் திருப்பதிகடோறும் இலிங்கவடிவமாய் எழுந்தருளியிருக்கின்றனரென்பதும்தோன்ற,—நம்பர் விரும்பி நலம்சிறந்த பதிகளெங்கும—என்றார். மலநீக்கமும் பெருக்கமிக்க அன்பும் தமமாளவாமாறு அவாமிக்குடையராய் அவ்வவாவே மார்க்கமாககொண்டு பதிகள்தோறு சென்று கும்பிடும்நன்னெறியினை யுடையார் நாயனார் என்பதுதோன்ற—பதிகளெங்கு கும்பிட்டுப் படருங்காதல் வழிச்செல்வார்—என்றார். அன்பின்முறையில் பத்தியும், அ

* பொறிபுலன்களாலும், கரணங்களாலும், தற்போதத்தாலும், ஆன்மாவாலு பற்றுவன. இவற்றுள் பற்றுந்தலைமையுடையது ஆன்மவறிவே. அதனாற்பற்று பொருளோ பொறிகளுக்கு வெளியேயுள்ளன. ஆகலின், ஆன் மா பகிர்முகப்படுங்கால துத் தற்போதமும் கரணங்களும் புலன்களும் ஒன்றுகூடிப் பொறி என்கின்ற வாயிலி கண்ணே வந்துநிற்கும். நின்றவுடன் புறப்பற்றுக்களைப் பொறிகள்காணும். காணு பற்று உண்டாகவே புலன்களுக்கு அவைகளை இது இதுவென அறியும்பற் றுண்ட கும். அஃதுண்டாகவே கரணங்களுக்கு அவைகளைச்சிந்திக்கும் பற்றுண்டாகும். சிந்தி வரவே தற்போதமானது வேண்டுதல் வேண்டாமை என்னும் இரண்டனுட்பட்டு ஒ றினைப்பற்றுகின்றது, அதுபற்றியதொன்றை ஆன்மவறிவுபற்றுகின்றது.

† அன்பின் பெருக்கத்திற்கு - கங்கையையும், மலத்தேய்விற்கு மதியையும் உவமையாக வைத்துக்கூறியதென்க.

பத்திமுறையில் காதலும், முறையே முதிரும்படி செய்யவல்ல பெரியதொண்டின் திறத்தை யுடையவரென்பதுதோன்ற அன்பின்முறைமை முதிரும்பெருந்தொண்டர் என்றார். அத்தொண்டின்திறம் குன்றாது ஓங்கச்செய்வோர் அடியவர் திருக்கூட்டத்தவரே என்பதுதோன்ற நீடுந்திருக்கூட்டம் என்றார். அத்திருக்கூட்டத்துள் அன்பு முதலிய மூன்றும் கடல்போல்நிறைந்திருத்தலின் அவை தமமுள்ளத்துள் பரவ முற்பட்டு எதிர்படுவோரென்பதுதோன்ற எதிர்முன்பரவும் என்றார். இவர் எண்ணியவாறே உள்ளத்துள் காதலும் எதிர்ப்பட்டு இறைவனடி கூடுதற்கான அருளும் கிடைக்கப்பெற்று அடியுங்கூடப்பெற்றவரென்பதுதோன்ற—அருளின்பின்பே இறைவர்பாதந் தொழப்பெற்றார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,* சிவக்ஷேத்திரங்களெல்லாம் இறைவன் கருணைகூர்ந்திருக்கின்ற இடங்களெனவும், நாயனார் இறைவன் கருணைக்குரியவராதலால் அக்கருணைப்பெருக்கை மாறாது பருக அத்தலங்கள்தோறுஞ் செல்வாரெனவும், அதனைப்பருகுதலால் அன்புமுதிருந் தன்மையினைப் பெற்றாரெனவும், அன்பன்றி அருளும், அருளன்றி அடியும் கூடாதாகலான் முன்னர் அன்புடையாரைப் பணிந்து அருள்பெற்று, பின்னர் இறைவனடி தொழுவாரெனவுங் கூறப்பட்டன.

* "இவ்வண்ணம் தானங்கள் பலவகுத்தது எற்றுக்கெனில் இயம்பக்கேளாய், மைவண்ண இருண்மலத்தில் இருவினையாற் பிணிப்புண்டு மருளின்மூழ்கி, உய்வண்ணம் அறியாத பசுக்கள்தமை அம்மலத்தில் உறாதகாமே, மெய்வண்ணத் தன்மையினால் விடுவிக்க வேண்டுமாற்றால்" என்ற காஞ்சிப்புராணவசனத்தால் இருவினையாற் கட்டுண்டு ஆணவமலத்தில் ஆழ்ந்துகிடக்கும் ஆன்மாக்கள் அதனின்றும் விடுபட்டு உய்வண்ணமாகிய நன்மையைப்பெற நதிமதிபுனைந்த சடையானாகிய இறைவன் பெருங்கருணைத்திறத்தால் தானே விரும்பி திருக்கோயில்கொண் டிருப்பவனென்பது வெளிப்படலால் அவ்வுண்மைதோன்ற,--நதியம்மதியும் புனைந்தசடைநம்பர்விரும்பி நலம்சிறந்த பதிகள்--எனவும், பிரமன் உலகங்களைப் படைக்கும்போது படைக்கப்பட்ட க்ஷேத்திரங்களும், காமியமாகவும் நிஷ்காமியமாகவும் பூசிப்போர்க்கு அனுக்கிரகிக்கு நிமித்தம் கோயில்கொள்ளும் க்ஷேத்திரங்களும், "காசி கேதாரம் புஷ்கரம் குருக்ஷேத்திரம் நைமிசங்களினும், ஓசைகொள்காஞ்சி அதிகமென் றுரைப்பது உரைபிரமாணம் ஒன்றன்றால், ஈசனே நீயும் உமையுமே யல்லால் இங்கர் படைத்தவரில்லை. மீதசுறமனோ கண்ணுறக்கண்டு தெளிந்ததாம் எந்தவூழியினும்" என்ற மேற்படி புராணவசனத்தால் இறைவனே படைத்த க்ஷேத்திரங்களும் பலவுள்ளன என்பதுதோன்ற,—பதிகளெங்கும்—எனவும், இந்நாயனார் உய்வார்கள் உய்யும்வகையாக உள்ளன ஆலயங்களென் றுணர்ந்த பெரியோராகலின், உணர்ந்தவண்ணமே ஒழுகவல்லராய் எந்நாளும் க்ஷேத்திரயாத்திரை செய்யும் ஆசையில் குன்றாதவரென்பதுதோன்ற,--படருங்காதல் வழிச்செல்வார்--எனவும், இறைவனைக் கண்டபொழுதுதோன்றும் அடையன்புடையார்போ லல்லாமல் எக்காலத்தும் தைலதாரைபோல் நீங்காது வளர்ந்திருக்கும் தலையன்பினை யுடையவரென்பதுதோன்ற, —முதிரும் அன்பிற் பெருந்தொண்டர்—எனவும், தாம் செல்லும் க்ஷேத்திரங்கள் தோறும் அடியவர்கள் கூடியிருக்கும் பெரியசபைக்கெதிரே செல்லும் முறைமையினையவரென்பது தோன்ற,—நீடுதிருக் கூட்டத்தெதிர் (செல்லும்) முறைமை யுடையவர்—எனவும், "அடியவர்க்கன்பில்லார் ஈசனுக்கன்பில்லார் எவ்வுயிர்க்கும் அன்பில்லார் தமக்கு அன்பில்லார்" என்ற சித்தாந்தவசனத்தால ஈசனுக்குவேண்டிய அன்பு அடியவருள்ளத்தே யன்றி வேறிடத்தில்லை யென்பதும், அன்பன்பதே வேறிடத்தில்லை என்பதும் வெளிப்படலால் அன்புநிலையைப் பெறுதற்குமுன்னர் அடியவர் திருக்கூட்டத்தை வணங்குதலும் "அன்பேசிவமாவது" என்றபடி சிவதவத்தைப் பெறுதற்குச் சிவனைப பின்னுமாக வணங்குதலுமாகிய முறைமைப்பாடுடையவர் என்பதுதோன்ற,—* முன்பரவும் அருள்பெற்றே இறைவன் பாதந்தொழப்பெற்றார்—எனவுங் கூறினார். (௬)

திருவாரூர்ப்பணிதல்.

பொன்றாழ் அருவி மலைநாடு கடந்து கடல்சூழ் புவியெங்கும்
சென்று ளுடையார் அடியவர்தந் திண்மை யொழுக்கம் நடைசெலுத்தி
வன்றாள் மேருச் சிலைவளைத்துப் புரங்கள் செற்ற வைதிகத்தேர்
நின்றார் இருந்த திருவாரூர் பணிந்தார் நிகரொன் றில்லாதார்.

(இ - ள்.) தனக்கு ஒப்பாக ஒருவரையும் இல்லாதவராகிய நாயனார் - பொற்கட்டிகளோடுகலந்து விழுகின்ற அருவிகளை யுடைய மலைகள் நிறைந்துள்ள சேரநாட்டைக் கடந்து, கடல்சூழ்ந்த பூவுலக மற்றும் சென்று, யாவரையும் ஆளாகவுடைய இறைவன் அடியார்களை அடிபணிதலாகிய சைவ வன்மைமிக்க † ஒழுக்கநடையை ஆங்காங்கும் நடத்தி, பூமியை நிலைநிறுத்தும் வன்மையுடைய பொன்மலையை வில்லாகவளைத்து, முப்புரங்களை வேதமாகியதேரில் எதிர்நின்று வென்றவராகிய இறைவர் எழுந்தருளியிருந்த திருவாரூருக்குப் போய் அந்த க்ஷேத்திரத்தை வணங்கினாரென்பதாம்.

நிகரொன் றில்லாதார் பொன்றாழருவி மலைநாடு கடந்து எனக் கூட்டுக.

"சகமிலாது அடிமையில்லை" என்றவேதமொழிப்படி நாரணன்முதலிய யாவரையும் தம்மைவழிபடும் வழிபாட்டினை மேற்கொண்டிருக்கும் ஆளாகவுடையவரென்பார் --ஆளுடையார்- என்றார். யாவரையும் ஆளாகவுடைய அவ்விறைவனாருளை ஆளும் முதல்வர் அன்பரேயென்பார் -அடியவர்--என்றார். அருளைவேண்டினோர், அருளை ஆளப்பெற்றாரால் ஆண்டாலன்றி அருளுடைய இறைவனால் ஆளப்பெறாரென்பது நிச்சயமாகலின், அந்நிச்சயத்தில் திண்ணியநிலையுடைய இந்நாயனார் முன்னர் அடியார்களைவணங்கி அவரால் அருள்பெற்றுப்பின்னர் அவ்வருளுக்கிடமாகிய இறைவனடிபணிந்த இன்புறும்தமது ஒழுக்கத்தையே அடியாரெல்லாம் உறுதிபடக்கைப்பிடித்து அவ்வழியே மாறாது நடக்க எவ்விடத்துஞ் செய்தனரென்பார்—தம் திண்மையொழுக்க நடைசெலுத்தி—என்றார். பூமி

* அருள்பெற்றார்க்கே அடியாரை முன்வணங்கும் முறைமை தோன்றுமேயன்றி, அருள்பெறாதார்க்கு அம்முறைதோன்றாதென்க. இவ்வுண்மை தோன்றவே, மெய்கண்டசிவனாரும் "அன்பரோடு மரீஇ * * * ஆலயந்தொழுமே" என்றார்.

† வருணவொழுக்கம் ஆச்சிரமவொழுக்கம் வினைவசப்பட்டரான் அநுட்டிக்கபபட்டதாகலின் வினை - மாறிமாறி வருதல்போல் அவ்விருவழியே இருவகையொழுக்கமும் மாறி மாறிவருந் தன்மையுடைத்து. இவர் அருள்வசப்பட்டவராகலின் இவரது ஒழுக்கம் சைவவொழுக்கமென்க. அது எக்காலத்தும் மாறுபடாது வன்மைபெற்றிருக்குந்தன்மையுடைத்து. இதனால் அடியார்கள் இருவினையுட்பட்ட வொழுக்கத்தைக்கொண்டு அதன் வழியே செல்லாரெனவும், அருள்வசப்பட்ட சைவவொழுக்கத்தையே கைக்கொண்டு செலுத்துவாரெனவுங்கொள்க. பொன்மலை பூமிக்கு ஆதாரமாய்ப் பாதலம்வரையில் ஊடுருவிநிற்கும் நிலையுடைத்தாகலின்,—வன்றாண்மேருச்சிலை—எனவும், வேதமும் வேதனும் வேதத்திற்கூறப்பட்ட யாவருமே தேராகவும் தேரோட்டிபூவனாகவும் தேரையிழுக்கும் குதிரைகளாகவும் ஆனார்களாகலின்—வைதிகத்தேர்—எனவும், முப்புரம் வெந்தவிய வைதிகத்தேரேறிய ஏறுசேவகன் ஆகலின்—புரங்கள்செற்ற வைதிகத்தேர் நின்றார்—எனவும், வேதத்தில் உள்ளும்புறம்பும எங்கும் நிற்பவராகலின் நிற்பவரெனவும், அங்ஙனம் நிற்கின்ற இறைவனை ஆகமங்களாற் கூறப்படும் ஆவாகனம் ஸ்தாபநம் சந்நிதானம் சந்நிரோதனமாதி முத்திரைகளோடுகூடிய மந்திரங்களால் அங்கங்கும் இருக்கச் செய்ய ஆலயங்களில் இருப்பவராகலின்—திருவாரூரில் இருந்தார்—எனவும், சிவனருள் பெற்று அடியரைவணங்கும் அன்பைப்பெறாவிடில் அவர்களை மதிக்காத விறலுடையராகலின்—நிகரொன்றில்லார்—எனவுங் கூறினார்.

நிலையாக நிற்பது தம்மாலன்றி பொன்மலையாலன்றென்று எளிதில் எளியரும் அறிய இறைவன் அம்மலையைப் பேர்த்து வில்லாகவளைத்தனரென்பார்--வன்றாள்மேருச்சிலை வளைத்து--என்றார். வெல்லக்கூடாத பகையை வெல்லவிரும்புவோர் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட விதிவழியே நிற்கவல்லாராயின் அப்பகையை மிக எளிதில் வெல்லவல்லவராவர் என்னும் உண்மை உலகினாக்குணர்த்த—மருளாரிடங்கொண்டு முப்புரம் வெந்தவிய வைதிகத்தேரேறிய வேறுசேவகன்—அச்செயல் புரிந்தனரென்பார்—வைதிகத்தேர் நின்றார் புரங்கள்செற்றார்—என்றார். திரிபுரதகனஞ்செய்தற்கு முன்னமே இருந்த அநாதி க்ஷேத்திரம் திருவாரூரென்பார்--இருந்ததிருவாரூர்--என்றார். முன்னர் அடியார் அடிபணிந்து அருள்பெறாது இறைவனது அருள்பெறுவார் அருள்வழியில் நிற்கும் வன்மையைப் பெறாரென்பதும், அடியாரடிபணிந்து அருள்பெற்றவரே இறைவனால் பெறப்பட்ட அருளின் வழிநிற்கும் வன்மை யுடையவராவரென்பதும் ஆகிய அன்பினைச்சார்ந்த அருள்நெறியை இவர்போலுய் நிலைநாட்டினார் ஒருவரும் இல்லையென்பார்—நிகரொன்றில்லாதார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், தேவர்முதலாயினார் சிறந்தனவாகிய போகத்தில் விருப்புடையவராதலால் அப்போகம் பெறுதற்கான வழிபாட்டில் நிறத்துவரேயன்றித் தமது அருள்நெறிக்கு ஆளாக்காரென்னும் உண்மையும், அடியார்கள் "போகம்வேண்டி வேண்டிலேன் புரந்தராதி யின்பமும், ஏக நின்கழலிணை யலாது இலேன் என் எம்பிரான். ஆகம்விண்டு கம்பம்வந்து குஞ்சியஞ்சலிக்கணாக என்கண்கள் தாரை தாரையாக ஐயனே" என்ற * திருவாசகப்படி பேரின்பந்தரும் அன்பில் விருப்புடையவராதலால் அவர்களைத் தமது அருளையாளும் நெறியில் முதல்வராக்குவாரென்னும் உண்மையும், "நெறிசெய்தருளித் தன்சீரடியார் பொன்னடிக்கே, குறி செய்துகொண்டென்னை யாண்டபிரான் குணப்பரவி" என்ற ! திருவாசகப்படி இறைவனும், தன்னடிக்கு ஆட்பட்டவரை அவ்வளவில் நிறுத்தாது, அவர்கள் 'தன்சீரடியார் பொன்னடிக்கே, ஆளாகும்வண்ணம் 'குறிசெய்துகொண்டு' அதற்கான 'நெறிசெய்தருள' ஆள்பவன் என்னும் உண்மையும், சிவனருளை உண்மையாகப் பெற்றாரும் அவ்வளவில் நில்லாது 'உன் அடியார் நடுவுளிருக்கும் அருளைப் புரியாய்' என்றும், 'தொண்டருக்குத் தொண்டராம் புண்ணியம் உண்டாங்கொலோ' என்றும், 'உன் அடியார்க்கடியேன் ஆவேனே' என்றும் வேண்டியிருத்தலால் சிவனருளைப் பெறவிரும்புவோரை முன்னர் அடியார் அருளைப் பெறுமாறு அடியார்களை வணங்கச்செய்யும் திருத்தொண்டில் திண்ணிய மனமுடையவரென்னும் உண்மையுங் கூறப்பட்டன. (சு)

திருவார் பெருமை திகழ்கின்ற தேவா சிரியன் இடைப் பொலிந்து
மருவா நின்ற சிவனடியார் தம்மைத் தொழுது வந்தணையா
தொருவா ரேதுங்கும் வன்றொண்டர் புறகென் றுரைப்பச் சிவனருளாற்
பெருகா நின்ற பெரும்பேறு பெற்றார் மற்றும் பெறநின்றார்.

(எ - து.) (எக்காலத்துங் குன்றுதலடையாத பெருமையினையுடைய அருட்செல்வம் நிறைந்து பிரகாசிக்கின்ற, ‡ தேவாசிரியன் என்னும் திருநாமமுடைய மண்டபத்

* திருச்சதகம். செ - எஉ. ! திருப்பூவல்லி. செ - (அ)

‡ கல்விச்செல்வத்தினும் பொருட்செல்வத்தினும் சிறந்த அருட்செல்வமுடையார் வாழும் சிறப்புடைத்தாகலினாலும் அவ்விருசெல்வ முடையாராலும் வணங்குஞ்சிறப்புடைத்தாகலின் திருவார்பெருஞ்செல்வ முடையாரும் கல்விச்செல்வ முடையாரும் சூரியப்பிரகாசத்தின்முன் நக்ஷத்திரமுதலியன பிரகாசிக்குஞ்செயலற்றிருப்ப, சூரியன் பிரகாசமே மேலிட்டிருப்பதுபோல் அருட்செல்வமுடைய அடியார்கள் பிரகாசிக்குமிடமாகவும், தேவாக்கும் தன்மையுடைய இடமாகவும், கிரியையாதி நெறியினைக்காட்டும் ஆசிரியர் இருக்குமிடமாகவும் இருத்தலால் தேவாசிரியன் என்ப.

தின்கண், மிக்க பிரகாசத்தோடுகூடி நீங்காது எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவனடியார்களை வணங்க அவர்களைச்சமீபித்து அவர்களோடுபொருந்தி அவரருளைப்பெறாது, ஓர்பக்கமாக ஒதுங்கிச்செல்லும் வன்றொண்டப் பெருமானைப் புறகென்றுசொல்ல, இறைவனருளால் பொருக்கெடுத்து வருகின்ற பெரியபேற்றைப்பெற்ற அங்ஙனமான அருட்பேறு பெற்றதுபோல் அருட்பயனாகிய மற்றொருபேற்றையும் பெறும்படி நின்றவர் என்பதாம்.

ஒருவர் நல்வினை வசப்படுங்காலத்து அவரோடு பொருந்திநின்று, பின் வசப்படுங்காலத்து அவரைவிட்டுப் போகின்ற பொருட்செல்வம்போல் விட்டுப்போதலின்றி, பொருந்துவதற்கும் போவதற்குங் காரணமாயுள்ள இருவினையாகிய இடர்களைக்களைந்து சிவமாந்தன்மைப் பெருவாழ்வளித்துப் பிரகாசிக்கச் செய்யவல்ல திருவருட்செல்வம் வாழும் இடமாகலின் - திருவார்பெருமை திகழ்கின்ற தேவாசிரியன்-என்றார். அங்கு வாழ்கின்றவர், அருளைவிட்டு நீங்காது அதனிடையே வாழ்தற்குரிய அன்பினைப்பொருந்தி அடித்தொண்டியற்றும் பெரியோராகலின்—இடைப்பொலிந்து மருவாநின்ற சிவனடியார்—என்றார். * "யாவராயினும் அன்பரன்றி யறியொணாமலர்ச் சோதியான்" என்றபடி அருள் அன்பு என்னும் இருகண்களை அடியவரால் அடையப் பெற்றார்க்கே புலப்படுங்கொண்ட பெருமான் காணப்படுவனன்றி, வினை எத்திறத்து வன்மையாளர்க்கும் காணப்படான் என்னும் உண்மையுணர்ந்து அம்மண்டபத்தின்கண்வந்து அருளும் அன்பும் உடைய அடியார்பால் அவ்விரண்டையும் வேண்டிப் பின் இறைவனைக் காணப்போவது அத்தலத்து முறைப்பாடாக அமைந்துள்ளதாகலின் அம்முறைமை யுணர்ந்தவரும் அம்முறையை ஆங்காங்கும் செலுத்திவருகின்றவருமாகிய விறன்மிண்டர் அம்மண்டபத்தில் நின்றிருக்க, அத்தருணத்தில் இறைவன்பால் தோழமைமுறைமையுடைய வன்றொண்டர் நாடோறும் தான்செல்லும் முறைப்படிசெல்ல அதுகண்டு, மனம் பொறாது தம்முறையை அஞ்சாது செலுத்தத் துணிந்தனராகலின்—அடியார் தம்மைத் தொழுது வந்தனைசெயாது ஒருவாறொதுங்கும் வன்றொண்டர் புறகென்றுரைப்ப—என்றார். அருள்விளைதற்கு இடமாயுள்ள அடியவரை வழிபடாதார் சிவபெருமானுக்குப் புறம்பென்னும் உண்மையுணர்ந்து, அடியார்வழிபாட்டை மேற்கொண்டு சிவனருளால் பெறும்பேறெல்லாம் உடையவராயினாராதலின்—சிவனருளாற் பெருகாநின்ற பெரும்பேறுபெற்றார்—என்றார். எனவே, சிவனருள்என்பது சிவனடியாரை முன்வணங்கும் அவாவேஎன்பதும், பெரும்பேறு என்பது அவ்வவாவே இறைவனருளாற் பெறத்தகும் பெரியபேறெனவும் விளக்கியவாறும்.

இதனால் இந்நாயனார், சிவபெருமானிடத்தில் எது அருளாயுள்ளதோ அதனையே பெற்ற விறலாளர் என்பதும், அங்ஙனம் அதனைப்பெற்ற வன்மையைக்கொண்டு, வினையவகையால் அருள்பெற்றுடையாரை அருள்பெற்றவராக எண்ணாத மிண்டனாரென்பதும், உணர்த்தினமைகாண்க. அவர்பெற்ற அப்பெரிய பேற்றை இறைவனும் யாவர்க்கும் விளக்கும்வகையான செயலைச்செய்யத் திருவுளத்து எண்ணியிருக்கின்றானாகலின் மற்றும் பெறநின்றார் என்றார். எனவே,—சுந்தரமூர்த்திகளைப் புறகு எனச் சொல்லும்பேற்றைப் பெற்றதேயன்றி, அம்மூர்த்திகளுக்குப் பிரானாகிய தன்னையும் புறகு என்று சொல்லும் பேற்றையும் பெறுதற்கு நிற்கின்றவரென்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், மெய்த்தேவராகத் திரிவோரைப் பொய்த்தேவராக்கி அவர்களைத் தொண்டுகொண்டருளும் இறைவனையாளவல்ல வன்றொண்டரைப் புறகென்று சொல்லவல்ல பெரும்பேறுபெற்ற மிண்டராகிய நாயனாரது பேற்றைக்கூறப் பட்டது.

(௭)

* திருவாசகம் சென்னிப்பத்து செ - ௧.

சேணார் மேருச் சிலைவளைத்த சிவனார் அடியார் திருக்கூட்டம்
பேணா தேகும் ஊரனுக்கும் பிரானாம் தன்மைப் பிறைசூடிப்
பூணார் அரவம் புனைந்தார்க்கும் புறகென் றுரைக்க மற்றவர்பால்
கோணா அருளைப் பெற்றார்மற் றினியார் பெருமை கூறுவார்.

(எ - து.) ஆகாயத்தை அளாவியிருக்கும் மேருமலையை வில்லாகவளைத்த சிவனார் அடியவர் * திருக்கூட்டத்தைப் போற்றாதுபோகும் இந்த நம்பியாரூரருக்கும் பிரானாந் தன்மையையுடையாராயின், சந்திரசேகரரும், ஒலித்தலைச்செய்யும் சர்ப்பத்தை ஆபரணமாகப்பூண்டவருமாகிய அச்சிவனாரும் புறகேயாவர் என்றுகூற, (அதனால் அவர் சிவாபராதியாகாமல்) அச்சிவபிரானுக்கு உகந்தவராய் அவ்விறையவர்பால் எக்காலத்தும் மாறுபடாத திருவருளைப் பெற்றவராயினர். அங்ஙனம்பெற்ற அவரது பெருமையை, இனி யாவர் இத்தன்மைத்தென்று கூறவல்லவராவர் என்பதாம்.

ஆர்க்கும் அரவம் பூண்புனைந்தவர் எனக்கூட்டுக. தேவர்களுக்குப் பகையாயிருந்த திரிபுரத்தை எரிக்கப்பொன்மலையை வில்லாகவளைத்தாரென்பார் சேணார்மேருச் சிலைவளைத்த சிவனார் என்றார். தேவர்களது பகையைப்போக்க வளைக்கப்படாத மலையை வளைத்தவர், அடியவர்க்குப் பகையாயிருக்கின்ற இந்த ஆரூரருக்கு இவர்தோழராய்ப்பிரானானகாரணம் என்னையோ என்பார் - அடியார் திருக்கூட்டம் பேணாதேகும் ஊரனுக்கும்பிரானாந்தன்மை என்—என்றார். அக்காரணம் எக்காரணமாயிருக்கினும் இருக்க, எமக்கு நம்பியாரூர் புறகானதுபோல் இந்த ஆரூர் இறைவரும் புறகேயாவர் என்பார் —பிறைசூடி புறகென் றுரைக்க—என்றார். தம்மையும் தமது தோழரையும் புறகென்று சொல்லிய அவர்க்கு இறைவன் மறக்கருணையைச் செய்யாது அறக்கருணையைச்செய்யும் அப்பெரும்பேற்றைப் பெற்றவரென்பார் மற்றவர்பால் கோணாவருளைப்பெற்றார் என்றார். சிவபரஞ்சுடரைப் புறகென்ற இவர், அருளுக்குப் புறம்பாக வேண்டியவராயிருக்க அங்ஙனமாகாது அருளுக்கே யுரியராகிய அவரது சிறப்பு என்னுவிலடங்குமோ என் நினைவிலடங்குமோ! நம்மையன்றி இனி எவருடைய மனவாக்குகளிற்றான் அடங்குந் தன்மையதோ ஒருசிறிதும் அடங்காதென்பார்,—மற்று இனி யார்பெருமை கூறுவார் என்றார்.

கோணாவருள்-காத்தலாகிய நல்லருள். அஃதாவது நிக்கிரகமற்ற அனுக்கிரகம் என்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், சிவனைப் புறகென்றுகூறி அவருக்கு அகத்தராய் அவரகத்துள்ள கோணாவருளக்குரியராய் மாதவஞ்செய்த தென்றிசைவாழ்ந்திடத், தீதிலாத் திருத்தொண்டத் தொகை தருதற்குக் காரணராய் விளங்கிய விறன்மிண்டர்பெற்ற அருட்சிறப்புக் கூறப்பட்டது. (அ)

அடியார் பெருமைவியத்தல்.

ஞாலம் உய்ய நாம்உய்ய நம்பி சைவ நன்னெறியின்
சீலம் உய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாடச் செழுமறைகள்
ஓலம் இடவும் உணர்வரியார் அடியார் உடனாம் உளதென்றால்
ஆலம் அமுது செய்தபிரான் அடியார் பெருமை அறிந்தார்ஆர்.

* முன்னுரைக்காரர்—பேணாதேகும் ஊரனுக்கும், பூணார் அரவம்புனைந்தார்க்கும் திருக்கூட்டமானது புறகுஎன்று வரைந்துள்ளார். அஃது ஈண்டு உரையன்மையறிக. என்னையெனின்,—திருக்கூட்டத்திற்கு இருவரும் புறகுஎன்று நாயனார் கூறினரேயன்றி இவர்களுக்குத் திருக்கூட்டத்தவர் புறகென்று சொல்லியதில்லை. இவ்வுண்மையை "அவ்வாரூரனையும், பிரானவனும் ஈசன்றனையும் புறகு தட்டென்றவன்" எனவரும் நம்பியாண்டார் அந்தாதியானும், "தொண்டரடி வணங்காதேகும் வன்றொண்டன் புறகு, அவனை வலிய ஆண்ட தளங்குசடை முடியோனும் புறகு என்றவன்" எனவரும் உமாபதிசிவனார் - புராணசாரத்தானும் அறிக.

(எ - து.) உலகினர் விதிவழியில் ஒழுகவும், அடியவர்களாகிய நாமெல்லாம் பிழைக்கவும், சிவசம்பந்தமாகிய சைவசன்மார்க்கநெறியின் சீலம் சிறந்தோங்கவும், நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத்தொகையைப் பாட, அதில் வளமுடைய வேதங்கள்முறையிட்டும் அரியராகிய இறைவனார், முதலடியராய் அடியருடனிருக்குஞ் சீர்மையைப்பெற்றுளது என்றால், விடத்தை அமுதமாகவுண்டருளிய சிவனடியார்களது பெருமையை அறிந்தவர் யாவர் என்பதாம்.

நம்பி திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாட எனக் கூட்டுக.

இருவினை வசப்பட்டுழலும் வினையாளராகிய உலகினர் அவ்வினைக்குரிய போகங்கள் அநுபவிக்குமாறு செய்யவல்லது வேதநெறியாகலான் அதற்குரியார் தழைத்தோங்க வேண்டுமென்பார் ஞாலமுய்ய என்றார். பரிபாகம் வருவிக்கவல்ல சிவதருமத்தை இயற்றுபவராகிய நாம் பற்றற்றானைப்பற்றுமாறு செய்யவல்லது ஆகமநெறியாகிய பக்திநெறியாகலான் அது வளர்ந்தோங்கவு மென்பார் நாமுய்ய என்றார். வேதநெறி இதுவெனவும் சைவநெறி இதுஎனவுங்காட்டி அவைகட்குரியசீலங்களையும் உணருமாறு செய்யவல்லது சைவசித்தாந்தத்திற் கூறப்படும் நன்னெறிகளாகலான் அவை நிலைபெறவேண்டுமென்பார்—சைவநன்னெறியின் சீலமுய்ய—என்றார். வேதநெறி இது, பக்திநெறி இது என அறிவிப்பதும், அந்நெறிகளிற் செல்லுமுறை இம்முறைகளெனக் காட்டுவதும் அந்நெறிகளிற்சென்றால் அடையப்படும் பயன்கள் இவையென விளக்குவதும் திருத்தொண்டத்தொகை என்க. அதனைப்பாடுதற்கு வேதங்களெல்லாம் முறையோ முறையோ என்று முறையிடினும் இதோவந்தேனென்று வருதலையறியாத இறைவன் அடியெடுத்துக்கொடுக்க முற்பட்டு வந்தானென்பார்—செழுமறைகள் ஓலமிட உணரரியார் திருத்தொண்டத்தொகை முன்பாட—என்றார். அங்ஙனம் முற்பட்டுவந்ததேயன்றி மேலோர்க்கு மேலோர்க்கு மேலோனாகிய அப்பெருந்தகையாளன் அத்தொண்டத்தொகையில் தானும் ஒருவனாய்முற்பட்டு உடனாய் நிற்கின்றவனென்பார்.—அடியருடனாமுளது—என்றார். இறைவன் அவ்வாறு நிற்கின்றவனானால் அவ்வடியார் பெருமை அறிந்தார் எப்புவனத்தினும் இல்லையென்பார்—ஆலம் அமுது செய்தபிரான் அடியார்பெருமை அறிந்தார் ஆர் என்றார்.

இதனால் வேதநெறிக்குரியார் ஞாலத்தினரென்றும், சைவநெறியாகிய பக்திநெறிக்குரியார் சரியையாதிகளில் நிற்கும் நாம் என்றும், சைவநன்னெறியின் சீலமுடையார் அடியார்களென்றும், இறைவன்—"சீலந்தான் பெரிதும் உடையான்"—ஆகலான் அச்சீலமுடைய அடியாரோடு கூடியிருத்தலில் மிகவும் விருப்பமுடையவனென்றும் விளக்கினமை காண்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், திருத்தொண்டத்தொகையின் சிறப்புக்கூறப்பட்டது. எங்ஙனமெனின் ஆன்மாக்கள் தங்கள்தங்கள் அநுபவத்தின்பொருட்டு வேண்டும்போகத்தையும், யோகத்தையும், ஞானத்தையும், பலவிதமாய் அநுக்கிரகஞ்செய்த இறைமைத்தன்மை விளங்கவும், சிவபரத்வம் விளங்காதார்க்கு அதுவிளங்கவுமாக வந்தவை சிவநாமங்களென்க. நாமங்கள்மாத்திரம் வழங்கப்படுவனவேயன்றி அவர்களோடு ஒன்றாயெண்ணப் பட்டவருமன்று, அவர்களோடிருந்து வாழ்ந்தவருமன்று, திருத்தொண்டத்தொகையில் வரப்பட்ட நாமங்களோ, முத்தான்மாக்களாகவும், இறைவன் வேண்டுவனசெய்யவும், அவன் வேண்டுவன கொடுக்கவும், அவர்களுடைய கரணங்கள், புலன்கள் பொறிகள், உடல்களாகிய இவையெல்லாம் இறைவன்வசப்பட்டு அவன் பணிசெய்யவும், ஆசையெல்லாம் அவ்விறைவன் பாலேயாகவும் செய்யவல்லன. இவ்வுண்மையன்றியும், தில்லைவாழந்தணர்கள், திருநீலகண்டர் முதலாகச்சொல்லப்பட்டாரது சரித்திரங்களை விசாரிக்குங்காலத்தில் இறைவன் அவர்கள் அரியசெயலுக்கேற்ப அவர்களுக்கு வேறொருவர் பதங்களைக்கொடுக்காது, தான்வாழும் உலகினையும், தன்

னையும், தன்னையநுபவிப்பதாகிய போகத்தையும், தன்னின்பத்தையும் தானே வலிந்து கொடுத்ததாகத் தெரியவருகின்றன.

இதனால் அவர்கள் சிவபெருமான் உலகினையும், அவரையும், அவரனுபவத்தையும், அவரின்பத்தையும், பெற்றுவாழ்கின்றவர்களாகத் தெரியவருகின்றனர்.

ஆகலான் அவர்களால் செய்யப்பட்ட செய்கைகளின் உண்மை திருத்தொண்டத்தொகையான் உணர்ந்து, செயற்கரிய செய்கைகளைச்செய்து, அடைதற்கரிய சிவலோகாதிகளைப்பெற்று வாழ்தலே உய்வகையாதலால் ஞாலமுய்ய, நாமுய்ய, சைவநன்னெறியின் சீலமுய்யத் திருத்தொண்டத்தொகைமுன்பாட என்று கூறியதென்க.

சிவனே பரம் என உலகினர்க்கு உணர்த்துவது வேதநெறியாகலான்,—ஞாலமுய்யஎனவும், வினையோரையொழித்து, சிவனேபரமெனக்கூறிய வேதநெறியினையுணர்ந்த சத்திநிபாதர்க்கு அச்சிவனருள் எய்துமுறைமையினை உணர்த்துவது ஆகமமாகிய சைவநெறியாகலான் நாமுய்யஎனவும், சிவனருளை எய்தப்பெற்றவர்க்குச் சிவமாய் அவனடிப்பட்டொழுகுமுறைமையினை உணர்த்துவது நன்னெறியாகிய பத்திநெறியாகலான் சைவநன்னெறியின் சீலமுய்ய எனவுங்கூறினார். இதனால் வேதநெறியால்சிவனே பரமென வாக்கைச்செலுத்து முறைமையினையும், சைவநெறியால் அருள்வருமாறு காயத்தைச்செலுத்துமுறைமையினையும், பத்திநெறியால் சிவனடிப்பட்டொழுகுமாறு சிந்தையைச் செலுத்து முறைமையினையும் உள்ளங்கைநெல்லிக்கனிபோல் காட்டவல்லது இத்திருத்தொண்டத்தொகையென் றுணர்த்தியவாறுமென்க. இதனை,—"தந்தைதாளொடும் பிறவித்தாளெறிந்து நிருத்தர் இருதாளைச்சேர்ந்த, மைந்தர்தான்வேதநெறி சைவநெறிபத்திநெறி வழாது வாய் மெய், சிந்தைதான் அறநெறிக்கே செலுத்தினராய்ச் சிவானுபவச்செல்வம் ஓங்கிப், பந்தமாந்தொடக்கறுத்த திருத்தொண்டர்" எனத் திருவிளையாடற்புராணத்திற் கூறியவாற்றானறிக. (௬)

நாயனார் கணநாதராதல்.

ஒக்க நெடுநாள் இவ்வுலகில் உயர்ந்த சைவப் பெருந்தன்மை
தொக்க தலைமை நெறிபோற்றித் தொண்டு பெற்ற விறன்மிண்டர்
தக்க வகையால் தம்பெருமான் அருளி னாலே தாள்நிழற்கீழ்
மிக்க கணநா யகராகும் தன்மை பெற்று விளங்கினார்.

(எ - து.) குன்றுபோ லுயர்ந்துள்ள சைவத்தினது பெரிய தன்மையெல்லாம் ஒருங்கே கூடியுள்ளதாகிய தலைமைத்தன்மை பெற்றுள்ள (திருத்தொண்டத்தொகையில் கூறப்பட்டுள்ள) நெறியானது, இவ்வுலகில் பொருந்த அநேகநாளாய்ப் பாதுகாத்துவரும் திருத்தொண்டினைப்பெற்ற விறன்மிண்டநாயனார், தமது பெருமான் திருவருளினால் அவரது திருவடிநிழலின்கீழ், கணநாயகருக்குள் மேலான கணநாயகராயிருக்குந் தலைமைத்தன்மையைத் தகுதியானவகையினாற் பெற்றுப் பிரகாசித்தனர் என்பதாம்.

உயர்ந்தசைவப் பெருந்தன்மை தொக்கதலைமை நெறி, இவ்வுலகில் ஒக்க நெடுநாள் போற்றித் தொண்டுபெற்ற விறன்மிண்டர் தம்பெருமான் அருளினாலே தாள்நிழற்கீழ் மிக்க கணநாயகராகும் தன்மையைத்தக்க வகையாற்பெற்று விளங்கினார் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

சூரியோதயத்துக்குமுன் நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களும் அவைகளுட்சிறந்த சந்திரனும் தலைமைபெற்றும் பிரகாசிக்கப்பெற்றும் இருப்பனவாகக் காணப்படினும், சூரியன் உதயமானபின்னர் அவையெல்லாம் முன்போ லிருப்பினும் தாமொருமுதலாகப் பிரகாசப்படாமலும், சந்திரனும் பிரகாசிக்கின்றான், நக்ஷத்திரங்களும் பிரகாசிக்கின்றன என்று ஒருவராலும் சொல்லப்படாமலும், அவைகளிருக்கச் சூரியனே பிரகாசித்தல்போல, எவ்வெச்சமயத்தில் எவரெவர் இருப்பினும் அவைகளையும் அவர்களையும் பூர்வபக்ஷமாக்கி

அவைகளையும் வைத்துச் சித்தாந்தமாய்க் களங்கமற்றுப்பிரகாசிப்பது சைவமேயாகலான்—உயர்ந்த சைவப்பெருந்தன்மை—என்றும், அங்ஙனமான சித்தாந்த சைவசமயத்தில் வாழப்பெற்றார் - அச்சித்தாந்தத்தில் அடையப்படும்பயன் இதுவேயாமென்று எளிதில் உணர்ந்துய்ய அருளிய திருத்தொண்டத்தொகையுள் கூறப்பட்டுள்ள தலையான நன்னெறிகளெல்லாம் கண்டுணர்ந்து அந்நெறிகளில் திண்ணியராய் அடியாரன்புடையராய் நிகரற்றுலாவ இந்நாயனார் நெடுங்காலமாய் எங்கெங்குஞ்சென்று எங்கெங்கும் நிலைநாட்டினராகலின்—இவ்வுலகில் ஒக்கநெடுநாள் தொக்கதலைமை நெறிபோற்றி—என்றும், திருத்தொண்டத் தொகையின் உண்மை உலகில் உணர்வதற்கின்றிக் குன்றுமாயின் அன்புகுன்றியும், அன்பு குன்றுமாயின் அருள்குன்றியும், அருள் குன்றுமாயின் மும்மலத்தொடக்கு மேலிட்டுப் பிறவித்தொந்தனை யொழியாது நிலைபெற்று சிவப்பேறும் சிவானந்தமும் சித்தாந்தஞானிகட்கெல்லாம் இன்றாயொழியுமாகலான் அங்ஙனம் ஒழிந்துபோகாவண்ணம் செய்வதே இறைவன் அகம்படித்தொண்டென்று அத்தொண்டைக் கைக்கொண்டன ராகலின்—தொண்டுபெற்ற—என்றும், பெற்றதற்கேற்ப அத்தொண்டைப்பரிபாலித்து வருங்காலத்தில் அதற்கு மாறுபாடாக எத்தகைய வல்லாளர் வரினும், இறைவனே வரினும் அவர்கள் நிலைமையைநோக்காது தனது தொண்டின் நிலைமையே நோக்கி அதனைச் செலுத்திவருவதில் இவரைப்போலும் வல்லாளர் ஒருவரும் இல்லையாகலின்—விறன்மிண்டர்—என்றும், அங்ஙனம் அத்தொண்டில் மிண்டராயிருத்தல் இறைவன் திருவுளத்துக்கு மாறுபாடன்மையான் அவர்மிண்டாடிச் செய்யும் அவரது தொண்டுக்கு இறைவன் மகிழ்ந்தவராய்த் தன்னருட்செயலில் இவர் செயல் வேறன்றாய் உடனிகழநிறுத்தி, அவர் மிக்க ஆவலுடனும் ஊக்கமுடனும் செய்துவருந் தொண்டினையே சிவலோகத்திலும் கணநாதராய்ச் செய்துவர அருள் செய்ய, அவ்வருள்பெற்றுத் தமது தொண்டினையே நடத்திவந்தனராகலின்—தக்கவகையால் தம்பெருமான் அருளினாலே தாள்நிழற்கீழ் மிக்ககணநாயகராகும் தன்மைபெற்று விளங்கினார்—என்றும் கூறினார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் உயர்ந்த சைவசித்தாந்தப் பெருந்தன்மையாகிய நெறியை எங்கும் நிலைநாட்டுவதாகிய தொண்டில் மிண்டராய் வெற்றியுடையவரென்றும், இச்செயல் இறைவன் திருவுளத்திற்கிசைந்ததென்றும், அதனால் இங்குசெய்த அத்தொண்டையே சிவலோகத்திலுஞ்செய்து மகிழ்ந்துவாழக் கணநாதரா யிருக்கச்செய்தனரென்றுங் கூறப்பட்டன. (கo)

அமர்நீதிநாயனார் தொண்டுகூறுகின்றேனெனல்.

வேறு பிறிதென் திருத்தொண்டத் தொகையால் உலகு விளங்கவரும்
பேறு தனக்குக் காரணராம் பிரானார் விறன்மிண் டரின்பெருமை
கூறும் அளவென் னளவிற்றே அவர்தாள் சென்னி மேற்கொண்டே
ஆறை வணிகர் அமர்நீதி அன்பர் திருத்தொண் டறைகுவாம்.

(எ - து.) விறன்மிண்ட நாயனாருடைய பெருமையானது திருத்தொண்டத்தொகை என்னும் திருப்பதிகத்தால் உயர்ந்தோரெல்லாம் நின்மலரூபராய் விளங்கவரும் பெரிய பேற்றிற்குக் காரணராயிருக்கும் தலைவனார் என்னும் சிறப்புடைத்தா யிருக்குமானால் இதனினும் மேலான பெருமையைக் கொடுக்கத்தக்கது வேறு என்ன இருக்கின்றது. ஒன்று உளதென்று நான் எண்ணிச் சொல்லத்தொடங்குவேனானால், அது என்ன பெருமையினை உடைத்தானதாகும். ஆகலின், அவர்பெருமையினைத் திருத்தொண்டத் தொகையுடன் நிறுத்தி, அவரது திருவடிகளை எனது தலைமேற்கொண்டு, பழையாறை என்னும் திருப்பதியிலிருந்த வைசியர் குலதிலகராகிய அமர்நீதிநாயனாரது திருத்தொண்டைச் சொல்லுவாம் என்பதாம்.

விறன்மிண்டரின்பெருமை திருத்தொண்டத்தொகையால் உலகுவிளங்க வரும் பேறு தனக்குக்காரணராம் பிரானார் (என்றால்) வேறுபிறிதென் கூறும் அளவு என்னளவிற்றே—எனக்கொண்டு கூட்டுக.

உயர்ந்தோரெல்லாம் திருத்தொண்டத்தொகையை நாடோறும் ஓதியோதி அதன் பொருளுணர்ந்து உண்மைச் சிவானுபவிகளாய் யாவராலும் போற்றப்படுதல் கண்கூடாய்க் காணப்படலான்—திருத்தொண்டத்தொகையால் உலகுவிளங்க வரும்பேறு—என்றும், அத்திருத்தொண்டத்தொகை வெளிவருதற்குக் காரணம், இந்த விறன்மிண்டரே என்று அன்றுமுதல் சொல்லபபட்டு வருமாதலால், இதனினும் ஒருவர் பெறத்தக்கபேறு இல்லையாகலான்—வேறுபிறிது என்—என்றும், யானாயினும் மற்றெவராயினும், இதனினும் சிறந்த பெருமையொன்றுளது என்று எண்ணிச்சொல்லப்புகின் அதற்குப் பிரமாணம் என்ன இருக்கின்றது, பிரமாணத்தைக் கொள்ளாதது சிறுமையே ஆகலான்—கூறும்அளவு என்னளவிற்று—என்றுங் கூறினார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், விறன்மிண்டநாயனாரைப் போலுப் பெருமைபெற்றார் ஒருவரும் இல்லையென்றும், திருத்தொண்டத்தொகைபோல் பெருமைகொடுக்கத்தக்கது மற்றொன்றில்லை என்றும், இதுபிரமாணத்தோடு கூடியதென்றும், ஏனையவை யெல்லாம் பிரமாணமற்றதென்றும் அஃதாவது:—பிரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டாரால் புகழப்பட்டதென்றும், ஏனையவையெல்லாம் அவர்களால் இகழப்பட்டதென்றும், விறன்மிண்டரது பெருமையைக்கூறி மேல் அமர்நீதிநாயனாருடைய திருத்தொண்டைக் கூறுவாமென்றும் கூறப்பட்டன. (கக)

விறன்மிண்டநாயனார்புராணம் முற்றிற்று.

கல்மஷக்நாயநம:

திருத்தொண்டத்தொகை.

"விரிபொழில்சூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டர்க் கடியேன்"

விரிபொழில்சூழ் குன்றையார்—என்றதனால் விரிந்து சூழ்ந்திருக்கும் சோலையையுடைத்தாய் விளங்கும் திருச்செங்குன்றூரில் அவதரித்தவர். எனவே சோலையைப்போலும் விரிந்துகிடக்கும் தமிழ்நாடெங்கும் அருள்பெறுதற்குரிய அடியார்புகழே தழைத்தோங்கச் சைவநிழலைச் செய்தவரெனவும் அப்பொழில்நடுவில் செங்குன்றூர் விளங்குவதுபோலும் கைலாய மென்னும் குன்றுடைய பவளமணியான் அன்பை உண்டாக்க வந்தவரெனவும்—விறன்மிண்டர்க்கு—என்றதனால் தன் அடிமையென்று இறைவன் வழக்கிட்டு வன்றொண்டராக்கிய என்னைப் புன்றொண்டனாகக் கருதிப் புறகென்றுசொன்னதேயல்லாமல் என்னைத்தொண்டனாக ஆளாது தோழனாக ஆண்டவனையும் புறகென்று கூறி என்னை மீண்டும் வன்றொண்டனாகக் கொண்டமிண்டர்க்கு எனவும், அடியேன்—என்றதனால் அவ்வாறு புறகென்றுகூறியவர் புறகேயாக்காது அடியன் ஆம் தன்மையைப்பெற்று அவருள் ஒருவனாய் உள்ளோம் என்னுஞ் சீர்மையைப் பெற அவருக் கடியேனாகின்றேன் எனவுங்கூறியவாறாம்.

இதனால்,-திருவேடமே மெய்பபொருளெனத் துணிந்து, அந்நிலையில் தாம் நின்று தாம்நின்றதுபோலும் தமது அரசியலுக்கு உட்பட்ட ஆயத்தாரும் காதலாரும் நின்று பாதுகாத்து உய்யவேண்டுமென்று மெய்ப்பொருணாயனார் விதித்ததாகிய அவ்விதியின் சிறப்பைப்போல், விரிபொழில்சூழ் குன்றையாரும் எண்ணி, அவ்விதியில் தம்மை உட்படுத்தித் தமதுமனத்தை அதில் திண்ணியதாக்கியும், மெய்ப்பொருள்நாயனார் தமது அர

சியல்முறையில் நடத்தியதுபோலும், தாம்அம்மெய்ப்பொருள் வேட்முடைய மெய்யடியார்களே மெய்த்தெய்வமெனப் பேணிவழிபடவேண்டுமென்னும் அவாமிக்குடையராய், அவ்வவா வுட்பட்ட அவ்வெண்ணம் தமிழ்நாடெங்கும் பரவி நிலைபெற்றோங்குவதற்கு வேண்டிய விறலையும், அவ்விறலுக்குறிய மிண்டுதலாகிய கருவிச்செய்கையையும் உடையவராய் அவ்விரண்டுமே விளங்க—விறன்மிண்டர்—எனத் திருநாமங்கொண்டு, அந்த விறன்மிண்டத் தன்மையை,—மிக்கசீர் அடியார்க்கு அடியேனாகப் பண்ணுநாள் எந்நாளோ—என்று எண்ணியிருந்த என்பாற்காட்டி அந்நாளிலேயே என்னை அடியார்க் கடியனாக்கினாராகலின் அவ்விறன்மிண்டருக்கு நான் மென்தொண்டனாயிராமல் வன்தொண்டனாய் அடியவனாகின்றேன் என்றுகூறியவாறும்.

பேசும் பெருமையவ் வாரூ ரனையும் பிரானவனும்
மீசன் றனையும் புறகுதட் டென்றவன் ஈசனுக்கே
நேசன் எனக்கும் பிரான்மனைக் கேபுக நீடுதென்றல்
வீசும் பொழிற்றிருச் செங்குன்ற மேய விறன்மிண்டனே.

"ஆராதகாதலில் நம்ஆரூரன் நாம் அழைக்க வாராநின்றான் அவனை மகிழ்ந்து எதிர்கொள்வீரென்று, நீராரும் சடைமுடிமேல் நிலவணிந்தார்" பேசும் பெருமையினையும், அங்ஙனமான பெருமைபொருந்திய பேச்சைக்கேட்ட பெரியோரெல்லாம் "எம்பிரானார் அருள்தான் இருந்தபரிசு இதுவானால், அவர் நம்பிரான் ஆவாரன்றே" என்று, பேசும் பெருமையினையும் உடையவராகலான்—பேசும்பெருமை அவ்வாரூரனையும்—எனவும், "முன்னவன் எங்கள்பிரான் முதல் காண்பரிதாயபிரான், சென்னியில் எங்கள்பிரான் திருநீலமிடற் றெம்பிரான், மன்னிய எங்கள்பிரான் மறைநான்கும் கல்லால் நிழற்கீழ்ப்பன்னிய எங்கள்பிரான்" என்று பன்முறையும் வேதத்தாற்கூறப்படும் இறைவனாகலின்—பிரானவனும் ஈசன்றனையும்—எனவும், ஆரூரராகிய பெரியோரையும், ஆரூராண்டவனாகிய ஈசனாரையும், புறகாகச் செய்யவேண்டுமென்ற பெரியோர் சிவபெருமானை ஓரிடத்தன்றிப் பலவிடத்துங் கண்டு களித்தும் அடங்காத பேரன்புடையராகலான்-புறகுதட்டென்றவன் ஈசனுக்கே நேசன் எனவும், வலி, வீரம், வெற்றி, பெருமை என்னும் நான்கினையும், திண்மை, நெருங்கல், தோண்டுங்கருவிஎன்னும் மூன்றினையும் சொல்வகையானேயன்றிச் செயல்வகையானுங் காட்டவல்ல வன்மையாளராகலான்—விறன்மிண்டனே—எனவும், புவியெங்கும் சென்று ஆளுடையார் அடியவர்தம் திண்மை ஒழுக்கநடை எங்கும் சோலைபோல் தழைத்தோங்கச் செய்து, தென்றிசைக் கோனாகிய இயமனால் ஏவப்படும் கடுங்காற்றாகிய மரணக்காற்றை மாற்றித் தென்றிசையில் வாழ்வாரெல்லாம் வடதிசையின்கண்சென்று சிவலோகத்தில் வாழத் திருத்தொண்டத்தொகை என்னும் தென்தமிழ்க்காற்றை வீசச் செய்விக்கவல்ல அவரது ஊரும் தென்றற்காற்றுலாவும் பொழில்சூழ்ந்த திருச்செங்குன்றூர் ஆகலான்—நீடுதென்றல் வீசும் பொழில் திருச்செங்குன்ற மேய—எனவும், செப்பற்கு அரிய பெருஞ்சீர்த்திச் சிவனார் செய்யகழல்பற்றி எப்பற்றினையும் அறஎறிவாரும், எல்லைதெரிய வொண்ணாத பெரிய பெருமையினை யுடையாருமாகிய இவரது பற்று எனக்குண்டாயின் நான் பற்றெலாம் அற்று அடியாரோடுகூடும் பெருமைபெற்ற மோக்ஷவீட்டில் மிக எளிதாய்ப் புகவல்லவனாவேனாகலான்—"மனைக்கேபுக எனக்கும்பிரான்"—எனவும்கூறினார்.

இதனால், விறன்மிண்டநாயனார்-தமக்குரிய திருநாமத்திற்கேற்ப,—இருள்சேர் இருவினையுஞ்சேரா இறைவன், பொருள்சேர் புகழையே—பாடவல்லோராகிய பெரியோரால் புகழப்பட்ட நம்பியாரூரரையும், பாடல்மறையுந் தேராப்பரமனாகிய பிரானாரையும் புறகென்றுசொல்லிய அவரது திண்மையே திண்மையென்றும், இறைவனைப் புறகென்று சொல்லி "யாவராயினும் அன்பரன்றி யறியொணா மலர்ச்சோதியான்" என்ற உண்மை

வாசகத்தின்படியே அன்பர்கள்பால் * பேரன்புவைத்து அவ்வன்பின்வழியானே ஈசனிடத்தில் வைத்தஅவரது நேசமே நேசமென்றும், அந்தநேசத்தால் யானும் என்போன்றாரும் முத்தியாகிய வீட்டிற்புக திருத்தொண்டத்தொகை வெளிவருவதற்குப் பிராணாகநின்றனரே அதுவே பிராணந்தன்மை என்றும் அவரது திண்மையும் நேசமும் பிராணந் தன்மையும் எடுத்துக்கூறிப் பின்னர்—நீடுதொன்றல் வீசும்பொழில் திருச்செங்குன்றூர்—என்று அவரது ஊர்ச்சிறப்பையும் சிறபபித்தமைகாண்க.

இவ்வுண்மையை, நம்பியாரூரர் - வெளிப்படுத்தவந்தவரும், ஆரூரர் - வெளிப்படுத்தும்படி விட்டவரும் ஆகலின், தம்மைப புறகென்று நாயனார் கூறவே, இருவரும் நாம் திருத்தொண்டத்தொகையை வெளிப்படுத்தவந்தும் அதனை நாம் செய்யாதிருக்கின்றோமன்றோ. அங்ஙனம் செய்யா திருப்போமாயின் இவ்வுலகின்கண் அன்பு இத்தன்மைத்தென்றும், அருள் இத்தன்மைத்தென்றும், அவ்விரண்டும் ஊடுருவிநிற்கும் இயல் இத்தன்மைத்தென்றும் யாவர் அறியவல்லார். அறியாதிருத்தற்குக் காரணம் நாமேயாய் முடிகின்றோம். ஆகலான் அருள்செயும் அன்பிற்கு நாமும், அருள்பெறும் அன்பிற்கு நீயும் புறகேயாயினோம். என்று எண்ணிப் புறகென்ற நாயனார்பால் நம்பி ஆரூரர் அன்பும், ஆரூரர் அருளும் உடையவர்களாய் அக்கணமே திருத்தொண்டத்தொகையைப்பாடி, அத்தொகையின் வழியாய் அருள்செயும் அன்பின்வழியையும், அருள்பெறும் அன்பின்வழியையும் ஆன்மாக்கள் விரித்துணர அருள்செய்தனரென்க.

புராண சாரம்.

விளங்குதிருச் செங்குன்றூர் வேளாண் தொன்மை விறன்மிண்டர் திருவாரூர் மேவு நாளில், வளங்குலவு தொண்டரடி வணங்கா தேகும் வன்றொண்டன் புறகவனை வலிய வாண்ட, துளங்குசடை முடியோனும் புறகென்றன்பாற் சொல்லுதலும் அவர்தொண்டத் தொகைமுன் பாட, உளங்குளிர உளதென்றூர் அதனால் அண்ணல் உவகைதர உயர்கணத்துள் ஓங்கி னாரே.

(எ - து.) விறன்மிண்டர் மாதவராகிய பரசிராமன் பரமசிவன்பால் பரசாயுதம் பெற்று அதனால் அளவிடப்பட்ட பூமியை அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்துத் தானும் வசித்ததும், கடலின்வளனும் நிலனின்வளனும் மலையின்வளனும் பெருகி விளங்குவதுமாகிய மலைநாட்டில், சேரர்களது நாட்டிலுள்ள ஊர்களில் முன் சிறந்துவிளங்கும் திருச்செங்குன்றூரில், உலகேறும் பெருமையுடைய வயலுழவின் வளமமைந்த தொன்

* அருள்செயும் அன்பு, அருள்பெறும் அன்பு என அன்பு இருவகை. அருள்செயும் அன்புடையான் இறைவன். அருள்பெறும் அன்புடையார் அடியவர்கள். இதனால் இருவரும் அன்புடையவர் என்று வெளிப்பட்டது. படவே அருள்பெறுதற்கான அன்பை அன்பரிடத்துப் பெறவேண்டுமென்றும், அங்ஙனம் பெற்றபின்னர் அருள்செயும் அன்பை இறைவனிடத்துப் பெறவேண்டுமென்றும் வெளியாயிற்று. ஏனெனின்,—அருள்பெறுதற்கான அன்பை அன்பரிடத்துப் பெறாராயின் இறைவன் அருள்செயும் அன்பை அவர்களுக்குச் செய்யான். ஆகவே,—இறைவன் அருள்செயும் அன்பைத் தான் செய்வதற்கு, அருள்பெறும் அன்பை அன்பர்கள்பால் பெற்றனராவென்று எதிர்பார்ப்பான். அஃதேபோல்,—அன்பர்கள் இவர்களுக்கு அருள்செயும் அன்பு இறைவனிடத்திருக்கின்றதா என்று எதிர்பார்ப்பார்கள். இவ்வகையாய் இருவரும்பார்த்தல் இயற்கையும் முறைமையுமாம். ஏனெனின். அன்புண்டான இடத்தில் அருளும், அருளுண்டான இடத்தில் அன்பும் ஊடுருவிநிற்கும் இயல்புடைத்து. ஊடுறுவுதல் என்பது - நுழைதல், பீறுதல், புதைதல் என்னும் பொருளுடைத்து. ஆகவே, அடியார்களிடத்தில் அன்புபுதைந்திருக்குமாயின் இறைவனது அருள் அவருள்நுழைந்து பீறிடும். இவ்வுண்மைதோன்றவே திருவாசகம் சென்னிப்பத்து முதற் செய்யுளில் "தேவதேவன் மெய்ச்சேவகன், தேவராயினும் மூவராயினும் (மற்று) யாவராயினும் (அன்பரிடத்து அன்புபாராட்டி அவர்கள்பால் அன்பு பெற்றாலன்றி) அறியொணா மலர்ச்சோதியான், (அன்பர்கள்பால் அன்பினைப் பெற்றால்), தூயமாமலர்ச்சேவடிக்கண் நம் சென்னிமன்னிச் சுடருமே" என்று கூறிற்று.

மையாகிய வேளாண்குலத்தில் அக்குலத்தைவிளக்க அவதரித்தவர். பற்றற்றான் கழல் பற்றி எப்பற்றினையும் அறவெறிந்து பதிகளெங்கும் கும்பிட்டுப் படருங் காதல்வழிச் செல்பவர். மெய்ப்பத்தர்கள்பாற் பரிவுடையராய் பெருந்தொண்டர் திருக்கூட்டத் தெதிர் முன்பரவி அவரருள்பெற்றே பின் இறைவர்பாதந் தொழும் நெறியுடையவர். இத்தன்மையுடைமையால் பெருமையின் எல்லைகாண்பரிய நிகரொன்றில்லாத இவர் திருவாரூரை யடைந்திருக்கும் நாளில் ஓர்நாள் தேவாசிரியமண்டபத்தில் அருள்பெறும் அன்பை அளிக்கும் அன்பு பொலிவுபெற்றுவிளங்கும் மிக்க சீரடியார்கூடி எண்ணிலா ரிருந்தபோதில் இவர்க்குயான் அடிமைபெறுநாள் எந்நாளென்று மனத்தாற் கசிந்து தொழுது காயத்தாற் றொழுது வந்தணையாது ஒருவாறு ஒதுங்கிச் செல்லும் வன்றொண்டப் பெருமானுரை மிண்டி (நெருங்கி)ப் புறகென்றுரைக்கும் பெரும்பேற் றைப் பெற்ற (விறல்) (வலி) உடையவர். அவ்வன்றொண்டரை வலிய ஆண்டவரும் பிரானுந்தன்மை யாவரும்அறியப் பிறைசூடிப்பூணரவம் புனைந்தசடைமுடி யுடையாரு மாகிய தம்பிரானும் புறகென்று அன்பாற்சொல்லும் விறல் (வீரம்.) உடையவர். அவ் வாறு சொல்லுதலும், அன்பர் யாதுசொல்லினும் அவரன்பினையே பாராட்டும் ஆரூர் நாயகரும் தம்மிடம் விட்டுப் புறகேநின்று ஆரூரரைநோக்கித் தம்மைப்புறகென்ற விறன்மிண்டரால் போற்றப்பெற்ற அடியவர் * "பெருமையால் தம்மையொப்பார்" என்றற் றொடக்கத்தனவாகிய சிறப்பெல்லாங்கூறி அல்லல்தீர்ந்துலகுய்ய மறையளித்த திருவாக்கால் 'தில்லைவா ழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்து ஞாலமுய்ய நாமுய்ய நம்பிசைவ நன்னெறியின் சீலமுய்யத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடுதற்கு ஓர் விறன்மிண்டரா (வெற்றிக்கருவியா) யுள்ளவர். அவர்பாடிய பின் தாம் உளங்குளிர்ந்து ஆரூர் நாயகரிடத்தும் நம்பியாரூரரிடத்தும் கோணாத அருளைப்பெற்றவர். அங்ஙனங்கூறிய திருத்தொண்டத்தொகையால் செழுமறைகள் ஓலமிட்டும் உணர்வரியார் அடியார்க்குப் புறனாகாது அடியரென்று அன்புபாராட்டியத னாலும் நம்பியாரூரர் "திருநாவலூர்க்கோன் அன்னவனாம் ஆரூரன் அடிமைகேட்டுவப் பார்" என்றதனாலும் இருவருக்கும் அடியவர்கள்பால் அன்புளதென்று உளங்குளிர்ந்து மற்றவ்விருவர்பாற் கோணாத அருளைப்பெற்ற விறல் (பெருமை) உடையவர். இறைவ னாகிய தம்மிடத்தும் அடிமையைககண்டு உளங்குளிர்ந்த அதனால் தமதுள்ளங்குளிர்ந்து தம்மைப்புறகென்றும் பின்னர்நாம் அடியாருடன் உள்ளவனென்றும் கூறிய மிண்டருக்கு உவகையுண்டாகும்பொருட்டு தாணிழற்கீ ழிருக்கும் அடியவர்களாகிய உயர்கணத்துள் தலைமைத்தன்மையைத்தர அதனைபபெற்று ஓங்கி விளங்கினவர் என்பதாம்.

இதனால், மெய்ப்பொருள்நாயனார் திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளாகக் காணும் அன்பினை மேற்கொண்டதுபோல் வேடமுடையாரையே மெய்த்தெய்வமாகக் காணும் அன்பினை மேற்கொண்டு பின்னர் ஈசனுக்கே நேசம்பூண்டவரென்றும், இங்ஙனம் இருவருங்கொண்டவுண்மையை ஆராயுங்கால், திருவேடத்தையும், திருவேடமுடையா ரையும் அன்புபாராட்டி அவரை முன்வழிபட எண்ணாதார்க்கு இறைவன் புறகேஅன்றி அகத்தான் ஆகான் என்றும, அந்தஇரண்டிடத்தும் வழிபட்டுப் பின் தம்மைவழிபடு வோர்க்குப் புறகாகாது அகத்தனாகும் என்றும் அறிவுறுத்தியவாறும்.

எனவே,—ஒன்றும் வேண்டாது மிக்கஅன்பே வேண்டுவோரை வேண்டுகின்ற இறைவன்—அன்பேவேண்டுகின்ற அவர்களை உய்விக்க வேண்டுவானாயின் † "அடி யார் தங்கள் அருட்குழாம்புகவிட்டு, நல்லுறவுசெய்து உய்யக்கொண்டபிரான், தன் உண்மைப் பெருக்கமாம் திறமைகாட்டிய சேவடிகள்" என்றபடி, அவர்களை அடியவ ரோடுகூட்டிய அவர்களோடு வேற்றுமையின்றி உறவாக்கிப் பின் அவர்கள் உய்யும்வண் ணம் தான் ஆட்கொள்வன் என்றும், அம்முறையாக இறைவன் செய்வதே பெருக்க மான உண்மைக் கருத்தென்றும், அதுவேதான் அருட்டிறமென்றும் விளக்கியவாறும்.

விறன்மிண்டநாயனார் புராணசாரமுற்றிற்று.

---

† திருவாசகம் கண்டபத்து—எ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காமிநேநம:

அமர்நீதி நாயனார் புராணம்.

நகரச்சிறப்பு.

சீரில் நீடிய செம்பியர் பொன்னிநன் னாட்டுக்
காரின் மேவிய களியளி மலர்ப்பொழில் சூழ்ந்து
தேரின் மேவிய செழுமணி வீதிகள் சிறந்து
பாரில் நீடிய பெருமைசேர் பதிபழை யாறை.

(எ - து.) மேன்மையிற்சிறந்த சோழர்கள் இருந்து ஆளுதற்குரிய நல்லகாவிரி நதியை யுடையநாட்டில் தேனுண்டு களிப்பினையடையும் வண்டுகள்வாழும் மலர்கள் நிறைந்து மேதமண்டலமளவும் ஓங்கியுள்ள சோலைகளால் சூழப்பட்டு, சிறந்தரத்னமய மாய்விளங்கும் தேர்கள் உலாவப்பெற்றவீதிகள் சிறப்படைந்து விளங்குவதனால் உலகத்தில் மேம்பட்டபெருமையோடுகூடிய பழையாறையென்னும் ஓர்நகரமுளது என்பதாம்.

* திண்ணமரும் பைம்பொழிலும்வயலும் சூழ்ந்த—எனவும்,—தேன்தோயும் பைம்பொழிலின் வண்டுபாடும்—எனவும்,—தேனமரும்பைம்பொழிலின் வண்டுபாடும்—எனவும், †—தேர்மருவு நெடுவீதிக் கொடிகளாடும்—எனவும், புகழ்ந்தோதப்பட்டதென்பார் - காரின்மேவிய களியளிமலர்ப்பொழில்சூழ்ந்து தேரின்மேவிய செழுமணிவீதிகள் சிறந்து என்றார்.

இத்திருப்பாட்டான், இந்நாயனாருடைய நகரம் பழையாறை என்னும் திருப்பெய ருள்ளதென்றும், அந்நகரம் - சிறப்பை மிகுதியாகத் தருதற்குரிய ஏருடையார்க்கு நீர்வளந்தரும் காவிரிநதி பரந்துகிடக்கும் சோழநாட்டி லுள்ளதென்றும், அந்த நீர்வளத்தால் நகர்ப்புறத்தில் மேகமண்டலத்தை யளாவிய பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்திருக்குமென்றும், அப்பூக்களில் தேனுண்ணுங் களிப்புடன் வண்டுகள் மொய்த்திருக்குமென்றும், நகரகத்திலுள்ள வீதிகளில் இரத்னமயமாகிய ரதங்கள் போதல்வருதலை யுடைத்தாய்ச் சிறந்திருக்குமென்றுங் கூறப்பட்டன. (க)

வர்த்தகச் சிறப்பு.

மன்னும் அப்பதி வணிகர்தங் குலத்தினில் வந்தார்
பொன்னு முத்துநன் மணிகளும் பூந்துகில் முதலா
எந்நி லத்தினும் உள்ளன வருவளத் தியல்பாம்
அந்நி லைக்கண்மிக்க அமர்நீதியா ரென்பார்.

(எ - து.) அமர்நீதி நாயனார் என்னும் பெரியார், பழையாறை என்னும் நிலைபெற்ற நகரத்தில், வைசியர்குலத்தில் அவதரித்தவர். எத்தேசத்தினும் விளைகின்ற பொன், முத்து முதலிய உயர்ந்த மணிகள், மென்மையுள்ள ஆடைகள் முதலானவையெல்லாம் தம்மிடத்தே விற்பனைக்கு வரும் வளம்பொருந்திய அவ்வியாபார முறைமையில் மேம்பாட்டையுடையவர் என்பதாம்.

---

* உ-ம் திருமுறை - திருநல்லூர் - க. † உ-ம் திருமுறை - திருநெல்லூர் - க.

இத்திருப்பாட்டான், மேற்கூறிய நகரத்தில், அமர்நீதியார் வைசியகுலத்தில் வந்தவரென்றும், அந்தக்குலத்திற்கேற்ப பொன் முத்து மணி பூந்துகில் முதலிய விலையுயர்ந்த பொருள்களெல்லாம் எத்தேசத்தினின்றும் வருவிக்கும் பெரிய வியாபாரமுடையவரென்றுங் கூறப்பட்டன. (உ)

சிவதருமச்சிறப்பு.

சிந்தை செய்வது சிவன்கழல் அல்லதொன் றில்லார்
அந்தி வண்ணர்தம் அடியவர்க் கமுதுசெய் வித்துக்
கந்தை கீளுடை கோவணங் கருத்தறிந் துதவி
வந்த செல்வத்தின் வளத்தினால் வரும்பயன் கொள்வார்.

(எ - து.) இவர் சிந்திக்கும் பொருள் இறைவன் திருவடியல்லது வேறொன்றில்லாதவர்; (அச் சிந்தனைவிசேடத்தால்) தமக்கு வந்துள்ள செல்வ மிகுதியைக்கொண்டு செவ்வானத் திருமேனியனாகிய இறைவன் அடியவர்களுக்குத் திருவமுது செய்வித்து, கந்தையும், கீளும், உடையும், கோவணமும், அவரவர் வேண்டியவைகளை அறிந்து கொடுத்து, அவற்றால் வரும் பிரயோசனத்தைக் கொள்பவர் என்பதாம்.

வந்த செல்வத்தின் வளத்தினால் அந்தி வண்ணர்தம் அடியவர்க்கு கருத்தறிந்து உதவி, வரும் பயன் கொள்வார்—எனக் கொண்டுகூட்டுக.

நாம் அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பனவும், இனி அனுபவிக்க வருவனவும் நமது சிந்தைவழியாய்க் காணப்படாமையால் அவைகளைச்சிந்தித்து விருப்பு வெறுப்படைந்து சஞ்சிதமாக்கிப் பிராரத்தானுபவத்துக்கு வரும் வழியைத் தேடுவதைப்பார்க்கினும், காலதத்துவத்தானும் நியதித்தத்துவத்தானும் யாவும் நமக்கு வரும் வகையாகச் செய்பவன் சிவனே என்று அவனருளையே நினைப்பவர் என்பார்—சிந்தை செய்வது சிவன்கழல் அல்லது ஒன்றில்லார்—எனவும், அவன் அவள் அது என்னும் நாமரூபங்களைப்பற்றித் தேடும் பொருள்களை உயிருள்ளளவும் அவர்களுக்கேயாக்கி உயிர் போம்போது வந்து உதவுவார் ஒருவரும் இல்லாதவராய் அவர்களால் முனியப்பட்ட பண்டமாய்ச் சுடலையைச் சேர்ந்து தீயால் சுடுபட்டுப்போகாமல், மெய்ப்பொருளைக்காட்டும் திருவேடமுடையாரைப்பற்றித்—தருமந்தான் தவந்தான் தவத்தால் வரும் கருமந்தான் கருமாமறிக்கையினைக்கருதுவார் ஆகிய இவர்க்கு ஆவனவெல்லாம் செய்வனவேயாமென்று அப்பணியில் தளராது, தமக்குள்ள செல்வத்தைச் செலுத்தி நிற்பவரென்பார்—வந்த செல்வத்தின் வளத்தினால் அந்திவண்ணர்தம் அடியவர்க்கு, அமுதுசெய்வித்துக் கந்தைகீளுடை கோவணங் கருத்தறிந்து உதவி—என்றார். அங்ஙனம் உதவிய செல்வங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஆராய்ந் தெடுக்கப்பட்ட செல்வமாகிய அருட்செல்வத்தைக் கைக்கொள்வரென்பார்—வரும்பயன்கொள்வார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், நாயனார் - தமதுசித்தத்தைச் சிவன் திருவடியினும், தமது செல்வங்களைச் சீரடியாரிடத்தினும் ஆக்கி, அதற்குப் பயனாக அவரிடத்துள்ள அழிவிலாச் செல்வமாகிய அருளைப்பெறுவரென்று கூறப்பட்டது. (ங)

திருநல்லூரில் திருமடம் அமைத்தல்.

முக்க ணக்கரா முதல்வனார் அவர்திரு நல்லூர்
மிக்க சீர்வளர் திருவிழா விருப்புடன் வணங்கித்
தக்க அன்பர்தம் அமுதுசெய் திருமடம் சமைத்தார்
தொக்க சுற்றமும் தாமும்வந் தணைந்தனர் தூயோர்.

(எ - து.) (அடியவர்களுக்குத் திருவமுதும், கந்தைமுதலியனவும் உதவி அதனால் வரும்பயனைக் கொள்ளும்) தூயோராகிய நாயனார், தம்மைச் சேர்ந்தவர்களாகிய சுற்

தந்தாரும், தாமும் முக்கண்ணுடையராய்த் திகம்பாராய் விளங்கும் முதல்வனாராகிய சிவபெருமானது திருநல்லூரென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் வந்துசேர்ந்து, அத்திருப்பதியில் நாளுக்குநாள் மிகச்சிறப்புடன் நடந்துவரும் திருவிழாவின் வைபவத்தைக்கண்டு மிக்க ஆசையோடுவணங்கி, (அங்குகூடிய சிறந்த அடியார்கூட்டங்களைக் கண்டு அவர்களை அமுதுசெய்விக்க வேண்டுமென்றெழுந்த அவாவால்) அவர்களை அமுதுசெய்விக்க சிறந்த மடாலயம் ஒன்றை ஏற்படுத்தினார் என்பதாம்.

தூயோர், தொக்கசுற்றமும் தாமும், முக்கண் நக்கராம் முதல்வனார் அவர் திருநல்லூர் வந்தணைந்தனர் மிக்கசீர் * * * திருமடஞ்சமைத்தனர் எனக்கொண்டுகூட்டுக.

தமக்கமைந்துள்ள பொருட்செல்வத்தைச் சின்னாளில் அனுபவித்தொழித்து வறுமைஎன்னும் அசுத்தத்தை அடையாது, சுத்தராகிய அடியார்களுக்காக்கி அருட்செல்வத்தைப்பெற்றனராகலின்—தூயோர்என்றார். * தேற்றப்படத்திருநல்லூரகத்தே சிவனிருந்தான், தோற்றப்படச்சென்று கண்டுகொள்ளார் தொண்டர் துன்மதியால் ஆற்றிற்கெடுத்து குளத்தினில் தேடிய ஆதரைப்போல், காற்றிற் கெடுத்து உலகெலாந் திரிந்தவர் காண்பதற்கே—என்றதனால் துன்மதியார்போலாது தூயோராகிய இந் நாயனார் நல்லூரையடைந்து பெருமானது திருவிழாவை வணங்கியும் அடியார்களை உண்டி உண்டகளால் வழிபட்டும் வந்தாரென்பார—நல்லூர் விழாவணங்கித் தக்க அன்பர் அமுதுசெய் மடஞ்சமைத்தார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்—நாயனார் நல்லடியார்களுக்கு நல்லமுதுபடைப்பதில் நல்லாசை யுடையவராதலால், திருநல்லூரில் நல்லார்க்கு நல்லனாய் நடம்பயின்றாடும் நல்லூர்ப்பெருமானுக்கு நல்விழாநடப்பதால் அவ்விழாவை † "முட்டின் றிருபோதும் முனியாதெழுந்து அன்புபட்ட மனத்த"ராய்க் கண்டு களிக்கவும், அங்கு அடியார்கள் அளவில்லவராகக் கூடுவராகலான் அவர்களுக்கெல்லாம் அமுதளித்து அகங்களிக்கவுங் கருதி, தமது சுற்றத்தாருடன் சென்று, அங்கு திருமடம் சமைத்து அதிலிருந்தனரென்று கூறப்பட்டது. (௬)

அடியார்கள் அமுதுண்ணக் களித்தல்.

மருவும் அன்பொடு வணங்கினர் மணிகண்டர் நல்லூர்த்
திருவி ழாவணி சேவித்துத் திருமடத் தடியார்
பெருகும் இன்பமோ டமுதுசெய் திடவருள் பேணி
உருகு சிந்தையின் மகிழ்ந்துறை நாளிடை யொருநாள்.

(ஏ - து.) திருநல்லூரில் (திருமடத்தை ஏற்படுத்திய பின்னர்) நீலகண்டருடைய திருவிழாவின் சிறப்பை மனத்திற் பொருந்திய அன்போடு காலங்கள்தோறும் தெரிசித்து வணங்கி, (பின்னர் அங்கு சூழ்ந்திருக்கும் அடியார்களைக் கண்டு) திருமடத்தில் யாவரும்வந்து பெருகிவரும் இன்பத்தோடு உண்டருளும்படியாக அவர்கள் அருளைப் பிரார்த்திக்க, அதற்கு அவர்கள் இசைந்தவர்களாய் உண்டு களிகூர்வதைக்கண்டு உருகிய சிந்தையுடையவராய் மகிழ்ந்து வசித்துவரும் நாள்களுள் ஒருநாள் என்பதாம்.

நல்லூர்மணிகண்டர் திருவிழாவணி மருவும் அன்பொடு சேவித்து வணங்கி, திருமடத்து அடியார் பெருகும் இன்பமோடு அமுதுசெய்திட எனக்கொண்டு கூட்டுக.

இத்திருப்பாசுரத்தான்—நாயனார் மண்ணினிற் பிறந்ததனாற் பெறத்தகும் பயனை நாம் எளிதிற் பெறப்பெற்றோம்—என்று மனங் களிகூர்ந்தமை கூறப்பட்டது. அஃதாவது,—திருநல்லூர்ப் பெருமானது நல்விழாவைச் சேவித்து வணங்கப்பெற்றதும், திருமடத்தில் அடியார்கள் பெருகும் இன்பமோடு அமுதுசெய்யப்பெற்றதுமேயாமென்க.

---

* நான்காந்திருமுறை - திருநல்லூர் - ௬. † முதல்திருமுறை - திருநல்லூர் - ௭ - ௧.

இதனை—மண்ணினிற்பிறந்தார் பெறும்பயன் மதிசூடும் அண்ணலார் அடியார் தமை யமுதுசெய்வித்தல், கண்ணினாலவர் நல்விழாப் பொலிவுகண்டார்தல்—என்த் திருஞான சம்பந்தமூர்த்திகள் புராணத்துள் வருதலானறிக. (௫)

இறைவன் பிரமசாரியாக வருதல்.

பிறைத்த ளிர்ச்சடைப் பெருந்தகை பெருந்திரு நல்லூர்க்
கறைக்க ளத்திறை கோவணப் பெருமைமுன் காட்டி
நிறைத்த அன்புடைத் தொண்டர்க்கு நீடருள் கொடுப்பான்
மறைக்கு லத்தொரு பிரமசா ரியின்வடி வாகி.

(எ - து.) திருநல்லூரென்னும் பெரிய க்ஷேத்திரத்தின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சடைமுடியின்கண் பிறையாகிய தளிரைத்தரித்த பெருந் தகுதியையுடைய நீலகண்டத்திறைவனார், நிறைந்த அன்பினையுடைய நாயனாருக்குக் கோவணப்பெருமையை முன்னே காண்பித்துப் பின் பெரிய திருவருள் கொடுக்கும்படி பிராமணகுலப் பிரமசாரியைப்போல் ஒரு வடிவினை யுடையவராகி என்பதாம்.

பெருந்திருநல்லூர் பிறைத்தளிர்ச்சடைப் பெருந்தகை கறைக்களத்திறை நிறைந்த அன்புடைத் தொண்டர்க்கு கோவணப்பெருமை முன்காட்டி நீடருள்கொடுப்பான் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

* பிறைமல்கு செஞ்சடைதாழ நின்றாடியபிஞ்ஞகர்—என்றதனால் பிறைத்தளிர்ச் சடைப்பெருந்தகை எனவும், † —வடபாற்கயிலையும் தென்பால் நல்லூரும் தம் வாழ் பதியே—என்றதனால் பெருந்திருநல்லூர் எனவும், ‡—நஞ்சணிகண்ட நல்லூருறைநம்பர்—என்றதனால் நல்லூர்க்கறைக்களத்திறை எனவுங்கூறினார்

இத்திருப்பாசுரமுதல் "கண்டவர்க்கு" என்னும் திருப்பாசுரம் வரையில் பேரன்பு செய்துவந்த பெரியோர்க்குக் கோவணப்பெருமையைக்காட்டிப் பேரருள்செய்ய இறைவன் கருதியதை ஆசிரியர் கூறத்தொடங்கி, இத் திருப்பாசுரத்தால் பிரமசாரியாய்வரக் கருதினனென்று கூறினார். (௬)

செய்ய புன்சடை கரந்ததோர் திருமுடிச் சிகையும்
சைவ வெண்டிரு நீற்றுமுண் டகத்தொளித் தழைப்பும்
மெய்யில் வெண்புரி நூலுடன் விளங்குமான் தோலும்
கையின் மன்னிய பவித்திர மரகதக் கதிரும்.

(எ - து.) :செந்நிறத்தையும் மென்மையையும் உடைய சடையைத் திருமுடிக்கண் சிறப்புடைச் சிகையாக முடித்த சிகையும், சைவகோலத்தின் சிறப்பைக்காட்டும் வெள்ளிய திருநீற்றின் திரிபுண்டரத்தின் ஒளிப்பரப்பும், திருமேனியில் வெண்ணிறமுடைய முப்புரிநூலோடு காணப்படும் மான்தோலும், அணிமிகைவிரலிற் பொருந்திய மரகதம்போலும் பசிய ஒளி பரப்பும் பவித்திரமும் என்பதாம்.

விரிந்திருந்த சடையை முடித்த சிகையாகக் கொண்டதனாற் சடை கரந்ததோர் திருமுடிச்சிகை என்றார். சிவனையும், அவரது சமயத்தையும் யாவரும் அறியும்வண்ணம் செய்வது திருநீறே யாகலான்—சைவ வெண்திருநீறு—என்றார். (எ)

முஞ்சி நாணுற முடிந்தது சாத்திய அரையில்
தஞ்ச மாமறைக் கோவண ஆடையின் தசைவும்
வஞ்ச வல்வினைக் கறுப்பறு மனத்தடி யார்கள்
நெஞ்சில் நீங்கிடா அடிமலர் நீணிலம் பொலிய.

---

* நான்காந்திருமுறை - திருநல்லூர் - செ - அ. † நான்காந்திருமுறை - திருநல்லூர் - செ - க. ‡ நான்காந்திருமுறை - திருநல்லூர் - செ - ச
ன்றும்) தூய

(எ - து.) முஞ்சியென்னுந் தருப்பையை அரைநாணாக முடித்து அதனைக் கட்டிய அரையில், (அறிஞர்க்குப்) பற்றுக்கோடாகவுள்ள வேதமாகிய கோவண ஆடையின் பிடிப்பும் உடையராய், வஞ்சமாகிய வலிய வினையின் களங்கத்தை அறுத்த மனத்தை யுடைய அடியார்கள் நெஞ்சத்தைவிட்டு நீங்காத திருவடியாகிய மலர், பூமியிற் பொருந்தி விளங்க என்பதாம்.

வேதமானது,—என்னப்பனும் எல்லார்க்குந் தான் ஈசனுமாகிய சிவபெருமானே சத்தனாகிய புருஷன், அவனொழிந்த திருமால்முதலிய ஆன்மாக்களெல்லாம் சத்திகளாகிய ஸ்திரீகள் என்பதனை அரையிற்பிணிக்கும் கோவணஆடையாய் ஆயிற்றென்பார்—அரையில் தஞ்சமாமறைக் கோவணஆடையின் தசைவும்—என்றார். சுத்தமாகிய நீர்நிறைந்துள்ள தடாகம்போலும் அடியவரதுநெஞ்சம் அன்பென்னும் நீர்நிறைந்துள்ளதென்பார்—வஞ்சவல்வினைக்கறுப்பறு மனத்து அடியார்கள்—என்றார். நீர்நிறைந்திருக்கும் தடாகத்தில் தாமரைமலர் இருத்தல்போல, அடியாரது— * கண்ணுளும் நெஞ்சகத்துளும் உளகழற்சேவடி—இருப்பதென்பார்—நெஞ்சில் நீங்கிடா அடிமலர்—என்றார்.

திருமால்முதலியோர் சத்திகளென்பதனை "அரியலால் தேவியில்லை ஐயன் ஐயாறனார்க்கே" என்றவேதமொழியானும், புருடநாமம்புனைந்தம் ஆயினும், அத்தநிற் குறிப்பிற் சத்திகள்யாமே, புருடனைச் சத்தியிற் புணர்த்தனை அன்னதற்கு, ஒருகாட்டென்ப புருடோத்தமனே,—என்ற ஆன்றோர் மொழியானும் அறிக. (அ)

வர்க்குறு காதலின் மனங்கரைந் துருக
தொண்டர் அன்பெனும் தூநெறி வெளிப்படுப் பாராய்த்
தண்டின் மீதிரு கோவண நீற்றுப்பை தருப்பை
கொண்டு வந்தமர் நீதியார் திருமடங் குறுக.

(எ - து.) தமது திருவுருவத்தைக் கண்டவர்களுக்கு உண்டாகும் ஆசையினால் மனங்கரைந் துருகும்படியாக, நாயனாருடைய அன்பெங்கின்ற நல்ல சுத்தமான நெறியை, யாவரும் அறியும்படி வெளிப்படுத்துகின்றவராய், (தாம் தாங்கியிருக்கும்) தண்டின்மேல் இரண்டு கோவணமும், பெரிய விபூதிப்பையும், தருப்பையும் கட்டிக்கொண்டு அமர்நீதியார் திருமடத்துக்குச் சமீபமாக எழுந்தருளிவர என்பதாம்.

ஈண்டுக் காதல் என்பது காமத்தின் மேற்றன்று— * நல்லூரகத்தே பறைமல்கு பாடலனாடலனாகத் தம்பரிசழிப்பான்—என்றபடி தன்னன்பர் பரிசழிக்குந்தன்மையைக் குறித்ததென்க. † —நீத்தநெறியானும் நீங்காத்தவத்தானும் நாத்தநெறியானும் நல்லநெறியானும் (ஆகிய) நல்லூர்ப்பெருமான்—தொண்டர் அன்பெனும் தூநெறி வெளிப்படுப்பாராய்த் திருமடங்குறுக—என்றார்.

இவை நான்கு திருப்பாசுரத்தானும்,—பிரமசரிய நிலை இங்கிலை எனக் கூறியதென்க. அஃதாவது - முடித்தசிகையும், வெண்ணீறுபூசிய திருமேனியும், மான்றோலோடு கூடிய உபவீதமும், கையில் தர்ப்பைப் பவித்திரமும், முஞ்சி நாணோடு வெண்கோவணமும், இரண்டுகோவணம் கட்டியுள்ள தண்டும், திருநீற்றுப்பையும், தருப்பையும் ஆக எண்வகை உறுப்புக்களோடுகூடியது பிரமசரியநிலையெனக் கூறப்பட்டது. (க)

பிரமசாரியார் வரவை வியந்து கூறல்.

வடிவு காண்டலும் மனத்தினு முகமிக மலர்ந்து
கடிது வந்தெதிர் வணங்கியிம் மடத்தினிற் காணும்
படியி லாதநீர் அணையுமுன் பயில்தவம் என்னோ
அடிய னேன்செய்த தென்றனர் அமர்நீதி யன்பர்.

* ௩ - திருமுறை - திருநல்லூர் - ௫ - அ. † க - திருமுறை - திருநல்லூர் - ௯ - ௬.

(எ - து.) அமர்நீதியார் அவரது திருவுருவத்தைக்காணவும், மனத்தைப்பார்க்கினும், முகமானது மிகவும் மலர்ச்சியடைந்து விரைவாகவந்து அவர்முன்னே வணங்கி இம் மடத்தில் தேவரீரைக் காணக்கூடுமோ அங்ஙனங் காணும்படி வராதநீர் இன்று இங்கு எழுந்தருள, அடியனேன் முற்பிறவியில் செய்த பழகிய தவம் யாதோ என்று கூறினார் என்பதாம்.

அமர்நீதியன்பர், வடிவுகாண்டலும் அடியனேன் முன்செய்த பயில்தவம் என்னே - எனக்கொண்டுகூட்டுக.

நாயனாருக்கு அடியவரிடத்து மனம்வேறுபட்டு முகமாத்திரம் மலர்ந்து காட்டும் இயல்பின்றி, மனமும் முகமும் ஒருதன்மைத்தாய் மலர்ந்திருக்குந் தன்மையுடையவரா யிருந்தும், அன்றுவந்த பிரமசாரியாரிடத்தில் காணப்பெற்ற அழகில் கட்புலன் மிகவும் சிமிழ்ப்புண்டதனால் அப்புலன்வழியே அறியத்தக்க மனம் அவரழகைக் கணித்தற்கு இல்லாதொழிந்த தென்பார்—வடிவுகாண்டலும் மனத்தினும் முகமிகமலர்ந்து—என்றார். கண் காட்சியிற் சிறக்கக் காணப்பெற்றஇவர் எங்குச்செல்வரோ என்று விரைந்தனர் என்பார்—கடிதுவந்து எதிர்வணங்கி—என்றார். பிரமசரிய ஒழுக்கத்திற் சிறந்த நீர் - இல்லறவொழுக்கத்திற் சிறந்த அந்தணர்களிடத்தில் பிக்ஷைக்குப் போவீரேயன்றி என்னால் அமைக்கப்படும் இம்மடத்தில் பிக்ஷைக்குவர நினையீரென்பார்—இம்மடத்தினிற் காணும்படியிலாதநீர்—என்றார். மடத்தைநோக்கிவாராத நீர், நோக்கிவந்தது ஒருவனுக்கு ஊழில்இல்லாத தொன்று தவமென்னும் முயற்சியொன்றிருப்பின் உளதாகச் செய்யும் என்னும்பிரமாணப்படி நான் முன்செய்த தவத்தினாலென்றறிந்தேன், அங்ஙனமாயினும் அத்தவம் யாதோ அதனை நான் அறிந்தேனல்லேன். அத்தவம் எத்தவமோ அதனை அடியேன் செய்திருப்பனோ என்பார்—அனைய முன்பயில் தவம் என்னே அடியனேன செய்தது—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பிரமசாரியார் வருகைக்கு தான் செய்ததவம் எத்தவமோ என்று முன்காட்சியில் முகமலர்ந்து கண்டதுபோலும், அகமலர்ந்து இன்சொல் வழங்கினாரென்று கூறப்பட்டது. (௧0)

பேணும் அன்பரை நோக்கிநீர் பெருகிய வடியார்க்
கூணு மேன்மையி லூட்டிநற் கந்தைக ளுடைகீள்
யாணர் வெண்கிழிக் கோவணம் ஈதல்கேட் டும்மைக்
காண வந்தனம் என்றனன் கண்ணுதல் கரந்தோன்.

(எ - து.) நெற்றிக்கண்ணை மறைத்து வந்தவராகிய பிரமசாரியார், தம்மை முகமலர்ச்சியானும் இனிய சொல்லானும் உபசரிக்கின்ற அன்பரைப்பார்த்து, நீர் அளவிலாத அடியார்களுக்குவேண்டிய உணவும் மிகச்சிறப்பாகவூட்டி, நல்லகந்தையும், கீளும், ஆடைகளும், புதிதாகிய வெண்ணிறமுடைய கிழித்தகோவணமும் கொடுத்து வருவதை நான்கேட்டு, உம்மைக்காணும் அவாவுடன் வந்தனம் என்றுகூறினார் என்பதாம்.

*—சித்தத்துருகி சிவன் எம்பிரானென்று சிந்தையுள்ளே பித்துப்பெருகப்பிதற்றுகின்ற அடியவர்க்கு ஊண்முதலியன ஈபவரென்பார்—பெருகிய அடியார்க்கு என்றார். ஆணவமலத்திமிரமுடையாரை அடக்கியாளுகைக்குக்காட்டும் நெற்றிக்கண்ணை, அன்பரிடத்துக்காட்டும் முறைமையுடையன் அன்றென்பார்-கண்ணுதற்கரந்தோன்—என்றார்.

இத் திருப்பாசுரத்தான், நாயனாரது அறத்தைப்புகழ்ந்து மகிழ்ந்து இறைவன் காணவந்தமை கூறப்பட்டது. (௧௧)

என்று தம்பிரான் அருள்செய இத்திரு மடத்தே
நன்று நான்மறை நற்றவா அமுதுசெய் தருளத்
துன்று வேதியர் தூய்மையின் அமைப்பதும் உளதால்
இன்று நீரும்இங் கமுதுசெய் தருளுமென் றிறைஞ்ச.

* நான்காந் திருமுறை - பசுபதி - ௪

(இ - ள்.) (உம்மைக்காணவந்தேன்) என்று, தம்பிரானாகிய பிரமசாரியார் அருள் செய்ய, (நாயனார், சுவாமிகாள்!) இத்திருமடத்தின்கண், நான்குவேதங்களையுணர்ந்த பெரியதவமுடைய வேதியர்கள் நன்றாய் அமுதுசெய்தருளுவதற்கு, அனேகம் பிராம்மணர்கள், ஆசாரக்குறைவின்றிச் சுத்தமாகச் சமைத்திருக்கும் அன்னமுதலியவைகளும் உள்ளன., (ஆகலின்) இற்றைத்தினம் தேவரீரும் இம்மடத்தில் அமுதுசெய் தருள வேண்டுமென்று வணங்கினர் என்பதாம்.

எல்லாவுயிர்களுக்கும் சிறப்பினைத்தரும் ஒழுக்கத்தினைச் சிறந்தெடுத்தோதுதலைத் தலைமையாகக்கொண்டுள்ள நன்மையுடைத்து வேதங்களென்பதுதோன்ற—நன்று நான்மறை—என்றார். அங்ஙனங்கூறும் ஒழுக்கத்தினை ஒன்றேனும் அழிவுபடாமல் வருந்திக்காக்கவல்லவர் அந்தணரென்பது, தோன்ற—பெருந்தவர்—என்றார். அத்தகைய வேதியர்களும் இம்மடத்தின்கண் அமுதுகொள்வதற்கு அனேகர் வந்திருக்கின்றனர் என்பது தோன்ற—அமுதுசெய்தருளத் துன்றும் வேதியர்—என்றார். செய்தற் கரிய வைதிக ஒழுக்கத்திற் சுருங்காத மனவலி யுடையராகிய அவர்களுக் கேற்றவாறு தனித்து வேறாக் மிகவும் பரிசுத்தமாக உணவுகள் அமைக்கப்பட்டும் உள்ளது. இங்கு என்பது தோன்ற—தூய்மையின் அமைப்பதும் உளதால்—என்றார். இத்தகைய ஒழுக்கச்சிறப்புகளெல்லாம் தேவரீரைப்போன்ற ஒழுக்கத்தினருக்குக் குறைவுவாராவண்ணம் அமைக்கப்பட்டிருத்தலின் யாதொரு சந்தேகமுங் கொள்ளாமல் இற்றையத்தினம் எனது வேண்டுகோளின்படி சுவாமிகள் இங்கிருந்து பிக்ஷைகொள்ளவேண்டும் அதுவே யான் தேவரீரால் பெறத்தகும் பேரருள் என்று வேண்டி வணங்கினார் என்பது தோன்ற—இன்று நீரும் இங்கு அமுதுசெய்தருளும் என்றிறைஞ்ச—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால்,—நான்குவருணத்திலும் ஒழுக்க மிக்குடையார்க்கே இம்மடத்தில் சமைக்கப்பட்டுத் தனித்தனி அமைக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது என்றும், அங்ஙனமே போல், அவர்களினும் ஒழுக்கமுடைமையேயன்றி கல்வி கேள்விகளிலும் சிறந்திருக்கும் தேவரீரைப்போன்றவர்க்கும் வேறாகச் சமைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், ஆகலின் தேவரீரும் இன்று இங்கிருந்து அமுதுசெய்தருளும் என்று அடிபணிந்தனரென்றுங் கூறப்பட்டன. (கஉ)

வணங்கும் அன்பரை நோக்கியம் மறையவர் இசைந்தே
அணங்கு நீர்ப்பொன்னி ஆடிநான் வரமழை வரினும்
உணங்கு கோவணம் வைத்துநீர் தாருமென் றொருவெண்
குணங்கொள் கோவணம் தண்டினில் அவிழ்த்தது கொடுப்பார்.

(இ - ள்.) (அமுதுசெய்தருளவேண்டுமென்று) வணங்கிய அன்பரைப்பார்த்து (அவர் வேண்டுகோளின்படியே) அந்தப் பிரமசாரியார் திருவுள்ளமிசைந்து, தெய்வீக நதியாகிய காவிரிநதியில் நான் ஸ்நானஞ்செய்து வருகின்றேன். வருகின்றபொழுது ஒருசமயம் மழை வரும்போற் காணப்படுகின்றது.) அப்படி மழைவரினும், எனக்கு வேறொரு கோவணம் வேண்டுமல்லவா ; அதற்காக, உலர்ந்திருப்பதாகிய இந்தக் கோவணத்தைத் தருகின்றேன். இதனை நீர் வைத்திருந்து கொடுமென்று, தண்டினிற் கட்டியிருந்த இரண்டுகோவணத்துள் வெண்ணிறங்கொண்ட கோவணமொன்றை அவிழ்த்து அதனை அவரிடத்தில் கொடுப்பாராயினர் என்பதாம்.

தண்டினில், ஒரு வெண்குணங்கொள் கோவணம் அவிழ்த்து அது கொடுப்பாரென்று கொண்டு கூட்டுக.

இறைவன் அன்புடைத் தொண்டர்க்குப் பேரருள் கொடுப்பான் பிரமசாரியின் வடிவாகிவந்தவன் கண்ணுதற் கரந்தோனாகலின்—மறையவர்—என்றும், இந்திரன் தொழிப்பதியில்வைத்த நந்தனவினம் நீரின்றி வற்றிப்போக, அதுகண்டு வருந்திய

அவனது துன்பத்தைப்போக்கவந்த தெய்வநதியாகலின்—அணங்குநீர்ப்பொன்னி— என்றும், இறைவனுக்குரிய தொண்டியற்றி அவர்பால் கருணைபெறுவது எப்பொழுதும் அத்தொண்டை இயற்றுதற்கேயன்றி கருணையைப்பெற்றுத் தொண்டைவிடுவதற்கன்றாகலின்—மழைவரினும் கோவணம்வைத்து நீர்தாரும்—என்றும், இறைவனைக் காணுதற்கு முன் செய்யுந்தொண்டு அருளைப்பெற்றுச்செய்வதும், இறைவனைக் கண்டபின் செய்யுந் தொண்டு அன்பினைப் பெற்றுச் செய்வதும் ஆகலான்—ஒரு வெண் குணங்கொள் கோவணம் தண்டினில் அவிழ்த்து அது கொடுப்பார்—என்றும் கூறினார்.

எனவே - கோவணங்கொடுக்கும் தொண்டராகவே அவரிருக்க, இவர் நினைந்துவருவராயின் அவர் கொடுக்கும் கோவணத்தை இவருக்குக் கொடுக்கமாட்டாரா ? அங்ஙனமிருக்க மறையவர் தண்டினில் ஒரு கோவணத்தை அவிழ்த்து அவரிடத்தில்கொடுத்து, இதனை நீர் எனக்குத்தாரும் என்றதனை ஆராயும் அளவில், முன் அடியார்களுக்கு அவர் கொடுத்துவந்த கோவணம் இவர் கொடுத்த கோவணங்களேயாமென்று அறியவேயாம்.

அஃதாவது,—நாயனார் கொடுத்துவந்த கோவணம் * அன்புருவம், மறையவர் நாயனார்பால் கொடுத்த கோவணம் அருளுருவம். ஆகவே அருள் அவனன்றி வாராதென்பது எப்படி நிச்சயமோ அப்படியே அன்பும் அவனன்றிவாரா. இவ்வுண்மை தோன்றவே—அருளென்னும் அன்பீன்குழவி—என்றார் நாயனார். அருள் அன்பீன்ற குழவியாயின் அருள் இறைவன்பால் உள்ளதன்றே. ஆகலான் அவர் கொடுத்த கோவணங்களும் இறைவன் கொடுத்ததே என்பதில் தட்டில்லை.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—செம்பொருள்கண்டார் வாய்ச்சொல்லாகிய இனியசொல்லைக் கண்டநாயனார்பால் அச் செம்பொருளுருவாய் ஒளிவிடும் ஞானக்கண்ணாகிய நெற்றிக்கண்ணை மறைத்துவந்தாராகலின்-மறையவரென்றும், இந்திரனாகிய தேவனது துன்பத்தைப் போக்கிய தெய்வநீராகலின் - அணங்குநீர்ப்பொன்னி என்றும், இறைவன், நீ என்பால் பெறவேண்டிய கருணை - மழைபோல் பிரவாகமாய்ப் பெறவரினும், நீ அடியார்க்குக் கந்தை கீளொடு கோவணமுதலியவற்றைக் கொடுத்துவருதலாகிய தொண்டினை விடாது செய்துவருதலே கருணைபெற்றோரது இயல்பாகலின் - கோவணம் வைத்து நீர் தாருமென்று என்றும், நீர் அன்பினைக் கோவணமாகக் கொடுத்து வந்தீராதலால், நானும் களங்கமற்ற கருணையைக் கோவணமாகக்கொடுத்தல் முறையாகலான் தண்டினில் கோவணம் அவிழ்த்து அதுகொடுப்பாரென்றுங் கூறப்பட்டன.

இறைவன் கொடுத்த கோவணத்தை உணங்கு கோவணமெனவும், வெண்குணங்கொள் கோவணமெனவும், கூறியது என்னையெனின்,—அது அருளுருவாகலான் மலசம்பந்தமாகிய தற்போதத்தை வாட்டி, நின்மலமாகிய அன்பினைத்தந்து என்றும் உருகும்வண்ணமாகவே நிற்கச்செய்யும் தன்மைத்து என்று அதன் இலக்கணங் கூறியவாறும் என்க. உணங்குதல் - வாட்டுதல். வெண்குணம் வெண்மையாகிய குணம் - அஃதாவது - நின்மலமாகிய அருள்.

இங்ஙனங் கூறிவந்த அன்பு அருள் என்னும் இரண்டின் திறத்தை இனிவரும் முப்பத்தொருசெய்யுளான் உணர்த்துகின்றார். அஃதாவது,நாயனாரிடத்தும், இறைவனிடத்தும் அன்பும், அருளும், நின்ற திறமும், அங்ஙனம் நின்றதிறத்திற் கேற்ப இருவரும் செய்த செயலின்திறமும் எடுத்துக் கூறுவதாமென்க.

---

* உள்ளத்தில் அன்புநிறையப் பெற்றாரே தொண்டுசெய்வ ரென்பதனை - இயற்பகைநாயனார் புராணத்தில் அளவிலாததோர் உளநிறையருளால், நீறுசேர் திருமேனியர் மனத்து நினைத்த யாவையும் வினைப்படமுடித்து, என்றதனானும், அன்பு இறைவனைக் கண்டபின் என்றதனை திருவாசகத்தில், "ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே இடையறா அன்பு உனக்கு என் ஊடகத்தே நின்றுருகத்தந்தருள்" என்றதனானும் அறிக.

பிரமசாரியார் நீராடுதற்குப் போதல்.

ஓங்கு கோவணப் பெருமையை உள்ளவா றுமக்கே
ஈங்கு நான்சொல வேண்டுவ தில்லைநீர் இதனை
வாங்கி நான்வரும் அளவும்உம் பிடத்திக ழாதே
ஆங்கு வைத்துநீர் தாருமென் றவர்கையில் கொடுத்தார்.

(இ - ள்.) (கோவணங் கொடுப்பாராகிய பிரமசாரியர், நாயனாரைப்பார்த்து) பிரம சாரிகளுக்குச் சிறப்புடைத்தாகிய இக்கோவணத்தின் பெருமையை, உமக்கு இப்பொழுது நான் சொல்லவேண்டுவதேயில்லை. (ஏனெனில்: அக்கோவணத்தின் பெருமையெல்லாம் உண்மையாக நீரே அறிந்திருக்கின்றீர், ஆகலின் நான்கொடுக்கும்) இக்கோவணத்தை நீர் வாங்கி, இது கோவணந்தானே என்று இகழ்ச்சிசெய்யாது, காவலுள்ள அந்த இடத்தில் நான் வருமளவும் காவலாகவைத்து, (நான் வந்தபின்னர்) நீர் என்னிடத்தில் கொடுமென்று நாயனார்கையிற் கொடுத்தனர் என்பதாம்.

நீர் கொடுப்பது பருத்தியினுலாகியது, நான் கொடுத்தது வேதஅருத்தத்தினுலாகிய கோவணம் என்பார்—ஓங்குகோவணம்—என்றார். அடியார்களுக்கு எப்படி கோவணஞ் சிறப்புடைத்தோ அப்படியே பிரமசாரிகளுக்கும் சிறப்புடைத்து என்னும் உண்மையை நீயே அறிந்திருக்கும் அறிவாளியென்பார்—பெருமையை உள்ளவாறு உமக்குநான்சொல்ல வேண்டுவதில்லை—என்றார். நான்கொடுக்கும் வேதநூலாகிய கோவணம், நீர்கொடுக்கும் பருத்திநூல்போல் காணப்படலால் உம்மிடத்திருக்கும் நூற்கோவணத்தோடு இப்பொருட்கோவணத்தை ஒன்றாகவைக்காமல், செல்வப்பொருளை வேறு வைத்தல்போல் இதனை வேறுவைத்துப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பார்—நீர்இதனை இகழாதே ஆங்கு வைத்து—என்றார். தான் கொடுக்குங் கோவணத்தைத் தானே மாயஞ்செய்து, நாயனாரிடம் வழக்கிட எண்ணிவந்திருக்கின்றா ராகலின் அதற்கேற்ப வழக்கினை வலியுறுத்த ஏது தேடினார் என்பார்—நீர் இதனை வாங்கி நீர்தாரும் என்று அவர் கையிற்கொடுத்தார்—என்றார்.

ஓமென வோங்கி வொலிக்கும் பிரணவத்தை முதலாகவுடைய வேதகோவணமாதலினாலும், நாயனாருடைய பொருளனைத்தும் ஓங்கிய பொருளெனக் காட்டவந்த கோவணமாகலினாலும் ஓங்குகோவண மெனப்பட்டது.

இத்திருப்பாசுரத்தால்,—இறைவன் தாம் செய்யப்போகும் வழக்கிற்கு ஏதுவாக அக்கோவணத்தைத் தமது நாயனார்பாற் கொடுத்தனர் என்று கூறப்பட்டது. (கச)

கொடுத்த கோவணம் கைக்கொண்டு கோதிலா அன்பர்
கடுப்பில் இங்கெழுந் தருளுநீர் குளித்தெனக் கங்கை
மடுத்த தும்பிய வளர்சடை மறைத்தவர் மறையோர்
அடுத்த தெண்டிரைப் பொன்னிநீர் ஆடவென் றகன்றார்

(இ - ள்.) கோவணத்தைக்கொடுத்த (பிரமசாரியாரது)வஞ்சத்தையறியாத நாயனார் அதனைக் கையேற்று வாங்கிக்கொண்டு, (தேவரீர் கட்டளைப்படியே இக்கோவணத்தைப் பத்திரப்படுத்திவைத்துக் கொடுக்கின்றேன்) சுவாமிகள் காவிரிநதியில் ஸ்நானாதி கடன்களை முடித்துக்கொண்டு விரைவில் இம்மடத்தில் எழுந்தருளவேண்டும் என்று சொல்ல, நீண்டசடையின்கண் அலை மடுத்துத் தள்ளும் கங்கையை மறைத்துவந்த பிரமசாரியாகிய மறையோர் சமீபத்திலுள்ள தெள்ளிய அலையையுடைய காவிரிநதியில் நீராடிவருகின்றேனென்று சென்றனர் என்பதாம்.

நீர்குளித்து, கடுப்பில் இங்கெழுந்தருளும் எண எணவும், வளர்சடை மடுத்த தும்பியகங்கை மறைத்தவர் மறையோர் எனவும் கொண்டுகூட்டுக.

திருவேடமுடைய அடியாரது காயத்தைச் சிவரூபமாகவே காண்பதுபோல், அவரது வாக்கைச் சிவவாக்காகவும், அவரது உள்ளத்தைச் சிவனது திருவுள்ளமாகவும், எண்ணுவதன்றிப் பாச சம்பந்தப்பட்டுள்ள வாக்காகவும், மனமாகவும் எண்ணும் ஆற்றமுடையவர் அன்றென்பதுதோன்ற—கோதிலா அன்பர்—என்றார். நான் வருமளவும் கோவணத்தைக் காவலில்வைத்து நான் வந்தபின்னர் நீர்தாரும் என்றதனால், நாயனார் இப்பிரமசாரியார் இன்னம் எங்குசெல்ல விருக்கின்றாரோ எப்போது வருவாரோ என்று ஐயமுற்று, ஐயரைநோக்கி தேவரீர் சொல்லியதுபோல எத்தனைநாளானாலும் கோவணத்தைப் பாதுகாத்துக்கொடுப்பதில் தடையில்லை, நீர் விரைவில் அமுதுண்டருளவேண்டு மென்னும் அவாவுடையனா யிருக்கின்றேன் அவ்வவாவின்படியே விரைவில் வரல்வேண்டுமென்னுங் குறிப்புத்தோன்ற—நீர்குளித்து கடுப்பில் இங்கெழுந்தருளும்—என்றார். கங்கையாகிய நீரை நீங்காது தலையில்வைத்திருக்கின்ற இறைவர் நீர் குளித்துவருகின்றே னென்று சொல்லவந்ததும், நீர்குளித்து வாருமென்று நாயனார் சொல்லவந்ததும், கங்கையைத் தோன்றாவண்ணம் மறைத்துவந்ததனால் என்பதுதோன்ற—கங்கைமறைத்த அம்மறையோர்—என்றார். தனது அருட்செயலையும், நாயனாரது அன்பின் செயலையும் விரித்து யாவருங்காண ஆடப்போகின்றார் என்பது தோன்ற—பொன்னி நீராடுதற்கு அகன்றார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தால்,—நாயனார்—அடியார்களுடைய மன வாக்குக் காயங்களிடத்தில் எவ்விதத்தும் யாதொருகுற்றமும் கருதாத அன்பரென்றும், அன்பர்களுக்கு அமுதளிப்பதில் மிக்கதீவரமுடையரென்றும், அஃதேபோல் இறைவன் அன்பரன்பினை உலகினரறிய விரிப்பதில் அதிதீவர முடையவரென்றும், அதற்கே காவிரிநதிக்குச் சென்றாரென்றுங் கூறப்பட்டன. (௧௫)

கோவணத்தைக் காப்பிடத்தில் வைத்தல்.

தந்த கோவணம் வாங்கிய தனிப்பெருந் தொண்டர்
முந்தை அந்தணர் மொழிகொண்டு முன்புதாம் கொடுக்கும்
கந்தை கீளுடை கோவணம் அன்றியோர் காப்புச்
சிந்தை செய்துவே றிடத்தொரு சேமத்தின் வைத்தார்.

(எ - து.) பிரமசாரியார் கொடுத்தகோவணத்தை வாங்கிக்கொண்ட ஒப்பற்ற பெருமையினையுடைய தொண்டனார், அந்தப் பிரமசாரியார் முன்சொல்லிய வார்த்தையைச் சிரத்தையுடன் மனத்துட்கொண்டு, தாம் முன்னே அடியார்களுக்குக் கொடுத்துவரும் கந்தை, கீள், உடை, கோவணம், ஆகிய இவைகளை வைத்திருக்கும் இடத்தில் அல்லாமல், வேறோரிடமாகிய காவலிற்சிறந்த ஓரிடத்தைச்சிந்தித்து அத் தனியிடத்தில் அக் கோவணத்தை வைத்தனர் என்பதாம்.

அருட் கோவணமாதலால், அதனை முன்னர் சிந்தனையாற் சிந்தித்துப் பின்னர் அச்சிந்தனையிற் றெளிந்த தெளிதலிலேவைத்தல் முறையாதலால்—சிந்தைசெய்து வேறிடத் தொரு சேமத்தின் வைத்தார்—என்றார். அருட்கோவணத்தை வாங்குந்தகுதியாளரானதால்—தனிப்பெருந்தொண்டர்—என்றார். அருட்கோவணத்தைக் காக்கவேண்டிய முறையெல்லாம் விடாது சிரவணஞ் செய்தவராகலான்—முந்தை அந்தணர்மொழிகொண்டு—என்றார்.

இதனால்,—மொழிகொண்டு என்றது சிரவணமெனவும், காப்புச்சிந்தை செய்தது என்றது—சிந்தனைஎனவும், ஒருசேமமென்றது நிதித்தியாசனம் (தெளிதல்) எனவும் பொருள்கொண்டு, இறைவன்கொடுத்த அருளைக்கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தவர் நாயனார் என்று கூறப்பட்டது.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பிரமசாரியாரது கட்டளைபபடியே, தனியிடத்தில் அவர் கொடுத்தகோவணத்தை வைத்தனரென்று கூறப்பட்டது. (௧௬)

பிரமசாரியார் நனைந்துவருதல்.

போன வேதியர் வைத்தகோ வணத்தினைப் போக்கிப்
பான லந்துறைப் பொன்னிநீர் படிந்துவந் தாரோ
தூந றுஞ்சடைக் கங்கைநீர் தோய்ந்துவந் தாரோ
வான நீர்மழை பொழிந்திட நனைந்துவந் தணைந்தார்

(எ - து) நீராடுதற்குப்போன பிரமசாரியார், தாம் போனதுபோல் நாயனார் காவலிடத்தில்வைத்த அந்தக்கோவணத்தையும் போக்கி, குவளைமலர்கள் மலர்ந்திருக்கும் துறையுடைய காவிரிதீர்த்தத்தில்மூழ்கித் தான் வந்தனரோ, (அல்லது) நறுமணங்கமழும் சடையிலுள்ள புனிதமாகியகங்காதீர்த்தத்தில் படிந்துதான்வந்தனரோ, (நாம்இவ்விரண்டையும் அறியுந் தரமுடையோமல்லோம்.) ஆகாயத்தினின்றும் மேகமானது மழை பொழிய அம்மழையில்நனைந்து மடத்தைவந்து சேர்ந்தனர் என்பதாம்.

இறைவனார் தாம் காவிரிநதியில் மூழ்கவந்ததுபோல் தமதருளையும் நாயனாருடைய அன்பில் மூழ்கப்போக்கினார் என்பார—போனவேதியர் வைத்தகோவணத்தினைப் போக்கி—என்றார். வேத தருமமாகிய யாகாதிகளைக் கண்டு பெய்வதாகிய மேகவருஷத்தில் நனைந்து வந்தவ ரென்பார்—வானநீர்மழை பொழிந்திட நனைந்துவந் தணைந்தார்—என்றார். தன்னிடத்தில்வந்து மூழ்குகின்றவர்களுக் கெல்லாம் பாவத்தைப் போக்கிப் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் அப்புண்ணியத்துக்குப் * பயன்கொடுப்பதற்கு நதியில் மூழ்கினாரென்பார்—பொன்னிநீர் படிந்து வந்தாரோ—என்றார். தனது திருமேனியிற்கலந்து இன்புறும் உமாதேவியைப்போல் தன்னைக்கலந்து அநுபவிக்கப் பெறாது சடையிற் சிக்குண்டு வருந்துகின்ற கங்காதேவியினது துன்பம் நீங்க அத்தேவியைப் பெருக்கிவரச்செய்து அவ்வெள்ளத்தில் பொருந்த மூழ்கிவந்தார் என்பார் —தூநறுஞ்சடைக் கங்கைநீர் தோய்ந்து வந்தாரோ—என்றார். தமது அருளை அன்பர்பால் போக்கியது உண்மையாகலின் போக்கி எனத் துணிவுப் பொருளிலும், அஷ்டமூர்த்தங்களில் ஒன்றாயெண்ணப்பட்ட நீர் தாமாகவேயிருக்க நதியில் மூழ்குதலும் தமது இடப்பாகத்தை உமாதேவிக்கும். சடையைக் கங்கைக்கும் இடமாகக்கொடுத்து அவ்விருதேவியாராலும் கலக்கமற்று வாழ்ந்திருப்பவர் - அன்று கங்கையில் மூழ்குதலும் எங்ஙனம்கூடும்; கூடாதாகலின் வந்தாரோவந்தாரோ, என ஐயப்பொருளிலும் கூறினாரென்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான், அப்புலிங்கமாகவே யிருக்கின்றவர் - அப்புவில் மூழ்கவேண்டிய தில்லையாகவேயிருக்க, மூழ்கிவந்தவரைப்போல் காணச்செய்தன ராகலான், பொன்னிநீர், கங்கைநீர், மழைநீர் என்னும் மூவகைநீரில் எந்தநீரில் மூழ்கிவந்தனரோ அவர்மாயத்தை நாம்கூறமுடியாதென்று கூறப்பட்டது. (கஎ)

பிரமசாரியாரை எதிர்கொண்டு வணங்கல்.

கதிரி ளம்பிறைக் கண்ணியர் நண்ணிய பொழுதின்
முதிரும் அன்புடைத் தொண்டர்தாம் முறைமையின் முன்னே
அதிக நன்மையின் அறுசுவைத் திருவமு தாக்கி
எதிரெ ழுந்துசென் றிறைஞ்சிட நிறைந்த நூன்மார்பர்

(எ - து.) கிரணங்களைப்பரப்பும் இளம்பிறை மாலையினையுடைய சிவபிரானாகிய பிரமசாரியார், மடத்தைவந்து சேர்ந்தபொழுதில், ஒருகணத்திற்கு ஒரு கணம் வளரும்

* நதிகள் தங்களிடத்தில் பாவிகள் மூழ்குவதனால் அவரினின்றும் நீங்குவதாகிய பாவங்களை யுடைத்தாயிருக்குமென்றும், அப்பாவங்கள் ஈஸ்வரபக்தியுடையார் செய்யும் ஸ்நானதெரிசன பரிசனங்களால் ஒழியுமென்றும் தேவீபாகவதம் கூவது ஸ்கந்தத்தில் கூறியிருத்தலால் தன் வேடத்துக்கேற்பப்பயன்கொடுக்கச் சென்றாரென்றார்.

அன்பினையுடைய நாயனர், அந்தப்பிரமசாரியார் வருவதற்கு முன்னரே, ஆசாரமுறைப்படி மிக்க நல்லசுவையோடு அறுவகைக்கறிகளுடன் திருவமுதுசமைக்கச்செய்து, எழுந்தெதிரேசென்று வணங்கிட, பூனூல் நிறைந்தமார்பினையுடைய பிரமசாரியார் என்பதாம்.

தொண்டர்தாம் முன்னே, முறைமையின் அதிகநன்மையின் அறுசுவைத் திருவமுதாக்கி எனக்கொண்டு கூட்டுக.

நாயனரிடத்துள்ள அன்பு—இறைவன்போக்கிய அருளிற்கலந்து முன்னையினும் மேலிட்டிருந்த தென்பார்—முதிரும் அன்புடை—என்றார். பசுவினிடத்தில் உண்டாகும் பால்முதலிய ஐந்தினையும் சுவைப்பதுபோல் அத்துடன் முதிர்ந்திருக்கும் தனது அன்பினையும் இறைவன் சுவைக்குமாறு அறுசுவையோடு திருவமுதமைத்தன ரென்பார்—அதிக நன்மையின் அறுசுவைத் திருவமுதாக்கி என்றார். ஒருபொழுதிலேயே பலமுறை அடியரைக் காணவரினும் அம்முறைதோறும் புதிதாகக் காணவந்தது போலும் வணங்குதல் முறைமை என்பார்—எதிரெழுந்து சென்று இறைஞ்சிட என்றார். மூன்றுவேதமாகிய நூல் ஆகமத்தின் உட்பொருளாகிய முப்பொருளுண்மை நிறைந்த அடையாளப் பொருளென்றுணரப் பூணூலைத் தரித்தனரென்பார்—நிறைந்த நூன்மார்பர்—என்றார். தமதுசடையிலிருக்கும் பிறையில் ஓர்கலையைக்காட்டி வானத்திலிருக்கும் பிறையில் யாவரும் அறியப பதினறுகலையும் நிறைந்திருக்கக் காட்டுவது போல் தம்மிடத்தில் சிறிதருளைக்காட்டி, நாயனர்பால் நிறைந்த அருளை யாவரும் அறியக் காட்டுதல் அடியார்பால்வைத்த அன்பின் திறமென்பார்— கதிரிளம் பிறைக் கண்ணியர் நண்ணியபொழுது—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான் - நாயனர்பால் இறைவன் தமதருட்கலையை நிறையச்செய்தனரென்றும், இறைவன்பால் நாயனர் தமது அன்பினிலையை முதிரச்செய்தன ரென்றும், இறைவன் தமது அருட்சுவையில் தம்மைச் சுவைக்கச்செய்ததுபோல், நாயனர் தமது அன்பின் சுவையை இறைவன் சுவைக்குமாறு அறுசுவையுணவை அமைத்தன ரென்றும், அதனைப் பிரமசாரியாருண்ண வணங்கினரென்றுங் கூறப்பட்டன. (கஅ)

பிரமசாரியார்கொடுத்த கோவணத்தைக் கேட்டல்.

தொண்ட ரன்பெனுந் தூயநீ ராடுதல் வேண்டி
மண்டு தண்புனன் மூழ்கிய ஈரத்தை மாற்றத்
தண்டின் மேலுள நீரம்நான் றந்தகோ வணத்தைக்
கொண்டு வாருமென் றுரைத்தனர் கோவணக் கள்வர்

(எ - து.) (மழைநீராடிவந்த பிரமசாரியார்) நாயனருடைய அன்பென்னும் சுத்தமாகிய நீரில்மூழ்குதலை விரும்பி (அன்பரைப்பார்த்து) வெள்ளமாகியமழையில் நனைந்து வந்த ஈரத்தை மாற்றிக்கொள்ள, (முன்னர் கோவணம் வேண்டியிருப்பதால் கோவணமோ வேறில்லை) இப் பலாசத்தண்டின்மேலுள்ள கோவணமும் (என்னைப்போல்) நனைந்துள்ளதே, (ஆகையால்) நான் உம்மிடம் முன்கொடுத்த கோவணத்தைச் சீக்கிரமாகக் கொண்டுவாரும் என்று, கோவணத்தைக் களவாடிய கள்வர் கூறியருளினர் என்பதாம்.

கோவணத்தைக் கொண்டுவாருமென்று கோவணக்கள்வர் உரைத்தனர் என்று கூட்டுக.

நாயனருடைய அன்பினைப்போலும் எமக்குச் சுத்தங்கொடுப்பது — காவிரிநீருமன்று கங்கைநீருமன்று மேகநீருமன்று என்னும் அவ்வுண்மை தோன்ற—தொண்டர் அன்பெனும் தூயநீராடுதல் வேண்டி—என்றார். அன்பர்கள்பால் தன்னருளைவைப்பது அவர்களைத் தன்வசமாக்கிக் கொள்வதற்கேயன்றி அவர்களைத்தன்னைவிட்டு வேறுவைப்பதற் கன்றென்பதுதோன்ற—நான் தந்த கோவணத்தைக் கொண்டுவாருமென்றுரைத்தனர்—என்றார். உனதன்பின் வசப்பட்ட எனதருள் உன்னிடத்தினின்றும்

வெளிப்பட்டாலன்றி உன்பால் நான்வைத்துள்ள திரோதசத்தியின் செயலினைத் தும் மாற்றமுடியாதென்பது தோன்ற—ஈரத்தைமாற்ற—என்றூர். தம்மைச்சார்ந்தவ ரிடத்துஞ் சாராதாரிடத்தும் * தலைமை பெற்றிருக்கும் தற்போதத்தின் வண்ணத் தைக்காட்டாவண்ணம் அதன் வண்ணத்தைக் களவாடும் செயலுடையவன் என்பது தோன்ற—கோவணக்கள்வர்—என்றூர்.

இத் திருப்பாசுரத்தான்,—புண்ணிய தீர்த்தங்களினும் சிறந்த புண்ணிய தீர்த்தம் தொண்டர் அன்பென்னும் தீர்த்தமென்றும், அருட்செயல் மேலிடத் தலைப்படின் திரோதச்செயல் மாறுமென்றும், அது மாறவருங்காலத்துத் தற்போதச்செயலின் வண் ணமும் மாறத் தற்போதத்தை இறைவனுகியகள்வன் கவர்வனென்றும், அதைக்கவர்ந் தபின் தனது அருட்செயலை வெளிப்படுத்த அவர் அறிவைத் தன்னளவில் நிறுத்துவ னென்றுங் கூறப்பட்டன. (கக)

நாயனூர் கோவணந் தேடுதல்.

ஐயர் கைதவம் அறிவுறு தவர்கடி தணுகி
எய்த முன்சென்று கோவணம் இருந்த வேறிடத்தின்
மையில் சிந்தையர் கண்டிலர் வைத்தகோ வணமுன்
செய்த தென்னென்று திகைத்தனர் தேடுவா ராஞர்.

(எ - து.) நாயனூர் பிரமசாரியார் கூறிய பந்தயவார்த்தையை அறியாமல் முன் தாப்பிடத்தில் வைத்திருந்த ஐயர் கோவணத்தைக் காணும்பொருட்டு மிகவும் சீக்கிர மாகச்சென்றுபார்க்க, யாதொரு களங்கமும் இல்லாத சித்தத்தையுடைய அவர் முன் வைத்த கோவணத்தைக் காணுதவராகி நாம் செய்தது என்ன, நம்மைக் கோவணஞ் செய்தது என்ன ! என்று மனந்திகைத்தவராய் மீண்டுந் தேடுவராயினூர் என்பதாம்.

அவர், ஐயர் கைதவம் அறிவுறுது முன் வேறிடத்து வைத்திருந்த கோவணம் (காணக்)கடிது அணுகிச்சென்று எய்த, முன்கோவணம் மையில் சிந்தையர் கண்டிலர். செய்தது என்னென்று திகைத்தனர் தேடுவார் ஆனூர் எனக்கொண்டுகூட்டுக.

நாயனூர் உயிர்க்கு அகத்தறுப்பாகிய அன்பினைப்பெற்றன ராகலின், அவ்வன் பினைப் பிரியாத அருளும் உடையராயினர் ஆகவே அவருயிரைவிடாதது அன்பு; அன் பினைவிடாதது அருள். விடாததன்மையை அன்பும் அருளும் பெற்றிருக்குமாயின், அரு ளாகிய கோவணம் எங்ஙனம் இவர்வைத்தவிடத்தில் வேருக இருக்கும்? ஆகலான் அரு ளானது கோவண வுருவொழிந்து நாயனூரது அன்புருவானதால், கோவணம் இருந்த விடத்திலும் வேறிடத்திலும் இல்லாமற் போனதென்பார்—கோவணம் இருந்தவேறிடத் திற் கண்டிலர்—என்றூர். அன்பும் அருளும் தம்மோடு கலக்கப்பெற்றவர் சுட்டியறி யும் சுட்டறிவையும் தம்மையும் அறியாது அன்பினல் உள்ளமுருகி அருளுருவாகவே யிருப்பரன்றி வேறுபிரிந்து இது அருளென்று ஒருவருக்கும் காட்ட அறியா ரென்பார்— மையில் சிந்தையர் கண்டிலர்— என்றூர்.

தற்போதச் செயலற்று அருள்வசப்பட்டாரை—இறைவன் அவர்கள் அவ்வருளைச் சுதந்தரமாய் எங்கெங்கும் கண்டு ஆளுமாறு செய்வதில் தீவரமும், அவர்களும் அருளை ஆங்காங்கும் கண்டு ஆளுவதில் தீவரமும் உடையராதலால், அவர்கோவணம் கொண்டு வாவென்ற அக்கணமே அவ்வருட்கோவணத்தைக் கண்டு அவ்வருளுடையானை வந்து சேரச் சென்றனரென்பார்—அவர்கடிது அணுக எய்திநோக்குற—என்றூர். அருளான து தன்னை ஆளவரும் அன்புடையாருக்கு †—ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டு என்உள்ளமும் போய் நான் கெட்டவா—என்றபடி, உடம்பின் செயலையும், உயிரின்

* கோ—தற்போதம். வண்ணம்—அப்போதத்தின் செயல். † திருவாசகம். திருத் தெள்ளேணம்—செ - கஅ.

செயலையும், உயிர் உணர்வின் செயலையுங்கெடுத்து, உடம்பின் வகையானும், உயிரின் வகையானும், உணர்வின் வகையானும் செயப்படும் செயல்வகைகளை எண்ணும் உள்ளத்தின் செயலினையும் போக்கி, இவ்வாறு செயற்படுவனவெல்லாம் செயலற்றுப் போக உடம்புமுதல் உள்ளம்வரையிலும் நின்று அதனதன் செயலை இயக்கிவந்த நான் என்றெழும் ஆணவ அகங்காரத்தின் செயலையுங் கெடுத்து அதனைத் திகைத்து நிற்கச்செய்யும் என்பார்—வைத்தகோவணம் செய்தது என்னென்று திகைத்தனர்—என்றார். செயலெல்லாம் ஒழியினும் அச்செயல்களில் பழகிவந்த ஆன்ம அறிவின்கண் அவ்வாசனை 'இங்குளிவாங்குங் கலம்போலத்' தங்கியிருக்குமாகலின், முன்போல் உடம்புமுதலியன தோன்ற அவைகளில் அவ்வறிவு செல்லும் இயல்புடையதென்பார்—முன்தேடுவாரானார்—என்றார். இங்ஙனமான சித்தாந்த உண்மையை அறியும் வன்மையில்லார் யாங்கள் ஞானிகளாயினோம், அருளுடையராயினோம் என்றுகூறும் அவர்களது பந்தயங்களெல்லாம்போலிப்பந்தயமாய்ப் போயொழிய இறைவன் தான்பந்தயங்கட்டிக்கொண்டு அப்பந்தயத்தை அருள்பெற்றநாயனார்பால் காட்டினாலன்றி பிரகாசிக்கா ஆகலான் அது பிரகாசிக்குமாறு கோவணங் கொண்டுவாவென்றுகூறுவதை அவர் அறியாரென்பார்—ஐயர் கைதவம் அறிவுறாது என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—இறைவன்தனக்கு ஆட்பட்டாரைத் தான் அருளால் ஆளுமுறைமையினை, அவர்களுக்குமுன் உணர்த்தான்என்னும் உண்மைதோன்ற—ஐயர் கைதவம் அறிவுறாது—எனவும், இறைவனால் ஆளப்பட்டார் தம்மை இறைவன் நன்றே செய்யச்செய்யினும், பிழையே செய்யச்செய்யினும் அதையதைச் செய்வதேயன்றி, அச்செயலில்வரும் நன்மையையும் பிழையையும் எண்ணார் என்னும் உண்மைதோன்ற—இறைவனார்கோவணம் கொண்டுவாருமென்று உரைத்த அளவில் கோவணம் இருந்த இடத்திலும் வேறிடத்திலும் எய்திநோக்கினார்—எனவும்—கண்டிலர் எனவும், தமக்குவரும் நன்மையையும், பிழையையும் கருதாராயினும், தம்மால் அடியார்களுக்கு, ஏதேனும் நன்றாவது பிழையாவது விளைவதாயின் அதனை எண்ணிச்செய்வது அன்பரதுகடமை என்னும் உண்மைதோன்ற—தேடுவாரானார்—எனவும், தேடியும் கண்டிலராகவே மையில் சிந்தையராகிய நாயனார் இச்செயல் யார்செய்யவல்லார் என்று சிந்தித்துப் பின்னர் நஞ்செயலற்று நான் என்பதும் அற்று. நாதன் தன்செயல் நோக்கும் நமக்கு, திருவருட் செயலன்றி வேறு எச்செயலிருக்கின்றது என்று அவசமுற்று எண்ணுவதுமற்று செய்வதுமற்று நின்றனர் என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—கோவணம் செய்தது என்னென்று திகைத்தனர்—எனவுங் கூறப்பட்டன. (உ०)

பொங்கு வெண்கிழிக் கோவணம் போயின நெறிமேற்
சங்கை இன்றியே தப்பின தென்றுதம் சரக்கில்
எங்கு நாடியும் கண்டிலர் என்செய்வார் நின்றார்
அங்கண் வேதியர் பெருந்துடக் கினில்அகப் பட்டார்

(எ - து.) பிரமசாரியாரால் கொடுக்கப்பட்ட வெண்ணிறமிக்க கிழித்தகோவணமானது மறைந்து போனவகையை எண்ணவேண்டிய அளவில் எண்ணிப்பார்த்தும், (புலப்படாமையான்) அக்கோவணம் எவ்வழியானோ தப்பிப்போயிற்று இனிமேல் சங்கையில்லை என்று தெளிந்து, (மறுபடியும் நாம்வைத்திருக்கும் கோவணச் சிப்பங்களில் பார்ப்போமென்று எண்ணி) கோவணச்சரக்கில் ஒவ்வொரு மூட்டைகளிலும் ஆராய்ந்துபார்த்தனர். பார்த்தும் அச்சரக்குகளிலும் காணப்படாமையால் அவருக்கு எண்ணும் எண்ணமும், செய்யும் செயலும் என்ன இருக்கின்றது. ஒன்றும் செய்ய அறியாதவராய் நின்றனர். (அங்ஙனம் நின்றாராயினும்) பிரமசாரியார் (எண்ணிவந்த) பெருவழக்கு (அவரை விடாதாகலான்) அவர் வழக்காகிய பெரியதொடக்கினில் அகப்பட்டுக் கொண்டனர் என்பதாம்.

மேலைச்செய்யுளில் "இங்குளிவாங்கும் கலம்போல," என்று எடுத்துக்கூறியது போல் முன் வாசனாவசத்தான் கருவிகரணச் சம்பந்தப்பட்டு கோவணத்தை எங்கெங்குந் தேடத்தலைப்பட்டும் அது காணாதொழிந்தது. அதனோடு தேடத்தலைப்பட்ட கருவிகரணங்களும் மேன்மேல் முனைத்துத் தோன்றுதலொழிந்தன. ஏனெனில்:—அக்கினியானது தன்னைச் சுடாதிருப்பதற்கு அக்கினிஸ்தம்பன மென்னும் நல்ல தவத்தைச் செய்தவர் அக்கினியிற்கிடப்பினும் அதனால் வேகாது தமது நிறத்திலேயே நிற்பது போலும், குதிரை ஊர்வதற்குரிய பாகநூல் கற்றுவல்லார் அக்குதிரையின் வேகத்துட் படினும் தவறிவிழுந்து கலங்காது தமது நிறத்தில் நீங்காது நிலைபெற்றிருப்பது போலும், தேடியுங் காணாமையால் அவ்வளவில் தாம்தேடுஞ் செயலையும்விட்டு அச்செயலுக்குரிய கருவிகரணங்களையும் விட்டுத் தான் முன்னிருந்த அருட்செயலையே நோக்கி அந்நிலையிலேயே நின்றனர் என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—கோவணம் எங்கும் நாடியும் கண்டிலர் என்செய்வார் நின்றார்—என்றார். இறைவனால் செய்யப்படும் அருள் தொடக்கு—அருட்செயல்வசப்பட்டார் தன்னோடு ஏகனாகிநிற்றற்கும், அங்ஙனம் அவர் நின்றபின்னர், அவர்களை ஓர்விடயங்களையும் அறியச்செய்யாது, அவைகளையெல்லாம் தானே அறிவதற்கும், அங்ஙனம் தான் அறிந்தபின்னர் தன்னையின்றி அவர்கள் ஓர் விடயத்தையும் விடயியாமைக்கும் தொடங்கும் தொடக்கு பெரிதென்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—வேதியர்பெருந்தொடக்கு—என்றார். இங்ஙனமான அருள்தொடக்கில் நாயனார் தொடக்குறுதற்கு இறைவன் அருள்நோக்கு இல்லையாயின் அத்தொடக்குக் கூடாதென்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—அங்கண் (ணினில்) அகப்பட்டார்—என்றார். மேல்நெறியான அத்தொடக்கில் இவர் யாதொரு தடையுமின்றி அகப்படவே அவர் தேடியபொருள்களும், தம்மிடத்துப் பற்றை விளைவிக்குஞ் செயலை அவர்க்குச் செய்யாதொழிந்தன. அதில் ஐயமில்லை என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—தன்சரக்கு(கள்) சங்கையின்றியே தப்பின—என்றார். தாம் தேடியபொருளில் நீக்கமுண்டாகவே மேல்நெறியாகிய அருள்நோக்கத்தின்வழியே வேதியர் தொடக்கினில் அகப்படுதற்குச் செல்வாராயினார் என்னும் அவ்வுண்மைதோன்ற—மேல்நெறிபோய்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்—வேதியர் செய்யத்தொடங்கிய தொடக்கு நாயனார் தன்னருட்செயலில் அகப்படுமாறு செய்யத்தொடங்கிய தொடக்காதலான் அதனைப் பெருந்தொடக்கென்றும்,—அப்பெருந்தொடக்கில் அகப்படுதற்கான பேரன்பை நாயனார் உடையவராகலான் அவரை—அகப்பட்டார்—என்றும், அங்ஙனம் அகப்படவேண்டிய அவர்க்கு, அவர் தேடிவைத்துள்ள சரக்குகளில் கோவணங் கிடைத்திருக்குமாயின் அவர் அகப்படவேண்டிய அருட்டொடக்குக்கு முரணாம் ஆகலின் அம்முரண் உண்டாகாவாறு—தன்சரக்கில் எங்குநாடியுங் கண்டிலர்—என்றும், அன்றியும் அவர்சரக்கில் வேதியர் கோவணம் கிடைத்திருக்குமாயின் அக்கோவணமாத்திரம் அவர்பொருளென்று கொடுத்துவிட்டுத் தன்பொருளெல்லாம் தன்பொருளாகவே பற்றிநிற்க வருமாகலான் அப்பற்றுநீங்கி எல்லாம் அவர்பொருளாகவே ஆமாறு—கோவணம் சங்கையின்றியே தப்பின—என்று எண்ணினார் என்றும், பொருட்பற்று அவரைவிட்டு நீங்கி, அருட்பற்று அவரைத் தொடரவருமாயின். அவர் தாம் செய்யும் செயலற்று அருட்செயலில் நிற்கவேண்டியவரே யன்றி வேறுசெயல் இல்லையாகலான்—என்செய்வார் நின்றார்—என்றும், இவையெல்லாம் இறைவன் அருள்நோக்கன்றி கூடாவாகலான்—அங்கண்வேதியர் என்றுங் கூறப்பட்டன. (உக)

வேறுகோவணம் கொண்டுவருதல்.

மனைவி யாரொடு மன்னிய கிளைஞரும் தாமும்
இனைய தொன்றுவந் தெய்திய தெனஇடர் கூர்ந்து
நினைவ தொன்றிலர் வருந்தினர் நிற்கவு மாட்டார்
புனைய வேறொரு கோவணம் கொடுபுறப் பட்டார்.

(எ - து.) (எவ்வாறு அகப்பட்டாரெனின் கோவணங்கிடைக்காதொழியவே தமக் குண்டாய மனவருத்தத்தை யாற்றுவான்பொருட்டு) தம் இல்லாளோடு தமக்குரிய சுற்றத்தாரையும் அழைத்து, அவர்களோடு தாமும் கலந்தவராய், எனக்கு இப்போது நேர்ந்துள்ள கவலையை நீங்கள் யாவரும் அறிவீரன்றோ? இத்தன்மைததான தீங் கொன்று வந்துவிட்டதே! இச்சமயத்தில் இத்தீங்கு நமக்கு வரலாமா? என்று தமக் குண்டாகிய மனக்கவலையை எடுத்துக்கூற, அவர்களும் கவலை கூர்ந்தவர்களாய், ஒன் றுஞ்சொல்லவறியாது நிற்ப, பின்னர் நாயனார் மிகவும் கவலைகூர்ந்து தம்முள்தாமே நினைக்கும் நினைவும் பிறரிடத்துக்கூறும் நினைவும் இல்லாதவராய், அவர் பொருளை அவ ருக்குக் கொடுப்பதற்கில்லாமற்போயிற்றே என்கிற வருத்தமொன்றே உடையராய் வருந்தி மனைவிமுதலிய சுற்றத்தாரோடும் நிற்கவும்மாட்டாதவராய், (ஒருவகையான எண்ணங்கொண்டு) அந்தப்பிரமசாரியார் உடுப்பதற்குத் தம்மிடத்திலுள்ள ஒரு கோவ ணத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிரமசாரியிடம்போகப் புறப்பட்டனர் என்பதாம்.

மனைவியாரும் சுற்றத்தினரும் பிரமசாரியார் புசிப்பதற்கின்றி இடையில் கோவ ணவழக்கு வந்து விட்டதென்று நாயனாரைப்போல் ஒன்றுந் தோன்றாது வருந்தின ரென்பது தோன்ற —மனைவியாரொடு மன்னிய கிளைஞருந் தாமும், இனையதொன்று வந்து எய்தியது என இடர்கூர்ந்து—என்றார். உலக இயலில் தமது நினைவை மேன் மேலும் நினைவிக்கவல்ல சுற்றத்தினரும் நினைவிக்கும் செயலற்று நிற்கவே, நாயனார் நினைவு மறந்து நின்றனர் என்பதுதோன்ற—நினைவது ஒன்றிலர்—என்றார். நினை வது ஒன்றிலராகவே அவருள்ளத்தில் நிறைந்திருந்த அன்பினால் "சிவனே! நல்லூர் நம்பரனே! எம்பெருமானே! எம்மானே! இப்பிரமசாரியாராகிய வேதியரது அருளை நான் இன்று எவ்வாறு பெறவல்லேன்" என்று வருந்தினர் என்பதுதோன்ற—வருந் தினர்—என்றார். அன்புமீதூரவே, அவ்வன்பு அருளைக்கூடும் முயற்சியைத் தோற்று விக்கும் இயல்புடைத்தென்பதுதோன்ற—நிற்கவுமாட்டார் புனைய வேறொருகோவணம் கொடு புறப்பட்டார்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான் - அன்பின்பயனாகிய அருள்பெறுதற்குரிய நாயனார் அரு ளுக்குரிய அன்பினை இல்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய மனைவியினிடத்தும், புதல்வ ரிடத்தும், ஏனைச் சுற்றத்தாரிடத்தும் செலுத்திவந்ததனால் வேதியராகிய விருந்தினர் பொருட்டுத் தாம்வருந்தும்பொழுது அம்மனைவிமுதலாயினாரும் தம்முடன்வருந்தி அன்புபாராட்டி நாயனாருக்கு மேன்மேல் அருள்நாட்டத்தை உண்டாக்கித் தம்மிடத்து அவர்வைத்த அன்பின்பயனை அவருக்குத் தந்தனரென்றும், தம்மாலும் தம்மைச்சார்ந்தா ராலும் அன்பு நிறையப்பெறவே அருள்பெறுதற்குரிய நன்முயற்சி அக்கணமேதோன் றக கோவணங்கொண்டு புறப்பட்டாரென்றுங் கூறப்பட்டன. (௨௮)

கோவணங்காணாத அதிசயங்கூறல்.

அத்தர் முன்புசென் றடிகணீர் தந்தகோ வணத்தை
வைத்தி டத்துநான் கண்டிலேன் மற்றும்ஓர் இடத்தில்
உய்த்தொ ளித்தனர் இல்லைநான் ஒளித்தவா றறியேன்
இத்த கைத்தவே றதிசயம் கண்டிலேன் என்று.

(எ - து.) பிரமசாரியாரிடம் வந்து 'சுவாமிகாள்! தேவரீர்கொடுத்த கோவணத்தை நான் வைத்திருந்த காவலுள்ள வீட்டில் காணப் பெற்றேனில்லை. நான் காணாதிருக் கும்படி வேறிடத்தில் ஒளித்து வைக்கத்தக்கவரும் இல்லை. அக்கோவணம் எவ்வகை யாய் மறைந்துபோயிற்றோ அதனை நான் அறியேன்; அது மறைந்துபோன வகையை எவ்வகையாய் எண்ணிப்பார்த்தும் அறிய முடியவில்லை. (இது பெரிய அதிசயமாக விருக்கின்றது.) இவ்வகைத்தான அதிசயத்தை நான் எப்பொழுதுங் கண்டதில்லை' என்று கூறினரென்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்—நாயனார்—கோவணக் கள்வரிடத்தில் சென்று, சுவாமிகாள்! தேவரீர் என்னிடம் கோவணத்தைக் கொடுத்தபோது நானும் அறிந்தேவாங்கி காப்பிடத்தில்வைத்தேன். அதனை என்னைச்சார்ந்தயாவரும் அறிவார். என்னாலும் யாவராலும் அறியப்பட்ட அக்கோவணம் இப்பொழுது ஒருவராலும் காண்டற்கு அறியப் படவில்லை. அது என்ன கண்மாயமோ! அந்த கண்மாயத்தை இருகண்ணுடையரால் அறியத்தக்கதன்று, முக்கண்ணுடையானே அறிவான். கோவணமோ ஒன்று, அது செய்தவண்ணமோ இவ்வண்ணமென்று அறியமுடியவில்லை. மைப்படிந்தகண்ணாளை யுடையானாகிய மாவடியானது—படியும், அவனது நிறமும், வண்ணமும், அவனருளாகிய கண்ணைக்கொண்டு கண்டால் அல்லாமல், இப்படிஎன்றும், இந்நிறமென்றும், இவ்வண்ணமென்றும் எவ்வாறு காணமுடியாதோ, அஃதேபோல்—தேவரீரால் கொடுக்கப்பட்ட கோவணம்—நான்வைத்த இடத்தில் இல்லாமல் எப்படியாய்ப் போயிற்றோ, என்னிடத்திலுள்ள எந்தக்குணத்தை வெளிப்படுத்த என்னகுணங்கொண்டுபோயிற்றோ, என்னிடத்திலுள்ள எந்தவாசனையைக்காட்ட எவ்வண்ணமாய்ப் போயிற்றோ அப்படியையும், அக்குணத்தையும், அவ்வண்ணத்தையும் நற்றவர்சேர் திருவடியை என்றலைமேல் வைப்பவராகிய இந்நல்லூர்ப் பெருமான்றான் உணர்த்தவேண்டும். ஏனெனில்,—அவ்விறைவன்றான் * உலகத்து உற்றலவுவதாகிய எழுமைப் பிணியையும் வைத்தவர், பிணியில் உயிரையும் வைத்தவர், உயிர் செல்லும் கதிகள் வைத்தவர், மற்று அமரர் கணம் வைத்தவர், அமரர்காணு மறைவைத்தவர், குறைமதியம் வளரவைத்தவர், செற்றமலி ஆர்வமொடு காமலோபம் சிறவாத நெறிவைத்தவர், துறவி வைத்தவர்—என்று சொல்லப்பட் டிருக்கின்றதாகலான் அவரன்றி இக்கோவணத்தை யார் எடுத்து எவ்விடத்தில் வைக்கவல்லவர். ஆகவே அவர் அருள்வைத்து வைத்த இடத்தைக் காட்டுவாராயின் இனி யான் காணமுடியும், ஆகலின் இனி அவர்காட்டும் அதிசயத்தைக் காண, நினைந்துருகும் உள்ளத்தனாயிருக்கின்றேன் என்று கூறினரென்று கூறப்பட்டது. (உ௬)

கோவணங்கோடுத்துப் பிழைபோறுக்க வேண்டல்.

வேறு நல்லதோர் கோவணம் விரும்பிமுன் கொணர்ந்தேன்
கீறு கோவணம் அன்றுநெய் தமைத்தது கிளர்கொள்
நீறு சாத்திய நெற்றியீர் மற்றது களைந்து
மாறு சாத்தியென் பிழைபொறுப் பீரென வணங்க.

(எ - து.) (சுவாமிகாள்! தேவரீர்கொடுத்தகோவணம் காணுதொழிந்தமையால்) என்னிடத்திலுள்ள நல்லஓர்கோவணத்தை இதோகொண்டுவந்தேன். (அதுவிரும்புந் தன்மையுடையது. ஆகவின் அதனை விருப்பத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளல்வேண்டும், ஏனெனில் நான்கொண்டுவந்தகோவணம்ஓர்ஆடையினின்றும்) கிழித்ததன்று, (ஆடையைப்போலும்) வேருகக்கோவணமாகவே நெய்யப்பட்டுவைத்திருப்பது. பிரகாசிக்கும் திருவெண்ணீற்றைஅணிந்திருக்கும் நெற்றியையுடையவரே! (தேவரீர்) தரித்திருக்கும் கோவணத்தைக் களைந்துவிட்டு, அதற்கு மாருக இக்கோவணத்தை அணிந்துகொண்டு எனது குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்வீரென்று வணங்க என்பதாம்.

பிரமன்முதலிய பலதேவரும் தத்தமக்கும் பரம் உள்ளது உள்ளது என்று கிழித்தெடுத்து ஆளத்தக்க வேதம் இறைவன்கொடுத்த கோவணம் என்பார்—கீறுகோவணம்,—என்ருர். பிரமன்முதலிய பலரையும் பரமல்ல என்று கிழித்தெறிந்து அவர்களைப் பூர்வபக்ஷமாக வேறுவைத்து சிவனே பரமென்று சித்தாந்தப் படுத்தவல்ல ஆகம சம்பந்தம்உள்ளது நாயனார் கொடுத்த கோவணம் என்பார்,—வேறுநல்லதோர் கோவணம்—என்ருர். பூர்வபக்ஷப் பயிற்சிவிபத்தால் உண்டாகும் உணர்ச்சிவிசேடத்தான் சிவன் ஒருவன்தான் பரம், ஏனேயோர் அன்னர் அல்லர் என்றுகூறும் துணிவி

* ௬ - வது திருமுறை•திருநல்லூர் செ—௬.

ழுந்து, பூர்வபக்ஷ தெய்வங்களொடொப்பப் பரசிவத்துக்கும் பரங்கூறுவதன்றாலன்றி, குறிகளானும், குணங்களானும், அடையாளங்களானும், அவரவ்வொருவரையும் ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து, இவர் பரமாகார் இவர்பரமாகாரென்று கழித்து, சித்தாந்த உணர்ச்சிவிசேடத்தான் பரசிவத்துக்கே தனிப்பரம் அமைத்துக்கூறும் சிறப்புடைத்து ஆகமஞானம் என்பார்—கிறுகோவணம் அன்று நெய்தமைத்தது என்றும், திருநீறணியும் சைவ நலமுடைய வேதியராகியதேவரீர் பொதுப்பரங்கூறும் பொது உணர்ச்சியைக் களைந்து தனிப்பரங் கூறும் உணர்ச்சியை மேற்கொள்ளல் கடன் எனபார்— நீறுசாத்திய நெற்றியீர் மற்றது களைந்து மாறுசாத்தி என்றும், திருநீறுசாத்தித் தனிப்பரசிவத்துக்குத் தனியடியாராகிய பெரியோரிடத்துப் பெற்ற சிவஞானத்தைப் போற்றி, அவரேவிய பணியில் பிழைபடச்செய்தல் பெரியதோர் குற்றமென்பார்— என்பிழை பொறுப்பீர் என்றும், தனிப்பரசிவத்துக்குப் பொதுப்பரங்கூறும் பிழையும், தனிப்பரமுணர்ந்த தனியடியார்களுக்குச் செய்யும் பிழையும் பெரும்பிழையெனக் கருதாதார் போலன்றிப் பிழையெனக்கருதி வணங்கின் அதுவே அப்பிழைக்குக் கழுவாயாகும் என்பார்,—வணங்கி—என்றுங்கூறினார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இருகோவணத்தினியலும் அதனுள் களைவதைக் களைந்து கொள்வதைக் கொள்ளும் இயலும் தன் பிழையியலுங்கூறி நாயனார் வணங்கிய திறங் கூறப்பட்டது. (உ௪)

பிரமசாரியார் கோபித்தல்.

நின்ற வேதியர் வெகுண்டமர் நீதியார் நிலைமை
நன்று சாலவும் நாளிடை கழிந்ததும் அன்றால்
இன்று நான்வைத்த கோவணங் கொண்டதற் கெதிர்வே
றொன்று கொள்கென வுரைப்பதே நீரென வுரையா.

(எ - து.) அங்கு நின்றவண்ணமாகவே நிற்கின்ற பிரமசாரியார் (வேறுகோவணந் தருகின்றேன் என்று நாயனார் சொல்லியதைக்கேட்டுக்) கோபங்கொண்டவராய், (நீர் தானே) அமர்நீதியுடையவர், உம்முடையநீதி மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றது, (அந்தோ!) நான்கொடுத்து நாள்கழிந்ததும் இல்லையே, இப்பொழுதுதானே கொடுத்துவிட்டுப் போயினேன். (அங்ஙனம்) நான் அடைக்கலமாக வைத்தகோவணத்தைக் கொள்ளைகொண்டு, அதற்கீடாக மற்றொருகோவணத்தை நான் தருகின்றேன், அதனை நீர் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்று நீர் சொல்லலாமா! என்றுகூறினார் என்பதாம்.

வேதவுள்ளுறையாய் நிற்பவர் சிவபெருமானே யாகலான்— நின்றவேதியர்—என்றார். வேதசிவாகமங்கட்குத் தாமே தலைவராயிருக்க, அவற்றுள் ஒன்றுகளைதல் ஒன்று கொள்ளல் கூடாதாகலான்—வெகுண்டார்—என்றார். இறைவனை அசிந்தனுகக்கண்டு சித்தத்துள்ளே சிந்திக்கு முறை கூறும் வேதார்த்தத்தையும், அசிந்திதனுய்நின்ற பதியைச் சிந்திதனுகக்கண்டு வழிபடுமுறைமை கூறும் ஆகமார்த்தத்தையும் நாயனார் நீதியாய் உணர்ந்து, உணர்ந்தமுறைப்படியே வேதார்த்தத்தைத் தன்னுட்கொண்டு ஆகமார்த்தத்தை இறைவனிடத்துக் கண்டு தம்பொருளாயுள்ள கோவணத்தைக் கொடுக்க வந்தாராகலான்—அமர்நீதியார்நிலைமை சாலவும் நன்று—என்றார். சித்தத்துள் சிந்திக்கும் சிந்தனைமுறையினும், சிந்தித்தமுறைப்படியே வழிபடும் வழிபாட்டின் முறைமையினும் நாயனாரது நாள் கழிந்ததன்றி, இடைவிட்டிருந்தநாள் ஒருநாளும் இல்லையாகலான்—நாளிடை கழிந்தது அன்றால்—என்றார். இங்ஙனமான சிந்தனையின் வண்ணமும், வழிபடும்வண்ணமும் நாயனார் கொண்டது இறைவன் அன்றுவைத்த அருள்வண்ணத்தால் ஆகலான்—இன்று நான்வைத்த கோவணங்கொண்டு—என்றார். சிந்தனையும் வழிபாடும் ஒன்றுபட்டொழுகவல்ல நாயனார், தன்னதென்று சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பொருளோடு தன்னையுங் கொடுக்கவேண்டியவரா யிருக்க, அதற்குமாறாக ஒரு கோவ

ணத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து இதனைக் கொள்ளவேண்டுமென்று கூறியது நாயனார்கூறும் கூற்றன்றாகலான்—அதற்கு எதிர்வேறு ஒன்று கொள்க என நீர் உவரப்பதே எனஉரையா—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், இறைவன், நின்றுதங்குமிடம் வேதம் என்றும், வேதசிவாகமங்களும், அதன்பொருள்களும் ஒன்றென்றுகொள்வதே இறைவன் திருவுள்ளப்பாங்கென்றும், இறைவன் திருவுள்ளப்பாங்கின்படியே அவ்விரண்டொழுக்கங்களையும் நீதியாகக்கொண்டு நடந்து இறைவனை மகிழச்செய்தவர் நாயனார் என்றும், வேதசிவாகமங்களை நாயனார் கற்பதிலும், அவைகளின் பொருள்களை யுணர்வதிலும் நாளைப் போக்கினவரென்றும், அவ்விருசெயலையும் தமது நுண்ணுணர்வால் மிகவிரைவாய்ச் சில பொழுதில் முடித்தவரென்றும், ஓதியுணர்ந்த முறைப்படியே அவ்வழியொழுக சிறிதே நாயனார் இறைவன்முன்னிலையில் தலைப்பட்டன ரென்றும், இறைவன் அவர்பால் வைத்த பேரருளால் அவர்சிறிதேகொண்ட ஒழுக்கநெறியானே அவரை முழுவதுங் கொள்ளைகொள்ளத் துணிந்தனரென்றுங் கூறப்பட்டன. (உ௬)

நல்ல கோவணங் கொடுப்பனென் றுலகின்மேல் நாளும்
சொல்லு வித்ததென் கோவணம் கொள்வது துணிந்தோ
ஒல்லை யீங்குறு வாணிபம் அழகிதே உமக்கென்
றெல்லை இல்லவன் எரிதுள்ளி னாலென வெகுண்டான்.

(எ - ள்.) (பிரமசாரியார் நீர்சொல்லலாமா என்று சொல்லியதேயன்றி இன்று எனது கோவணத்தை மோசவழியால் கொள்வதற்குத் துணிந்துதானோ) நாயனாரே நீர் இவ்வுலகத்தில் அடியார்களுக்கு நல்லகோவணத்தைக் கொடுப்பேனென்று, நாள்தோறும் யாவரும் அறியும்படியாக யாவராலும் சொல்லிவித்தது, (ஆஹா) நீர் இவ்விடத்தில் ஒருகணமேனும் ஓயாது விரைந்து விரைந்துசெய்கின்ற வாணியத்தொழில் உமக்குமிக அழகிது என்று, எல்லையில்லாதவனாகிய இறைவனார், நெருப்பானது துள்ளித்துள்ளிச் சுடர்விட் டெறிவதுபோல, கோபித்துக்கொண்டனர் என்பதாம்.

அடியார்களுக்குக் கொடுக்குங்கோவணம் நெய்தகோவணம் என்பார்,— நல்லகோவணம்—என்றார். பிறர்க்குக் கொடுத்தலாகிய ஈகையை யாவரும் அறியச்செய்தல் புகழ் புண்ணியங்களைப் பெறுதற்கேயன்றி அவரிடத்தில் உள்ளபொருளைக் களவினால் கொள்ளை கொள்வதற்கன்று என்பார்—கோவணங் கொடுப்பனென்று, உலகின்மேல் நாளும் சொல்லுவித்தது கோவணங்கொள்வது துணிந்தோ—என்றார். புகழும் புண்ணியமும் தேடுதற்குரிய நல்லூரின்கண்வந்து, அவைகளைத் தேடுவதைவிட்டு, தாய்தந்தைமுதலாயினரை விட்டுப் பிரமசரிய நிலையில் நிற்கும் என்பொருளை இப்படிக்கொள்ளைகொண்டால் இதனால் பழியும்பாவமும் உண்டாகுமல்லவா, இந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் இப்படிச்செய்யலாமா? புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் நீர் தேடிவைத்துள்ள பொருளைக் கொடுப்பதைவிட்டு, பிறர்பொருளைக் கொள்ளத்துணிந்தது என்னதருமம். இப்போது நீர்செய்தது வர்த்தகதருமமுமன்றே என்பார்,—ஈங்குறு வாணிபம் அழகிதே உமக்கு—என்றார். இவ்வகையான வார்த்தைகளை மேன்மேல் பற்றித்துள்ளிஎழும் தீயைப்போலக் கோபமானது மேன்மேல் பொங்கியெழக் கூறினார் என்பார்—எரிதுள்ளினால் என வெகுண்டான்—என்றார். இங்ஙனம் வெகுண்டுகூறிய இறைவன் நாயனார்பால் அளவுபடாத அருளையுடையவன் என்பார்—எல்லையில்லவன்—என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—எல்லைஇல்லவன் என்றதனால் நாயனார்பால் தனக்குள்ள மிகுந்தகருணையைக் காட்டவந்தவனென்றும்,—எரிதுள்ளினால் என வெகுண்டான் என்றதனால் அருளானது இறைவனுள் அடங்காது மேன்மேல் பொங்கிஎழுந்தது என்றும், —ஒல்லை ஈங்குறு வாணிபம் அழகிது உமக்கு என்றதனால்—இந்த நல்லூர் என்னும் அரிய சிவக்ஷேத்திரத்தில் நீர் அடியார்களுக்கு அறுசுவையுடன் அன்னம் அளிப்பதும்,

கந்தை, கீள்கோவணம் இவைகளைக் கொடுப்பதும் மிகஅழகு இதுபோலும் யாவர் செய்தாரென்று அவர்செய்யும் அறத்தைப் புகழ்ந்ததென்றும்—நல்லகோவணம் கொடுப்பன் என்று உலகின்மேல் சொல்லுவித்தது என்கோவணம் கொள்வது துணிந்தோ என்றதனால்,—இறைவன் அடியார்களுக்கு நல்லகோவணத்தைக் கொடுத்து அவர்களை மகிழச்செய்து அவர்களால் அப்புண்ணியத்தை சொல்லுவித்தாலல்லாமல் அவ்விறைவன் செய்யவேண்டிய அருளைச்செய்யான் என்னும் அவ்வுண்மையைத் துணிந்து, அதுபோற்செய்து கோவணத்தைக் கொண்டாரென்று அவர்கொண்டதிறத்தைக் கூறினுரென்றும் கூறப்பட்டன. கோ—தலைமையாயினுரது, வண்ணம்—தன்மை. எனவே,—நாயனுர் கொடுத்துவந்த கோவணம்—தலையான அன்பின்வண்ணம் எனவும், இறைவன் கொடுத்த கோவணம்—தலையான அருளின்வண்ணம் எனவும் பொருள்கொள்க. (உசு)

நாயனுர் கோபந்தணிய வேண்டல்.

மறிக ரந்து தண்டேந்திய மறையவர் வெகுளப்
பொறிக லங்கிய வுணர்வின ராய்முகம் புலர்ந்து
சிறியஎன் பெரும் பிழைபொறுத் தருளுவீர் அடியேன்
அறிய வந்ததொன் றன்றென அடிபணிந் தயர்வார்.

(எ - து.) (தாம் எப்பொழுதுந் தாங்கியிருக்கும்) மானையொளித்து, (பிரமசாரிகளுக்குரிய) தண்டினைத்தாங்கி வந்தவேதியர், (நெருப்புதள்ளினுற்போலும்) கோபிக்க, (நாயனுர் அதுகண்டு) தமது அறிவுநிலைபெருது ஐம்பொறிகளுங் கலங்கிய வுணர்வினராய் முகம்வாடி, அவரடியில் வீழ்ந்து வணங்கி (இப்பிழை) அடியேனுடைய புத்திபூர்வமாய் அறிய வந்ததல்ல (ஆகலின்) சிறியேனுகிய என்னுல் செய்யப்பட்ட பெரும்பிழையாகிய இவ்வொருபிழையைப் பொறுத்தருளல் வேண்டுமென்று வருந்துவாராயினுர் என்பதாம்.

முகம்புலர்ந்து, அடிபணிந்து, அடியேன் அறியவந்ததன்று, (ஆகலின்) சிறிய என் பெரும்பிழையொன்று பொறுத்து, அருளுவீரென, அயர்வார்எனக் கொண்டுகூட்டுக.

மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோல் என்னும் நியாயப்படி கரத்திலேந்தியிருக்கும் மானைமறைத்து மானுடராகிய நாயனுரைப்போல் மாணிடவடிவங்கொண்டும், நாயனுர் செய்துவந்த அறச்செயலில் அவரை நிறுத்தத் தண்டேந்தியும் வந்தனரென்பது தோன்ற—மறிகரந்து தண்டேந்திய மறையவர்—என்ருர். தண்டாகிய செங்கோலை ஏந்தி சிவதருமத்தில் நாயனுரை நிலைபெறச் செய்யவந்த குறிப்பை ஐம்பொறிகளும் கண்டு, சிவபெருமானையும் சிவனடியார்களையும், கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறிதலாகிய பணியில் நாம் என்னபிழை செய்திருக்கின்ருேமோ அப்பிழைகட்கு என்னதண்டனை செய்வாரோ என்று கலங்கின என்பது தோன்ற—வெகுளப் பொறிகலங்கிய,—என்ருர். தமது அறிவைப் புலன்வழிச்செலுத்தாது, தமது அறிவின்வழிப் புலன்களைச் செலுத்தி ஆண்ட பேரறிவாளர் என்பது தோன்ற—உணர்வினராய் - என்ருர். தற்போதமும் மலங்களின் செருக்குமற்றுச் சிறுத்து, அருட்போதத்தை நாடியிருக்கும் நிலைமை யுடையவர் என்பது தோன்ற—புலர்ந்து சிறிய என்,—என்ருர். நம்முடையதென் றெண்ணியிருக்கும் தேகேந்திரியப் பிராணுதிகள் யாவும் இறைவனுல் கொடுக்கப்பட்டனவே யன்றி ஒன்றேனும் நம்முடைய பொருளன்றே. அங்ஙனமிருக்க, அவைகளை நாம் இறைவனுக்கு இதுகாறுங் கொடுத்ததுண்டோ, அந்த வுண்மையை நாம் உணருமாறு இவர் கொடுத்த கோவணம் மறைந்ததுபோலும், என் றுணர்ந்தவராய் இப்பெரும்பிழையை நாம் எவ்வகையாய்த் தீர்ப்பது, நமது உடல் பொருள் ஆவிகளையும், அவையிற்றின் சார்புகளையும் நாம் இறைவனுக்குக்கொடுக்கும் நாள் எந்நாள். அவன் ஏற்கும்நாள் எந்நாள், இப்பொழுதும் இந்தவேதியர் கொடுத்த கோவணத்தைக் கொடுப்பதற்கின்றி இப்பிழைக்கும் ஆளாயினேமே இப்பிழை இவர் பொறுப்

பரோ என்று மிகவும் அஞ்சிக்கூறினார் என்பது தோன்ற—என் பிழைபொறுத்தருளு வீர்—என்றார். இக்கோவணமாயை யொன்றினால் இப்பிழை ஒன்றுதான் நான் அறிய வந்ததன்று, இதுகாறும் சிவனால் கொடுத்துவந்தனவெல்லாம் மாயாவசப்பட்டுப்போ யிற்று என்கிற பல நாட்பிழைகளை நன்றாய் அறிந்தவனாயினன் என்று வருந்தினரென் பதுதோன்ற—அடியேன் அறியவந்தது ஒன்றன்று என்றுஅடிபணிந்து அயர்வார்,— என்றார்.

மறிகரந்து - என்றதனால்,—திருக்கரத்திலுள்ள மானைமறைத்து, நாயனார் என் னும் புமானைப்பிடிக்க மானிடவடிவங்கொண்டு வந்தனரென்றும், தண்டேந்தி - என் றதனால்-நாயனார் எனதெனப்படும் பொருளெல்லாம் தனதேயாக்கிக்கொண்டு அவரைக் குற்றத்தினின்றும் நீக்கி அவரது குணங்கொண்டன ரென்றும், மறையவர் என்றத னால்-நாயனார்பால் செய்யவந்த அருட்செயலைத் திரோதானச்செயலில் மறைத்துச் செய் யவந்தனரென்றும், வெருளப்பொறிகலங்கி என்றதனால்—நாயனாரைப் பொருந்திநின்ற பொறிபுலன் கரணங்களுடைய செயலெல்லாம் அவரைவிட்டு ஓடுமாறு தமது அருள் நோக்கால் நோக்கிக் கலக்கினரென்றும் —உணர்வினராய் என்றதனால்—ஆன்மாக்களைக் கலக்கும் பொறிகள் நாயனார்பால் கலங்கவரவே அவரறிவு அறிவாகியசிவமேயாய் நின்ற தென்றும், புலர்ந்து—என்றதனால் சிவமாகிய நாயனார் அறிவின்கண்ணே அருளுதயந் தோன்றிற்றென்றும், சிறிய என்பிழை பொறுத்தருளுவீர் என்றதனால்—மெய்யர் வெறி யார் மலர்ப்பாதம் மேவக்கண்டும் கேட்டிருந்தும்; (அதுபோல்) செய்வதறியாச் சிறுநாய் போல் ஆயினேன், ஆகலின் அப் பெரும்பிழை பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்று வேண் டினரென்றும், அடியேன் அறியவந்தது ஒன்றன்று என்றதனால்—இப்போது நீர் என் னைப்போலும் வந்து நான் செய்யும் செயலைப்போல் கோவணத்தின் வழியாகச் செய்து எனது பொறிகலக்கி, என்னுணர்வைச் சிவமாக்கி என்பிழைபொறுத் தருளல்வேண்டு மென்று வேண்ட வந்த இதுவொன்றும் என்செயலால் வந்ததன்றே இதுவும் உன்செய லாலே என்றும், என அடிபணிந்து என்றதனால்—உலவாக்காலந்தவம் எய்தி உறுப்பும் வெறுத்து இங்கு உனைக்காண்பான், பலமா முனிவர் நனிவாட இப் பாவியேனைப் பணி கொண்டாய், மலமாக் குரம்பை யிதுமாய்க்கமாட்டேன் மணியே யுனைக்காண்பான், அலவாநிற்கும் அன்பிலேன் (நான்) என்கொண்டு ஒழுகப்பெறுவேன் என்று திரு வருளைநாடி வணங்கினரென்றும், அயர்வார் என்றதனால்—புன்மையேனைக் கோவணங் கொண்டாளவந்த ஐயா நீபுறமேபோக விடில், என்னை நோக்குவார் யாரே, நான் என் செய்கேன் என்று சோர்வடைவாரென்றும், பொருள்கொண்டு இறைவனது அருட் செயல் உணரக் கிடக்கின்றமைகாண்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,— மறிகரந்து தண்டேந்தி மறையவனாய்வந்து, பொறிகலங் கும்படி வெருண்டது திரோதச்செயலென்றும், அச்செயலால் மாயச்செயலையொழித்து நாயனார் உணர்வினராய், முகப்புலர்ந்து சிறிய என்பிழைபொறுத்து அருளுவீர் அடி யேன் அறியவந்தது ஒன்றன்று என்று அடிபணிந்து அயரச்செய்தது அருட்செயலென் றும் கூறப்பட்டன.

இதனால், முத்தான்மாக்களிடத்து இறைவன் செய்யும் திரோதச்செயலெல்லாம் மாயச்செயலைப்போக்கி, அருட்செயலை மேவிடச்செய்யவுமாம் எனவும், பெத்தான்மாக்க ளிடத்துச் செய்யுந்திரோதச் செயலெல்லாம் மாயச்செயலை வெளிப்படுத்தி அச்செயல் வழியான் ஆணவமலத்தைப் பரிபாகப்படுத்தவுமாம் எனவும் உய்த்துணர்க. (௨௭)

செயத்த குமம்பணி செய்வணிக் கோவணம் அன்றி
நயத்த குந்தனம் நல்லபட் டாடைகண் மணிகள்
உயர்த்த கோடிகொண் டருளுமென் றுடம்பினில் அடங்காப்
பயத்தொ டுங்குலைந் தடியிசைப் பல்முறை பணிந்தார்.

(எ - து.) (இப்பிரமசாரியார் நாம்செய்யும் பணியால் மனமகிழவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்த நமக்கு அவர் கோபிக்கும்படியான அபராதத்தைச் செய்யவந்ததே என்று மனம் வருந்ினவராய், அவ்வேதியரைப்பார்த்து, யான்செய்த பிழைக்குத் தீர்வாக) யான் செய்யத்தகும் பணியாயுள்ளவற்றில் எதனைத்தேவரீர் திருவுளத்தில் எண்ணுகின்றீரோ அப்பணியை (யாதொரு தடையின்றிச்) செய்வேன், (அடியேன் இப்போது கொண்டுவந்த கோவணமல்லாமல், விரும்பத்தக்கனவாகிய, நல்லபட்டாடைகள் வேண்டுமானாலும், இரத்தினங்கள் வேண்டுமானாலும் அவைகளைக் கோடிகோடியாகக் கொடுக்கின்றேன் அந்த உயர்ந்தனவாகிய பட்டாடை முதலியவைகளை ஏற்றுக்கொண்டருளும் என்று தமது உடம்பினில் அடங்காத அச்சத்தோடும் பதைபதைப்புடையவராய் அவ்வேதியருடைய திருவடிகளில் பலமுறையும வீழ்ந்து வணங்கினாரென்பதாம்.

பொன் மணி முதலியவைகள் ஏனையோர்க்கு உயர்ந்தனவேயன்றிப் பிரமசரிய நிலையுடையோர்க்கு உயர்ந்தனவன்றாகலானும்; அவர்கள் விரும்புவது கோவணம் ஒன்றேயாகலானும், அவ்வொருநிலையுடையார் நமது பிழையை நீக்கத் தாம்மற்றொருபொருளைவிரும்பும் பிழையிற்படுவாரா! படாரேஎன்றும் நியாயத்தை நன்றாயுணர்ந்தவராகலான் ! உடம்பினில் அடங்காப்பயத்தொடும் குலைந்து அடிமிசைப் பலமுறைப் பணிந்தார் — என்றார்.

அல்லதூஉம், —"பரிந்தோம்பிக் காக்க வொழுக்கந், தெரிந்தோம்பித் தேரினும் அஃதேதுணை" என்றும், ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் உரவோர் இழுக்கத்தின் ஏதம்படுபாக் கறிந்து" என்றும், ஒழுக்கத்தின் எய்துவர் மேன்மை இழுக்கத்தின், எய்துவர் எய்தாப் பழி" என்றும் கூறியுள்ள தருமநெறியை நன்றாயறிந்தவர் பிரமசாரியார், அந்நெறியை நாமும் அறிந்திருக்கின்றோம். ஆகவே பிரமசரிய நிலையுடையார் முதலியோரிடத்து உண்டாகும் குறைகளை கிரகஸ்தநிலையுடையவர் நீக்கவேண்டுமேயன்றி இவர்கள் அவர்களுக்கோர் குறையுண்டாக்கல் அவர்களுக்கு இழுக்காகும். பிரமசரிய நிலையுடையார் தாம்வேண்டப்படாத பொருளை வேண்டல் அவருக்கு இழுக்காகும். இவ்வுண்மையால், இருவருடைய ஒழுக்கமும் குன்றாவாறு நடத்தவல்ல ஒழுக்கம் இதுவென்று நாம் அறிந்தோமில்லையே என்று அடங்காப்பயத்தொடும் குலைந்தனரென்றலுமாம். மிகவும் பயந்தனராகலின், பிரமசாரியாரைநோக்கி, வருணாச்சிரம ஒழுக்கங்களையும், அவைகளில் தவறுண்டானால் அதற்கேற்ற கழுவாய் (பரிகாரங்)களையும் தேவரீர் நன்றாய் அறிந்திருப்பீர் ஆகலான் இப்பொழுது சொல்லியருளல் வேண்டுமென்று பணிந்தாரென்க.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—நாயனார் பிரமசாரியாரிடத்தில் தமக்குண்டாகிய கோவணப்பிழையை மாற்றிக்கொள்வதற்கான செயல் எச்செயலோ அதனைக் செய்யவே அவாவுள்ளவராய், வேறெச்செயலிலும் எப்பொருளிலும் அவாவற்றவராய் அப்பிரமசாரியரை நோக்கி, தேவரீர் என்னிடத்தில் கொடுத்த கோவணம் பிழைபட்டுப் போனபடியினால், அப்பிழையை யான் நீக்கிக்கொள்ள, விரும்பத்தக்க தனங்கள், நல்லபட்டாடைகள், மணிமுதலானவைகள் என்னிடத்தில் உள்ளன. அவைகளில் எது எது உயர்ந்தனவோ அவைகளில் தேவரீருக்கு எவ்வளவுவேண்டுமோ அவ்வளவுந் தருகின்றேன். அவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு என்பிழை பொறுத் தருளல்வேண்டுமென்று பன்முறையும் பணிந்தனரென்று கூறப்பட்டது. (உஅ)

கோவண எடைக்குப் பொருள் கேட்டல்.

பணியும் அன்பரை நோக்கியப் பரம்பொருள் ஆனார்
தணியும் உள்ளத்தர் ஆயினர் போன்றுநீர் தந்த
மணியும் பொன்னுநல் ஆடையும் மற்றும்என்செய்ய
அணியும் கோவணம் நேர்தர அமையும் என்றருள.

(ஏ - து.) பலமுறையும்வணங்கும் நாயனாரைப் பரம்பொருளெனப்படும் பரசிவனா ராகிய அப்பிரமசாரியார்பார்த்து தமதுள்ளத்தில் உண்டாகிய கோபந்தணியப் பெற்ற வர்போல நீர்கொடுப்பதாக வொப்பிய இரத்தினமும் பொன்னும் வஸ்திரமும் மற்றுள்ள பொருள்களும் எனக்கு என்ன பயனைத்தரும்? அங்ஙனமிருக்க நானுடுத்திருக்கும் கோவணத்தின் எடைக்கு ஒத்திருக்கக் கொடுப்பீரானால் (அதுவே எனக்குப் போதுமென்று அருள்செய்ய என்பதாம்.

அன்பரல்லாதார் — இறைவனைப்பணிதல் - அவ்விறைவன்பால் தாம வேண்டும் பொருள்கொள்ள. அன்புடையார் பணிதல் தாம் பெற்றுள்ள பொருளெல்லாம் அவன் கொள்ள. ஆகலின் பிரமசாரியார், நாயனார்பால் அன்புநின்ற நிலையும், பணிதல் என்னும் செயலுக்குரிய செயல்வகையும் கண்டனரென்பது தோன்ற — பணியும் அன்பரை நோக்கி என்றார். முன் எரிதுள்ளினால் என வெகுண்டது மெய்ம்மையாயின், இப்போது தணியும் உள்ளத்தினராயின ரென்பதும் உண்மையாகும், முன் வெகுண்டதாகக்காட்டியதும் போலியே, இப்போது தணிந்ததாகக் காட்டியதும் போலியே என்பது தோன்ற—தணியும் உள்ளத்தராயினர் போன்று—என்றார். வேண்டுதல் என்னும் குணமுடையோர்க்கு மேன்மேலும் விருப்பத்தைக் கொடுக்கத்தக்க பொன்மணி முதலியனவெல்லாம் வேண்டியதே, அவை அவர்களுக்குச் சாதல் பிறத்தலாகிய பயனைச்செய்யும். வேண்டுதல் வேண்டாமையும், சாதல் பிறத்தலையும் அற்ற இறைவனாகிய எனக்கு என்செய்யும் என்பது தோன்ற—நீர் தந்தமணியும் பொன்னும் நல்லாடையும் மற்றும் என்செய்ய—என்றார். நான் பற்றற்றவன் என்பதனை எனது கோவணத்தாற் காட்டுகின்றேன். அஃதேபோல்—பொன் மணி முதலியவற்றில் நீர் பற்றற்றிருக்கும் தன்மையைக் காட்டவல்லராயின் நாம் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம் இதில் ஐயமில்லை என்பது தோன்ற—அணியும் கோவணம் நேர்தர அமையும் என்றருள என்றார். தமது அன்பர்களது பற்றற்ற தன்மையைப் பிரகாசப்படுத்தலே பரம்பொருட்டன்மையென்பது தோன்ற—பரம்பொருளானார்—என்றார்.

இத் திருப்பாசுரத்தான் தாம்—இயல்பாகவே பாசங்களில் நின்றும் நீங்கியிருக்கும் அநாதிமுத்தத்தன்மையாகிய பரம்பொருட்டன்மையும், அஃதேபோல், நாயனார் அன்பரொடமருவி மருவி பாசங்களில் நின்றும் நீங்கியிருக்கும் சீவன்முத்தத்தன்மையும் இவையாமென்று கூறப்பட்டன. (௨௧)

எடைபோடுதற்கு வகைகேட்டல்.

மலர்ந்த சிந்தையர் ஆகிய வணிகரே றனையார்
அலர்ந்த வெண்ணிறக் கோவணம் அதற்குநேர் ஆக
இலங்கு பூந்துகில் கொள்வதற் கிசைந்தருள் செய்தீர்
நலங்கொள் கோவணம் தரும்பரி சியாதென நம்பர்.

(எ - து.) (மணியும் பொன்னும் ஆடையும் மற்றும், கோவணம் நேர்தரக் கொடுத்தால்—என்று பிரமசாரியார் சொல்லியமாத்திரத்தில், வாட்டம் நீங்கிய சிந்தையுடையவராகிய வணிகருட் சிறந்த நாயனார் 'நீர்அணிந்திருக்கும் கோவணத்திற்கு ஒப்பாக நான் கொடுக்கவிருக்கும் ஒளிவீசும் பொன்னாடை முதலியவற்றைத் தேவரீர் கொள்வதற்கு வேறு வெண்மையாகிய நல்ல கோவணமொன்று தேவரீர் இப்போது கொடுக்கவேண்டுமே, அக்கோவணம் கொடுக்கும் வகை ஏதேனும் இருக்கின்றதா? அஃதெப்படி அதனைச் சொல்லாதிருக்கின்றீர்? அதனைச் சொல்லும்' என்று கேட்க, இறைவனாகிய பிரமசாரியார்—

அலர்ந்த வெண்ணிறக்கோவணம் அதற்கு நேராக, இலங்கொள் பூந்துகில் கொள்வதற்கு நலங்கொள் கோவணம் தரும்பரிசயாது? இசைந்தருள்செய்தீர், என நம்பர் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—நாயனார் தம்பொருளெல்லாம் பற்றற்றவராகிய பிரமசாரியார் கொள்வதற்கான திறத்தை அவரையே வினவினரென்று கூறப்பட்டது. (௬௦)

எடை இடுதற்குக் கோவணங் கொடுத்தல்.

உடுத்த கோவண மொழியநாம் உங்கையில் தராநீர்
கெடுத்த தாகமுன் சொல்லுமக் கிழிந்தகோ வணநேர்
அடுத்த கோவணம் இதுஎன்று தண்டினில் அவிழா
எடுத்து மற்றிதன் எடைஇடும் கோவணம் என்றார்.

(எ - து.) (நாயனாரைநோக்கி) நாம் இப்பொழுது உடுத்திருக்கும் கோவணமல்லாமல், நீர் கொடுக்கும்படியாக உமது கையில் ஓர் கோவணத்தைக் கொடுத்தேனல்லவா? அதனை நீர் காணாமற்போனதாக முன்சொன்னீரே, அந்தக்கிழிந்த கோவணத்திற்குச் சமமாகச் சொல்லப்பட்ட கோவணம் இதுவாகும் என்று கோலில் முடித்துள்ள கோவணத்தை அவிழ்த்தெடுத்து, இந்தக் கோவணத்தின் இடைக்கு ஒப்பாக நீர் கையில் வைத்திருக்கும் கோவணத்தை வையும் என்று கூறினார் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், — பிரமசாரியார் — நாயனாரைநோக்கி நாம் உம்மிடத்தில் கொடுத்த கோவணத்துக்கு ஒப்பானது இந்தக் கோவணம் என்று தண்டினில் கட்டியிருந்த கோவணத்தை அவிழ்த்து, இக்கோவண எடைக்கு எந்தக் கோவணத்தை நீர் வைக்கின்றீரோ அதனை வையும் என்று கூறினார் என்று கூறப்பட்டது. (௬௧)

எடைக்கேடையிட்ட கோவணம் சமமாகாதொழிதல்.

நன்று சாலவென் றன்பர்தாம் ஒருதுலை நாட்டக்
குன்ற வில்லியார் கோவணம் ஒருதட்டில் இட்டார்
நின்ற தொண்டரும் கையினில் நெய்தகோ வணந்தட்
டொன்றி லேயிட நிறைநிலா தொழிந்தமை கண்டார்.

(எ - து.) எடையிடுவதற்குக் கோவணத்தைப் பிரமசாரியார் காட்டியபின்,) அன்பராகிய நாயனார், இது மிக நல்லதாயிற்றென்று, (உள்ளத்துள்ளே சந்தோஷித்தவராய்) ஒரு பெரிய தராசைக் கொண்டுவந்து நாட்டினார்; நாட்டவும், பொன்மலையைக் கையில் வில்லாகவுடையவர், (அந்தத்தராசில்) ஒருதட்டில் தான் அவிழ்த்தகோவணத்தை வைத்தனர். (பிரமசாரியார் வைக்கும் கோவணத்துக்குச் சமமாகக் கொடுக்கத் துணிந்து) நிற்கின்றவராகிய நாயனாரும் தனது கையிலிருக்கும் நெய்த கோவணத்தை மற்றொரு தட்டினில் இட்டனர், (இட்டபோது) அக்கோவண எடைக்குச் சமமாக இருப்ப தொழிந்தமையைக் கண்டனர் என்பதாம்.

இவ்வளவு எடையுள்ளதென்று எடையிடக் கூடாத பொன்மலையை அணுவுபோலாக்கினவர் ஓரெடையிலும் எண்ணப்படாத கோவணத்தை 'பொன்னாகிய அம் மேருவின் எடைகொள்ளவைத்த அதிசயந்தோன்ற—குன்ற வில்லியார் கோவணம் ஒருதட்டில் இட்டார்—என்றார். கையினாற் கிழித்த கோவணத்துக்கு கையினால் நெய்த கோவணம் எடையுள்ளதென்று எண்ணி அதனைவைத்தனர் என்பதுதோன்ற—நின்ற தொண்டரும் கையினில் நெய்த கோவணம் தட்டு ஒன்றிலே இட—என்றார். இருவரும் ஒற்றுமைப்பட்டு இரண்டு கோவணத்தை வைத்தும், கோவணத்தை ஏற்றுக் கொண்ட அவ்விருதட்டும் ஒற்றுமைப்பட்டுக் காட்டாமல் ஒப்பிலாதவனது கோவணம் ஒப்பாக வராமலே இருந்தாங்கு இருந்தபடியைக் கண்டனர் என்பது தோன்ற— நிறைநிலா தொழிந்தமை கண்டார்—என்றார்.

அன்பானே - மேலாகக் காட்டுவது அருளுக்கு இலக்கணமாகலின், அருள் ஆட்டு கீழாகவேயிருந்து அன்பின்தட்டை மேலாகக் காட்டிற்று. இறைவன் - அருளைச் சிறிது காட்டினும், அன்பர்கள் - தங்கள் அன்பைச் சிறிதுகாட்டாமல் முழுதுங்காட்டல் இலக்கணமாகலின், அவ் விலக்கணந்தோன்ற - இறைவன் ஒரு கோவணத்தால் சிறிது அருளைக்காட்ட, நாயனார் தமது அன்பை முழுவதும் காட்டினார். அங்ஙனங்காட்டினும் அன்பர் அன்பினையே மேலாகக் காட்டும் எண்ணமுடைய அருட்கோவணத்தட்டு சம மாக மேலெழுந்திராமல் தாழ்ந்தே இருந்ததென்க. (௬௫)

பலகோவணமிட்டு அதிசயப்படல்.

நாடும் அன்பொடு நாயன்மார்க் களிக்கமுன் வைத்த
நீடு கோவணம் அடையநே ராகவொன் றொன்றாக்
கோடு தட்டின்மீ திடஇடக் கொண்டெழுந் ததுகண்
டாடு சேவடிக் கடியரும் அற்புதம் எய்தி.

(எ - து.) (பிரமசாரியார் வைத்த கோவணத்துக்குத் தான்வைத்த கோவணம் சம மாகாமையைக்கண்டு) கோவணத்தட்டையே நாடுகின்ற அன்புடைய நாயனார், அடி யார்கள் மகிழும்படியாக அவர்களுக்குக் கொடுக்க முன்னே அன்போடு வைத்துள்ளதா கிய கோவணங்க ளெல்லாவற்றையும் (பிரமசாரியாரிட்ட கோவணத்தின் எடைக்குச்) சமமாகும்படி ஒவ்வொன்றாகத் தராசுதட்டின்மேல் இட்டும், இட இட அக்கோவணங் தனையெல்லாம் அத்தட்டானது வாங்கிக்கொண்டு சமமாக நில்லாமல் மேலெழுந்திருப் பதைப்பார்த்து, நடனஞ்செய்தருளும் திருவடிக்கு அன்புபூண்டவராகிய நாயனாரும் ஆச்சரியமடைந்து என்பதாம்.

பிரமசாரியார் கோவணவழக்கு நீங்கி அமுதுண்ணவேண்டும் என்னும் அன்பினை மேற்கொண்டிருப்பவ ராதலால்—அன்பொடுநாடும்,—என்றார். அடியார்களெல்லாம் தா மாகவே இருக்கின்ற இறைவருக்கு ஒருகோவணம் போதாதாகலான்,—நாயன்மார்க்கு அளிக்க முன்வைத்த நீடுகோவணம் அடைய நேராக ஒன்றொன்றாக் கோடுதட்டின் மேல் இடஇடக்கொண்டு,—என்றார். பலகோவணங்களை இடப்பெற்ற தட்டினை ஒரு கோவணத்தோடிருக்கும் தட்டானது கண்டு மேலெழுந்திருக்கவேண்டியது முறையா யிருக்க, அம்முறைபிறழ்ந்து, ஒரு கோவணத்தட்டினைப் பலகோவணத்தட்டு கண்டு மேன்மேல் எழுந்திருந்தது, அதிசயிக்கத்தக்க அதிசயமாகலான்,—எழுந்தது கண்டு அற்புதம் எய்தி—என்றார். ஒருகாலை ஊன்றியும், ஒருகாலை எடுத்தும் ஆடுகின்ற அருளாடலைக் காண்கின்ற நாயனாருக்கு ஒரு கோவணத்தட்டைக் கீழிருத்தியும், பலகோவணத்தட்டை மேலெடுத்துக் காட்டும் இம்மாய ஆடலையுங் காட்டத் தொடங் கினாராகலான்—ஆடுசேவடி—என்றார். (௬௬)

பட்டுப்பொதி துகிற்பொதி முதலியவைகளை இடல்.

உலகில் இல்லதோர் மாயையிக் கோவணம் ஒன்றாக்
கலகில் கோவணம் ஒத்தில என்றதி சயித்துப்
பலவு மென்றுகில் பட்டுடன் இட்டிடவுயரா
இலகு பூந்துகில் பொதிகளை எடுத்துமே லிட்டார்.

மானத்தைப்

(எ - து.) அற்புதமெய்திய நாயனார் பிரசமாரியார் இட்ட கோவ ...கோவணத்திற்கு அளவில்லாத கோவணத்தை நாம்வைத்தும், இடைகொள்ளாமற் இனிச் சொல்ல என்ன உலகின்கண் இல்லாததோர் மாயமாயிருக்கின்றது. என்ன அ னாகிலும், எங்கள் ஆச்சரியமடைந்து, இனிச்சமமாகப் பார்க்கவேண்டிய காரணமொழி இங்கு நாம்இனி தைப்பார்த்து ஆவதென் என்று கோவணமுட்டைகளைப் பார்க்க (௬௭)

ஒன்றும் இல்லாமையால், மென்மையாகிய நூலாடைகளோடு பட்டுகளையும், ஒன்றொன்றாக இட்டனர்; இடஇட மேலெழுந்தது, (அதனைக்கண்டு) நல்ல உயர்ந்த ஆடைப் பொதிகளை எடுத்து அந்தத் தட்டின் மேலிட்டனர் என்பதாம்.

சுத்தமாயாபுவனத்தில் உள்ளவர்க்கும், சுத்தாசுத்த மாயாபுவனத்தில் உள்ளவர்க்கும் அசுத்தமாயாபுவனத்தில் உள்ளவர்க்கும் இவ்வருண்மாயை இறைவன் காணச்செய்த தில்லை என்பது தோன்ற—உலகில் இல்லதோர் மாயை—என்றார். (௬௪)

முட்டில் அன்பர்தம் அன்பிடும் தட்டுக்கு முதல்வர்
மட்டு நின்றதட் டருளொடும் தாழ்வுறும் வழக்கால்
பட்டொ டுந்துகில் அநேககோ டிகளிடப் பத்தர்
தட்டு மேற்படத் தாழ்ந்தது கோவணத் தட்டு.

(எ - து.) அன்பிற் குறைபடுதலை யறியாத நாயனார் (தமது அன்பினால்) கோவண முதலாக இடும் தட்டானது, அன்பினையே இடும் தட்டாகும், எனவே இவர் இட்டதட்டு அன்பினை வாங்கிக்கொள்ளும் தட்டெனப்படும் (அந்த அன்பென்னும்) தட்டுக்கு, இறைவனாகிய பிரமசாரியார் இட்டகோவணத்தட்டு, அருள்மட்டோடும் நின்றதட்டாகும், எனவே, அன்புமேலிடுந்தோறும் அவ்வன்பின் திறத்தை யெல்லாம் தான் ஆதாரமாய் நின்று எற்றுக்கொள்ளும் முறைமையை யுடைத்தாகும், அம்முறைமையினால், பத்தராகிய நாயனாருடைய தட்டானது அன்பென்னும் தட்டாகலான், அதில் அவ்வன்பர் பட்டாடைகளோடு நூலாடைகளையும் கோடி கோடியாக இடஇட மேலெழும் முறைமையை உடைத்தாயிருந்தது. பிரமசாரியார் இட்ட ஒருகோவணத்தட்டு தாழ்ந்திருக்கும் முறைமையை யுடைத்தாயிருந்தது என்பதாம்.

நாயனார் ஆடைமுதலியவற்றைத் தட்டில் இடுந்தோறும் அன்பானது முன்வைத்த ஒருகோவணத்தோடு நில்லாது மேன்மேல் வளர்வதனாலும், அஃதேபோல், இறைவர் தன்னருளைத் தான்வைத்த ஒருகோவணத்தளவில் அல்லாமல், அவ்வொருகோவணத்திலேயே தன்னருளெல்லாம் இறுத்தலால், இறைவர் கோவணத்தட்டு மேலெழுவதற்கில்லாமற் கிடந்தது. அன்பர்தட்டானது, இறைவர்தட்டு தன்னைக்கண்டு அருளால் அழுந்துதலால் அதனைக் காணுந்தோறும் அன்பேமேலிட்டு கீழ் அழுந்துவதற்கில்லாமல் மேல் எழுவதில் இருந்தது. ஆகலான்,—முதல்வர் இட்டகோவணத்தட்டு தாழ்ந்து, பட்டொடுந்துகில் அனேககோடிகள் இட்ட அன்பர்தம் தட்டு தாழாது மேலிட்டதென்க (௬௫)

ஆன தன்மைகண் டடியவர் அஞ்சியந் தணர்முன்
தூந றுந்துகில் வர்க்கநூல் வர்க்கமே முதலாம்
மானம் இல்லன குவிக்கவும் தட்டின்மட் டிதுவால்
ஏனை என்தனம் இடப்பெற வேண்டுமென் றிறைஞ்ச.

(எ - து.) பிரமசாரியார் இட்ட கோவணத்தட்டுத் தாழ்ந்திருக்கும் நிலையிலேயும், தாம் மூட்டை மூட்டையாக இடுந்தட்டு மேலெழுந்திருக்கும் நிலையிலேயும் இருப்ப ஒருதிட்டின்மையை நாயனார் கண்டு [illegible] அஞ்சினவராய், பிரமசாரியார் முன்னேவந்து கோவணம் ஒழிகச்சி [illegible], நூல்வர்க்கங்களுமாகிய எல்லாமும் இவ்வள தொண்டரும் கை [illegible] தட்டில்குவித்தேன், குவித்தும், இந்தத்தட்டு ளும் ஒற்றுமைப்பட [illegible] அக்கோவண எடைக்கு ஒப்பாகப் போவதில்லை. இது கொண்ட அவ்விர [illegible] இல்லை, ஆகலான் இனி என்பாலுள்ளன பொன்மணி முதலிய ஒப்பாக வராமலே [illegible]வுகளைத்தான் இனித்தட்டில் வைக்கவேண்டும். அதற்குத் தேவரீர் திறைநிலா தொழிந்தமைவேண்டுமென்று வணங்கு ஏன்பதாம்.

பிரமசாரியார்—கொடுவென்று கொடுத்தகோவணமும் நம்மைமாயஞ்செய்தது. எடையிடு என்று தட்டில் வைத்த இக்கோவணமும் அதனிலும் பெரியமாயஞ்செய்கின்றது. இங்ஙனமான மாயக்கோவணங்களை எங்கு சம்பாதித்தனரோ நானறியகில்லேன். முன் மாயஞ்செய்த கோவணத்தை என்கையில் இப்பிரமசாரியார் கொடுக்கும்போது " ஒந்து கோவணப் பெருமை உள்ளவாறு உமக்கே, ஈங்கு நான்சொல வேண்டுவதில்லை, என்று சொன்னது இப்பொழுது வெளியாயிற்று. அஃதாவது,—இங்ஙனம் செய்வதாகிய மாயத்தின் உண்மையை நான்சொல்ல வேண்டுவதில்லை, நீயே அறியப்போகின்றாயென்று சொன்னது போலாயிற்று. இது என்னமாயமென்று அஞ்சினாரென்பார்,—ஆனதன்மைகண்டு அடியவர் அஞ்சி,—என்றார். "எல்லாவிளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப் பொய்யாவிளக்கே விளக்கு" என்ற பொய்யாமொழிப்படி, எப்பொருள்வைத்தாயினும், எடையொப்பு செய்யவேண்டியது உமதுவாய்மையன்றோ, ஆகலான்கோவணவர்க்கம் போயினும், நூல்வர்க்கம் போயினும், துகில்வர்க்கம் போயினும்,நமது சொல்வர்க்கம்போதல் முறையன்று. இனி. தனவர்க்கங்களை இட்டாயினும் எடையொப்புச் செய்யவேண்டுமென்று உள்ளத்துள்ளே எண்ணி, பிரமசாரியார், அவ்வெண்ணத்துக் கிசையவேண்டினாரென்பார்—ஏனையென்தனம் இடப்பெறவேண்டும் என்று இறைஞ்ச—என்றார். (௬௬)

பொன் வெள்ளி நவமணி முதலியவை இடல்.

மங்கை பாகரா மறையவர் மற்றதற் கிசைந்தே
இங்கு நாமினி வேறொன்று சொல்லுவ தென்கொல்
அங்கு மற்றுங்கள் தனங்களின் ஆகிலும் இடுவீர்
எங்கள் கோவணம் நேர்நிற்க வேண்டுவ தென்றார்.

(எ - ள்.) உமைபங்களுகிய பிரமசாரியார், இனிப் பொன்முதலிய திரவியங்களை இடுவதற்குக் கட்டளைசெய்யவேண்டும் என்று நாயனார் செய்தபிரார்த்தனைக்கிசைந்தவராய், (அவரைப் பார்த்து,) இங்கு இவ்விஷயத்தில் இனி நாம்வேறொன்றும் சொல்லவேண்டிய அவசியம் என்ன இருக்கின்றது. நீர் இடுவதாகிய அந்தத்தட்டில் பொன், மணி முதலியவைகளினுலாகிலும், வேறு எந்தப்பொருளினுலாகிலும் எடை ஒப்பாகும் வரையில் இடவேண்டிய கடமை உம்முடையது. ஆகலின் எதனையேனும் இடுவீர், எங்கள் கோவணத்திற்கு நேராக நிற்கவேண்டுவதொன்றுதான் எங்களுக்கு வேண்டுவதென்று கூறினார் என்பதாம்.

இறைவன் பிரமசாரியாய் மறைந்துவரினும் நாயனார்பால் வைத்த அருளை மறவாதவர் என்பார்,—மங்கைபாகராம் மறையவர்,—என்றார். மானம் (அளவு) இல்லாமல் எடையொப்பாக நூலுந் துகிலும் கொடுத்தும், சொல் (மானம்) அளவு நிரம்பாமையால் அந்தமான குற்றத்தை நீக்கிக்கொள்ள துகிலோடு போகாமல் பொன் மணிமுதலியவற்றையுங் கொடுக்கத் துணிந்த குணத்தை நாயனார் கொள்ளவே, அக்குணத்துக்கேற்பத் தாமும் ஒப்புக்கொள்ளும் குணத்தைக் கொண்டன ரென்பார்—மற்றதற்கு இசைந்தே,—என்றார். சொல்மானத்தைப் பெரிதாக எண்ணுமல் பொருள்மானத்தைப் பெரிதாக எண்ணுகின்றவரிடத்து அப்போ தப்போதும் பலசொல்லைச் சொல்லவேண்டுமேயன்றிப் பொருள்மானத்தைப் பெரிதாக எண்ணுமல், சொல்மானத்தைப் பெரிதாக எண்ணும் உம்மிடத்தில் நீர் இடும்கோவணம் என்னுடைய கோவணத்திற்கு நேர்நிற்கவேண்டு மென்று முன் சொல்லிய அச்சொல் அல்லாமல் இனிச் சொல்ல வேண்டிய சொல் வேறில்லை என்பார்—அங்கு மற்றுங்கள் தனங்களி னுகிலும், எங்கள் கோவணம் நேர்நிற்க இடுவீர் (என்று) வேண்டுவது (அல்லது) இங்கு நாம்இனி வேறொன்று சொல்லுவது என்கொல்—என்றார். (௬௭)

நல்ல பொன்னொடும் வெள்ளியும் நவமணித் திரளும்
பல்வ கைத்திறத் துலோகமும் புணர்ச்சிகள் பலவும்
எல்லை யில்பொருள் சுமந்தவர் இடஇடக்கொண்டே
மல்கு தட்டுமீ தெழுந்தது வியந்தனர் மண்ணோர்.

(எ - து.) (நீர் எதையேனும் இடும் எங்கள் கோவண எடைக்கு ஒப்பாகவேண்டிய தொன்றுதான் என்றுசொல்லிய மாத்திரத்தில் நாயனார்) மாற்றுயர்ந்த பொன்னோடு வெள்ளியும் நவரத்தினங்களும் தாம்பிரமுதலிய பலவகையான உலோகங்களும், அவற்றைக் கலந்த வெண்கலமுதலிய பலவும், ஆகிய எல்லாப்பொருள்களையும், சுமந்து சுமந்து வந்து நாயனார்தட்டில் இடஇட அவைகளையெல்லாம் நிரம்பக்கொண்ட அத்தட்டானது தாங்கிக்கொண்டு, தாழாது முன்னையினும் மேலெழுந்தது, உலகினரெல்லாம் அதிசயத்தை யடைந்தனர் என்பதாம்.

மண்ணோர் வியந்தனர் எனக்கூட்டுக.

நாயனார் - அதிசயிப்பதைவிட்டு, "எங்கள் கோவணம் நேர்நிற்கவேண்டுவது" என்று பிரமசாரியார்கூறிய சொல்லில் ஊக்கமுடையவரா யிருந்தனரென்பார்—எல்லையில்பொருள் சுமந்து வந்து இடஇட - என்றார். எல்லாப்பொருளையும் வாங்கித் தாங்கும் தட்டு இறங்குவதொழிந்து, மேலெழுந் திருப்பதையும், ஒருபொருளையும் தாங்காது ஒருகோவணத்தையே தாங்கித் தாழ்ந்தே யிருப்பதையும் திருவிழாவுக்குக் கூடியபல தேசத்தினரும் எங்கும் கண்டறியாத அதிசயமென்று அதிசயித்தனரென்பார்,—மண்ணோர் வியந்தனர் - என்றார். (கூஅ)

தவநி றைந்தநான் மறைப்பொருள் நூல்களால், சமைந்த
சிவன்வி ரும்பிய கோவணம் இடும்செழுந் தட்டுக்
கவனி மேலமர் நீதியார் தனமெலாம் அன்றிப்
புவனம் யாவையும் நேர்நிலா என்பது புகழோ.

(எ - து.) சிவபெருமானால் விரும்பப்பட்ட புண்ணியங்களெல்லாம் நிறைந்துள்ள நான்குவேதங்களின் பொருளாகிய நூல்களால் செய்யப்பட்ட கோவணத்தை இட்ட செழுமையாகிய தட்டினுக்கு, இவ்வுலகில் அமர் நீதியாரென்பவர், தமது தனங்களேயல்லாமல், புவனங்களை யெல்லாம் எடுத்தெடுத்து வைத்தாலும், சமமாக நில்லாதென்பது ஓர்புகழாகுமா என்பதாம்.

சிவன்வைத்த கோவணம் அவ்விறைவனால் விரும்பப்பட்ட மெய்ப்பொருளாகிய அழிவிலாப்பொருளுடைய மறைக்கோவணமாகலின் அதனை யேந்தியதட்டு பெரும் பாரமுடைத்தாயும், நாயனாரிட்ட பொருளெல்லாம் பொய்ப்பொருளாகிய அழிவுடைப் பொருளாகலின் அதனையேந்தியதட்டு பாரமில்லாததாயும் ஆயிற்று. அல்லதூஉம் மெய்ப்பொருள் - பொய்ப்பொருளுக்குச் சமானமாக எழுந்திராதென்பதும், பொய்ப்பொருள் எவ்வளவாயினும் - மெய்ப்பொருளொன்றுக்குச் சாமானமாக நில்லாதென்பதும் தோன்ற,—சிவன் விரும்பிய கோவணம் இடும்தட்டுக்கு, தனமெலாம் அன்றிப் புவனம் யாவையும் நேர்நிலா என்பது புகழோ,—என்றார். (கூகூ)

தானும் தன்மனைவியும் மகனும் துலையிலேற வேண்டல்.

நிலைமை மற்றது நோக்கிய நிகரிலார் நேர்நின்
றுலைவில் பல்தனம் ஒன்றொழி யாமையுய்த் தொழிந்தேன்
தலைவ யானுமென் மனைவியும் சிறுவனும் தகுமேல்
துலையில் ஏறிடப் பெறுவதுன் அருளெனத் தொழுதார்.

(எ - து.) மேலெழுந் தோன்றுவதாகிய நிலையிலே நிற்பதாகிய இதனைப் பார்த்திருந்த நாயனார், பிரமசாரியார் எதிரே போய்நின்று இதுகாறும் குறைவில்லாமல் வளர்ந்துவந்த பலவகைப்பட்ட திரவியங்களெல்லாம் ஒன்றேனும் விடாமல் இத்தட்டில் வைத்து இன்று ஒன்றும் இல்லையாயினேன். எனது இறைவனே! இனி இருப்பன யானொருவன்; எனது மனைவியொருத்தி; என்மகனொருவன்; எங்களையும் எடையாக இவ்வதற்குத் திருவுள்ளம் இசையும் பக்ஷத்தில், இந்தத் தராசுதட்டில் ஏறுவோம்: அங்ஙனம் ஏறிடப் பெறுவது உனது அருளாகும் என்று வணங்கினார் என்பதாம்.

பொன்முதலிய பொருள்களைப் பொருளாகக் கருதாது, நிறைமொழி மாந்தராகிய பிரமசாரியாரது மறைமொழியை சிறப்புதலே, பொருளாகக்கருதி அப் பொன்முதலிய பொருள்களை நிறையில் நிறுக்கத் துணிந்தனராகலின்,—நிகரிலார்,—என்றார். வேதப்பொருளாகிய நூற்பொருளே நிலையுடைப் பொருளென்றும், உலகப்பொருளாகிய செல்வப்பொருள் நிலையிலாப் பொருளென்றும், நேராகநின்று காட்டுகின்றவராகிய இறைவன்முன் - இருவினையும் நேர்நிற்கப் பெற்றவராகிய நாயனாரும் இருவினைச் செயலற்றுத் தன்னைக்கொடுக்கத் தலைப்பட்டு நேர்நின்றனர் என்பார் - நேர்நின்று - என்றார். எமதிறைவனே! தேவரீர் நேராகவந்து என்னைப்பற்றியிருந்த மும்மலப்பற்றையும் ஒழித்தருளினீர். அஃதேபோல் நானும் அறவேயொழிந்தேன் என்பார்- துலையில்பஃறணம் ஒன்றொழியாமை யுய்த்தொழிந்தேன் - என்றார். அம்மூன்றையும் ஒழித்த உமக்கு என்னையும், என்மனையாட்டியையும், என்மகனையும் கொடுக்கத் துணிந்திருக்கின்றேன். ஆகலின் என்னால் கொடுக்கப்பட்ட அசரப்பொருள்களை இத்தட்டின் வழியாக ஏற்றுக்கொண்டது போல், சரப் பொருள்களாகிய எங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டருளல்வேண்டுமென்பார் - யானும், என்மனையும் சிறுவனும் துலையில் ஏறிடத்தகுமேல், ஏறுகின்றோம். தேவரீர் எங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் எனதுவேண்டுகோளின்படி தேவரீர் பெறுவது உன்னருள் எனத் தொழுதார் - என்றார். (௩0)

பிரமசாரியார் மூவருந்துலையிலேற இசைதல்.

பொச்ச மில்லடி மைத்திறம் புரிந்தவ ரெதிர்நின்
றச்ச முன்புற வுரைத்தலும் அங்கண ரருளால்
நிச்ச யித்தவர் நிலையினைத் துலையெனுஞ் சலத்தால்
இச்ச ழக்கினின் றேற்றுவார் ஏறுதற் கிசைந்தார்.

(எ - து.) பொய்மையில்லாத அடிமைத்திறத்தை எப்பொழுதும் செய்தவராகிய நாயனார் தாம் இறைவனுடைய திருவருளால், நாங்கள்மூவர்தாம் உள்ளேம் துலையிலேறுதற்கு, திருவுள்ளம் இசைதல்வேண்டும் என்று பிரமசாரியார் எதிரேநின்று அச்சத்துடன் சொல்லவும், அப்பிரமசாரியார், நாயனாரது அவ்வுண்மைநிலையைத் துலையென்னும் ஓர்வியாஜத்தினால் ஊர்ந்தநிலையில்லாத உலகவாழ்வினின்றுமேலேற்றும் கருத்துடையராய் (அவர் செயலுக்கிசைந்தனர் நாயனாரும்) ஏறுதற் கிசைந்தனர் என்பதாம்.

பொச்சமில் அடிமைத்திறம் புரிந்தவர், அருளால் நிச்சயித்(ததனை) அங்கணர் எதிர்நின்று, அச்சமுன்புற உரைத்தலும், அவர் (நாயனாரது) நிலையினைத் துலையெனும் சலத்தால், இச்சழக்கினின்று ஏற்றுவார் (இசைந்தார், நாயனார்) ஏறுதற்கிசைந்தார் எனக்கொண்டு கூட்டுக. இசைந்தார் என்றதனை - இறைவனிடத்தும், நாயனாரிடத்தும் கொள்க.

அடிமையைப் பொய்ப்படுத்தவல்லன மும்மலங்களாயிருக்க, அம்மும்மலங்களானும் பொய்ம்மைப்படாமல் தனது அடிமையைத் திறமாகச்செய்தன ரென்பார்,— பொச்சமில் அடிமைத்திறம் புரிந்தவர்,—என்றார், மனையாட்டியுடனும், மகனுடனும் துலையேறத் துணிந்தநாயனார் - பிரமசாரியார் இட்டகோவணமோ ஒன்று. அதற்கு

நாம் இட்டபொருள்களோ பல. எவ்வளவு பொருள்களும் எடைகொள்ளாமல் போன மைக்குக் காரணம் யாதென்று ஆராய்ந்து அதனுண்மை யுணர்ந்து நிச்சயித்தனர் என்பார் - நிச்சயித்து - என்றார். அந்த நிச்சயமாவது - "அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம், நாம்தேடிய பொருளாக்கம்" என்று துணிந்ததேயாம். அஃதாவது - அந்த ஒருகோவணம் அருளோடும் அன்போடும் கூடியுள்ளவரால் இடப்பட்டது. ஆகவே அது நற்பொருளாய் மலைபோல் பாரங்கொண்டது. அவ்வொன்றுக்கு நாம் இட்டஇவ்வளவு பொருளும் அருள் அன்பு என்னும் நன்றியில்லாத பொருள். ஆகவே - பாரங்கொள்ளாமல் பஞ்சிப்பொதிபோலாயிற்று என்றுணர வந்ததேயாம்.

அங்ஙனம் உணரவந்தமையான் - பாரமுடைய இவ்வளவு பொருளையும் பஞ்சிப் பொதிபோ லாக்கியது பாவமன்றோ? அப்பாவத்தை யுடையோம் நாமன்றோ? பெரும்பாவமுடைய நாம் இத்துலையில் ஏறின் நாமும் பஞ்சிப்பொதிபோல் ஆவோமென்பதில் ஐயமில்லை. அங்ஙனமாயின் பின்னர் நாம்செய்யுஞ்செயல் என்னையோ வென்னும் அச்சத்துடன் தமதெண்ணத்தைக் கூறினரென்பார் - எதிர்நின்று அச்சமுன்புற உரைத்தலும் - என்றார். உள்குவார் உள்ளத்துள் இருக்கும் இறைவன் நாயனார் உள்ளுவதெல்லாம் உணர்ந்து மிக்ககருணையுடையவராய் அவரது உண்மைநிலையினை உணர்த்தவந்த தமது உண்மை அருள்நிலைமையினை வெளியாக்க, நாயனார் வேண்டியவாறே இசைந்தனர் என்பார் - அங்கணர் அருளால் அவர் நிலையினைத் துலையெனும் சலத்தால் இச்சழக்கின்நின்று ஏற்றுவார் இசைந்தார் - என்றார். சராசரங்களை யெல்லாம் உடைமையாக வுடையவர் தம்மையும் உடைமையாகக் கொள்ள இசையவே, நாயனார் கவலையற்றவராய்த் தாம் எண்ணிச்சொல்லியபடியே துலையில் ஏறுதற் கிசைந்தனரென்பார் - ஏறுதற்கிசைந்தார் - என்றார். (சுக)

மூவரும் துலையை வலம் வருதல்.

மனம கிழ்ந்தவர் மலர்க்கழல் சென்னியால் வணங்கிப்
புனைம லர்க்குழன் மனைவியார் தம்மொடு புதல்வன்
தனையு டன்கொடு தனித்துலை வலங்கொடு தகவால்
இனைய செய்கையில் ஏறுவார் கூறுவார் எடுத்து.

(எ-து.) மலர்முடித்த கூந்தலையுடைய மனைவியாரோடுதம்புதல்வனையும், தம்முடன் கொண்டுமனமகிழ்ச்சியோடு, பிரமசாரியாருடைய திருவடிகளைத் தலையால் வணங்கிப், (பின்னர்) ஒப்பில்லாத துலாக்கோலைப் பிரதக்ஷணமாகவந்து, தகுதியுடன் இவ்வண்ணமான செய்கையினாலே தராசுத்தட்டில் ஏறுவாராகிய நாயனார், (இஃதொன்று) எடுத்துக்கூறுவார் ஆயினார் என்பதாம்.

புனைமலர்க்குழன்மனைவியார் தம்மொடுபுதல்வன்தனை யுடன்கொடு,மனமகிழ்ந்து, அவர்மலர்க்கழல் சென்னியால் வணங்கி, (பின்னர்) தனித் துலைவலங்கொடு தகவால், இனையசெய்கையில் ஏறுவார் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

ஞானசிரியர்—ஒருசொல்லால் நன்மாணாக்கனது உடல்பொருள் ஆவிகளை ஒருங்கே கொள்வதுபோல், இப்பிரமசாரியார் ஒருகோவணத்தால் நம்முடைய உடல் பொருள் ஆவிகளை ஒருங்கே கொள்ளவந்தனரே இது நமது புண்ணியத்தின் மிகுதியினாலோ இறைவனருளின் மிகுதியினாலோ என உள்ளமகிழ்ந்து அடிபணிந்தனர் என்பார்—புனைமலர்க்குழல் மனைவியார் தம்மொடு புதல்வன்தனையுடன்கொடு மனமகிழ்ந்து அவர் மலர்க்கழல் சென்னியால் வணங்கி—என்றார், துலாக்கோல் தன்னுடையதாயிருந்தும் தானிடம் பொருளைப் பாரமாகக்காட்டாது, பிரமசாரியார் கோவணம் ஒன்றைப் பாரமாகக்காட்டி அவர் பரமே ஆய்விட்டபடியால், அத்துலையையும், பிரமசாரியாரையும் வணங்கிப் பிரார்த்தித்ததுபோலும் இனி எங்களையேனும் பாரமாகக்கொண்டு

கோவணத்தட்டுக்குச் சமமாக நிற்கக்கடவாய் என்று பிரார்த்தித்தன ரென்பார்— தகவால் தனித்துலை வலங்கொடு—என்றார். பிரமசாரியாரைப் பிழைபொறுக்கும் பொருட்டு வணங்கியும், துலாக்கோலைப் பாரமாகக் கொள்ளும்பொருட்டு அதனை வலம்வந்து பிரார்த்தித்தும், பின்னர் தமது உண்மையைக்கூறித் தெய்வத்தையும் பிரார்த்திக்கக் கருதினரென்பார்—இனையசெய்கையில் ஏறுவார் எடுத்துக் கூறுவார்— என்றார். (சஉ)

தங்களுண்மையைக்கூறி அஞ்செழுத்தோதிதுலையில் ஏறுதல்.

இழைத்த அன்பினில் இறைதிரு நீற்றுமெய் அடிமை
பிழைத்தி லோமெனில் பெருந்துலைநேர் நிற்க என்று
மழைத்த டம்பொழில் திருநல்லூர் இறைவரை வணங்கித்
தழைத்த அஞ்செழுத் தோதினார் ஏறினார் தட்டில்.

(எ - து.) (எடுத்துக் கூறவந்தது யாதெனின்) நாங்கள் அன்பினாலே செய்து வந்த இறைவனது திருநீற்றின் மெய்யடிமையினின்று (இதுகாறும், தவறில்லாமல் இருந்தோமாகில், இப்பெரிய துலையின் தட்டானது ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் நிற்கக் கடவதென்று கூறி, மேகங்கள் தவழும் விசாலமாகிய பொழில்கள்சூழ்ந்த திருநல்லூர்ப் பெருமானைவணங்கி, தமதுள்ளத்தில் நிறைந்துள்ள ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தைச் சொல்லி தராசுதட்டில் ஏறினார் என்பதாம்.

இறைவனைக்காட்டும் பிரமாணப்பொருளாயுள்ளது நீறு என்பது தோன்ற— இறைதிருநீறு—என்றும், அத்திருநீறு உடையார் யாரோ, அவருக்கு என்னை யடிமை யாகஆக்குவதிலும், என்னுடைமையை அவருடைமையாக ஆக்குவதிலும், பொய்ம்மை யில்லை என்பதும், அன்புடைமையுள் து என்பதில் பிழையில்லை என்பதும் தோன்ற - திருநீற்று மெய்யடிமை பிழைத்திலோம்—என்றும், என்னால் இத்துலையில் இட்ட பொருளெல்லாம் இடைகாட்டாது பொய்மையா யொழியினும், யான் இப்போது சொல்லியது வாய்மையேயாயின் அது எடைகாணாது இடர்ப்படும் எனக்கு எடைநிற்க வேண்டுமென்பது தோன்ற - எனில் பெருந்துலை நேர்நிற்க - என்றும், எனது வாய்மையினுள்ளும் என்னுள்ளும் இருப்பவன் நல்லூர் இறைவன் ஆகலின் அவனும் உடன் நிற்கவேண்டுமென்பது தோன்ற - நல்லூர் இறைவரை வணங்கி - என்றும், எனது மெய்யடிமை நிலைபெறவும், துலை நேர் நிற்கவும், இறைவன் உடன் நிற்கவும் செய்யவல்லது பஞ்சாக்கரமென்பது தோன்ற - அஞ்செழுத்தோதினார் - என்றும் கூறப்பட்டன. (சங)

மண்டு காதலின் மற்றவர் மகிழ்ந்துட னேற
அண்டர் தம்பிரான் திருவரைக்கோவணம் அதுவும்
கொண்ட அன்பினில் குறைபடா அடியவர் அடிமைத்
தொண்டும் ஒத்தலால் ஒத்துநேர் நின்றதத் துலைதான்.

(எ - து.) (நாயனார்-தட்டில் ஏறும்பொழுது) அவரது மனைவியாரும் புதல்வனும் (அவரைப்போலுமே) மகிழ்ச்சி யுடையவராய் அவருடன் ஏறினார்கள். (ஏறவும்) தேவர்கள் முதல் வணங்கிய பிரமசாரியார் அரையில் உடுக்கும் கோவணத்தைவைத்த அருளாகிய தட்டும் நாயனார் தாம்கொண்ட அடியவரது அடிமைத் தொண்டின்திறத் தில் குறைபடாத அன்பும் ஒத்தபடியினாலே, (நாயனாரது அன்பாகியதட்டும்) சமப்பட்டு அத்துலையானது எடையொத்து நின்றது என்பதாம்.

அடியவர், கொண்ட அடிமைத்தொண்டும் அன்பினிற் குறைபடாது ஒத்தலால், அத்துலைதான் ஒத்துநேர்நின்றது எனக்கொண்டுகூட்டுக.

அருளின் அளவைக்காட்டுவது-அன்பும், அன்பின் அளவைக்காட்டுவது அருளும் ஆகலான்—கோவணம் அதுவும், அன்பினிற் குறைபடா அடியவரடிமைத்தொண்டும் ஒத்தலால் ஒத்துநேர்நின்றது அத்துலைதான் என்றார். எனவே அன்பை விளைவிப்பது அருளும்,அருளை வருவிப்பது-அன்பும் ஆகலின் என்க. அஃதாவது, அருளில்லையாயின் அன்புவிளையாது, அன்பு விளையாதாயின்-அருள்வராது என்பதாம்.

நாயனாரும், அவர்மனைவியாரும் மகனும் ஒத்த அன்பினரே ; அவரால் தேடப் பட்டபொருள்களும் ஒத்த அன்புருவே என்று வெளிப்பட்டபடியான் அத்துலை ஒத்து நேர் நின்றது என்பதுமாம்.

நன்றுசால என்னுந் திருப்பாசுரமுதல் இத் திருப்பாசுரம்வரை பதின்மூன்று பாசுரங்களான் முறையே;-(கஉ) குன்றவில்லியார் கோவணம் ஒருதட்டில் இட்டார் என்றதனல்—தனது இறைவன் அருளை நாயனாரை ஆளுந்திறத்தில் வைத்தன ரென்றும், தொண்டரும் செய்தகோவணம் தட்டில்இட என்றதனல்—தனது அன்பை. நாயனார் அருளை ஆளுந்திறத்தில் வைத்தன ரென்றும், (கங) ஒன்றொன்றாகக் கோடி தட்டின்மீது இடஇடக் கொண்டெழுந்தது என்றதனல்,-நாயனார் ஒன்றொன்றாய் அனுப க்கவேண்டிய சுகதுக்கங்களெல்லாம் அவரைத் தாக்காவண்ணம் அவையனைத் தையும் தான் தாங்கிக்கொண்டுமேலெழுந்தது என்றும், இவ்வாறு மேல் எழஎழ நாயனா ருக்குஆட்படுந்திறத்தில் அன்புமேலிட்டெழுந்த தென்றும், (கச-கரு-கசு) மென்துகில் பலவும் பட்டுடன் இட இட, என்றதனலும், துகில் பொதிகளை எடுத்து மேலிட என் றதனலும், பட்டொடுந்துகில் அனேககோடிகள் இடஇடப் பத்தர்தட்டுமேற்பட என் றதனலும் துகில்வர்க்கம் நூல்வர்க்கம் மானமில்லன குவிக்கவும் உயர என்றதனலும், —மேலேகூறிய சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாகிய புண்ணியத்திரள் பாவத்திரள் புண்ணியபாவமிச் ரத்திரளெல்லாம் நாயனாரைத் தாக்காவண்ணம் அவையனைத்தையும் தான் தாங்கிக் கொண்டு மேலெழுந்த தென்றும்,(கஎ-கஅ)உங்கள்தனங்களினலாகிலும் என்றதனலும், பொன்னெடும்வெள்ளியும் நவமணித்திரளும் பலவகைத்திறத்து உலோ கமும் புணர்ச்சிகள் பலவும் இடஇட தட்டுமீதெழுந்தது என்றதனலும்—மேற்கூறிய புண்ணியம் பாவம் மிச்சிரம் என்னும் மூவகைக் கன்மங்களுக்கும் காரணமாகிய நல்வினை தீவினையாகிய இருவினைகள் நாயனாரைத் தாக்காவண்ணம் அவைகளைத் தான் தாங்கிக்கொண்டு மேலெழுந்தென்றும், (கக) சிவன் விரும்பியகோவணம் இடும் செழுந்தட்டுக்கு அமர்நீதியார் தனமெலாம் அன்றிப், புவனம்யாவையும்நேர்நிலா என் றதனல்,—கோவணம் இட்டதட்டு நாயனாரைத்தட்டாகத்தாங்கவந்த இறைவன் அரு ளாகலான் அவ்வருள் நாயனாரைச் சமமாக (நேராக)க்கொள்ளுமேயன்றி, மேலெழுந் தன்மையுடைய வினைகளையும், அவைகட்கு மேலெழுந்தன்மையுடைய புண்ணிய பாவங் களையும், அவைகட்கு மேலெழுந் தன்மையுடைய சுகதுக்கங்களையும், நேராகக் கொள் ளுமோ, கொள்ளாவாகலான் அவைகளையெல்லாம் தனக்கு நேராக நிற்கச்செய்யாமல் மேலெழுந் தோடச்செய்ததென்றும், (உ௦) நிகரிலார் நேர்நின்று உலகில் பல்தனம், ஒன்றொழியாமை உய்த்தொழிந்தேன் தலைவ யானும் என்மனைவியும் சிறுவனும், துலை யில் ஏறிடப்பெறுவது உன்னருள் என்றதனல்—சுகதுக்கங்கட்கும்,' புண்ணியபாவங்கட் கும், இருவினைகட்கும், இடஞ்செய்யத்தக்க எல்லாப்பொருள்களும் என்னில் நின்றும் நீங்கித் தன்னையடையுமாறுசெய்ய யானும் அவற்றினின்றும் வேறாயினேன். அங்ஙனம் செய்த அருளுக்கு நாங்கள் மூவரும் ஆளாகவேண்டியதேயன்றி வேறொருசெயலில்லை. அஃதாவது, நாங்கள் மூவருந்தான் உள்ளேம், எல்லாப்பொருளையும் துலையில் ஏற்றியது போல் நாங்கள் மூவருந்தான் இனி அத்துலையில் ஏறவேண்டும் என்பதாம், இங்ஙனம் நாங்கள் ஏறப்பெறுவதும் உன்னருளாலேயாம் என்றும்,(உக) அங்கணர் அருளால் மூவர் நிலைவினைத்துலையெனும் சலத்தால் சழக்கினின்று ஏற்றவர் ஏறுதற்கு இசைந்தார்- என்றதனல்—நாயனார்பால் இறைவன் கருணைநோக்குடன் வந்தவராகலான் வந்த

அக்கருணைக்கேற்ப அதுகாறும் செய்து வந்தனவும், நாயனார் வேண்டியபடியே அவரைத் துலையிலேற்றித் தனதருளும், அவ்வருளுக்கேற்ப மாறாதியற்றும் அவரது அன்பும், எடையிட்டு அதனை யாவரும் அறியும்வண்ணம், அஃதாவது தன்னைச் சார்ந்தாருடைமையெல்லாந் தனதாகக்கோடலே அருள் என்பதும், அங்ஙனங் கொள்ளும்படி யாவையும் கொடுத்துத் தன்னையுங்கொடுத்தலே அன்பென்பதும் எளிதில் உணரும்வண்ணம் செய்வதாம். ஆகவே, நாயனார் துலையில் ஏறுவதற்கு இறைவனார் இசைந்தார் என்றும் (௬௨ - ௬௩.) அவர்மலர்க்கழல் சென்னியால்வணங்கி, மனைவியார், புதல்வன் உடன் கொடு துலைவலங்கொடு ஏறுவார் எடுத்துக் கூறுவார், என்றதனாலும் இழைத்த அன்பினில் இறைதிருநீற்று மெய்யடிமை பிழைத்திலோமெனில் பெருந்துலை நேர்நிற்க என்று திருநல்லூர் இறைவரைவணங்கி அஞ்செழுத்தோதி தட்டில் ஏறினார் என்றதனாலும்-எல்லாவுலகும் எடுப்புண்டு எடுப்புண்டு ஏறும் என்னை இத்துலையிலேற்றி இனி எவ்வுலகும் நான் ஏறாவண்ணம் † என் என்பெலாம் உருக நீ எளிவந்து உன்னை என்பால்வைத்து-(அஃதாவது-உனது கோவணத்தை என்னிடத்தில்வைத்து) முன்னை என்பாசமுழுவதும் அகல (அஃதாவது - என்னிடத்தில் அநாதியாயுள்ள மும்மலசம்பந்தமாகிய எல்லாம் பொருளும் என்னைவிட்டு நீங்க) இப்பொழுது உன் பாதபங்கயத்தைப்பணியச் செய்தனையே என்று அவரடி வணங்கி, துலையிலிட்ட ஏனைப் பொருள்கள்போல மனைவியும், புதல்வனும் தம்முடைய பொருளாகலான் அவர்களை விடாது அவர்களுடன் துலையினருகேவந்து, என்னுடையபொருளை எடையிடுவதற்கு வேறுதுலாக்கோலை நான்தேடாவண்ணம் எல்லாப் பொருளையும் உன்னுள் அடக்கிக் கொண்டதுபோல் எங்கள் மூவரையும் நீயே அடக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று அதனைச்சூழ்ந்துவந்து வேண்டித் தம்முள்ளத்துள் புதைப்பொருளாயிருந்த தமது உண்மையை யாவருங்கேட்க ஓசைபட எடுத்துக்கூறத் தொடங்கினாரென்றும், அஃதாவது, இந்த நல்லூர் இறைவன்பால் அன்புவேண்டி செய்துவந்த அன்பும், அவ்வன்பு அமையுமாறு திருநீறுடையார்க்கு அடிமைப்பட்டுவந்த அடிமைத்திறமும், எடைகொள்ளப் பெறாத இப்பொருள்கள்போல் அல்லாமல் எடைகொள்ளப்பெற்ற பொருளாக இருக்குமானால், அந்த அன்பிலும், அடிமைத் திறத்திலும் சிறிதும் பிழைபடாது எனது அறிவினாலும் செயலாலும் நடத்திவந்திருப்பேனானால், அன்பு செய்தற்குரிய என்னையும், அடிமை செய்தற்குரிய என் மனையாட்டியையும், என் அறிவு செயல்களுக்குரிய மகனையுமே எடைகொண்ட பொருளாக வைக்கின்றேன். இப்போது யான் கூறியபடி என் அன்புக்கும், என் அடிமைக்கும், என்னறிவு செயல்களுக்கும் எடைகொடுக்கவேண்டியது அஞ்செழுத்தன்றி எனக்குவேறெழுத் தில்லையாகலான் அவ்வெழுத்தை என்னுள்ளத்திருத்தி ஏறுகின்றேன் என்று ஏறினார் என்றும், (௬௪) அவர் மண்டு காதலின் மகிழ்ந்து உடனேற, தம்பிரான் அரைக்கோவணம் அதுவும், கொண்டஅன்பினிலும், அடியவர் அடிமைத் தொண்டிலும் குறைபடாது ஒத்தலால் அத்துலை நேர்நின்றது என்றதனால் - தம்மிடத்தில் எடைகொள்ளும்படி நாயனார் ஓதிய திருவஞ்செழுத்தே வேதத்திடையில் (நடுவில்) எடையாக (கனத்தபொருளாக) இருப்பதாகலான் தாழ்ந்திருந்த கோவணத்தட்டானது நாயனார் ஏறிய தட்டுக்கு நேராகநின்றது. அங்ஙனம் நின்ற தன்மையை அதுகாறும் நேர் நிலைமையைக்கண்ட யாவருங்காண துலாக்கோல் காட்டியது என்றுங் கூறப்பட்டன. (௬௪)

மதிவி ளங்கிய தொண்டர்தம் பெருமையை மண்ணோர்
துதிசெய் தெங்கணும் அதிசய முறஎதிர் தொழுதார்
கதிர்வி சும்பிடை கரந்திட நிறைந்தகற் பகத்தின்
புதிய பூமழை இமையவர் மகிழ்வுடன் பொழிந்தார்.

† கருவூர்த்தேவர் - திருவிசைப்பா, செய்யுள் - அ.

(எ - து.) சிவனருளால் சிவஞானப்பிரகாசமுடைய நாயனருடைய பெருமையை எவ்விடத்திலும் உள்ள உலகினர் யாவருங்கண்டு அதிசயமுடையவராய் எதிரே நின்று தோத்திரஞ்செய்து வணங்கினர்கள். தேவர்கள், ஒளிவிளங்குகின்ற ஆகாயமெல்லாம் மறையும்படி, கற்பகவிருக்ஷத்தில் கொத்துக்கொத்தாயுள்ள புதியமலர்களைக்கொண்டு மழைபோல் மகிழ்ச்சியுடன் பொழிந்தார்கள் என்பதாம்.

மதிவிளங்கிய தொண்டர்தம் பெருமையை, எங்கணும் மண்ணோர் அதிசயமுற எதிர்துதிசெய்து தொழுதார், இமையவர் கதிர்விசும்பிடை எனக் கொண்டுகூட்டுக.

அறிவை மறைக்கத்தக்க பொன்னும் பெண்ணும் மற்றைப்பொருள்களும் நாயனர் அறிவை மறைக்காது விளக்க விளங்கிய பேரறிவுடையவராகலான் - மதி விளங்கிய தொண்டர் - என்றார். எனவே, பொன்முதலியவற்றையும் மனையாட்டியையும் அறிவுகலங்காது துலையிலேற்றியதனல், விளங்கிய மதியாயிற்று "* அரியவற்றுளெல்லாம் அரிதே பெரியாரைப் பேணித்தமராக் கொளல்" அஃதாவது, பெரியவர்களை - அவர் உவப்பன அறிந்துசெய்து தமக்குச்சிறந்தாராகக் கொள்ளுதல், தான் பெற்றிருக்கும் பெரிய பேறுகளெல்லாவற்றுள்ளும் அரிது, என்ற வேதமொழிப்படி நாயனர் - தான்பெற்றிருந்த அரியபொருள்களெல்லாம் பிரமசாரியாகிய அப்பெரியோருக்குக் கொடுத்து அவரை அரியபொருளாகக் கொண்ட அருமையைக்கருதி-மண்ணோர் தொண்டர்தம் பெருமையைத் துதிசெய்து என்றார். நாங்களெல்லாம் சிறியபொருள்களாகிய பொன் மணிமுதலியவற்றை அரியபொருளாகக்கொண்டு, அரியபொருளாகிய பெரியாரைச்சிறியபொருளாகக்கருதிப் பெரியாரைஇழந்து துன்பத்துக்காளாகின்றோம் ஆகலான்-அதிசயமுற எதிர்தொழுதார்-என்றார். இமையாநாட்டமுடைய தேவரும் இமைகொட்டத்தக்க அரிய செயலைக்கண்டு மகிழ்ந்தனராகலான் இமையவர் புதிய பூமழை மகிழ்வுடன் பொழிந்தார்-என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—விளங்கிய மதியில்லார் அறிவற்ற பொன்மணிமுதலிய பொருள்களை அரியபொருளாகக் கொள்வரென்பதும், விளங்கிய மதியுடையார் அறிவுடைய பெரியோரையே அரிய பொருளாகக் கொள்வரென்பதும், அவர்களை † மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் வாழ்த்திவணங்கிப் போற்றுமென்பதுங் கூறப்பட்டன.(௬௦)

அண்டர் பூமழை பொழியமற் றதனிடை ஒளித்த
முண்ட வேதியர் ஒருவழி யான்முதல் நல்லூர்ப்
பண்டு தாம்பயில் கோலமே விசும்பினில் பாகம்
கொண்ட பேதையும் தாமுமாய்க் காட்சிமுன் கொடுத்தார்.

(எ - து.) தேவர்களெல்லாம் கற்பகமலர்மாரியைப் பொழியும்போது, அம்மழையினிடையில் திரிபுண்டரதாரியாய்ப் பிராஹ்மண பிரமசாரியாய் ஒளித்துவந்தவராகிய திருநல்லூர் முதல்வராகிய சிவபெருமான் இடப்பாகத்தைக்கொண்ட உமாதேவியும், தாமுமாய் அனுதியாய்ப் பழகும் கோலத்தையேகொண்டு, ஆகாயத்தின்கண் ஓர்வழியாய் முன்னே தெரிசனமாகும் படியாகக் காட்சிகொடுத்தனர் என்பதாம்.

அண்டர் பூமழைபொழிய மற்றதனிடை, முண்டவேதியராயொளித்த, நல்லூர் முதல்வர், பாகங்கொண்ட பேதையும் தாமுமாய்ப்,பண்டுதாம் பயில்கோலமே(கொண்டு) விசும்பினில் ஒரு வழியான் காட்சிமுன் கொடுத்தார் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

---

* திருக்குறள் அதி. பெரியாரைத்துணைக்கோடல்—செய்யுள் ௩.

† "நாட்கொண்ட தாமரைப் பூந்தடஞ்சூழ்ந்த நல்லூரகத்தே
நீட்கொண்ட கோவணங் காவென்று சொல்லிக் குறிபடுத்தான்
வாட்கொண்ட நோக்கி மனைவியொடு மங்கோர் வணிகனை
யாட்கொண்ட வார்த்தையுரைக்கு மன்றோஇவ் வகலிடமே."

திரிபுண்டர மணிந்த பிரமசாரி என்பார்-முண்டவேதியர் என்றார். நல்லூர் இறைவா என்பார்.—நல்லூர்முதல்-என்றார். பிரமசாரி வடிவமாறி ஆகாயத்திற்சென்றதை ஒருவரும் அறிவதற்கில்லாமல் பூமழைபொழிந்தனர் என்பார் — அண்டர் பூமழை பொழிய மற்றதனிடை ஒருவழியான் ஒளித்த என்றார். பூமியில்நின்ற பிரமசாரி வடிவத்தை ஒழித்து அந்தரத்தில் உமையோடு கூடிய அழகனாய் நாயனார் காண அவர் முன் தெரிசனந்தந்தனர் என்பார் - பாகங்கொண்டபேதையும் தாமுமாய் விசும்பினில் காட்சிமுன் கொடுத்தனர் - என்றார். இறைவன் பலவகையான வடிவங்கொள்ளினும் அவையெல்லாம் அவ்வவ் வவசரபேதங்களைக் குறித்ததெனவும், உமையோடு கூடியிருக்கும் கோலமே அநாதியாய் என்றுமுள்ள கோலமெனவும் அறியவேண்டுமென்பார் -பண்டுதாம்பயில் கோலம் - என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான், பூமாரியின் சிறப்புத்தோன்ற அதனிடையொளித்த என்றும், பிரமசாரியின் சிறப்புத்தோன்ற நல்லூர் முதல்வரென்றும், உமாசகாயமாகிய அருட்டிருமேனியின் சிறப்புத்தோன்ற - பண்டுதாம்பயில் கோலம் என்றும், பிரமசாரியாய் வந்து உண்டாக்கிய கவலையையொழித்து ஆனந்தமுண்டாக்கிய சிறப்புத், தோன்ற பேதையும் தாமுமாய்க் காட்சி முன்கொடுத்தார் என்றும் கூறப்பட்டன. ()

தொழுது போற்றியத் துலைமிசை நின்றுநேர் துதிக்கும்
வழுவில் அன்பரும் மைந்தரும் மனைவியார் தாமும்
முழுதும் இன்னருள் பெற்றுத்தம் முன்றொழு திருக்கும்
அழிவில் வான்பதம் கொடுத்தெழுந் தருளினார் ஐயர்.

(எ - து.) தமது கோலத்தின் காட்சியைக்கண்டு வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து, அந்தத் தராசின் தட்டின்மேலிருந்து நேராகப் புகழ்கின்ற தமது தொண்டில் மாறுபடுதலில்லாத நாயனாரும், அவர் புத்திரரும், அவர் மனைவியாரும், (பெறவேண்டிய) இனிய அருள் முழுவதும் பெற்று, தமக்குமுன்னே என்றுந் தொழுதிருப்பதாகிய அழிவில்லாத பரமுத்திப் பதத்தையுங் கொடுத்து இறைவனார் எழுந்தருளினா ரென்பதாம்.

அந்தரத்தில் நின்று காட்சிகொடுத்த இறைவரை அந்தரத்தில் நின்றதுலையின்கண் இருந்தவண்ணமாகவே கண்டுபோற்றின ரென்பார் - அத்துலை மிசை நின்று தொழுது போற்றி நேர் துதிக்கும் - என்றார். நாயனார் தனது மனையாட்டிமுதல் முழுவதுங்கொடுத்து இறைவனுடைய இனிய முழுஅருளும் பெற்றனரென்பார் - அன்பரும் மைந்தரும் மனைவியார் தாமும் முழுதும் இன்னருள்பெற்று - என்றார். முழுவதும் கொடுத்து, முழுவருளும் பெற்றவர்க்குக் கொடுக்கும்பதம் தம்மைவிட்டு நீங்காதிருந்து எப்பொழுதும் கும்பிட்டிருத்தலாகிய நித்தமாகிய உயர்ந்தநிலை என்பார் - தம்முன் தொழுதிருக்கும் அழிவில் வான்பதம் கொடுத்தருளினார் - என்றார். அவரவர்க்கு ஏற்றவாறு கொடுப்பதில் தலைவர் என்பார் - ஐயர் - என்றார்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—இறைவனுக்கு முழுவதுங்கொடுத்து முழுவருள் பெற்றவர் இந்நாயனாரென்று கூறப்பட்டது. (௪௭)

நாதர் தந்திரு வருளினால் நற்பெருந் துலையே
மீது கொண்டெழு விமானம தாகிமேற் செல்லக்
கோதில் அன்பரும் குடும்பமும் குறையறக் கொடுத்த
ஆதி மூர்த்தியா ருடன்சிவ புரியினை அணைந்தார்.

(எ - து.) இறைவனுடைய திருவருளால், நல்ல பெரிய துலாக்கோலே தெய்வ விமானமாகி ஆகாயமார்க்கமாகச்செல்ல, ஆணவாதி குற்றமொழிந்த நாயனாரும், அவரது குடும்பமாகிய மனைவியாரும் புத்திரனும், யாதொரு குறைவில்லாமல் கொடுத்த திரு

வருளைப்பெற்று உமாசகாயனாய் வந்த இறைவனுடன் சிவலோகத்தையடைந்தனர் என்பதாம்.

இத்திருப்பாசுரத்தான்,—நாயனாரிட்டதுலையே, அவரைச் சிவலோகத்தில் இருத்துவதற்கும் விமானமாகிய சிறப்புத்தோன்ற நற்பெறுந் துலையே மீதுகொண்டெழு விமானமதாகி மேற்செல்ல என்றும், * முன்தொழுது இருக்கும். அழிவில் வான்பதம் கொடுத்த சிறப்புத்தோன்ற குறைவறக் கொடுத்தனன் றும், அப்பதம் நாயனார் முதலிய மூவர்க்குங் கொடுத்தனரென்னும் சிறப்புத்தோன்ற அன்பரும் குடும்பமும் என்றும், இறைவனோடு அத்துவிதமாயிருக்கும் முத்தியைப் பெற்றனரென்னும் சிறப்புத்தோன்ற ஆதிமூர்த்தியாருடன் என்றுங் கூறப்பட்டன. (சஅ)

சுந்தரமூர்த்திகள் துதி.

வேறு.

மலர்மிசை அயனும் மாலும் காணுதற் கரிய வள்ளல்
பலர்புகழ் வெண்ணெய் நல்லூர் ஆவணப் பழமை காட்டி
உலகுய்ய ஆண்டு கொள்ளப் பெற்றவர் பாத முன்னித்
தலைமிசை வைத்து வாழுந் தலைமைநந் தலைமை யாகும்.

(எ - து.) தாமரை மலரின்கண் வாழும் பிரமனும் திருமாலும் காண்டற்கரியனாகிய இறைவன், யாவராலும் புகழப்படுகின்ற திருவெண்ணெய் நல்லூரின்கண் பழைய மூலவோலையைக்காட்டி உலகெல்லாம் உய்யும் வண்ணமாக ஆண்டுகொள்ளப்பெற்றவராகிய எம்பெருமானது ஸ்ரீபாதங்களை உள்ளத்தின்கண் தியானித்து, முடியின்கண்ணும்வைத்து வாழ்வதாகிய தலைமைத்தன்மையே, நாம் அடையப்படும் தலைமைத்தன்மையாம் என்பதாம்.

'தொழுதும் வணங்கியும் முன்தேடருஞ் சோதி' என்பார், "மலர்மிசை அயனும் மாலும் காணுதற்கரிய வள்ளல்" என்றார். "சென்றூங் கெழுந்தமிழ்ப்பழ ஆவணங் காட்டி" என்பார், 'பலர் புகழ்வெண்ணெய்நல்லூர் ஆவணப்பழமைகாட்டி' என்றார் 'எனக்குன் குடிமுடிமுழுதும் அடிமை வந்தாட்செய் எனப்பெற்றவன்' என்பார், "உலகுய்ய ஆண்டுகொள்ளப்பெற்றவர்" என்றார். ஆட்கொள்ளப்பெற்ற அப்பெருமான் (வண்டுகள்) முரல் தேன் ஒழுகுமலரின் நற்றார் (அணிந்த) நம்பியாரூர (னாகிய) எம்பெருமானாகலின் 'அவனது பாதம் உன்னித்தலைமிசைவைத்துவாழும் தலைமை நம் தலைமையாகும்' என்றார்.

அமர்நீதிநாயனார் புராணம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காருண்யாயநம:

திருத்தொண்டத்தொகை.

அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீதிக் கடியேன்

அல்லிமென்முல்லையந்தார்— என்றதனால் - கற்புங்காதலுமுடைய கற்பின்மகளிரும், வேதவேதாந்தங்களில் பண்டிதர்களாகிய அந்தணர்களும், வள்ளற்றன்மையில் மிக்க அரசர்களும், தத்தம் உள்ளத்தில் உள்ள பெருந்தன்மைகள் பிறருக்குக்காட்ட அகவிதழுடைய முல்லைமாலையை அணிதல்போல்,— இவ்வமர்நீதியார் இறைவனால் கொடுக்கப்பட்ட தனுகரண புவன யோகங்களையெல்லாம் தம்முடையனவாகக் கருதி அவனடியார்களுக்குக் கொடுக்க அறியாத உலககாமிகளாகிய பகைவரெல்லாம் நாணப்படவும், அன்புநெறி-திருவேடமுடையார் யாதுவேண்டினும் மறாதுகொடுக்கத்துணியும் அறிவே ஞானமென் றறியாத ஞானிகளாகிய புறச்சமயிகளெல்லாம் தமது ஞானம் பாசஞானம்

* சத்தாகிய சிவத்தின்முன் இருப்பதால் ஆணவ மலத்தின் செயல்அழிந்தும், அங்கு தொழுதலால் கன்மமலத்தின் செயல் அழிந்தும், அங்கு இருத்தலால் மாயாமலத்தின் செயல் அழிந்தும் போதலால், அது அழிவில்வான்பத மாயிற்று.

பசுஞானம் என்றுணர்ந்து தாம்ஞானிகள் என்று வெளிவராது அடங்கவும், இறைவன் பால் அன்பே வேண்டியவர் அவ்வன்பினை இறைவன்பால் பெறுதற்குத் தம்பொருளெல்லாம் அவ்விறைவனுக்கே கொடுக்கும் ஆசையுடையோராவர் என்று எண்ணும் தமதுநட்பினராகிய அகச்சமயிகளெல்லாம் அகங் களிதூங்கவும் தமது வணிகர்குலச் செய்கைக்கேற்பத் துலையை நாட்டி, தம்மைக்கோவணத்தால் கொள்ளைகொண்டு ஆளவந்த இறைவன் திருவுள்ளப்படியே ஓர்தட்டில் அப்பெருமானைக்கோவணம் வைக்கச்செய்து, மற்றோர்தட்டில் முன்னர் தமது அசையாப்பொருள் அசையும்பொருள்களையெல்லாமேற்றி, பின்னர் இறைவன் அருளோடு தமது திருநீற்றடிமையைச் சமன்செய்து காட்டவல்ல ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தைச் சாதனமுறையில் வைத்து ஓதாது, நிற்குமுறையில்வைத்து ஓதிக்கொண்டே மேலெழுந்து இருந்தவண்ணமாகவே இருந்த தட்டில் தாமுமேறத் தாழ்ந்திருந்தவண்ணமாகவே இருந்த தட்டானது அக்கணமே மேலெழுந்து தமதுதட்டுக்குச் சமனாகநிற்க, இறைவனது இனிய அருள்முழுவதும்பெற்று அவ்வருளாளன் திருமுன் என்றும் நீங்காதிருக்கும் வெற்றிப்பாட்டினை யாவருங்காணப் பெற்றவரென்றும், அமர்நீதி — எனறதனால் சிவன்முத்திநிலையில் சிவன் அருளுடன் ஆன்மாவோடு அமர்ந்திருக்கும்நிலையும், ஆன்மா பரமுத்திநிலையில் பாசத்துடன் சிவனோடு அமர்ந்திருக்குநிலையும் காட்டவல்ல ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை நிற்குமுறையில் ஓதி, சித்தாந்தத்திற் கூறியுள்ள நீதிப்படி இருமுத்தி நிலையில் அமர்ந்திருக்குநிலையினர் என்றும், அடியேன் என்றதனால் — அருட்கலப்பால் சீவன்முத்தியும், அன்பின்கலப்பால் பரமுத்திநிலையும், அவ்விரண்டு நிலையினும் அடிமைகுலையாதுநிற்கும் நிலையும்ஆகிய மூவகைநிலையினையும் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தாற்காட்டிய அப்பெருமானுக்கு யான் அடிமைகுலையாதுநிற்றல் எனது கடைமைப்பாடாம் என்றுங் கூறியவாறும்.

இதனால் விறன்மிண்டநாயனார் தமிழ்நாடெங்கும் பரவச்செய்த தொண்டரது அடிமைத்திறம் இவ்வளவினதென்று உலகினர் அறியுமாறு தொண்டர் நாயகனாகிய இறைவன் தானே ஓர் துலையிலிட்டுக்காட்ட எண்ணி இதற்குரியார் அமர்நீதியார் என்று துணிந்து அவர்பால்வந்து, தமக்குக்கோவணமாக இருக்கும் வேதத்தை எடைகாட்டும் ஓர் அளவைக்கருவியாக ஓர் தட்டில் வைக்க, நாயனார் அவ்விறைவனெண்ணப்படியே அந்த வேதஅளவையால் - உலகினர் பெரியபொருளாக எண்ணும் பொன்மணி முதலிய எல்லாச்செல்வப்பொருள்களையும் இறைவன் ஓர் பொருளாகக்கொள்ளும் பொருள்களன்றென்றும், பேரன்புடைய அன்புடையாரையே அவன் கொள்ளத்தகும பெரிய பொருளாகக்கொள்ளும் பொருள்களாமென்றும் காட்டினாராகலான் என்னையும் அன்புடைப்பொருளாகக்கொண்டு எமது இறைவனுக்காக்க அந்நாயனாருக்கு அடியனாகின்றேன் என்று கூறியவாறும்.

மிண்டும் பொழிற்பழை யாறை அமர்நீதிவெண்பொடியின்
முண்டந் தரித்தபிராற்கு நல்லூரின்முன்கோ வணநேர்
கொண்டிங் கருளென்று தன்பெருஞ் செல்வமுந் தன்னையுந்தன்
துண்ட மதிநுத லாளையும் ஈந்ததொழி லினனே.

மேகவாகனனாகிய இந்திரன் சீகாழிப்பதியில் தன்னால் வைக்கப்பட்ட நந்தனவனத்திற்கு நீரில்லாதொழிய அதனால்வாடி தவங்கிடந்து ஈசனருளாற்பெற்ற காவிரியின்வளப்பத்தால் ஏனைநாடுகளினும் சிறந்து பொழில்களால் நெருங்கிச் சூழப்பட்டுள்ளது பழையாறை என்னும் திருப்பதியாகலான்—மிண்டும் பொழிற்பழையாறை—எனவும், அப்பதியில் எந்நிலத்தினுமுள்ள பொன் மணி துகில் முதலிய எல்லாப பொருளும் நீதிவழியால் தாம்செய்யும் வாணிபமுறையால் தம்பொருளாகப் பொருந்திக்கிடக்கச் செய்தவராகலான்—அமர்நீதி—எனவும், அந்நீதியார் திருநீற்றடிமையில் பிழைத்தலை அறியாத அன்

பிணைச் சாட்ட இறைவனார் திருநீறு சண்ணித்தமேனியாராய் வந்தவராகலான்—வெண்ணீ றுபொடியின்மூழ்கிடத்தரித்த பிரான் எனவும், இறைவனது உபகாரத்தை நினைந்து நெஞ்சம் உருகவும், நில்லாமே தீவினைகள்நீங்கவும் எண்ணும் அன்புடை அடியார் முடியில் தனது அடியைச்சூட்டுதற்கு நிகழாத்தானமாய்க்கொண்டிருக்கும் ஊராகலின்-நல்லூர் எனவும், நாயனாரிடம் இறைவன் முன்கொடுத்த கோவணம்—தம்மை அகோசரமாய்க் காணக்கொடுத்த இருக்குவேதமாகிய கோவணம், தட்டில்வைத்த கோவணம்—தம்மைக் கோசரமாய்க் காணச்செய்யவல்ல ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தைத் தனது இருதயத்தில் கொண்டுள்ள யஜுர் வேதமாகிய கோவணம், உடுத்திருந்த கோவணம்—தம்மைக் கோசராகோசரமாய்க் கண்டுணர்ந்தார் தம்முடனாய் இன்புற்றுநிற்கும் நிலையைப் புகழ்ந்தெடுத்தோதும் சாமவேதமாகிய கோவணம், ஆகலான், நாயனார் பாசப்பொருளோடு கலந்துள்ளாராகலின், பாசப்பொருளைத் தமமுடைமையாகவே வைத்திருப்பார்க்கு இறைவன் அகோசரமென்னும் அவ்வுண்மையை உணர்த்த, அவருக்கு முன்கொடுத்த ருக்வேதமாகிய கோவணம் அகோசரமாய்ப்போயிற்று.

அவ்வுண்மையை நாயனார் உணர்ந்து அகோசரமாய் நிற்கின்ற இறைவனை தமக்குக் கோசரமாம் வண்ணம், புறப்புறமாயுள்ள பொன் மணிமுதலிய பாசப்பொருள்களையும். புறமாயுள்ள பாசப்பொருளாகிய மனையாட்டியையும், அகப்புறமாயுள்ள மகனையும் அம்முப் பாசங்களையும் உடைய தம்மையும், யஜுர்வேதமாகிய கோவணம் இருக்குந் தட்டில் வைக்க, அவ்வேதம் நாயனாருக்கு இறைவனைக் கோசரமாக்க வல்ல ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தைக் காட்டி அதன் பொருளையும் உணர்த்தி உணர்த்தியவழியே இறைவனருளையே நோக்கி அவனவாய் நிற்கச்செய்து தானும் நின்றது.

இறைவன் உடுத்திருக்கும் சாமவேதமாகிய கோவணம்—கோசராகோசரமாய் நிற்கும் இறைவனை அருள்வசப்படுத்தி நாயனாரை அன்புருவாக்கிக்க சிந்துருகி என்றும் புகழ்ந்தெடுத்தோதும் பேரின்பானுபவத்தில் நிற்கச்செய்தது.

இவ்வண்ணம் மூன்றுவேதமும் முறையே உணர்த்தவும், காட்டவும், நிற்கவுமான செயலைச் செய்ய அதற்கேற்ற செயலையாருது செய்தனராகலின்—தன்பெருஞ் செல்வமும், தன் துண்டமதி நுதலாளையும், தன்னையும் ஈந்த தொழிலினன்—எனவுங் கூறினார்.

இதனால் நாயனாரது வரலாறும் பேரும் தொண்டும் பேறும் கூறப்பட்டன.

புராணசாரம்

பழையாறை வணிகர்மரபின் அமர்நீதியார்பாற்பரவுசிறு முனிவடிவாய்ப் பயிலுநல்லூர்க், குறைகாதர் வந்தொருகோவணத்தைவைத்துக்கொடுத்ததனை எடுத்தொளித்துக் குளித்துவந்து, தொழிலாரும் அதுவேண்டி வெகுண்டுநீரித்துலை ... கோவணநேர் தூக்குமென்ன, எழிலாரும் பொன்மனைவி இளஞ்சேயுடன் ... நிணர்வானுலகு தொழ வறினாரே.

(ப) ரு. அமர்நீதியார் பழமையாயுள்ள காவிரிஆற்றினால் நிலவளம் நீர்வளம் குடிவளமுதலிய ... ப்பங்கள் நிறைந்த பழையாறை என்னும் திருப்பதியின்கண் பொன்மணிமுதலிய பூஷணமணிகளும், நென்மணிமுதலிய உணவின்மணிகளும், ஆடைமுதலிய உடையணிகளும் ஆகிய எல்லாப்பொருளையும் தமதேபோல் பிறர்பொருளையும் எண்ணிக்காத்தலால்வரும் பெருமையுந் துலாச்சமமாக்கவல்ல வாணிபமுடைய வணிகர்குலத்தில் அவதரித்தவர். சிவன்கழலைச் சிந்திக்குஞ்சிந்தனைச்செயலில் மனத்தையும், செவியுணவை ஊட்டவல்ல அந்திவண்ணர் தம் அடியவர்க்கு அமுதுசெய்விக்கும்போது அவருள்ளங்களிகூறுமாறு இன்மொழிகூறுஞ் செய ... வாக்கையும், பஸ்ம ருத்திராக்ஷங்களையே ஆடையாகவும் அணிகலன்களாகவுங் கொண்டுள்ள திருவேடமுடையார்க்கு அவர்கருத்தறிந்து கந்தை கீள் உடை கோவணம் முதலியவற்றைக் கொடுக்குஞ்செயலில் காயத்தையும் சைவநெறிவழியாய் அமர்ந்திருக்கச் செய்யுந் ... ர்மை உடையவராகலின் அமர்நீதியார்

என்னும் திருநாமமுடையவர். திருநல்லூர் என்னும் திருப்பதியில் வீற்றிருக்கும் முக்கண் அக்காரம் முதல்வனாரது திருவிழாக்கோலத்தை நாடோறும் கண்டுகளிக்கவும் எண்ணிறந்த அடியார்களுக்கு அமுதுபடைக்கவும் எண்ணி, அந்நல்லூரில் ஓர் திருமடம் அமைத்து அதில் தன்னுடைய மனைவி மகன் ஏனையசுற்றத்தாருடன் குடியிருந்து, எண்ணிவந்தபடியே நல்லூர்ப்பெருமான் திருவிழா அணியைச்சேவித்தும், மடத்தில் அடியார்கட்கெல்லாம் இன்பமாகிய அமுதளித்தும், அவர்களுக்குவேண்டிய கந்தை கீள் உடை கோவணம் முதலியவைகளைக் கொடுத்தும்வருநாளில் ஓர்நாள் நீலகண்டமும் குழைக்காதுமுடைய நல்லூர் இறைவன் அமர்நீதியார்க்கு அவர்கொடுத்துவரும் கோவணப் பெருமையை முன்னே காட்டிப் பின்னர் நிறைந்த பேரருளைக்காட்டி ஆட்கொள்ளத் திருவுளத்தெண்ணி யாவராலும் போற்றப்படும் பிரமசாரியாய் சிறிய முனிவடிவினையுடையராய் எத்தராகவந்து தமதுமடம் புகும் பாக்கியம் பெற்றவர். அம்முனிவரைக் கண்ட அளவில் உள்ளமும் மலர்ந்து, முகமிகமலர்ந்து மிக்கவிரைவுடன் எதிரேசென்று எம்பெருமானே! தேவரீரது திருவுருவை என்னால் காணுந்தரத்ததன்று இவ்வரிய திருவுருவத்தைக்காண அடியேன் செய்துவந்ததவம் யாதோ என்று போற்றும் பொழுது, பிரமசாரியார்-நீர் பெருகிய அடியார்க்கு நல்லுணவும், நல்ல ஆடைமுதலியனவும் அன்புடன் மாறாது கொடுத்துவரும் அருமையைக் கேட்டு உம்மைக் காணவந்தேன் என்று அவரால் புகழப்பெற்றவர்.

நாயனார் "இங்கு நல்லொழுக்கமுடைய வைதிகப்பிராமணர்களால் மிகவும் பரிசுத்தமாய் திருவமுது அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றதாகலின் தேவரீர் இன்று அமுது கொண்டருளவே வேண்டும்" என்று பணிந்து வேண்ட பிரமசாரியார் இசைந்தவராய் யான் காவிரிக்குச் சென்று நீராடி நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு வருவதற்குள் மழைவரும்போல் காணப்படுகின்றதாகலின் இக்கோவணத்தை வைத்திரும் என்று தாம் தாங்கியிருக்கும் தண்டத்திலுள்ள ஓர் கோவணத்தை அவிழ்த்துக்கொடுத்து "நீர் கோவணப் பெருமை நன்றாய் அறிந்திருப்பவராதலால் நான் ஒருவிசேடமும் எடுத்துச்சொல்லவேண்டியதில்லை; இதனைக்காவலுள்ள இடத்தில் வைத்திருந்து நான் வந்தபின்னர்கொடும்" என்றுகூற வாங்கப்பெற்றவர். பிரமசாரியார் சொல்லியபடியே ஓர் தனியிடத்தில் மிக்ககாவலுடன் நாயனார் வைக்க, அதனை அடியார் உள்ளங்கவர்கள்வனாகிய கங்காதரன் அவ்விடத்தில் இல்லாமற்போக்கி மழையை வரவழைத்து அதனால் நனைந்து மடத்தைவந்து சேர்ந்தனர், வந்துசேர்வதற்குமுன் நாயனார் மிக்கபக்குவத்தோடு அறுசுவைத்திருவமுதாக்கிப் பிரமசாரியார் வருகையைநோக்கி இருப்பவராதலால் அவர்வந்து சேர்ந்தவுடன் அவர்அமுது கொள்ளும் பொருட்டாக அவரடிபணிந்து நிற்ப அவரைநோக்கி யான் நனைந்துவந்தேனாகையால் நான்முன்னே கொடுத்த கோவணத்தைக் கொண்டுவாருமென்று சொல்ல அவர் தொடக்கிலகப்பட்டவர் - நாயனார் - அதிசீக்கிரமாகவுள்ளே சென்று கோவணம் வைத்த இடத்திற்பார்க்க, அதனைக் காணாது தான் வைக்காத வேறுவேறு பலவிடங்களிலும் தேடித்தேடிப்பார்த்தும் தம்மைச் சார்ந்தாரைப் பார்த்ததுண்டோ என்று கேட்டும் அவரும் காணாதவராகையால் இதனைப்போலவே அவர்களும் காணாமையைக்கூற இஃதென்ன மாயமென்று மயங்கினவராய் இதற்கு நாம் என்செய்வது என்று எண்ணாதெல்லாம் எண்ணினவர். பின்னர் அஃதில்லையொழியினும் நம்மிடத்திலுள்ள ஓர் கோவணத்தைக் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பேமென்று துணிந்து ஓர்கோவணத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிரமசாரியிடஞ்சென்று இதோ கோவணம் கொண்டுவந்தேனென்று அக்கோவணத்தை அவர் கையிற்கொடுக்காமல் முன் கோவணம் தேவரீர்கொடுத்த தன்று, அதனை வைத்த இடத்திற் காண்கிலேன் இந்த மாயத்தையும் அதிசயத்தையும் நான்எப்பொழுதும் கண்டதில்லை, இது என்வீட்டிலுள்ள நல்லகோவணம் கிழிந்தகோவணமன்று, நெய்தகோவணம் என்பிழைபொறுத்து இதனையுடுக்கவேண்டு மென்று வணங்கினவர்.

நாயனார் சொல்லியதைக்கேட்ட பிரமசாரியார் அடங்காக்கோபங்கொண்டு "ஆஹா! இதுஎன்ன அதிசயம் நான் நீராடிவருவதற்குள் நான் கொடுத்தகோவணம் மாயமாய்ப் போயிற்றென்று கூறுகின்றீரே! நீர்கூறுவது மாயமா! அதுபோனது மாயமா! நான் கொடுத்தது மாயமா! இந்தமாயத்தை நான் எங்குங்கண்டதில்லை. வணிகர்குலத்திற் பிறந்து அக்குலத்திலில்லாத வாணிபத்தைச்செய்ய எங்ஙனங்கற்றீர். நீர்கற்றுக் கொண்ட வாணிபத்தைப்பிரமசாரியாயும் ஏழையுமாயும் இருக்கின்ற என்னிடத்திற் றானோ காட்டவேண்டும். என்னிடத்திலேயோ காட்டத்துணிந்தீர் மற்றையரிடத்தில் காட்ட அஞ்சியிருப்பீர்! இவ்வுலகத்திலுள்ள பொருளெல்லாம் இவ்வழியாய்ச் சேர்ந்தபொருள்தான் போலும். உம்முடைய வாணிபம் மிகநன்றாயிருக்கின்றது. இப்படியன்றோ பொருள்தேடவேண்டும், உம்மைப்போலும் வாணிபஞ்செய்து பொருள்தேடுவாரைக் கண்டதில்லை. எத்தனைபேர் இப்படி தங்கள்பொருளெல்லாங் கொடுத்துப் போயினரோ அதனைநான் அறியாதொழிந்தனனே. அவர்களைப்போல் நான் போகத்தக்கவனன்று. நீர் பெருஞ்செல்வமுடைய வணிகர். உம்முடையகளைத்தனத்தை நான் யாவருங்காணச்செய்கின்றேன். யான் செய்யும் செயலால் என்கோவணந்தான்வருமோ! நீருந்தான்வருவீரோ! அது பின்னே அறியலாகும். என்ன சொல்லுகின்றீர்" என்று கோபமானது அனலிற்றழல் எரிவதுபோலும் துள்ளிப்பேச, நாயனார் அத்தீச்சொற்களைக் கேட்டு பொறியும் அறிவுங்கலங்கி, மனந்தழுதழுத்துவாடி, பிரமசாரியாரை வணங்கி "என்பிழை பொறுத்தருளுவீர். யான் பிறர்பொருளை வஞ்சித்துக்கொள்ளும் வாணிபனல்லன். பிறர் பொருளைத் தம்பொருள்போல நினைத்துக் கொடுக்கும் நல்வாணிபன் என்வாணிபம். அங்ஙனமிருக்க நீர் உம்முடைய பொருளுக்கு நான் செய்யவேண்டியவழி எதுவோ அதனைச்சொல்லும் செய்கின்றேன். உம்முடைய ஒருகோவணத்துக்கு என்னிடத்திலுள்ள நல்லபட்டாடைகள், மணிகள் இவைகளை அதிகமாக வைக்கின்றேன் எவ்வளவுவேண்டுமோ அவ்வளவும் எடுத்துக்கொள்ளும். என்வாணிபத்தையும் என்னையும் இகழவேண்டாம்" என்று வணங்கினார். பிரமசாரியார் "ஐயா! வாணிபரே! நான் உமது பொருளைக் கொள்ளையாடிச்செல்ல வந்தவனன்று. என்னுடையபொருள் கனத்தைக் கண்டால் போதும். முன்கொடுத்த கோவணம் போயினும் இதோ என் தண்டினிலிருக்கின்ற கோவணத்துக்குத்தக கொடுக்கின்றனர். அது எவ்வளவு எடை இருக்கின்றதோ அவ்வளவு எடையுடையதாக எதனைக்கொடுக்கின்றீரோ அதனை நான் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றேன்" என்ன நாயனார் அதுகேட்டு "ஐயா! இவ்வந்தணர் கொடுக்கு நமக்குவிட்டது. இந்த ஒருகோவணம் என்ன எடையிருக்கப்போகின்றது ஆனால் அவர் சொல்லுகின்றபடி அதனை நாம் மறுத்தல்கூடாது. ஒருக்கால் மறுப்போமாயின் இவர் பெரிய தொடர்வழக்காளியாய்க் காணப்படுகின்றார். இவர் வழக்கினில் நாம் அகப்படக்கூடாது" என்றெண்ணி ஒருதுலாக்கோலைக் கொண்டுவந்து நாட்டி "சுவாமிகாள்! தேவரீர் வைக்கவேண்டிய கோவணத்தை இந்தத் தட்டில்வையும், அதற்கு நான் வைக்கவேண்டியகோவணத்தை வைக்கின்றேன் எடையொத்தபின் அதனை எடுத்துக்கொண்டு சாக்கோவணத்தைக் கொடுத்து அமுதுகொண்டருளல்வேண்டும்" என்று கூறினவர். பிரமசாரியார் "அமர்நீதியாரே! ஏன் அவசரப்படுகின்றீர்! எனக்கு நீர் அன்னம்படைத்து என்னை உண்ணச்செய்வீரோ! என்னை நீர் உண்பீரோ! எனக்கு யோசனையாக இருக்கின்றது" என்று ஒருகோவணத்தை ஒருதட்டிலிட்டு 'நீர் வைப்பதை அந்தத்தட்டில் வையும்' என்றனர். நாயனார் நெய்தகோவணமொன்றை வைத்தனர். பிரமசாரியார் கோவணத்தட்டு எழுந்திருக்கவேண்டியதிருக்க அது எழுந்திராது நாயனார் கோவணத்தட்டு எழுந்தது. நாயனார் அதுகண்டு அஞ்சி, ஒவ்வொருகோவணமாக வைத்தனர், பின்னர் ஒன்றியனே கோவணம் வைப்பதொழிந்து மூட்டையாக நூல்வர்க்கமெல்லாம் வைத்தனர். எது எது வைத்தும் மேன்மேலெழுந்ததேயன்றித் தாழ்ந்ததில்லை. அவ்வதிசயத்தைக்கண்டு இதுஉலகில் இல்லதோர்மாயமென்றஞ்சி. மீண்டும் பிரமசாரியாரை வணங்கி ஐயரே! ... ணை ஒருகோவணமா! அதுஉருவத்தால் கோவணமாகக்காட்டினும்,

அதனுணர்த்தால் எடைகொள்ளத்தக்கதாகக் காணப்படவில்லை. இனி பொன் மணி முதலியன யாவும் வைக்கின்றேன் என்றுகூறி அவையாவும் வைக்க அவைகளும் எடைகொள்ளாதொழிய இனி எடைவைக்கும்பொருள் ஒன்றுமின்மையைக்கண்டு இது அதிசயத்திலும் அதிசயமென்று ஒருவகையானகளிப்பும், பிரமசாரியார் வழக்கு ஒழிவதற்கில்லையே என்கிற ஓர் துக்கமும் உடையவராயிருக்க, அவரை நோக்கி என்னுடைப் பொருளெல்லாம் எடையிட்டும் எடைகொள்ளவில்லை. யானும் என்மனைவியும் என் மகனுமுள்ளோம். எடையாக அத்தட்டில் ஏறுகிறோம் இனியேனும் எடைகொள்ளா யாயினும் செய்ததுபோல் செய்யாது எடைகொள்ளும் அருளைத் திருவுள்ளங்கொள்ள வேண்டும் என்று கூடிப்பாத்தோடும் பணிந்து துலாக்கோலை வலம்வந்து இருந்தமெய்யடிமை பிழைத்திலேமெனில் இப்பொருந்துலை நேர்நிற்க வேண்டுமென்று நல்லூர்ப் பெருமானை வணங்கி எல்லாப்பொருளையும் எல்லாவுயிரையும் எடைகொள்ளவல்ல திருவஞ்செழுத்தையோதி எழுந்திருந்த தட்டில் ஏறினார். அவ்வளவில் அண்டர்தம்பிரான் திருவரைக்கோவணம்வைத்ததட்டும் அடியவர்அடிமைத்தொண்டெலாம் வைத்த தட்டும் அன்பினிற் குறைபடாது நேர்பொத்துநிற்க, மயமாயபராங்க பரசிவமும் பாசியையும் நாயனாரும் மனைவியாரும் காணே நேராகக்காட்டி கொடுக்கப்பெற்றனர். இவ்வதிசயத்தை மண்ணுளோரும் விண்ணுளோருங்கண்டு நன்மாரியும் பூமாரியும் பொழிந்து, ஆனந்தபரவசத்தராய்க் கூத்தாடினர். பின்னர் அந்த நீக்கமில் அமர்நீதிநாயனாரும் அவர்குலத்தின் மக்குமுறைவறக்கொடுத்த அருட்செல்வத்தோடு அந்தவூர்த்தியுடனே சிவபுரத்தினைந்து வானோர்த்தொழுவ தன் எனதுபெருமுழுகியிருக்கும் பேரின்பமுத்தியடையப்பெற்றனர்.

இதனால், திருவருள் இறைவன் வடிவத்தாலே அவ்வுருவாய் நின்று அடியார்பால் சென்று பலபொருளெருவாய்ப் பாகநெருக்கி அன்புறச்செய்தின்று அவ்வடியவரை அவ்வன் பின்கூறுக்கி, பின் தன் இறைவன் கலந்து பேரின்பத்தைப்பெருவியும், அவ்வின் பத்தை அன்பின்வழிநிற்கும் அடியவர் அகாச்சசேர்க்க வந்த அருட்டிறத்தினைவை எடையாகக்கூறியவாறாம்.

அமர்நீதிநாயனார் புராணசாரம் முற்றிற்று.

காருண்யபாயம்.

திருத்தொண்டத்தொகை.

ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக்கு ஆளே.

ஆரூரன்—என்றதனால், என்னை ஆளவந்த இறைவன் ஆவணத்திற்காட்டியபடி என் பாட்டனைப் பெயரையே கொண்ட ஆரூரனாகியயான் என்றும், ஆரூரில அம்மானுக்கு—என்றதனால் திருவாரூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் தாயாகிய உமாதேவியை யுடைய பங்கத்தனையும், ஆளே—என்றதனால், ஆரூரில் அம்மானுக்கு வன்றொண்டனாகியான், அடியார்களுக்கும் இன்தொண்டனாயினேன் என்றும் கூறியவாறாம்.

சுந்தரமூர்த்திகள் துதி.

திருவந்தாதி.

தொழுதும் வணங்கியும் மாலயன் தேடரும் சோதிசென்றங்
கெழுதுந் தமிழ்ப்பழ ஆவணங் காட்டி எனக்குன்குடி
முழுதும் அடிமைவந் தாட்கொள்ளப் பெற்றவன் முறைக்கேன்
ஒழுகு மலரினற் றாளெம் பிரான்நம்பி யாரூரனே.

திருமால்-"பாதம் இரண்டும் வினவில் பாதாளம் ஏழினுக்கு அப்பால்"-என்னும் வேதசாரவுண்மை யுணராது வராகவடிவங்கொண்டு பூமியைக் கீழ்க் கீழ்த் தோண்டித் தொழுதும், அயன்-"சோதி மணிமுடிசொல்லில் சொல்லிறந்து நின்ற தொன்மை"—என்னும் சுருதிசாரவாசகத்தை யுணராது, அன்னப்பட்சி வடிவங்கொண்டு இருபக்கங்

(இறகு)களையும் வண்டுகிளிக்கி அசைந்தசைந்து வணங்கியும், அடிமுடியைக் காணுதற் கரியனாய்ச் செறிந்துநின்ற சோதிசொரூபன், தம்மைச் சிறிதுந் தேடாதவன் நீர் என்று ஒன்றுந் தெரியாத பூர்வத்தே போந்தருளி அந்தணனாய், தனது அடிமுடிகளை மிக எளிதாய் எல்லாருங்காண மணப்பந்தரின்கண்ணே வந்து எங்கள் பிறப்பறுத்திட்டு எந்தாமும் ஆட் கொள்ளத் தள்ளாடிநின்று ஒருவராலுந் தள்ளக்கூடாத அடிமைவழக்கை ஒருவராலும் வெல்லக்கூடாத அருமையாயுள்ள தமிழால் எழுதப்பட்டுள்ள அடிமைப்பத்திரத்தைக் காட்டி அறைகூவி "இப்பத்திரப்படி சுந்தரா! எனக்கு உனது தாதை மூதாதை முதலிய யாவரும் அடிமையாகும். ஆகலின் நீயும் வழிவழியாய் வந்த எனதடிமையாகும். ஆகவே நீ இந்தமணப்பந்தரைவிட்டு என்பின்னே வந்து நான் இடும்பணி எதுவோ அதனை எனது ஆளாகச்செய்துவருவாய்" என்று வழக்கிட்டு ஆளப்பெற்றவர், தேன்வண்டுகள் தேனுண்டு ஒலிக்கின்ற நறுமணங்கமழும் மலர்மாலைசூடிய நம்பியாரூரன் என்னும் நாமமுடைய எம்பெருமானாகிய தேவரீரன்றோ ? என்று இத்திருப்பாசுரத்தால் கூறப்பட்டது.

தேவர்களிற் பெரியோராகிய அரிபிரமர்களால் பலகாலுந் தேடியுங் காண்டற்கரிய பெரியோனாகிய இறைவன் தம்மாட்டு மிக எளிமையாய் வலிந்துவந்து வழக்கிடும் ஆண் தன்மையுடைவர் என்பதுதோன்ற—மூசல்தேன் ஒழுகும் மலரின் நற்றார் எம்பிரான் நம்பியாரூரனே—என்றுகூறலுமாம்.

ஆவணங்காட்டிக் குடிமுழுவதும் வந்தாட்செய் எனப்பெற்றவன் என்றதனால் தில்லைவாழந்தணர்முதலாகச் சொல்லபபட்ட எழுவரையும் ஆவணங்காட்டியே இறை வன் ஆண்டஅருமை வெளிப்படுகின்றது. இதனுண்மையின் விரிவை இச்சருக்கத் தின் முதற்பக்கத்திற் காண்க.

இச் சருக்கமுதலில் தில்லைவாழந்தணராகிய நடராஜமூர்த்தியையும், இறுதியில் அமர்நீதியாரையும் வைத்து ஓதியது திருத்தொண்டத்தொகையின் சிறப்பைப் பிரகாசப் படுத்தி மாதவரெல்லாம் பிறவிப்பிணி நீங்கி உய்வதற்கேயாம்.

என்னையெனின், முதலில் உள்ள நடராஜமூர்த்தி, பிறவிப்பெருங்கடலாகிய பெருந்துன்பத்தில் ஆழ்த்தும் பாசப்பெருநோய்க்கு அமிர்தசஞ்சீவினி மருந்தாயுள்ள மஹாமந்திரமாகிய பஞ்சாக்கரசொரூபியாய் பிறவிநோய் ஊனமடைய ஊனநடனமும், பேரின்பவாழ் வுண்டாக ஞானநடனமும் செய்தருளும் அருள்மூர்த்தியா யுள்ளவன். இறுதியிலுள்ள அமர்நீதியார், மண்ணினிற் பிறந்ததனாற் பெறவேண்டிய பெரியபய னைப் பெறுதற்கு திருநல்லூரின்கண் வந்து மகிழும் அண்ணலார் அடியார்தமை அமுதுசெய்வித்துப் பாசநிலையைப்போக்கி, மகிழும் அவ்வண்ணலாரது நல்விழாப் பொலிவு கண்ணினாற்கண்டு பசுநிலையைக்கடந்து அருள்வசத்தராய் அன்புநிலையில் நின்று பிறவிப்பெரும்பிணிக்கு அருமருந்தாகிய பஞ்சாக்கரமருந்தை உண்ணுமுறையே யுண்டு நோயைப் போக்குமுறையே போக்கி வாழுமுறையே வாழ்ந்து அழியாப்பே ரின்பநிலையில் பெயராது நின்றவர்.

ஆகவே, பிறவிப்பிணியாளர்க்கு இத்திருத்தொண்டத்தொகையன்றி மருந்து வே றொன்றுண்டோ. மாதவஞ்செய்து முற்றுப்பெற்றார்க்குக் கைதவத்தையும், புல்லறிவை யும், கற்பனையையும், மையலையுந்தீர்த்து அத்துவிதானந்த அகண்டபரிபூரணத்தில் நித்தியமாய் வாழ்வதாகிய பெருவாழ்வினைத்தருவது இதனினும் வேறொன்றுண்டோ.

ஆகலின் பிறவித் தொகையுட்பட்டு உழல்வாரெல்லாம் இத்திருத்தொண்டத் தொகையின் சிறப்பினையுணர்ந்து பிறவித்தொகை யொழியுமாறு ஊக்குறுதி மெய் யன்பால் என்றும் விளம்பி மண்ணினிற்பிறந்த பயனைப் பெற் றுய்வார்களாக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைவாழ்ந்தணர் சருக்க முற்றிற்று.